

P a u l G o m a

J U R N A L

2 0 0 6

I A N U A R I E

Duminică 1 ianuarie 2006

Am pășit în 2006. Să ne fie mai bine.

Luni 2 ianuarie 2005

Am început anul cu stângul : m-am certat cu Filip - pentru fleacuri, mă cert - electronic - cu Mariana Sipoș pentru nefleacuri; cu dânsa lucrurile se vor clarifica - prin abandon(ul) meu. Fuga e foarte rușinoasă, știu. Dar...

Marți 3 ianuarie 2006

Am fost iar la primăria 20ème - pentru o nouă procură. Pentru Apostilă m-a trimis la Ministerul de externe. Din fericire pentru mine, telefonînd ca să aflu când este deschis biroul de legalizări (de lângă Arcul de Triumf!), un drag de funcționar m-a anunțat că pentru România de mult nu este necesară Apostila și mi-a indicat și Jurnalul Oficial în care a apărut desființarea.

Drept care merg la culcare, frânt de oboseală. Și mulțumit.

Miercuri 4 ianuarie 2006

Zi de odihnă. Cu cât de puțin se mulțumește omul: cu... iertarea de ultima pedeapsă... Vorbesc de faimoasa Apostilă...

Ia te uită, surpriză:

03 ianuarie 2006 Radio Romania International (RRI) a desemnat cei mai importanti oameni ai anului abia trecut - personalitati politice si culturale de pe mapamond care au contribuit la rezolvarea unor "mari provocari ale momentului";. Astfel, noul lider al Bisericii Catolice, Papa Benedict al XVI-lea, si presedintele Romaniei, Traian Basescu, au primit titlul de "Om al Anului 2005", in urma unei traditionale anchete de opinie lansate de catre canalul amintit printre ascultatorii si utilizatorii sai de Internet din lumea intreaga.

Printre nominalizati s-au aflat si directorul Agentiei Internationale pentru Energia Atomica, laureat al Premiului Nobel pentru Pace, Mohamed el Baradei, noul cancelar german Angela Merkel, Printul Albert al II-lea de Monaco, premierul israelian Ariel Sharon, regretatul Papa Ioan Paul al II-lea, presedintele Ucrainei, Viktor Iuscenko, Bill Gates, Mihail Gorbaciov, scriitorul Paul Goma si baroana Emma Nicholson, fost raportor pentru Romania al Parlamentului European.

Nominalizarile, se arata intr-un comunicat al RRI, au fost argumentate prin aportul celor propusi la rezolvarea unor mari provocari ale momentului privind instaurarea pacii si democratiei in lume, lupta impotriva terorismului, dezvoltarea relatiilor internationale, mentinerea sub control a arsenalelor nucleare, schimbarea mentalitatilor, fondurile pentru proiecte umanitare, situatia copiilor orfani. Papa Benedict al XVI-lea "este un succes demn al Papei Ioan Paul al II-lea. Si-a facut un mare renume ca profesor universitar si cardinal. Orasele in care a activat - Regensburg, München si Roma - ies in evidenta si marcheaza fata Europei", a scris dr. Wolfgang Kuhn, din Germania.

Presedintele Traian Basescu a fost votat de catre Zhou Zhe, din China, drept personalitatea anului 2005 pentru modul in care a gestionat recuperarea jurnalistilor romani rapiti in primavara trecuta, in Irak. "Pe timpul crizei ostacilor romani in Irak, presedintele Basescu a demonstrat puterea si inteligenta necesare unui sef de stat", a argumentat ascultatorul canalului Radio Romania International.

Comentariul meu, contrariat - în două puncte:

a. trecînd peste "amănuntul" (capital - dar neadevărat) potrivit căruia aş fi contribuit la "rezolvarea unor mari provocări ale momentului" - ce caut eu în aceeaşi categorie cu un criminal - şi de război şi de pace - ca Sharon?;

b. cum se împacă "contribuţia" mea cu acuzaţia de antisemitism?

Mi-a trimis Nicolae Coande :

Un Institut pentru decomunizarea României

Este oare necesar un "Institut pentru Studierea Terorii Bolşevice în România"? Sau mai poate aştepta încă o jumătate de secol - că nu dau turcii...?

(Paul Goma)

La nici două luni după ce Paul Goma a propus înfiinţarea unui Institut pentru Studierea Terorii Bolşevice din România între 28 iunie 1940 şi iulie 1990, guvernul Tăriceanu ridică mînuşa şi dispune înfiinţarea „Institutului pentru Investigarea Crimelor Comunismului din România”. Gestul premierului liberal se cuvine a fi înregistrat şi interpretat ca atare: ar putea fi o iniţiativă pentru care numele său va rămîne în posteritate, dincolo de rezultatele economice ale guvernării sale care s-au soldat, între altele, cu vânzarea BCR. Să vinzi bănci, chiar într-un mod transparent, nu este totuşi o acţiune care te poate mîntui în viitorime, oricît de mult ai crede în economia de piaţă şi în valorile acesteia. Fără transparenţă în abordarea trecutului, România riscă să-şi construiască un viitor direct pe o groapă comună: aceea în care 3 milioane de victime (după Cicerone Ioniţoiu) stau la temelia însîngerată a regimului care a căzut la 22 decembrie 1989.

Opinez că fără iniţiativa lui Paul Goma, luată cu o zi înainte ca remarcabilul prozator să împlinească 70 de ani (2 octombrie), am mai fi avut de aşteptat până ce s-ar fi luat o decizie de asemenea factură, deşi aici nu trebuie neglijate eforturile unor istorici şi activişti ai drepturilor omului din ţară, cum ar fi Marius Oprea, actualmente consilier al premierului şi unul dintre cei mai

curajoși istorici tineri, sau din străinătate – și îl voi numi doar pe lucidul Dan Culcer. Motivele pentru înființarea unui asemenea Institut cred că le poate găsi orice român adevărat în forul său interior, dar asta nu înseamnă că ele nu pot fi prilej de dezbatere. În fond, noi aveam un Institut pentru studierea Totalitarismului, dar acesta nu și-a atins scopurile pentru care a fost înființat.

Inițiativa premierului Tăriceanu, coroborată cu propusa Lege a lustrației, ar stârni, cum altfel, reacții vehemente din partea nomenklaturiştilor de ieri și de azi, ca să folosesc o expresie a lui Vladimir Tismăneanu. De altfel, remarcabilul analist al comunismului pur și dur românesc observa recent într-un interviu acordat lui Armand Goșu: „Legea lustrației a fost și rămâne suprema angoasă a nomenklaturiştilor de ieri și azi. Să nu uităm cât de mult au detestat ei, de-a lungul anilor, atacul lui Milovan Djilas împotriva “noii clase”. La noi, reacția nomenklaturii rănite, însă nu lichidate, a luat forma reacției furibunde, în 1990 și după aceea, împotriva Proclamației de la Timișoara, pe care am numit-o, și mă mențin pe această poziție, adevărata “Cartă a Revoluției Române”. În absența unui cadru legal al decomunizării, ne întâlnim cu acțiuni improvizate, cu forme de ultragiu individual, dar nu cu un demers sistematic al purificării morale. Se instaurează voluptatea uitării. Câtă vreme lustrația este privită drept “revanșă”, pot înflori formele otravite ale nostalgiilor populist-autoritare. În România, nici măcar sicofanții de vârf, creatorii unui cult deșanțat al personalității, delatorii demascați public nu au fost sub nici o formă pedepsiți. Dimpo-trivă, cu sprijinul premierului fesenist din epocă, a putut apărea săptămânalul “România Mare”, organ al reacțiunii comunist-naționaliste de tipul Sutanelor Negre. [...] Nimic din ceea ce a fost eroic în tradiția rezistenței anticomuniste nu a rămas neterfelit în paginile respectivei fițiuci. Poate este prea târziu să reluăm acțiunea lui Ticu Dumitrescu, poate este naiv. Nu știu, dar ceea ce sunt sigur este că, fără o dezbatere despre eroi și călăi, fără o abordare deschisă a ceea ce s-a petrecut cu noi și cu sufletele noastre vreme de patru decenii, nu vom putea ieși din acest univers pervers al unei false culpabilități generale. Au existat vinovați și ei pot și trebuie să fie numiți. Sunt de acord, așadar, cu Adrian Cioroianu și colegii săi care propun o lege a lustrației. Fie și numai pentru că o asemenea discuție îi va face poate să roșească pe cei care și-au bătut joc în chip infam de viețile atâtor milioane de oameni. Iar dacă ei nu vor roși, poate că măcar copiii lor o vor face”. De altfel, Tismăneanu se întreba în același interviu dacă președintele Băsescu ar putea avea inițiativa numirii unor disidenți români în fruntea unei comisii de tipul celei conduse de Elie Wiesel pentru studierea Holocaustului în România, și se referea la Paul Goma sau Doina Cornea.

Tăriceanu are ocazia s-o facă el însuși invitându-l pe Paul Goma să revină în țară și să repare astfel o mare nedreptate care i s-a făcut unuia dintre cei mai importanți luptători români pentru libertate din toate timpurile. Atunci și acum.

NICOLAE COANDE

Vineri 6 ianuarie 2006

Istovit de **Alte jurnale**. Nu mă mai slujesc ochii, nu mai suportă sufletul (am ajuns în blestemata vară a anului 1995).

Pentru recreație, trec aici alte texte, fie scrisori, fie articole.

LIS - un mesaj comun, din 5 ianuarie:

“La Manolescu, editia 2006 - LIS

“La multi ani, sa va dea Domnul tot ce va doriti in 2006!

“Ma bucur de regasire. L-am rugat pe administratorul site www.viata-romaneasca.ro sa posteze interviul semnificativ al Domnului Paul Goma, a venit la tanc. Din 27 decembrie 2005 n-am mai citit presa si nu m-am mai uitat la televizor (nici n-am ascultat radio) - la Manastirea Putna sunt scoase din uz aceste instrumente lumesti de smintire.

“Pentru joi, 5 ianuarie 2006, la ora 11, Nicolae Manolescu a convocat prin telefon toti redactorii revistei Viata Romaneasca (patru sunt de toti, inclusiv redactorul-sef) la sediulUSR, prin secretara sa, "in legatura cu sarbatorirea celor 100 de ani ai revistei, in luna martie" (N. Manolescu e constient de prejudiciul adus revistei si incearca sa salveze aparentele). Am mers si eu astazi la intrunire - cu un singur scop, sa-i spun presedinteluiUSR sa-si ceara scuze public pentru instrumentarea Cazului VR-Goma-antisemitism-LIS. Si i-am spus fara introducere asta, intrand in biroul sau, unde se tineaintrunirea, intarziat un sfert de ora, dupa ce m-a invitat sa ma asez si eu am refuzat (am spus in fata secretaruluiUSR Gabriel Chifu, a "directorului cu imaginea" Horia Garbea, a lui Caius Traian Dragomir, Vasile Andru si Petre Got). Ramas cu gura cascata, N. Manolescu a innebunit brusc: "N-am sa va cer niciodata nici un fel scuze, asta e o impertinenta, ne-ati facut nulitati morale si ati jignit grav ConsiliulUSR", a strigat domnia sa la mine. Dacanu va cereti scuze public, i-am spus mai departe eu calm, noi doi nu mai avem ce sa discutam - dar, am adaugat, sa stiti ca am stiut exact care e raspunsul Dumneavoastra, nu aveti atata onoare sa va cereti scuze... Urmarea? Nicolae Manolescu i-a anuntat sententios pe cei de fata (si pe mine), negru de indignare, ca la prima sedinta a Comitetului Director si apoi a ConsiliuluiUSR va cere sa fiu dat afara din Uniunea Scriitorilor si de la redactia Viata Romaneasca! Pur si simplu. Incheind cu un fel de adio (nu mai tine minte exact formularea, gen "cu mine ati incheiat-o, adio"), dupa tipicul deja cunoscut, spus si Domnului Paul Goma. Am inchis usa si am plecat. La aceasta sedinta eu nu avea rost sa particip, nemaiastrand nici un drept in redactie. I-am si specificat lui N. Manolescu asta: imi ajunge ca am un sef (Caius Traian Dragomir), imi va spune dansul ce ati hotarat aici, Dumneavoastra, Domnule Manolescu nu aveti cum sa-mi fiti mie direct sef, sa dati aici indicatii.

“Va dati seama, am inceput noul an cum nu se poate mai fericit.

“Ieri, in redactia Viata Romaneasca am fost pus la zid "ca intre colegi" de Petre Got (un sinistru "poet", dat de gol de Ileana Malancioiu ca a fost securistul revistei, dusman inversunat al meu si al Domnului Paul Goma; nu va puteti imagina cata ura a adunat la adresa noastra), ca vreau sa ingrop revista, ca anume am... provocat scandalul! Got cantand pe aceeasi voce cu Caius Traian Dragomir, care-mi tot repropune ca intentionat nu i-am trimis la Atena Jurnalul Domnului Paul Goma sa-l cenzureze el, etc. Nu pot decat sa ma inchin (degeaba m-am "sfintit" la Manastirea Putna), scarbit. Ar trebui sa parasesc redactia Viata Romaneasca - dar lucrurile nu sunt chiar asa de simple, stiti, incoltit cum sunt de viata.

“Mai rau, ieri a mai murit un "optzecist", poetul Valeriu Bargau (semnatar al Protestului Dumneavoastra), prieten din Deva de o rara generozitate (las la o parte faptul ca mi-a publicat mie un volum de versuri si sotiei,

Doina Popa, un volum de proza), Dumnezeu sa-l odihneasca. M-a afectat, nu mai are iar nimic sens parca pe lumea asta...

“Cu omagii,
“LIS

“P.S. Il rog pe prietenul Ovidiu Nimigean, daca poate, sa-mi trimita pe e-mail articolul lui despre Domnul Paul Goma, aparut in revista Timpul (nu reusesc sa-l salvez corect de pe paginile pdf), sa-l postam pe siteul www.via-taromaneasca.ro, daca nu are nimic impotriva. Multumesc.”

- Gabriel Pleșea (5 ian), din "ZIUA" 6 ianuarie 2006/ Paul Goma si Premiul Nobel (tot un mesaj comun):

“Dragii mei,

“Inca o data LA MULTI ANI, cu sanatate si succese in Noul AN 2006. De Sfantul Ioan - 7 ianuarie - (cred ca in lista aceasta doar Liviu Ioan Stoiciu se califica!) din nou La Multi Ani si multa sanatate.

“In continuare, iata ce am gasit in sectia CULTURA a cotidianului ZIUA sub semnatura vigilantului lefterist I. B. Lefter (sa nu cumva sa fie/sa se intample etc recunoasterea lui Paul Goma). Daca exista intr-adevar o asemenea initiativa si este de buna-credinta (v-as ruga pe cei mai aproape de "focar" sa cercetati) eu zic sa o semnãm imediat, ba chiar l-as ruga pe Dan Culcer sa straga semnături si de la altii, solidari in recunoasterea lui Paul Goma drept candidatul cel mai in masura sa reprezinte constiinta nepatata a spiritualitatii romane pentru Premiul Nobel.

“Gabriel Pleșea”

ZIUA - CULTURA - Vineri, 6 ianuarie 2006

“Mobilizare inoportuna pentru Paul Goma, I.B. Lefter

“Un grup de tineri scriitori a lansat o scrisoare de sustinere a candidaturii lui Goma la Premiul Nobel ASPRO l-a propus - insa - pe Goma inca din 1999 Alte candidaturi romanesti

“Scrisoare de sustinere a candidaturii lui Goma la Premiul Nobel

“De cateva zile circula prin Internet, transmisa prin posta electronica la liste lungi de adrese si accesibila direct la <http://new.petitiononline.com/GomNobel/petition.html>, o scrisoare deschisa catre Academia Romana, Uniunea Scriitorilor din Romania si Pen-Clubul Roman. Subiectul: transmiterea catre Comitetul Nobel, care acorda cel mai important premiu literar international, a propunerii ca Paul Goma sa candideze "din partea Romaniei". Pana ieri, scrisoarea fusese semnata de 81 de persoane, marea majoritate necunoscute. Initiativa apartine unui grup de autori tineri, animatorul fiind Razvan Tupa, care a si organizat recent, la inceputul lunii decembrie 2005, o seara Paul Goma la Club A (clubul bucurestean al Arhitecturii). Doar 3 scriitori cunoscuti apar deocamdata pe lista de sustinere: Nora Iuga, Marin Mincu si Octavian Soviany.

“In text se face o pledoarie pentru Paul Goma, pentru "recunoasterea oficiala a scriitorului si, mai mult, a instantei de constiinta pe care o reprezinta", cunoscutul prozator si fost dizident anticomunist fiind considerat "reprezentativ pentru supravietuirea literaturii de expresie romaneasca in ultima jumătate de secol". In consecinta, semnatarii cer celor trei institutii "autORIZA-

te" (calificativ inclus in text) sa transmita Comitetului Nobel - ca "gest de demnitate din partea Romaniei si o recunoastere a unei valori constitutive pentru constiinta scriitoriceasca din Romania" - propunerea premierii lui Paul Goma.

“Ignoranta procedurala

“Nobila ca gest in sine, scrisoarea dovedeste - din pacate - ignoranta initiatorilor in privinta procedurilor de acordare a Premiului Nobel.

“In primul rand, propunerile nu vin din partea unor institutii "autorizate". Dimpotriva, Comitetul respectiv evita candidaturile "oficiale", formulate ca din partea unor state ori a unor natii. Nu inseamna ca o academie sau o organizatie de scriitori nu pot face propuneri. Comitetul se adreseaza in fiecare an unui mare numar de institutii din toata lumea (mai ales asociatiilor literare si culturale independente), precum si expertilor (in cele mai multe cazuri, universitarilor cu prestigiu), solicitandu-le tuturor sa faca nominalizari. Cele trei institutii carora le este adresata petitia pro-Goma pot raspunde si ele, dar nu asociindu-se pentru a formula o propunere "oficiala", "romaneasca".

“In al doilea rand, initiatorii si semnatarii scrisorii ignora faptul ca toate numele avansate de toate persoanele si institutiile consultate raman stocate in baza de date a Comitetului Nobel. Or, Paul Goma a fost deja propus! In 1999, daca nu vor fi existat cumva si alte initiative mai vechi (poate in anii '70-'80, cand Goma devenise cel mai important dizident anticomunist si apoi protestatar din exil impotriva regimului Ceausescu). Atunci, in februarie 1999, Asociatia Scriitorilor Profesionisti din Romania - ASPRO, prezidata de subsemnatul, i-a propus, la solicitarea Comitetului Nobel, pe Gellu Naum, Mircea Ivanescu si Paul Goma. Presa a preluat atunci informatia si a citat motivatiile Consiliului ASPRO. Iat-o pe cea privitoare la Goma (in versiune romaneasca):

“PAUL GOMA, cunoscut in Europa de Vest drept un "Soljenitin roman", este unul dintre cei mai importanti romancieri romani postbelici si cel mai important scriitor dizident anticomunist roman (nascut la 2 octombrie 1935 intr-un sat din Basarabia, partea Estica a provinciei romanesti Moldova, astazi Republica Moldova). Ajuns student la Bucuresti, Paul Goma a fost arestat dupa revolutia maghiara din 1956 si a petrecut 2 ani in inchisoare si 5 ani in deportare. Primul sau volum de povestiri a fost publicat in 1968, in timpul perioadei de "liberalizare" a regimului comunist. Dupa ce urmatoarele sale carti au fost impiedicate sa apara, Goma s-a hotarit sa le trimita in strainatate. In 1971, romanul sau Ostinato, aparut la Suhrkamp, in Germania, s-a bucurat de un mare succes la Targul de carte de la Frankfurt. Dupa ce a sprijinit public miscarea Chartei 77 din Cehoslovacia, Goma a fost silit sa emigreze. S-a stabilit la Paris, unde traieste si astazi, iar cartile sale au aparut in Franta, Germania, Olanda, Suedia, Italia s.a.m.d. Dupa caderea regimului comunist in 1989, cartile sale au fost publicate si in Romania. Multe dintre numeroasele sale romane sint inspirate de "Gulagul" romanesc, dar, spre deosebire de stilul clasic, de secol XIX al lui Soljenitin, Goma foloseste tehnici literare moderne si postmoderne. Oferind o imagine a profund impresionantei tragedii umane si morale a Europei Centrale si de Est sub comunism, scrierile sale au si o dimensiune experimentală radicala, ceea ce le confera o inalta valoare estetica.

“Asadar, Paul Goma nu mai poate fi o propunere noua pentru un "Nobel romanesc", intrucat a fost deja propus - ceea ce face superflua si ideea, for-

mulata in scrisoarea de sustinere, ca, de cate ori vine vorba despre sansele noastre la un Nobel, "un nume este rostit in soapta sau, de multe ori, ocolit cu grija: Paul Goma": n-a fost nici rostit in soapta, nici ocolit, ci a fost transmis, cu motivatia citata, la Stockholm. Eventualele reluari ale propunerii se pot adauga in baza de date a Comitetului Nobel, dar nu mai pot adauga un nume nou. Fireste, tineretea initiatorilor scrisorii pro-Goma explica ignorarea precedentei. In presa de la inceputul lui 1999, si anume in paginile cotidianului "Adevarul", a existat si un schimb de replici intre Laurentiu Ulici, pe atunci presedinte al USR, si mine pe tema propunerilor ASPRO...

“Alte candidaturi romanesti

“De-a lungul anilor, Comitetul Nobel a primit si alte nominalizari de scriitori romani. Fara a mai reveni la "cazurile" mai vechi, precum cel al lui Lucian Blaga, o nominalizare certa a fost, la inceputul anilor '90, cea a lui Stefan Aug. Doinas, formulata de Uniunea Scriitorilor. Un candidat cu sanse este considerat Norman Manea, cel mai cunoscut in lume dintre scriitorii romani ai acestei perioade (si stabilit in Statele Unite). Anchetele cu tema "meritam un Nobel?", reluate obsesiv de presa romaneasca (de pilda, in ultimii ani, de revista "Cuvantul" si de ziarul "Cotidianul"), s-au referit frecvent la sansa reala pe care a avut-o Gellu Naum, stins in anul 2000, si il indica pe Mircea Cartarescu drept un candidat de viitor. Daca ar fi sa avansez acum alte nume, n-as ezita sa-i mai propun pentru baza de date de la Stockholm pe Mircea Horia Simionescu, cel mai mare prozator roman in viata, pe Petre Stoica, Serban Foarta si Emil Brumaru, o tripleta poetica de varf.

“Daca si cand va primi un roman Nobelul pentru literatura ramane - inasa - o intrebare cu un raspuns greu de ghicit...

“Ion Bogdan LEFTER”

- Valerian Stan (6 ian) scrie:

Rép : Din "ZIUA" 6 ianuarie 2006/ Paul Goma si Premiul Nobel

“La multi ani tuturor!

“Cred ca dl Plesea are dreptate. Banuiesc ca Lefter (Popescu) a scris textul acesta dupa ce a citit Regulamentul Nobel - ceea ce ar trebui sa facem si noi. Eu, in orice caz, am nevoie s-o fac, si am sa-l caut cat mai curand. Si totusi, comentariul lui Lefter numai dorinta de a-l vedea in-Nobelat pe Goma nu tradeaza. Daca asa ceva s-ar intampla - ca sa ma refer doar la asta - n-ar ingrosa lucrul acesta pata de pe obrazul Observatorului cultural, revista pe care Lefter a pastorit-o atatia ani si care l-a tratat pe Goma cum l-a tratat? Sa spui, intre mai multe altele, ca daca un scriitor a fost propus odata nu mai poate fi propus dupa aceea e o prostie (rau intentionata, in speta) pe care Regulamentul Nobel nu are - sper - cum s-o continua. Chiar si numai pentru ca, dupa prima propunere, un scriitor isi poate imbogati opera intr-o masura care sa-l faca inca si mai propozabil si mai eligibil.

“Nu sunt deloc in domeniu, dar cred ca ar trebui sa ne gandim impreuna, si consiliati mai ales de scriitorii de pe lista, sa tratam ideea cu maxima seriozitate si profesionalism.

“Valerian Stan”

Sunt silit să reproduc aici mesajul trimis în 3 ianuarie inițiatorilor de la Clubul Literar:

“Stimati Clubliterarioti,

am fost miscat de initiativa Dvs. si as fi un ipocrit dacă as afirma că nu m-am gândit niciodată la Premiul Nobel - ba, da, ba da, ca tot scriitorul... Înșã stiind :

- eventualitatea primirii este cam cât eventualitatea câștigării la loterie;
- propunerile se fac “putin mai altfel” - cunosc “mecanismul” dinãuntru:

Prin 1979 (la un an după ce sosisem în exil) Academia Suedezã mi-a scris si m-a rugat (acesta era termenul) să propun un candidat la premiul Nobel pentru literaturã si să-mi motivez propunerea. L-am propus pe Eliade - apoi am asteptat rezultatele “tirajului”: a fost încununat altcineva. Am asteptat o “explicatie” - de ce propunerea mea nu a fost luată în seamã, eventual scuze, de ce nu? - atunci am învățat că Academia cu pricina solicitã propuneri, dar nu acordã... explicatii.

Am crezut că nu se vor mai adresa mie pentru... propuneri. Ei bine, da: de acea dată l-am propus pe Ionesco; a trei oară tot pe Eliade, a patra tot pe Ionesco... La a cincea solicitare nu am mai răspuns...

Asadar: propunerile nu vin din sânul... maselor. Iar dacă vin, să fie sănãtoase. Sã fie sănãtoase si organizatiile culturale, nationale, literare... In secretul cel mai desãvârsit, acolo lucrează alte criterii, alte influente, solicitarea de propuneri este doar pentru ochii lumii. Care sunt acele criterii?

Dacă as sti - m-as propune (eu pe mine ! - ce, numai Breban e scriitor, care luptã pentru roman?). De aceea spuneam că Nobelul este un fel de Lotãrie, cum scria Nenea Iancu, Nemuritorul.

Pentru o vreme mã voi hrãni din altruismul Domniilor Voastre. Si imi va tine cald.

Vã salutã, cu prietenie, Paul Goma

Luni 9 ianuarie 2006

Am terminat de corectat **Alte jurnale** și “iulie-august 1997” din **Jurnalul unui Jurnal**.

Mi-a trimis Mihai Vakulovski trei texte despre cele trei cărți apãrute la Flux, semnate de fratele sãu, Alexandru Vakulovski. Foarte simțite. Nu am îndrãznit să scriu: “foarte bune”, fiindcă despre mine scrie el.

(...)

Joi 12 ianuarie 2006

Am dormit odihnitor, știind că am terminat cele două jurnale care lipseau de pe internet.

Pentru prima oară am în față **Populația evrească din România, studiu statistic semnat de Sabin Manuilă și W. Filderman, purtând mențiunea: “lucrare prezentată la Congresul Institutului Internațional de Statistică, Stockholm 8-15 august 1957” și imprimată “New York 1958”**.

A fost izvorul știut, dar necunoscut cu ochii, ai mei, de când caut documente despre tragedia noastră, anterioară și deloc neglijabilă în comparație cu cea a evreilor. Astfel am scris **Basarabia**, am continuat cu **Săptămâna Roșie**. Nu am putut să citez din Filderman decât indirect, din citatele altora, cu teama-nesigurantei: citatorul citat de mine *va fi citat-copiat întocmai originalul?* Fiindcă eu nu sunt ca *ei*, de profesie falsificatori, inven-tatori de “citate”, autori de rezumate abuzive, fanteziste, răuvoitoare la adresa noastră. Dealtfel, până la mine a ajuns mai degrabă legenda potrivit căreia Filderman ar fi scris oarecum *altceva* decât pretindeau gălăgioșii holocaustologi de la Wiesel încoace. Însă faptul că negatorii, contestatorii lui Filderman refuzau să dea citate din textele contestatului - după metoda tradițională (iată chiar în acest început de an, 2006, *Le Monde... nouveau* publică măgăria numelui Emmanuel Faye: “Pour l’ouverture des archives Heidegger”, la care îi răspunde Hadrien France-Lavord, semnalînd exact aceeași tară: ne-citarea sau/și traficarea cita-telor...), m-au făcut să fiu convins, ca și în alte “detalii”: dacă holocaustologii evită să vorbească despre *ceva*, acel *ceva* este sigur adevărat, deci nefavorabil *lor*. Cum ar fi, de pildă cifra evreilor care în iunie 1940 trecuseră Prutul pe malul său stîng, în Basarabia ocupată de sovietici, să-i ardă ei o societate cu adevărat democratică, liberă, dreaptă, prospera: sovietica...

Aici însă intervine altceva. O simțeam, știam, o scrisesem de la bun început: când vine vorba despre morți este indecent, trivial, nesănătos, păcătos să invoci cifre - fiindcă victimele se socotesc de la *o* (una) victimă, iar “bătălia cifrelor” într-o asemenea tragedie este dovada indubitabilă a nesimțirii.

Adevărat: Manuilă și Filderman sunt protejați: ei sunt statisticienii de formație, în statisticele lor introduc aproximări de genul: “nu există date precise”, “aproximativ”, “se va vedea când vom fi în posesia unor cifre exacte”...

Eu nu sunt statistician. Nici holocaustolog militant-orbete (ca Wiesel, Rosen, Ancel, R. Ioanid, Shafir, Oișteanu, Al. Florian), care, animați de “adevărul sionist”, aruncă cifrele în capul *goi*-lor ca pe niște scuipați, pietre, blesteme (ei, da: oare nu organizaseră damele evreice, în sinagogile din București, în iulie 1940 *slujbe-de-blesteme la adresa... românilor pe care îi umiliseră, maltrataseră, ucisaseră, în timpul retragerii din Săptămâna Roșie?*) - însă dacă sunt puși la locul lor, mai lasă din preț. Nu pot “trata” tragedia neamului meu martirizat de ruși, prin auxiliarii zeloși, fanatici: evreii, măsurînd-o cu numărul victimelor; și nu-mi îngădui să mă sor cu cifre tragedia evreilor provocată de *goi*-ii mei (la noi, românii, din **răzbunare**). Așa că nu știu dacă îmi va fi de folos statistica lui Manuilă-Filderman.

Am senzația dureroasă că, pentru mine, un astfel de **document** a venit prea târziu.

Vineri 13 ianuarie 2006

Duș rece: Am tot așteptat să-mi parvină înregistrarea pe disc a emisiunii “Strict secret”. Prima, din decembrie, se va fi rătăcit pe drum sau nu a fost trimisă; a doua mi-a ajuns ieri. Pe loc i-am scris Marianeii Sipoș că am primit-o, că îi mulțumesc, că Filip o va instala pe internet... Mă rezemam pe o cerere - adevărat, nu una pe hârtie, ci ca anexă la un mesaj destinat Marianeii Sipoș, adresată, potrivit sugestiei sale, directo-rului RTV; deasemeni pe promisiunea că “aprobarea de principiu” o am - din partea sa...Firește, eu port răspunderea faptelor mele : nu am făcut o adevărată cerere către Directorul TVR Titi Dincă; nu am întrebat-o pe M.S. dacă acea cerere prin ea este valabilă (îmi imaginam că, chiar de nu va avea valoare de act, domnia-sa o va, totuși, transmite adrisantului); cum s-a mai întâmplat după alte “faze fierbinți” (pentru domnia-sa, nu și pentru mine care eram ținut la o parte prin declarațiile sale de... grevă); ocupată fiind cu sărbătorile, cu pregătirile de plecare, dânsa nu a mai pomenit nimic despre “asta”: *aprobarea Direcției RTV dată mie...*

Drept care, ca răspuns la exclamația mea de bucurie anunțând că, în sfârșit, a sosit prin poștă înregistrarea (și că va fi instalată pe site-ul meu, de cum devine liber Filip), m-am pomenit azi dimineață cu un mesaj furios, încărcat de reproșuri, acuzator: că eu nu înțeleg nimic; că eu nu respect nimic; că eu nu am voie să instalez-difuzez pe internet fără aprobare, doar mi-a spus, nu-mi dau seama că îi fac ei rău? Iar drept concluzie: *că de ce nu am privit înregistrarea, ca să-i spun ce cred despre ea?...*

Deci *asta* aștepta Mariana Sipoș? Din cauza *acesteia* nu luase în seamă rugămintea mea, anterioară: de a obține aprobarea direcției RTV de a instala emisiunea-despre-mine pe site-ul meu?;

Deci eu aveam obligația de a-i comunica realizatoarei opinia despre o realizare care... nu-mi parvenise (fiindcă realizatoarea uitase, avea alte treburi mult mai importante)? Pe ce lume trăim?

Am pus un genunchi la pământ, copleșit de jale. După ce mi-am venit în fire, mi-am spus: așa-mi trebuie, asta merit!: să mă las urecheat, în continuare, de M. Sipoș ca un școler nedisciplinat, neascultător... Tot vina mea: nu reacționasem la anterioarele manifestații autoritariste ale ei; nu-i atrăsesem atenția asupra amănuntului: eu continuu a-i vorbi/ scrie cu “dumneavoastră”, deci, dacă nu se înțelege că pretind reciprocitate, necesar ar fi fost să înțeleagă că pretind... ne-tutuitate și ne-urecheală. Dar dânsa, pe cu totul altă lungime de undă, nu a înțeles.

În chestiunea emisiunii TV (din acest an, în fapt două), când mi-a propus-o, nu am fost de acord: aveam experiența dezagreabilă de acum câțiva ani cu dânsa ca “partener de dialog” care nu te respectă, nu rămâne pe picior de egalitate, la ea “motorul” discuției este neacceptarea că ceea ce spune celălalt este adevărat, măcar probabil, nu

cere argumente în sprijinul afirmației, îți dă peste degete și peste gură cu întreruperi de genul: «Ce dovezi aveți?» (din ton trebuie să înțelegi: Nu ai dovezi! - că Liiceanu mi-a distrus **Culoarea curcubeului** după ce fusese retrasă din librării); «De unde știți?» (înțelege: De unde ai scos-o și pe asta? - că emisarii lui Ceaușescu îl convinseseră, cu bani, pe directorul editurii Rizzoli să nu comercializeze **Ostinato** gata tradus în italiană de Marco Cugno); și te aduce la ordine cu: «Haideți, domnule Goma, cum nu puteți publica în România?», cu: «Lăsați, domnule Goma, că avem destui cu care să ne luptăm...». Întrebări care, pe hârtie, arată a fi normale, puse de un gazetar care cere precizări, nu? Da, însă Mariana Sipoș trebuie auzită pentru a înțelege că dânsa cere, nu lămuriri, ci socoteală, exprimă nu îndoieli, ci certitudinea că nu spui adevărul, tonul său (ră)sună când ca al unui acuzator-anchetator, nu partener de dialog, când ca al cuiva care nu-l crede pe interlocutor și i-o și spune “verde, -n față”, punându-l la locul lui prin: «Haideți...», prin «Lăsați, că...». Să mai amintesc suprimările operate fără milă și fără... urme din dialogul audio de acum 6-7 ani introdus în volumul “Destinul unui disident” (acolo vorbeam și despre Marin Preda, cu care avusesem conflicte literare, editoriale, nu pentru gagici...) Îmi mai exprimasem în jurnal, neplăcerea (față de varianta publicată în *Viața românească*, iar Domnia sa, citind, s-a supărat, a negat... Apoi în volumul “Destinul unui disident” a acceptat cu jumătate de gură că, da, aveam dreptate, atunci... Așadar nu fusesem deloc de acord cu această altă emisiune. Însă Ana atâta a insistat... încât am cedat în momentul în care ea a strecurat:

«De acord: tu n-ai nevoie de această emisiune, ori cu ea, ori fără ea tot una - dar dacă ea are nevoie...?»

La așa ceva (când este vorba de “nevoile” altora) mă pricep - o-ho, cum mă mai pricep...

...Așadar, citind mesajul prin care Mariana Sipoș mă bătea la palmă - pentru că nu înțelesesem ceea ce nu îmi spusese -, am luat o hotărâre: nici nu mai scot din ambalaj înregistrarea, o las așa (ambalată) - dacă nu pot să o fac cunoscută pe site-ul meu... Reacție copilărească - dar nu am alta de schimb. La urma urmei emisiunea - ca și cartea - este lucrarea Mariane Sipoș, ea a făcut-o, eu fiind doar pretextul în jurul căruia realizatoarea și-a realizat realizarea. O “discuție” despre emisiune - prin e-mail! - fiind imposibilă, o las așa, nediscutată. Că, în afară de laude (transmise prin e-mail, prin jurnal) aș fi avut și “mici observații” - da, însă acestea pot fi comunicate numai atunci când te afli față către față cu celălalt, ca partener de dialog: tu zici, el răspunde, el zice, tu răspunzi - or în acest caz...

Și pentru că o mulțime de alte frustrări în materie de comunicație s-au adunat în anul 2005; pentru că o “rezolvare” nu este posibilă, am ales calea englezului: fuga. Am anunțat-o că nu-i voi mai scrie, nu-i vor mai răspunde, i-am urat noroc în viață.

Nu sunt mândru de mine, dar nu am găsit o altă modalitatea de

a-mi prezerva "liniștea" și timpul rămas, decât închizînd ușa.

Fiind cu totul acaparată de corectarea, recalibrarea celor două jurnale (1997 și 1998), nu am mai consemnat evenimente importante ca agonia lui Sharon, Războiul Gazului (rusesc), ca scandalurile în serie provocate de dezvăluirile politicii americane - Guantanamo, închisorile secrete, ca gripa aviara, etc. Nu cred că le voi rezuma - pentru cine: pentru... cititorii mei de pe internet? Pentru holocaustologii emeriți, pentru proamericiștii fără condiții? Dar oricâte argumente le-ai propune, ei nu țin seamă de ele, fiindcă ei nu sunt intelectualii care caută - și apără adevărul - ei sunt "intelectualii" militanți sioniști, apărători ai intereselor Israelului și ale USA. Și numai pe acelea.

Dar cei care chiar mă citesc - repet: pe internet - rar își exprimă opinia (lor, personală, căpătată citindu-mă - sic! -). În notațiile din jurnalul 2005 comentasem evoluția (re-sic) a forumiștilor care-și dădeau cu părerea în jurul vreunui text al meu din *Ziua*. Cu una-două excepții (excepționale!) românii noștri se exprimau în deplină necunoștință de cauză.

Luni 16 ianuarie 2006

Două zile în care nu am însemnat nimic, ocupat fiind cu... dormitul. Am dormit ca un bolnav. De ce "ca un bolnav"? Mă alint și eu, "ca un" putînd lipsi.

(...)

Vineri 20 ianuarie 2006

Ziua aniversară (1909) a tatei. Mort fiind în 1967, îi urez:
«La mulți ani, tată!»

(...)

Luni 23 ianuarie 2006

Câteva ecouri din presă:

Al. Mihalcea în *Aldine - România libera* Vineri 20 Ianuarie 2006

"(...)...Schimband ce e de schimbat, nici in zilele noastre lucrurile nu se petrec altfel: cati dintre cei care-si asmut pana impotriva lui Paul Goma, acuzandu-l de antisemitism, nu incep prin a afirma ca nu l-au citit?!" (...)

Ziua, EDITORIAL - Luni, 23 ianuarie 2006 - contrapunct

Strict autentic: pe urmele lui Paul Goma Ioan GROSAN

Din exceptionalul documentar realizat de Mariana Sipos si reluat marti la TVR ("Strict secret: Paul Goma"), m-a uluit cu precadere un lucru, anume imensul aparat construit de Securitate pentru a anihila un SINGUR om, o SINGURA voce, un SINGUR condei. E vorba - si faptul e lesne deductibil din film - de sute de oameni, nu de doi-trei-patru-zece; fiindca pe langa securistii propriu-zisi (generali, colonei, maiori, capitani, locotenenti), mai exis-

tau dactilografele care copiau documentele, "masurile", notele informative, mai existau informatorii si informatoarele din diverse redactii si edituri (oare ce-o mai face omniprezenta "Ruxandra", care il "turuia" pe scriitor cat era ziulica de lunga? As fi curios daca Goma a identificat-o), mai erau ambasadorii si ceilalti functionari ai corpurilor diplomatice din tarile unde opozantul isi publica volumele incendiare, mai existau agentii culturale de influenta din strainatate (vai, multi din ei confrati cu autorul "Gherlei"!) s.a.m.d., toti acestia fiind prinsi, intr-un fel sau altul, in planul funambulesc nu numai de compromitere a celui care aderase la "Charta '77" si de insinuare a ideii parsive ca Goma nu e un scriitor "adevarat, ci unul submediocru, dar si de lansare a fumigenei ca ar fi chiar el agent al Securitatii (!!!). (Apropo de legenda "mediocritatii" lui Goma: acum cativa ani, aflandu-ma in China cu o delegatie a Uniunii Scriitorilor si fiindca tocmai aflasem ca un scriitor chinez, disident si rezident in Franta, luase Premiul Nobel, am sarit peste "protocol" si l-am intrebat pe un inalt oficial al gazdelor ce parere are despre conationalul lor. Din galben, omul s-a facut si mai galben si a susotit ceva cu translatorul. Acesta, baiat finut, cu studiile facute in Romania, bun cunoscator al realitatilor literare romanesti, s-a intors cam fastacit spre noi: "Cum sa va explic, ca sa va dati seama? Daca de pilda Paul Goma ar lua Premiul Nobel, nu-i asa ca sunteti de acord ca in tara exista scriitori mai valorosi decat el?" Quod erat demonstrandum).

Pe cat de ticalosi erau oamenii "Sistemei", pe atat erau de prosti. Fiindca numai niste imbecili nu si-ar fi dat seama ca gestul retragerii standului Romaniei de la Targul de carte de la Frankfurt, in 1971, in semn de protest fata de publicarea in Germania de Vest a cartii "Ostinato", nu face decat sa sporeasca faima scriitorului. Vorba ceea: multi, multi, da' prosti.

In rest, dle Goma, chit c-aveti uneori, pe nedrept, gura cam spurcata - chapeau bas!

Din Forumul provocat:

De la: Dan Bostan din USA (...@yahoo.com)Data: 2006-01-22 22:32:30 , IP: 69.110.69...GOMA- UN MARE ROMAN

Nu e de mirare citi securisti a avut pe urma, pentru ca a fost printre cei putini, care, prin caracter si vointa, ar fi putut schimba ceva din interiorul societatii romanesti, atacata de cancerul moral al comunismului.

De la: Pamatuf Milimon din Slanina & Cratita (...@home.ro) Data: 2006-01-22 22:57:25 , IP: 70.80.26...Re: GOMA- UN MARE ROMAN

Dar a avut si un pic de spate, nu? Ca iesirea si toata activitatea e dupa aceea nu putea sa o faca fara suport. Ia sa fi muncit ca sofer, mai avatimp de gandea? (...)

De la: Ion Caramache (...@aol.com)Data: 2006-01-22 23:23:14 , IP: 64.12.116...Strict autentic Ioan Grosan despre editorialistul zilier teolog Dan Ciachir: "...Pe cat de ticalosi erau oamenii "Sistemei", pe atat erau de prosti. Fiindca numai niste imbecili nu si-ar fi dat seama ca gestul retragerii standului Romaniei de la Targul de carte de la Frankfurt, in 1971, in semn de protest fata de publicarea in Germania de Vest a cartii "Ostinato", nu face decat sa sporeasca faima scriitorului. Vorba ceea: multi, multi, da' prosti. ..."

De la: Davidescu vasile din Bicz (...@k.ro)Data: 2006-01-22 23:53:36, IP: 80.97.25... Pamatuf Milimon : noi muncim nu gandim... Iata un exemplar din ceea ce este mai reprezentativ pentru romanul mediocru si profunzimea gandirii lui:"noi muncim nu gandim" Dimensiunea grandorii lui Paul Goma nu poate fi stabilita astazi. (...)

De la: laur din Bucuresti (...)..de ce nu e apreciat Goma sau cin' ne sunt intelectualii ? (...)Ce ofensa a comis de Liiceni si Patapievicii si Mungii nu il ambartiseza frateste si i nu ii canta Osana sau acorda taote premioile disponibile ? Pa ia citizt voi "Atacul Goma " a aprut aici in Ziua asa ca putetzi da de el si o s avedetzi ca cel care a atacat miciuna comunista a atacat ulterior si o alta minciuna. Miciunna care a litera de lege pentru actualii tzucalari . Minciuna care odata deranjata l-a compromis si exclus dib cercul autioselect al academiei cu bani de la americani Mungesti a SOCIETATII CIVILE DEMOCARIOCE SI ILUMINATE CU GARGAUNI a lui Liiceani si ale caror ectoplasma bantuie fantomatic peste Romania imaginandu-si ca o reprezinta (...),

De la: doctorul din Bucuresti (...@k.ro)Data: 2006-01-23 06:36:59 , IP: 85.186.235...Goma...Mandria mea e dubla : o data ca prietena mea il face cunoscut poporului roman - e vorba de Mariana Sipos - si ca asa parliti cum suntem, avem langa noi un MARE ROMAN : pe PAUL GOMA ! Dr. George Calalb dela ACTIUNEA POPULARA Relativ la eroare : NU ESTE ADEVARAT !!!

De la: GICA CONTRA (...).STI DECE TE BATEM? D'AIA BA!!!
GOMA ESTE UN "LETOPISET IN VIATA. GOMA STIE UNDE A TRAIT SI NU POATE FI ACUZAT DE NIMENI CA NU SI-A DORIT CA TARA LUI SA FIE ALTCUMVA. (...)GOMA NU ESTE UN PACEPA CARE AI ACEASTA A AVUT MERITUL LUI APOI FIE VORBA INTRE NOI I-A DESCONSPIRAT PE AI LOR NU? GOMA ESTE O CU TOTUL ALTA FATA A ROMANILOR SI CARE AR TREBUI APRECIAT. ACEST OM ESTE CAPABIL SA FACI CURATENIE IN CULTURA ROMANEASA.

De la: Inima-Rea din Bucuresti (...)..Atentie la neatentie!
Vedeti boieri Dumneavoastra, la Ion Grosan nu se scrie ca la SRS, Dan Pavel, unde-i doar politica, aia la care toti ne pricepem. Ca sa-ti dai cu parera despre Goma - de pilda - trebuie sa fi citit macar insemnarile lui autobiografice. Vizionarea interviului cu Plesitza nu ne-nterezeaza, vorba ardeleanului. Iar ca sa intelegeti dimensiunea efortului facut de RSR pentru anihilare lui Goma, trebuie sa aveti termen de comparatie, cum ar fi Jurnalul lui Saharov, Stejarul si Vitelul, al lui Soljenitin - macar atit. Cred ca mai traiesc si astazi aceia care ascultau - la Europa Libera - lecturi ale lui Goma despre inchisoarea Pitesti. Citi din ei s-or fi dumirit ca aceea nu era "fictiune" ci marturie literara? E adevarat, Romania nici acum nu este pregatita sa-l primeasca pe Goma. Nici Rusia nu l-a putut inghiti pe Soljenitin. E defectul lor miraculos incapatinarrea cu care au tinut la adevarul lor, al lor nu si al celorlalti. Cum s-ar schimba ei la batrinete si de ce?
(...)

De la: gili din romania (...@yahoo.com)Data: 2006-01-23 12:08:57 , IP: 85.120.41.(...) daca o luam dupa cum zici se poa ca sa sa spuie ca :

1. Cuza a facut Unirea. 2. Carol I a facut Independenta. 3. Ferdinand a facut Reintregirea . 4.Ceausescu a facut Casa Republicii. 5. Iliescu a facut destule. Goma n-a facut d'astea. Da Goma e un reper moral pentru mine si pentru noi toti care ii suntem contemporani mai ales acuma ca a murit Coposu, n'asa? Nu ma intereseaza ce vor scrie la cartile de istorie despre Goma peste ani, poa sa nici nu scrie. Si am convingerea ca Goma arde atit de tare pentru timpul sau ca nici pe el nu il intereseaza nemurirea la care te referi.

De la: oreste (...@pcnet.ro)Data: 2006-01-23 14:04:28 , IP: 85.186.28...
 Re: Atentie la neatentie! La 2006-01-23 11:08:45, Inima-Rea a scris:
 (...) Aveti foarte multa dreptate domnule. Nu Romania este nepregatita sa-l primeasca pe Paul Goma, ci primele randuri de fotolii din Academie si de la Uniunea scriitorilor care asigura onorabilitatea istorica. Cu Paul Goma acasa, multi se vor muta in ultimul rand ; cineva scria ca a avut „spate” , nu, a avut coloana vertebrala. Cu el intram in istorie, nu numai cu gena hotiei si a lasitatiei cum vor unii sa ne explice, eu ca roman trebuie sa fiu mandru si plin de respect in fata omului si scriitorului Paul Goma.

De la: ursu livia (...) daca n-ar exista un Paul Goma, Romania ar fi dispretuita in totalitate.Dar prin condeiul lui Paul Goma Europa intreaga afla despre crimele ciumei rosii care au transformat Romania intr-o tara ingenunchiata si ucisa sufleteste. In Paul Goma salasluiește o farama din elitele adevarate ale neamului romanesc. Iata o apreciere relevanta a uneia din cartile lui Paul Goma,BONIFACIA "Pagina cu pagina, Paul Goma reconstituie atmosfera tipica de la mijlocul anilor 60, prilejuieste o confruntare directa a cititorului cu dictatura si cu metodele ei...Bonifacia zugravesce cu o rara acuitate psihologica duplicitatea vital necesara in conditii de teroare, suspiciunea reciproca inevitabila si urmele pe care preocuparea constanta cu represiunea le lasa in viata sufleteasca a intelectualului" - Georg Focke Deutsche Welle

De la: Young-and-Happy din Canada (...).Oglinda Paul Goma
 Dupa '89 intelectualii romani au schimbat directia pupatului in cur. Nu mai pupa-n cur cu fata la Rasarit. Pupa cu fata la Apus. Si o fac calcand in picoare istoria si suferintele romanilor. Iata o comparatie. Antonescu nu e nimic alteceva decat un Mannerheim al romanilor. Priviti cu e vazut Mannerheim in Finlanda si cum e privit oficial Antonescu in Romania. Cum sa-l invite si sa-l onoreze asa-zisii intelectuali romani pe Paul Goma ? Acest titan (cum bine a spus cineva pe acest forum) e pentru intelectualii romani "Portretul lui Dorian Gray". Isi vad in el adevarata fata, nu cea oficiala, cea adevarata, schimonosita de jeg moral.

De la: March (...).. Goma si un nemernic de general ex-securist !
 In loc sa fie dupa gratii este invitat nu de putine ori la anumite posturi tv sa ne spuna cum apara el "patria" (citeste regimul Cizmarului analfabet !) de "dusmani" precum Paul Goma. Si nu scapa prilejul acest netrebnic de Plesita sa ne bage pe gat minciuna securista cum ca Goma era omul lui la Paris !! Un nenorocit care profita cu nerusinare, fara nici o jena, de libertatea de expresie din democratia asta impotriva careia a luptat toata viata lui securistica !

De la: alwis46 (...)Re: Goma si un nemernic de general ex-securist ! Acest nemernic securist este expresia regimului criminal comunist de pana la 1989. Uite d-ai-a este necesar procesul comunismului. Pentru ca inainte de a construi blocuri si combinate, activistii bolsevici si complicii lor si-au scaldat mainile in sange, si nu in sangele dusmanilor din afara ci al unor oameni simpli, nevinovati, care erau omorati numai pentru "vina" de a nu crede in comunism.

(...)

De la: Giuseppe Cocos din Wanderland (...)Pai vezi ca Goma nu este bun pentru unii pentru ca s-a legat de niste evrei si ca espuns a fost etichetat drept antisemit ...

De la: Aladin din york (...): Ca Goma si Anna Frank a scris un jurnal La 2006-01-23 17:18:49, Pamatuf Milimon a scris: > Azi putem spune cu siguranta ca fetita aceia Frank, a invins > Frankenstein-ul. Si tot asa putem spune aproape cu siguranta > ca cititorii l-au ucis pe Goma. Ce a ramas din dansul, omul > Goma, este o entitate pe care nu o cunosc, not my business. > Ii doresc insa sanatate in numele unor amintiri. Numai ca Ana Frank a avut in spate o uriasa publicitate folositoare. Paul a avut si are o armata de dusmani, unii fiind si prietenii primei. Securistii si prietenii primei erau de multe ori aceiasi. In ce priveste dusmania lor fata de Goma e ceva ce Ii uneste puterea ce au avut-o, o au, si o doresc perpetuu in labelle lor.

De la: Sobru (...)Nu-l iau securistii pe Goma in brate orice-ar fi. E prea mare ura contra lui. El este marginalizat acum din mai multe motive. Evreii reprezinta un motiv, il urasc ca si securistii (ca doar au fost in aceeasi tabara la un moment dat, cea a instrumentului de represiune), iar pentru intelectualitatea romaneasca "evreii" reprezinta un bun pretext. Pretextul unor ipocriti.

Marti 24 ianuarie 2006

Ei, da: 24 ianuarie. Români s-au unit - dînd mînă cu mînă - ce s-a ales din Unirea de acum 150 ani...

După ce mă voi întoarce de la doctor - la mama dracului, pe Bd. Bizot - mă voi culca; să dorm, să dorm...

Miercuri 25 ianuarie 2006

M-am întors viu și nevătămat de la doctor. Însă epuizat. Încă nu mi-am venit în fire.

Continuă scandalul cu "închisorile CIA". Bine, bine: pe polonezi nu-i vor da afară din UE - însă România va avea mari dificultăți la o eventuală primire.

Ai noștri: tot tolomaci; tot păguboși. S-au lăcomit la cei câțiva dolari promiși de americani, marii-ștăbi au pus banii în buzunarul lor (personal), iar la o adică vor explica: «Păi ce, nene, nu suntem noi aliați

- chiar prieteni buni cu americanii? Le-am făcut un mic serviciu...».

“Un mic serviciu” americanilor, unul mare cât România, românii lor. Dar îi interesează pe “români” soarta României? L-a durut pe Iliescu? Pe Constantinescu? Îl doare pe Băsescu? Da’ de unde! Cât despre puradelul komsomoleț-utecist Ungureanu - iată de ce-l pupase Condoleezza Rice cu dinții ei de iepuroaică! De-aia - care *asta* este ea: închiriere de locuri pentru închisori (secrete - mie-mi spui?!).

Ce javre, ce neam de slugi, românii noștri! Și ce măgari, văcarii americani!

Olmert face apel la palestinieni să aplice “foaia de drum”... Ca să vezi cine vorbește, despre ce! Ai crede că Arafat, nu Sharon a provocat ultima Intifada, cu morții, răniții, tragediile ei! Același just tovarăș Olmert îi invită pe Palestinieni să... participe la trasarea frontierei, neuitînd să amenințe: dacă vor refuza, israelienii o vor trasa singuri, ca niște băieți mari. Și să nu uităm: aceiași palestinieni sunt poftiți “să facă și ei ceva concesii în chestiunea națională - cum au făcut israelienii...” Despre care concesii ale israelienilor vorbește Olmert (cel mai “moderat” dintre israelieni..., suntem asigurați)? Despre faptul că nu au lansat o bombă atomică - “în mod preventiv” asupra Gazei?; că nu i-a ucis chiar pe toți băștinașii - altfel cine ar fi lucrat pământul furat de israelieni, “în virtutea drepturilor biblice”? Acest limbaj de piețari nesimțiti, obraznici, inumani (cu cine să fie evreii “umani”: cu neevreii, mai ales cu palestinienii pe care i-au alungat de pe pământurile lor, iar pe cei rămași îi tratează în cel mai pur stil de stăpâni de sclavi?)

Miercuri 27 ianuarie 2006

Tragedie planetară: Hamas a câștigat alegerile în Palestina!

Întrebare de bun simț (dar “profund antisemită”): cine să le fi câștigat: Fatah, uzat(ă) de corupție, de colaboraționism cu ocupantul?

Israelienii au intrat în panică, le-au sărit în ajutor americanii cei deștepți, pacifiști, iubitori de democrație (în Israel, pentru evrei, nu și pentru băștinași), cu declarațiilor lor: că ei nu tratează cu Hamas, organizație teroristă care urmărește distrugerea Israelului. Europeanii sunt mai înțelepți (nici nu e greu, în comparație cu bush-ii): așteaptă să vadă rezultatele “exercițiului puterii”. Așa s-a întâmplat chiar pe pământul Pales-tinei, în urmă cu peste jumătate de secol: ultrateroriști cu mâinile pline de sângele civililor ca Beghin, ca Shamir au devenit, “în exercițiul puterii” nu doar oameni cu care se putea dialoga (s-a uitat întâlnirea Beghin-Sadat, din chiar momentul plecării noastre din România: 22, 23 noiembrie 1977?), dar și oameni onorați cu premiul Nobel pentru pace - același Beghin...?

Nostimadă - însă neobservată, din cauza panicei: Olmert îi invită pe Palestinieni să... aplice “foaia de drum”! Cum ar veni: îi dai în cap palestinianului cu boamba, îi dărâmi casele, îi distrugi culturile, iar când Stăpânul de la America se preface că el vrea pace pe pământ (sic)

tu, adevărat israelian începi să rânjești, deschizi brațele, că adică tu, ocupant, asupritor, îi inviți pe ocupați să dialogheze cu israelienii despre pace!

Ce nerușinare! Dar cine a refuzat dialogul atâția ani, atâtea decenii? Palestiniienii sau israelienii? Cine a ignorat prevederile Acordului de la Oslo? Palestiniienii? Nu: israelienii, cu Sharon în frunte. Cine a "uitat" soarta Palestiniienilor depinzând de acest Acord? Palestiniienii? Nu: Americanii, pentru care singurele ființe omenești de pe teritoriul Palestinei sunt israelienii alaltăieri aduși cu mari sacrificii de la Celiabinsk și de la Rădăuți. Acest tovarăș-just Olmert, demn continuator al sharoniadei, amenință de pe acum că... dacă palestinienii nu vor accepta dialogul (!), Israelul va lua unilateral hotărârile! Care "dialog", oameni buni? Dar ce este - în principiu - de negociat în, de pildă... amplasarea Zidului Rușinii (israelienii l-au botezat, drăguț, eufemizant: "Bariera de securitate")? Eventualii zece-cincizeci de metri "cedați" de Marele și Generosul Israel zdrențăroșilor, flămânziților cerșetori palestinieni băștinași, ca pe o mare favoare (de tip rusesc: ți se ia și ultima cămașă, apoi hoțul "negociază" cu păgubașul: «Dacă ești cuminte, uite, în generozitatea mea proverbială îți dăruiesc o jumătate de mână - bine: ți-o împrumut...») - au învățat unul de la altul tot ce poate fi mai mizerabil, mai inuman, în... atâtea secole împreună, vorba lui Soljenițin).

Sâmbătă 28 ianuarie 2006

Israelul a mai câștigat un dușman: Spielberg, din pricina filmului "München". Ei, da: evreii practică *răzbunarea* cu metodă - "Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte" - însă au instituit monopol pe ea, pe răzbunare, deci o interzic *goi*-lor...

...Cum au făcut cu mine, pentru **Săptămâna Roșie**. Au urlat în cor că nu din *răzbunare* (pentru ce făcuseră evreii timp de un an - 28 iunie 1940-15 iulie 1941 - în Basarabia și în Bucovina) i-au căsăpît românii pe evrei începînd din 23 iunie 1941, ci din "antisemitism istoric"! Iată-i și acum mobilizați cu mic cu mare împotriva filmului (cică ar fi "chiar mai antisemit decât Patimile lui Gibson"), și, evident, împotriva trădătorului ("antisemit", cum altfel) Spielberg.

Doamne, Doamne: evreii sunt, nu doar mai deștepți decât românii mei, dar, tot mai frecvent muuuult mai imbecili decât ei.

Duminică 29 ianuarie 2006

M-am trezit azi-dimineață cu un mesaj de la Florin Gabrea:

"Dragi prieteni,
cititi si spuneti-va parerea, atit cu privire la continut, cit si la finalitatea demersului. Daca sunteti de acord, semnati si trimiteti mai departe. Cred ca

sucesul actiunii, daca este intemeiat, depinde de numarul cit mai mare de semnături. Intentionam, ca, dupa definitivarea formei plingerii penale in cauza, sa o dam publicitatii, odata cu trimiterea ei la Parchetul General.

“Salutari si astept sugestii si pareri!”

“PLÂNGERE PENALĂ ÎMPOTRIVA SENATORULUI P.R.M.,
CORNELIU VADIM TUDOR

“Societatea civilă, reprezentată prin subsemnații, aduce la cunoștința Parchetului General următoarele:

“In ediția, din 27.01.2006, a ziarului Cotidianul, se menționează faptul că în scandalul bazelor secrete ale CIA-ului, devenit de notorietate în plan european și transatlantic, punctul de pornire al întregului tăvălug mediatic l-a constituit conferința de presă a lui Corneliu Vadim Tudor, ținută în ziua de 4 noiembrie 2005, prin care senatorul anunța că, „în România, americanii torturează prizonieri străini. Vadim a fost citat, prezentând mai multe «note speciale», pe care spune că le-ar fi primit de la «un serviciu secret»: una dintre aceste baze, este în mod sigur (subl.nstr.) cea de la Mihail Kogălniceanu, unde, pînă acum, au fost deținuți 23 de cetățeni străini aduși de avioane americane din Afganistan, Irak și Liban”.(Cot. 37.06.06)

“Cum scandalul a ajuns să figureze în raportul Consiliului Europei, prin raportorul elvețian Dick Marty, și România a fost insistent somată să facă publice locațiile unde s-ar fi petrecut asemenea flagrante încălcări ale drepturilor omului, președintele României a luat poziție oficială, susținând lipsa oricărui temei de veridicitate în afirmațiile ce au ținut capul de afiș al presei în ultimele săptămâni. Uniunea Europeană a afirmat în mod neechivoc, în contextul acestor alegeri, că dacă suspiciunea vehiculată se dovedește a fi adevărată, atunci aderarea României de la 1 ianuarie 2007 va fi în mod cert pusă sub semnul îndoielii. Așa dar, România, aflată într-un moment crucial al existenței sale, este bănuită de obscure manevre militaro-ilicite, derulate sub umbrela parteneriatului cu S.U.A, în urma cărora toate demersurile politice, economice și diplomatice, întreprinse în decursul ultimului an, și-ar putea pierde credibilitatea și finalitatea, spre paguba întregii țări și a popoului român.

“Conform comunicatului de presă dat publicității, senatorul Vadim Tudor i-a mărturisit președintelui Adunării Parlamentare a Consiliului Europei, d-l Rene van der Linden, că domnia sa „ca un bun creștin, nu poate minți și că aceste lagăre de tortură au existat în mod categoric, dar li s-a șters orice urmă.” (Op.cit.)

Președintele Traian Băsescu a spus că România nu a găzduit pe teritoriul ei centre de detenție clandestine ale CIA. Or, cine socotește că Președintele țării a spus un neadevăr este obligat, mai ales dacă ocupă un scaun de parlamentar, aflat în slujba țării și a intereselor ei, să aducă probele irefutabile ale acestui neadevăr. Dar senatorul Vadim Tudor nu a prezentat nici un fel de probe materiale, privind „notele speciale, pe care le-ar fi primit de la un serviciu secret”, și, prin aceasta, folosindu-se, în mod fraudulos, de calitatea de senator, se face vinovat de folosirea și traficul unor informații false, la adăpostul imunității parlamentare, deconspirînd surse (imaginare) ale serviciilor de informații și inducînd ideea că aceste servicii nu ar lucra în interesul României, ci ar contribui la destabilizarea climatului politic intern și extern, fapt care ar aduce, în mod evident, grave prejudicii României și ar pune în

pericol aderarea ei la Uniunea Europeană.

“Societatea civilă este hotărâtă să nu accepte nici un demers de compromitere, stopare sau deturnare de la scopurile vitale pentru poporul român, fie ele venite din partea unui parlamentar, care ascunde sub masca patriotismului și a iubirii aproapelui, intenții destabilizatoare și defăimătoare, evidente pentru orice om de bună cuviință și credință.

“Credem, de aceea, că se întrunesc condițiile pentru chemarea senatului Corneliu Vadim Tudor în judecată și depunem această plîngere penală.

“București, 27.01.2006

“Semnează:

“Florin Gabrea, arhitect, membru al U.S.R.”

Pentru a suta-mia oară m-a copleșit jalea: și Florin Gabrea, oameni buni?

Sunt, iată, 40 de ani de când ne cunoaștem și chiar de n-am fost noi prieteni la toartă, nici dușmani-la-cuțite nu am fost. Ba chiar, de când a dat Rivoluția peste români, Florin Gabrea a scris și publicat două texte în care mi se arăta favorabil - ultimul în chestiunea Pleșiță...

Ce l-a apucat, tocmai acum? Cum de a putut concepe un asemenea text - demn de un Gabriel Andreescu, de un Oișteanu, de un Al. Florian (ca să nu mai vorbesc de Șafir)?

Care “Societate Civilă”? Cea cu... Oișteanu, cu Lăzescu, Mititelu, Goșu, I. Vianu? Dar ce a făcut “Societatea Civilă” atunci când a avut loc “dezbaterea” despre Pleșiță la GDS? A scos un mieunat? Acum, când la Parlamentul European s-a încercat - cu câtă întârziere! - readucerea pe tapet a crimelor comuniste, vigilentul Florin Gabrea și “Societatea (lui) Civilă” trâmbițează mobilizarea împotriva lui... V.C. Tudor? Asta este prioritatea Societății Civile? Și dacă se va dovedi azi-mâine că putoarea securistă avea dreptate, după cum spun, de multă vreme, ziarele și oamenii politici americani (și eu, dar eu nu contez)? - deci nu V.C. i-a... informat pe occidentali, ci... americanii (și) pe el? Și că România lui Băsescu-Tăriceanu-Ungureanu i-a asigurat pe americani că are specialiști în “anchete-avansate”, doar mai trăiește Pleșiță, Enoiu, Priboi și ai săi, marii specialiști în tortură - oferiți de România, “din partea casei”, odată cu închisorile...? Altfel ce semnificație a avut pupatul în fața-camerelor de luat vederi al Condoleezzei cu utecistul sovietist Ungureanu (ei, da: caută USA și vei da de URSS!)? Nu acceptarea-asigurarea că românii vor reuși să-i facă pe cei încredințați lor, într-o anchetare... “să spună și laptele supt de la mamele lor”, după expresia securiștilor carpatodanubieni?

Ce rușine ! Și ce nerușinare a lui Gabrea! Ce diversiune purtînd marca holocaustologilor fără frontiere!

Într-un mesaj trimis în jurul-imediat am comentat:

Să mă ierte cinstita “Societate civilă” însă eu nu voi adera la astfel de plîngere. Uniunea Europeană nu l-a așteptat pe V.C. Tudor ca să informeze despre ceea ce informaseră jurnalele americane, europene, oamenii politici americani, europeni. Deși sunt în “război” cu acest

securist (V.C.Tudor), de prin 1975-1976, când mă ataca în “Săptămîna” lui Eugen Barbu, fără ca eu să pot răspunde, apoi din 1984, când a izbucnit scandalul Pordea - individul susținut de I. Ratiu, de Novacovici, de Boutmy, de Poghirc - nu tot ce afirmă această lepră este în mod necesar neadevărat. A-l ataca pe VC Tudor, ca... unic împiedecător al “intrării României în Europa” este o diversiune grosolană, folosită, vai, nu doar de “Societatea civilă” (sic) ci și de Uniunea Scriitorilor români (re-sic). Nu V.C Tudor va împiedeca România să fie acceptată în Europa - ci România lui Basescu, a lui Tariceanu, a lui Ungureanu (cel care s-a pupat în văzul lumii cu Condoleezza - au oare de ce?), România care nu a făcut curățenie în justiție, în securitate, în economie, în relațiile cu Rusia.

Deocamdată, atât.

Am primit reacții asemănătoare de la Valerian Stan, de la Mircea Stănescu, de la Dan Culcer...

Marti 31 ianuarie 2006

O lună cu neplăceri, nemulțumiri, confuzii - tristețe.

Ieri mi-a scris nepoata Angela Goma-Trubceak, răspunzînd la o re-întrebare:

“Am vorbit cu tata la Craciun si iata ce si-a amintit:

“- Bunica Feodora/Tudora Goma a mers la bunelul Ion Goma in 1944, care se afla intr-un lagar foarte mare de concentrare a prizonierilor romani si germani, care se afla la Floresti (foarte aproape de Balti). Chiar s-au vazut si au vorbit, bunelul a cerut de la bunica ca la intilnirea viitoare sa-i aduca un cleste pentru a taia sirma ghimpata si gardul de sirma ce inconjura lagarul, ascunzindu-l intr-o piine coapta de casa. Bunica asa a si facut, dar... prea tirziu, cind a mers sa-i duca cele cerute bunicul deja era evacuat impreuna cu toti ceilalti prizonieri undeva in Rusia mare, de unde nu a mai avut nici o veste. Impreuna cu bunelul acolo mai era inca 2 consateni de ai lui, si bunica a fost la lagarul din Floresti impreuna cu sotiiile celor 2. Sotii lor deasemenea nu s-au mai intors acasa.

“Asta e tot. Imi pare rau ca stim doar atat. Asta nu e ceea la ce te asteptai, probabil.”

Am spus: re-intrebare, fiindcă mai întrebasesem, prin 1991-92, Angela îmi răspunsese, în esență, cele de mai sus, le repetase Nina, căsătorită Dulgher - mătușa Angelei și verișoară a mea (soră cu Ștefan Goma); îmi scriseser același lucru...

Numai că în capul meu adunător de memorie s-a petrecut o tulburare:

Încă de pe când trăia tata, știam de la el (el de la basarabeni noștri) că frate-său, Ion Goma, fusese internat ca... “prizonier de război” (nu oricum, ci ca “trădător de patrie”, citește: basarabean care luptase în armata română), într-un lagăr din împrejurimile Chișinăului.

Mai târziu, vestea a căpătat precizarea: “La *Cotiugeni*, probabil în curtea-grădina Azilului de Alienafi, unde, înainte de 1940, fusese medic sau chiar director tatăl Magdei Isanos”.

În legătură cu Spitalul de nebuni îmi amintesc de zisele unor măneni care când se certau cu câte cineva îl trimiteau - nu “La Socola”, ca moldovenii, nu “La Numărul 9”, ca bucureștenii - ci, tot pe la noi, astfel: «Du-te la *Costijăni!*» - adică la spitalul de nebuni. Nu am la îndemână o hartă a Basarabiei, ca să caut Costiugeniul de lângă Chișinău, însă există o localitate *Cotiugeni*(i Mari) în nordul județului Orhei, acolo unde Răutul, curgând, de la Bălți, pe linia vest-est, face un cot de 90 grade și coboară spre sud (spre Ciocâltenii tatei, la vrea 40 km.).

Am scris în mai multe rânduri - înainte de 1989 - că unchiul meu Ion Goma a murit “într-un lagăr de prizonieri de război români - «trădători»” - din apropierea Chișinăului sau de pe la Fălești (la jumătatea drumului între Ungheni, pe unde se intra în Basarabia ocupată și Bălți). Voi fi confundat “Florești” cu “Fălești”? Posibil. Nina Goma, fiica lui Ion, a însoțit-o pe mama sa, Tudora/Feodora la “Florești” ori la “Fălești”? În asta nu mai există îndoială: la Florești.

Mult mai târziu (în urmă cu 5-6 ani), navigând pe internet în căutare de referințe pentru **Săptămâna Roșie**, am dat peste un text care vorbea de “Movila Oaselor”, de “Biserica Oaselor”, ce s-ar fi ridicat pe locul unui imens lagăr de prizonieri (români - cu precădere “trădători de patrie sovietică” - germani, italieni, unguri, slovaci...). Din el și din altele asemenea am alcătuit un text: “Lagărul de exterminare Bălți”, instalat pe internet ca atare, introdus în **Săptămâna Roșie**, alături de “Masacrul de la Fântâna Albă”.

Azi, la întrebarea: “În care lagăr fusese internat unchiul meu Ion Goma, din septembrie 1944?” - pot răspunde: “În lagărul de la Florești” (localitate aflată la cca 30 km de Bălți, spre est, pe linia ferată ducând la Rezina, pe malul drept al Nistrului - din-colo începând, pentru basarabeni, Siberia). Înțeleg că întrebările pe care ni le pusesem de prin 1946-47 - de atunci datau primele zvonuri - apoi din 1961-62; când bunica Natalia Goma fusese în vizită în Ardeal, la fecioru-său mijlociu, tata (și când porcul de securist Livescu de la Fetești nu-mi aprobase o învoire de câteva ore în Gara de Nord, ca s-o văd) nu pot conține, în răspunsuri conjuncția “sau”; ci trebuie să folosesc “și”-urile. Așadar, fuseseră lagăre de “trădători” și la Ungheni și la Fălești și la Bălți și la Florești și la... Astea doar pe o fâșie de pământ întinsă - îngust - între Prut și Nistru, având în centru orașul Bălți...

Angela Goma-Trubceak mi-a dat adresele e-mail ale soției lui Ionel (Goma, frate-său), Ludmila și ale fiicei lor Daniela - în vârstă de 13 ani împliniți acum câteva zile. I-am scris adineauri stră-nepoatei.

Abia acum dau peste o carte prețioasă: **Chișinăul în 1941**, ediție îngrijită de Dinu Poștarencu, scoasă în 1996 (!) de Iurie Colesnic la Museum. Nu mai știu cine mi-a adus-o (surorile Grițcan?), de la cine - de la Colesnic? - oricum, vine cam târziu pentru **Săptămâna Roșie** în care aş fi introdus câteva informații prețioase. Dar nu-i nimic: le voi folosi în viitoarea ediție...

În afara Introducerii semnată de Dinu Poștarencu și de o Încheiere, autor: Iurie Colesnic, volumul cuprinde:

**“Raportul Administrației Basarabiei nr. 721 d
in 7 august 1941.**

Între 25-30 iulie 1941 o Comisie de ingineri și arhitecți conduși de : Pr. M. Hanganu, prof. arhitect A. Simotta, ing. Gh. Petrescu-Prahova și ing. C. Popovici a constatat distrugerile pricinuite de rușii în retragere, iar administratorul Basarabiei, generalul C. Gh. Voiculescu a adresat acest raport lui Antonescu însoțit de anexe.

Mai întâi o scurtă notă cronologică:

- 28 iunie 1940: ultimatumul rusesc, ocuparea Basarabiei, a Bucovinei de Nord, a Herței;

- 22 iunie 1941: România declară război URSS și trece Prutul;

- la 29 iunie potrivit hotărîrii C.C. al PC(b) al Moldovei și a Sovietului Comisarilor poporului din RSSM sunt create, *pe lângă secțiile raionale și orașenești al NKVD batalioane de distrugere. Cel de la Chișinău, era comandat de I.A. Muhin și cuprindea 480 de dinamitori* (subl. mea);

- 2 iulie: trupele româno-germane liberează orașul Cernăuți, iar la 12 iulie întreaga Bucovină de Nord;

- 3 iulie: discursul radiodifuzat al lui *Stalin, care ordonă “tactica pământului ars”* (subl. mea);

- 4 iulie: ocupanții sovietici încep “evacuarea populației și a întreprinderilor industriale”

- la 7 iulie ostașii români liberează orașul Bălți, iar în 12 Soroca;

- la 10 iulie românii opresc ofensiva din Masivul Cornești (“cheia strategică a Basarabiei”), datorită rezistenței îndârjite a sovieticilor;

- ofensiva a fost reluată în 13 iulie;

- la 15 iulie rușii sunt alungați din orașul Orhei;

- la 16 iulie sovieticii au dinamitat, incendiat zeci de clădiri din Chișinău - istoriografia bolșevică a pretins că aviația română și germană a(u) bombardat orașul - până în 1988, când unul dintre dinamitori, V. Mednec (arhitect de meserie!) a povestit: “...eu cu mâna mea am aruncat în aer clădirea Băncii din Tighina”, astfel executînd “*ordinul lui Stalin, de a distruge totul în calea dușmanului*” (subl. mea);

- în 16 iulie corpurile de armată 3 român și 54 german intră în Chișinău;

- la 24 iulie, la Cernăuți, Ion Antonescu declara jurnaliștilor români și străini:

“Au rămas urmele unei barbarii fără precedent, cum nici hoardele hunilor nu au lăsat în urma lor”.

Așadar Raportul:

“Domnule General,

“Am onoarea a Vă prezenta (...) o scurtă situație aflată la venirea noastră în Basarabia (...), în intervalul de timp de la 20 iulie [1941] până în prezent.

“A. SITUAȚIA GĂSITĂ

“Aproape toate centrele importante erau lipsite de populație, care fie că s-au retras odată cu trupele bolșevice, fie că s-au refugiat în păduri și vii din cauza ororilor săvârșite de ruși.

“Populația Basarabiei la data de 1 iunie 1940 [înainte de Cedare, nota mea, P.G.] se cifra la 2.164.402 suflete. (...) [din rezultatele recensământului, neverificate încă] se deduce că numărul populației a scăzut în mod simțitor, al orașelor în special reducându-se la jumătate. - Determinată de:

“a/ Refugiarea populației românești cu ocaziunea cedării Basarabiei, circa 120.000, după datele de la București (...).

“b/ Deportarea populației în timpul dominației sovietice.

“c/ Mobilizarea tineretului în armata sovietică și retragere unui număr însemnat din populația civilă, în special evrei, cu ocaziunea plecării trupelor sovietice.

“d/ Repatrierea Germanilor (...) cca 110.000.

“e/ Disparația unor locuitori.

“Pentru aflarea numărului exact al evreilor rămași în această Provincie, am ordonat întocmirea unei statistici care este în curs de executare. În prezent evreii rămași sunt adunați în anumite centre și ținuți sub supraveghere. În sate nu se mai găsește nici un evreu. Populația orașelor și în prezent este străină (...) Chilia: din 15.000 locuitori numai 3.400 sunt români. Cam aceeași situație în Ismail, Cahul. Toate orașele din Basarabia au fost distruse în bună parte de bolșevici, cu ocaziunea retragerii. În special instituțiile publice și cartierele comerciale și industriale au fost distruse în întregime. Uzinele de apă și electricitate au fost distruse în tot locul. Mai crunt au suferit (...) Municipiul Chișinău, cum și orașele Bălți, Tighina, Cetatea Albă, Orhei, Cahul și Soroca.

(...) “e/ Situația proprietăților rămase de la Germani

“În urma repatrierii Germanilor au rămas (...) 453.760 ha.

“Aceste proprietăți au fost lucrate în (...) sovhozuri. Inventarul agricol, viu și mort este complet dispărut, satele germane prezentînd azi un aspect pustiu. Gospodăriile, grajdurile hambarele sunt într-o stare jalnică (...)”

“ANEXA (la Raport)

“(...) unde au fost colonii germane, sub stăpânirea bolșevică pe proprietățile românilor și germanilor au fost aduși coloniști ucraineni și polonezi (...)

“Coloniștii ruși s-au retras cu trupele sovietice, moldovenii au rămas pe loc.

“(...) În com. Tarutino din 6.000 locuitori, 3.000 erau germani care au fost înlocuiți cu ucraineni (...) Ucrainenii s-au retras, rămânînd 2 familii, în prezent arestate.

“În com. Paris în locul germanilor s-au colonizat ucraineni și polonezi. Ucrainenii s-au retras; *polonezii au rămas pe loc, nevoind să plece. În com. Berezina au fost aduse cca 150 familii poloneze ce au rămas pe loc (...)*

“Unde au fost aduși polonezi nu s-au putut forma colhozuri, deoarece ei au refuzat fiind mereu în conflict cu conducerea rusească (...)

“În concluzie: În toate regiunile unde au fost aduși coloniști polonezi nu au părăsit nici unul satul, ucrainenii s-au retras odată cu trupele rusești (sublinierile mele, P.G.).

“GENERAL C. Gh. Voiculescu”

“Anexa nr. II

“RAPORT”

asupra stării clădirilor din Municipiul Chișinău (...)

“1) Aspectul general al orașului.

La plecarea din Chișinău a Armatelor URSS majoritatea clădirilor publice, multe clădiri particulare, precum și toate clădirile industriale și comerciale au fost distruse prin minare și incendiere (...). Zona care a suferit cele mai mari distrugerii este (...) Alexandru cel Bun, unde era și centrul comercial, strada Carol Smidt și str. Ștefan cel Mare, zonă care prezenta la data cercetării aspectul unor vaste ruini, pe alocuri încă fumegînde.

“Străzile și liniile de tramvai au suferit în general mai puține stricăciuni. Liniile telefonice, liniile de curent electric și conductele de apă sunt întrerupte; materialul lor este utilizabil, însă punerea în stare de funcționare (...) se va face cu greutate din cauza distrugerii uzinelor, astfel că orașul este lipsit de lumină electrică și de apă. (...) Se poate aprecia că 40% din totalitatea clădirilor orașului și 100% din instalațiile industriale sunt complet distruse sau grav avariate prin minare și incendiere.

“2. Starea clădirilor publice

“(...) cele mai distruse sunt clădirile Administrației cari, la plecarea administrației românești [în 28 iunie 1940, n. m. P.G.] cuprindeau: Directoratul Basarabiei, Primăria orașului, Prefectura județului, Banca Națională, Palatul Metropolitan, Casa Eparhială, Localurile militare, Poșta, Telefoanele, Postul de radio, etc, precum și clădirile industriale proprietate a orașului și statului, Uzina electrică, Uzina de apă, Cazarmile Comunale, Fabrica de țigări și Depozitele de tutun CAM, Magaziile și Depoul de locomotive CFR, Depoul de tramvaie, etc. Deasemeni au fost distruse prin minare și incendiere morile mecanice, cinematografele și teatrele. (...)

“8) Probabilități de dezvoltare a orașului în viitor

“Orașul Chișinău avea înainte de ocuparea Basarabiei de către trupele sovietice [28 iunie 1941, n. m. P.G.] o populație de cca 110.000 locuitori, din care 30.000 români. În timpul acestei ocupații, prin mutarea capitalei Republicii Moldovenești la Chișinău, se pare că această populație a crescut la aproape 300.000 suflete (...) Astăzi apreciem că populația orașului ar fi de 30.000-40.000 locuitori care ar putea locui în clădirile ce au rămas nedistruse.(...)”

“În lumina acestor considerațiuni este absolut necesară alcătuirea unui program general detaliat de refacere a întregului oraș, încadrat în programul general de refacere a țării”

“Prof. Ing. M. Hanganu

“Prof. Arh. A. Simotta

“Ing. Gh. Petrescu-Prahova

“Ing. Const. Popovici” [semnăturile olografe pe documentul dactilografiat - nota mea, P.G.]

Din “Anexa nr. III, Tablou nr. 1, cuprinzând evaluarea distrugerilor aduse clădirilor și instalațiilor publice”:

“1. Liceul “Alexandru Donici (...) - *Etajul dărâmat și parterul deteriorat* (...) Observații: *trebuie să se dărâme complet și să se facă altă clădire* [sublinierile mele, P.G.]

“2. Liceul “Mihai Eminescu (...) - *Minat și devastat* [subl. mea]

“(...) 7. Postul de radio - Complet distrus. Clădirea distrusă, un pilon doborât, al doilea avariat.

“8. Șc. Normală de fete [nota mea: acolo a învățat mama, înainte de 1930]

“11. Școala primară (str. Tighinei)

“12. Capela militară - Mici avarii, geamuri sparte. Obs.: *a fost transformată în club* [subl. mea]

“13. Biserica “Adormirea Maicii Domnului” (str. Gl. Dragalina) - Mici avarii, geamuri sparte

“14. Șc. primară băieți No. 1 (str. Mareșal Badoglio) - Deteriorată

“15. Biserica Cimitirului ortodox - Mici avarii

“16. Spitalul de ochi (M. Kogălniceanu) - Mici avarii, geamuri sparte

“17. Centrul de Ocrotire (Orfelinat) - Mici avarii, geamuri sparte

“18. Directoratul Basarabiei - Minat, incendiat. Obs. Corpul principal complet surpat

“19. Liceul “Alec Russo” - Mici avarii, geamuri sparte

“20. Seminarul teologic - Mici avarii, geamuri sparte (...)

“21. Muzeul de Istorie Naturală - Avariat de cutremur [nov. 1940] Obs.: *probabil minat* [subl. mea].

“24. Facultatea de Agronomie - Mici avarii, geamuri sparte (...)

“26. Spitalul de ochi (I.C. Brătianu) - Mici avarii, geamuri sparte

“(...) 43. Școala comercială - Parțial distrusă (...)

“46. Liceul Militar (Str. Alexandru cel Bun) - *Minat și distrus* [s.m.]

“47. Cercul Militar - *Minat și distrus* [subl. mea] (...)

“49. Catedrala orașului - Incendiată

“50. Palatul Metroplitan - Minat, incendiat (...)

“52. Primăria orașului - Minată, incendiată (...)

“57. Manufactura de tutun (Gl. Dragalina) - Minată, incendiată

“(...)64. Uzina electrică (Gl. Broșteanu) - Incendiată, distrusă

“(...)67. Poșta Centrală (Universității) - Incendiată, distrusă

“68. Gara Chișinău - Minată, incendiată, parțial distrusă (...)

“75. Uzina de apă - Minată, distrusă (...)

“79. Depozitele CAM (tutun) - Minate, complet distruse (...)

Raportul - facsimilat - este completat de 72 fotografii ale unor distrugeri din Chișinău.

Nu mă pot stăpâni de a face apropiere între două texte:

Primul aparține comisarului regimentului NKVD de distrugere din Chișinău, I.A. Muhin și cuprinde amintirile - înlăcrimate, consemnate în 1965, despre retragerea *lor* din 1941:

“Ziua de 16 iulie a fost cea mai grea din viața comuniștilor regimentului. În ochii noștri ardeau zeci de clădiri de pe străzile Lenin, Kiev. Pâlcuri de avioane ale inamicului bombardau orașul. Tancurile fasciste se apropiau de oraș. Regimentului i s-a ordonat să se retragă spre Bender. Cu lacrimi în ochi păraseam orașul natal. Mulți dintre noi sărutam caldarâmurile, iar în batiste luam cu sine o mână de pământ natal”.

Al doilea text este semnat de Andrei Oișteanu, holocaustolog emerit - tovarăș de prezidii, de tot felul de comiții (și de tăcere înțeleaptă, de complicitate etnică a lui Ion Vianu în cazul unor “cestiuni arzătoare”) - și a apărut în *Supliment cultural* nr. 10, din 29 ian-4 febr. 2005. Citez:

“M-am născut la București, dar primii șase ani de viață (1948-1954) i-am petrecut la Cernăuți; compusă din cinci suflete familia mea locuia în două camere foarte modeste din cartierul evreiesc; stăteam pe ulița ceasornicariilor (...) cărei i se schimbaseră numele cu cel al comunistului Karl Liebkecht. Era o perioadă de după război în care Uniunea Sovietică își oblojea rănile. Era un amestec de mândrie și sărăcie postbelică. Marea victorie asupra nazismului (și ocuparea Europei est-centrale) hrănea sufletele, dar nu și trupurile. Nu se mai găsea mai nimic de mâncare. Ca să supraviețuiască cernăuțenilor li se dădea în folosință câte o bucată de pământ pe care o cultivau de regulă cu cartofi [...] Devenit șomer, tatăl meu nu putea să se reangajeze din cauza unui puternic val de antisemitism declanșat la începutul anului 1953 de batiușca Stalin însuși (procesul “asasinilor în halate albe”). Abia după moartea lui Stalin părinții mei au reușit să emigreze în România. În octombrie 1954 lăsam în urma noastră marea Uniune Sovietică; tot ceea ce unii iubesc și urau mai mult. Fratele meu (11 ani) și-a luat puțin pământ într-o punguță legată la gât. Eu (6 ani) l-am imitat. “La București am locuit pe strada Washington, devenită Haia Lipschitz, militantă comunistă, situație simetrică cu cea din Cernăuți Dar statutul social și starea materială s-au îmbunătățit substanțial. Problema mâncării nu se mai pune în termeni de supraviețuire. Și totuși, în fiecare dimineață se derula un ritual culinar sărăcăcios. Toată familia se aduna la masă, mama pune solemn un castron aburind, plin cu cartofi fierți în coajă. Suflând în mâini, decojeam cartofii fierbinți, îi mărunțeam în farfurie și adăugam sare, ceapă tocată și untdelemn. Apoi mâncam în tăcere, ca într-o agapă mistică. Trecuseră mulți ani de la părăsirea ghetoului din Cernăuțiul stalinist, dar noi continuam să practicăm ritualul săptămânal, în amintirea paradisului/infernului pierdut”, dar noi continuam să practicăm”.

În purcoiul de minciuni pe care le debitează A. Oișteanu, fiul lui Mișa Oigenstein, activist bolșevic în Basarabia ocupată după 28 iunie 1940, ofițer NKVD, venit în România “pe tancuri”, sfârșind ca director al Academiei “Ștefan Gheorghiu” - și al Bellei Iosovici, dârză supraveghetore sovietică a Agerpres, nepot al sinistrului Lev Oigenstein, cunoscut sub pseudonimul “Leonte Răutu” - sare din pagină... pământul luat în pungulițe... Dacă la Muhin - care pretinde a fi nativ din Chișinău - se mai înțelege înduioșarea bolșevică prici-

nuită de ordinul de retragere de pe un pământ... românesc, de el și de ai săi martirizat, tot din ordinul lui Stalin minat, incendiat, devastat - incoerentul A. Oișteanu, la plecarea din Cernăuți, ia și el pământ într-o punguță, cu toate că se născuse în România, fratele său Valery în Kazahstan, zicînd că familia sa "emigrează" în România (din URSS). Se vede că bolșevicii, în taină, sunt mistici - oare câte "pământuri" vor fi purtînd cei care au martirizat Basarabia și Bucovina sub steagul bolșevic? Multe, domnule.

Rămâne să aflăm că și R. Ioanid poartă pământ românesc într-o punguță atârnată de gât. De ce nu? Și el a dovedit prin scrierile sale cât de mult iubește această țară, acest... pământ, pe după cap cu alți iubitori de Românie: Serge Moscovici, profesorul său de sociologie (specialitate și a lui A. Oișteanu), cu Elie Wiesel, superiorul său la Centrul holocaustologic de la... Sighet.

FEBRUARIE

Vineri 3 februarie 2006

Surpriză: am primit un plic de la București. La expeditor : nimic (secret mare!, conspirativitate lată). Înăuntru: un volumaș de dimensiunile plicului (1/3) și o scrisoare. De la Paul Everac!

Cartea (**Mic breviar despre politică** - eseu -, editura Semne) nu am citit-o. Scrisoarea, da. Și oricât de chinuitor îmi va fi, din pricina vederii deficiente, am să o copiez. Merită.

Scrisoarea, dactilografiată extrem de îngrijit (va fi fost bătută la mașină de o profesionistă?) nu este datată - dealtfel în P.S., de mână, stă scris: "Am ținut în plic această scrisoare mai bine de două luni". De la București a plecat înapoi în 24 ianuarie 2006. Pe ultima pagină - din trei - câteva sublinieri, le voi semnala. Par a fi fost "operate" de o mână, alta decât a autorului. Au a fost *cealaltă mână a aceluiași autor*? Mai știi?

Așadar:

"Stimate Domnule Goma

"Trimițându-vă tam-nesam cea mai recentă carte a mea, fără să fi avut nici o abordare prealabilă, mă simt dator cu o scurtă însoțire explicativă.

"Am pentru DVoastră o reală stimă, ca pentru un om care a înfruntat exemplar persecuții politice, mânat de imperativul libertății și demnității omenești. Prețuiesc de asemenea pe scriitor, considerându-l unul dintre cei mai buni. Vă apreciez și singularitatea campaniei pe care o duceți, odată instalată platforma 'libertății', pentru a demasca pe cei căldicei și fofârlicoși chiar în rândul celor ce se drapează în însemnele dizidenței anticeaușiste, dar care s-au dovedit friabili la unele ispite munificente, devenind pensionari închiaburiți ai frondei. Însă admirația cea mare v-o acord pentru osârdia cu care, printre foarte puțini, apărați substanța și virtutea românească de pretențiile holocaustologice ale noilor stăpâni ai lumii, proclamând cu înverșunare adevăruri trăite cu sângele Dvs. basarabean.

"De pe această platformă de admirație, căptușită cu confraternitățile de român și de scriitor, încep să-mi fac rezervații mentale. Evident, eu nu am suferit în aceeași măsură, nu am fost un libertar, ba aș putea spune că regimul ceaușist a coincis cu cea mai mare abilitare a mea ca dramaturg, fără să fi decăzut nici în slugărnicie, nici la apolog, nici măcar la adeziune partinică. Am găsit compatibilități cu unele tendințe strategice ale aceluia regim, și am denunțat incompatibilitățile într-un limbaj măsurat, credibil. Nu mi-am radicalizat rezervele până la a-l nega față sau a-l părăsi, și n-am suferit, ca persecuție decât concedierea mamei mele și arestarea pe doi ani a tatălui meu la Pitești, Jilava, Caransebeș și Aiud, lucruri pe care nu înțeleg să le capitalizez.

"Admirația mea nu vine deci de la un combatant și nu se adresează întru totul idealurilor dizidențiale pe care le-ați slujit. De altfel admirația nu se suprapune totdeauna cu corpul ideologic al celui admirat. Poți să ai o idee înaltă despre însușirile unui Cezar, Napoleon, Antonescu sau Lenin, fără să

le împărtășești cu totul corpul de doctrină. Îmi place Paul Goma pentru cât de extraordinar s-a zbuțuit pentru libertatea și demnitatea omului, a intelectu-alului în primul rând, fără să împărtășesc iluzia că democrația este într-adevăr eliberatoare, chiar mântuitoare.

“În percepția mea o asemenea libertate, cel puțin pentru noi, rămâne o gogoriță. Ba, ca să-mi spun gândul până la sfârșit, derapajele democratice de azi ale țării mele, parte din stângăcie și prostie, parte din rapacitate grețoasă, și în cea mai mare parte dintr-un calcul al adevăraților hegemoni combinatori de aiurea, ne fac, prin abandonuri și prelevări, situația mai insalubră și mai primejdioasă decât înainte, proiectînd-o într-un declin ireversibil al identității naționale. Statul lui Ceaușescu - cel care v-a chinuit pe DVoastră - păstra mai sus ambiția independenței și orgoliul românismului (împins până spre marginea absurdă a autarhiei economice) decât democrația servilă și vânzătoare de azi.

“În forma asta, dârza DVoastră luptă de ieri capătă azi aura tragică a *inanității* (subliniat de mână, n.m., P.G.). În cartea pe care v-am trimis-o încerc să arăt că eliberare nu există, cum nu există nici dreptate, nici frăție, ba nici măcar adevăr, ci doar manipulare exploatare a celui mic și slab de către cel mare și puternic. Patetismul DVoastră opțional, demn de toată stima, sgâlțâie niște fanteze. Ați scăpat într-un mod miraculos de patriotul Ceaușescu, acela care voia să vă omoare în numele unui anumit ideal; dar idealurile DVoastră n-au devenit operante, întrucât țara a intrat în alte robii, mai astuțioase, sub ampriza indelebilă a celor de care Ceaușescu s-a emancipat. Astăzi pletora de negatori care au rostit cândva un nu evaziv, au vorbit de pisici, au sabotat din lene sau proastă deprindere, sau au tras cândva un vânt împotriva vântului, s-a instituționalizat acaparator și-și trăiește gloria din vânzarea patriei?

“Degeaba vă agitați, admirabil de singur, pentru a demonstra unele legitimități ale Basarabiei și ale Bucovinei în problema Holocaustului. Pe acest teren minat vă vor ținti din spate propriii DVoastră compatrioți, temători să nu-și piardă reputația și privilegiile de la Marele Stăpân. Vă vor face în continuare, nebun, pornit, fără talent, lipsit de diplomație, ingrat; râșnind în van. Ei nu mai sunt în stare decât să joace “celălalt joc”, cel pentru care v-ați expus viața și *care e tot atât de înrobitor, dacă nu mai mult* (subl. de mână). Vă vor trimite în marginea uitării, ca să-și poată încasa caniota. Stăpânii lumii nu se uită la argumentele DVoastră, în timp ce Ceaușescu se mai sensibilizase. Ce-ați numit atunci nelibertate și nedemnitate se cheamă azi inegalitate și dispreț, Frauda s-a înzecit, s-a însutit. Țara se goleşte, dar scriitorii pot bestecăi în voie, căci *nu-i mai ascultă nimeni* (subl. de mână). Mici sau mari polemici gazetărești ‘libere’ iar avanscena, ascunzînd, sub mici dichisuri stilistice, dezastrul de fond.

“*V-ați bătut cam degeaba, domnule Goma!* (subliniere de mână). Le-ați făcut multora averi. Le-ați pus multora în mână cuțite cu care să hăcuie și limbi cu care să spurce și să vîndă.

“Cartea mea vă mai oferă încă un cutremur, chiar două: că ați acționat *opțional* (subl. de mână), devenind român aleatoriu și și patriot aleatoriu; cu aceeași ușurință puteați deveni fanatic de stînga sau de dreapta, dacă nu fundamentalist islamic. Și că există șansa, în final, să fi fost mereu *condus* (subl. de mână), ineluctabil, de un Manipulator mai mare decât toți, Primordial. Să fi fost o găză dirijată.

“Oricum, vă rog să contați pe sentimentele mele cele mai bune.

“Paul Everac

“P.S. (scris de mână - nota mea, P.G.): Am ținut în plic această scrisoare mai bine de 2 luni. Între timp episodul Stoiciu vine să mă confirme.”

Aceasta este scrisoarea lui Paul Everac. De ce îmi scrie mie Paul Everac ? ; de ce tocmai mie care în țară, nu jucam în aceeași divizie, ne vom fi salutat, atât? Nu-mi pun această întrebare, fiindcă răspunsul este știut: Everac este - din decembrie 1989 - un om singur, este un om dezamăgit, un om bătrân (peste 80 ani). Și ce face un bătrân singur, dezamăgit de “prezent”? Se adresează altui bătrân singur-dezamăgit. De ce? Altă întrebare inutilă. Poate fiindcă el va fi crezînd-sperînd că două singurătăți, două dezamăgiri, două bătrâne’... (care va fi pluralul gramatical? sau pentru că *bătrânețea* este singurătate, nu are decât singular?) - continuu: va fi crezînd că și noi doi ne putem pupa Piața Independenței? Îndedoi? Nu cred. Are Everac alte, multe des-calități, dar lipsit de inteligență nu este. Dovadă chiar scrisoarea de față.

Îmi rezerv plăcerea de a o comenta pe sărite mâine, poimâine, peste o lună. Peste un an.

Sâmbătă 4 februarie 2006

Valerian Stan mi-a transmis:

“Romania libera ne anunta ca Guvernul a decis: Din Consiliul Institutului de Investigare a Crimelor Comunismului in Romania fac parte vor face parte Doina Cornea, Elvira Bianu (sa fie oare distinsa Doamna Stefana Bianu?), Petre Mihai Bacanu, Dennis Deletant, Ticu Dumitrescu, Radu Filipescu, Radu Ioanid, Gabriel Liiceanu, Marius Oprea, Cristian Parvulescu, Andrei Plesu”.

Se miră că nu-l vede pe P. Goma? De ce ? Doar se vede - și cum! - prezența lui R. Ioanid. Să nu se mire nici atunci când în Consiliul Institutului pentru Investigarea Crimelor Comunismului - botezat, simetric celui al holocaustului: “Radu Ioanid”...- vor apărea alți vânjoși anticomuniști: A. Oișteanu, Anca Oroveanu (verișoara lui, deci fiica lui L. Răutu), Shafir, Al. Florian (fiul lui Radu Florian), Lya Benjamin, Jean Ancel, Andrei Cornea... - și, de ce nu, ca membru de onoare Neasemuitul anticomunist (din ilegalitate) Wiesel?

Duminică 5 februarie 2006

Liniște radio - vreau să spun: răsunătoare tăcere mail-istică. Ieri am primit un singur mesaj - de la V. Stan. Explicații: gerul; sfârșitul de săptămână care în România pentru mulți înseamnă și privare de internet; sațul, greața, indiferența față de ce se întâmplă în afara bătăturii proprii locuințe (și o garsonieră poate avea “bătătură”, doar și ea este adăpost). Mai bănuiesc și năuceala (K.O. pe picioare) provocată de

anunțarea componenței comisiei Institutului pentru Cercetarea Șiașamai-departelui.

Am fost scutit (de o parte din) surpriză:

Încă de când a fost anunțată intenția guvernamentală (s-a observat că am evitat “hotărîrea”?) de a - în sfârșit! - înființa Institutul, marcat, chiar deformat de atâtea alte “surprize” (neplăcute, firește), m-am exprimat temerea că, dacă până acum se făcuseră planuri din cuțite și păhară, fiecare pe conta lui, cum șade bine românului, din momentul în care “Însuși Guvernul” a luat inițiativa (sic) - și mai ales: din moment ce “Însuși Guvernul” avea să aprobe, să dezaprobe “schema” și salarizarea, unul ca mine nu mai avea ce căuta: rolul meu se încheiase: dădusem și eu din gură și din condei, propusesem și eu alcătuirea necesarului Institut, însă... Însă acum venea faza împărțelii prăzii: a scaunelor.

Este adevărat, nici în cele mai negre previziuni nu avansasem cooptarea (să zicem: doar propunerea de cooptare) a unuia ca Radu Ioanid. Fiindcă știam: în săptămânile din urmă, când Marius Oprea și Stejărel Olaru fuseseră la Paris dar nu găsiseră de cuviință să-mi dea măcar un telefon (ziceam că Stejărel încă mai este “împuternicitul” meu în procesul cu Iliescu și cu Pleșiță”), necum să mă anunțe că organizaseră o “întâlnire de lucru”. Chiar mă miram că de vreo zece zile nu reușisem să o contactez pe Ștefana Bianu, apoi, când, în cele de urmă ne-am întâlnit, ea mi-a spus că fusese Oprea la Paris, că fusese propusă și ea în Comitet; că nu mă anunțaseră și pe mine, fiindcă “Marius și Stejărel” aveau să mai vină la Paris; dar că să fiu sigur: lucraseră bine, cu folos...

Nu: Ștefana Bianu nu a spus că - ei - lucraseră bine și cu folos *chiar în absența mea...*, cum îmi spusese Monica Lovinescu la telefon, în februarie 1990, după întâlnirea cu Liiceanu, la care și eu fusesem mereu poftit, însă nu și anunțat că va avea loc la data cutare, la ora cutare... Atunci Monica mă “consolase”: ei lucraseră atât de bine - și fără mine - încât (sic) îmi propuseseră spre publicare ‘Culoarea curcubeului’ și ‘Gherla’ - ce mai vreau? Ștefana nu mă consolase cu nimic (ba da: ca de obicei, îmi spusese că arăt foarte bine, deși se vedea foarte bine cât de foarte-rău arăt). Am simțit la ea jena de a discuta despre cestiunea-arzătoare... De aceea am schimbat vorba la altceva: despre copiii noștri, despre faptul că eu, aflat în cvasiimposibilitatea de a mă exprima în presa scrisă din România, rămânînd, în continuare, un scriitor internetizat, m-am gândit că aș putea “lărgi” aria “cititorilor” mei, prin înregistrarea video a unei serii de “autointerviuri”. Drept care tare aș avea nevoie de un cameiscop adevărat, fiindcă “ochiul” împrumutat de Filip de la un amic al său dă imagine-sunet de foarte modestă calitate...

Mai departe am lucrat pe conta mea (în sinea mea) cu păcătoasa-mi de intuiție: băieții organizatori (Marius Oprea, acela care, acum vrei 12 ani scrisese un articol jenant de ditirambic pentru mine, fiindcă

purta titlul “Președintele Goma”, de fiecare dată când a venit la Paris evitase cu o înțelepciune tipic ardelenescă de a mă contacta, măcar prin telefon, deși îmi trimisese, cu dedicație, cărți ale sale - fatalitate!: Patapievici, deși ne-ardelean, ba chiar din contra, folosește exact aceeași metodă: conspirativitatea...) se vor fi gândit că Goma, fie și pe un loc onorific, ar face mai mult rău decât bine Institutului. Adevărat, are el niscai merite în “lupta cu fiara”, a continuat și după “revoluție” să ceară dezvăluirea adevărului despre crimele comunismului, a scris și câteva cărți despre chestiune...

...Numai că Goma are un handicap insurmontabil:

«*Prea înjură pe toată lumea*».

Caracterizare care, în imaginarul meu vine direct din gura de *gargouille* și din capul de gorgonă a(l) Getei Dimisianu, “herghelia lui Paler“, cum îi bine-spunea, nemerind-o poeticește Sorin Titel, și de acea dată traducând în bănațeană franțuzescul “égérie”, inspiratoare, consilier-special, feminin al unei personalități poetice, politice - în pluralizata “herghelie”... Nu spun că ea a fost prima care să mi-o aplice iar ceilalți s-au luat după ea ca vițeei după vacă - nu: expresia este... expresia românismului din noi - și nu doar de la venirea comunismului:

Dacă X spune/scrie despre Y că este cam (trăiască Ardealul Sânjeros și Mult Relativizator!) mincinos, cam slugarnic, cam-foarte-foarte înclinat spre trădare-vânzare de frate, Y nu-i răspund cu neașa: «Ba a mă-tii!» sau cu «Cine zice ăla îi!»; ci cu nevinovata, îndurerata: «De ce mă înjuri, Gicule?», fiindcă în capul lui cel tricolor, a spune adevărul este, nu doar o gravă... abatere socială, ci o insultă - o înjurătură! «Doamna-nvățătoare, Gicu m-a-njurat!», «Cum te-a-njurat, Nicule?» «Mi-a zis că l-am pârît la Dumneavoastră...» «Dar l-ai chiar pârît la mine...» «Da, Doamnă, dar de ce s-o spună el în gura mare, de s-auză toată lumea și să spună că-s pârâcios?...»

Asta fiind “înjurătura”: nu un neadevăr, nu o calomnie, ci un adevăr...- dar spus în gura mare, de s-audă toată lumea, își pierde valoarea de adevăr pe meleagul mioritic. Căci noi, dacișiromanii suntem educați, discreți, îndelicați, ne spălăm rufele în familie (de să nu se vază izmenele căcate de frica-la-român), nu în piața mare...

Despre Goma se știe de multă vreme că... *prea-înjură-pe-toată-lumea* (firește: lumea bună). Nimic nou sub soare? Da’ de unde! Ceva nou (sub soare) este, dar el este acel ceva care nu se spune, căci noi suntem discreți, bine-crescuți, neînjurători: umblăm toată ziua cu pizda-n gură, dar adevărul nu-l spunem, căci el nu se aruncă-n față, el se lasă subînțeles, nu?; adevărul este-atuncea-când el este ceva care, fie se deduce, decodifică, chiar când nu funcționează făcutul cu ochiul, nici cu ironia noastră națională, neoșă, atât de subțire, încât rămâne invizibilă pentru muritorul de rând și doar spiritele alese o pot descifra. Ca de-o pildă “bătaia de joc” la care se dedase G. Călinescu, atunci când, la Atheneul Român îl proclamase pe A. Toma cel puțin egal al lui Eminescu... (teorie susținută cu foc - și convingere de nezdrunci-

nat - de prietenul Ara Şişmanian) - cum să fie un A. Toma comparabil cu Eminescu!?; ca de pildă caracterul hotărît anticomunist al poeziei Blandienei, cea cu arpagicul (vezi bibliografia la Monica Lovinescu, mai ales când vorbeşte dânsa de “data despicătoare de istorie”)... Ceva care se spune cu gura strâmbată de mare-secret-mare şi numai între patru ochi, recomandabil la bucătărie, cu aparatul de radio pus tare, pe Bucureşti, la o “Sârbă în căruţă” (deşi mai bine la closet, fiindcă acolo - în principiu - nu sunt microfoane, că ruginesc...). Acolo - şi nici acolo, vorba Scripturii - se deconspiră teribilul adevăr despre Goma:

«*Prea se dă la ovrei*».

Asta era. Cu atât mai asta, cu cât Goma acela nu se afla la întâia dare?, dădere?, dădut-la...? Marin Preda, în prea-frumoasa primăvară a anului 1970 mi-o spusese cu nesfârşită bărbăţie anticomunistă, el fiind scriitorul cel mai curajos dintre pământeni:

«*Prea te-ai dat la tovarăşa...*»

Prea mă dedesem, vorba Morometelui, la Ceauşesca. Adevărul - atunci - era că nu mă dasem (dădusem?) la nici o Ceauşescă; această acuzaţie idioată, veninoasă, profund ticăloasă fusese lansată de prietenul meu şi colegul de celulă, Ivasiuc - în deplină necunoştinţă de cauză: el nu citise **Uşa noastră cea de toate zilele**, prinsese din zbor o frântură din discuţia dintre Geta Dimisianu şi Paleologu, o prefăcuse fulgerător în *lèse majesté* la adresa... tovarăşei, ştiind el bine că o asemenea acuzaţie nu are nevoie de a fi dovedită - cu citate, de pildă... - dar cu efect mortal asupra acuzatului. Şi așa a fost: gilotina interdicţiei totale de a publica atunci mi-a retezat capul - pentru 20 ani încheiați (până în 1990). Complici: Marin Preda, Gafița, dar și prietenul meu bun, Țepeneag, el fiind singurul dintre redactorii care citiseră **Uşa...** - dar nu cârâise, nu mormăise, măcar cât o făcuseră Geta Dimisianu și Paleologu: să fi spus că nu există nimic din ceea ce ivasiucea Ivasiuc...

...Dar ce: în fragmentul de jurnal publicat de LIS în *Viața românească* era “ceva antisemit”? Nu prea, vorba Manolescului acuzator după metoda Ivasiuc - să mai pretindă unii, dar mai ales alții că exagerez, ba chiar îl calomniez pe Niki al Monicăi atunci când susțin că el a crescut între Ivasiuc și Ivașcu... Și iată, la distanță de 35 ani (atâta să fie din 1970?), se reeditează... hașcéméul de breaslă, “legea” căzîndu-mi “la nivelul gâtului”, vorba unei gazetărese culte, prin:

«*Prea se dă la (tovarășii) ovrei...*»

Ca un făcut, incriminarea a venit dinspre un, dacă nu prieten, oricum, nedușman (până în iulie 1990, când l-am “înjurat” pentru interviul criminal luat criminalului Iliescu, după Mineriada Sângeroasă, cea cu “Omul cu o mare...”) - vorbesc tot de Niki al Monicăi, altfel Manolescu.

Recunosc cu tristețe: N. Manolescu, atunci când, în editorialul din decembrie 1998 al *României literare* prezicea:

“*Dl Goma a devenit un banal caz patologic. I se va da tot mai*

puțină importanță, cu timpul. Cîndva, la o curățenie generală, va fi scos pe fîraș. Ca gingania în care s-a metamorfozat comis-voiajorul din Kafka.

Adio, domnule Goma !”...

...știa el ce știa. Am fost scos pe fîraș, ca gîngania lui Kafka.

Deci iată pentru că de ce fata morarului este șchioapă - și nu am fost măcar pomenit în propunerile pentru consiliul onorific al unui institut pe care îl cerusem și eu - oricum, eu îl cerusem, spre deosebire de Pleșu, de Liiceanu, care, înțelepți și pânditori - ca și la “revoluțiune” - așteptaseră să le cadă para mălăiață în gură. Și chiar ceva mai mult decât asta, zi-i pe pseudonume... R. Ioanid.

Am mai zis-o, o repet: dacă Institutul Holocaustului se numește “Elie Wiesel” de ce să nu fie botezat cestălalt - în mod cu totul natural: “Radu Ioanid”? Iar pentru că acesta din urmă nu va fi altceva decât primul, ci doar o ramură a lui, să fie găzduit în același local - și această propunere fusese făcută... de mine.

Luni 6 februarie 2006

Orele 3 noaptea: m-am trezit din somn, cu certitudinea: dacă voi căuta încă o dată în traista ordinatorului, (poate că) voi găsi **Jurnal de Căldură Mare** în format lucrabil, nu în pdf ca până acum. Eram amărât, otrăvit de “pierderea” acestui text. Mă bătea gândul să mă aștern pe re-dactilografierea lui.

Și am reușit, oameni buni! Nu din prima, ci din a doua încercare. Să-mi fie cu folos!

Îmi trimite Dan Culcer din *Adevărul*:

“Pleșu, Cornea și Băcanu, printre investigatorii crimelor comuniste. Premierul Călin Popescu Tăriceanu a aprobat componența Consiliului care va conduce Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului în România. Printre membrii noii structuri se numără personalități ale societății civile precum Doina Cornea, Andrei Pleșu, Gabriel Liiceanu, Petre Băcanu. Pe lista completă semnată de premier se mai află Elvira Ruxandra Bianu, Dennis John Deletant, Constantin-Grigore Dumitrescu, Radu Filipescu, Radu Ioanid, Marius-Gheorghe Oprea, Cristian-Romulus Pîrvulescu. Institutul a fost înființat de guvern la sfârșitul anului trecut ca o structură care va analiza regimul comunist și sistemul de putere din acea perioadă din punct de vedere instituțional, va prezenta activității de partid, ofițerii și magistrații care lucrau în cadrul aparaturii de represiune și va identifica abuzurile și crimele săvârșite, ordonate sau inspirate de către aceștia. Noul institut va funcționa, pe o perioadă de șase ani, în subordinea Executivului și în coordonarea premierului, fiind condus de un Consiliu alcătuit din 11 personalități ale societății civile, desemnate prin decizie a premierului.”

Din comentarii:

“Plata si rasplata Trimis de: COSTICA (...)Acest I.I.C.C.R. nu este decat o forma mascata prntru rasplatirea serviciilor aduse in timp, de catre cei nominalizati, aliantei sau P.N.L. Prea multi scosi de la naftalina. Si, atentie, pe langa cei nominalizati trebuie sa fie angajati si oameni care stiu si pot sa munceasca. Altfel, vom avea aceleasi rezultate "marete" pe care le avem si de la cadavrul viu C.N.S.A.S. Maimutoiul asta de P.M. BEREVOIESTI ce rol are in acest I.I.C.C.R.?”

“Si Paul Goma? Trimis de: un roman (...) Daca chiar se doreste sa se afle adevarul despre acea perioada tulbure a istoriei, de ce nu sunt chemati cei care au avut de suferit direct de pe urma sistemului de opresiune comunist, asa cum a fost de pilda cunoscutul dizident Paul Goma? sau parintele Gheorghe Calciu? Ei au deja multe informatii despre structura acestui sistem criminal si in plus o mare motivatie ca acesta sa fie cunoscut de intreaga lume. Daca acestia nu sunt invitati sa participe la cercetari, inseamna ca povestea asta va fi doar asa un praf in ochi.”

“Burse de merit!!! Trimis de: ilieprooroc (...) Acest asa zis institut, infiintat prin H.G.,este un mod de a rasplati cu lefuri grase pe activistii portocalii si pe ciracii lor. Ca platitor de impozite sunt curios sa aflu salariile acestor mari "cercetatori". (...)

“Pleșu, Cornea și Băcanu, printre investigatorii crimelor comuniste. Opinia cititorului De formă, nu de... re-formă Trimis de: Vladimir (...)Alt lung prilej de vorbe și de ipoteze și de salarii grase în această perioadă de crasă sărăcie pentru 80 la sută din populație.N-au decât, pot să-l facă... Dar v-ați uitat la Doina Cornea cum arată? Poate să depună ea muncă de cercetare? Va încasa niște bani și încă mulți, iarăși același, omniprezentul Pleșu, amator de plești bănoase fără muncă; el singur a declarat că nu renunță la tabieturile sale ca să vină la serviciu. Luați-i pe toți și gândiți-vă la scandalurile și vendetele ce vor urma. Nu ajungea CNASul ăla nu se ocupă tot cu așa ceva? Unii își pun mari speranțe în această nouă construcție birocratică de tocat banii statului român. Din partea celui care scrie aceste rânduri n-au decât să pornească la drum pentru că vor fi unii vigilenți care vor vedea în autorul acestor rânduri pe unul care și a început să tremure de frică. Nu sunt decât un SCEPTIC, care vede că tot ce se face în țara asta este numai și numai de FORMĂ...și nu de RE-FORMA!” (...)

“Înca un cor de babe? Trimis de: seful lui tariceanu (...)Slaba miscarea. Unde esti tu Tepes doamne? Adica inca un cor de babe o sa-l injure pe ceausescu, si gasca lui. Iar toti smecerii copos, voiculescu, tarata, oprisan, pascariu, popescu, nastase, iliescu, patriciu, basescu, si toatea liota de ligeoane (...) Si tu popescule tariceanu, hm cum ai facut averea?” Solutia: Haga sa va manince pe toti”

“Ati uitat de Goma? Trimis de: Gheorghe F. (...) Unele articole ale lui Bacanu demonstreaza clar o pozitie de stanga, nu tocmai potrivita cu studiul propriei extreme stangi. Sper sa nu se cada in greseala Europei, si rezultatul acestui institut sa urmeze linia calaie impusa de socialistii/comunistii europeni in votul rusinos din 25 Ianuarie 2006 de la Consiliul Europei. Cred ca Paul Goma ar avea o pozitie de drept si autentica in dezbaterile acestei institutii nou creata, a fost in centrul actiunii in 1977/78, cum nu au fost multi altii. Ce ziceti, domnule prim-ministru liberal, nu-l invitati si pe el sa faca parte din cercetatori?”

Marți 7 februarie 2006

Ce am aflat ieri, de la o dezbatere televizuală? Că Ungaria “este singura țară din Est care nu și-a deconspirat Securitatea”!

Ei, bravos! Vasăzică așa: Ungaria a intrat, nu doar în NATO, dar și în UE cu “Aparatul Represiv” intact!

Au oare de ce? Au nu știu de oare-de-ce. Să fi fost lobby-ul americanist, cu Tom Lantos în frunte care a lucrat puternic pentru “ștergerea Trianonului”? Mai știi...

Știu însă ce surpriză mi-a pricinuit Ferenc (François) Fejtő acum aproape treizeci de ani. Ne aflam între patru ochi - de altfel, în timpul întrebării mele («Cum se explică faptul că ungurii, rămași până la urmă aliați ai Germaniei, se bucurau într-atât de încrederea rușilor, încât le-au “încredințat” lor poliția politică din România - și nu doar din Ardealul de Nord care avea încă un statut aparte? Și nu doar comuniștilor și evreilor, dar și multor salossysti, foști polițiști persecutori ai comuniștilor și ai evreilor?») eram într-un grup, la un colocviu, așa ceva, ne aflam în pauză, el m-a tras de-o parte și, după ce s-a asigurat că nimeni nu ne aude, a spus cam așa: ‘Pentru a repara în parte in justiția de la Trianon, ungurii au acceptat să facă pactul cu comuniștii, cu sovieticii - firește, cu consimțământul lor - mai ales în ce privește România...’

Să zicem că pe asta o știam: spre deosebire de polițiștii, siguranțiștii români dispuși la colaborare cu... comuniștii, însă concretizată colaborarea doar la informațiile furnizate (și la câteva cazuri de comisari mărunți deveniți securiști fioroși), ungurii aveau o strategie, o politică a colaborării obediente, entuziaste cu dușmanul nostru comun: Rusul - în nobilul scop de a sluji interesele Marii Ungarii. Astfel s-a realizat “ajutorul internațional” oferit cu generozitatea de Ungaria - la ordinul Rușilor - între 1946-1956, prin miile (se vorbea de 100 000) de unguri și ceva cehi - cam jumătate din ei evrei și nu din Ardealul de Nord, ci din “interiorul” Ungariei - care au populat Aparatul, în general, nu doar de poliție - din România - care, biata, nu avea suficiente și demne de încredere cadre... (se zicea că exista o deosebire sensibilă între evreii români și evreii maghiari în privința cruzimii, ultimii arătându-se chiar mai huni decât Atila).

În momentul 1956, când un număr nu foarte mic de “cadre” din Securitatea lor fusese atârnat(e) de felinare la Budapesta, a fost rândul României să acorde un “ajutor frătesc și dezinteresat surorii sale Ungaria sângerândă” - pe plan practic: trimiterea în Ungaria a câteva mii de securiști “români” (majoritatea evrei sau căsătoriți cu evreice, ca belgianca mea), iar pe plan... diplomatic prin ajutorul neprecupețit pe care românii Valter Roman (sic) și Ardeleanu (Erdely? Adler?) l-au dat pentru atragerea în capcana lui Hrușciiov a lui Imre Nagy și alor săi.

...Dar nu știam că Ungaria de azi - decomunizată, democratizată,

europenizată - nu a făcut curățenie în Aparatul de Represiune, măcar să fi dezbătut în presă chestiunea, chiar dacă nu ar fi fost urmată de fapte - ca în România. De ce?

Avansează o ipoteză - nu chiar fantezistă: pentru a nu se afla - mai ales în România, unde Ungaria are interese majore, în "recuperarea Ardealului" despre contribuția ungarilor la martirizarea românilor (într-o primă fază: septembrie 1940 - mai-iunie 1945, sub guvernarea maghiară a lui Horthy, apoi al lui Szalossy; din 1946 până în 1956, sub guvernarea... rușilor - ca și cum România nu ar fi fost și ea ocupată de aceiași ruși... Se vede că nu erau chiar aceiași...

Miercuri 8 februarie 2006

Ieri am primit vizita a cam jumătate din cititorii mei aflați în Franța: surorile Violeta și Elvira Grițcan (două - dar basarabence, deci fac cât patru; chiar cât... patruzeci). Ca de obicei, o gură de aer proaspăt.

Dan Culcer îmi transmite citatul:

"Firește tortura este, în sine, ceva cumplit, dar, atunci când aceasta pare a fi singura cale de a extrage informații care să salveze sute, poate mii de vieți ale unor civili, mai poate fi ea condamnată cu aceeași vehemență?"

Andrei Cornea"

...însoțit de comentariul său:

"Iată logica lui Andrei Cornea. Dar când e vorba să se salveze viețile unor militari, ale unor activiști, ale unor militieni, ale unor securiști, ale unor nkvdști, capitaliști, comuniști, nu-i oare tortura tot așa de recomandabilă? Pentru a "extrage" informații, ca și cum ai extrage dinți. Cornea pare convins că angelicul guvern american e în Irak pentru a se război cu Al Qaeda și nu pentru a controla resursele petroliere.

Dan Culcer"

"Revista 22 Nr. 830 EDITORIAL

"Circumstanțele contează (ANDREI CORNEA)

"După destule dezbateri și controverse, Consiliul European a adoptat o Rezoluție care condamnă fără echivoc crimele regimurilor comuniste "justificate în numele teoriei luptei de clasă și al dictaturii proletariului". Rezoluția, propusă de deputatul conservator suedez Göran Lindblad, recunoaște că "prabusirea regimurilor comuniste totalitare din Europa Centrală și de Est n-a fost urmată nici de o anchetă internațională, nici de o dezbateră asupra crimelor comise de aceste regimuri. De asemenea, crimele în discuție n-au fost condamnate de comunitatea internațională, așa cum a fost cazul cu crimele oribile comise de nazism". Foarte bine!

"În momentul în care s-a propus adoptarea și a unei "recomandări" suplimentare, care, printre altele, ar fi cerut fostelor state comuniste să înființeze comitete care să stabilească numărul victimelor comunismului, să permi-

ta liberul acces la arhive si sa duca o campanie de informare si educatie a publicului (asemanatoare celei legate de Holocaust), nu s-a mai gasit majoritatea de doua treimi necesara adoptarii "recomandarii". S-au opus, bineînțeles, mai ales deputatii comunisti din diferite tari. Pe scurt, tot ceea ce a reusit CE e publicarea de vorbe frumoase si adevarate, dar a esuat lamentabil în a materializa intentia de a cere de la state si fapte care sa corespunda vorbelor.

"In schimb, printr-o întâmplare sau o fatalitate, tot zilele acestea CE a continuat sa se arate foarte preocupat de presupusele închisori secrete ale CIA de pe teritoriul unor state europene, unde ar fi fost anchetati si torturati presupusi teroristi din Afganistan sau Irak. Simplificand putin situatia, dar nu chiar prea mult, întreb: ce justificare morala are un for democratic sa investigheze, sa ceara explicatii de la statele membre sau sa condamne violari ale drepturilor omului, care, chiar daca sunt reale, privesc cateva zeci, poate sute de oameni, antrenati sa ucida cu sange rece civili, atunci cand n-a reusit sa ceara masuri concrete, fie si educative, împotriva autorilor a circa 100 de milioane de victime (dupa cum precizeaza proiectul esuat de "recomandare")? Cum sa credem ca CE este cu adevarat interesat în apararea drepturilor omului, si nu în urmarirea agendei antiamericane - actuala mare a obsesiei a Europei?

"Stiu ca destui vor replica: apararea drepturilor omului este indivizibila. Raspund: fals, este divizibila sau, mai precis, a înlatura consideratiile circumstantiale în favoarea unei tratari în bloc este o mare eroare. Caci circumstantele (de numar, motivatie, modalitate etc.) trebuie sa conteze. Fireste tortura este, în sine, ceva cumplit, dar, atunci cand aceasta pare a fi singura cale de a extrage informatii care sa salveze sute, poate mii de vietii ale unor civili, mai poate fi ea condamnata cu aceeasi vehementa? Puneti-va în situatia celui care are responsabilitatea de a decide. Oare ce ar face în aceasta situatie chiar cei de la Amnesty International? Regimurile comuniste au întemnitat, torturat, ucis, persecutat nu pentru ca populatia s-ar fi aflat în pericol, ci pentru ca decisesera, din considerente pur ideologice, ca o parte a populatiei este daunatoare si ca deci trebuie redusa la tacere, închisa sau exterminata. Se poate atunci face paralela între KGB, STASI, Securitate etc. si CIA? Putem sa condamnăm guvernul american, aflat în razboi cu Al-Qaeda, atunci cand s-a facut atat de putin împotriva khmerilor rosii, care au exterminat o cincime din populatia Cambodgiei? Asemenea paralelisme nu sunt acceptabile decat pentru cineva care pune pe acelasi plan regimurile respective. Ca sunt destui care se arata dispusi sa insinueze astfel de asemanari o stim prea bine.

"Trebuie sa începem sa avem curajul sa le dam replica. Iar prima propozitie a acesteia ar putea sa fie (în pofida imperativelor nobile ale unei "etici integriste", pentru care, dupa formula lui Kant, orice om este "si un scop în sine, si nu numai un mijloc") o platitudine: da, circumstantele conteaza!"

Prin comentariul său Dan Culcer m-a scutit de al meu:

"Ticălos nerușinat! Sionist turbat! Mincinos de profesie!"

Joi 9 februarie 2006

Judecarea judecătorului Burgaud - deși luătorii la cuvânt au pretins (și au cerut victimelor) să nu transforme "audiția" lui în proces. Victimele, cele prezente, au tăcut, cu demnitate și cu durere. Vor fi fost

și ele șocate, dezechilibrate de “transformarea” Inchizitorului, Atotputer-nicului Burgaud: un adolescent abia ieși de pe băncile școlii - dar de o încăpățănare demnă de o cauză mai bună. Rar - probabil niciodată - nu am văzut un om-de-piatră. Ei bine, l-am văzut ieri. Chiar dacă arăta ca vai de capul lui, nu a dat măcar un semn că ar fi regretat ceea ce făcuse - din prostie, din răutate, din conștiința atotputerniciei sale (nu băgase el, pentru câte trei ani în pușcărie 17 persoane, nu decisese zmulgerea copiilor (care nici acum, după achitare, nu au fost... reintegrați). Fără tresărire; fără remușcări - fără măcar inoiala la care era obligat prin meserie, prin funcție.

Pe scurt: un monstru. La noi oamenii se temeau să intre pe mâna unor măcelari-torționari ca Enoiu, Goiciu, Maromet, Nikolski. Fiindcă aceia uneori te băteau până te omorau.

Dar căcâcea ăsta, din inima Occidentului civilizată, cu o justiție... justă? A distrus viața a 17 oameni și a copiilor lor - dealtfel un acuzat a murit în detenție, altul, liberat, a făcut repetate tentative de sinucidere.

Continuă scandalurile cu caricaturile lui Mahomed. Manipulare din ambele părți. Grețoasă și criminală. Și descurajantă.

M-am apucat de corectat **Ostinato**, varianta ultrascurtată, cea pentru internet.

Vineri 10 februarie 2006

Dacă spun că sunt bolnav de oboseală nu fac decât să trompețesc “Deșteptarea” - și în același preț să melancolizez bacovian “Stingerea”. Oboseala mea, tenace de atâția ani, a devenit handicapantă în ultima vreme: îmi minează eforturile din viața “inconjuroare”, domestice, să le zic, fără a se atinge de scris - deocamdată, bat în lemn, deși vor fi legioane “prieteni” contradictorii. Scrisul mi-a rămas singura activitate în care nu-mai-uit-cheile (nici chiar ochelarii!), în care nu-uit-numele-cuiva (să uit, eu?, ca să se bucure Liiceanu-Adameșteanu-Manolescu? Doamne ferește!).

Bine-bine, dar la ce slujește neuitarea-din-urmă - repet: singulară în această fază finală ?

Ce întrebare! La nimica!

Să slujească la ceva neuitarea, într-o lume zidărită pe «Să întorcem pagina!»?; tencuită grijuliu - și să recunosc, eu care mă pricep la... tencuieli - cu : «Ce-a fost a fost - contează ce va fi!», lume al cărei acoperiș este încheiat cu: «Trecutul? Pe cine mai interesează trecutul? Pe istoricii de meserie (și nici pe aceia, chiar dacă au deschis ochii după 1989, tot prin ochii părinților - striviți de frică de a deschide gura despre ceea ce a fost - tot cu gândirea de piatră a profesorilor Roller, Radu Florian, gândesc ei)? Noi nu suntem istorici, ca să ne ocupăm de trecut, noi suntem oameni politici, deci discutăm de viitor!» - ultima perlă aparține lui Băsescu, tremurând de spaimă că îi va scăpa o vorbă (ca la Luxemburg, astă-vară, despre Pactul Stalin-Hitler, despre Ialta)

și se vor supăra cumplit rușii».

Nu, dragă, nu, măi tovarăși! Neuitarea la om este dăunătoare, tulburătoare, îmbolnăvitoare. Ca ce chestie să te zgândări singur pe la “amintiri” - ca, din una în alta să treci de la aia-cu-când-te-a-bătut-securistul la aia-cu-când-ai-dat-tu-o-micuță-notă-informativă despre colegul de slujbă, iar de-acolo riști să treci la ce-ai-informat(nițal)-despre-frate-tău?

Neuitarea la care m-am dedat, iată, o viață de om, neuitarea căreia m-am dedicat - în loc să “procedez” ca tot românul-de-veacuri: să fiu atent unde pun piciorul, *în prezent* - nu a slujit la nimic, nimănui.

Cum așa? Uite cum-așa:

- Pe de o parte românul fiind om și el, omul fiind rușinos, mie-mi spui, nu acceptă că el - despre care nutrește o excelentă impresie - a avut și “momente mai așa”; că fuseseră împrejurări grele pe care le biruise făcându-se frate, nu cu codrul, ci cu dracul; făcuse... - ei, ce crimă făptuise?, că își salvase familia, își salvase slujba, apartamentul, volumul - pe scurt: situația?;

- Pe de altă parte - fără a nega adevărurile din partea primă, precedentă - românul Liiceanu a observat (i s-a observat!) că editând, în 1990 o carte de mărturie despre 1977, precum **Culoarea curcubeului**, comite o greșală cu grave consecințe pentru sine și pentru mediul său: în ea - în carte - se vor vedea, ca într-o oglindă atât foștii-tovarăși (cei extrem-de-tovarăși în 1977), nu doar aparatiști, securiști, dar și intelectualiști-conștienți, cărora li se scrie numele, citeț, în text, cât și... rezistenții-prin-cultură, autonumiții anticomuniști, anticeaușiști, anticenzuriști care, clătitinați (ca să mă exprima așa) în tigaia evenimentelor și aruncați în sus, căzuseră pe cealaltă parte a lor, devenind “noii-răi”: Buzura, Liiceanu însuși, Pleșu, Dinescu, Manolescu, Blandiana, Sorescu, Adameșteana, Eugen Simion... Bine și înțelept consiliat de Monica Lovinescu, Liiceanu a distrus, trimițând la topit **Culoarea curcubeului**, din instinctul intelectualului fără pereche, cel cu gândire magică: spargi oglinda, dispare și realitatea oglindită.

Astfel s-a realizat... ne-neuitarea mea: prin lucrarea colegilor, foștilor prieteni, intelectualii români cotidiani. Recurgând nu doar la interdicție de a publica și mai ales de a fi comentat, însă și punând la cale ultima campanie de “lichidare” a mea, pentru crima de “antisemitism”. Cum unirea face puterea, în această acțiune a fost mobilizată cvasi-integralitatea Uniunii Scriitorilor, de la Manolescu la Cistelean, de la Mihăieș la Marta Petreu, de la Doina Cetea la Poetul Got... Firește, artileria grea: holocaustologii, cu Corul Armatei Roșii de la Tel Aviv, răcnind din inimă - ba chiar și din posteriturul nădragilor: KaKalinka Kakalomniei.

Sâmbătă 11 februarie 2006

Ziua de azi (sic) publică acest text de Bedros Horasangian:

“Țara lui Paul Goma

"Destinul unui disident: Paul Goma" este o recenta aparitie (Editura Universal Dalsi, 2005), sub semnatura unei active jurnaliste, publiciste si viitoare diplomate. Mariana Sipos dedica un prim volum personalitatii scriitorului care a produs atatea bataie de cap autoritatilor, atat inainte de 1989, cat si dupa. Volumul mai beneficiaza si de un studiu, "Paul Goma - Dosarele de Securitate", sub semnatura lui Iuliu Cracana, in timp ce pe coperta a patra stau doua prezentari, apartinand lui Eugen Ionescu si Tiei Serbanescu.

O lucrare binevenita, credem noi, tocmai in aceste zile, cand se resuscita, si nu doar la Strasbourg, ci si la Bucuresti, procesul comunismului. Paul Goma este o figura binecunoscuta si marcanta a opozitei fata de sistemul comunist care a dominat rasaritul Europei bune decenii. Avem de-a face nu cu o monografie de scriitor, in sensul clasic, precum cele dedicate de G. Calinescu lui Eminescu si Creanga sau de Z. Ornea lui Dobrogeanu-Gherea si Stere, ca sa dam cateva exemple notorii: viata si opera ingemate si incastrate in istoria traita de autor. Mariana Sipos opereza jurnalistic, aglutineaza informatii biografice cu cele existente in imensul dosar alcatuit de organele de represiune din Romania. Cladeste in jurul dialogului-interviu luat scriitorului de la Paris un "portret in farama", ca sa folosim o sintagma a lui Eugen Ionescu insusi. O ancheta in jurul unei aparitii la televiziune a unui sinistru personaj actualizeaza cazul Goma. Stim si nu stim cine este Goma. Am citit sau nu ce a scris Goma. Am participat sau am ridicat din umeri la ce a facut Goma. Si inainte de '89 si dupa. Conturarea unui portret, cat mai veridic, al scriitorului, se face pe nesimtite. Tribulatiile unei biografii pline de drame se conjuga cu dramele pe care sistemul comunist le administreaza unui popor. Dubla, tripla suferinta pentru Goma: ca basarabean, ca roman, ca scriitor. Este Goma scriitor? Da, este un foarte important scriitor al literaturii romane. Am recitit recent cateva din cartile lui, inclusiv volumul de debut, "Camera de alaturi" - un exemplar cu dedicatie catre Traian Iancu, au si cartile destinul lor, ca si oamenii... - si am avut si confirmarea a doi dintre tinerii critici carora le-am propus volumul pentru lectura. Goma este mult mai mult citat, comentat sau hulit decat citit si analizat. Ca a zis, ca n-a zis. Din pacate. Biografia copleseste bibliografia lui si voaleaza importanta operei. Din pacate. Mariana Sipos vrea sa aduca nu doar lumina asupra acestei vieti exemplare dedicate scrisului, ci si sa ordoneze perceptia publica a unui spirit rebel. Putin dispus la compromisuri, putin atent la propriile erori. Interviu de la Paris prezinta un om care a implinit (intre timp) 70 de ani - cumva ocolit si boicotat de colegii de breasla, pe care si i-a pus in cap dupa publicarea unui jurnal extrem de subiectiv - si, ni se pare noua, ar fi dispus sa se impace si cu el insusi, si cu cei din preajma. O unda de melancolie si regret pentru "boacanele" administrate unor prieteni/ apropiati/ colegi, oricum-nu-dusmani, de care s-a despartit, multa caldura si, de ce nu, candoare pentru un om "rau", cum e perceput. Cartea merita o lectura atenta si pentru teribilele extrase din dosarele de Securitate ale lui Goma. Citim, reflectam si nu ne vine sa credem cand aflam cum functionau personajele si mecanismul terorii. Care l-au agreat pe Goma si ne-au afectat pe toti. Victime sau calai, oameni de spirit sau mediocritati, precum acel general Plesita, care isi poate permite, si in 2005, sa improaste cu noroi in toate partile. Procesul comunismului devine cu atat mai necesar pentru a limpezi si a decolmata apele tulburi in care traim/ supra-

vietuim de 16 ani. Locul lui Goma este la Bucuresti si nu la Paris. Goma ar putea sa se impace cu toti cei pe care i-a jignit sau atacat cu o violenta ce i-a speriat pe compatriotii nostri, mai repede disponibili pentru negocieri si compromisuri, decat pentru intransigente ultimative.

Am recitit "Adameva": o excelenta carte de proza, unde notatiile diaristice se intrepatrund cu secvente epice consumate candva, unde clipele de fericire furate in D.O. (domiciliu obligatoriu) pot fi pline de miez si culoare, fata de cele traite de noi in asa zisa libertate. Manuind o exceptionala inventivitate lexicala, avand o usurinta uriasa a relatarii epice - totul curge natural si firesc in fraza lui contorsionata, unde memoria si participarea directa se confrunta permanent in text -, Goma are deja o importanta opera. Care merita mult mai multa atentie din partea literatilor. In acelasi timp, intransigentele lui Goma vizavi de istoria romaneasca recenta ar fi utile unei reale reevaluari a ceea ce sistemul comunist a lasat in Romania. Mariana Sipos relanseaza binevenit "povestea unui om adevarat" si chestiunea asumarii vinovatiilor/ responsabilitatilor mecanismelor terorii comuniste din Romania. Poate nu ar fi stricat ca Goma sa fi fost invitat sa faca parte din acea comisie-institut de investigare ce va analiza crimele comunismului din Romania. Alaturi de Doina Cornea, Radu Filipescu, Liiceanu, Plesu si alte personalitati ale societatii civile. Ar fi fost, poate chiar este, de ce nu, o ocazie unica de a-l impaca pe Goma cu cei din tara si cu el insusi.

Tara lui Paul Goma este literatura romana, care are nevoie si de Paul Goma, si de cartile lui.

Bedros HORASANGIAN

O surpriză nemăsurat de oblojitoare: nu mai țin minte când am citit un text atât de bun - nu doar pentru că Horasangian mă laudă ci, pretind eu, fiindcă, este drept.

Câteva comentarii - să se observe cine, de unde (și cum) este trasă prima salvă - de baraj:

De la: barbu din israel (...).dezidentul securitatii. dupa 89 cam toti s-au intors la placinte , cu talent, fara talent , important ca au fost afara.... romanii i-au primit asa cum au primit toate gunoaietele de marfuri din turcia....Goma a ramas la coada mesei , nu are nici-un ciolan si se da de ceasul mortii asa-zisul dezident, lipsit total de talent scriitoricesc tot pune fel de fel de ilustrii necunoscuti sa-i faca cariera.bine ca nu reusesc (subl. mea, P.G.)

De la: traktorist din SMT (...)Saul Goma a devenit socialist. Chiar scria in jurnal ca relele vin toate din..... US. In loc sa se ocupe de viata de pensionar (dus dupa lapte, umplut butelia, jucat sah pe la Nottre Dame, reperat umbrela, etc) el se baga unde nu-i fierbe oala.

De la: Rocky (...@hotmail.com) Data: 2006-02-11 03:26:21 , IP: 82.224.94...Tara lui Paul Goma (ma uit *.* si nu vad decât ...) o lifta fals revansarda ce din PCR isto - KGB ist s-a izraelit si scuipa bale pe ce-i ce sau tavalit in baia lor de sânge Paukerista ! dar si un boulean transformat în

tractorist, descreerat prin spalare de cerebel de aceeași de mai sus Gen Plejnitza este și el asteptat să-și dea cu verdictul lui AKM 7,62 Nu va mai satura lumea ! Lasăți-l domne să joace sah pe Notre Dame ca voi numai acolo nu v-ați gândit vreodată să spurcați cu balele voastre infame ! În plus omul acesta de curaj pe lângă care scuipății voștri trec alături tine cu cununie o vrednică fiică a adevăratului popor al lui Izrael și nu o vândută Iadului Rosu în care a-ți jucat kazaciocul până v-ați izraelit ! Dar fiți liniștiți, unul de al vostru e la cenzura și aste rânduri nu vor trece! Le voi trimite oricum maestrului ca el are situl lui și publică tot Mosheneagul

De la: Rocky (...@hotmail.com) Data: 2006-02-11 03:57:14 , IP: 82.224.94... Dacă tot cenzurează izraelitul rosu de serviciu Atunci intrați dragi necunoscuții (înca) pe :<http://paulgoma.free.fr/> Veti înțelege poate mai mult decât aș fi vrut eu să spun în câteva neghioabe fraze cenzurabile și acelea !

De la: doctorul din București (...@k.ro)Data: 2006-02-11 06:51:52 , IP: 85.186.235...Tara lui Paul Goma..este și țara mea. Marele romancier are dreptul câștigat să locuiască unde vrea el și să spună ce are chef.Mandria mea de-a fi contemporan cu el,este dublată de faptul că o cunosc bine pe Mariana Sîpos, viitoarea ambasadoare. O cunosc de pe vremea când scriam regulat la DREPTATEA,și în multe privințe împărtășim aceleași credințe și azi... George Calalb

Duminică 12 februarie 2006

Azi am înregistrat un episod video pentru UE. Am fost într-o zi proastă pentru franceză - dar, așa, cu greșeli de franceză, cu "belgianisme-elvetisme" în materie de cifre (de la 70 la 99) - sper că m-am făcut înțeles.

(...)

Duminică 19 februarie 2006

Săptămâna care a trecut am fost prins mai cu seamă de monologul autofilmat pentru Bruxelles. Și cu **Jurnalul de Noapte Lungă**.

Miercuri 22 februarie 2006

Acum, la orele 7,45 dimineața am terminat - în sfârșit! - corectarea **Jurnalului de Noapte Lungă**.

Ieri am avut o revelație: nu am o "Autobiografie"! Există pe internet una alcătuită de O. Brega, cică ar fi și pe site-ul Wikipendia (? să fie tot de O. Brega făcută?), la Bruxelles mi-au cerut una, pentru proces este iarăși nevoie...M-am hotărât: preiau "Cronologia" (până în 1992) din volumul **Culoarea...** editat de Familia, la Oradea, și o continuiu cât pot.

(...)

Vineri 24 februarie 2006

Lucrez la “Bio-bibliografie”. Mai greu decât îmi imaginam.

Azi, în principiu, la Bruxelles, colocviul la care particip și eu, de la distanță, prin mesajul filmat “Europa, dragostea mea”.

Sâmbătă 25 februarie 2006

Deprimat. Iar s-au năpustit necazurile. De toate felurile.

Cel mai rău m-a afectat vestea venită de la studenții basarabeni de la Cluj care au avut de gând să sărbătorească Unirea (cea din 1918) cu Patria Mamă ; m-au contactat, rugându-mă să le trimit un exemplar din **Basarabia** - li l-am trimis însoțit de un exemplar din **Soldatul câinelui**... Coletul a sosit foarte târziu, iar înainte au primit “vizita” șefului poliției. Organul știa de colocviu și de cartea în jurul căreia avea să fie organizat... Iar asta în februarie 2006, când România vrea să intre în Europa...

Luni 27 februarie 2006

Alaltăieri și ieri am trudit pe ogorul bio-bibliografiei. Au ieșit 28 pagini.

Avem necazuri cu OFPRA (din 17 noiembrie 2005)

M A R T I E

Vineri 3 martie 2006

Am fost ocupat până peste guler cu OFPRA.

Ca să mă odihnesc, trec aici un “cuvânt” al unui evreu, luat de pe un forum neidentificat.

“Ecouri Goma ca o g(l)um? (de Eugen GALATEANU)

Zob Gheorghe:

“Paul Goma este un fragment de istorie. Paul Goma este mostra esecului socialist și a esecului capitalist în România. El știe că este la intersecția forțelor contemporane dar este prea mic pentru a le da altă direcție. Meritul oamenilor ca el este că s-au situat preponderent în “inimă” contradicției politice contemporane. Și acest lucru este deja mult față de faptele lingailor și fricosilor pe lângă care a trecut. Dacă el și-a consumat toată energia în drama contemporană putem afirma că și-a făcut datoria. Scandalul Goma este scandalul specific al cetățeanului în secolul XX. Nu ne interesează scriptologia ci această existență individuală ca act autentic uman. El a simțit marea vibrație a timpului sau și s-a dus la ea cu riscul de a fi zdruncinat de mișcare. Ceea ce noi alții mă tem că nu am făcut. În esență el este un om social este omul problema; un tip caracteristic secolului XX.”

Dan Teodor Pohic: “Draga domnule Zob

“Paul Goma e un scriitor fascist. Antisemit înveninat. Îmi pare rău că ați publicat ecoul de mai sus, înseamnă că simpatizați cu el. “Ce ați scris mai sus e regretabil. Ziarul asta e un ziar de “prietenie” cu Israelul. Paul Goma e un antisemit. Am citit în revista Minimum din Israel că fiul lui Paul Goma ar vrea să vină să-și facă serviciul militar în Israel ca să spele pacatele tatălui. Fiul lui Goma e evreu având mama evreică. Iar tatal, un antisemit înrăit. (i-o fi mincat ea ficatii însă nu cred că trebuie să urați un popor întreg pentru asta :-)) ...asta a fost o glumă.” “Prin fascismul și antisemitismul lui, Goma își anulează orice valoare de scriitor care trebuie respectat. Încercarea multor simpatizanți ai foștilor legionari de a-l readuce în “actualitate”, unii chiar sugerând propunerea lui pentru premiul Nobel, e ridicolă și nu face cinste nimănui din România.”

Riscînd să mă repet (unde este Monica Lovinescu, să-mi dea peste repetiție?): or fi proști, de rag, românii - dar să-i vezi pe ovrei!
(...)

Martți 7 martie 2006

Am fost prins cu Podcast-ul. Filip a lucrat ca un disperat. În curînd îl va instala pe site-ul meu.

Tot el a avut ieri o idee salutară: să deschidem o rubrică “Arhivă” unde să punem documentele deja scanate pentru Mariana Sipoș, dar și altele - mai sunt, mai sunt... M-am gândit mai ales la **Dosarul de**

presă alcătuit în urmă cu vreo 12 ani - fatal, mergînd doar pînă prin 1993. Repertoriasem acolo titlurile articolelor (uneori cu citate) despre mine.

O să vedem.

Am dat peste următorul text de pe internet:

(Ronin Blog ?)

Sîmbătă, 21 Ianuarie, 2006 PAUL GOMA

Din poezia Trisca (Arghezi) am priceput eu ca agresiunea asupra firescului este reala, în sensul ca se tinde a se institui un monopol exclusiv al formalului asupra neformalului, a gândului, a cugetării, a exprimării... Adică să te ferească Dumnezeu de mânia specialistului în șapte gauri, în dezlantuirea acesteia asupra omului simplu când acesta cutează a-și spune părerea... Și dacă m-am hotărât eu, să vorbesc aici, despre Paul Goma... ca un triscar...

Dar înainte de asta, să amintesc puțin și de Coelho, un scriitor pe care nu dau doi bani... Omul asta a spus că la el, cel puțin, toată cartea să regăsească în prima frază sau propoziție cu care își începe lucrarea...

Nu că aș fi de acord cu Coelho, că n-am cum, dar eu aș spune că mai exact, stofa unui scriitor se vede din prima frază sau propoziție cu care-și începe lucrarea... Asta e părerea mea...

Și ideea asta, de mai sus, mi-a venit după ce am citit ceva vreme Dostoievski... (paranteză - nu există recenzie mai exactă și mai plină de miez, la Dostoievski, decât ceea ce a făcut Albert Kovacs)

La subiect, care va să zică, mi-a picat în mână 'Culorile Curcubelui' a lui Paul Goma... Paul Goma seamănă cu Dostoievski. Fiindcă Paul Goma stăpânește perfect arta introducerii, dar mai cu seamă, acea echilibrată perfectă, aproape neomenească, permanentă, între redarea unor întâmplări și trăiri, subiectii relatării și considerațiile sale personale: un veritabil psiholog... un psiholog nativ... și din cauza asta nu are cum să fie "pseudo"... niciodată... Numai Dostoievski excela la acest capitol, fiind un scriitor pentru următorii 500-1000 de ani, părerea ungarului Kovacs la care eu ader necondiționat.

Goma nu este Dostoievski, dar seamănă cu acesta, fiindcă... fiindcă... fiindcă nu minte! Goma însă este cu mult mai aproape de ceea ce se cheamă a fi neverosimilul! Da. Goma, basarabeanul nostru, peste care se vrea a se scuipa o uitare bolnavă de o rapiditate care se poate solda cu însuși îmbătrânirea uitării... prematură, îmbătrânirea... Paul Goma este astăzi obiectul unei "amnezii" sau "omisiuni" a celor instăriți în ale luptei contra bolșevismului: pseudodizidenții noștri de doi lei...

Zilele acestea am aflat, de exemplu, cum în anul 1977 la comanda ministrului securității de atunci, Ion Stănescu, s-a elaborat un amplu proiect de defaimare a celui care publicase deja la Paris, sub editura Gallimard, cartea "Les Tremblements des hommes"... Un proiect din care reieșea că:

- Paul Goma e jidan
- Paul Goma e antisemit (probabil că se urmărea o paralelă cu teoria conform căreia cei mai abominabili antisemiți au fost tot evreii... "evreii" Hitler, Himler...)
- Paul Goma e fascist și legionar
- Paul Goma este colaborator al securității și fusese închis tocmai pentru a nu compromite operațiunile securității și câte alte nazdrăvăni... ca să oripileze

Occidentul...

Si cine credeti ca sprijinea, cu exces de zel, acest circ al securitatii: floarea scriitorimii de atunci... care si astazi, se pretinde la fel de proaspata, si numind tineretea a fi, frustrare si non-valoare... Dar paltinul e floare? Mira'm'as... Mai ales ca si asa, acceptand, singurul paltin a fost Noica (Noica, acel Noica, care spunea ca "Eminescu este arhetipul limbii si culturii romane... osatura acesteia...)

Dar ziceam ca Goma seamana, dintr-un important punct de vedere, cu Dostoievski, fiindca nu minte; mincinosii nu sunt niciodata analitici in sensul real al cuvantului, ci mai degraba sunt caracterizati de un anume soi de ezoterism si de manii ale unor veritabile amestecuri de antropatrie, teism si politeism... si mai nou stangism... si totusi acestora din urma repugnandu-le Albert Camus... si placandu-le lor, doar segmentoidal si putin din putin, jegosul de Malraux... acel Malraux ale carui inflexiuni ale vocii le imita intocmai Calinescu.

Mincinosii fiind preocupati de arta inducerii in eroare nu acorda atentie cel putin micilor amanunte... Minciuna se spune ca are picioare scurte intrucat este o ofensiva purtata mereu - acesta este blestemul ei - cu un instrumentar mereu deficitar: LIPSA DE COERENTA, lesne sesizabila sub biciul antinomiilor!!!

Minciuna este lesne de a fi descoperita, la fel si cu crima... rareori, scapa fap-tasii, dar si aia au parte de o moarte launtrica lenta... fiind doar niste morti vii, si atat... si respirand doar ura si pricepere in a elucubra asupra nebuliei, dementei, frustrarii si alte alea...

Spunea Paul Goma ca, el cand se uita in oglinda o face doar pentru ca se barbiereste... Un blazat. Si totusi el n-a renuntat, desi astazi nimeni nu-i recunoaste ANTICOMUNISMUL! DIZIDENTA REALA!

De coletul cu bomba trimis in Franta, pe adresa lui Goma, tocmai de la Madrid... coletul care a ranit seful artificierilor francezi... fiindca Goma a avut un "delir" de neincredere ... si bine a facut...

De numitul Haiduc (Soldatul Cainelui) trimis de Secu sa-l lichideze... pe Goma... si care Haiduc a declarat totul in fata presei franceze...

De concesiile fara obiect facute securitatii, de catre tovarasii scriitori... elitele noastre, de astazi... in ceea ce-l priveste pe "nebulul" Goma...

De Liiceanu care in 1990 a dat l-a topit tocmai cartea editata de Gallimard... Culorile Curcubeului...

De Andreescu, "inginerul in drepturile omului", prietenul absolut al urinaromesiano-pedofilului Grig... incriminandu-l pe Goma... in revista 22... care revista nu aproba dreptul la replica al lui Goma... Care 22? Ca revolutia din dec' 89, a fost si ea, tot o replica... De Manolescu, strigandu-i "Adio" lui Goma... tot intr-un 22 fara replica...

De toate astea, a auzit careva? Nu! Fiindca urechile se astupa, continuu, intr-un necontentit si gandacesc instinct de conservare... de tradare... de crima, chiar, de ucidere a realitatii...

Imi vine sa rad, cand ma gandesc de cate ori am putut vedea hahalerele vremii actuale inscaunate gregar pe tronul Minervei... Imi vine sa rad, la vederea acestor potai care striga cum niste umbre "ii urmarea, ii belea empatic si ezoteric", si atat... Si cat au suferit ei... nu ca nebunul de Goma... (Moamaaaaaaa, si ce suferinte au fost si cu MISA, cand cu denuntarile reciproce ale elitelor acesteia; elite care mai tarziu faceau un apel candid la jude-

cata geniului carpatin, pe principiul conform caruia "ala care tradeaza primu' iese basma curata")

Dar Goma, astazi, este o palma data tuturor acelor excroci sentimentali care si-au insusit suferinta mucenicilor anticomunisti, si care ragaie zgarmandu-si raturile hidoase, la tot soiul de ospete...

Omisiune in cazul Goma? Aiurea: FRICA SI RUSINE... si... CRIMA....

Paul Goma face insa o greseala, faptul ca insistand a sesiza Neverosimilul este tot mai aproape asezat de ceea ce se cheama a fi nebunia!

Ce diferenta este intre Plesita, batausul, si Liiceanu care-i trimitea in vara anului 1990, lui Goma, cartile la topit: FARA SA LE FI TRIMIS IN LIBRARI!

Goma spune singur, ca pe langa toti "prietenii" sai scriitorii, Plesita este cel mai moral, dintre toti! Adica, dusmanul vazut era clar Plesita... si ca orice dusman, merita respect... dar prietenii, erau dintotdeauna dusmanii sai ne vazuti... ca niste duhuri de draci... niste strigoi... moroi beliti cu tuica covasita... puitori de araci prin balegarul unor boi de plai... scuipatori de dispret infernal peste Eminescu...

La final: ma bucur ca am avut onoarea sa-l descopar pe Paul Goma, URIASUL PAUL GOMA!

Precum și un dialog Diana Iepure-Florin Hălălău de pe Agonia (am să verific dacă nu-l reprodusesem în jurnalul pe decembrie 2005):

Tristorii cu Paul Goma la Club A articol [Evenimente]

Dialog Diana Iepure-Florin Hălălău

de Diana Iepure [Veverita 2005-12-11

“D. Din câte știi, discuția despre Paul Goma, care a avut loc la 8 decembrie în cadrul Poeticilor Cotidianului de la Club A, este una dintre puținele dezbateri în public pe această temă. A răspuns invitației lui Răzvan Țupa, Mariana Sipoș, cea care s-a întâlnit cu Goma la Paris și a realizat pentru TVR documentarul “Strict secret: Paul Goma.”

Tu când ai auzit prima oară de Paul Goma?

F. Prin anii ‘80, la Europa Liberă, când ascultam actualitatea românească, seara la șapte, cu Neculai Constantin Munteanu. Acordurile Rapsodiei a doua a lui Enescu ne adunau în fața aparatului de radio pentru a afla adevăratele știri. Numele lui era adesea invocat, atât în emisiunea lui N.C. Munteanu, cât și în “Teze și antiteze la Paris” a Monicăi Lovinescu.

“D. Eu pe la începutul anilor ‘90, citind un interviu luat de Leo Butnaru în revista Basarabia. Nu știi dacă există un personaj mai controversat în viața literară românească. Am impresia că ani lumină despart Parisul de București și împiedică întoarcerea scriitorului în țară.

F. Cu siguranță, mulți se bucură că Paul Goma nu s-a întors. Prezența lui aici ar fi o perpetuă aducere aminte a lașității de care au dat dovadă majoritatea intelectualilor români în anii dictaturii ceaușiste.

“D. Documentarul “Strict secret. Paul Goma” al Marianeii Sipoș încearcă să rupă tăcerea și să ne prezinte istoria vieții scriitorului, o temă tabu în revistele literare și în emisiunile de la radio sau televiziune. M-am convins că întâmplările lui Goma pot fi și subiectul unui film artistic, atât de vii, cinematografice sunt scenele descrise cu amară ironie de protagonist.

“F. Explicația faptului că numele lui Paul Goma e ocolit în saloanele literaturii române contemporane este caracterul său intransigent care l-a făcut să se certe atât cu cine trebuia, cât și cu cine nu trebuia.

“D. În documentar, am descoperit însă în Goma un interlocutor deschis, pașnic, deloc agresiv sau dificil. Eu așteptam să-l văd încrunțat și supărat pe toată lumea.

“F. Avea toate motivele din lume să fie așa. Securitatea nu numai că l-a hărțuit, l-a chinuit și l-a izgonit, în cele din urmă, din țară, dar a și alimentat falsa idee că este un scriitor mediocru pe care editorii occidentali l-au publicat exclusiv pentru opoziția sa la regimul comunist.

“D. Avea și are în continuare toate motivele. Observ la unii tineri scriitori o repulsie față de tema Goma. Afirmă că nu-i privește.

“F. Oare câți dintre aceștia, în cazul în care s-ar trezi peste noapte prizonierii unui sistem totalitar, ar avea curajul lui Goma și tenacitatea lui de a lupta pentru libertate.

“D. Uneori îmi vine să cred că planul diabolic al securității de a-l discreditat și îndepărta total de lumea românească a avut succes. Scriitorul parcă nici nu ar exista. În momentul când apare, este imediat etichetat, iar cei care au îndrăznit să-l publice sau să-l susțină – apostrofați.

“F. Iată că și în anul de grație 2005, Paul Goma continuă să iște controverse și scrierilor sale să li se pună căluș la gură. În Jurnal rememorează niște fapte reale despre evrei, fără resentimente sau ură de rasă, încercând să spună unor lucruri pe nume. Liviu Ioan Stoiciu a găsit de cuviință să-i găzduiască aceste opinii în revista “Viața Românească”, crezând că trăim niște vremuri în care cenzura nu mai există. Demiterea abuzivă a acestuia din funcția de redactor-șef adjunct al revistei ne demonstrează contrariul. Corectitudinea politică înțeleasă prost bagă pumnul în gură unui scriitor și om de cultură remarcabil, ca o atenționare pentru cei care gândesc la fel și au de gând să o spună public.

“D. E absurdă învinuirea de antisemitism, atâta timp cât oamenii care l-au susținut cel mai mult, l-au ajutat și l-au sfătuit în toate, au fost soția lui, Ana și socrii lui, evrei.

“F. Da, în 1977, când a încercat să solidarizeze intelectualitatea românească împotriva regimului comunist (ceea ce au reușit să facă cehii cu Charta '77), Paul Goma s-a trezit singur împotriva unui sistem criminal, care l-a obligat doar la exil, întrucât uciderea lui ar fi însemnat un prea mare scandal internațional, dată fiind amploarea cazului.

“D. Până și aberația că Paul Goma nu ar fi un scriitor valoros a prins rădăcini.

“F. Oricât de mult s-a străduit Ceaușescu să demonstreze ruptura politicii sale de modelul sovietic, modul în care Goma a fost urmărit de securitate și toată mașinăria pusă în mișcare pentru a-l distruge copiază literă cu literă manualul KGB. Faptul că un torționar ca generalul Pleșiță declară cu seninătate că l-a anchetat și bătut pe Paul Goma și nimeni din justiție nu se autosizează reprezintă o sfidare nemaiîntâlnită.

“D. Propunerea ca Paul Goma să candideze la Premiul Nobel pentru literatură ne poate reabilita în propriii noștri ochi.

“F. Câteva dintre cărțile lui Goma pot oricând rivaliza cu romanele aflate în canon și doar adversitatea pentru omul Goma le împiedică să ajungă unde le este locul. “Arta refugii”, de pildă, ar trebui să intre în manuale. Dar

până la Premiul Nobel e o cale foarte lungă și nu știu dacă ar găsi susținerea necesară.

“D. Mă întreb, dacă s-ar fi întors, ar fi putut schimba ceva în societatea Ori ar fi rămas decepționat și s-ar fi retras cum a făcut-o Mario Vargas Llosa. Poate lipsa din vârful politicii românești actuale a personalităților de rangul lui Constantin Stere sau Paul Goma face imposibilă repetarea unui eveniment similar celui din 1918.

“Și mă mai întreb de ce n-avem noi, românii, bunul simț să-i recunoaștem unui scriitor meritul de a-și fi păstrat demnitatea în timpurile în care foarte puțini se pot lăuda că ar fi făcut la fel? N-avem că n-avem, cum ar fi spus mama lui Paul Goma.”

Miercuri 8 martie 2006

Mă aflu într-o stare proastă: confuză, contrariată: doctorii mă asigură că totul e normal, iar când eu întreb: «Dacă totul-e-normal, adică: a-normal, de ce mă simt rău?», ei răspund: «Nu știu» - ceea ce, să recunosc, mă liniștește în primul moment, însă în al doilea... Da, asta este starea mea: confuznică.(!)

M-am apucat de corectarea-revizuirea **Patimilor**...

Vineri 10 martie 2006

Bolnav de supărare, de disperare. Am făcut o neobișnuită la mine criză de depresiune: «La ce a slujit tot ce am făcut, tot ce am suferit - nu doar eu, ci și soția mea și copilul meu?»

La nimic. La ni-mic. A fost de parcă nici n-aș fi făcut ceva-ceva pe lumea asta: de parcă nici n-aș fi existat.

Îmi zic: «Măcar îmi rămân cărțile...»

Mie, care nu cred în posteritate, îmi este interzisă și această consolare:

Cum adică : îmi rămân cărțile? Când prietenii (Liiceanu) și ne-dușmanii (Sorescu) mi-au distrus cărțile? Mi le-au sugrumat prin salamizare, apoi prin nedistribuire (Viorica Oancea, Silviu Lupescu)? Și au tăcut răsunător, știind bine că sunt victimă, nu calomniator al Liiceanului și al Sorescului, așa cum răsunător au tăcut în acești din urmă 15 ani tovarășii de la GDS - în frunte cu Ion Vianu, cu Filipescu, Palada - ce să mai vorbesc de Adameșteanca, organizatoare a campaniilor de presă împotriva mea și a cărților mele, cu binecuvântarea-instigare a Monicăi Lovinescu. Cât despre iubitorul de cărți Manolescu...

Ce ordură, Niki al Monicăi. Ce puturoznic, ce bășiene(s)tetic!

Dar ce turmă, Turma Scriitorilor Români luată, behăhăind, după Berbecul canonist, justificator al turnătorului Uricariu și pedepsitor nedrept, isteric, aiurea al lui L.I. Stoiciu: “Antisemitul Goma”!, cum au făcut prietenii mei (sic) Marta Petreu, Al. Cistelean/ Mândrul ardelean...

(Continuarea însemnării - și din 11 martie - a trecut în textul înregistrat la data de 14 martie).

Marti 14 martie 2006

DOLIU PENTRU BASARABIA

*în 27 martie, când se vor împlini 88 ani
de la Unirea Basarabiei cu România, în 1918.*

Paris, 11 martie 2006

Se poate muri de supărare?, de disperare?, din sentimentul zădărnicii?
De incapacitate de a răspunde la întrebarea:

«Sunt eu a-normal - sau *ei* sunt ne-normali?»

Ieri, 10 martie 2006, am mai murit o dată (pe lângă morțile nedesăvârșite, cele de la Gherla din 1958; de la Rahova, 1977; de la Paris, 1982 - bomba în carte; 1983: otrava lui Haiducu; 1990: distrugerea grație prietenului Liiceanu a cărții **Culoarea Curcubeului**; 1997: “*Îmi pare rău că l-am cunoscut pe P.G.*”, citat din decretul-lege al Monicăi Lovinescu; “Adio domnule Goma”, operă nemuritoare a lui N. Manolescu din 1998; în fine, în 2005: certificatul de deces semnat de procurorul Eduard...): ieri, când am citit Apelul inițiat de cică Sorin Ilieșiu.

(În trecut: la 21 septembrie 2005 publicam în *Ziua* “Propunere”(a), afirmând: “*De ce n-am alcătui și noi, indigenii, băștinașii, majoritarii români - ne-americani, ne-israelieni - un Institut pentru Studiarea Terorii Bolșevice în România de la 28 iunie 1940? Nu sunt primul care (și-)a pus această întrebare îndurerată și, după cum merg treburile în România, nu voi fi ultimul*”).

Nu m-a izbit textul însuși al Apelului de la 10 martie 2006 (un extemporal corectat înainte de a fi redactat), ci “*programul*” *propus spre cercetare (sic), identic până la confuzie cu cel anunțat de Institutul pentru Investigarea Crimelor Comunismului.*

Profet al catastrofelor, de cum Guvernul anunțase marea veste-mare: înființarea I.I.C.C., intuisem făcătura: cine să fie de acord cu criminalizarea comunismului: Tăriceanu? Băsescu, cel care cere... “dovezi”? Iar când s-a comunicat componența Con-siliului de Onoare, am început a zice - pe când trăgeam să mor:

«Dacă Institutul Național pentru Studiarea Holocaustului din România a fost botezat “Elie Wiesel”, potrivit logicei dâmbovițene, Institutul pentru Investigarea Crimelor Comunismului - tot din România - se va numi: “Radu Ioanid”. Cum, de ce!? Pentru că printre desemnații a cerceta crimele comunismului împotriva românilor a fost “cooptat” vlăstarul unui clan de bolșevici securiști care numai bine nu au făcut românilor și României după ocuparea țării de către sovietici - cine? Consilierul de taină al lui Iliescu, al lui Petre Roman, colaboratorul lui Rosen în stabilirea “statisticelor” Holocaustului în țara noastră, adjunct al istericului antiromân Elie Wiesel (falsificator-șef al istoriei în general, în special a românilor în orbitor contrast cu cea a ungurilor) : tovarășul “Radu Ioanid”, iată de ce!»

Să nu ne mirăm când vom afla că Marius Oprea consilier prim-ministerial va solicita de la Washington, tovarășului nostru de veacuri R. Ioanid, nu “consilii” de specialitate (în tehnica minciunii, a statisticilor trucate, a documentelor inventate), ci directive: pe cine să mai coopteze I.I.C.C.: pe Anca

Oroveanu?, pe Oișteanu?, pe J. Ancel?; pe cine să dea afară ca, zi-i pe nume: “antisemit” (pe Liiceanu!). *Istoricul* Marius Oprea, va aplica întocmai, dimpreună cu *istoricul* Stejărel Olaru (în trecut: împuternicit al meu în procesul intentat lui Pleșiță și lui Iliescu) directivele de-sus-de-tot privitoare la cronolo-gizarea Istoriei României.

La urma urmei, de mirare (pentru românii care mai sunt capabili să se mire) nu este confecționarea unor oarecare texte de propagandă comunistă în slujba puterii actuale. Ci nepăsarea, ci aroganța, ci disprețul neo-boieresc, marcă indelebilă a țoapei cățărata pe movila cadavrelor nefericiților compatrioți - aceia lipsiți de talentul de a fi stat, ca ea, “pe timpul dictaturii” pitită sub țol, de a fi colaborat cu puterea (citește: “de a fi rezistat prin cultură”), iar după-război dând lecții de vitejie, chiar de moralitate - de la balconul Universității. Un text de propagandă ar fi fost un “articol” de gazetă de perete: nimeni nu l-ar fi citit. Pe când acesta de la 10 martie 2006 izbuteste să împace capra “opiniilor personale” (a personalităților ilustrate în cei 16 ani de tranziție-spre-îndărăt, prin peste-noapte cariere de profitori, de hoitari) cu varza liniei - “juste”, ieri; azi: abject-corectitudinale. Un text dorit-sugerat-corectat-răsprițocit de tovarășii-de-sus - cei care ne reprezintă - sprijiniți din inimă și în-alb de intelectualii îndrăgiți ai nației, cei cărora, prin tradiție, puțin le pasă de vrerile, de durerile maselor-largi. Oricum, Puterea și Neadevărul știu că “poporul” (a se rosti silabisit, pârțâind din buze), chiar dacă vede așa cât odgonul cu care e cârpită ruptura-n turul guvernărilor, reeducat, piteștit fiind la scară națională, nu îndrăznește să atragă atenția Tovarășului Rege asupra curgolismului Majestății Sale. Dovada: “programele” sunt identice (doar strămoșii nu văd asta): exact aceeași concepție-despre-lume-și-istorie care ne-a martirizat, ne-a des-creierat o jumătate de veac - prin Roller, Chișinevschi, Răutu - sub Dej; sub Ceaușescu: prin Giurești, Berindei, Pascu, Condurachi, Dan Zamfirescu, I. C. Drăgan, Păunescu, Sergiu Nicolaescu.

Este suficient să zăbovim cu privirea asupra “porției de timp” *recomandată și gata subliniată* a fi cercetată, pentru a înțelege *cine și pentru ce* se opune demersului normal, nu doar științific, dar și moral (există pe lume, oricât de incredibil ar părea la București, chiar și demnitate națională, nu doar mândria-de-a-fi-român) : acela potrivit căruia istoria României cere a fi tratată ca istorie și nu ca vulgară, murdară, condamnată propagandă părtinitoare (de clasă, de clan, de rasă), iar istoricilor să facă muncă de istorici, nu de salamizatori stahanoveți.

Îmi cer iertare pentru personalizare: respectînd un astfel de “program”, istoricii vor face o treabă asemănătoare cu cea a lui Silviu Lupescu, directorul Polirom, care mi-a...decapitat-des-piciorat volumul de mărturie despre 1977, **Culoarea curcubeului**: a suprimat, fără voia mea, autor “Introducerea” (ca să nu fie calomniati “intelectualii de vârf ai țării”) și “Anexa”: să nu iasă cartea prea... groasă.

Așadar, după comandarii Istoriei României “crimele comuniste din România” vor începe fix la...

...“În 1945...”

De ce abia în 1945? Iată de ce:

1. [Fiindcă] “Nu este bine să aducem vorba - acum, când intrăm în Europa! - despre Ocupația brutală, barbară, asiatică din 28 iunie 1940, de către URSS a Basarabiei, a Bucovinei de Nord a Herței; nu este bine să vorbim - chiar acum! - despre tragedia românilor din România, fugiți în panică de

Raiul Comunist, ori surprinși pe loc și transformați în “cetățeni sovietici” - cea din **Săptămâna Roșie**: aceasta trebuie cu orice preț contestată vehement, tratată de “antisemită”, de “fascistă” - în vederea ocultării, a uitării ei și răzuită de pe retina sufletului supraviețuitorilor, din viscerele urmașilor - de ce? Pentru a nu atinge fie și cu o florică pe frații noștri ruso-ucraineni - altfel ne-am trezi vorbind și de **Anul Roșu** : iulie 1940-iulie 1941, când bolșevicii (ruși, de-alte-naționalități) au căsăpît o bună parte dintre români, o altă bună-parte au deportat-o în Siberia.

Așadar tovarășii noștri istorici vor avea sarcina de onoare de a nu se mai rezema pe *memorie*; de a nu face, de voie, *așa-zisă-istorie*, ci de-nevoie curs-scurt și instrucție militară la cataramă în vederea însușirii (!) *amneziei generalizato-disciplinate*.

Guvernării țîn musai să-i oblige pe români să uite că există o Basarabie, o Bucovină, un Ținut al Herței. Prin decret vor să facă să fie ca și cum nici nu ar fi existat vreodată...:

...nici Problema Tezaurului, nici a Tatar-Bunarului, nici a Pactului Stalin-Hitler, nici a Hăcuirii Teritoriului Moldovei istorice de creionul lui Molotov care ne-a lăsat fără Hotin, fără Sud, fără ieșire la mare, fără mal la Dunăre; să nu mai rămână în amintiri Problema Insulei Șerpilor, nici a Canalului contemporano-ucrainean, nici a Pactului cu Ucraina, nici a Tratatului cu Rusia, nici a violențelor împotriva românilor din URSS, din partea rușilor și a ucrainenilor; și nici a despăgubirilor ruso-ucrainene pentru jefuirea României vreme de decenii”;

(Citat din Apel: “Unii dintre semnatarii importanți consideră că referirea într-un asemenea Apel la Basarabia nu este posibilă în acest an, înainte de integrarea României în UE”. Ia te uită: care-cine or fi “importanții-consideraționiști”: Blandiana?, Oișteanu?, Radu I. Feldman?, Liiceanu?, L. Pintilie?, Pleșu?, Marko M. Katz?, N. Manolescu-Unesco, Șora, Paler, I. Vianu?).

2. “Nu este momentul «în acest an», când intrăm în Europa” - alt citat - să pomenim de Cedarea Transilvaniei de Nord Ungariei, la 30 august 1940 ; momentul este să tăcem masacrele ungarilor asupra românilor, discriminarea cruntă răzbușind... “nedreptatea de la Trianon”) - până taman în 1945!; în schimb, momentul fiind pentru ștergerea din memorie (ca să nu-i jignim pe frații unguri, cei ce se topesc de dragoste fierbinte de oláh) și să fie ca și cum nimica nu s-ar fi petrecut, niciodată, niciunde”;

3. “Nu este deloc «momentul»” (ah, nu-i-momentul-la-intelectualul-român, dezertorul, lașul, pitulatul, altfel semnatar-important!) să amintim Cedarea Cadrilaterului la 7 septembrie 1940: îi ofensăm de moarte pe frații bulgari!, care, ei, totdeauna, de veacuri, e-he-he...

Să fie la ai noștri dacișiromani doar grija prudentului suflător în iaurt de a nu atinge măcar cu o... suflare suprasensibilitățile fraților ruși, unguri, bulgari? Da de unde!

Ci nenumita, nerostita spaimă de avioane - citește: de Israel, de SUA: aceste două *forțe teroriste*. Ele ne împiedecă, ne interzic să vorbim și noi, românii, despre *holocaustul nostru, anterior celui cunoscut de evrei (al lor a durat cinci ani, iar de jumătate de secol funcționează copyright-ul pe suferință)*. Al nostru a început la 28 iunie 1940, a durat o primă parte până în 15 iulie 1941 (dănd, în 12 luni, în jur de 300 000 victime), pricinuit de bolșevicii invadatori, dintre care foarte mulți evrei; apoi din 23 august 1944, când ne-au-liberat-țara-ocupanții-sovietici (și vorba cea: uitaseră să ne libereze și

de ruși...), în primele rânduri ale lor fiind foarte marele număr de evrei originari din România, dar și din Rusia. Iar din 1945 nesfârșitul calvar cauzat, nu în ultimul rând de "ajutorul frățesc, internațional": cel puțin jumătate din cei 100 000 unguri și cehi trimiși de ruși în România, să organizeze ei poliția de tip NKVD erau evrei, nici măcar din Transilvania de Nord. Ei ne-au hăituit, ne-au arestat, ne-au învinuit, boscorodindu-ne (în înțelesul de origine, adică într-o limbă necunoscută nouă), ne-au umilit, ne-au belit, ne-au torturat ca la ei, în Asia, ne-au acuzat că... îi trimisesem la Auschwitz! Efortul (patriotic, de mare-maghiar) al lui Wiesel de a diminua substanțial "contribuția" Ungariei la masacrarea evreilor a dat rezultatele scontate: bilanțul publicat de el și de ai săi al victimelor a fost translat fără strop de rușine de la Maghiaria în rubricile țărilor parțial ocupate: Slovacia, Iugoslavia, România - însă, doamne-fereste să fi amintit ei, eterne victime, de ne-evreii (slavi, valahi) victime ale politicii de feroce purificare etnică impusă de Horthy, amiralul deloc mai angelic decât mult hulitul mareșal Antonescu. Astfel a apărut inscripția de la Coral, operă a lui M. Rosen, E. Wiesel, R. Ioanid: "400 000 evrei victime ale Românilor".

Am mai spus, re-spun: victimele se numără de la unu/una - dar "statisticienii" Wiesel, R. Ioanid, Ancel, Benjamin nu s-au sfiit să fixeze ei cifre astronomice - ca să aibă de unde lăsa.

"...până la 1989, «la revoluție»"! , indică guvernării punctul terminus (al mersului Istoriei). Acolo va trebui ca cercetătorii să coboare, să se oprească din cercetat, să pună punct călătoriei prin istoria pătimirilor noastre sub comunism. Ca și cum printr-o minune, începând din ziua de 1 ianuarie 1990 fix, printr-un *decret al lor, al comuniștilor*, ar fi încetat crimele... comuniste...

... Dar tulburările interetnice de la Târgu Mureș puse la cale de tovarășul I. Iliescu? ;

... Dar *mineriadele* ? - ce au fost ele dacă nu război civil caracterizat, declanșat de comunistul I. Iliescu - "Omul cu o mare" al lui N. Manolescu (vezi interviul legitimator al criminalului și al crimelor sale în *România literară* din iulie 1990)?;

... Dar situația generală a țării continuând a fi ceea ce era înainte de 1989 (cu două excepții: dreptul de expresie și dreptul de circulație): altfel de ce Caraman, celebrul spion al rușilor a rămas, din umbră, la cârma Securității?; câți securiști vinovați de crime (ca N. Pleșiță) au fost pedepsiți pentru faptele lor, măcar împiedecați de a ocupa platourile televiziunilor, lăudându-se cu "faptele patriotice" ale lor, totodată amenințând, insultând victimele, chiar morții ("Banda lui Arnăuțoiu")?

Să vedem cine a semnat Apelul din 10 martie 2006:

Mai întâi să-i remarcăm pe cei care... - ca din întâmplare! - fac parte și din staff-ul I.I.C.C. (în ordine alfabetică):

Ștefana Elvira Bianu, Doina Cornea, Radu Filipescu, Gabriel Liiceanu, Stejărel Olaru, Marius Oprea, Cristian Pîrvulescu, Andrei Pleșu.

Ai zice că primiseră dispoziția de a întări și poziția vecină - și soră, cum ar veni: ambele capete ale vițelului de aur (și de stat):

Să aruncăm o privire în urmă cu 7 ani la cei care semnaseră și Apelul Rușinii, cel pentru realegerea lui Iliescu :

Gabriela Adameșteanu, Ana Blandiana, Doina Cornea, Anca Oroveanu, Smaranda Vultur, Carmen Mușat, Marta Petreu, Ruxandra Cesereanu, Magda Cârneci, Dan Culcer, Liiceanu, N. Manolescu, Mircea Martin, Mihăieș, Oișteanu, Leonard Oprea, Pleșu, Paler, Patapievici, Mihai Șora, Alex. Ștefănescu, Stelian Tănase, Tismăneanu...

Revenim la Apelul din 10 martie 2006 - semnat de:

Sorin Antohi, Georges Banu, Adriana Babeți, scriitor, Victor Babiuc fost ministru, Teodor Baconsky, diplomat, Gh. Boldur Lătescu, prof. univ., cibernetician, Ioana Brătianu, Maria Brătianu, Emil Brumaru, poet, Iași, Ion Caramitru, Costin Cazaban, Smaranda Cazan-Livescu, Matei Călinescu, Mircea Cărtărescu, Vitalie Ciobanu, președinte PEN Club (Organizația Mondială a Scriitorilor, Rep. Moldova)(?!), Livius Ciocârlie, scriitor, Adrian Cioroianu, Denisa Comănescu, Rodica Culcer, Dan Culcer, Nicolae Dima, Andrei Dimitriu, fost președinte director general al Societății Române de Radiodifuziune, Sorin Dumitrescu, pictor, Tudor Dunca, Smaranda Enache, Dan Erceanu, Constantin Eretescu, Anneli Ute Gabanyi, Georg Gane, scriitor, München, Sanda Golopenția, prof. univ., scriitor, Providence, SUA, Vasile Gorduz, sculptor, Sergiu Grosu, Ioan Groșan, scriitor, Stere Gulea, Cristian Hadji-Culea, Anca Hațiegan, Alexandru Hâncu, Alexandru Herlea, fost ministru al Integrării Europene, Lucia Hossu Longin, realizator TVR Valentin Hossu-Longin, scriitor, *Sorin Ilieșiu, inițiatorul prezentului Apel, vicepreședintele Alianței Civice, Marco M. Katz, președinte, Centrul pentru Monitorizarea și Combaterea Antisemitismului în România*, Thomas Kleininger, Gabriel Liiceanu, Silviu Lupescu, director Editura Polirom, Norman Manea, Nicolae Manolescu, președintele Uniunii Scriitorilor din România, Viorel Marineasa, Aurel Sergiu Marinescu, Mircea Martin, Claude Matasa, Irina Mavrodin, Sorin Mărculescu, Teodor Mărieș, președinte "Asociația 21 Decembrie 1989", Octavian Mihăescu, scriitor, München, Germania, Ilie Mihalcea, jurnalist, Paris, Mircea Mihăieș, Dan C. Mihăilescu, Paul Miron, Christian Mititelu, Ioan T. Morar, Maia Morgenstern, Mona Muscă, Carmen Mușat, Bujor Nedelcovici, Radu Negrescu-Suțu, Virgil Nemoianu, *Ambrozie Nicolae Nicoară, președinte, filiala Brașov, Asociația "Pro Basarabia și Bucovina" (!?)*; Adrian Niculescu, istoric, dr. lect. univ. S.N.S.P.A., Alexandru Niculescu, prof. univ., Paris, Cornel Nistorescu, Viorel Oancea, deputat, fost primar al Timișoarei, Andrei Oișteanu, președinte, Asociația Româna de Istorie a Religiiilor, Stejărel Olaru, director, Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului, Leonard Oprea, scriitor, SUA, Marius Oprea, președinte, Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului, Anca Oroveanu, Ion Mihai Pacepa, general, Octavian Paler, Horia-Roman Patapievici, președinte, Institutul Cultural Român, Dan Perjovschi, grafician, Lia Perjovschi, Marta Petreu, Monica Ioana Pillat, Ioan Pinteș, scriitor, preot, Bistrița, Lucian Pintilie, regizor, Cristian Pîrvulescu, președinte, Asociația Pro Democrația, Gabriel Pleșea, Andrei Pleșu, Ion Pop, prof., Universitatea "Babes-Bolyai", Cluj, Radu Portocală, scriitor, director, Institutul Cultural Român, Paris, Florin Postolachi, președinte

“Asociația 15 Noiembrie 1987 – Brașov”, Nicolae Prelipceanu, Cristi Puiu, regizor, Silvia Radu, Tania Radu, vicepreședinte, Institutul Cultural Român, Ștefan Racovitză, Geneva, Elveția, Nestor Rateș, Constantin Răuță, om de știință, Victor Rebengiuc, Ioan Roșca, cercetător, Teleuniversitatea din Montreal, Canada, Romulus Rusan, scriitor, Lavinia Stan, director, Centrul de Studii Post-comuniste, St. Francis Xavier University, Canada, Petre Stoica, poet, Valeriu Stoica, avocat, fost ministru al Justiției, Liviu Ioan Stoiciu, scriitor, Ovidiu Șimonca, redactor șef adj. “Observatorul Cultural”, Ana Șincai, Mihai Șora, Alex Ștefănescu, scriitor, Domnica Ștefănescu, director Ed. ”Mașina de scris”, Stelian Tănase, analist politic, Alin Teodorescu, sociolog, Vladimir Tismăneanu, profesor de științe politice, University of Maryland, SUA, Cornel Todea, regizor, Alexandru Tomescu, editor “Alternativa”, Toronto, Canada, Lucian Turcescu, președinte, Societatea Canadiană de Studii Patristice, Concordia University, Canada, Florin Țurcanu, istoric, Cornel Ungureanu, scriitor, Timotei Ursu, Anca Vasiliu, Ion Vianu, dr., membru - Senatul Alianței Civice, Sorin Vieru, președinte, Fundația “Gheorghe Ursu”, Daniel Vighi, Smaranda Vultur, Dinu Zamfirescu, președinte, Institutul Național pentru Memoria Exilului Vlad Zografi, scriitor, Șerban Rădulescu Zoner, președinte Alianța Civică, Alexandru Zub, academician...

Întrebare (a mea și doar a mea) naivă: ce vor fi căutînd în acest demers onest, legitim (și atât de întîrziat: 16 ani!, de către “democrațiile” iliești, de două ori și constantineasca) al condamnării crimelor comunismului verii Oigenstein: Anca Răutu, fiica monstrului cu același pseudonume: Leonte Răutu și Andrei Oișteanu, fiul politrukului NKVD Mișa Oigenstein, ultimul director al Uzinei de activiști de-stat-și-de-partid “Ștefan Gheorghiu” - și nepot al lui L. Răutu? Este normal (pentru noi, nu și pentru *ei*, apostoli ai *terorii generale de tip sovietic*): nici Anca nici Andrei nu pot fi acuzați pentru *crimele* comise de părinții lor (atât în Basarabia, pămînt românesc, răpit de URSS în 1940), cât și în restul României ocupat de tancurile sovietice, pe care veniseră *ei*, de la Răsărit, după 23 august 1944, să ne aducă lumina bolșevismului). *Fiindcă noi nu suntem ca ei*. Dar *ei*, ca trăitori pe pămîntul României, și trăind bine de cînd se știu, nu se simt obligați de a declara audibil, citibil că dezaprobă faptele murdare, criminale, că nu (mai) împărtășesc ideologia părinților?, deși se împărtășesc, în continuare, din supraavantajele elitarzilor colonizatori sovietici? În Franța: nepoți ai unor fideli ai lui Pétain își fac *mea culpa* pentru colaboraționism de rînd, însă în România descendenții direcți ai unor criminali precum frații Oigenstein, își văd de viața lor prosperă în desăvârșită și batjocoritoare la adresa noastră nesimțire etică. Și etnică. Și în deplina nepăsare a victimelor părinților lor.

Acest Oișteanu, vîănător de “antisemiți”, a avut nerușinarea să scrie în revista 22 din 28 ian.-14 febr. 2005:

“*Un caz insolit este cartea lui Paul Goma, Săptămîna roșie sau Basarabia și evreii (Editura Vremea XXI, București, 2004), care iese practic din orice tipologie. Goma nu se mulțumește să fie, ca alții, negaționist. El admite Holocaustul din România, dar îl motivează, îl justifică. O teorie atât de aberantă încît nici măcar nu este pedepsită de lege*”.

Dacă teoria mea ar fi fost “pedepsită de lege”, Andrei Oigenstein s-ar fi

îmbogățit cu încă 10 000 dolari de la Ephraim Zuroff (din “fondurile de recuperare”), pentru “demascarea” mea! O asemenea creatură s-a strecurat și pe o listă de semnatari care (în principiu) cer condamnarea comunismului! De ce s-a băgat și aici, nesimțitul? Pentru că nimeni dintre victime nu i-a spus: «Locul tău nu-i aici, locul tău e printre slugile rușilor!»; sau pentru că, la întrebarea: «Ce cauți tu aici?», el să răspundă senin: «Să vă consilies! Să aflați și voi cum arată comunismul pe dinlăuntru Cartierului Primăverii»...

Ce am învățat din lecția primită ca un pumn între ochi la 10 martie 2006? Nimic nou, din nefericire pentru neamul românesc, doar confirmări:

- Solidaritatea este necunoscută pe meleaguri (vezi și teoria Anei Blandiana : ‘La noi, în timpul tiraniei nu era posibilă solidaritatea’- citește: dacă Stăpânirania nu-i dădea bilet de voie...).

În schimb funcționează din plin mioieriticul spirit de turmă: dacă românul (și româncă, tricoloră și dânsa) vede o coadă, nu întreabă ce *se dă* acolo, se așează numaidecât. Și așteaptă, cu conștiința datoriei împlinite (Căci, ce face Românul - în afară de faptul că el este etern? Românul așteaptă - să vină “americani”). De aici, din coada cozii, a văzut că celor din față nu li se întâmplă nimic rău: nu sunt bătuți, înjurați, nici măcar certați: înseamnă că e voie de la Primărie să semneze-la-coadă ce-o fi de semnat - apoi nu se poate să nu *se dea* ceva...

- Nu mai este valabilă capacitatea (sic) intelectualilor de a citi-scrie. Știutorii de carte (unde mai pui: scriitorii!) dacă de scris, scriu, de citit ce au scris alții... Cum adică: să abandoneze ei scrierea propriilor opere nemuritoare, pierzând timpul cu citirea a ce au scris alții? «Ce, eș’ nebun?», vorba personajului caragial’.

“După revoluție” din ce în ce mai rari au devenit recenziile cititori ai cărțile recenzate; criticii literari care, înainte de a se rosti despre o carte, consimt la sacrificiul de sine: citirea cărții laudato- nimicite au părăsit acest obicei păgubos: nu citesc decât o singură pagină scrisă de “celălalt”, numai că prezentarea de pe pagina a IV-a nu aparține totdeauna autorului, ci editorului.

Cum să se comporte *altfel* acești oameni de carte români față cu un Apel ca cel discutat? Adică să-l citească întâi, abia apoi să-l aprobe-dezaprobe? Să piardă ei timp cu... cititul? Dar omul de carte român, în majoritate zdrobitoare, deși nu are încredere nici în nevastă, nici în frate, nici în mamă, nici în tată - în cazul unei manifestări a spiritului de turmă se năpustesc după Berbecul Imaginar: Iliescu, Becali, Manolescu (vezi ultima “unanimitate” a scriitorimii române: “antisemitizarea” mea...). Și consimt. Și aderă. Și semnează (cu drag). Dacă au semnat alții înaintea lui...

Dacă vreun nebun - oricum: un ne-român - atrage atenția amicului că nu citise ceea ce semnase (am făcut, neintenționat, experiența în legătură cu Apelul discutat) - acela reacționează curat-românește:

- fie recunoaște-cinstit că nu citise, că nu știa “ce conține hârtia”, însă cum i-o recomandase un vecin, cum o semnaseră și alți colegi-de-breaslă - semnase și el. A, da: a fost omisă chestia cu Basarabia... El e oltean get-beget, pandur, nu vrea să aibă nimic în comun cu basarabeni înapoiți, rusofili...;

- fie admite că citise textul, însă cum era grăbit, nu observase că lipsea “problema Basarabiei”; apoi el, ardelean, are probleme cu ungurii care vor Ardealul, “problema Basarabiei” să și-o rezolve basarabeni singuri, ca niște băieți mari, cum făcuseră ardelenii: ei singuri, cu mâna lor se liberaseră

de unguri;

- fie - minune: există, totuși, români care, călcându-și pe inimă, murmură:

«Da, dragă, iar am făcut o nefăcută... Îmi pare rău că am pus semnătura pe o... injustiție, dar, spune: tu ce-ai fi făcut în locul meu? Uite: istoria pe care o știu e cea pe care am învățat-o la școală și pe care părinții, bunicii nu mi-au contrazis-o - ca să nu pățim cu toții ce mai pățisem. Așa că nu cunoșteam amănuntele cu Basarabia, cu Bucovina, cu Herța, cu Cedarea, cu Retragerea Armatei - de unde să le cunosc, dacă...? În ultima vreme am auzit ceva, dar nimic nu mi-a rămas. Iar cărți... Și azi simt, așa, un fel de jenă - spune-i frică, dacă vrei - de cărțile pe ne-linie; știi că frate-meu cel mare a fost anchetat pentru "Doina" lui Eminescu, pentru Goga și încă pentru alți autori epurați... Bunicii dinspre mamă sunt din Basarabia, bunelul a fost deportat în Siberia, mama era copilă când s-a refugiat în Regat - câte necazuri a îndurat în Oltenia, în Banat, apoi în Bărăgan, cu "titoiștii" - eu acolo m-am născut, într-un bordei... Atunci s-a jurat că nu va face nimic ilegal care să pericliteze viitorul copiilor»...

Ce mai poți spune față cu astfel de, nu neapărat adevăruri (ce-i acela adevăr?), ci cu asemenea crâncenă *realitate*? Ce poți face decât să-ți înghiți lacrima cât o gutuie înțepenită în gât?

Unii dintre cinstiți gândesc că o casă se ridică în etape; că încetul cu încetul se face oțetul; că nu este înțelept să ceri totul dintr-o dată, ci azi una, mâine alta - până la urmă ajungem cu casa gata, întregă!

Dacă ar fi așa... Dar nu este - așa:

Noi, Românii nu trebuie (ba chiar: să ne interzicem și să ne supraveghem îndeplinirea) să ne milogim. Noi nu cerșim, nu implorăm să ni se arunce un oscior, o cojiță de pâine. Noi cerem, nu drepturi, ci respectarea drepturilor noastre. Inalienabile. Și întregi! De la care neam de robi, de slugi au învățat ai noștri să nu ceară, azi, și cutare și cutare - «întâi să ne vedem în Europa, apoi o să cerem, he-he-he, și luna de pe cer, nu doar Basarabia-aia...»?

Românii nu au cerut (de la cine, pentru Dumnezeu?) și Basarabia-aia, nu pentru că Basarabia-aia ar fi greu de obținut (de la cine, oameni buni?).

Ci pentru că românul nu are coloană vertebrală. Iar când vrea să recupereze un drept furat, o trage pe milogeală, pe cerșetoreală, recurge la bacșiș - de parcă ar cere cine știe ce favor.

11 Martie 2006: zi de pre-doliu național - adevăratul Doliu va fi în 27 martie, când se vor împlini 88 ani de la Unirea Basarabiei cu România, în 1918.

În acești 88 ani s-au adunat trei cedări, trei vânzări:

Prima: la 28 iunie 1940;

A doua: imediat după "revoluție" când, basarabenilor veniți fuga-fuga, să ceară Unire cu Patria Muma li s-a răspuns că Muma Patrie nu are nevoie de încă trei milioane de minoritari - altfel românofoni...;

A treia: cea din 10 martie 2006.

Ne-ați vândut, fraților, ne-ați "tratată" ca în Miorița. Nu mai rămâne decât să ne crăpați capul cu un pietroi în timp ce dormim.

Ziua de 27 martie va fi o aniversare fără sărbătoare.

Va fi un Prohod.

Paul Goma

Am impresia că am impresia că...

Auzind cu un sfert de ureche (nu ascultînd) la radio, am reținut: La "Bruxelles" cel mai fidel susținător al României în UE este Pierre Moscovici - cu o condiție: "*să nu se mai vorbească despre Moldova*" (citește: Basarabia).

În capul meu harababurizat de vîrstă, de oboseală, de mînie au început a se face oarecari legături. În semi-trezie (sau semi-dormie), am avut următoare "revelație" - statică, nu în mișcare, de parcă era scrisă la tablă, cu nume încadrate, cu săgeți...

Când m-am trezit (de-a binelea), rămăsesem cu următoarea schemă:

- Existența și intervenția fulgerătoare a lui Pierre Moscovici în vara anului trecut, după ceremonia de la Luxembourg pe lângă guvernării de la București - împotriva discursului bășescian - și împotriva discursatorului (când Băsescu a vorbit limpede despre dorința românilor de a fi anulate prevederile din Pactul Stalin-Hitler și din cel de la Ialta). Așa se va fi explicînd "tăcerea" din țară asupra acestor chestiuni;

- Decizîndu-se, în sfârșit, să se prefacă a condamna comunismul, Tăriceanu (cel care pare a fi fost releul lui Moscovici), i-a dat instrucțiuni lui Marius Oprea în acest sens: pentru a avea sprijinul "Bruxelles"-ului în chestiunea intrării în EU, trebuia să mențină, chiar să întărească legătura cu Pierre Moscovici).

- Cum Pierre Moscovici este de multă vreme în strânse legături cu "R. Ioanid" - care l-a avut profesor pe tată-său, Serge Moscovici -, Tăriceanu i-a sugerat-ordonat lui Oprea să-l... coopteze pe acesta în Consiliul de Onoare al viitorului Institut pentru Investigarea Crimelor Comunismului.

Terenul era pregătit de ani de zile: în jurul lui Serge Moscovici s-au ținut toate-toate ședințele de antisemitizare, atîta ale lui Eliade și Cioran, (și ale lui Eugène Ionesco, prin Lavastina) cât și a mea - ca singurul viu. Participanți: membrii celulei bolșevico-sioniste: M.D. Gheorghiu, Lavastina, Maria Mailat (ei, da, Mailata!)...

Iată căci pentru de ce fata morarului șchioapă este ea!

Miercuri 15 martie 2006

Astă-noapte am dormit 9 (nouă!) ore, dar tot obosit sunt. M-a atins, m-a pălit, m-a pus în genunchi Apelul ilieșiesc - în fapt efectele lui. Mai întîi printre prietenii care au semnat: Ștefana Bianu, Dan Culcer, LIS, Pleșea, Nicolae Dima, Suțu; apoi printre ne-dușmani: Nedelcovici, Portocală, Maria Brătianu, Costin Cazaban, Ruxandra Cesereanu, Annely Ute Gabanyi, Anca Hațiegan, Ilie Mihalcea, Stejărel Olaru, Dan Perjovschi, Vladimir Tismăneanu...; chiar dintre dușmani: Gabriela Adameșteanu, Vitalie Ciobanu, Smaranda Enache, Gabriel Liiceanu, Nicolae Manolescu, Mircea Mihăieș, Dan C. Mihăilescu, Daniel Vighi, Smaranda Vultur... - iată: pe Oișteanu nu l-am pus la nici o categorie, lui i-ar necesita un tron doar pentru el: al

nesimțitoriei.

Avînd o oareșcare experiență în materie, mă abțin de a întreba, desigur, retoric : «Ce-i mâna pe ei în luptă?». Fiindcă nu s-ar ajunge la nimic. Ba da, s-ar ajunge: la nimic.

Oricât ar pretinde dușmanii mei - și nedușmanii cei neinformați - că eu am atacat primul, totdeauna, violent și nedrept..., adevărul este că (aproape) totdeauna am răspuns unor atacuri, am dat replica, uneori cu întârziere de multe luni (lui Breban și lui Țepeneag după un an și jumătate de atacuri neîncetate, imbecile).

Până la 10 martie acest an cunoscusem: excluderi, expulzări, trădări - dar câte una; câte unul (mă trădase). Or acum mi s-au prăbușit în moalele capului, nu o avalanșă de zăpadă, ci una de pietroaie. Adevărat, unii cu sfert, cu jumătate de gură recunoscuseră că se înșelaseră, alții continuă a pretinde că... poate nu greșiseră întru totul, în fine, cei mai mulți tac. Ceea ce înseamnă că sunt români adevărați: n-ar recunoaște pentru nimic în lume că au greșit, acest "act" în concepția lor rurală (și eterno-veșnică, altfel cum dracu' să-i spun?) ar dovedi o mare slăbiciune, chiar o negare a lor.

Joi 16 martie 2006

Istovit. Și... uluit: chiar nu am dreptul la măcar două zile una după alta de... liniște? De ne-hăituială? De vești ne-proaste-proaste? De ne-catastrofe de toate felurile, de toate... naturile? Se vede că nu.

Ieri am scanat, totuși, presa din clasorul "1990". Azi mă voi ocupa de cele două cu "1991". Îmi urez curaj.

Altfel spus: o eficace strângere din dinți; și din buci.

Vineri 17 martie 2006

Am dormit două ceasuri: degeaba. Oboseala va fi venind, nu de pe-la-trup.

Ieri Ilieșiu, ca de obicei, pieziș, adică nu mie adresîndu-se, a tentativat să polemizeze cu mine. Să tot tentati'... -etcetereze.

Acum, dimineața am găsit în cutia de scrisori un mesaj de la Dan Culcer. El mă anunțase de alaltăieri că îmi scrisese un răspuns la textulele trimis înainte de textul mare ("Doliu pentru Basarabia"). Dar că renunțase. Înregistrasem, fără comentarii. Iată însă că nu l-a răbdat inima se țină de cuvânt. Nu știu dacă ceea ce mi-a trimis este răspunsul anunțat dar renunțat (sic), ori ceva nou - cu ceva vechi.

Mai bine l-ar fi trimis pe primul. Acela ar fi fost, dacă nu mai adevărat, atunci mai autentic. Oricum, Dan Culcer - în mesajul său - nu vorbește nici din întâmplare de "cestiune": semnătura lui pe un apel din care Basarabia și Bucovina erau excluse, evenimentele cu pricina fiind, vai, "înainte de 1945" (această dată va deveni piatră de hotar în cercetarea istorică, precum: "înainte/după 23 august 1944") apel care

încă oprește evenimentele - și culpabilitatea comuniștilor - la “momentul revoluției”, decembrie 1989. Așadar, nici o urmă-umbră de măcar jenă că aderase la un astfel de program (în textul “Doliu...” amintisem oportun că mai semnase acum un septenal Apelul Rușinii, cel pentru re-alegerea lui Iliescu)...

În schimb, ca să zic așa, folosește metoda: «Tu vorbești, care linșezi negri?», pentru că dădusem și exemplul unui ardelean în nepăsarea lui etnicistă față de Basarabia și de Bucovina... Da de unde!, cărțile mele sunt pline de astfel de “exemple”, pentru că de la 9 ani am trăit în Ardeal și am trăit pe proprie piele “sensibilitatea” localnicilor față “vinituri” ca noi, față de oamenii din alte provincii... Or, întâmplător, în ardeleanul din text *nu* îl văzusem pe Dan Culcer. Așa. Am cunoscut și alți, mulți-alți ardeleni.

Ceea ce însă m-a întristat: în loc să se privească în oglindă, să se cerceteze, să afle dacă nu cumva a greșit el pe undeva (poate da, poate ba), Dan Culcer mi-o întoarce astfel:

“Apelul (Iliesiu) poate fi vazut si ca un proiect cu voie de la "politie" (...) altfel nu se explica discursul - doar aparent necoordonat - al unor publicisti si *fosti politisti* (Pacepa doar “fost politist?”, calificativ folosit de Andrei Cornea despre securiștii-toată-ziua - nota mea, P.G.), de la Michael Saphir la Vladimir Tismaneanu, de la Mihai Pacepa la unii din colaboratorii Revistei 22, din care v-am trimis recent mostre. Gasiti numitorul comun! Ghici ciuperca, ce-i?

“Ceea ce nu insemna ca trebuia lasat pe mina lor. *Daca Paul Goma ar fi semnat, poate ca toti “acuzatorii” sai ce vor citati in proces s-ar fi retras si cine stie daca nu era mai bine* (subl. mea. P.G.). Astfel nimeni nu mai putea cere aminarea tactica a afirmarii chestiunii Basarabiei pina dupa “integrare”.”

Ce să mai spun? Deci prietenul Dan Culcer mă învinovățește că nu am semnat și eu Apelul Rușinii Naționale! Și ca să nu rămână doar la culpabilizarea (mea!) îmi explică ce bine ar fi fost dacă aș fi semnat - repet: “*nimeni nu mai putea cere aminarea tactica a afirmarii chestiunii Basarabiei pina dupa “integrare”!* Ei, bravos!

Sâmbătă 18 martie 2006

Veste încurajatoare despre/asupra lui M. Stănescu. De-ar fi și confirmată.

Am aflat că Andrei Vartic (se) mișcă încă. Basarabeții-bieții: ei mișcă, fiind încă vii.

Cum nu se poate mai bine a căzut peste sufletele noastre chircite de depresiune mesajul trimis de Flori Stănescu. Si Anei și mie ne-a fost balsam. După ce ne-am bucurat, am gustat și calitatea textului: scrie foarte bine Madam Stănescu (dar nu este singura în familie...). Mai bine decât mulți bărbați.

Destinul lui Paul Goma – onoarea sentimentului de a fi român
Flori Stànescu

Mariana Sipos, Destinul unui disident: PAUL GOMA, cu un studiu de Iuliu Cràcanà: „Paul Goma – Dosarele de securitate”, Bucuresti, Editura Universal Dalsi, 2005 .

„...acest fel teribil si tragic în care un popor întreg abdicà de la dreptul lui de a rezista la ceva atât de inuman, atât de crud si de degradant cum este o dictaturà totalitarà.”(Mario Vargas Llosa)

„Paul Goma este unul din oamenii minunati ai acestui pàmânt si nici un efort fàcut pentru el nu e prea mare. E chiar un privilegiu càrora nu multora le e dat.” (Mariana Sipos)

Primul citat reproduce spusele celebrului scriitor, în interviul acordat Marianeii Sipos la Madrid, în august 2005. Cel de al doilea redà o parte a unui mesaj electronic al Marianeii Sipos càtre mine (23 februarie 2006), în care îi spuneam, printre altele, cât de bunà este cartea dedicatà lui Paul Goma.

În iulie 2005, la Paris, Paul Goma îi ràspundea jurnalistei: „Dacà spunem mereu, cu bunà dreptate, cà Securitatea este criminalà, se pierde din vedere contributia noastrà, chiar a victimelor.”

Iatà trei citate suficiente pentru a amorsa discutia noastrà în jurul càrtii de fatà.

Destinul unui scriitor este acela de a depune màrturie. Càci, cine este acest Paul Goma, dupà cum se întrebà Eugen Ionescu? El este, dupà cum ràspunde tot Ionescu, nici mai mult nici mai puțin: „pur si simplu un scriitor, acest animal care povesteste ceea ce stie...”. Adicà ceea ce ar fi trebuit sà facà scriitorii generatiei sale (sau, în chiar stilul lui Paul Goma, putem spune: hai, nu toti, màcar 20; dar ne-am fi multumit si cu trei!)

În scrierile sale, Paul Goma vorbește despre martori si a depune màrturie, ca si despre normalitatea scriitorului care a ràmàs ancorat cu demnitate în realitatea zilelor lui. Ca orice muritor, omul demn este supus greșelii, dar sà faci din când în când aprecieri eronate nu-i totuna cu a ocula si deforma intentionat adevàrul.

Îmi permit sà spun: dacà Paul Goma nu ar fi suferit atât de mult, încà din copilàrie, dacà nu ar fi fost atât de nedreptàtit de fratiile lui romàni, nu am fi reusit sà constientizàm cât suntem de meschini, cât de puternic este spiritul nostru de conservare, cât de mult ne dor ochiurile din plasa relatiilor sociale si profesionale, cât suntem de principali doar atunci când nu avem nimic de pierdut – ba, chiar dimpotrivà! Si cât de incapabili suntem sà reactionàm ferm, fàrà sà stàm prea mult pe gânduri, atunci când gravitatea momentului o cere.

Pe màsura trecerii timpului devenim mai constienti, stàm mai bine pe picioarele noastre si suntem din ce în ce mai multi aceia care ne comportàm în acest fel. Unii se conving cà au gresit votându-l pe Ilescu (pentru cà C.V.T. ar fi fost mai ràu!!!); altii cà l-au schimbat cu Bàsescu, si, ce pàcat, cà nu mai existà partid national-tàrànesc în arena politicà etc. etc. Însà memoria noastrà este precum tàràna drumurilor de tarà sub arsita verii: îi frige pe multi la tàlpi dar nu tipà decât càtiva. Si toate riscà sà se cufunde în uitare.

Mereu ne lipsește ceva... Acel ceva care nu se pipàie, care nu se contabilizeazà în kilograme de carne si brânzà, în toale de import, în numàrul càrtilor scrise, al rebusurilor completate în autobuz si al càlătoriilor în Occident.

Ceva ce îi face pe cehi, polonezi, unguri să se simtă mai bine propria piele atunci când sunt în țările lor, dar și când le trec granițele comunitare.

Poate că tocmai ceva-ul care a determinat-o pe Mariana Sipos să scrie prima – și singura până acum – carte despre Paul Goma. Este un sentiment înălțător să recunosti că cel mai curajos om din România la ora actuală, când Paul Goma este acuzat de antisemitism, este o femeie! (Să nu mai spuneti domnilor vreodată că femeile sunt „sexul slab” sau c-ar fi „slabe de înger!”) Pentru că în România postcomunistă a anului 2006, să scrii de bine despre Paul Goma este un act de curaj, de demnitate, de solidaritate, de normalitate.

„Cu alte cuvinte, o carte despre Paul Goma.

Nu o monografie în genul cărților didactice, rigide, consacrate scriitorilor clasicizati, pe care ni le impunea bibliografia școlară, ci o carte accesibilă tuturor, cu un minim de informație despre Paul Goma: parte (importantă) din istoria noastră recentă și scriitor despre care au fost puse în circulație atâtea dezinformări și mistificări ale Securității, într-un mod atât de diabolic și de pervers, încât persistă și astăzi. Chiar și acolo unde te-ai fi așteptat cel mai puțin. Adică în elita intelectuală postdecembristă. (...) Că Paul Goma merita mai mult? Bineînțeles! Dar, dintr-un motiv sau altul, nu a fost să fie!”

În felul acesta delimitează autoarea cărții termenii și stilul în care a conceput cartea. Grabei în care a fost finalizat proiectul i se datorează numărul mare de greseli de literă și câteva nepotriviri, care însă nu afectează nici conținutul și nici lectura. Acestea au fost, cu siguranță, remediate în suplimentul de tiraj.

De ce o carte despre Paul Goma? Iată o întrebare care ar putea fi pusă și la care Mariana Sipos răspunde consistent, dinamic, cu talent literar și jurnalistice și, în primul rând, cu multă responsabilitate. Redesenarea traseului biografic al scriitorului, dialogurile cu acesta, argumentarea afirmațiilor cu documente din arhivele Securității, ajungând la opinii exprimate despre Paul Goma și la rezultatele unei anchete jurnalistice din ianuarie 2005, fac în permanentă trecerea spre subiecte grave, importante, care ar trebui să iste ample dezbateri naționale. Cartea curge cu nerv, asemenea unui film de acțiune, în care regizorul stăpânește arta filmării și conceptul scenariului.

Ca mesaj, marele merit al acestei cărți rezidă în recuperarea umanității scriitorului și opozantului anticomunist, a luptătorului de o viață pentru drepturile omului – Paul Goma. Cel care a fost acoperit pe nedrept, resentimentar și jalnic, de atâtea răutăți și acuze, cu precădere în ultimii ani. Iar noi, din vremea comunistă, ne-am obișnuit să reactionăm mimetic la clișee, uitând să ne întrebăm din când în când: Omul acesta – Paul Goma – are sau nu dreptate?

Cartea Mariane Sipos rotunjește preocupările sale anterioare: discuțiile – pe bandă audio și video –, documentarea în arhive, vizita în satul natal al lui Paul Goma, ancheta de presă ocazionată de apariția televizată la OTV a sinistrului securist Nicolae Plesită, reconstituirea momentului 1977 prin vizitarea fostului apartament al familiei Goma din cartierul bucurestean „Drumul Taberei”.

M-a impresionat foarte mult o propoziție din Argumentul cărții, care indică imboldul intim al autoarei: „Pentru că eu mereu aveam ceva de povestit despre Paul Goma.” În timp ce lumea bună nu vrea decât să-l tacă, atunci când nu aruncă vorbe iresponsabile. Ifoșele, cu pretenții aristocratice, mofturile de vedetă și bocancii autoritari (zvârliti de la înălțimea diverselor scaune profesionale) ne împing pe unii dintre noi – destul de mulți – să nu mai citim

22-uri, Dileme, Observatoare culturale si alte Români literare. Pentru că nu mai stim cui se adresează: autorii își scriu unii altora și se citesc între ei. În orice caz, ei nu ni se adresează și nouă, celorlalti, la fel cum eludează și propria-ne realitate. Trăim într-o țară în care personalitățile lipsite de modestie culturale române și VIP-urile (din politică, mass-media, fotbal etc.) au ieșit la suprafață ca uleiul. Au același tip de comportament: le place foarte mult puterea-cu-orice-pret. Pe parlamentari i-am ales noi, pe principiul reprezentativității (asa suntem, asa ne reprezentăm!), dar pe liderii culturii, nu! Ei își ridică singuri statui. Să și le ridice, dar să nu mizeze că vom pune umărul ca să nu li se clatine soclul.

În ultimul număr al Dilemei vechi (110/3-9 martie 2006), cunoscutul psihiatru și scriitor Ion Vianu spune: „În 1977, faptul că am putut vorbi liber a fost extraordinar. O usurare fantastică, o plăcere în sensul cel mai strict al cuvântului. Atât de mare încât, la un moment dat, desi eram pe plecate, nu înțelegeam de ce mai vreau să plec. Atât de bine mă simteam, ca om liber, într-o țară a constrângerii.” Pentru a configura mai bine atmosfera de „libertate” a anului 1977, continui tot cu I. Vianu, citat de Mariana Sipos: „Începui a mă duce zilnic la soții Paul și Ana Goma. A mă putea apropia de ei, oameni care de ani de zile isprăviseră cu ambiguitatea, care aveau curajul în acea societate contaminată de minciună până în ultima ei fibră să spună ce gândesc și să acționeze precum vorbeau era pentru mine o supremă consolare; Paul era un om despre care puteai spune, în primul rând, că ceea ce îl caracteriza era iubirea adevărului [subl. m.]” (p. 237)

Revenind la discuția reprodusă în Dilema veche, trebuie să citez și întrebarea Simonei Sora, care a generat un răspuns cel puțin bizar:

„S.S.: Dvs. înțelegeți, ca om care a fost foarte apropiat de Paul Goma, ce se întâmplă cu el acum? Cred că, așa cum nu a fost înțeles atunci, probabil nu este nici acum înțeles. Sau e ruptura atât de mare...”

I.V.: Sînt dezolat de ceea ce se întâmplă cu Paul Goma, pentru că, atunci, în 1977, demersul lui Goma mi s-a părut salutar. Dar faptul că acum adoptă teze de extremă dreaptă și că este într-o opoziție sistematică cu absolut tot ce se întâmplă diminuează valoarea actelor lui anterioare. Spunem despre el că e un Neinsager, un negator total, universal. Deci asta introduce un dubiu asupra negației lui de atunci, ceea ce pe mine mă afectează...”

Este greu de pătruns cum poate diminua atitudinea actuală (în fapt, dintotdeauna aceeași!) a lui Paul Goma „valoarea actelor lui anterioare”. Aceasta poate să însemne două lucruri: că autorul citat interpretează trecutul în funcție de idiosincraziile prezente sau că ne invită să ne însusim etichetele lipite de Securitate: „Goma nu reprezintă nimic/prin spiritul de frondă afisat urmărește realizarea unor interese personale dubioase/Paul Goma nu este o personalitate în lumea scriitorilor/ în mediocritatea lui/ indivizi de teapa lui Paul Goma etc.” (documentele din care am citat sunt incluse în cartea M. Sipos).

Nu cumva este obligatoriu să ne întrebăm de ce a construit Securitatea un dispozitiv atât de impresionant pentru anihilarea unui singur individ: neînsemnat, dubios, lipsit de talent, ... nebun? Cu alte cuvinte: Paul Goma în 1977 nu a fost un apărător veritabil al drepturilor omului, ci un negator total, așa cum astăzi este „diagnosticat” ca antisemit.

Să ne mai întrebăm?

„De ce este atât de urît Paul Goma de către intelighenția română? Ce nu

i se poate ierta? De ce, de la injurie, delatiune, conspiratia tăcerii si retur, s-a încercat si se încearcă orice mijloc de anihilare simbolică (anihilarea fizică a încercat-o, din fericire fără succes, Securitatea, prin agentul Haiducu)? Insistînd în anihilarea lui Goma, intelighentia își dezvăluie un enorm complex. L-as numi complexul reprezentativității ilegite pentru societatea civilă. (...) Autoritatea lor morală e subredă, se bazează pe consensul tacit de a nu tulbura apele de dinainte de '89 (si, vai, de după). Paul Goma le-a tulburat, dezvăluind lasități de nebănuț la fete atît de subtiri, egoisme care au năruit orice speranță de solidaritate, ignominii frapante într-o relatie de presupusă prietenie, păcate omenesti, prea omenesti, poate acceptabile, de iertat într-o lume normală, dar care, în comunism, au descurajat miscările de anvergură, lăsîndu-i singuri si la discretia regimului pe initiatori. Lucrul acesta nu l uită nici Goma – cum să-l uite? ar fi similar cu a-si bate joc de sine însusi – , nici inamicii săi.” (O. Nimigean, Goma. Paul Goma. Nici mai mult si nici mai puțin, în revista electronică „Tiuk!”: www.tiuk.reea.net si în revista „Timpul”, dec. 2005)

Ca si în 1977, Paul Goma rămîne un solitar. Pentru că firavele semne de solidarizare sunt mai degrabă recuperări ale unei demnități individuale, terfelită – cu voia noastră – înainte de 1989. Decizia Marianei Sipos de a publica în cartea de față răspunsurile primite cu ocazia anchetei de presă din ianuarie 2005 (care a fost inițiată de jurnalistă în urma emisiunii televizate din 19 ianuarie, în care generalul de Securitate Nicolae Plesită a fost lăsat de către moderator să se lăfăiască precum patrupedul, fără nici o constrângere impusă de deontologia jurnalistică) mi se pare salutară. Majoritatea celor care au dat curs cererii sunt scriitori, câțiva ziaristi/scriitori, patru analisti politici, un medic, un medic-scriitor, un om politic (dar nu de la rampă!) si un profesor universitar. Din cei aproximativ 70 de contactati prin e-mail, au răspuns numai 21. Toate răspunsurile sunt la obiect, referindu-se la prestatiia securistă a securistului Plesită. Cîteva sunt mai supărate. Singurul care aduce vorba, în context, de relansarea „Punctului 8 de la Timisoara” este Andrei Dimitriu, vicepresedintele PPCD (punct introdus în platforma-program de PNT, pe vremea cînd încă mai era... un partid), convins fiind că acesta ar putea contribui la „igienizarea” societății românești.

Apoi, spune unul dintre repondenti, scriitorul Daniel Vighi: „Avem obligatia morală si civică să recunoastem cu totii faptul indiscutabil că Paul Goma este cel mai redutabil si curajos disident anticomunist pe care l-a avut cultura română. (...) m-am multumit să rezist cultural, mi-am construit un alibi asemenea colegilor mei de generatie, si am petrecut după aceea ani de zile în ură si dispret neputincios la marginea orasului si am tot încasat pumni în constiintă si constat că-i încasez si azi. (...) Bătăia administrată lui Paul Goma a fost doar fizică, a noastră a fost una morală. Nici măcar nu simt nevoia să-i întorc lui Nicolae Plesită vorbele cu care el «a insultat, calomniat si înjurat la propriu pe Paul Goma» pentru că acesta nu poate fi insultat, calomniat si înjurat de tortionarul său, futu-i mama ei de viață pe care am trăit-o.” (p.200-202) Acesta nu este un simplu răspuns punctual la un chestionar care funcționează, vrînd-nevrînd, după reguli statistice. Ci un admirabil act public de căintă din partea unui om care se face vinovat de „admiratie vinovată” si care își îndeamnă confratii să depășească „principial animozități sau inconforturile pe care pozitiiile transante ale lui Paul Goma le-au putut stârni în anii de după revolutie în mediile culturale.”

Dar să nu ne mai mirăm că Goma este unic. La mai puțin de o lună distantă, scriitorul Daniel Vighi a alunecat din poziția de principialitate, descoperind că „cel mai redutabil și curajos disident anticomunist” a devenit „antisemit”.

Spune Radu Portocală în răspunsul său la ancheta inițiată de Mariana Sipoș: „Prea multe acceptări s-au acumulat din 1990 încoace, prea multe legi proaste, prea mulți indivizi murdari au fost iertati sau chiar spălați (și, nu o dată, cu ajutorul inconstient al «societății civile»), prea des memoria s-a lăsat condamnată la tăcere. Am fost, împreună cu alții și în repetate rânduri, acuzat de intransigență. Adevărul e că, în România, intransigența a fost ocupația semi-clandestină a unui grup mult prea restrâns – un fel de club al pestiferatorilor. Un Plesită nu putea, astfel, decât să se simtă asigurat.” (p. 215)

„Intransigent – care nu se abate de la o anumită linie adoptată, care nu acceptă concilierii sau compromisuri; incoruptibil. V. neînduplecat. – din fr. intransigent. (Cf. DEX)”

Asadar, gesturi care nu reușesc, iată, să se închege într-un proiect alternativ viabil, pornind de la principii și urmărindu-le tot pe acestea. România este o țară a găștilor, a cluburilor gășcoase, a matrapazlăcurilor și intereselor găinărești, a idealurilor spulberate, în care azi spui una și mâine fumezi alta. (Singurul „club” onorabil în care am pășit, neavând nevoie de legitimație de membru, de ținută obligatorie sau de fașoane, este „Club A”!)

Acasă – la Paul Goma – este cald și primitiv, este înmiresmat și profund, te simți ca într-un castel fermecat, invincibil, care impune teamă și deopotrivă, respect. Nu mai ai sentimentul unei limbi insuficient lucrate, limba unui popor mic și lipsit de ambiții. Căci el împinge în marea literatură.

Cartea Marianei Sipoș reconstituie, cu multă căldură și fior liric, acel acasă al copilăriei basarabene, atât de scurtă și de necăjită, dar, totuși, atât de vie și bogată, luminată de multiplele perspective oferite de calidor. Memoria lui Paul Goma este ocrotită cu tandrețe și speranță de românii basarabeni care știu cine este acesta și cine sunt ei însșiși. Așa cum este Valentina Savițchi. O necunoscută profesoară din satul basarabean, prăfuit și uitat de lume – Mana, care le vorbește copiilor despre Goma și despre ce reprezintă el pentru satul lor. Unde este asteptat în fiecare an pe 2 octombrie, chiar dacă această așteptare nu este decât o duioasă, o firească și legitimă formă de identificare în absență. Așa cum o fac și Andrei Vartic și Oleg Brega. Așa cum o fac alți mulți basarabeni și bucovineni, necunoscuți nouă, românilor din România, pentru că nu ne pasă de soarta lor.

„Țara lui Paul Goma este literatura română, care are nevoie și de Paul Goma, și de cărțile lui.”, spune atât de frumos Bedros Horasangian în recenta recenzie dedicată cărții Marianei Sipoș.

Iar pentru Paul Goma acasă este în limba română, născătoare de literatură și de istorie, deopotrivă! Atunci când țara nu i se mai întinde până în calidorul casei din Mana, el se simte acasă pe balconul cu flori și leustean al apartamentului închiriat din cartierul Belleville al Parisului. Pe care și-o poartă în el, pentru că vorbește graiul universal al demnității umane și al libertății. Amintindu-ne, repetând-repetând-repetându-se din '90 încoace: acasă este atunci când dobândești conștiința că aparții unui popor care a avut bărbăția să-și asume greselile propriei istorii, fie că le-ai comis tu, fie înaintașii tăi. Acasă este atunci când te simți solidar cu semenul tău, în ciuda oricărei opreliști, acasă este atunci când reușești să salvezi o fărâmă de umanitate

prin sacrificiul tău zilnic, atunci când faci bine celuilalt ca si c nd ti l-ai face tie. C nd nimic din toate acestea nu se (mai)  nt mpl , nu-ti r m ne decât să te muti cu totul în limba română.

Literatura română, în forma ei „institucionalizat ”, nu si l-a asumat pe Paul Goma. Risc nd să o contrazic pe Mariana Sipos, trebuie să spun că personajul istoric a pătruns în manualele de istorie. Stiu că lumea pare de-a-ndoaselea, că era firesc să  nt lnim numele si scrierile lui Paul Goma si în manualele de Limba si literatura română purt nd girul Ministerului Educatiei si Cercetării – poate în primul r nd acolo! –, dar nu este asa: istoriografia – c t de (ne)oficială ar fi ea – functionează totusi pe criteriul „separării puterilor în stat”. Pentru că autorii manualelor de istorie îsi iau, în genere, libertatea de a trata subiectele asa cum cred de cuviin , si nu în functie de vulgata în uz. Pozitiile istoriografice sunt mult mai nuanate, spre deosebire de câmpul literar în care Paul Goma este un subiect tabu. Nu poate exista o tratare a istoriei postbelice românesti, în general, si a dizidentei românesti si europene, în special, fără consemnarea Misc rii Goma, în ciuda faptului că perspectiva literară îl ocultează ostentativ. Se pare că sintagma securistă „Goma este lipsit de talent” („Goma nu este scriitor”) le mai tine încă de cald celor care hot r sc soarta limbii si literaturii române, celor care stabilesc obiectivele  nv t rii în România postceausist  si competentele cu iz integrator care trebuiesc exploa-tate pe seama copiilor nostri. Autorit tile în materie de stabilire a calitătii de scriitor si a ierahiilor în literatură  i intimidează si pe cei care sunt pusi în situatia de a elabora manuale si, mai grav, pe marea masă a profesorilor din sistem care le folosesc (si doar ca pe simple instrumente de lucru, insuficiente singure în orice sistem educational performant). As face pariu că un profesor de istorie stie mai multe despre scriitorul Paul Goma dec t majoritatea profesorilor de limba si literatura română, a căror cultură asupra subiectului se opreste, eventual, la vorbe de genul „Aa, ăla care se ia de toată lumea; p i prea se ia si el de toti, o fi reprezentat el ceva înainte de '89 dar p n  si de Manolescu, de Liiceanu... de toti cei buni?” De parcă ar mai avea nevoie de argumente?! Sau, cum mi-a spus, cu jumătate de gură, un bun profesor: „Vedeti, el are dreptate dar... acum cu tabla asta de antisemit care i s-a ag tat de g t... ei conduc doamnă, peste tot!” Si profesorii (buni!, sau, mai ales ei!) au prejudec ti, întretinute de sferturile de adevăruri si de nemulțumirile care răzbat din atare situatii.

„...Liiceanu a distrus, trimitând la topit Culoarea curcubeului, din instinctul intelectualului fără pereche, cel cu gândire magică: spargi oglinda, dispare si realitatea oglindită. Astfel s-a realizat... ne-uitarea mea: prin lucrarea colegilor, fostilor prieteni, intelectualii români cotidiani.” (Paul Goma, Jurnal, Vineri, 10 februarie 2006, editie electronica, accesibilă la www.paul-goma.free.fr)

Lucrez într-o editură, am vorbit cu oameni de meserie. Gestul lui Gabriel Liiceanu nu are acoperire financiară, practică, managerială, oricum o dai. (Nu, morală nici at t! C nd?  n postcomunism, în postceausim? C nd noi eram  nsetati de adevăr, să topesti cartea at t de asteptat  a unui clasic, a primului, celui mai consistent si consecvent apărător al drepturilor omului, a celui mai normal dintre români?) Dar în  nc securism perspectiva se schimbă. Dacă ar avea v n  de român în ei (măcar unul!) editorii de soi ar trebui să se g ndeasc  la o editie completă a scrierilor sale. Fie si numai ca imagine (a lor) ar da bine, ca să nu vorbim de înălțimea gestului, de recupe-

rare a marelui scriitor si om care este Paul Goma.

Cum să retragi de pe piață și să topești o carte-document, o carte-mărturie care a zguduit Europa înainte de 1989? Le tremblement des hommes, în traducerea editurii pariziene Seuil, a cutremurat multe conștiințe, unele vinovate-pur-si-simplu, altele amnezice. Ne referim aici la o carte care cuprinde o întregă istorie – o scurtă și tragică mărturisire, o secvență cronologică restrânsă dar care în economia, interpretarea și înțelegerea marii istorii este esențială: Anul 1977 – Miscarea Goma, cutremurul de pământ, Greva minerilor din Valea Jiului. Trei seisme care au zdruncinat regimul de la București, singurul care i-a cutremurat cu adevărat pe români fiind catastrofa naturală. Și aceasta spune multe despre rezistența fibrei noastre morale, ca indivizi și ca popor.

„Momentul nasterii dizidentei în România îl reprezintă scrisoarea lui Paul Goma, din ianuarie 1977, către reprezentanții a ceea ce avea să se numească mai târziu Primăvara de la Praga. (...)”

Bresa făcută de dizidenții din România în discursul de monolit al regimului a fost atât de importantă, încât minerii din Valea Jiului revoltati în 1 august 1977 îl vor lua ca reper pe Paul Goma și se vor declara solidari cu acțiunea inițiată de el (...)

Dizidenții sînt aceia care au înțeles un adevăr pe cît de simplu, pe atît de fundamental: că într-un regim al terorii simpla tăcere îi transformă pe oameni în colaboratori ai regimului, căci după expresia Regimului Minciunii și al Terorii, «cine tace, consimte». Ei sînt cei care nu doar că rup acest «pact al tăcerii», ci încetează lantul de ambiguități și compromisuri cu Puterea. Apoi, ei au demonstrat că împotriva logoreei și logocrației deversate de Partid prin limba de lemn singura victorie posibilă nu poate fi decît aceea prin cuvînt. La acest nivel poate fi stabilită fără gres victoria lor asupra regimului: aceea a cuvîntului purtător de sens, în totală opoziție cu neantul limbii de aparat.

Asumîndu-și în mod conștient riscurile de a susține niste principii și a se lupta în mod transparent și nonviolent pentru ele – de cele mai multe ori împotriva oricărei speranțe –, ei au arătat nu doar că rezistența împotriva Răului este posibilă, ci și că este singura atitudine morală și eficientă din punct de vedere politic față de un regim care nu-și alege mijloacele pentru a-i distruge.” (Mircea Stănescu, Despre dizidență în România comunistă: 1977-1989, Sfera Politicii, nr.106/2004, citibil și pe www.gid-romania.com)

De aceea, o concluzie se impune de la sine (este chiar la îndemîna oricui a citit cu responsabilitate și bună credință scrierile lui Paul Goma): dacă regimul comunist, Ceausescu însuși!, s-a simțit destabilizat în tragicul an 1977 de un singur om, este oare necesar să ne mai întrebăm de ce acum, la mai bine de 16 ani de la căderea oficială a comunismului, spuma intelectualității rezistente prin cultură, devenită protipendadă culturii postdecembriste, se întrece pe sine în a-l face una cu pământul pe singurul „Soljenitîn român”? Cred că este. Tot ceea ce a spus Paul Goma despre ei și relația lor cu Bestia comunistă este confirmat acum de dosarele Securității.

Și, apoi:

„Ce ne-am face fără Goma? Uzînd de autocronie, am rescrie mereu și mereu trecutul în mod avantajos pentru noi, am inversa raporturile dintre cauze și efecte, am modifica proporțiile, ne-am substitui unor personaje care nu am fost niciodată. Dar, din fericire, Goma există, cărțile sale există, acum există și această admirabilă Adameva. (...) Cînd Goma vorbea, noi tăceam cu

vehementă. Când Goma intra în puscărie – și sub Dej, și sub Ceausescu – noi ăstia alți «rezistam estetic». Și, iată, acum, Goma care a rezistat pur și simplu, e valabil și estetic! Și, atunci, cum să nu ne apuce disperarea? Cum să nu fie Goma insuportabil? El este un reproș viu – nu degeaba se autonumeste ironic 'Mos Repros' – la adresa jumătăților noastre de măsură, a lasităților, cedărilor și chiar porcăriilor noastre.” (Liviu Antonesei, *Ce ne-am face fără Goma? Exercițiu de admirație în chip de prefață la Adameva I*, 1995)

Iată un mesaj de actualitate, dincolo de orice idiosincrazii omenesti.

Înainte de a-l psihiatriza și psihanaliza pe Paul Goma ar fi mult mai sănătos și mai decent să privim în noi înșine și să ne întrebăm: ce am făcut noi, părinții și frații noștri mai mari ca să nu abdicăm, să nu ajungem în starea degradantă în care ne-a prins decembrie 1989, așa cum ne-a diagnosticat Llosa? Avem a ne reproșa ceva? Și dacă da, atunci ce? De ce ne împiedicăm de Paul Goma? O să vină, fără nici un dubiu, vremea când el va fi un reper esențial, atât în istorie cât și în literatură. Nu am nici o teamă: vrând-nevrând, mistificatorii, interese-satii de toate nuanțele, topitorii de cărți și tortionarii nu ne vor mai sufoca, iar Paul Goma va pătrunde în conștiința românilor și va fi pentru noi ceea ce, poate, nici nu merităm.

(...)

Luni 20 martie 2006

Am terminat relațiile și cu “editorul” Gabriel Stănescu. Acum câteva zile (1 martie) ca o floare îmi scria de parcă nu ar fi rămas totul de rezolvat între noi:

“Stimate domnule Paul Goma, am primit și citit bio-bibliografia Dvs. Aștept vol. 9 al Jurnalului spre publicare și eventual INFARCT. Încerc să vă trimit bani (nu prea mulți) din cei primiți de la Biblioteca Universitară Cluj, care mi-a cumpărat 5 exemplare din cele două Jurnale și din ce s-a vândut la Librăria Muzeului Lit. Rom.

As putea să vă trimit câteva întrebări pentru un interviu?

Toate cele bune, sănătate și putere de muncă!

Gabriel Stănescu“

La 19 martie revenea astfel:

“Domnule Paul Goma, am citit cu atenție CV-ul Dvs. Îmi cer iertare dar nu am văzut menționată cartea dnei Elvira Iliescu Paul Goma 70, apărută anul trecut la Criterion Publishing și nici Săptămâna roșie apărută la Criterion Publishing. O menționați doar pe aceea de la Vremea. Va rog să faceți adăugirile necesare.

“Eu plec în câteva zile în țară și aș vrea să știu dacă pot prelua în nr. 1-2-3 din ORIGINI scrisoarea Dvs. din 11 martie sub formă de articol. Totodată aș vrea să știu dacă îmi dați acordul să public volumul 9 al jurnalului Dvs.

“Cu alese gânduri, Gabriel Stănescu”

Tot în 19 martie îi scriam:

“Intr-adevăr, am omis în Bio-Biblio cartea Doamnei Elvira Iliescu (i-am trimis un exemplar din BB - abia acum realizez gafa - îmi imaginez ce surpriză neplăcută [va avea], îi voi scrie, cerînd scuze, promițînd remediere grabnică); din același motiv, oboseală, nu am trecut nici S[aptamana] R[osie] apărută la Criterion. Iertare, voi corija cât de curînd (dealtfel am omis și alte cărți - acelea apărute la alte edituri decât Criterion).

Aveti un talent nemaipomenit în a ocoli cestiunile arzătoare:

- Rămăsese stabilit: normalizarea relațiilor noastre va trebui să înceapă prin normalizarea chestiunii drepturilor de autor - nu?

Or Dvs., în loc să începeți cu aceasta, ca o condiție prealabilă, normală, săriți peste... contradicții drept în mijlocul drumului, prefăcîndu-vă că toate litigiile au fost rezolvate, deci să-i dăm înainte, ce să mai pierdem timpul!

Nu-mi plac oamenii care încearcă să-i tragă pe sfoară pe alții. Deloc. Nu doar pentru că mă ating la buzunarul meu cel gol, neonorînd promisiunile, ci pentru că, procedînd astfel, mă ofensează: oi fi eu atît de idiot pe cît mă crede supra-desteptul Gabriel Stănescu?

Dânsia Sa a fost ultragiătat de faptul că l-am tratat de înșelător, de profitor, de mincinos.

Să fie sănătos - pe mine unul, m-a mintit tot timpul și m-a înșelat:

De ce săriți cu “discuția” la ce vom face în viitor, când mi-ati rămas dator cu bani? V-am comunicat, v-a instiintat și Damaschin nepotul meu: întîi vă plătiți datoriile bănești față de mine, abia apoi vom discuta viitorul de aur...

Vă plângeți că nu se vînd cărțile mele. Dacă mă prefac a fi de acord cu afirmația Dvs., nu mă prefac atunci când vă întreb;

- Dacă nu se vînd cele deja editate, de ce mai cereți altele? - să le editați și pe acelea care... nu se vînd? Ce fel de logică este aceasta?

V-am mai scris:

Incetez orice fel de colaborarea cu Dvs. - editorială, și colaborare la Origini - fiindcă v-ati purtat nedemn cu mine: m-ati mintit, nu mi-ati plătit ce îmi datorati.

Deci nu veți reproduce în Origini nici un text al meu. Dacă ardeți de dorința de a edita cărți care... nu se vînd - îi plătiți lui Nicolae Damaschin suma pe care v-a indicat-o anul trecut. Dar fără târguială, fără... «N-am la mine decât zece dolari, ia-i pe ăștia, restul de 990 ți-oi da cu prima ocazie...»

Altfel nu vom putea dialoga.

Paul Goma“

A venit și răspunsul lui - azi, 20 martie. Definitiv:

“Stimate domnule Paul Goma, va multumesc pentru răspuns. Sunt de acord să nu mai colaborăm.

GS”

Uf! Mărturisesc, umil: am răsuflat ușurat.

Și când mă gîndesc...

Da, oameni buni: și aseară, pînă am adormit, și în pauzele dintre două plaje de dormit, *gîndul* se făcea tot mai reliefat. Iar când m-am

deșteptat definitiv, în timp ce îmi făceam toaleta, pregăteam mental scrisul în jurnal - cam așa-cumva:

“M-a fulgerat o dorință năpraznică de a-mi edita cărțile”.

Vestea de la Gabriel Stănescu nu mi-a moderat, nuanțat... dorința; ba chiar a făcut-o mai concretă, mai pământescă, trecînd în domeniul... hranei, al îndestulării obștești: dorința - năpraznică - viză mîncarea, înfulecarea, năpustirea asupra conținutului gamelei (propriei, se înțelege de la sine, nu am privit vreodată cu poftire gamela celui de alături).

Da, oameni buni. Așa, astfel, ăsta am ajuns - la vârsta mea (peste 70 ani!), vorba tinerelului Manolescu: .

Formularea “dezvoltată” a dorinței păstrează forma obișnuită la mine:

«Vreau și eu să-mi editez cărțile...»

Peste o vreme, când eu voi fi oale și ulcele, vreun cercetător (deși prefer o cercetătoare), citind rîndurile de mai sus are să se întrebe:

«Dar de unde până unde această “dorință năpraznică”, soră cu foamea din închisoare? Ce se petrecea în anii aceia, de un scriitor nutrea un asemenea gând, era bântuit, mistuit de o asemenea dorință? Ce fel de regim-politic era în țara noastră, în acea vreme și care erau oamenii care îl împiedecau pe acest scriitor - unul dintre mulți - să-și editeze și el cărțile?»

Va afla că “regimul” era democrat, că tirania căzuse de multă vreme, cu tot cu activiștii, securiștii, turnătoriștii aferenți; că Țara era cu un picior în Europa, că se zbatea să convingă Occidentul că noi suntem europeni din moși-strămoși, că numai dominația rușilor ne împiedecase de a avea un comportament normal, fiindcă noi - e-he! Va mai afla cercetătoarea (dorită de dincolo de mormânt...) că pe scriitorul acela îl împiedecau să publice în reviste, să se exprime în presă, să-și editeze cărțile - nu monștri bolșevici ca Răutu, Chișinevski, Vitner *i drughie*, nici casapi din “noua generație autohtonă”: Dumitru Popescu-Dumnezeu, Ghișe, V. Nicolescu, I. Brad, Stroia, apoi “alexandriniști” ca Dulea, ca Gâdea... Ci colegi de-ai săi, mulți foști prieteni - oricum, nu dușmani de moarte - începînd cu...

Cu cine să (re)încep lista cenzuratorilor mei?

Cu, desigur, Monica Lovinescu și cu Virgil Ierunca. Ei se manifestaseră ca prieteni înainte de Marea Revoluție din Decembrie, cea care stricase multe destine : încă din vara anului 1989, când cu “Uniunea Scriitorilor” pusă la cale de Țepeneag și de Breban, “de la care erau excluși Monicii, Raicii, Paruit, Goma...” - în realitate Monicii nu erau excluși, însă așa pretinseseră, mințind și dîndu-i de înțeles boului de Goma, că ei (Monicii) se află în primejdie de a fi înlăturați de la cârma exilului, iar Goma sărise la gâtul complotiștilor... - cei pe care îi indicau ei, “victime ale complotului”, în timp ce ei, victimele erau informate despre... complot și tratau cu

complotiștii Țepeneag și Breban...

Iar “după revoluție” prieteni buni și foarte buni: Liiceanu, Adameșteanu... Iar de curând, în “campania antisemitizării” mele nedușmani ca Marta Petreu, ori de-a dreptul prieteni (s-o cred eu!) ca Al. Cistelean - ce să mai vorbesc de Manolescu...

Și se va întreba cercetătoarea (îndrăgită), pe bună dreptate:

«Dar ce aveau de împărțit aceștia cu acela?»

Ce își va răspunde - nu mai are vreo importanță pentru mine care, acum, încă în viață ard, mă perpelesc, sunt sfâșiat, obsedat de... gândul editării cărților (și ale mele).

Mărți 21 martie 2006

Azi: Echinoxul de Primăvară. Nu-mi dau seama dacă mă întărește ori mă din-contra.

Pregătesc ultima variantă din “Doliu...”

Imi trimite Valerian Stan acest text pescuit pe site-ul Senatului, rostit de Adrian Păunescu la 13 martie 2006:

“În ceea ce mă privește, vin la acest microfon cu autoritatea fostului scriitor tânăr român, care și-a propus un ideal concret, în 1971, și anume, ca atunci când a avut o bursă din partea statului american, să meargă, să descopere calea către Mircea Eliade și să-l convingă să vină în țara lui. Condiția pe care o punea Eliade a fost de neacceptat în țară. El cerea să nu vină ca un necunoscut, să i se tipărească opera, măcar cum era ea tipărită în Polonia, țară, de asemenea, socialistă. Încăpățânări și dogme de la București, ca și un anumit spirit revanșist al extremei dreapta românești din America [? extrema dreaptă din America se opunea lui Eliade?] și din Germania, au blocat drumul marelui scriitor și i-a stins și această flacără care pâlpâia de dorul de casă.

“Avem încă, astăzi, scriitori români care, în anii '60 - '70, au fost obligați să plece din țară și cărora, pentru a se întoarce, li se cere să solicite ei revenirea în țară, ca și când ei ar fi solicitat plecarea din țară. Este vorba de Paul Goma și de Dumitru Țepeneag, scriitori valoroși, cărora drumul către casă ar trebui, mai degrabă, să le fie facilitat decât blocat.”

Vineri 24 martie 2006

Continuă, continuă, continuă. Nu ne lasă. Măcar o gură de aer să tragem. Nu. Acum am intrat într-o fază de așteptare, nu mai ușoară decât una de agitație, mânie, disperare. Tot mai des și mai des îl evoc pe Iov. Cel chinuit fără răgaz, fără milă, cu o încrâncenare diavolească, nu dumnezeiască. De ce, Doamne, de ce nu mă lași măcar o clipă să răsuflex, de ce mă hăituiești mereu, mereu cu pedepsele Tale strâmbe, aiurea, prostesti? Nu te întreb care-i motivul “tratamentului”, fiindcă știu: nu există un motiv. Ci o încrâncenarea prostească, senilă din partea Ta: fiindcă ai mai lovit cândva aici - atunci din greșeală - Te încrân-

cenezi să lovești tot aci, de parcă ai căuta, astfel, iertarea - Tu.

Operația de scanare a devenit și ea izvor de suferințe: în așteptarea înregistrării unei "hârtii", o pregătesc pe următoarea și, fatal, o citesc în diagonală. Sunt enorm de multe "hârtii" - ieri și alaltăieri am acoperit cele patru clasoare pentru 1997. Din enorm de multele hârtii cel puțin trei sferturi sunt atacuri, care de care mai violente și mai aiurătoare. Bine-bine, era momentul Jurnalului apărut la Nemira, dar-însă-totuși. Aș vrea - și acum - să pot spune că nu mă afectează "criticele" criticilor mei... Dar se poate?

Există și aici mecanismul propostă-ripostă. Eu am început (sic) prin a-i ciupi, a-i ataca, a-i "demasca" - ei ripostează, unii cu rezonul șifonat, alții cu ba-a-mă-tii! La urma urmei la ce trebuia să mă aștept, după o propoziție ca **Jurnalul I-II-III**? La behăituri jălălnice ale bieților miei - ei bine, nu: trebuia să știu (de la Baranga!), că voi avea de a face cu miei turbați. Care mi-au dat înapoi cu vârf și îndesat! Căci așa-mi trebuie! Căci, citind-o pe Geta Dimisianu (ba chiar și pe Dana Dumitriu...): «Dacă și tu...»

Dacă-și-eu. Atunci, în 1997 am încasat loviturile (repet: ripostele) în-direct, parvenindu-mi pe rând, după cum apăreau în presă, efectul fiind împrăștiat; acum, prin forța împrejurărilor, îmi cad în cap grămadă. Rezultatul fiind...

Bineînțeles, pe lista agresorilor în frunte o pun pe Monica Lovinescu. După ea vine, firește, Gabriela Adameșteanu - ca materializatoare a campaniei, prin 22, prin găzduirea, dar și comandarea unor texte. În rest... Doar n-o s-o bag în seamă pe Bianca Marcu-Dumitrașcu-Balotă. Nu, dar pe D.C. Mihăilescu - da. Și pe Buduca și pe Groșan și pe Iorgulescu și pe Dimisianu și pe Al. Ștefănescu și pe...

Așa-mi trebuie, dacă în loc să scanez fără să privesc textele, le-am privit... Ce să fi făcut? Scannerizarea însăși avea, în capul meu rolul de a abate atenția de la evenimentele-zilei. A avut cât a avut, acum însă...

Doamne, Doamne, lasă-mă să răsuflu.

Sâmbătă 25 martie 2006

Să văd: ce Bunăvestire îmi bunăvine, azi...

Scannerul: mă torturează, în continuare. Am încercat să nu-mi arunc ochii pe tăieturile de presă pe care le înregistrez. Imposibil. trec peste (deci: nu le scanez) cele semnate de mine, acelea, oricum, se află fie în volume (publicate ori ba - deci pe internet), fie în jurnale. Însă celelalte... Din an în paște câte o timidă "apărare" a devenitului de-ne-apărat.

Duminică 26 martie 2006

Presimțiri negre în privința avocatului: după ce de câteva ori a

contramandat întâlnirile cu M. Stănescu și cu V. Stan, ieri, deși rămăsese ca ea să le dea de știre - a fost tăcută... Deie Domnul să nu fi fost și ea băgată în boale de holocaustologi.

Luni 27 martie 2006

Ziua nu a publicat "Doliu...", cum promisese Roncea. Se vede că iar va fi plecat - de astă dată în Tasmania. Sau, mai comod: a uitat. Sau a dictat Roșca-Stănescu ce i s-a dictat la telefon de la Tel Aviv - cum să publice un text unde era "insultat tovarășul R. Ioanid"?

Nu mi-a făcut bine pe la suflet ne-publicarea.

Marti 28 martie 2006

Aseară am văzut prima parte din filmul "Le Grand Charles" (De Gaulle). Combinație abilă între documente de epocă și "reconstituiri" - cu documente. Nu despre calitățile lui artistice, de adevăr îmi propun să notez câte ceva. Ci despre câteva personaje (istorice), pe care le-am cunoscut și eu - am mai scris, acum repet:

Michel Debré - fidelul între fideli ai lui De Gaulle, "tatăl Constituției", de mai multe ori prim-ministru. El nu apare "încarnat" (poate în partea a II-a, ce va fi difuzată în astă seară), doar în documentul ultracunoscut al "coboșării Champs Elysée" (ului), cel în care cu un gest ciudat - dar se vede, uzitat în epocă: amândouă mâinile întinse, se mișcă doar degetele, solidare, cerînd celor din față (probabil gazetari) să facă loc, să se dea la o parte... Pe Michel Debré l-am văzut la câteva întruniri politice la care participam și eu - printre alții, ca martor din-Est - dădusem mâna cu el, dar la-grămadă, atît noi, martorii, cât și ei, beneficiarii: Poniatowski, Guichard, Guéna... Cu atît mai mare a fost surpriza: mă aflu în așteptarea terminării unei emisiuni (de radio), din cabina operatorului asistasem la ultima ei parte, în care Michel Debré fusese atacat din toate părțile de gazetari, atît de cei din opoziție, cât mai ales de către "mediatori". Emisiunea s-a terminat, ușa studioului s-a deschis, participanții au ieșit, eu am intrat, pentru emisiunea următoare... Când Michel Debré, m-a văzut, a venit spre mine cu amândouă mâinile întinse (dar nu pentru gestul: «Faceți loc!», ci pentru...). Credeam că mă confundă, avea privirea rătăcită, însă nu: mi-a spus pe nume, m-a îmbrățișat și a început a plânge pe umărul meu. Nu știam ce să fac, deci am făcut ce nu știam face: am bolborosit câteva cuvinte de consolare-încurajare. El nu se mai putea opri din plâns, din lamentări: am înțeles doar că "ei" îl trataseră ca pe "ultimul dintre ultimii", acuzîndu-l de toate păcatele... Nu-mi mai aduc aminte cum a decurs despărțirea de bietul bătrîn, dar țin minte privirile gazetarilor: mă compătimeau și în același timp mă suspectau pentru plânsul pe umărul meu a "reacționarului"...

Firește, în film nu apare fiul lui Michel Debré, Jean-Louis Debré,

actualul președinte al Parlamentului - dar îl amintesc: el a fost judecător de instrucție în 1982, în “L’Affaire Tanase-Goma”, oricum, el mă convocase, după “desnodământul” lamentabil, pricinuit de interesele lui Mitterrand, de a băga în față provocarea cu “teroriștii irlandezi”. Atunci mi-a spus că din această cauză, dezgustat, părăsește magistratura. Tot atunci mi-a “divulgat” buletinul analizei laboratorului Prefecturii în care era descrisă otrava adusă din România de Haiducu, în vederea lichidării mele: *aconitina*. Îl întrebasesem dacă pot folosi informația în cartea pe care o scriam despre “afacere” - mi-a răspuns că pot folosi și informația și sursa, adică el...

Al doilea personaj istoric pe care l-am cunoscut și eu; Claude Mauriac. În film (numai în reconstituiri) apare imediat după 23 august 1944 (sic), venind pe bicicletă la Prefectură, unde își instalase De Gaulle sediul - și căuta un secretar. Știam că fiul marelui François fusese - printre altele - și secretar al lui De Gaulle, dar cum nu-i citisem Memoriile, nu știam că îi fusese și secretar și confident (unul din foarte puținii) iar în perioada numită “Traveraserea Deșertului” (1947-1950?), cu excepția unui aghiotant, acceptat în familie, atât la Marly, cât și la Colombey le Deux Eglises.

Ciudat, dar așa s-a întâmplat: în 1977 el mă cunoștea (din auzite, eu nu știam decât că este fiul lui François Mauriac). Însă în manifestațiile organizate de Țepeneag, Marie-France Ionescu, Berindei, Anne Planche (și atâția alții), în timpul arestării mele, mai ales în “înfruntările” cu poliția din fața Ambasadei RSR, el a fost lovit în obraz, a sângerat, așa a fost fotografiat (am revăzut pozele de când scanez presa)... Informat de prieteni, când l-am întâlnit, i-am mulțumit pentru că... își vărsase sângele pe altarul României (cam așa cumva, oricum, folosisem o formulă tandră-ironică), el mi-a răspuns în același ton... Ne-am mai văzut pe la manifestații, colocvii, conferințe...

În fine, un personaj care apare în ultima parte a primului episod: Jacques Baumel. Acesta îl urmăse pe De Gaulle din primele momente, însă nu am reținut dacă fusese și el la Londra ori rămăsese în Franța, unde s-a manifestat ca unul dintre remarcabilii rezistenți. Am dat și cu el mâna...

Pe Malraux nu am avut fericirea să-l cunosc. Dar pe Claire Malraux: da. Pot pentru ca să spun că am mers de braț cu dânsa (și cu Marie-France Ionescu) vreo sută de metri, până la Ministerul Culturii! Unde/când Kundera și Argentinianul (i-am uitat numele! Ca la cei răi!, cel care mă turna la Claude Gallimard ca fascist! ba nu: Cortázar) au fost făcuți cetățeni francezi de Mitterrand (prilej cu care Jack Lang până în ultimul moment mă îndemnase să spun “da”, ca să fiu și eu încetățenizat...)

Miercuri 29 martie 2006

Am înțeles din ne-publicare în Ziua a textului “Doliu pentru

Basarabia” că iar sunt săpat la rădăcină. Acum așteptarea mea se îndreaptă spre soarta *proceselor*: a) împotriva securiștilor (în frunte cu Pleșiță) și împotriva lui Iliescu, cel încredințat “împuternicitului meu”, Stejărel Olaru și b) procesul împotriva antisemitizatorilor mei, la care au trudit Mircea Stănescu, Valerian Stan și Niculiță Damaschin. Proces care pare... suspendat.

Este necesar să trec aici, în jurnal mesajele trimise ieri, atât lui Stejărel Olaru cât și Eugeniei Crângariu:

De : paulgoma@free.fr

Objet : Stimata Doamna Crângariu

Date : 28 mars 2006 18:56:29 HAEC

À : avocati.crangariu.dragoi@b.astral.ro

Vestile dinspre D-nii Mircea Stănescu și Valerian Stan - ei mijlocind contactul cu Dvs. - au devenit de la o vreme îngrijorător de... evazive. Le-ați fixat câteva întâlniri - finale, speram eu - care nu s-au concretizat și nu au primit vreo explicație.

Vă rog deci să-mi comunicați mie, direct-interesatului unde anume, în ce “haltă” se află procesul nostru.

In așteptare, vă asigur de stima și de prețuirea mea.

Paul Goma

De : paulgoma@free.fr

Objet : DOMNULE STEJAREL OLARU,

Date : 29 mars 2006 08:23:37 HAEC

À : stejarelo@yahoo.com

Ultimul mesaj din partea Dvs.: 26 septembrie 2005. Ceea ce zice: peste șase luni de tăcere.

Vă rog să-mi comunicați - după șase luni:

- situația procesului contra lui Plesită și contra lui Iliescu - a fost îngropat, odată cu mine?

- care mai este situația Dvs. în raport cu mine: continuați a fi “împuternicitul lui Goma”?

- dacă da: pentru ce, aflat la Paris, nu ați catadicsit să-mi dați măcar un telefon? Cine și ce v-a împiedecat să vă dați la acest minim semn de civilitate?;

- dacă nu (mai sunteți împuternicitul meu), de ce nu-mi comunicați noua Dvs. stare?, noile Dvs. convingeri de istoric, nu de prieten? De cine vă temeti : de mine? Dar eu nu am nici o putere, iar de 6 luni, de când cu “antisemitizarea” mea, nu mai am acces nici măcar la “Ziua”. Nu mă mai pot exprima decât pe internet (dar cine mă citește?: doar urmașii celor care, înainte de 89 ascultau Europa liberă și ziceau că ei rezistă puternic prin... cultura audio).

Aștept din partea Dvs. lămuririle la care am dreptul. Faceți un sacrificiu, rupeți din timpul pretios închinat ICC (și altfel ce mai face tovarășul R. Ioanid? tot cu consiliile sale prețioase: pe cine să mai “cooptați”, pe cine să dați afară? din... rândul celor care vor cerceta crimele comunistilor, precum cei din familia sa?)? Si - totuși - răspundeți-mi.

Aștept cu încredere.

Al Dvs... împuternicizator,
Paul Goma

Va veni momentul în care voi scrie un text - numai pentru internet - despre situația de față.

Însă deocamdată aștept răspunsuri. Mă tem însă că răspunsurile de la Stejărel Olaru și de la Eugenia Crângariu vor "suna" ca și cel de la Ziua: o lungă tăcere - altfel românească.

Joi 30 martie 2006

Mi s-a luat o piatră de pe inimă: recitind-corectînd **Ostinato**, în vederea imprimării pe hârtie a 2-3-4 exemplare, m-am poticnit de... lipsa exemplelor (partiturilor) din Passacaglia de Bach - nu izbutisem să le trec pe varianta pentru internet. I-am comunicat lui Filip dorința mea fierbinte... Cât ai zice: «Bach!» mi-a le-a făcut. Ce grozav fiu este fiul meu, Filip!

Nici o veste dinspre avocat. Nici dinspre Stejărel Olaru - că de la Ziua mi-am luat gândul, chiar dacă Filip rămâne pe mai departe îndignat, în stilul lui Horia Popescu: «Dar cum este posibil, domnilor...?» Ei, uite, că e posibil - domnule!

Mă anunță "un băiet" (din Basarabia, se înțelege) că Everac a publicat ceva despre mine, mi-a indicat un ziar, "Naționalul", dar eu l-am găsit pe un "site oficial al lui Adrian Păunescu"!

"Barba lui Goma sau dialectica patriotismului

Ma folosesc de barba lui Goma, altfel bogata, impresionanta, ca sa vorbesc despre patriotismul romanesc, intr-un fel impresionant si el, dar la modul tragic. Goma vine din Basarabia si e hartuit in fel si chip, gasind sporadic vreo baza de existenta. Nu stiu daca s-a apropiat sau nu de partid, dar, dupa o vreme, e nemulțumit de restrangerea libertatilor si de cultul personalitatii, un adevarat pat al lui Procust pentru orice constiinta libera. Murmurele sale dizidente ii atrag atentia Securitatii Statului si in curand el devine un urmarit si un persecutat, ba si un batut. Generalul Plesita ii baga vanjos mana in barba, iar mai tarziu, daca e adevarat ce se spune, umbla sa-l supprime. Facand asa, generalul Plesita se inchipuie patriot, in slujba tarii si a lui Nicolae Ceausescu, patriot infocat si el, lucru pe care nu sunt in stare sa-l contest. Dar si Goma se simte patriot, dorind tara sa investita cu mai multe libertati si cu mai putina atarnare. Securitatea, ea insasi, cuprinde de la un moment dat romani care sunt convinsi a lucra, pana la sacrificiu, ca patrioti in favoarea tarii lor, oriunde s-au aflat sau se mai afla in lume. Ii dusmanesc, in teorie, pe cei ce se opun "coerentei statale", romanismului cu un cuvânt.

"Coerenta statului" a vrut s-o apere, se pare, si Armand Calinescu, atunci cand a suprimat, intr-o noapte, conducerea Legiunii Sfintilor Mihail si Gavril, in cap cu Corneliu Zelea Codreanu, patriot inversunat, doritor de romanism. Dar aceiasi Legiune il suprima mai tarziu pe marele patriot Nicolae Iorga, al carui verb a inflacarat atatia romani, mai ales in ceasurile de

restriste din 1917, si a carui opera a ilustrat o capacitate de mare savant european. Iata ca domnul Boeriu duce "patriotismul" pana la a-l impusca pe Iorga in creier (desi, dupa ultimele informatii si automarturisiri, domnul Boeriu nu era chiar roman de bastina, ci infiltrat - ceea ce schimba lucrurile). In 1940, patriotii s-au rafuit cu patriotii, le-au bagat contondent mana in barba, i-au prigonit si i-au omorat. Banuiesc ca tot un patriot l-a asasinat in 1864 si pe marele conservator Barbu Catargiu. S-a aparat "coeziunea statala" si in 1907, desi la originea revoltelor nu dominau autohtonii. Patriot e pana la urma si Marghiloman, "sacrificat" in 1918, dar si filogermanii Carp si Slavici, care voiau in felul lor binele Romaniei. Dialectica "patriot contra patriot" a functionat mereu, cu efecte ravasitoare. Ionel Bratianu a sucombat, cam subit, din patriotismul lui "Prin noi insine", ca si Octavian Goga. De Antonescu sa nu mai vorbim, caci nu e voie!

Acum, o parte din fostii securisti au gasit alte forme sa-si exprime grija pentru tara lor. Unii au publicat si publica o suma de carti demascatoare si foarte documentate. Altii gestioneaza "patrimoni", impiedicand instrainarea lor. Altii, dupa cum ne spune generalul Plesita, sunt buni acolo unde sunt, ajutand hota-rator Romania in diverse imprejurari, cum a fost si criza ostati-cilor din Irak.

("Patriotii", pana la un punct, se pot chema, prin extindere, si suma de fosti studenti bursieri, in special din Asia si Africa, din cei ce au invatat sa ne iubeasca din vremea comunista, si se inflacareaza pentru noi de cate ori vine ocazia.)

Acum, paradoxal, Paul Goma, care a scapat de persecutiile lui Plesita, cu barba scarmanata, are in barba mana altcuiva. Patriotismul lui e pus la indoiala si rafuit dintr-un unghi cu totul opus. I se interzice sa gandeasca, despre ce a vazut si a trait, asa cum gandeste. E lapidat si ostracizat, dar in sens invers. Iar cand cineva, un redactor, ii publica, intr-o tara devenita "libera", fara cenzura, un fragment de memorii personale, in care el isi apara "nevoile si neamul", acel cineva e luat la intrebari, hulit si zvarlit afara de la conducerea unei reviste de catre starostele scriitorilor romani, cu valiza facuta pentru un post la Paris. Dl Manolescu baga si el, indirect, mana in barba lui Goma, mai strasnic decat generalul Plesita, anuntat ca raufacator si amenintat cu puscaria. Sa credem ca dl viitor ambasador Manolescu o face, si el, din pur patriotism?

Ori sa credem mai degraba ca orice prilej de a te rafui cu barba patriotismului romanofil e acum binevenit, si ca pana la urma, uzand de bri-ciul unui anumit tip special de globalism, Goma si sprijinatorii, sau admira-torii sai, vor trebui sa se rada? ”

Vineri 31 martie 2006

Mi-a atras atenta Valerian Stan asupra:

(*Timpul*, februarie 2006, dialog N. Coande - V. Tismăneanu)

“Doua pagini de interviu gazduiesc un dialog intre Vladimir Tismaneanu si Nicolae Coande. Cunoscut acum ca un reputat politolog american, Vladimir Tismaneanu este laureat al Premiului „Barbara Jelavich“ al Asociatiei Americane pentru Avansul Studiilor Slave, Boston, 2004:

„Premiul primit [...] este pentru mine o recunoastere a unui efort intelectual care s-a intins de-a lungul a peste doua decenii. [...] Structura mea mentala esta, intr-adevar, una a nelinistii si a refuzului certitudinilor inghetate. [...] Ma exaspereaza orice provincialism indigest, orice forma de ingradire a libertatii mele de a fi cetatean al lumii“. In ceea ce priveste societatea civila si rolul intelectualului implicat in viata politica, Vladimir Tismaneanu e de parere ca „Intelectualii critici sint cei care pot pune stavila, prin cuvinte, prin analize riguroase si persuasive, ispitelor autoritare, inclusiv celor izvorite din motive inteligibile (dezgustul in raport cu coruptia si minciunile dominante)“.

“- Controversele Goma

“Paul Goma a fost dintotdeauna un personaj controversat in lumea literara si culturala romaneasca, stirnind fie un entuziasm fara retinere, fie, dimpotriva, o respingere totala. Portretul sau alb-negru trebuie insa imbogatit cu tot felul de nuante de cenusiu. De o parte se afla cei care clameaza: Goma Disidentul, Goma Exilatul, Goma Nedreptatitul, de cealalta parte, detractorii sai sustin ca acesta n-ar fi decit un scandalagiu, un romancier lipsit de orice valoare si un antisemit. De curind, in urma eseului publicat de scriitor in Ziua, nr. din 24 februarie a.c., intitulat Sa invatam de la evrei?, polemica s-a reaprins (Gabriel Andreescu, Dan Pavel, Radu Portocala, in Ziua, 24 februarie a.c., 28 februarie a.c. si 1 martie a.c.), aducind in actualitate o problema delicata, aceea a antisemitismului.

*“Paul Goma, siciit de atentie de care se bucura comunitatea evreiasca, deranjat de comemorarea la nivel mondial a Holocaustului, isi doreste ca de aceeasi atentie sa se bucure si victimele bolsevismului. Aceasta forma de gelozie etnica e foarte greu de inteles. Da, arhivele fostei Securitati sint inca in mare parte la secret, da, victimelor comunismului din Romania si din Basarabia nu li s-a facut dreptate, iar lucrurile sint departe de a se fi limpezit, dar asta nu inseamna ca trebuie sa lasam frustrarea si resentimentul sa ne intunece discernamintul si decanta umana in fata suferintelor altora. Generalizarile si acuzele nefondate la adresa evreilor din Basarabia, care s-ar fi dezis de Romania Mare, care ar fi participat la impunerea fortata a comunismului si ar fi devenit, incepind cu 1940, „calaii“ romanilor din Basarabia si Bucovina de Nord si apoi, din 1944, ai locuitorilor din Romania **sint manifestari clar antisemite** care nu-i fac nici o onoare disidentului Paul Goma. Pe de alta parte, aceasta grava deraiere a scriitorului nu trebuie sa gireze detractori de teapa generalului de securitate Plesita, fostul sau tortionar, care i-a negat lui Goma orice activitate anticeausista.”* (subl.îmi aparține, P.G.)

Este pentru prima oară când V. Tismăneanu mă blagoslovește cu: *“manifestări clar antisemite”*. Până acum se abținuse.

Probabil: nici nu credea...

Deduc motivul schimbării atitudinii - publice, fiindcă adevăratele sale opinii mi-au rămas necunoscute:

Între noi existau relații de curtoazie: prieteni nu eram, de vizitat el nu mă mai vizita de prin 1990 - când eșuînd în demersurile de a-i propune pentru traducere în franceză și editare lui Christian Bourgeois ultima sa carte, încercasem să-l consolez pe autor cu cuvintele editorului respingător - ceva în genul:

‘Deși ești futurolog atitrat, nici tu nu ai prezis căderea Zidului Berlinului. Se vede că futurologii se ocupă cu prezicerea trecutului’.

Cuvinte proaste, pe care le-am regretat (nu mai țin minte dacă am făcut-o pe loc). Oricum, de atunci relațiile noastre s-au răcit simțitor. Chiar de nu ne-am frecventat prin corespondență decât în mod excepțional - între noi se stabilise o atmosferă “împăciunitoristă”, ca să mă exprim în limbajul tatălui său, șeful catedrei de marxism-stalinism de la Universitatea București: nu ne atacam, ne menajam (ba, din an în paște ne între-lăudam).

În urmă cu vreun an, un an și jumătate, îl rugasem prin poșta electronică să mă ajute în mereu-scrierea **Săptămânii Roșii**, unde persistă o pată-albă (pentru mine: neagră): Cu o excepție-excepțională (Gr. Vindeleanu, a cărui mărturie o citez în eseu), nu (se) cunosc alte nume de evrei comuniști care, după Cedarea Basarabiei și a Bucovinei de Nord, în 28 iunie 1940, au trecut Prutul pe malul stâng, pentru a construi cea mai dreaptă dintre orânduiri: comunista. Făceam apel la el în dubla sa calitate: de istoric al comunismului și de fiu al unor militanți de frunte pentru cauza comunismului - să-mi scrie, dându-mi atât nume dintre “trecuții dincolo”, deveniți după august 1944 figuri de frunte în România ocupată de sovietici, cât și detalii din “activitatea” lor pe teritoriul devenit sovietic, depusă între iunie 1940 iulie 1941.

[În acel moment - oricum, înainte de ianuarie-februarie 2005 - holocaustologii de profesie minimizează numărul evreilor “trecuți dincolo”, dând cifre de ordinul câtorva mii. Până la o emisiune bucureșteană în care tronau Miniștrii Adevărului: R. Ioanid, J. Ancel, Lya Benjamin și când, invitat să spună ce crede el, un istoric de la Chișinău - să fi fost A. Moraru? - a scos niște foi de hârtie și a rostit blasfemia: «În jur de 150 000 - după sursa NKVD»]

Sincer să fiu: așteptam de la Vladimir Tismăneanu *un răspuns*. Îmi spuneam : imposibil ca el să nu fie în posesia acestor informații. Știam - atunci, deci înainte de emisiunea amintită - de la basarabienii mei că există o interdicție-totală (dar ne-oficială..., citește: nemărturisită), impusă de evrei în privința accesului la “arhivele sensibile” ale “Moldovei”, începând cu adevărul despre “Pogromul de la Chișinău” pus în spinarea... indigenilor, ca să nu-i offenseze, mă rog frumos pe ruși și pe “cazaci” (ei fiind autorii adevărați - atât ai fabricării pretextelor, cât și ai masacrelor rezultate), dar mai ales al adevărului-adevărat al “implicării” totale a comuniștilor evrei în exercitarea Terorii Bolșevice în Teritoriile Ocupate.

Nu a venit răspunsul așteptat - de la un prieten, de la un istoric, de la un cunoscător al fenomenului.

Ci o “explicație”: părinții săi, din Spania (neadevărat: în 1940 nu mai puteau fi în Spania; nici în 1939) au trecut direct la Moscova, unde au lucrat la postul de radio în limba română de sub conducerea lui L. Răutu. Deci el, fiul nu știe care erau evreii...

M-a amărât “răspunsul”. În primul rând fiindcă era neadevărat:

L. Tismăneanu nu putea trece, fără zdruncin, din Spania direct în URSS. Probabil-sigur poposise (legal? clandestin?) în Franța - până la ocuparea ei de către Germani - oricum Cehoslovacia, refugiu consacrat în așteptarea rotirii... plăcii turnante, nu mai exista, fusese ocupată și ea, tot de Germani. Dar România (vorbesc de prima jumătate a anului 1940)? Este perfect posibil ca "voluntarii" din Spania, ajunși apoi în URSS să fi stat o vreme în România, judecând după... practicile - nu după legile! - în vigoare: în lunile mai și iunie 1940 fuseseră puși în libertate o sumă de comuniști (vezi mirarea lui Gr. Vindeleanu, ajuns la Chișinău *înainte de momentul intrării Armatei Roșii*, văzînd-o pe "Rozenberg, cea roșcată" pe care el o știa în închisoare. Dealtfel se înțelege, din articolul unui ziarist, că și avocatul Sternberg, cel care pregătise lozinca de întâmpinare a sovieticilor: "Bine ați venit! V-am așteptat 22 ani!" era un proaspăt liberat.

Deși, cronologic, am primit de la Gh. Copil "Listele" pe care le-am instalat pe internet la 5 mai 2005 - deci după "răspunsul" lui V. Tismăneanu - prezența tatălui său în fruntea Tabelului nr. 4, cuprinzînd: "Membri PCR, basarabeni, bucovineni, sosiți în URSS în calitate de emigranți politici (foști voluntari în Armata Republicană în Spania) pe care CC ai PCR îi recomandă a fi transferați în PCb din toată Rusia": "1. Tismenețki Leon Moiseievici" - spune multe (am fost tentat să corijez: "În schimb ascunde esențialul").

A trecut de atunci (de la "răspunsul" său) peste un an, când, în 17 noiembrie 2005 mi-a scris, întrebîndu-mă ce știam eu, ca student al lui Leon Tismăneanu, despre tatăl său:

"Stimate domnule Goma:

"Am vazut in textul Dvs din Aldine o referinta la profesorii denuntatori. Il mentionati si pe tatal meu. Cum stiti, m-am delimitat fara vreo ambiguitate in raport cu rolul sau de ideolog al PMR. Am scris in repetate rinduri despre duritatea sa. Era un leninist convins, cel putin pina in 56 chiar un fanatic, a platit intii in Spania pierzindu-si bratul drept, apoi, fiind exclus din PMR drept "fractionist". Nu a detinut vreodata o functie in aparatul sectiei de propaganda (precum Ofelia, Rautu, Ioska, Roller, Tugui, Goldberger).

"Vreau sa-i inteleg destinul, atit cit se poate. Din cite stiu, implicarea sa in universitate era secundara in raport cu pozitia sa de director adjunct la Editura PMR (Politica), unde director ea Valter Roman. LT era seful catedrei de marxism-leninism (apoi socialism stiintific) la Universitatea numita atunci "C. I. Parhon", de unde a zburat in 1958. Evident, era unul din tartorii ideologici, ma intreb daca era si unul dintre activistii care supervizau represiunea? Stiu de pilda ca Tamara Dobrin ca a fost factotum in aceste sinistre inscenari.

"A fost direct implicat in sedintele de demascare?

"Cind aveti o clipa, poate imi spuneti ce va amintiti.

"Salutari Anei si pe curind,

"Vladimir"

După discuții cu Ana în care întrebarea noastră - retorică - era în trei puncte:

a) Vladimir Tismăneanu chiar nu știa ce făcuse Leon Tismăneanu, tatăl său?

b) În cazul în care nu știa - sau știa prea puțin - Vladimir Tismăneanu va suporta *adevărul* despre tatăl său, cel pe care i-l voi repeta?

c) Ce să-i comunic lui Vladimir Tismăneanu: *adevărul* (subiectiv, se înțelege, cunoscut de mine, direct, apoi indirect de la colegii mei de facultate, apoi de închisoare, apoi de d.o.)? Sau o variantă edulcorată, "tunsă" de tot ce ar putea răni sensibilitatea și dragostea unui fiu?

Mărturisesc: eu înclinam spre un ne-răspuns. Ana însă era pentru adevărul-subiectiv-al-meu. Argumentele ei - pe care le-am adoptat pe dată (nici nu era greu) fiind și ele sub formă interogativă:

- Este posibil ca un Vladimir Tismăneanu, politolog, istoric, publicist - și care a dovedit că nu este un oarecare pui de bolșevic evreu fanatic-fanatizat (ca Al. Florian, fiul lui Radu Florian) - să nu fi aflat până acum și partea... umbrită, ba chiar neagră a biografiei tatălui său?

- Este posibil ca Vladimir Tismăneanu, analistul cel mai lucid al fenomenului comunist să rămână robul mitologiei familiale, în virtutea căreia doar *ceilalți* evrei bolșevici (R. Florian, L. Răutu, Roller, Ofelia Manole, Goldberger, Chișinevski...) fuseseră răi, spre deosebire de părinții săi, de neamurile sale: aceștia: buni, curați, animați de idealuri înalte și numai de acelea?

- Restrângînd sfera la doar "relațiile" V. Tismăneanu-P. Goma: este posibil ca el, V. Tismăneanu să nu fi citit - pe hârtie, pe internet - ceea ce scrisesem eu în general despre comportamentul evreilor bolșevici în Basarabia ocupată (din iunie 1940), apoi în România ocupată, din august 1944 - în special despre Leon Tismăneanu? Dealtfel îl rugasem și pe el să-mi furnizeze informații despre evreii care alergaseră în Basarabia și Bucovina de Nord, ocupate, pentru a construi, în sfârșit, raiul pe pământ. Imi răspunsese că nu știe nimic, întrucât părinții săi, din Spania se duseseră direct la Moscova... Dar ce scrisesem - și nu eu, pentru întâia oară - despre sora mamei sale Cristina născută Marcusohn, căsătorită Luca apoi Boico, "eroină a rezistenței franceze" alături de un criminal dovedit ca "Roger"- "Holban"-Boris Bruchmann? Când ambii fuseseră expulzați din Franța după încheierea războiului pentru spionaj în favoarea Moscovei - și nu doar ei, ci și Mihai și Mariana Șora, Endre Herskovits, tatăl lui Alain Paruit, "Mușat" (Glantzmann), trotskistul-sionist implicat în atacul Băncii Naționale din 1959 - , reveniseră după decenii la Paris, unde și muriseră, ca "pensionari ai rezistenței"... antigermane, când toată lumea știe: agenții Moscovei - printre ei și Cristina Marcusohn-Boico și "Holban"-Bruchmann, militaseră (sic), în Franța pentru interesele... Germaniei, din septembrie 1939, de la izbucnirea războiului, apoi după mai 1940 (ocuparea Franței de către germani) - până, hăt, în 22 iunie 1941, când Hitler, atacînd URSS, Stalin dăduse alt cuvânt de ordine

(“dimpotrivnicul”), acela de a-i ataca și asasina pe ocupanții germani?

O ultimă întrebare pe care Ana și cu mine am formulat-o - cu participare, cu prietenie, fiind eram convinși că prietenul nostru Vladimir Tismăneanu va primi informațiile date de mine despre tatăl său, nu ca pe o calomnie, ci ca pe un adevăr-subiectiv:

«După această scrisoare a mea el va continua a-mi scrie - eventual cerându-mi noi amănunte?» m-am întrebat.

Am sperat. Am așteptat. În van.

Dar iată ce îi scrisesem - la solicitarea sa (tot în 17 noiembrie 2005):

“Dragă Vladimir Tismăneanu,

“Cred că “profesorii denunțatori” este - în textul meu - o contaminare de la Tesu [Solomovici]. Pentru mine și pentru colegii de generație L. Tismăneanu era, nu un oarecare denunțator, ci o persoană mult mai periculoasă; era un fanatic “intransigent” care te putea trimite fără clipire la zid, convins că acesta este adevăratul umanism socialist: ne-mila, neîndurarea față de “dusmanul de clasă” care trebuia nimic, nu reeducat (slăbiciune burgheză).

“Am cunoscut în aceeași perioadă un alt fanatic comunist, Mihai Novicov. L-am avut profesor doi ani și două luni. Misha Novicov era apucat, era fanatic - dar, spre deosebire de L. Tismăneanu, cu el puteai discuta - în contradictoriu, chiar dacă “concluzia” îi aparținea. Deși el a fost cel care dăduse telefonul decisiv la securitate, în privința mea, nu i-am purtat vreodată pică. Poate fiindcă despre mine zicea, cu accentul lui de rusoi: «Goma ieste un riactianar - dar el un riactianar cinstit ieste!» În anume momente avea chiar umor (un umor... special, noi îi spuneam; “de stepă”).

“Cu L. Tismăneanu eu nu am putut să dialoghez - deși am încercat, mai ales la acel “proces” de la decanat, din iunie 1956. De fapt, de L. Tismăneanu îmi era o frică grozavă, el gândea “ca un tanc sovietic” - fără nuanțe, fără înțelegere, dacă nu a adversarului, măcar a situației. Stiam de la alții, am simțit atunci: cu L. Tismăneanu nu se discuta - el nu accepta să discute, ci să decidă (nu am spus: să ordone).

“Nu pot spune că acum regret că vorbesc astfel despre tatăl unui prieten (în fine, așa mă încapăținez eu să cred). Eu, prin forța împrejurărilor, nu am avut nici tată nici mamă nici unchi nici mătușă care să fi făcut rău altora, doar pentru că ei, “revolutionari de profesie” așa stiau că... se face lumea nouă. Inșă nici nu voi învinovați vreodată pe copiii revoluționarilor bolșevici pentru păcatele părinților - grele, monstruoase. Ci - am și spus-o, în legătură cu Oisteanu: le cer (urmasilor) să-si asume părinții, să accepte - cu durere - că acestia nu fuseseră îngerasi, că nu pot fi absolviți doar pentru că fiii stiu că părinții lor erau plini de iubire în familie - fiindcă iubirea în familie nu sterge deloc ne-iubirea lor în nefamilie.

“Si așa cum atâția copii de nazisti s-au târît în viață cărînd povara teribilă a tatălui SS-is sau doar (sic)... membru al partidului lui Hitler, așa să suporte și urmasii bolșevicilor faptul că părinții lor nu fuseseră, vai, eroi de benzi desenate.

“Cred cu putere că această “echilibrare” este necesară, atât pentru noi, eternele victime, cât și pentru urmasii celor care nu se purtasera cu noi cu mînusi (observi eufemismul?). Or noi suntem milioane - numai în România.

Si nimeni dintre vinovații de martirajul nostru nu a fost măcar obligat să treacă prin fața unui tribunal - fie și postum.

“Nu stiu dacă L. Tismăneanu “superviza represiunea”. Judecând însă după “aperitivul” administrat mie în iunie 1956 (în plină “destindere a Genevei”, nu cred că a devenit mai... creștin în timpul represiunii din momentul Revoluției Maghiare.

“Stiu că Vladimir Tismăneanu este un om tare și va rezista la adevărurile care nu sunt doar ale mele - ci și ale lui.

“Te salută “Paul Goma”

Judecând după rezultate, dorința-urare a mea nu s-a împlinit:

De aici trag concluzia:

Înainte de a mă contacta prin e-mail, cerându-mi amănunte (pornind de la ceea ce publicase sub semnătura mea *Aldine*), Vladimir Tismăneanu, fie nu știa nimic-nimic-nimic (despre tatăl său), fie refuzase să accepte ceea ce aflase.

Desigur, nu este ușor să ți se spună (adevărat, fără “probe”) că părintele tău, despre care păstrezi imaginea din familie, a unei persoane protectoare, iubitoare, apoi (după 1956) a cuiva nedreptățit de puterea pentru care își sacrificase viața (și un braț, în Spania), persecutată, hărțuită de Securitate. Însă nu și arestată; nu și alungată din casă - a cui casă?: casa “dușmanului de clasă” pe care ei, veniții pe tancurile sovietice o ocupaseră cu forța, aruncându-i pe drumuri pe proprietari?; nu fuseseră pedepsiți nici membrii familiei: soția dată afară din slujbă, copiii interzicându-li-se frecventarea, nu doar a cursurilor universitare dar și a celor secundare, etc etc.

Interlocutorul meu nu era doar fiul lui Leon Tismăneanu “șeful catedrei de marxism-*stalinism*”, așa îi spunea atunci, nu “marxism-leninism”, cum încearcă fiul să dreagă busuiocul tatălui - ci un analist al “fenomenului comunist”, un istoric:

Să nu știe el că “Revoluția își devoră copiii”?;

Să nu știe Vladimir că Leon Tismăneanu, tatăl său nu fusese primul “revoluționar” dat jos de pe scaunul pe care-l credea ocupat pentru eternitate, acuzat de câte în lună și în stele, anchetat de Organul Terorii pe care până atunci îl credea în slujba Binelui și împotriva Răului?;

Ce fel de *istorie* știe Vladimir Tismăneanu, *azi*, dacă, orbit de durerea celor aflate despre tatăl său - totuși: un ne-sfânt...- a uitat că, înainte, în timp, alți “revoluționari”, alți “devotați” fuseseră debarcați, anchematați de Instrumentul Revoluției: Securitatea, creată după modelul NKVD? Dacă nu vorbim de Pătrășcanu, un ne-evreu - pe care și el, L. Tismăneanu îl înfierase, bolșevicesc - hai să vorbim de Ana Pauker: s-a “delimitat” tovarășul Leon Tismăneanu de Tovarășa Ana Pauker, în ședințele de demascare-înfiere? Bineînțeles, da, cum altfel - ar mai fi rămas șeful catedrei de marxism-stalinism și director adjunct al Editurii Politice - sub șefia altui monstru bolșevic, având același “dosar”: Valter Roman? Dar de socrul meu, Petre Năvodaru, nimerit ca musca în lapte în “cazul” (nu în “lotul”) Pătrășcanu, încă din

1949? Sau Năvodaru era prea mic pentru un tovarăș atât de mare ca Tismăneanu? Dar de Chișinevski - dat jos în 1957 (pe când eu mă aflam în anchetă, la Interne)? El, L. Tismăneanu a fost "zburat" (expresia aparține fiului) în 1958. Nu știu dacă tot atunci subalternul său de la Universitate Radu Florian fusese "îndepărtat" - însă deziluzia: chiar dacă după răspunsul meu nu am citit vreun text despre tatăl său, Vladimir Tismăneanu se comportă taman ca fiul lui Radu Florian, Alexandru: detestabil; neintelektual, ne-normal: nu acceptă că tatăl său "a avut și lipsuri". Așa cum nu acceptă că iubita sa mătușă Cristina Marcusohn (căsătorită Luca, Boico) a jucat un rol nefast, mizerabil, de bolșevic fanatic executant orb al ordinelor Moscovei - atât în Franța, cât și în "surghiun" în România; rolul, nu doar de persecutor al nevinovaților, ci și de trădător, atât al democrației "burgheze" deci a Franței, cât și a României, ca stat care, de voie, de nevoie, îl/o acceptase ca cetățean/că (ba chiar ca supracetățean - altfel ce-ar fi căutat în moțul Agerpres-ului?).

Și degeaba declară el în dialogul cu Nicolae Coandă:

"Structura mea mentală este, într-adevăr, una a nelinistii și a refuzului certitudinilor înghetate", certitudinile sale au rămas cum fuseseră: înghețate.

Și el - ca Oișteanu, ca Anca Răutu-Oroveanu, ca Al. Florian, ca R. Ioanid - și alții din aceeași... făină - este un autentic pui de bolșevic.

În ciuda aparențelor.

A P R I L I E

(...)

Marți 4 aprilie 2006

Am fost la neurolog, să citească rezultatele examenelor. Cică: «Totul e normal».

Ce spuneam! Eu mă simt rău, din ce în ce mai rău - doctorii mă asigură că “totul e normal”! A, da: ei sunt doctori de trupuri, nu de suflete.

Miercuri 5 aprilie 2006

Încercînd să fac puțină ordine în textul romanului **În Cerc**, chiar de nu am citit cursiv, tot am constatat că uitasem acest roman. Uite-așa: Îl uitasem! Este adevărat: varianta asta, penultima datează din, scrie limpede : “22 aprilie 1971”. Ceea ce face... - să socotesc: 35 ani! Nu este el, **În Cerc**-ul, mai bătrîn decît altele: **Ostinato**: 40 ani de la varianta predată editurii, dar și **În Cerc** a avut o soartă ingrată (măcar pentru că ultima variantă, cea adevărată, după care a fost făcută traducerea de la Gallimard, nu mai este de găsit: la o mutare Țepeneag a aruncat dactilograma la gunoi). Este probabil că la această “uitare” a autorului un rolișor să aibă și amărăciunea (eu aș fi aruncat la gunoi o dactilogramă de-a lui Țepeneag?) dar și îmbătrînețizarea.

Joi 6 aprilie 2006

Ieri - în 5 aprilie - am primit de la V. Tismăneanu un mesaj invi-tîndu-mă să-fac-parte (dintr-o comisie):

“[...] salutari din Washington, nr de telefon

Date : 5 april 2006 18:30:30 HAEC

À : paulgoma@free.fr

“Draga domnule Goma: Va scriu in legatura cu formarea comisiei prezidentiale pentru analiza dictaturii comuniste, anuntata astazi, in urma cu o ora. Deopotriva presedintele Basescu si subsemnatul (care voi coordona comisia) am fi onorati daca ati accepta sa faceti parte. Dl. Basescu ar dori sa va caute personal la telefon si sa va invite.

“Consilierul presidential Claudiu Saftoiu mi-a cerut nr Dvs de telefon. Nu l-am putut gasi (Grig Culian, editorul lui NY Magazin nu avea decit e-mai-lul).

“Va rog asadar sa-mi dati acest nr de telefon. Cred ca o discutie cu dl. Basescu ar fi utila.

“Am acceptat sa coordonez comisia ptr ca sint convins ca putem construi un document indispensabil pentru generatiile viitoare.

“Lista membrilor propusi include nume cu care uneori putem fi, Dvs

sau eu, in dezacord (ori chiar mai mult). Doresc in sa fie o comisie cu o diversitate reala. Vreau sa spunem adevarul, fara patima, dar cu neclintita onestitate. Repet, pentru mine, ca istoric al comunismului, prezenta Dvs in Comisie ar insemna enorm. Sint convins ca acesta este si punctul de vedere al d-lui Basescu.

“Comisia va avea un numar de experti. Ideea ar fi sa producem un document de circa 50 de pagini, plus anexe. Va pot da detalii cit de curind.

“Salutari Anei, cu prietenie,

“Vladimir”

Îmi trimite alături și:

“COMUNICAT DE PRESA (5 aprilie 2006)

“Presedintele Romaniei, Traian Basescu, a decis astazi, 5 aprilie a.c., infiintarea Comisiei Prezidentiale pentru analiza dictaturii comuniste din Romania, comisie care va fi condusa si coordonata de istoricul si politologul Vladimir Tismaneanu.

“Scopul Comisiei este elaborarea unei sinteze stiintifice privind crimele si abuzurile regimului comunist din Romania de la infiintarea sa si pana la Revolutia din decembrie 1989. Comisia va pune in analiza principalele institutii care au facut posibila perpetuarea dictaturii comuniste, incalcarile flagrante ale drepturilor omului si rolul unor personalitati politice in mentinerea si functionarea acestui sistem, in perioada mentionata.

“Comisia va fi compusa dintr-un grup de experti din care vor face parte personalitati de varf ale dizidentei si opozitiei anticomuniste, personalitati ale societatii civile si personalitati stiintifice - din Romania si din strainatate - recunoscute si validate pentru contributia lor la analiza fenomenului comunist.

“Departamentul de Comunicare Publica 05 Aprilie 2006”

Surpriză mare. Și mari nedumeriri:

- De ce încă o Comisie-pentru...? Prezidențială, asta. Cealaltă, guvernamentală Tăriceanului Oprea nu e bună? Nu mă întreb pe mine de ce nu e bună aceea, doar am scris în “Doliu pentru Basarabia” pentru ce cred eu că și aceea era gata-decapitată-despiciorată. Însă în ceastălaltă fiind invitat - spre deosebire de cealaltă - sunt muuult mai îngăduitor. Căci, vorba tovarășilor de toate gradili: oameni suntem: iegoști (cealaltă, inspirată de Inspiratorul National Ilieșiu de care am fost ținut la distanță, prietenii Oprea și Stejărel al meu - istorici, nu tufă, nici nu au pomenit Propunerea mea, nu prima, dar sigur anterioară variantei blandiene împinsă prin dejapomenitul Ilieșiu - revin: am fost, nu doar evitat, dar de-a dreptul temut, ca nu care cumva să le stric jocul molipsindu-i cu niscai lepră sau chiar sida...). Re-continuu: am tot dreptul - și îndatorirea - să mă întreb dacă acestea două: guvernamentală și prezidențială vor fi complementare? Vrajmașe - pentru că, fiind ele românești, indiferente nu pot ființa cu niciun chip?;

- Dacă ziceam că este necesară o altă daravelă pentru, zi-i pe nume, cercetarea comunismului, pe sub poale, fiind ea inițiată de

Băsescu, presupun că scopul va fi... căutarea “probelor”; care probe, după înalta sa opinie: nu există! porniți la căutarea probelor (care nu există!), tovarăși!

Să auzi, să te iei cu mâinile de cap și să ți-l izbești de primul stâlp întâlnit (ba să și-l izbească el: bietul stâlp !): cum adică: nu există probe că bolșevismul nu a fost el chiar dulce-dulce-dulce? Ba chiar amar de tot?

Întrebarea pe care și-o va pune fiecare român de bună credință, victimă (cu probe!), el sau/și părinții, sau/și bunicii:

De ce Dumnezeu în fruntea ei este pus Vladimir Tismăneanu? Care este rațiunea numirii lui? Bine-bine, V. Tismăneanu este o persoană de o cu totul altă calitate decât R. Ioanid - nici nu-i greu! V.T. măcar știe carte, deține multe informații, chiar dacă nu le divulgă, nu le pune la treabă. Dar ceea ce și la el este jenant: el nu vorbește-scrie despre tot ce știe, “alegerea temelor” fiind la el o artă, o taină-“personală” ca într-o familie de bolșevici evrei, complotiști împotriva României ca unitate națională, filoruși (Tismenețki), filsovietici (“Ioanid”) care multe și murdare treburi au a ascunde. Bine-bine, prin “contribuțiile” sale la Europa liberă (înainte de decembrie 1989), V.T. contează ca puținii evrei avînd o “activitate anti-comunistă”. Dar oare să fie suficientă aceasta - câtă este - pentru a fi pus în fruntea unui organism de importanță istorică și mai ales morală pentru români și pentru România - de azi, de ieri, dar și de mâine?;

- În fine: care va fi programul prezidențialului bășesc? După primele semne (enunțul: “de la 1946 până la revoluția din decembrie 1989”) este taman cel al guvernului țărănesc, executat de Marius Oprea după directivele lui Radu Ioanid, atât prin “scopurile fixate”, cât mai cu seamă prin granițele în timp stabilite: «Băieți, conspectați de la pagina cutare până la pagina cutare, nu înainte, nu după...» - ai zice o incintă limitată de Zidul Ierusalimului.

Nu am reușit să fac lumină în capul meu (și în al familiei) - însă ca om chiar și eu, ca român - până și eu! - am tras mortul pe Academiei, că-i mai ușor de citit-scris și mi-am zis, cu o lipsă de modestie care... nu mă caracterizează:

«Dacă V. Tismăneanu - care nu-mi este dușman, deși nici prieten; persoană căreia i-am “răspuns” în Jurnalul pe martie curent, în termeni deloc tandri - mă pofteste să-fac-parte...; dacă Băsescu, inițiatorul Comisiei a încuviințat invitarea mea... înseamnă că...»

...Înseamnă că această Comisie și programul ei va putea fi adaptat/ă la teren, pentru a cerceta cu oarecare onestitate *ororile comuniste și din Basarabia și din Bucovina, începînd din 28 iunie 1940 și cele de după data-frontieră stabilită de... stabilitatorii noștri dragi, adică (după) decembrie 1989.*

Am discutat în familie “problema”. Am căzut de acord să răspund afirmativ la invitație.

Aveam, în sfârșit, ocazia de a face ceva, nu doar mereu, mereu, de a des-face, de a critica...

Joi 6 aprilie 2006

Am răspuns - tot prin e-mail:

“Paris, 6 aprilie 2006

“Draga Domnule V. Tismaneanu:

“Ma bucura vestea. Dar, de la veste la poveste - mai va.

“Raspund sugestiei:

“- Da, sunt de acord “sa fac parte” ;

“- Nu, nu sunt de acord “ca presedintele Basescu sa ma caute personal la telefon si sa ma invite...” - fiindca:

“- la telefon nu-l vad pe interlocutor;

“- ca un batran meserias al scrisului, propun sa folosim traditionala hartie-scrisa: presedintele Basescu imi trimite, prin posta, prin curier o scrisoare prezidentiala (pe adresa: 27-29 rue Bisson, 75020 Paris), eu tot pe hartie scrisa voi raspunde.

“Nu este orgoliu de scriitor, dar constat ca nu se stie :

“- Atat eu cat si sotia, Ana Maria, cat si fiul Filip Ieronim nu mai suntem cetateni romani: ni s-a luat cetatenia inca din vara anului 1977 - pentru “tradare de patrie”;

“- In aprilie 1977 (pe cand eu ma aflam arestat la Rahova), Uniunea Scriitorilor a hotarît excluderea mea “din randurile”... - pentru “tradare de patrie...”

“- Din 1970 pana in 1990 (20 ani!) am fost un scriitor samizdatizat; din 1994 am devenit un scriitor... internetizat, interzicindu-mi-se accesul la presa de hartie si la edituri (totusi: sunt autorul a peste 60 titluri).

“De aceea il rog pe Vladimir Tismaneanu sa explice presedintelui cine am fost, cine sunt.

“Daca presedintele Basescu gaseste ca sunt susceptibil de a face parte dintr-un astfel de organism, sa hotarasca el repararea injustitiilor ale caror urmasi le-am indurat atatea decenii, atatea decenii. Dar sa nu mi se ceara sa fac “o mica cerere”...

“Vom discuta amanuntele (cele extrem de importante, pentru istorie ca istorie, pentru istoria Romaniei, ca adevar contemporan) dupa aceasta prima luare de contact.

“Telefonul meu la Paris: 01 43 58 30 44.

“Salutare!

“Paul Goma”

Abia acum aflu: Dialogul (cu Nicolae Coande) în care Tismaneanu mă antisemitizase a apărut în februarie 2005, nu în 2006! Valerian Stan greșise, indicându-mi-l ca apărut în acest an... O fi fost și el obosit.

A ajuns Niculiță la Paris. Ne-a telefonat. Îl așteptăm cu drag să ajungă și la noi. Cu părerea de rău că nu a putut veni și Aura - ce bine i-ar fi prins și dragei de ea trei guri de aer de Paris!

Vineri 7 aprilie 2006

Aseară a fost Niculiță. Mare bucurie ne-a făcut. Ne-a povestit povești de-“acasă”, ne-a adus și un filmuleț cu Aura, cu Andra, cu socrul - la Tunari. Ne-a adus brânzuri bune (Filip, înfulecînd de zor: «Toate brânzeturile din România sunt atît de foarte-bune? Așa erau și pe cînd mai eram noi în România?». Maică-sa l-a asigurat că chiar și atunci, “pe vremea noastră” existau brânzeturi minunate (nu suntem noi, din negura veacurilor, ciobani?), atît că erau foarte scumpe. Ca și acum. Ne-a mai adus de la Stănești ziare și leuștean (nu mai știu care, de unde este: a adus și răsad și semințe, toate binevenite și binecuvîntate, întru îmbălsămarea supelor de orice - dar bune!).

Tismăneanu mi-a scris aseară:

“[...]Objet : Rép : salutari din Washington, nr de telefon

“Date : 6 avril 2006 18:43:20 HAEC

“À : paulgoma@free.fr

“Draga domnule Goma:

“Cu sincera emotie va multumesc pentru raspuns. Am trimis informatiile consilierul prezidential care se ocupa de Comisie. Il voi suna de indata ce-mi revin dintr-o bezmetica raceala (ultimul lucru de care aveam nevoie acum).

“Sper din suflet sa se faca necesare si atit de normalele "reparatii" (nu stiu ce cuvint sa folosesc).

“Cu calda si veche prietenie, Vladimir”

Seara târziu, după plecarea lui Niculiță, am găsit în cutia de scrisori a calculatorului:

“[...]”

“Objet : Rép : raspuns pe tema Timpul

“Date : 6 avril 2006 21:21:12 HAEC

“À : paulgoma@free.fr [...]”

“Stimate domnule Goma:

“Nu am vazut textul in revista. Il voi cauta. Se poate sa fi scris asa ceva, desi acest lucru s-a intimplat cu cel putin un an in urma (iar dialogul a fost prin e-mail). Era probabil imediat dupa ce citisem un text al Dvs care mi-a provocat aceasta reactie. Porobabil inaintea reluarii legaturii noastre care a lamurit pentru mine multe lucruri.

“Trebuie deci sa verific.

“In genere, pozitia mea a fost sa ma pronunt pe acest subiect (PG, Basarabia, comunism, evrei) numai dupa ce voi fi avut o discutie personala cu Dvs. Consider ca nu trebuie sa existe teme tabu.

“Ceea ce regret profund este simplismul acestor formulari. Iar simplismul din partea unui cercetator este un lucru profund intristator.

“De indata ce voi vedea textul, ii voi scrie lui Liviu Antonesei un mesaj exact in acest sens. Ceea ce scrieti, inclusiv lucruri cu care pot fi ori chiar sint

in dezacord, nu merita un asemenea grabit tratament. Iar eu unul am gresit punind o eticheta fara a zabovi asupra implicatiilor ei. Va sint dator cu scuze si vi le transmit acum”.

Urmează citatul din jurnalul meu - citat din el însuși - apoi acest adaos strident - însă eu, obosit, fleșcăit fiind, am trecut fără reacție peste... *“regimul comunist de la înființare sa și până la Revoluția din decembrie 1989”*:

Scopul Comisiei este elaborarea unei sinteze științifice privind crimele și abuzurile regimului comunist din Romania de la înființarea sa și până la Revoluția din decembrie 1989.

Apoi un alt mesaj:

“[...] Objet : un articol din 2005, JN

“Date : 6 april 2006 21:34:06 HAEC

“À : paulgoma@free.fr [...]

“Stimate domnule Goma: Nu am exact data, acest articol a aparut anul trecut, cred ca in primavara, in Jurnalul National.

“Este inclus in volumul meu "Democratie si memorie" in curs de aparitie la Ed. Curtea Veche.

“Dialogul cu N. Coandea a avut loc evident inainte, cind intre noi se lasase tacerea. Lipsa de comunicare poate duce la pareri eronate.

“Cu bune ganduri, Vladimir”

Aici intervin eu, cu o corectare emailată:

“Paul GOMA <paulgoma@free.fr> 04/06/06 3:54 PM >>>

“... [TEXTUL CU PRICINA] a aparut, nu in februarie 2006, cum am scris eu (dezinformat fiind, inasa nu il acuz pe informator), ci in februarie 2005 - tot in Timpul.

“Paul Goma”

Însă între timp mai venise un e-mail:

“[...]Objet : Rép : TEXTUL CU PRICINA*

“Date : 6 april 2006 22:25:41 HAEC

“À : paulgoma@free.fr

“Cum v-am spus, desi nu-mi recunosc exact stilul (nu utilizez cuvintul "siciit"--eu as fi spus "exasperat"), este posibil sa fi trimis acel raspuns ca parte a unui interviu prin e-mail.

“Era oricum inaintea reluarii relatiei noastre. Repet, consider ca am simplificat excesiv si am pierdut, in graba, nuantele atit de necesare. In istoria politica, si nu doar acolo, lipsa de nuante este periculoasa. Voi incerca sa obtin de la N. Coandea originalul corespondentei ptr acel interviu.

“Va exprim scuzele mele.

“Nu doresc sa comentez scrierile Dvs pe subiect in chip public pina nu ne intilnim si vorbim direct. Pentru mine unul, PG este prea important ca sa

gresesc in acest fel.

“Va asigur ca stiu bine ce inseamna asemenea situatii. De asemenea, nu va ascund ca primesc intrebari legate de Comisie si invitatia catre Dvs. Chiar azi, la radio guerrilla, cu Carol Sebastian, am spus ca eu nu pot concepe o asemenea Comisie fara invitarea Dvs si a lui Dorin (am mentionat momentul Agora).

“Cum v-am mai spus, vor fi si persoane cu care nu aveti comunicare (si viceversa). Important este sa avem un document final pe baza caruia Traian Basescu sa condamne sistemul comunist.

“Cu bune ganduri,

“Vladimir Tismaneanu”

Ciudat: eu nu îi reproșasem lui V.T. “antisemitizarea” mea (nici n-aș fi avut, material, timp). Observînd că el aduce vorba - și insistă - am crezut că omul era în cunoștință de cauză, citise însemnarea ultimă din Jurnalul ian-mart 2006. Am făcut doar îndreptarea cuvenită, după ce Valerian Stan îmi atrăsese atenția asupra... anului apariției atacului.

Pauză binevenită. Din depărtare (din Țara lui Columb-Vodă) primesc bibliografie:

[...]Objet : daca nu ati citit in Cotidianul “Date : 7 april 2006 02:16:00
HAEC À : paulgoma@free.fr

“Mai sint sase luni pina la condamnarea comunismului - Simona Popa

“Vladimir Tismaneanu a fost numit seful Comisiei prezidentiale de analiza a dictaturii comunismului. El ne-a acordat un interviu.

“Cind ati fost contactat si de cine pentru a conduce aceasta comisieă

“Am fost contactat joia trecuta, de la cabinetul presedintelui Basescu, si mi-a spus scurt: “Am nevoie sa creez o sinteza care sa documenteze de o maniera irefutabila crimele si restrictiunile comuniste, de la lagarele de concentrare pina la crimele legate de avorturi. Eu stiu ca au avut loc, dar sint mai multe materiale, unele dau o cifra, altele dau alta cifra, eu am nevoie de un raport plin de autoritate”. Noi ne cunoastem, ne-am vazut aici, la Washington, am scris despre domnul Basescu, sint unul dintre cei care cred in vocatia politica democratica a domnului Basescu, asta e... Zic, bun, cu ce va pot ajuta eu? Si mi-a spus: “Vreau sa va rog sa prezidati aceasta comisie”.

“Deci veti fi presedintele comisieiă

“Dar nu pot sa o conduc eu, ca e comisie prezidentiala si o conduce el. O coordoneaza presedintele tarii. Plus ca eu nu ma pot pune presedinte, ca i-am invitat pe Sorin Antohi si pe Horia-Roman Patapievici, cum sa fiu eu presedintele loră Voi fi coordonator.

“Pe cine ati mai contactat pina acum in echipaă

“Pe Sorin Iliesiu, care a acceptat, pe Mircea Raceanu, fost diplomat din perioada Ceausescu, arestat pentru tradare de patrie si condamnat, care a acceptat si el, pe Marius Oprea, care nu mi-a raspuns inca, dar am citit ca isi va da tot sprijinul, pe Dragos Petrescu, reprezentantul CNSAS, pe Romulus Rusan, pe Dorin Tudoran si pe Paul Goma. Vreau sa avem reprezentanti care sa ancheteze si crimele care s-au comis impotriva populatiilor minoritare, maghiare sau germane. Si vreau sa-l invite si pe IPS Nicolae Corneanu,

mitropolitul Banatului. Si pe un tinar istoric, Cristian Vasile, ca secretar stiintific. Eu am venit cu o lista de nume, presedintele a facut si el niste adaugiri, dar a fost un consens.

“Pe cine a recomandat domnul presedinte?”

“Eu uitasem de Dragos Petrescu si l-a propus Presedintia. Si cred ca si pe istoricul Lucian Boia. Lista e lunga, dar am decis sa nu sarim de 19 persoane. Ne vom intilni de doua ori: in iunie si in octombrie, cind vom termina. Vom mai avea, probabil, un grup de opt-zece experti. Nu pot sa-i cer domnului Patapievici sa scrie. Membrii comisiei vor da legitimitate si valida-re acestui raport.

“De ce ati acceptat sa conduceti comisia?”

“Pentru ca este o urgenta. Comisia nu este un institut de cercetare, nici o fundatie, ci o comisie prezidentiala, cu un mandat pe care eu l-am asumat foarte scurt, pina in octombrie 2006, care sa vina cu un raport sintetic, de 50-70 de pagini, nu stiu.

“Comisia aceasta nu va concura cu Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului, condus de Marius Oprea.

“Nu. Cred ca vom converge, daca avem nevoie de documente pe care sa le punem la dispozitia domnului Oprea. Noi nu sintem platiti, nu sintem functionari, nici salariati ai statului roman si vom opera cu documente care sint de acum disponibile, in timp ce institutul domnului Oprea este infiintat prin ordonanta guvernamentala, cu o durata de sase ani, prelungibili. Comisia noastra are doar sase luni. Eu am decis acest lucru si domnul Basescu a acceptat. Nu vreau ca Romania sa intre in UE purtind, in continuare, aceasta povara, a amneziei si a necondamnarii deliberate a comunismului.

“Si ce va face domnul Basescu cu aceasta sinteza?”

“Va fi asumata si va duce la condamnarea publica ceruta de societatea civila a regimului comunist, pentru crime si abuzuri. Ar putea urma o rezolutie parlamentara.

“Ce ar trebui condamnată Crimele sau comunismul? Sau amindoua?”

“Amindoua. Crimele n-ar fi existat daca n-ar fi fost proiectul utopic comunist.

“Ii va aduce lui Basescu un plus de capital politic?”

“Cred ca da.

“Ati putea la final sa condamnati persoane?”

“Da. Eu personal am spus ca vreau ca tinara generatie sa stie cine au fost: Nicolae Ceausescu, membrii Biroului Politic, Comisia controlului de partid, sefii sectiilor Comitetului Central, vom da liste. Nu toti, ci cei care au instrumentat. Sefii propagandei, ai Securitatii, membrii Colegiului Director al Ministerului de Interne.

“Nu vor lipsi nume ca Pantiusa, Nicolski, Draghici, Postelnicu, Iulian Vlad. Comunismul n-a fost pe Marte, ci in Romania. N-a functionat pe pilot automat, ci cu oameni. Unii vor spune ca insusi Vladimir Tismaneanu provine dintr-o familie de comunisti.

“Urma sa va intreb daca va veti condamna tatal...”

“Totdeauna am afirmat asta. In momentul cind vom face structurile aparatelor ideologice si vom da principalele institutii care au contribuit la indoctrinare, evident ca eu voi fi primul care voi spune ca printre persoane va figura si numele tatalui meu, care a fost director adjunct al editurii partidului si profesor de Marxism la Universitatea Bucuresti. Nu am nici un fel de inhi-

bitii în raport cu nici un nume.

“Reprosuri

“Tismaneanu își reprosează acum ca, în cartea de dialoguri cu Ion Iliescu, controversată „Marele soc din finalul unui secol scurt”, a avut o excesivă încredere în interlocutor. „Am subestimat talentul lui Ion Iliescu de a ocoli răspunsurile transante. Probabil ar fi fost o carte normală în 2002, fata de un an electoral 2004, când a provocat valuri de reacții care nu știu cit erau legate de carte, cit de persoana lui Iliescu, un militant politic pentru un partid politic.” Tismaneanu spune că Iliescu a folosit fiecare lansare de carte pentru un miting electoral al PSD, motiv pentru care el i-a cerut să oprească propaganda”.

Dacă nu s-a înțeles cine este furnizorul bibliografiei - tocmai din Țara Oului Columbian - așa să rămână, fiindcă niciodată nu știi dacă faci bine în relațiile cu... furnizorul; sau rău, iar atunci să vezi ce pățești! Așa că păstrez o tăcere înțeleaptă (și foaaarte conspirativă).

Nu văd nimic îmbucurător în această - a câta? - inițiativă.

Motivele nereușitei apropiate (bănuite, temute) sunt multe, domnule și toate serioase, începând cu...

...*Aparatul*. Altfel spus: cu “elita țării”, cum îi zicea Ulici Securității, în una din numeroasele sale absențe ale normalității de gândire. Dar și nesecuriștii aparatiști: activiști de partid, de sindicat, “responsabili” de tot felul, precum și - o să râdem, de-or să ne sară măselele! - chiar vârful profesional: oameni care răzbătuseră în “ramura” lor dînd din coate, din gură, din cur, din denunțuri: învățători și profesori, contabili și directori de ceva (să zicem fabricuțe, apoi uzinele). Aceștia - mai ales *acestea*: mamele, surorile noastre - plățiseră greu și murdar tribut, ca să ajungă; să-și consolideze “poziția”; să-și asigure/apere familia, consolidându-se în gând că se menținuseră/urcaseră pe scara societății prin meritele “personale” din specialitatea lor - și acelea jucaseră un rolșor, dar importantă rămânea “activitatea obștească”, darea-dovezii, prin munca voluntară, prin notișica informativă, vulgar spus: turnătoră generalizată în cerc, ca la Perinișă, cea făcînd parte din... pâinea noastră cea de toate zilele.

Această pătură - la urma urmei, prima cu bocanci - păstra, oricât ar nega ea, conservatismul clasei țărănești, ruralismul tenebros, morala gloduros-egoistă: “Decât să plîngă mama mai bin’ să plîngă mă-ta!”. Cum să renunțe aceștia la toate... “avantajele” cucerite pas cu pas, în comunism? În schimbul a ce? A unei justiții-drepte? Dar ce-i aceea justiție-dreaptă? În schimbul unei atitudini morale? Ce-i aceea: morală? Justiție-morală să fie aceea care va pedepsi un securist care, în câmpul muncii sale, a mai și bătut, ca omul necăjit, a mai și omorît (tot ca omul, ce să facă) - din ordin, nu din plăcere! - dar el este unchiul meu sau cumătrul fratelui meu. Cu ce obraz mă voi prezenta în fața nevastă-si, care m-a ajutat în multe rînduri, cu pile, chiar cu bani, arătîndu-se cu adevărat de-a noastră? Ca să fie satisfăcut - cine? Un terchea-berchea, un fugar, un scriitor-fără-cărți, cum bine îi zisese

E. Barbu și M. Dinescu cita din clasici, un trădător de țară care n-a mâncat salam de soia, dar care provacă scandal, pentru a avea acum ce povesti, să se plângă de persecuții, de torturi - auzi: torturi!

Luni 10 aprilie 2005

Nu am continuat diatriba începută - o am pierdut pe drum. De oboseală, de lehamite - dacă mă lehametesc de pe acum, ce brânză voi face în Comisia băsească?...

Am dus corectarea **Culorii curcubeului** până la capăt : 360 pagini. Urmează să fac **Cod Bărbosul**. La caz de ceva (bun!), să încep prin această, nouă - completă - ediție.

[Am spus că îmi pregătesc o ediție postumă, în lipsă de o normală serie de autor? Spun acum].

Ieri Dan Culcer mi-a transmis un comenariu de pe site-ul lui O. Brega (în legătură cu "Doliul...")

"Paul Goma este - din pacate - singurul care nu-si face o onoare din oportunism. E poate ultimul mohican din seria celor care prefera sa greseasca singur (judicind cu mintea lui) decit dreptate alaturi de Turma (care face pierduta urma individului).

Sunt multe lucruri cu care nu sint de acord in ordinea faptelor evocate si a lecturilor propuse dar- studiindu-i Jurnalul in ultimele saptamini-m-am convins de BUNA CREDINTA a celor spuse si scrise.

Marea problema a Turmei de azi nu este conformismul ei, ci "elitismul" de care se prevaleaza, in baza unor diplome (unele solid justificate prin studii, altele mai putin) si in baza prezentei la aceleasi intilniri mondene, pe listele de preferinta ale acelorasi editori, constituidind ceea ce in limbajul familiar din Moldova se numesc "cimotoii" - chiar atunci cind nu e vorba de rudenie ci doar de in-cirdasire.

In-turmizarea e atit de intrata in gindirea acestui trib incit toti se mindresc daca figureaza ...pe lista lui Vadim. Paul Goma le mai da ocazia de a-si beli ochii pe textul de mai sus pentru a vedea daca au fost destul de merituosi pentru a fi inregistrati si pe lista domniei sale.

(A propos de "belit" cine are sucar pe asta vocabula sa-si aminteasca de "bialiti" care are ceva cu "albitul" si cu "ghilitul" lui Creanga").

Multumindu-i lui Paul Goma ca este activ si lucid, il felicit ca a gasit calea de a comunica- dincolo de fabricantii de carti de la noi, si-l sfatuiesc sa nu moara prea repede. Nu de altceva, dar trecerea lui in lumea disparutilor ar provoca prea multa bucurie in rindul sicrietorilor sai, unii ar deceda, altii ar mierli-o de fericire. Si n-ar fi crestineste din partea Domniei Sale sa provoace un asemenea dezastru, ca s-ar bloca teascurile de la Fumanitas iar Lii-Chang ar ramine fara slujba."

Comment by Dr A. Koulakov — 3/16/2006 @ 12:00 pm

*

Victor Roncea publică în *Ziua* un atac împotriva lui Tismăneanu. Se folosește de ciomegele: Ogoranu, Gheorghită și Goma. Fără jenă, fără clipire, amicul Roncea citează câteva extrase din "Doliu pentru

Basarabia” - însă fără a pomeni faptul că trimisese textul din timp la *Ziua* (încă din 11 martie, pentru 27), că însuși Roncea promisese că îl va publica - și nu a fost publicat nici azi. Și nu i-a explicat autorului pentru că de ce Sorin Roșca Stănescu nu-l mai publică pe Goma (a, da: fiindcă Manolescu a zis că e antisemit; or *Ziua* nu are voie să publice antisemiți-antiisraelieni!) - nici vorbă să i se ceară scuze.

În schimb (sic) iată ce scrie tovarășul nostru Dan Pavel:

“Tismaneanu avea nevoie de recunoasterea morala a expertizei si autoritatii sale profesionale, pentru ca in ultima vreme s-a incercat marginalizarea sa pentru motive care nu au legatura cu activitatea sa stiintifica, ci mai degraba cu interpretarea politica aberanta a unor "delicte de opinie" pe care le-ar fi comis in anul electoral 2004 (publicarea cartii de convorbiri cu Iliescu si vizita acasa la Gigi Becali). Din toate barfele, resentimentele, ironiile si intrigile se va alege praful, pentru ca studiile si cartile politologului intra in bibliotecile si bibliografiile relevante ale lumii. Comisia Tismaneanu are ocazia de a intra in istoria Romaniei si a secolului XXI prin modul in care va formula amanatul verdict cu privire la natura comunismului si la crimele comise. Miza este formidabila - ar putea sa marcheze o schimbare de strategie in abordarea comparativa si separata a statutului regimurilor totalitare care au ravasit secolul XX - nazismul si comunismul. Basescu este prudent: vrea sa tina cont de sensibilitatile cu privire la comunism care exista in diferitele tabere politice de pe planeta. Dar Tismaneanu nu are asemenea inhibiti si nu ne putem astepta la compromisuri din partea sa: este primul care vrea sa-l integreze in pe Paul Goma, cel mai important disident al perioadei ceausiste, dar si cel mai intransigent moralist al postcomunismului. Prin caracterul aparent imprezibil al deciziilor pe care le ia, datorita relatiilor nonconformiste cu trecutul si prezentul, dar mai ales cu oamenii cei mai feluriti, s-ar putea ca Basescu sa nu fie doar pragmaticul cinic pe care l-am votat in turul al doilea pentru ca nu aveam o alternativa mai buna.”

Cotidianul a publicat:

“Goma: «Eu nu am amanunte de studiat»

«Invitat sa faca parte din Comisia condusa de Vladimir Tismaneanu, scriitorul Paul Goma a acceptat in urma unui e-mail din partea istoricului. Fostul disident ne-a declarat intr-un interviu ca nu a primit deocamdata o invitatie oficiala de la Cotroceni. Goma e convins ca asupra comisiei se vor face presiuni politice, dar se considera imun la orice interventie.

“La invitatia lui Vladimir Tismaneanu, ati acceptat sa faceti parte din comisia de studiere a comunismului, constituita la initiativa presedintelui Basescu. In ce conditii ati acceptat?

“Nu a fost nici o invitatie, a fost o scrisoare de la particular la particular, de la Tismaneanu catre Goma, in care mi-a propus sa fac parte din aceasta comisie. Nu mi-a spus cine mai face parte, probabil atunci nici nu stia. Eu totusi am zis da. Am acceptat, asta nu inseamna ca chiar se face. Am primit un e-mail, asta ma dezechilibreaza, pentru ca eu sint obisnuit cu hirtia prin posta, sint de moda veche.

“In afara de Vladimir Tismaneanu, v-a mai solicitat cineva sa deveniti

membruă Ati primit vreo misiva de la Cotroceni?

“Nimeni altcineva nu mi-a mai solicitat acest lucru.

“Credeti ca mai este oportuna, ca mai are rost o condamnare a comunismului la 16 ani de la 1989.

“Intrebarea este inutila, oricit ar fi de justificata prin experientele trecute. Cum sa nu fie oportuna constituirea comisiei, la 16 ani de la „Liberare“, de la „Marea Revolutie“. Noi am fost milioane... si in familia dvs. probabil ca au fost oameni care au facut puscarie, care au fost persecutati, care n-au putut sa faca studii. Cum sa nu fie utila comisia, macar ca terapie? Pentru ca ticalosii care au profitat atunci nu o faceau din convingere sau din fanatism. Da' de unde! O faceau pentru salariu, pentru bani, ca sa aiba un apartament, ca sa poata sa mearga la scoala copiii lor, si nu ai altora. Ca, vorba aceea, „decit sa moara mama, mai bine sa moara ma-ta“, asta era lozinca tuturor securistilor. Pentru ca ei zic: „Dom'le, ce-a fost a fost, acum intoarcem foaia“. Asta este o ticalosie fara seaman.

“Pentru multi dintre ticalosii despre care vorbiti, condamnarea va fi, totusi, numai una post-mortem.

“Nu-i nimic. Sa stie urmasii urmasilor lor ca bunicii, parintii sau fratii au fost niste ticalosi. Si, chiar daca ei nu vor fi condamnati, pentru ca noi nu sintem ca ei, sa-i condamnăm pe copii pentru faptele parintilor si viceversa, nu trebuie sa uite ca ei au mincat carne, de pilda, cind tara murea de foame, ca ei stateau in apartamente civilizate, cind ceilalti mureau de frig, n-aveau medicamente si asa mai departe.

„Eu nu studiez istoria, eu am trait-o!“

“Ce va propuneti sa faceti, mai exact, in aceasta comisie?”

“Ceea ce am facut toata viata. Eu sint scriitor, am scris carti si voi continua sa scriu carti. Nu carti de istorie, nici de politica, este inutil sa imi cereti mai multe amanunte. Eu nu am amanunte de studiat. Eu nu studiez istoria, eu am trait-o, am suportat-o. Cei care studiaza istoria pe felii, se asaza si isi scot note nu sint istorici, vor fi niste functionari.

“Si atunci cum trebuie procedată

“Pai, om vedea. Poate facem cum gindeam eu, o condamnare ferma a comunismului ca terorism general, care s-a intins nu de la 1946, cum propun anumiti baieti care zic ca sint istorici si sustin ca a existat comunism la noi din '46 pina in '89, pina la „Marea Revolutie din Balta“. Nu. Totul a inceput de la 28 iunie 1940, cind Basarabia si Bucovina au fost ocupate de rusi”.

“Inteleg ca, in comisie, veti elabora documente care vor condamna comunismul.

“Nu, eu nu voi elabora nimic. De elaborat, elaboreaza ucenicii de acum, care afla noutati.

„Institutul lui Oprea este un surogat“

“Atunci, cu ce se va ocupa exact comisia?”

“Nu stiu. De unde sa stiu cu ce se va ocupa? Mai inainte fusese un alt surogat de comisie, cel al lui Oprea. Cine este acest Oprea?”

“Stiti ca veti fi coleg cu el.

“N-o sa fiu coleg cu el. Sa fie sanatos daca va face si el parte din comisie. Eu nici nu sint sigur ca voi fi acceptat acolo. Daca nu m-au acceptat colegii mei scriitorii, care m-au exclus, pe cind eu eram arestat in 1977 si toata lumea stia ca eu sint arestat, in ghearele Securitatii. Dupa '89, istoricii astia

improvizati decid ca s-a terminat comunismul, asa, printr-un decret pe care nu stiu cine l-a dat. Niste tovarasi, probabil Petre Roman si cu Brucan, au hotarit ca s-a terminat cu comunismul. Dar mineriadele ce-au fost, dom'le?

„Pe Oprea il deranjeaza Tismaneanu“

“Cit vor dura lucrarile comisiei?

“Cu romanii nu poti niciodata sa stii ce se va intimpla in urmatoarea jumatate de ora”.

“Va asteptati la presiuni politice?

“Sigur ca vor fi, dar eu niciodata n-am tinut seama de presiuni politice si de 70 de ani tot sufăr presiuni politice si politienesti. Pe Oprea il deranjeaza Tismaneanu, pentru ca „ii dubleaza“ institutul, ii fura scaunul, asa ca, dupa ce n-a acceptat din primul moment, a zis „hai dom'le sa intru si eu la Tismaneanu, ca se da ceva“.

“Dar, dupa parerea dvs., comisia realmente dubleaza in atributii institutulă

“Haideti sa ne oprim aici. Eu am primit o simpla scrisoare particulara. Daca ea va avea vreo urmare, veti afla.”

“Organizator de „manifestatii ostile“

Nascut in 1935 intr-o familie de romani din Basarabia, Paul Goma a fost exmatriculat sistematic din licee, pina sa fie acceptat la un liceu din Fagaras. Are conflicte cu autoritatile inca din 1955. In semn de protest fata de reprimarea revolutiei maghiare din 1956, si-a predat carnetul de UTM, fiind arestat ulterior pentru „tentativa de organizare de manifestatie ostila“ si apoi condamnat la doi ani de inchisoare. Apoi, pina in 1964 va sta in domiciliu obligatoriu in Baragan. A inceput sa scrie in anii '60, iar cartile sale, publicate in Occident, il aduc in atentia autoritatilor de la Bucuresti. In urma incercarilor sale de a crea un sindicat liber a fost arestat, anchetat si torturat de Securitate. In 1977, dupa mari proteste internationale, scriitorul pleaca in Franta, unde cere azil politic. Dupa Revolutie, cartile i-au fost publicate si in Romania, Paul Goma semnind periodic articole in presa locala. La alegerile din 1996, Goma a incercat sa candideze la presedintie, inasa nu a reusit sa stringa cele 100.000 de semnaturi necesare si s-a retras.

Scrie opinia ta

mariusdancu-(10-04-2006 23:44)de ce domnul goma nu a fost propus pentru cnsasă? asa nu ar mai fi fost atatea dispute, iar adevarul ar fi iesit la iveala.

Valy-(10-04-2006 23:12) I-am citit multe din cartile scrise si cred ca ar fi o mare pierdere [pentru aceasta comisie, daca domnul Goma nu va face parte din ea. Cred ca este un simbol al luptatorilor impotriva comunismului. Pentru cei care inca nu sunt convinsi despre bunele intentii ale domnului Goma, le recomand sa-i citeasca cartile. Vetii afla multe legaturi cu securitate ale multora dintre cei care azi se dau revolutionari, precum si adevarata fata a celor care au condus Romania timp de saispzece ani.

mariusdancu-(10-04-2006 23:08) tot respectul pentru domnul goma, pentru ca stiu cat a suferit din partea comunistilor romani si nu numai.... nu

ma lasati intimidat de catre oprea, care intr-adevar nu a facut nimic pentru a cerceta comunismul... daca in tiku nu am crezut, in dvs cred cu tarie...nu va lasati doborat de catre securisto- comunistii care inca mai misuna pe aici!!!succes!

Marti 11 aprilie 2006

V. Tismăneanu mi-a scris:

[...] “Draga domnule Goma:

“Va scriu cu mare emotie. Am citit ca in Cotidianul ati spus ca acceptati sa faceti parte. Stiu ca mi-ti spus-o mie, dar era legat de dorinta ca dl. Basescu sa va caute.

“Va sun la telefon miine ori miercuri.

“Invitatie mea de saptamina trecuta a fost oficiala, chiar daca prin -email. Dl Basescu va va scrie si va discuta toate chestiuniel din mesajul Dvs (am fost asigurat).

“Deci, domnule Paul Goma, pe baza imputernicirii data mie de presedintele Traian Basescu, in calitate de presedinte si coordonator al Comisiei Prezidentiale pentru analiza dictaturii comuniste, sint fericit sionorat sa stiu ca acceptati sa faceti parte. Ca istoric al comunismului romanesc, consider ca este un moment istoric.

“Voi scrie imediat in acest sens lui Ovidiu Simonca ptr Observator Cultural.

“Apreciez pozitia Dvs privind membrii Comisiei. Am stabilit consensual ca avem un SCOP COMUN. Restul, cine se are bine cu cine, Dvs stiti prea bine ca sint lucruri umane, prea-umane. Prefer sa nu le discutam. Am urmarit reprezentativitatea umana si institutionala. Nu am pus oameni politici activi in Parlament, chiar daca un Adrian Cioroianu ar fi meritat, dar e sanator PNL.

“Adresez acest mesaj si domnului consiler presidential Claudiu Saftoiu, cu care conlucrez pe probleme Comisiei.

“Cu calda prietenie, Vladimir Tismaneanu”

Și:

[...]“Buna seara: Am vorbit cu consilerul Saftoiu. va va cauta miie la telefon (este tr citeva zile la Boston).

“Dl Basescu va trimite in citeva zile scrisoarea sa personala (azi a fost tota ziua la un pod darimat).

“Scopul Comisiei: o seinteza stiintifia despre tragedia Romaniei sub comunism. Pe baza ei, TB va pronunta codamnarea.

“Rolul Dvs: mai ales pe tema represiunilor, studentimea, intelectualii.

“Nu trebuie sa scriei: ati scris ce trebuia scris. Acum vin expertii, comisia citeste, adauga, etc

“Vreau sa-i predam d-lui Basescu sinteza (nu lunga, poate max 100 pagini) cel mai tirziu pe 1 nov.

“Avem materilale necesare. E vroba sa la punem coerent alolata (avem

citiva tineri istorici excelenți).

“Cu prietenie, VT”

Marți 11 aprilie 2006

Am încercat să copiez un articol al lui Bogdan Crețu trimis de Ovidiu Nimigean - nu am reușit. Nu am stare.

Bănuiesc motivul: Tismăneanu a scris:

“Nu trebuie să scrie[ți]: ați scris ce trebuia scris. Acum vin expertii, comisia citește, adaugă, etc” (subl. mea)

Așa, carevasăzică: Eu, Goma, nu trebuie să (mai) scriu! De ce? Fiindcă eu am (mai) scris - ce trebuia scris... Ce “explicație” expeditivă, la urma urmei jignitoare!

Filip îl bănuiește pe Tismăneanu că va încerca să mă folosească drept decor; “ca ornament”, zice el. Eu nu neg, pe față, eventuala intenție (deși îmi stă pe vârful limbii să o spun...). Îi asigur pe ai mei că, odată acolo, în comisie, nu voi interpreta, cu farmecul meu binecunoscut, pentru Dumneavoastră, Aria Decornamentului, nici a Prostului Util(izat) la Prezidiu. Ana zâmbește într-un anume fel care îmi este, ca să zic așa, familiar de să tot fie 40 ani, și care în cuvinte s-ar traduce prin:

«Mai vorbim noi, mâine...»

Deși mă străduiesc să nu par a fi pus la inimă cuvintele lui Tismăneanu, îmi vine greu; sinea mea este cenușă otrăvită:

Vasăzică acesta va fi rolul pe care mi l-a și distribuit amicul: unul onorific (eu *am scris ce era de scris, deci nu mai este nevoie să repet...*), dar cu vădită ne-bună intenție: voi figura (de la a face figurație), “scutit” fiind de a pune umărul - ce Dumnezeu făcusem în ultimii... 40 ani: nu-l tot pusesem?

Un asemenea tratament la prima vedere pare a fi produsul respectului față de un trecut-de-activitate-fără-salam-de-soia; dar acum, în prezent, ce vrea să spună?: ia să ne lase Goma să mai respirăm, să mai activăm și noi, că tot *ni s-a dat voie* - ieri de la Brucan, acum de la Băsescu - la tărâmul istoriei. El, Goma o fi obosit de-atâta... activitate. Apoi noi am recunoscut-cinstit că el și-a făcut datoria, așa că să facă bine și el să mergă la culcare, să se odihnească...

Deocamdată prefer să-l bănuiesc pe Tismăneanu de neglijență, de vorbe scăpate din grabă, din neinformare (dacă nu a citit din cele vreo 60 volume ale mele decât titlul unei broșuri: **Amnezia la români** și i-a plăcut formula...): așadar m-a scutit de a lua-parte, fiindcă eu luasem-parte ceea, pe când ei stăteau pe sub lavițe și făceau rezistență prin cultură (ah, Manolescule, cum nu te pot uita - și nici ierta!), scriesem... Ce scriesem? Cărți, desigur! Care cărți? Acelea care, chiar

de erau tipărite, fuseseră uitate, ignorate, tăcute, din solidaritate cu confracții împrășcați cu noroi, vorba lui Dimisianu (dacă nu respinse de la primul contact), cele mai multe hulite, puse la index - deci: necunoscute. Și atunci cum altfel poate fi interpretat îndemnul lui ca eu să nu mai scriu - fiindcă am scris? Doar ca pe o rugămintă - prietenească, desigur, de a-i lăsa pe ei, junii, istoricii de profesie, prezenții - de a scrie istoria, ce să mă bag eu, Moș Reproș în dezbaterile lor înalto-diversionisto-universitariste, acolo unde nu-mi fierbe oala, acolo fierbînd oalele altor categorii de români, care de care mai "istoric adevărat", cu condicuță - și cu "standard academic" ?

Îmi aduc aminte că nu altfel mă tratarisea Vlad Georgescu, pe când conducea el secția română a Europei libere: încercam să colaborez cu câte un text (greu, greu, Negoïtescu și cu mine nu aveam loc de bravii anticomuniști cu vechi fapte de arme: Hurezeanu, Petruțianca, N.C. Munteanu, și mai cu seamă viteazul anticomunist Gelu Ionescu), el nu mi-l respingea, atât că nu-l transmitea, iar după șase luni, la întrebarea mea, explica: «Prea te bagi în istoria mea, coane...»

Chiar așa: de ce mă voi fi băgînd în istoria *lor* - coane?

Miercuri 12 aprilie 2006

Nici picior de consilier - necum de președinte (a, da: rămăsese să-mi scrie pe hârtie, eu să-i răspund, tot pe hârtie - la București nu s-o fi găsinde hârtie, le-aș trimite eu, dar nu le cunosc adresa - Cotroceni și mai cum?, și mai ce?, și mai unde?...).

Ciudat, dar la urma urmelor profund omenește: pe măsură ce simt că se dezumflă balonul colorat al promisiunii formulate de V. Tismăneanu, în aceeași măsură - ba chiar dublu, triplu mi se umflă, ca să zic așa (alimentată de tăcerea elocventă a "factorilor") - vechile frustrări, permanentele mele vise, idealuri:

- Să-mi pot tipări - în sfârșit - cărțile și să mă pot exprima în presa de hârtie din țară;

- Să am și eu un adăpost, o casă, în țara mea - iar ca supliment: un loc în care să-mi (re)îngrop părinții, împrăștiați, pierduți - și unde să fac și pentru mine un culcuș-de-veci;

- Să am și eu, chiar dacă recunosc, exagerez ca de obicei! - o identitate oficială, o apartenență, din care să nu mai fiu alungat, expulzat, dat-afară, exclus - interzis...

- Să am și eu un costum de înmormântare, că "celălalt" nu mă mai încapă...

Să fie oare idealurile, visele, dorințele atât de prea-înalte, atât de ne-atins, atât de ne-meritate (Doamne)?

Joi 13 aprilie 2006

Azi Niculiță pleacă înapoi în România. Desigur, i-a plăcut

Parisul, îl pricepe, îl percepe, dar... dacă nu era și Aura cu el, lângă el... De aceea abia aștepta să se întoarcă acasă.

Aseară Ana se întorsese de la slujbă încărcată ca o albină de cadouri de Paște - pentru copii. La noi în România încă nu a ajuns obiceiul ca, de Paște, părinții (ocazie cu care se adună mai multe familii) să "ascundă" în grădină, pe iarbă, prin tufișuri ouă din șocolată de toate mărimile, apoi copiii să pornească la vânătoare, fiecare cu câte un coșuleț în care adună "recolta ploii de aur", rezultată din dangătul clopotelor anunțînd-sărbătorînd Învierea Domnului (una dintre variante, confecțio-nată de părinți, pentru a da o explicație rațională abundenței de bunu'-bunu'). Filip al nostru are amintiri minunate (și fotografii) și de la o astfel de vânătoare de ouă de Paște, dintr-un sat de pe lângă Auxerre. Acolo Yvonne Popescu, traducătoarea **În Cerc**-ului pentru Gallimard și mamă a Zoei Popescu, avea o casă cu o grădină...

Așadar Ana a pregătit două sacoșe cu ouă de șocolată, oușoare, bomboane, dulciuri-de-Paște, precum și câte un iepuraș de pluș pentru cei doi copii-din-familia-noastră: Andra, nepoțica Aurei și a lui Niculiță precum și Pavel-Ștefan, vânjosul odrasl' al Stăneștilor. Noi, nemaivînd pe nimeni în România, ne-am lăsat și de astă dată adoptați, ca să ne putem lăuda cu "nepoții" noștri.

Cum călătoreții au de gând să facă un popas de o zi la Viena, vor ajunge la București încolo, spre Duminică.

Noi, bătrânii ne bucurăm de pe acum de bucuria copiilor "noștri" de la București.

Nici o veste de la cotroceniști. Se vor fi răzgândit. Ba nu: Tismăneanu va fi fost răzgândit. Ei, de cine! De toți "cei buni", de "elita intelectuală" a țării-n sărbătoare, de elitarzii scriitoriali.

Cum să suporte 'telectualitatea anticomunistă din moși-strămoși un asemenea afront - auzi: Goma, cel care doar a făcut scandal, că el este contra regimului, el, membru de partid! - să fie invitat să-facă-partea, iar ei, adevărații opozanți, rămașii pe baricade, ba ! (vezi-l pe viteazul Al. George, cel care declarase negru pe alb că el nu era prost - ca alții, provocatorii "disidenți" - să se deconspire ca... anticomunist). Nu ne-a otrăvit destul viața Goma asta în anii "de la Revoluție", reproșîndu-ne că nu ne-am dat foc în fața Comitetului Central, că nu l-am înjunghiat pe Ceaușescu ori că nu i-am dat cu o piatră-n cap Ceaușescăi pentru demolarea Bisericii Enei - ei, da și să ne aresteze? Să ne dea afar' din țară? Ca să rămână România fără intelectuali-de-vârf? («Să ajung ca tine, zugrav de exterioare...»), cum atât de dragălaș mi-o zisese G. Adameșteanu, la Paris, prin 1988, când eu mă întrebam ca proasta cum poate un scriitor român, și încă bun ca ea să rămână nesimțitoriu la distrugerea țării...).

Ia să văd cine vor fi fost protestatanții care vor fi hotărît, vor fi protesta(n)tât: - a, la contestări («X nu merită!»), la excluderi («Îl dăm afară pe Y!»), la condiționări («Eu, ori Z!») se pricep ai noștri, dupe

meleaguri, frații-cu-codrul, rezistenții *pe la* cultură, doar așa au traversat ei regimul de dempop.

Încep cu Mihăieș. Și el fusese acuzat la un moment dat de... “antisemitism”, ca și stăpânu-său, Manolescu. Pe Mihăieș l-am înțepat pe când mai puteam publica în ziare (o parte din texte au putut fi adunate în volumul **Scrîsurî** din 1999). Acest Mihăieș, de cum primise bilet de voie de la Brucan, se apucase de “interviuri”: făcuse un volum cu Tismăneanu, altul cu Manolescu. În ambele dovedea că mai bine și-ar fi văzut de rezistența-prin-structuralism ținându-se de deget cu Adriana, altfel Babeți: omul nu știa ce-cum să întrebe, habar n-avea cum-prin-ce să-l corecteze sau stimuleze pe interlocutor, el întreg: un peisaj de Pusztă a Banatului (în fine: mlaștina de origine, cea din secolul al XVII-lea, desecată de Drăguțu-’Mpărat...). După care, de parcă nu somnorise destul pe treaba-și, a improvisat și o broșură electorali-cească: “Totul despre Manolescu” - chestie meșterită din aproximații intelectuale și din dezinformații... informaționale. Acum este adjunct la Institutului Cultural Român: probabil temîndu-se că voi cere - în sfârșit ! - să public și eu o carte-două (de ce nu o serie?) “la el, la Fundație” - înainte Buzura vorbea: “la Fundația mea” - se va fi opintit din toate puterile pe lângă Tismăneanu și pe lângă Patapievici (care nu va avea nevoie de insistențe ca să cedeze) și pe lângă cabinetarii lui Băsescu să nu cumva să i se cedeze lui Goma o palmă de teren, altfel ne ocupă, căpcăunul! (de Goma vorbesc - reprezentant de vârf al “disidenței răgușite” - dar care urlă, nu se lasă - citat din același Mihăieș, *bouier* al minții...).

Tot de pe-acolo: Mircea Martin. Cum să mă lase să am și eu un loc sub soare prietenul și editorul meu Mircea Martin, cel care prin 1998-99 s-a trezit... dușman de moarte al meu și m-a atacat pe la spate, în două episoade din 22-ul adameșteancăi - cu “argumente” debile, limbricoide, mincinoase, fabricate noaptea în bucătăria lui Liiceanu - și la care “dulcea Gabrielă” nu mi-a permis drept la replică?

Dar Blandiana? Cum să suporte ea ca Goma să steie la un prezidiu și nu Dânsa, care are neșesitate de trei scaune? Cu tot cu Rusan, iar de curând cu Lumina Lumii Ilieșiu, Spaima Comuniștilor (pe care-i filma de zor și cu drag până la 22 decembrie 89 fix)? Să nu rostească ea, în versuri, discursul funebru (de punere-bine) la înmormântarea-mi?

Dar Adameșteanu? Nu va mai fi avînd puterea din trecut de a face rău, dar cuvântul ei nu rămâne fără urmări când vine vorba de a-i plăti lui Goma o parte din “înjurături” - nu doar la adresa ei, ci la a Breslei Naționale, Elitei Țării, Smântânii Patriei Românoase!;

Dar Ion Vianu ce cusur va fi avînd - de când, trezit din somn, la nenumăratele prezidii, cot la cot cu Oișteanu, a descoperit în Goma “un basarabean antisemit” (de parcă nu Tudor Vianu i-ar fi tată) ?;

Dar Sorin Alexandrescu, “nepotul Monumentului”, ilustratorul, într-un cărțoi uite-așa de gros, plin de scheme și de săgeți indicînd mersul geniului la Faulkner ? Salex, cel care petrecuse o viață la

Amsterdam, ignorînd România și literatura română, iar după moartea mamei sale, devenise, fulgerător... anticomunist, iar din vara anului 1989 participant la... Uniunea Scriitorilor a lui Țepeneag *cu Breban*?...

Dar Antohi, dar Mungiu, dar prințul-consort, “istoricul” Pippidi? Dar Pleșu, Dar Liiceanu...

...Și încă și încă, liota rezistenților prin cultură, aciuși pe lângă Buzura până deunăzi, trecuți fără murmur la spatele Patapieviului bășesc.

Firește, nu poate lipsi din acest val de proteste anti-Goma protestatarul de profesie (se știe cum i s-a opus el lui Ceaușescu, nu?, bine: nu) N. Manolescu:

N-a protestat el cu vehemență împotriva comuniștilor care îi arestaseră părinții? (între noi: ce, era prost?); n-a protestat el împotriva celor care mutilau istoria literaturii române? - ba da, ba da: scriind, dimpreună cu D. Micu, **Literatura română 1945-1965!**; nu a protestat el împotriva trădătorilor de frate și de scriitor - ca G. Ivașcu? - ba da, ba cum nu: devenind ucenic-ascultător al turnătorului, al putrezitorului Ivașcu! Nu a protestat el împotriva “revoluției culturale” ceaușești? - asta-i bună, de ce îl insult? - chiar pe el, care a participat cu vitejie la o ședință în care “unii scriitori” i-au pus întrebări extrem de jenante Dictatorului? Nu a făcut el parte din opoziția curajoasă scriitoricicolă (culturală, evident)? - ba da, ba da, dimpreună cu D.R. Popescu și cu C. Țoiu alcătuind chiar o organizație secretă de rezistență prin cultură - în munții patriei... Trecem peste episodul penibil al “revoluției de la ‘89” (“un accident...”), când s-a “cam” speriat, când i-a “cam” intrat morcovul cât sfecla, simțind că nu va mai putea dicta ierarhizarea literaturii române - însă, ardelean tenace, a știut să se strecoare printre contradicții, gloanțe și chiar obuze, făcîndu-se frate cu dracul - la plural: Băran, Silvestru, Pardău, Țoiu - ca să pună mâna pe *România literară* și să facă... literatură, nu politică - vezi-l în polemica avută cu Paler. Drept care, ne-făcînd deloc-deloc politică, l-a rugat pe Ornea (tovarăș de vizite la Gogu Rădulescu, unde mergea pe după cap cu Ardealul Sânjeros și Anticomunist strălucit reprezentat de Buzura, de Blandiana, de Zăciu), imediat după mineriadă, luînd-i un interviu criminalului Iliescu... După care totul a mers strună: s-a dat bine și pe lângă Voican-Clytorescu, publicîndu-i “Scrisoare deschisă lui Paul Goma”, a distrus tot ce a atins: Alianța, Liberalii, de-ai fi zis că datul cu Napalm este Meseria Lui - bine: doar pulverizarea cu extract de dihor...

Dar Marius Oprea cu Stejărelu-i de serviciu? Vasăzică, făcuse el atâtea eforturi conspirative pentru ca, în frecventele călătorii la Paris din ultima vreme să nu care cumva să afle Goma și să-l întrebe de sănătate, ba chiar - auzi, neobrăzare, să-i ceară: «Bagă-mă, nene și pe mine în Institutul Tăricean, alături de R. Ioanid - că n-o fi foc...»

...Dar ce fac eu, soro? Strig catalogul colegilor scriitori? Al tovarășilor de breaslă? Al celor care - din greșeală - scriseseră cândva favorabil despre mine? Ei și?, omul se mai înșeală: din greșeală în greșeală/ spre victoria finală! Ca să spun, ce: că dorința lor fierbinte e să mă vădă... moartă/ cu dric la poartă/ și istorici mascați?

Am terminat corectarea **Infarct**-ului.

Amărit.

Un prieten epistolar stabilit în Germania îmi scrie:

“Stimate Dle.Goma, v-am citit jurnalul pe martie asa cum citesc tot ce vine dela Dvs. De ce? D-aia, este singura scriere in care mă regăsesc, singurele preocupări in care zac si nu găsesc lumină, mă simt frustrat de o viață confiscată de altii, mereu alte lepădături conduc această țară si chiar această lume, mereu acelasi tip de om se repetă si se naste pe acest tinut.

“Am in Dvs. un confident,in lupta Dvs. găsesc o luptă a mea. dar Dvs o faceti bine, are repercursiuni, loveste in cineva, se aude undeva. Deci sinteti mai fericit ca mine. Aveti ameteli, trupul este intreg dar nu stiti ce aveti de vă este rău tot timpul. asa-i si cu mine. sufletul este neimpăcat..n-aveti multumirea si rangul ce vi se cuvine in cetate. M-asi bucura să-l aveti, dar mi-e teamă că in această viață a Dvs.s-a spus totul. Ati fost ales martir si asta-i mai mult ca stupidul pr.Nobel. Vă inteleg chinul, dar mai mult nu e... Inșă stati mai bine ca mine, si asta-i ceva.

“Paste fericit Dle.Goma!, Dvs si familiei Dvs...Nu mai tinjiti după cele lumesti.. g(...) p(...).

Ce să spun, reconfortant mesaj...

Dan Culcer îmi semnaleză articolul din *Le Monde* de azi, “Suntem prea indulgenți cu Israelul?” semnat de Shlomo Sand, profesor de istorie contemporană la Universitatea din Tel Aviv:

“Verdictul urnelor în teritoriile Autorității Palestiniene a fost criticat de cvasitotalitatea capitalelor occidentale care, în schimb, au primit cu satisfacție rezultatele alegerile israeliene. Faptul că mulți israelieni au început a-și exprima nemulțumirea [oboseala] după lungii ani de ocupație a teritoriilor palestiniene poate fi perceput ca o evoluție [pozitivă] în acest “război de o sută de ani” ai timpurilor moderne.

Înșă opțiunile politice ale poporului palestinian sunt descalificate [negate] de americani pe motiv că învingătorii în alegeri nu sunt dispuși să recunoască Statul Israel. Aceasta este într-adevăr, o problemă - dar de ce să ne mirăm?

De patru decenii toate guvernele israeliene, de dreapta, de stânga nu au încetat de a autoriza, de a încuraja procesul de colonizare care mușcă [roade] noi bucăți din teritoriul palestinian. După refuzul istoric permanent al Israelului de a recunoaște, fie și o parte de responsabilitate în originea problemei refugiaților palestinieni din/în 1948 și după ce a distrus prestigiul și firava suveranitate a Autorității palestiniene, populația teritoriilor supuse ocupației a optat în majoritate pentru o alternativă politică mai fermă și mai puțin coruptă.

Adevărat, Hamas practică un joc periculos și este îndoielnic că va găsi sprijin durabil din partea poporului palestinian, extrem de încercat. Totuși el își asumă riscul de a înfrunta Israelul și Occidentul. Ceea ce nu înseamnă că a refuzat ideea unei recunoașteri mutuale, ba a lăsat să se înțeleagă că ar fi dispus să cadă la înțelegere - în anume condiții.

Adevărul este că Statul Israel nu a recunoscut niciodată Palestina în frontierele din 1967; după cum nu a recunoscut Al Qods (partea arabă a Ierusalimului) drept capitală a Statului palestinian. În aceste condiții de ce Palestina ar recunoaște un astfel de Israel? În 1988 mișcarea națională palestiniană a acceptat, în majoritate, partajul Palestinei. Însă Israelul nu a admis nici azi principiul dreptului la autodeterminare a poporului palestinian, atitudine care nu a fost amenințată de vreun boicot din partea occidentalilor. Presiuni vor fi fost exercitate aici, colo, asupra Israelului, însă nu s-a recurs la amenințare publică și la sancțiuni.

De ce americanii nu adoptă o atitudine asemănătoare față de guvernul Hamas? Răspunsul trebuie căutat în relațiile istorice dezechilibrate față de israelieni și față de arabi. Au fost necesare doar două săptămâni pentru ca Siria să-și retragă trupele din Liban, după rezoluția Consiliului de securitate al ONU, în timp ce, din 1967, USA opun sistematic veto-ul față de orice tentativă de rezoluție cerînd Israelului să părăsească teritoriile ocupate. Însă față de încălcarea, de treizeci și nouă de ani a drepturilor politice și umane ale unui întreg popor, Occidentul tace! A fost nevoie de insolența votului palestinienilor în favoarea Hamas-ului pentru a-l o face să iasă din muțenie!

În schimb nu încetează cu elogiile la adresa lui Ehud Olmert, după cum îl tămăiașe pe Ariel Sharon: ambii ar avea statura unui de Gaulle! Însă nici unul nici altul nu au avut de gând să negocieze cu palestinienii "o pace a bravilor". Din contra: Israel înalță un zid de separare, nu pe teritoriul său, ci pe acela al palestinienilor; tinde să anexeze partea orientală a Ierusalimului, inclusiv Locurile Sfinte; expulzează populația palestiniană din valea Iordanului, pentru a-i încercui total pe palestinieni și densifică prezența în zona strîmtă dintre teritoriile ocupate de la sud și de la nord de Ierusalim, pentru a împiedeca orice continuitate teritorială în viitorul stat palestinian.

Ceea ce nu împiedecă Israelul de a primi note bune și laude. La urma urmei, de ce s-ar sinchisi de principii de justiție, de egalitate de drepturi dacă această politică a faptului împlinit prin forță asigură un supliment de alți treizeci și nouă de ani de liniște relativă și cu un nivel limitat al terorismului local?

Numai că alegerile din Israel nu au reflectat doar sentimentul de oboseală, de sațietate față de ocupație și față de teroarea ucigașă pe care a provocat-o. "Statul evreu și democratic" - care, după nume, nu este republica tuturor cetățenilor, ci un stat al evreilor din lumea întreagă - a fost cuprins de panică: evoluția raportului demografic dintre evrei și arabi din teritoriile ocupate. Această preocupare a condus la retragerea din banda Gaza; ea explică azi succesul partidului Kadima și popularitatea proiectul său de "regrupare".

Dreapta "teritorialistă" care visa "Marele Israel" este depășită azi de o dreaptă "etnicistă"; partidul 'Casa Noastră Israel' condus de Avigdor Liberman, alcătuit mai ales din evrei ruși constituie esențialul electorat, vrea să abolească frontierele dintre Israel și regiunile populate de arabi israelieni, ca să realizeze un Stat Evreu "omogen". Propovăduiește deschis o epurare etnică și se bucură de legitimitate în cultura politică israeliană. Ehud Olmert,

viitorul prim ministru a invitat partidul lui Liberman să intre în guvern, după principiul că numai partidele evreiești și sioniste pot participa la coaliția condusă de el. Astfel se confirmă: Statul Israel nu este democratic decât pentru evreii săi și evreiesc pentru arabi(i săi).

Ca israelian, fiu de evrei cărora li s-a refuzat, în secolul al XX-lea dreptul la cetățenia (israeliană) pe motiv de origine, cum să nu fiu îngrijorat de perspectiva unui Stat evreiesc “purificat”!?

Este urgent, deci, să se pună capăt ocupației și cortegiului de acte ucigașe pe care le generează. Deasemeni să fie vaccinat Statul Israel contra virusul rasist care îl amenință.

(Tradus din ebraică de Michel Bilis - de mine, din franceză)

Am spus eu altceva în ultimii cinci-șase ani? Ei, da - ei și: s-a uitat cineva în gura mea? Ba chiar oameni care împărtășeau “tezele” mele - deloc originale - de frica holocaustologilor paznici la poarta Gândirii Unice, s-au grăbit să mă acuze de antisemitism, de fascism, de tuberculozism.

Pe de altă parte nu invidiez nici soarta unui Shlomo Sand. El este, nu ca mine: “antisemit”, ci mult mai grav pentru bolșevicii sioniști: “trădător”. Astfel, categoria “trădătorilor” - strălucit reprezentată prin Raymond Aron, Yehudi Menuhin, Barenboim, Esther Benbassa a mai căpătat un membru.

Ce dobitoci aceia care (dinlăuntrul Israelului, ca și din afara lui) tolerează, prin tăcerea complice, astfel de “doctrină”.

Vineri 14 aprilie 2006.

Două mesaje de la necunoscuți - mi-ar face mare plăcere să-i cunosc:

“[...]@yahoo.com “Objet : reactii - doliu pentru basarabia“Date : 13 april 2006 20:12:15 HAEC “À : paulgoma@free.fr

“Domnule Paul Goma,

“Numele meu este [...] si am 25 de ani (precizez virsta mea nu lipsit de importanta ci pentru ca fac parte dintr-o generatie traumatizata, castrata de comunism care respira acum, in Romania, un aer de tranzitie schizofrena). Am citit articolul dumneavoastra din tiuk si am fost placut surprinsa sa vad aceleasi opinii, aceleasi sentimente ca ale mele sau ca ale multor colegi de generatie si prieteni. Oricum ce vreau eu sa va spun este ca indiferent de pozitia "conducatorilor ne/iubiti" si a intelectualilor oficiali si oficiosi generatia mea stie si nu uita, nu vrea sa uite, nu-si permite sa uite. Noi nu ii mai asteptam pe americani... daca parinti si bunicii ne-au spus ce au insemnat rusii, noi stim pe pielea noastra ce insemna americanii.

“Aveti insa multa dreptate intr-o privinta... romanii sint o natie anesteziata... sau mai degraba somnambula... dar nu cred (a se citi sper) ca o sa fie un somn etern. Sper ca macar generatia mea o sa reuseasca sa se mobilizeze, sa nu mai accepte pupincurismul (auto)impus si ca o sa reactioneze cumva. Sint momente in care mi-e rusine ca sint roman... ca tac, ca inghit, ca... [...]”

“[...]@yahoo.com “Objet : reactie la doliu pentru basarabia “Date : 13 april 2006 21:03:02 HAEC “À : paulgoma@free.fr

“Domnule Paul Goma

“Va anunt cu regret ca in Romania nu mai sunt romani, am crezut ca stiti mai bine aceasta, au mai ramas doar "rinocerii". Am 27 de ani si sunt un colaborationist al actualei stari de fapt din Romania, macar pentru ca nu fac nimic in acest sens si particip astfel la aceasta realitate aieva. Mi-ar fi placut sa fiu un disident, sa existe oameni care sa ma bata, sa ma inchida, sa ma crucifice, dar nu mi se intampla nimic. Din contra sunt un erou. Sunt eroul detergentilor 2in1, al televizoarelor cu plasma, a creditelor superavantajoase... sunt eroul capitalismului si capitalismul are nevoie de mine. Este amabil cu mine, chiar servil, ma imbie, ma cauta, se intereseaza de mine in permanenta.

Cei care au murit pentru tara aceasta sunt niste poze intr-o carte, nu-s reali pentru ca nu-i gasesc nici macar pe net, iar Basarabia e locul ala in care Romania trebuie sa-si consolideze granita ca sa nu mai vina prostituatele, raketii, hotii de masini si traficantii de droguri. Acum suntem aproape in Uniunea Europeana, suntem in NATO, suntem pe Axa si "traim bine". Peste Prut este "dincolo", noi suntem acum europeni si suntem mandri. ... porcii au ocupat acum casa stapanilor lor...

“sper ca generatia mea sa poata schimba ceva iar pentru aceasta avem nevoie de oameni ca dumneavoastra sa ne aminteasca cinesuntem.

“cu admiratie si respect [...]”

Îmi scrie Vladimir Tismăneanu:

“[...]” Objet : din partea lui VT “Date : 14 april 2006 22:57:41 HAEC

“À : paulgoma@free.fr [...]”

“Domnule Paul Goma:

“La data de 5 aprilie 2006 cind v-am trimis mesajul prin care va invitam sa faceti parte din Comisia Prezidentiala nu vazusem ce fusese afisat pe website-ul Dvs. la data de 31 martie a.c. si deci nu stiam ce scriseserati, cu numai citeva zile inainte de a va trimite invitatia, despre mine personal si despre legitimitatea mea stiintifica. In raspunsul Dvs. la invitatia mea, trimis pe data de 6 aprilie a.c., trecind complet sub tacere cele afisate de Dvs pe website, mi-ati dat un accept de principiu, conditionindu-l insa de rezolvarea unor chestiuni care tin de fapt de competenta institutiilor statului roman. Corespondenta noastra a continuat sporadic, fara ca eu sa stiu ce era postat pe website-ul Dvs. Am citit acele pagini abia in urma cu doua zile si am ramas stupefiat.

“Va scriu spre a va exprima profunda mea consternare in legatura cu faptul ca ati publicat (ca parte a *Jurnalului" Dvs din 31 martie a.c.), fara autorizatie din partea mea, un document (o scrisoare e-mail extrem de personala a mea catre Dvs) care este proprietatea mea intelectuala. Conform conventiilor larg practicate, scrisorile apartin celor care le-au scris, iar publicarea lor fara consimtamintul autorilor este o incalcare a dreptului la proprietate intelectuala.

“Comentariile Dvs din *Jurnal", referitoare la scrisoarea mea, precum si la credibilitatea mea stiintifica, sint realmente jignitoare. Intrucit Comisia Prezidentiala va opera in conformitate cu standardele academice si stiintifi-

ce, modus operandi practicat de Dvs pe website, cel putin in ce ma priveste, intra in totala contradictie cu aceste standarde. In atari conditii, din moment ce Dvs. imi negati credibilitatea stiintifica si morala si folositi la adresa mea un limbaj inacceptabil, lezindu-mi demnitatea umana, ma vad silit sa va aduc la cunostinta prin prezenta scrisoare ca imi retrag invitatia facuta cu deplina bunacredinta si ca intrerup relatiile mele cu Dvs.

“Cu regret, Vladimir Tismaneanu”

Da, tovarăse. Recunosc bolșevicește, așa este: am dat “publicității” - pe internet - o scrisoare a sa, “negându-i credibilitatea științifică și morală”, folosind la adresa lui “un limbaj inacceptabil”, contrare “standardelor”, pricinuind-i leziuni pe la “demnitatea umană”.

Să mă mir măcar de formă? Nu.

Deci s-au limpezit lucrurile. Noapte bună, copii.

Sâmbătă 15 aprilie 2006

Am dormit, se înțelege, prost...

Mă gândesc la o scrisoare de răspuns.

Iat-o:

Paris, 15 aprilie 2006

Domnule Vladimir Tismaneanu,

Am primit mesajul de ruptura.

Regret ca s-a ajuns aici; vina situației de fata o purtam amândoi:

C r o n o l o g i c (ma adresez unui istoric!) Vladimir Tismaneanu l-a atacat pe Paul Goma în revista ‘Timpul’ de la Iași datat februarie 2006 - nu invers:

*“Paul Goma, siciit de atenia de care se bucura comunitatea evreiasca, deranjat de comemorarea la nivel mondial a Holocaustului, isi doreste ca de aceeasi atentie sa se bucure si victimele bolsevismului. Aceasta forma de gelozie etnica e foarte greu de inteles. Da, arhivele fostei Securitati sint inca in mare parte la secret, da, victimelor comunismului din Romania si din Basarabia nu li s-a facut dreptate, iar lucrurile sint departe de a se fi limpezit, dar asta nu inseamna ca trebuie sa lasam frustrarea si resentimentul sa ne intunece discernamintul si decenta umana in fata suferintelor altora. Generalizarile si acuzele nefondate la adresa evreilor din Basarabia, care s-ar fi dezis de Romania Mare, care ar fi participat la impunerea fortata a comunismului si ar fi devenit, incepind cu 1940, „calaii“ romanilor din Basarabia si Bucovina de Nord si apoi, din 1944, ai locuitorilor din Romania **sint manifestari clar antisemite** care nu-i fac nici o onoare disidentului Paul Goma. Pe de alta parte, aceasta grava deraiere a scriitorului nu trebuie sa gireze detractori de teapa generalului de securitate Plesita, fostul sau tortionar, care i-a negat lui Goma orice activitate anticeausista.”* (subl. îmi aparține, P.G.)

Surprins, am comentat aceasta acuzatie (“*generalizările...la adresa evreilor din Basarabia... sint manifestari clar antisemite*”), iar rezultatul a fost introdus în Jurnalul pe luna martie 2006 instalat pe site-ul meu web.

D e z e c h i l i b r u l (inegalitatea șanselor...) este vadit:

V. Tismaneanu se folosește de presa scrisa, difuzată în țară și peste hotare în mii de exemplare - citite, comentate, citate; P. Goma de... site-ul său internetier, vizitat de câteva persoane.

Totodata:

- afirmațiile lui V. Tismaneanu (în 'Timpul') despre P. Goma nu sunt dovedite p r i n c i t a t e - ci povestite, ceea ce le trimite în categoria c a l o m n i i l o r ;

- afirmațiile lui P. Goma (înca o data: în replica târzie) sunt a d e v a r u r i oricând dovedibile cu documente.

În fine: tonul si sabloanele folosite în scrisoarea Dvs. nu țin seama de o minimă... egalitate de pozitii în acest "dialog": cu nici un chip nu aveți mai multe drepturi decât interlocutorul - iar argumentatia este, scuzați: infantila. Abia în momentul în care veți clarifica paternitatea textului din 'Timpul' (pentru care, în mai multe mesaje v-ati exprimat regretul...) se va putea angaja o dezbatere din care sa rezulte adevarul: cine, cum (cu citate) l-a calomniat pe celalalt și cine, cum (cu citate), chiar daca afirmatiile sale au ranit, sunt adevarate, se pot proba, cu documente.

În situația de fata - creata de Dvs., Vladimir Tismaneanu - eu nu va pot raspunde cu aceeași moneda, si chiar de as avea puterea, nu aş face-o, chiar daca, o eternitate de o saptamana m-am iluzionat ca impartasim aceleasi valori.

Prin urmare, îmi voi continua "activitatea" de unic-scriitor-român samizdatizat-internetizat, obligat sa-si difuzeze scrierile, doar pe cale... electronică - ceea ce se traduce prin: voi consemna în Jurnalul pe aprilie "corespondența" noastră; și, evident, comentariile mele.

În ziua de 31 martie 2006, când am aflat ce scrisese despre mine prietenul Tismăneanu, mai ales că aveam la îndemână p r o b a calomniei (citatele), în mod firesc, m-am gândit sa-l introduc pe lista celor dați în judecată pentru acuzațiile calomnioase de "antisemitism" - tot atât de ne-justificate, ne-probate prin citate, ci rezumate abuziv - adică lângă holocaustologii R. Ioanid, M. Shafir, Dan Pavel, Al. Florian, A. Oişteanu, Carmen Muşat, Ed. Reichman, Buduca...

Nu am făcut-o atunci și nu am s-o fac acum.

Deocamdată.

Paul Goma

Duminică 16 aprilie 2006

Zi ploioasă de primăvară. Mi-a ieșit leușteanul. Cer iertare doamnelor românce pentru necuviința exprimării, am vrut doar să comunic: leușteanul "vechi", a dat frunze, aproape ca ale răsadului nou adus de Niculiță. Nu și cel semănat - încolo, peste vreo săptămână, dacă îl plouă tot atât de fertilizator ca azi.

Am dormit multe ore, dar nu m-am odihnit: Tismăneanu.

Iată, nici în acest caz nu-mi vine să spun: «Dar cum am crezut într-un ins ca el?» Nici deja clasicul: «Îmi pare rău că l-am cunoscut pe V. Tismăneanu»

Nu: nu-mi pare rău că am crezut în sinceritatea, în onestitatea, în obiectivitatea lui (de a trata cazurile bolșevicilor veniți pe tancuri din

URSS, ca părinții săi). Îmi pare rău că toate acestea au fost desmințite.

Cum să-mi pară rău că l-am cunoscut pe V. Tismăneanu? Din contra: îmi pare bine. Regret însă - și sufăr - că mi s-a arătat cu *cealaltă* față a lui. Eu îl credeam *altfel* decât coechipierii: R. Ioanid, Al. Florian, Shafir, Oișteanu, Volovici, Wiesel... Însă, vai: tot o apă și-un pământ.

În ceea ce mă privește pe mine și eventualele “câștiguri” pierdute - în realitate: *recuperări ne-... recuperate*: cetățenia română, posibilitatea de a publica în România, procurarea unui costum de înmormântare... Mărturisesc, dar nu rușinat: mă gândeam ca, la un moment dat, să cer guvernanților, nu despăgubiri (cui? din punga cui?), ci, în spiritul meu:

- Să mi se dea o casă (dar una faină, bună, centrală, cu grădină și curte) în care să amenajez o bibliotecă, unde să-mi depun arhiva; un loc în care să existe o sală mărișoară în care să se poată citi, scrie, copia, scană documentele. Aceasta să devină, după moartea Monstrului care încă mai sunt Casă Memorială purtându-mi numele - ce, nu ar merita numele blestemat al lui Goma atâta lucru?

De unde, casa? În nici un caz din “fondul de stat și de partid” - nu! Mă gândesc la unul din imobilele (casele) ocupate de fostul meu prieten, securiucul Babiuc, escroc și afacerist cu armament (parcă Bell). Dar nu “una dintre ele” - ci cea pe care o voi alege-o eu, după... catalog.

Bineînțeles, nu vreau cu nici un chip una dintre legendarele case ale lui Năstase: cum să poți supraviețui o eternitate de treizeci de secunde într-un “univers” impregnat de bășinile - pe toate orificiile - ale unuia ca Năstase? Este exclus să optez pentru casa ocupată de decenii de Pleșiță (strada poartă numele unui pictor): aceasta ar miroși a rugină de la ușile de fier ale arestului de la Rahova - iar casa lui de la țară, cea fulgerată-trăznită - ar adia a pucioasă autentică. Dată cu parfum de latrină.

Nu, domnule, eu vreau cea mai convenabilă mie casă din fondul locativ al lui Victor Babiuc - dar fără mobile, fără covoare, fără robinete - și mai ales: fără gresie neagră, cu aceea să-și placheze pe dinăuntru cavoul pe al cărui fronton va scrie:

*“Aici zace Victor Babiuc, vânzător de prieteni,
securist cu-pregătire”*

sau:

“securist avînd-la-bază”

Și ce aș mai vrea (se observă: folosesc prezentul cinstit)?

Aș mai fi vrut ca editura Institutului Român să-mi editeze o serie de autor - se află gata pregătite, culese, paginate, vreo 40 titluri - ce n-aș încăpea și eu unde încape ditamai Nina Cassian? Și uriașii Banu Rădulescu și A. Codrescu? Adevărat, sunt mult mai puțin valoros decât D. Micu și G. Dimisianu și Fănuș Neagu, dar măcar jumătate cât epocala poetă Carmen Firan parcă aș fi - bine: un sfert din Dânsa. L-aș

solicita ca responsabil de ediție pe prietenul nedesmințit Mircea Martin, corector l-aș indica pe Mihăieș (sperînd că între timp a învățat limba română), iar pe Patapievici l-aș invita să mă prezinte, el personal, librărilor - însă numai după ce va fi citit cartea prezentată...

Sunt rău? Da, sunt, însă am mai spus: mie, astfel de răutate îmi trece. Însă lor, răutatea-lor împotriva unui coleg, a unui prieten va rămâne și după ce ei vor deceda prin murire - că n-or fi ei chiar eterni-eterni, precum țăranul român al lui Bernea. Și va răzbate (de răutate fiind vorba) la suprafața mormântului, cu clăbuci verzi.

Pentru prima parte a visului (Casa Memorială) Ana, mult mai rănită decât mine de întoarcerea pe... adevărata-i față a lui Tismăneanu, vineri, la Bibliotecă, i-a relansat șefului său propunerea mai veche: ca soțul ei iubit să încredințeze manuscrisele și arhiva Bibliotecii Nationale a Franței. Acesta i-a amintit că în urmă cu câțiva ani primise oferta cu bucurie - deci: Când ne va face Paul Goma onoarea de a încredința Fondul cu numele său?

Ana a mormăit o promisiune...

Luni 17 aprilie 2006

Mi-au înflorit: trei panseluțe "clown" - așa le spun eu, pentru că privite din față au chipul-masca de clown; o violetă - violetă: precum și trei dintre cele vreo zece frezii sunt gata-gata să înflorească. Balsam colorat, nu odorat, fiindcă aici florile nu au miros, doar "verzile": rosmarinul, lămâița, sulfina, levănțica.

De ce Tismăneanu a descoperit abia după ce mă invitase la Comisie că... îl scriam de rău?

Răspunsul este la înde-gură: fiindcă el - cu excepția unuia dintre volumașele **Amnezia la Români** (dar niciodată nu am dedus care, el trimitea doar la titlu), nu a mai citit altceva scris de mine. Și prin această apucătură dovedește că este curat-român. Ce să se ostenească să citească, dacă are atâtea alte treburi presante de rezolvat?

Miercuri 19 aprilie 2006

Tot-așa, tot-greu o vom duce până în 6 mai - atunci am fost liberat de la Rahova (adevărat: hăt, în 1977, iar de atunci multă apă a curs). Nu, nu mi-e bine. Bătrânețe, haine crețe (dacă nu le calci...).

Joi 20 aprilie 2006

Iată varianta lui Tismăneanu în legătură cu ceea ce ne desparte (din *Ziua* de azi):

(...) "Fara Goma in Comisie

"Intrebat de Stejarel Olaru daca Paul Goma a acceptat invitatia de a face

parte din Comisie, Tismaneanu a raspuns afirmativ, insa a adaugat ca si-a schimbat parerea in legatura cu celebrul disident. "Nu pot colabora, procedural, cu el", a raspuns politologul, mentionand ca Goma a publicat, cu putin timp in urma, cateva scrisori personale trimise de Tismaneanu catre tatal sau. "Astfel de gesturi nu corespund standardelor procedurale dupa care vreau sa lucrez comisia", a adaugat Tismaneanu."

Mă voi ocupa de minciunile tismane, deocamdată doar de o ciupeală din textele mele - feroce condamnate de holocaustologi:

"In opinia lui Tismaneanu, ar trebui sa existe "un Nürnberg al comunismului romanesc", avand in vedere ca sistemul totalitar comunist romanesc a intrecut in intensitate nazismul."

Vineri 21 aprilie 2006

Zilele de 18, 19, 20 aprilie au fost infernale pentru noi, care din decembrie, de la "adresa" OFPRA, am traversat în genunchi patru luni care ne-au măcinat ce mai rămăsese nemăcinat din energie și din chef de viață.

Oricum: marți am primit vizita (fixată de o săptămână) a "doi domni necunoscuți în civil", vorba mea. Nu mă așteptam la nimic bun, i-am primit, nu rece, chiar agresiv (era și Ana acasă, am făcut un minunat tandem). Informații despre noi vor fi cules ei, dar și noi dinspre ei: comisarul divizionar DST Rossi, cel care se ocupase de "L'Affaire Tanase-Goma" în 1982 (cu Haiducu, vezi **Soldatul câinelui**) a murit - Dumnezeu să-l ierte. [...]

Oricum, nu a rămas neremarcată insistența - discretă, mie-mi spui - a lor, ca să... nu ne adresăm Tribunalului European...

Ziua de miercuri: și ea tensionată: am redactat un memoriu și către Mediatorul Republicii - "necunoscuții în civil" ne sugeraseră. Tot miercuri, în disperare de cauză i-am telefonat ui Thierry Wolton, cerându-i o mână de ajutor.

Ieri, joi: am depus la poștă un exemplar din hârtiile adresate Mediatorului Republicii (o doamnă), apoi m-am dus, pe picioarele mele până la biroul lor de lângă spitalul St. Louis - unde am depus un al doilea exemplar.

După amiază, pe la orele 16, Ana s-a întors de la Bibliotecă aducând o scrisoare de la OFPRA! Am să o iau la puricat cu alt prilej - acum sunt preocupat de altceva:

Citatul din Tismăneanu pe care l-am produs în Jurnal, apoi în dreptul-la-răspuns, tot de ieri, trimis la Ziua - nu este al lui Tismăneanu!

Prima veste mi-a venit de la N. Coande pe care îl întrebasesem care este adevărul. El mi-a trimis numărul indicat din *Timpul* (febr. 2006): nu era! Dan Culcer mi-a fost de mai mare folos: el și-a dat seama că

cel care îmi trimisese citatul copiase două pasaje alăturate, unul referitor la Tismăneanu, celălalt cu citatul pricinatic - și le-a sudat! Dar nici el nu a putut afla cine este autorul antisemitizării mele din pasajul lipit. Urmează să mai caute.

Situație deosebit de gravă: i-am atribuit lui Tismăneanu cuvinte pe care nu le rostise (fiind vorba de un dialog) - și de care el nu-și aducea aminte să le fi pronunțat.

Cine este de vină? Firește, eu. Ce importanță că fusesem “indus în eroare”, “dezinformați”! În principiu eram obligat să verific exactitatea, mai precis: paternitatea citatului.

Încep cu scuzele de pe acum, chiar dacă tot nu știu cine a rostit ce am pus eu în gura lui Tismăneanu. Am greșit grav și în astfel de cazuri nu există circumstanțe atenuante. Îi scriu lui Tismăneanu:

Paris, 21 aprilie 2006

Domnule Vladimir Tismăneanu,

Ieri, 20 aprilie a.c. am aflat de la N. Coande - pe care îl contactasem în acest scop, că în dialogul său cu V. Tismăneanu nu există citatul antisemitizator produs de mine. Tot ieri Dan Culcer, după investigații pe internet, a ajuns la concluzia - provizorie:

Persoana care îmi trimisese citatul copiase (din Revista Presei a Observatorului Cultural) un pasaj referitor la politologul V. Tismăneanu și îl lipise - din nebăgare de seamă - de un citat în care P. Goma era antisemitizat.

Dar tot nu am aflat cine este adevăratul autor al citatului atribuit de mine lui Vladimir Tismăneanu.

Oricum, fapta este extrem de gravă și mi-o asum, fără a evoca eventuale circumstanțe atenuante.

Drept care îmi cer iertare.

Paul Goma

P.S. În trecut observ:

“...un Nürnberg al comunismului românesc” a fost lansată de mine, cu câteva decenii în urmă - să zicem, în romanul **Ostinato**, scris în 1965”, sub forma:

“...un Nürnberg II”.

După obicei, V. Tismăneanu ciupește de pe unde poate, fără a indica sursa.

P.G.

Duminică 23 aprilie 2006

Paștele. - Adevărat c-a-nviat!

Ieri am reluat dreptul la răspuns din 20 aprilie, l-am corectat - și l-am trimis în jur: [...]

În trecut: ieri am primit avizul de primire al memoriului trimis Mediatorului - depus... alaltăieri! Ceilalți destinatari îmi răspunseseră după 2-3 săptămâni, sau... niciodată.

Luni 24 aprilie 2006

Am scris/răspuns la OFPRA.

Am văzut componența Comisiei:

"Din Comisia condusa de politologul Vladimir Tismaneanu fac parte Sorin Alexandrescu, Sorin Antohi, Mihnea Berindei, IPS Nicolae Corneanu, Radu Filipescu, Monica Lovinescu si Virgil Ierunca, Sorin Iliesu, Gail Kligman, Nicolae Manolescu, Horia-Roman Patapievici, Marius Oprea, Dragos Petrescu, Andrei Pippidi, Romulus Rusan, Stelian Tanase, Constantin Ticu Dumitrescu, Cristian Vasile si Alexandru Zub."

O componență ideală. Îi urez viață lungă.

Marti 25 aprilie 2006

Lucrez până la epuizare pentru punerea la punct a publicisticii - în mai multe volume de **Scrisuri**.

O pauză, ca să cercetez componența Comisiei:

Fac un efort să nu fiu mai rău decât sunt - degeaba.

Deci: ce caută aici Sorin Alexandrescu? *Ce a vrut el să știe* despre comunismul din țara sa în aproape întreaga durată a exilului? Vreme de peste 20 ani s-a purtat ca un struț: stabilit la Amsterdam, refuza să se atingă de exilații activi, frecventa ambasada RSR, când se întâlnea cu compatrioți literatori susceptibili de a traduce în neerlandeză vreun text al unui... anticomunist, pe dată îl băga în sperieți cu ce-o să pățească el și familia sa din România, dacă *se află*... Îi sfătuia să traducă numai din scriitorii agreeți de regimul de la București : Blandiana, Fănuș Neagu, Sorescu, D. R. Popescu, Mircea Dinescu, Zaharia Stancu. Cât despre olandezi, precum flamandul Julien Weverbergh, dacă aveau de gând să traducă, să editeze texte, cărți scrise de inși periculoși (ca mine), aveau să sufere "rigorile legilor socialiste": în primul rând aveau să fie șterși de pe lista "prietenilor României": soția lui Julien, Petrina, româncă de origine, n-a mai primit viza de intrare în România, pentru a-și vedea părinții, ca înainte - pentru că soțul editase **Culoarea curcubeului (Met het woord tegen de muur** - "Cu capul de zid", în 1980) .

Cu asta se ocupa structuralistul, faulknerologul nostru Sorin Alexandrescu, nepot al lui Eliade. Și n-am terminat: Culianu, stabilit la Groningen, nu doar un "reacționar", dar în relații de colaborare cu periculosul Goma, a fost pus bine, la ambasada de la Haga; și el - ca el - dar și soția sa, Carmen, traducătoare a unei alte cărți foarte nocive a lui Goma: **Patimile după Pitești** (apărută la Elsevier Manteau, în 1982, sub direcția aceluiași Weverbergh sub titlul: **Het vierkante ei** - "Oul cubic") - cu aceleași "pedepse". Aceste informații le dețin, atât de la Weverbergh, cât și de la Culianu. Acesta din urmă, aflat într-o zi la

Paris, în casa lui Barbăneagră a dat nas în nas cu Sorin Alexandrescu și l-a întrebat ce caută într-un “cuib de legionari”, tocmai el, care, ambasadoriștilor reseriși îl turna pe el (pe Culianu) că are legături strânse cu legionarul Eliade, unchiu-său iubit...;

Dar eternul Sorin Antohi, cel uns cu toate unsoarele supraviețuirii unui elitard ca el, model de salamandritudine? ;

De Ilieșiu nu mă mir - mă mir că nu apare Blandiana - se poate una ca asta?, se poate: o reprezintă vânjosul anticomunist Rusan;

Gail Kligman să fie “Radu Ioanid” al Tismăneanului?

Iată-l și pe indispensabilul Stelian Tănase, geamănul lui Antohi;

Pippidi - parcă era și în consiliul Holocaustului, să nu existe vreo incompatibilitate?;

Manolescu - mărturisesc: nu credeam că se arată în public cum este el pe dedesubt; cu izmănuțe.

În fine, Zub. Zubul de serviciu.

Cei care vor citi rândurile de mai sus să fie liniștiți: numai ranchiuna, ciuda, gelozia că eu am fost respins de Tismăneanu m-au determinat să împrôsc bale și venin înspre acești străluciți intelectuali și dârji anticomuniști. Că dacă Tismăneanu m-ar fi luat și pe mine - ca element de decor - l-aș fi suportat până și pe Manolescu, nu i-aș fi dat șuturi la țurloaie decât atunci când Băsescu s-ar fi uitat în altă parte.

O clipă. Dar Liiceanu? Dar Pleșu? A, ei fac parte din staful lui Tăriceanu? Dar Marius Oprea nu era chiar plutonierul major al plutonului de atac? Dar Scriitorul Tanchetei: Dinescu ? Dar ceilalți? *Și unde-i Oișteanu?* Grea problemă. Renunț să o rezolv.

Miercuri 26 aprilie 2006

Mi-a scris V. Roncea: *Ziua* va publica mâine dreptul de răspuns.

Mircea Stănescu: a fost ieri cu Valerian Stan la avocat. Ne apropiem de mal. Mi-a trimis textul plângerii: nu am nimic de adăugat, nici de suprimat. Mâine V. Stan va merge iar la avocat, pentru “ultima perie”.

Joi 27 aprilie 2006

Ziua a chiar publicat - nu am energie să cerceteze cât anume din ce le-am trimis - am observat doar intertitlurile aiurea.

Avocatul mi-a trimis aseară textul Plângerii. I-am mulțumit.

Vineri 28 aprilie 2006

Nu mi-am dat seama de impactul publicării dreptului de răspuns (prima variantă, nu cea de a doua, în care era inclusă și **Mea culpa**), fiindcă numărul “forumiștilor” (183) nu mi s-a părut definitiv: jumătate dintre ei intraseră în vorbă, fiindcă așa obișnuiesc ei, să dea

buzna în crâșmă, să spună un banc, apoi să se care; cam un sfert a fost ocupat de evrei care, cu o lipsă de discreție de mirare la ei, au încercat - în parte au reușit - să facă diversiuni, să abată “discuția”; din sfertul rămas vreo cinci inși, vădit securiști, și-au făcut meseria de zvonaci - restul a încercat să țină piept turmei care nu știa despre *ce* este vorba - dar se băga; care nu știa despre *cine* era vorba - dar avea “părerii” - precum și atacurilor piezișe, dar colonizatoare de timp ale evreilor.

Așadar, “bilanțul”, pentru mine, a fost, vai, negativ. Nu trebuie să ignor și faptul că textul meu (încă nu am avut puterea să verific întocma-itatea lui), era prezentat, în *chapeau* cu multe inexactitudini, iar “inter- titlurile redacției” îi zăpăceau și mai vârtos pe bieții cititori - mono- polizați de meciul de fotbal.

Care nu mi-a fost mirarea-surpriza, în astă-dimineată, consultând XITI, să constat un record absolut al vizitelor sitului meu (3 748!), al vizitatorilor (534!). Nici în visul meu, o, Pașă!

Cu toate acestea, sunt neconsolat. E și greu, la vârsta noastră, la extrema uzură, la sălbatica dușmănie a concetățenilor-colegi-debreaslă, să încasezi, să rabzi, să înduri fără a-ți pierde ultimele pene, ce am îndurat noi, mai cu seamă în aceste patru luni de zile, din 25 decembrie 2005. Și, vorba celuia: «Stai, că nu s-a terminat».

Așa s-ar explica și extrema agresivitate a lui Filip față de Mariana Sipoș: cum el îmi poate “citi” corespondența emailată, a dat de ultimul mesaj al M.S. în care, după un obicei pe care îl uitasem (ultimul dată de vreo trei luni - după care și întrerupsesem comunicarea cu dânsa), m-a urechiat, m-a certat, mi-a indicat erorile (din textul publicat de *Ziua*), firește, neuitând să-mi spună că sunt maestru în deturnarea adevărului... Eu, citindu-i misiva, am încasat atacul și mai ales veninul săgeților; mi-a făcut extrem de rău - dar mi-am zis că eroare va fi dacă mă voi angaja în “explicații”, deci nu am răspuns. Însă a intervenit Filip - “cu ghearii și cu dințile”, vorba unui tovarăș scriitor maghiar realist-bovinist. Nu i-am văzut textul, mi l-a povestit el, cu lacrimi de mânie în ochi și în glas. Nu i-am spus nimic, nu i-am amendat “ieșirea” - fiindcă mi-a făcut bine. Iată: suntem trei (, Doamne și Toți Trei, vorba lui Coșbuc, repetată frecvent de tata, făcând trimitere atât la familia noastră de atunci: mama, el și cu mine, dar și la familia lui, în care fuseseră trei frați din care el rămăsese unicul supraviețuitor).

Suntem doar trei, dar are cine să mă apere.

Ieri - în fapt, seara târziu - am pus punct unei etape a adunării și a ordonării volumelor de **Scrisuri**. În vederea ediției postume, desigur. Vor fi trei volume:

Primul va cuprinde texte dintre 1971 și 1988, totalizează 315 pagini. Deocamdată, fiindcă am rugat-o pe Flori Stănescu să culeagă la ordinator piesele existente în volumul de la Nemira, absente din depozitul meu electronic. Acestea vor însuma în jur de 120 pagini;

Al doilea: 1994-1998 : 514.

Ce s-a întâmplat între 1988 și 1994 (șase ani)? Să nu mai fi scris

publicistică? Adevărat, îmbolnăvindu-se Focke, tovarășa Tatiana Korn șefesa lui la Deutsche Welle m-a trimis la plimbare în liniște (“prea îl atacam pe Ceaușescu” - în realitate nu aveam loc de tovarășul nostru A. Băleanu, teatrologul, cel care-l denunțase, împreună cu Mirodan, pe I. D. Sîrbu - îmi povestise victima în 1958, la Jilava, în camera 12 de pe-a-ntâia). Cum la Europa liberă nu mai colaboram de pe vremea lui Bernard, nu mai aveam unde să mă exprim, locul fiind ocupat de bra-vii anticomuniști Hurezeanu, Gelu Ionescu, N.C. Munteanu, Mircea Iorgulescu - și alte neveste ale lui Shafir. Este posibil să nu fi scris - până în decembrie 1989? Dar unde să fie textele publicate, totuși, în presa din România după 1990? Or fi ele pe undeva, însă nu am energia să le caut.

În fine, al treilea volum: 1999-2006.

Când m-am trezit din somnul de dupăamiaza, am găsit asta:

“Dna Crangariu si eu tocmai am fost la Judecatoria Sectorului 1, unde am reusit inregistrarea actiunii. Si judecatorul de azi o luase la un moment dat cu paratii din strainatate etc etc insa la acesta a prins argumentul (care la duduia de ieri si "consilierii" ei n-a prins) ca paratii sunt vorbitori de limba romana, ca si-au scris opera in limba romana (inclusiv opera incriminata) etc etc.

“**Dosarul are numarul 13596/299/2006 si are ca prim termen de judecata data de 30 mai**, cand, anticipeaza Dna Crangariu, vor fi de rezolvat unele chestiuni prealabile de procedura.

Numai bine,
Valerian Stan”

A dat Dumnezeu! Credeam că are să se îngroape și acțiunea asta în nămol, ca cea în care Stejărel Olaru, împuternicitul, m-a lăsat baltă... Dar nu: Tenacitatea, normalitatea lui Mircea Stănescu și a lui Valerian Stan au avut, de astă dată, câștig de cauză. Măcar ca predare a Plângerii.

Așadar, vor fi chemați în judecată:

DOMNULE PRESEDINTE,

Subsemnatul Paul GOMA, domiciliat in Paris, arondismentul 20, str. Bisson nr. 27 – 29, Franta, chem in judecata urmatorii parati:

I.– ADMINISTRATIA PREZIDENTIALA, cu sediul in Palatul Cotroceni, str. Geniului, nr.1 – 3, sector. 5, cod.060116, Bucuresti;

II.– ANDREESCU Gabriel, la Centrul de Studii Internationale, Str. Nicolae Tonitza, nr. 8, sector 3, cod. 704012, Bucuresti;

III.– Editura Polirom Iasi, cu sediul in B- dul Copou nr. 4, cod. 700506, jude-tul Iasi;

- IV.– Federatia Comunitatilor Evreiesti din România, cu sediul in str. Sf. Vineri, 9-11, sector. 3, cod 030202, Bucuresti;
- V.– FLORIAN Alexandru, la Universitatea Crestina „Dimitrie Cantemir”, cu sediul in Bucuresti, Splaiul Unirii nr. 176, cod 030134, sector. 3, Bucuresti;
- VI.– GÂRBEA Horia, la Uniunea Scriitorilor din România, Calea Victoriei, nr. 115, sector. 1, cod. 10071, Bucuresti;
- VII.– GHEORGHIU Mihai Dinu, la Centre de sociologie européenne, Maison des Sciences de l'Homme 54, boulevard Raspail 75270, Paris cedex, 06 Franta;
- VIII.– IOANID Radu, la United States Holocaust Memorial Museum, 100 Raoul Wallenberg Place, SW Washington, DC 20024-2126 USA;
- IX.– LASZLO Alexandru, str. Micus, nr. 1, bl. E 12, ap. 87, cod. 400510, Cluj-Napoca, judetul Cluj;
- X.– LEFTER Ion Bogdan, Str. Jules Michelet, nr. 25, sector. 1, cod. 10462, Bucuresti;
- XI.– MANOLESCU Nicolae, la Uniunea Scriitorilor din România, Calea Victoriei, nr. 115, sector. 1, cod. 10071, Bucuresti;
- XII.– MARIAN Boris, la revista „Realitatea evreiasca”, str. Popa Nan, nr. 70, cod. 024078, Bucuresti;
- XIII.– MIHAIES Mircea, la Uniunea Scriitorilor din România, Calea Victoriei, nr. 115, cod. 10071, sector. 1, Bucuresti;
- XIV.– MUSAT Carmen, la Revista „Observator cultural”, cu sediul in str. Constantin Daniel, nr.11, et.2, cod. 010631, sector 1, Bucuresti;
- XV.– OISTEANU, Andrei, str. Calderon Jean Louis, ziarist, nr. 22, cod. 020036, sector 2, Bucuresti;
- XVI.– Revista „22”, cu sediul in Calea Victoriei nr. 120, cod. 010093, sector 1, Bucuresti;
- XVII.– Revista „Observator Cultural”, cu sediul in strada Belgrad nr. 3, cod. 011804, sector. 1, Bucuresti;
- XVIII.– Revista „Realitatea evreiasca”, publicatie a Federatiei Comunitatilor Evreiesti din România, str. Popa Nan, nr. 70, cod. 024078, Bucuresti;
- XIX.– Revista „Timpul”, cu sediul in B-dul Carol I, nr. 3 – 5, Casa Conachi, cod. 700506, judetul Iasi;

XX.– SHAFIR Michael, la Facultatea de Studii Europene, Universitatea Babes-Bolyai, str. Emmanuel de Martonne nr. 1, cod. 400090, Cluj-Napoca;

XXI.– TOTOK William, Wilhelmsaue 2, 10715 Berlin, Germania;

XXII.– VIANU Ion, str. Muresanu Andrei, poet, Nr. 33, sector. 1, cod.11842, Bucuresti;

XXIII.– WIESEL Elie, la United States Holocaust Memorial Museum, 100 Raoul Wallenberg Place, SW Washington, DC 20024-2126;

XXIV.– Ziarul „Cotidianul”, cu sediul in Bdul Carol I nr.34 – 36, cod. 020922, sector. 2, Bucuresti,

pentru ca instanta de judecata, pe baza probelor care se vor administra, sa dispuna:

- OBLIGAREA PARATILOR SA INCETEZE ACTIUNILE PRIN CARE SE ADUCE ATINGERE DREPTULUI MEU LA ONOARE SI REPUTATIE;

- OBLIGAREA PARATILOR SA PUBLICE O DEZMINTIRE A RESPECTIVELOR AFIRMATII, IN NUMARUL IMEDIAT URMATOR DATEI RAMANERII DEFINITIVE A HOTARARII DIN PREZENTA CAUZA, IN ZIARELE / REVISTELE IN CARE AU APARUT AFIRMATIILE DEFAIMATOARE SAU, ATUNCI CAND AU APARUT INTR-O CARTE, INTR-UN ZIAR NATIONAL DE LARGA CIRCULATIE;

- OBLIGAREA PARATILOR SA-MI PLATEASCA FIECARE SUMA DE 10 RON, CU TITLU DE DAUNE MORALE.

MOTIVELE ACTIUNII:

Subsemnatul, am fost vreme indelungata si sunt si in prezent tinta unei campanii sustinute care vizeaza denigrarea mea, sub caracterizarea falsa de „antisemit” si izolarea mea de societatea romaneasca si de publicul din Romania.

Sunt cunoscut atat in tara, cat si peste hotarele ei, ca disident fata de regimul comunist totalitar, caruia m-am impotrivit prin atitudinea mea, prin opiniile mele exprimate chiar si in „epoca de aur”, cand inca ma aflam in tara, ca si acum, cand traiesc in exil (sunt recunoscut in calitate de refugiat politic si traiesc in Franta) si prin scrierile mele, in care am criticat dur regimul amintit, dezvoltand in acelasi timp o prezentare a evenimentelor acelei perioade, bazata pe surse de documentare obiective, istorice.

Pentru atitudinea mea constanta, caracterizata prin lipsa concesiilor fata de adevarul istoric si printr-o critica activa la adresa reprezentantilor de ieri si de azi ai regimului comunist din Romania, am platit si continuu sa platesc un

pret dureros, exprimat inclusiv prin marginalizarea si prin ostracizarea mea, sub falsa categorisire de „ANTISEMIT”. Explicatia acestei stari de fapt consta in imprejurarea ca m-am referit in scrierile mele si la fenomenul „holocaustul romanesc”, cu invocarea surselor istorice si documentare relevante, credibile, obiective. Pentru ca mi-am permis sa am o alta opinie decat o serie de „holocaustologi” din tara si de peste hotarele ei, asupra subiectului de mai sus, iar acestia, in impresiionanta lor majoritate evrei, sunt adepti ai unei teorii absolute, pornind de la premise false si neconfirmate de surse istorice viabile, teorie cu privire la care nu permit nimanui sa-i contrazica, fie si cu argumente stiintifice, mi-am atras din partea lor o reactie virulenta si revansarda, pentru totdeauna.

Paratii au in comun aversiunea declarata si afisata cu nonsalanta fata de pretinsii dusmani ai cauzei denumita „Holocaustul din Romania”, dusmani in categoria carora m-au aruncat, fara discernamantul necesar, fara o raportare obiectiva si realista a surselor istorice pe care se intemeiaza opiniile exprimate in scrierile mele si fara minimul respect pentru adevar si pentru persoana mea, ca om si ca scriitor.

Astfel cum onorata instanta cunoaste bine, acuzatia de antisemitism si de negare a Holocaustului adusa în prezent cuiva reprezinta una dintre cele mai grave acuzatii posibile. Antisemitismul si negarea crimelor comise împotriva evreilor, inclusiv pe teritoriul României, constituie o fapta determinata, o manifestare care expune pe autorul ei nu numai „dispretului public” dar si unei sanctiuni penale. Astfel, potrivit prevederilor art. 5 si 6 din Ordonanta de urgenta nr 31/2002 privind interzicerea organizatiilor si simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob si a promovarii cultului persoanelor vinovate de savârsirea unor infractiuni contra pacii si omenirii, promovarea ideologiei fasciste, rasiste sau xenofobe se pedepseste cu închisoare de la 6 luni la 5 ani si interzicerea unor drepturi. Cu aceeasi pedeapsa este sanctionata si contestarea sau negarea în public a Holocaustului ori a efectelor acestuia.

Dar pentru un scriitor, pentru un filosof, pentru un om de arta sau de stiinta, consecintele unor asemenea incriminari sunt înca si mai drastice, cel mai adesea acestea însemnând o pata foarte greu de sters asupra întregii lor opere. Ne vom opri pe scurt numai asupra câtorva exemple, dintr-o multime care ar putea fi date. Martin Heidegger, unul din cei mai importanti filosofi germani din secolul al XX-lea, a fost acuzat pentru „comportamentul sau politic ambiguu”, în sensul în care „pe de o parte respingea conceptiile rasiale ale nazismului si se declara împotriva arderii cartilor <suspecte> pe teritoriul universitatii, pe de alta parte nu întreprindea nimic pentru a împiedica antisemitismul crescând, care afecta o parte din corpul didactic si din studenti” (perioada în care era rector al Universitatii din Freiburg). Asa cum s-a aratat în repetate rânduri, Heidegger nu a fost înteles nici chiar de catre nazisti, pentru a caror simpatie este acuzat. Nazistii însisi îl acuzau ba de nihilism, ba ca nu cunostea bine germana, motiv pentru care scrierile sale nu puteau fi întelese, ori ca „filosofia sa este una în spirit de evreu, încâlcita”. Opera lui Richard Wagner, compozitor si dramaturg, unul din cei mai de seama reprezentantii ai romantismului muzical, a fost si este si ea umbrita de faptul ca autorul a fost acuzat ca a „aderat la ideile nationaliste pangermanice”.

Printre „exemplele românești” poate fi amintit, între multe altele, cazul Mihai Eminescu. Opera excepțională a poetului poartă peste ani stigmatul acuzațiilor de „nationalism” și „antisemitism”. Însuși sfârșitul tragic al poetului este pus de numeroși cercetători în legătură cu atitudinile sale politice.

În anii de după 1989, acuzații asemănătoare au fost aduse – îndeosebi de către reprezentanți ai „Comunității Evreiești din România”, și fără o fundamentare cât de cât serioasă – unor intelectuali contemporani precum Gabriel Liiceanu, Dorin Tudoran sau Nicolae Manolescu. Dar acuzații aproape asemănătoare au fost aduse și unora dintre cei care au considerat că este de datoria lor să ia atitudine în fața incriminărilor injuste aduse colegilor lor – cazul scriitorului Mircea Mihaies. Mircea Eliade, Emil Cioran și Eugen Ionesco, alți intelectuali români de frunte, au avut și ei parte de incriminări asemănătoare, fiecare dintre acestea fiind tot atâtea ocazii în care opera lor a avut de suferit consecințe.

Un episod probând în modul cel mai concret urmările acuzațiilor de antisemitism este cel din vara anului 2003, din jurul savantului român Nicolae C. Paulescu, inventatorul insulinei. Spitalul „Hôtel-Dieu”, din Paris, unde profesorul Paulescu a lucrat între anii 1891 și 1894, pregătea dezvelirea unei plăci comemorative și a unui bust al savantului, precum și o ceremonie a decernării unui premiu internațional care să-i poarte numele. Pregătirile de la spitalul parizian au fost anulate în urma unui articol apărut în presa acuzând antisemitismul fostului profesor (articolul a fost provocat de o scrisoare de protest venită din partea unei organizații evreiești din Statele Unite). Festivitățile au rămas anulate deși numeroși intelectuali au intervenit solicitând ca meritele științifice ale savantului român să nu fie anulate de opiniile sale politice. O poziție publică în acest sens a prezentat inclusiv președintele de la acea dată al Federației Comunităților Evreiești din România, academicianul Nicolae Cajal, care a declarat între altele: „În judecarea cazului Nicolae Paulescu este necesar să subliniem, de la început, că avem de-a face cu probleme de natură deosebită. Prima este importantă și incontestabilă a descoperirii insulinei pentru istoria mondială a științei românești. Personal consider că meritele lui Nicolae Paulescu sunt mari, sunt deosebite și trebuie relevate la valoarea lor. Pentru aceste merite l-am propus, în anul 1990, ca membru post-mortem al Academiei Române, când Adunarea Generală l-a și ales prin vot secret. În acest context, se impune o disociere obligatorie între contribuțiile științifice în combaterea diabetului și opțiunile personale antisemite. Dacă este sau nu vinovat este o altă problemă și, deci, se cuvine să o judecăm ca atare. Eu respect părerile personale ale fiecărui om și cred că nu am voie să leg valoarea omului de știință de concepțiile sale, inclusiv cele antisemite. Sunt două probleme distincte și trebuie considerate ca atare. Nu se pot amesteca. Îmi amintesc că tatăl meu, care a fost studentul lui Nicolae Paulescu, îl respecta și îl admira, deși știa că era antisemit. Când judeca valoarea sa remarcabilă de profesor și om de știință nu-l interesa concepția filosofică sau ideologică. Eu consider că fiecare om are dreptul să aibă propriile lui concepții, indiferent dacă mie îmi plac sau nu”. În legătură cu acest caz este semnificativ și faptul că acuzația de antisemitism a omului de știință a mers până acolo încât s-a avansat ideea că, în 1923, acestuia i-a fost refu-

zat premiul Nobel tocmai din cauza scrierilor sale nationalist-ortodoxe.

În mod asemanator tuturor cazurilor de acest gen, opera scriitorului Paul Goma poarta si ea povara – în aceasta situatie complet injusta – a acuzatiilor care i-au fost aduse. Astfel cum se poate observa inclusiv din Bio-bibliografia autorului, depusa la dosarul cauzei, Paul Goma este un scriitor cu o recunoastere internaționala foarte larga, a carui opera a fost si este publicata mai ales la edituri din strainatate. (Invitat recent în România de catre Uniunea Scriitorilor, scriitorul Mario Vargas Llosa, laureat al Premiului Nobel pentru literatura, l-a indicat pe Paul Goma drept singurul scriitor român în viata a carui opera îi este cunoscuta.) Editurile din România ezita sa-l publice pe Paul Goma din cauza acuzațiilor de antisemitism care i-au fost aduse pe nedrept. Destituirea recenta a scriitorului Liviu Ioan Stoiciu din Directia revistei „Viata româneasca”, ca urmare a publicarii unui text cu pretins caracter antisemit, este extrem de semnificativa sub acest aspect. Faptul ca revista „Viata româneasca” este o publicatie a Uniunii Scriitorilor din România (USR) iar masura a fost dispusa de conducerea institutiei scriitorilor români – de catre presedintele USR, Nicolae Manolescu – este de asemenea foarte semnificativ sub aspectul consecintelor pe care le au asupra operei scriitorului acuzatiile injuste care îi sunt aduse. În conditiile în care asemenea acuzații sunt facute de conducerea USR, in frunte cu presedintele ei, Nicolae Manolescu, este usor de presupus ca editurile din tara vor ezita sa publice un autor purtând un asemenea stigmat.

În cazul concret al revistei „Viata româneasca”, astfel cum s-a apreciat si în „Protestul” din 11 septembrie 2005 al celor 200 de intelectuali români (depus la dosarul cauzei), exista date care arata ca masura conducerii USR a fost impusa de alte ratiuni decât cele de principiu, adica cele tinând de "antisemitismul" lui Paul Goma. Este stiut ca Paul Goma a fost exclus din Uniunea Scriitorilor in aprilie 1977, in plina teroare comunista, inclusiv prin votul actualului presedinte al USR, dl. Nicolae Manolescu. Paul Goma este nu numai o amintire neplacuta pentru presedintele scriitorilor romani, ci si un critic sever al atitudinii morale si politice de dupa 1990 a acestuia, dar si a altor intelectuali români contemporani. Paul Goma a deplâns în repetate rânduri inclusiv faptul ca intelectualii români, în special scriitorii, nu au facut nici cel mai simplu gest de solidarizare cu lupta sa împotriva regimului comunist (nu numai ca nu au facut nici un asemenea gest, dar au mai si votat pentru excluderea sa din Uniunea Scriitorilor). Sub acest ultim aspect, ne apare ca destul de probabil ca o parte a intelectualilor amintiti folosesc „antisemitismul” lui Paul Goma tocmai ca un pretext pentru decredibilizarea si marginalizarea sa, pentru minimalizarea scrierilor sale. Sau, pentru obtinerea unor beneficii, precum postul de ambasador la UNESCO, ca in cazul lui Nicolae Manolescu, o persoana care apare in Raportul Wiesel-Iliescu la capitolul „negatorilor Holocaustului”, alaturi de Paul Goma (pp. 368, 382--383).

În alte conditii decât cele evocate aici, un scriitor de valoarea lui Paul Goma (si cu statutul moral al acestuia) ar fi publicat în propria tara nu din initiativa sa, ci a editurilor. Or, asa cum rezulta inclusiv din Bio-bibliografia autorului, editurile din tara îl evita sistematic – iar, uneori, atunci când se mai întâmpla ca vreuna sa-l „publice” îl cenzureaza ori îi dau cartile la topit.

Prin repetatele publicari ale unor acuzații foarte grave la adresa mea – ca negationist – pornind de la ideea ca nu recunosc „Holocaustul” din România, în sensul perceput de aceștia, detractorii mei m-au stigmatizat în ochii opiniei publice, ca „antisemit”, folosindu-se de influența lor extraordinară (lista paratilor este grăitoare sub aspectul notorietății paratilor, ca persoane publice), astfel încât chiar un gest absolut firesc, cum a fost publicarea scrierilor mele într-o revistă culturală, cum este „Viata Românească”, a determinat represalii imediate, de o mare duritate, împotriva redactorului șef adjunct al publicației respective.

Sustinerile pentru care înțeleg să-i acționez în justiție pe parati sunt următoarele:

I.– Administrația Prezidențială, pentru publicarea pe site-ul său, în cadrul raportului Comisiei Wiesel-Iliescu, a următorului pasaj – parte integrantă a textului respectiv:

„În scrierile a trei figuri importante ale exilului românesc se găsesc formule care intra în tipologia comparațiilor trivializante. Este vorba de PAUL GOMA (s. m. – Paul Goma), Monica Lovinescu și Dorin Tudoran.

Paul Goma, unul dintre puținii disidenți anticomuniști din România, exilat de la sfârșitul anilor '70 la Paris, a scris în ultimii ani mai multe texte în care reclama recunoașterea „Holocaustului roșu” împotriva poporului român, comis și cu contribuția evreilor. Ideea de bază a ultimei sale cărți, Săptămâna roșie, reeditată și foarte mediatizată în România, este următoarea: „Holocaustul roșu pus la cale și de ei [de evrei] a început pentru noi, românii, cu un an mai devreme decât al lor: la 28 iunie 1940 – și nu s-a încheiat nici azi”. Goma susține că, după cedarea Basarabiei și Bucovinei de Nord Uniunii Sovietice, evreii, adulți dar și copii, au comis, cu ordin de la sovietici, dar și din „ura de rasă”, „ura de român”, nenumărate acte de agresiune și umilire împotriva Armatei române. Astfel de acte au venit „dinspre aproape toți evreii aflați în Basarabia și în Bucovina de Nord în acea Săptămâna Roșie, înspre toți românii” (p. 171). Goma recunoaște, explicit și repetat, responsabilitatea României și „culpa comunității” pentru „abominabilul pogrom” de la Iași, pentru deportările în Transnistria (p. 20, 240, 248, 319), dar afirmă că atrocitățile au fost exclusiv rezultatul războiului, în condiții de război, pentru crimele comise de evrei (p. 18, 21, 190). Aceasta ar fi explicația – „adevărul interzis vreme de o jumătate de secol” (p. 256) – pentru reacția violentă a românilor, și nu politica regimului Antonescu, despre care Goma nu pomeneste, sau antisemitismul din România, a cărui existență o neaga. Exilatul român cere „vesnica recunoscintă” pentru Antonescu, „Maresalul dezrobitor” (p. 244). Aproape la fiecare pagină, Goma glosează pe tema culpei evreilor, care ar fi adus comunismul (mai multe pagini sunt umplute cu liste de evrei comuniști), ar fi monopolizat suferința, făcând din contabilitatea cadavrelor o afacere (p. 10, 115, 183-199) și ar fi comis crime care au „întunecat-însângerat întreg secolul al 20-lea”. Scriitorul român cere condamnarea evreilor, acești „calai nepedepsiți” (p. 186-187), prin organizarea unui „Nürnberg II” (p. 95, 170, 217, 274).

Asa cum se poate observa, CARTEA LUI GOMA ILUSTREAZĂ

TOATE FORMELE DE TRIVIALIZARE PRIN COMPARATIE (ACCENTUL CAZAND PE COMPARATIA DEFLECTIVA). PE ANSAMBLU, INSA, ACEASTA ESTE MAI MULT DECAT ATAT: CONSTITUIE O VERITABILA SINTEZA A NEGATIONISMULUI SI ANTISEMITISMULUI, CUM RAR SE POATE GASI IN LITERATURA DE LIMBA ROMANA (s. m. – Paul Goma).

Pe de alta parte, trebuie spus ca Paul Goma se remarca prin radicalitate, nu prin originalitate. În diferite combinatii, idei similare au circulat si înainte în mediile de dreapta din România si exil.» (Raportul Comisiei, pp. 380-381)

II.– ANDREESCU Gabriel:

a) Revista „Observator cultural”, nr. 156, 18-24 februarie 2003, text intitulat „Negare, trivializare si comparatie”:

«SHAFIR SPUNE LA UN MOMENT DAT CA „DREPTUL LA MEMORIE AL ISTORICULUI GOMA“, care reprezinta, pentru multi romani, un Soljenitin al Romaniei, AR FI „MAI PUTIN RESPECTABIL“. ARE TOATA LEGITIMITATEA SA O FACA CIND GOMA CALIFICA POGROMURILE ANTIEVREIESTI CA FORME DE AUTOAPARARE ALE ROMANILOR [subl. n. – P. Goma].»

b) Ziarul „Ziua”, din 17 septembrie 2005, text intitulat „Teme deontologice la Uniunea Scriitorilor”:

«Dintre cazurile enumerate in studiu - printre care negarea Holocaustului, declaratii privind caracterul periculos ori mizerabil al evreilor s.a. -, una singura se aplica fara dubii, dupa opinia mea, lui GOMA: ACUZAREA EVREILOR, CA POPOR, PENTRU CRIMELE, REALE SAU IMAGINARE, DATORATE UNOR EVREI SAU UNOR GRUPURI DE EVREI; ARGUMENTAREA HOLOCAUSTULUI, CHIAR DACA NU SCUZAREA LUI, PRIN COMPORTAMENTUL COMUNITATII EVREIESTI.

Poti sa nu urasti evreii - si, sincer, nu cred ca Goma o face, in ciuda infierbantarii cu care se exprima -, dar POTI SA DEBITEZI TOT FELUL DE LUCRURI DESPRE EVREI CARE NASC RETINERE SAU CHIAR OSTILITATE FATA DE ACESTIA. SCRIERILE SALE "BASARABIA" SI "SAPTAMANA ROSIE..." SUNT PLINE DE STEREOTIPURI. ESTE MOTIVUL PENTRU CARE LE-AM TRATAT DREPT EXEMPLE DE DISCURS ANTISEMIT [subl. n. – P. Goma] [...]

In sfarsit, daca avem in vedere un cod deontologic al Uniunii Scriitorilor si legitimarea lui prin INTERZICEREA TEXTELOR CU NUANTE ANTISEMITE ALE LUI GOMA [subl. n. – P. Goma] [...].»

c) Ziarul „Averea”, din 19 septembrie 2005, articol semnat de Ara Septilici, intitulat „Dezbateri. Cum se foloseste politica de rasism. Antisemitismul, parte din ADN-ul conditiei umane”:

«TEXTELE LUI PAUL GOMA (CHIAR SI „BASARABIA”) AU ACCENTE ANTISEMITE, ESTE DE PARERE GABRIEL ANDREESCU [subl. n. – P. Goma], participant la simpozionul organizat de PER.»

III.– Editura Polirom Iasi pentru publicarea, in cadrul raportului Comisiei Wiesel-Iliescu, a pasajului de la pp. 380-381 – parte integranta a textului res-

pectiv.

IV.– Federatia Comunitatilor Evreiesti din România, cu sediul in str. Sf. Vineri, 9-11, sector. 3, cod. 030202, Bucuresti, in solidar cu Revista „Realitatea evreiasca”, pentru articolul denigrator anonim publicat in Revista „Realitatea evreiasca”, nr.236 (1036), 1 – 15 septembrie 2005, in solidar cu revista amintita si cu Boris MARIAN, pentru articolul „Din presa culturala. Septembrie 2005”, in solidar cu revista amintita si cu Alexandru FLORIAN, pentru:

a) Ziarul „Gândul”, din 3 septembrie 2005, declaratie a lui Gârbea Horia: «COMUNITATEA EVREIASCA DIN ROMÂNIA A REACTIONAT FOARTE DUR. DACA EI S-AU SESIZAT, ÎNSEAMNA CA AFIRMATIILE SUNT GRAVE [subl. n. – P. Goma]».

V.– FLORIAN Alexandru:

a) Textul intitulat: „Antisemitism si politica”, publicat în 2003 pe site-ul Federatiei Comunitațiilor Evreiesti, la adresa: http://www.romanianjewish.org/ro/index_fcer2_01.html:

«Antisemitismul dur pe care îl reprezinta în politica PRM si C.V.Tudor, aveam sa îl regasesc în ANTISEMITISMUL CULTURAL AL LUI PAUL GOMA (subl. n. – Paul Goma). Paradoxal, pentru traiectoriile sociale si politice radical diferite pe care le-au parcurs cei doi în perioada comunista, PAUL GOMA PUBLICA ÎN DOUA NUMERE DIN REVISTA VATRA, UN TEXT DE UN ANTISEMITISM TOT ATÎT DE FEROC, PLIN DE URA CA SI DISCURSURILE VADIMISTE (subl. n. – Paul Goma).

Desigur, s-ar putea face comentarii privind patronii revistei. Ea este o revista de cultura, editata de Uniunea Scriitorilor, dar si de Consiliul judetean Mures cu sprijinul Ministerului Culturii si Cultelor. Cu alte cuvinte, institutii ale statului si o asociatie profesionala gireaza, fie si de la distanta, mesaje ce contravin flagrant Ordonantei de urgenta privind combaterea antisemitismului, a negarii Holocaustului sau promovarea cultului persoanelor condamnate pentru crime împotriva umanitatii. Probabil ca raspunsul cel mai la îndemana ar fi, în aceasta situatie, ca numai autorul este raspunzator de ideile, opiniile sau mesajele comunicate. În fapt, însa, un text nu vede lumina tiparului fara asentimentul conducerii oricarei edituri sau publicatii. Asentimentul poate avea multiple explicatii, dar în fata unui TEXT CONTROVERSAT, CE TRANSMITE MESAJE NASCUTE DIN URA, ÎNDREPTATE ÎMPOTRIVA UMANISMULUI, RAMANE DOMINANTA NEGATIVA, IRECONCILIABILA CU VALORILE SPIRITULUI DEMOCRATIC (subl. n. – Paul Goma).

VATRA A PUBLICAT ÎN NR. 3-4 SI 5-6/2002 UN TEXT PUTERNIC ANTISEMIT, BASARABIA SI "PROBLEMA" (subl. n. – Paul Goma). Mesajele lui Goma din acest articol fluviu se regasesc si în romanul sau Basarabia, publicat în acest an la Bucuresti de Editura Jurnalul literar. FRAGMENTE DIN ACEST VOLUM, INCLUSIV CELE CU CONOTATII ANTISEMITE (subl. n. – Paul Goma), au fost preluat în suplimentul Aldine al cotidianului România libera din 5 octombrie 2002. FARA A MAI TRECE ÎN REVISTA MESAJELE ANTISEMITE DIN TEXTUL SELECTAT DE COTIDIAN, NU POT SA NU REMARC MANIERA ASEMĂNĂTOARE,

LA VADIM SI LA GOMA, ÎN CARE RELATEAZA DESPRE ELIE WIESEL (subl. n. – Paul Goma).

PAUL GOMA SE DOVEDESTE A FI UN NEGATIONIST RADICAL (subl. n. – Paul Goma). El nu ia în seama "falsitatea, idiotenia termenului «antisemit», cand semiti sunt si maltezii si berberii si arabii si, cine ar crede, azi, în Israel: palestinienii!" (Vatra, nr.3-4/2002, p.35). Consecvent, autorul, fara urma de îndoiala carteziana, afla cauza pogromurilor împotriva evreilor, la care s-a dat regimul Antonescu, în asa zisele crime ale evreilor din Basarabia împotriva armatei române, o data cu retragerea administratiei românești în iunie 1940. Cu alte cuvinte, vara lui 1941 este razbunarea românilor pentru vara 1940. ASEMENEA LOGICII VADIMISTE, EVREII SUNT VINOVAȚI DE HOLOCAUST (subl. autorului, re-subl. n. – Paul Goma). "Ce s-a putut întâmpla în doar o saptamana: 28 iunie - 2 iulie 1940, de înnebuniseră Românii, de turbaseră Românii, cerand, promitand - ei, Românii - razbunare pe Evrei, potrivit legii Talionului cea care cere: «Ochi pentru Ochi si Dinte pentru Dinte»? Care sa fi fost Ochiul-prim (în timp)? Dar, primul, cronologic, Dinte?" (idem., p.34)

CARACTERIZARILE NEGATIVE, PROFUND TRIVIALE LA ADRESA EVREILOR, ADEVARATE SARJE DE ANTISEMITISM INTERBELIC (subl. n. – Paul Goma), abunda în cele 2 articole din revista de la Tîrgu-Mures. Astfel, evreii care nu recunosc ca ei au fost cauza prima a pogromurilor "ignora cu o superioritate de rasa inadmisibila (si analfabeta - oare fac asta numai din analfabetism?, ei, Oameni ai Cartii?) adevarul cronologic, istoric, acela care spune...agresiunea Evreilor în timpul evacuării militarilor si civililor români din teritoriile cedate a semnat Ochiul-prim, iar ce s-a întâmplat, dupa un an de zile - inadmisibil, reprobabil, criminal - a fost, vai, un raspuns la agresiune, "Ochiul" scos pentru Ochiul scos - a fost razbunarea Românilor pe Evreu" (idem.,p.35). În Mein Kampf, Hitler l-a omagiat pe Schopenhauer tocmai pentru ca "i-a numit pe evrei «maestri ai minciunii». Cine nu recunoaste acest fapt sau nu vrea sa-l creada, scria Hitler, nu va putea nicicand sa contribuie la victoria adevarului" (în Pierre-Andre Taguieff, La nouvelle judeophobie, Paris, 2002, p.123). PESTE TIMP, PRIN GRIJA LUI HITLER, SPIRITUL LUI SCHOPENHAUER VINE SI SE SINCRONIZEAZA CU P. GOMA (subl. n. – Paul Goma).

PAUL GOMA NU NUMAI CA REIA SLOGANURILE NEGATIONISTILOR, REALIZAND O NOUA APROPIERE DE MESAJUL LUI VADIM, DAR AJUNGE SA PREIA SI TEME DIN ANTISEMITISMUL ACTUAL, CEL AL FUNDAMENTALISMULUI ISLAMIC (subl. n. – Paul Goma), incriminand pe israelieni drept criminalii palestinienilor. "Le este greu, foarte greu Evreilor, instalati de doua milenii în statutul de victima, în cultura unicului genocid: Shoah, sa admita adevarul istoric cel care spune: genocid se declina, din nefericire la plural. Impunerea monopolului asupra suferintelor de pe urma persecutiilor carora ei le-au fost victime în urma cu peste o jumatate de secol, totodata negand, relativizand, interzicand sa se vorbeasca de alte lichidari în masa, de alte victime inocente, de alte comunitati martirizate decat a lor - dovedeste insolenta, nesimtire etica si, paradoxal: lipsa de inteligenta. Dar mai ales le este greu Evreilor sa admita ca si ei au fost calai pentru alte comunitati- si continua a fi, azi, în Palestina" (Vatra nr.5-6/2002, p.37). TEXTUL LUI PAUL GOMA APARTINE, PRIN MESAJ SI EXPRESIE, ANTISEMITISMULUI RADICAL. NU CRED SA MAI EXISTE ÎN

PRODUCTIA ELITEI CULTURALE ROMÂNE POSTCOMUNISTE
 SCRIERI CE AR PUTEA SA SE ASOCIEZE CU URA NEOSTOITA A
 FOSTULUI DISIDENT (subl. n. – Paul Goma).

LA ACESTE MANIFESTARI ANTISEMITE, A CAROR NOCIVITATE E
 GREU SA NU FIE SURPRINSA DE ORICE OM CU BUN SIMT (subl. n.
 – Paul Goma), reactiile civice sau ale institutiilor publice au fost firave. (...)
 Fara sa deosebeasca între ANTISEMITISMUL RADICAL, CEL PROFE-
 SAT DE Gh. Buzatu, I. Coja, C.V. Tudor, P. GOMA (subl. n. – Paul Goma)
 sau I.C. Dragan si antisemitismul de centru (mainstream), autorul mai ca îl
 învinovateste pe G. Voicu pentru usurinta cu care se exprima cel dintîi.»

b) semnatar al Raportului Comisiei, pp. 380-381.

VI.– GÂRBEA Horia

a) În calitate de membru al Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor din
 România, Comunicat de presa al Conducerii UR datat 31 august 2005,
 reprodus în ziarul „Gardianul”, din 2 septembrie 2005, si în ziarul „Gândul”,
 din 3 septembrie 2005:

«În Viata româneasca», nr. 6-7 iunie, a fost permisa de catre redactie APA-
 RITIA UNUI TEXT CU CONTINUT ANTISEMIT. ESTE VORBA
 DESPRE FRAGMENTE DIN JURNALUL 2005 AL LUI PAUL GOMA
 [subl. m. – P. Goma].»

b) Ziarul „Gardianul”, 2 septembrie 2005, declaratie:

«REDACTIA ESTE VINOVATA DE NEGLIJENTA [subl. n. – P. Goma]».
 «Se va stabili CINE ESTE DE VINA PENTRU PUBLICAREA TEX-
 TULUI [subl. n. – P. Goma] si s-ar putea decide inlocuirea conducerii.»

c) Ziarul „Gândul”, din 3 septembrie 2005, declaratie:

«COMUNITATEA EVREIASCA DIN ROMÂNIA A REACTIONAT
 FOARTE DUR. DACA EI S-AU SESIZAT, ÎNSEAMNA CA AFIRMATII-
 LE SUNT GRAVE [subl. n. – P. Goma]».

d) Comunicat de presa al Conducerii UR datat 8 septembrie 2005, reprodus
 în 9 septembrie 2005 de Agentia de presa Mediafax, si în ziarele: „Ziua”, în
 grupajul: „Judecata la Uniunea Scriitorilor”; „Gardianul”, din 10 septembrie
 2005, în grupajul: „Uniunea Scriitorilor I-a «executat» pe Liviu Ioan Stoiciu,
 de la revista «Viata româneasca»”:

«Comunicat din partea Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor
 În sedinta din 8 septembrie 2005, Comitetul Director al Uniunii Scriitorilor
 din România a luat în discutie numeroase aspecte curente ale activittaii ace-
 stei organizatii. Printre ele s-a aflat si situatia creata de APARITIA ÎN REVIS-
 TA VIATA ROMÂNEASCA, NR.6-7 DIN 2005 A UNUI TEXT CU
 CHARACTER ANTISEMIT [subl. n. – P. Goma] care a generat vii proteste si
 a determinat redactarea unui comunicat prin care conducerea Uniunii își
 exprima regretul fata de publicarea acestuia. [...]

Comitetul Director al UR atrage atentia opiniei publice ca în comunicatul
 sau CONDUCEREA UR NU A INCRIMINAT NICI O PERSOANA, NU
 A CALOMNIAT PE NIMENI, CI DOAR A MANIFESTAT INGRIJORA-
 REA FIREASCA FATA DE APARITIA UNUI TEXT CARE PROPAGA

IDEI ANTISEMITE [subl. n. – P. Goma] într-un periodic aflat sub egida USSR.»

e) Comunicat al Conducerii USSR din 5 septembrie 2005, reprodus de ziarul „Gardianul” din 6 septembrie 2005:

«din succintele extrase din JURNALUL LUI GOMA, retinute în „Gardianul”, rezulta ca AUTORUL este anticomunist și foarte critic la adresa confratilor, nicidecum ca ESTE ANTISEMIT, ORI, ÎN DEFINITIV, COMUNICATUL USSR NU AVEA ÎN VEDERE DECAT ANTISEMITISMUL [subl. n. – P. Goma].»

f) Radio România, interviu din septembrie 2005:

«Important este ca UNIUNEA SCRITORILOR [...] SE OPUNE ORICARUI EXTREMISM. NU SE POATE CA ÎNTR-O REVISTA A UNIUNII SCRITORILOR SA APARA ASTFEL DE ATACURI, și noi, Comitetul Director ne-am manifestat deosebita îngrijorare și dorim ca lucrul acesta să nu se repete [subl. n. – P. Goma].»

VII.– GHEORGHIU Mihai Dinu:

a) În revista „Observator cultural”, din București, nr. 183, 26 august – 1 septembrie 2003, text intitulat „«Cahn zis Crohmalniceanu»”:

«PAUL GOMA A PUBLICAT ÎN MAI MULTE RINDURI ȘI ÎN MAI MULTE LOCURI, DE EXEMPLU ÎN VATRA, REVISTA MACAR ÎN PRINCIPIU ONORABILĂ, TEXTE AUTOBIOGRAFICE CU CARACTER ANTISEMIT ȘI NEGATIONIST [subl. n. – P. Goma], care în alte țări (între ele, cea în care este el însuși rezident) intra sub incidența legii.

Pe nimeni altcineva din țară nu pare să-l fi deranjat REPRODUCEREA CELOR MAI JOSNICE TEZE ALE PROPAGANDEI FASCISTE DIN TIMPUL RĂZBOIULUI [subl. n. – P. Goma]. [...] RINOCERIZAREA LUI PAUL GOMA PRIVESTE ISTORIA DIZIDENTEI ROMANEȘTI ȘI EA S-A PRODUS SUB INFLUENȚA EMIGRAȚIEI NATIONALISTE, CARE Î-A STIMULAT RESENTIMENTELE. GOMA, CINDVA DENUNȚAT CA EVREU ȘI RUS („EFREMOVICI”), ȘI-A DESCOPERIT O VOCATIE DE ANTISEMIT PRIN CARE SE ALINIAȚA CU FOSTII SAI PERSECUTORI, CARE-L AȘTEPTAU ACUM NERĂBDĂTORI SĂ REVINA ÎN PATRIE [subl. n. – P. Goma].»

b) Raportul Comisiei, pp. 380-381.

VIII.– IOANID Radu:

a) În revista „Observator cultural”, nr. 177, 15–21 iulie 2003, text intitulat: „Paul Goma – între Belleville și București”, republicat în ziarul „Ziua” din 1 octombrie 2005:

«PAUL GOMA ESTE ÎNCĂ O DOVADĂ VIE CĂ ANTISEMITISMUL DIN CULTURA ROMÂNĂ CONTEMPORANĂ NU REPREZINTĂ UN MONOPOL AL ANTISEMITILOR DE EXTREMĂ DREAPTĂ SAU STINGĂ, DE TIPUL CELOR DIN PARTIDUL ROMÂNIA MARE. CĂ ȘI ALȚI INTELLECTUALI ROMÂNI, GOMA APARTINE „CURENTULUI DOMINANT” ANTISEMIT AL INTELLECTUALITĂȚII ROMÂNE [subl. n. – P. Goma], care nu neagă Holocaustul, dar scoate în evidență, „în

schimb“, „vina colectiva“ a evreilor cind vine vorba de comunism. [...] DUPA CUM A SCRIS RECENT ALEXANDRU FLORIAN, GOMA „NU NUMAI CA REIA SLOGANURILE NEGATIONISTILOR REALIZIND O NOUA APROPIERE DE MESAJUL LUI VADIM [TUDOR], CI AJUNGE SA PREIA SI TEME ALE ANTISEMITISMULUI ACTUAL, CEL AL FUNDAMENTALISMULUI ISLAMIC [subl. n. – P. Goma], incriminându-i pe israelieni drept criminalii palestinienilor“. [...]

E foarte gaitor ca ACELASI GUVERN ROMAN care, in sfirsit, in eforturile sale de a se integra in NATO si in UE, a incercat sa se opuna tendintelor de a-l reabilita pe Antonescu si guvernul sau, A SPRIJINIT FINANCIAR (CU SAU FARA PERMISIUNEA AUTORULUI) PUBLICAREA CARTII ANTISEMITE A LUI PAUL GOMA, CARE LE INVINUIESTE PE VICTIME PENTRU SOARTA LOR TRAGICA [subl. n. – P. Goma]. In fine, este foarte gaitor ca volumul lui Goma, care a fost, surprinzator, publicat partial de Vatra, a fost foarte bine primit de suplimentele culturale a doua din cele mai importante cotidiene romanesti, Adevarul si Romania libera, si ca, cu exceptia unei singure organizatii de supravietuitori ai Holocaustului, nici o voce nu s-a ridicat in Romania impotriva acestei scrieri revoltatoare. SA FIE ACEASTA DIN CAUZA ignorantei, a lasitatii sau a INFLUENTEI ANTISEMITISMULUI ASUPRA SEGMENTULUI CULTURAL DOMINANT DIN ROMANIA, DE CARE VORBEAM MAI SUS? [subl. n. – P. Goma] De fapt, PAUL GOMA SI-A ASUMAT DOAR O PARTE A TRECUTULUI, PE CARE A DISTORSIONAT-O GRAV, IMPRASTIIND ASTFEL URA [subl. n. – P. Goma].»

b) Raportul Comisiei, pp. 380-381.

IX.– LASZLO Alexandru

a) Revista electronica Electra, la adresa www.revistaelectra.tk – nr. 1 (12)/2003, text intitulat: „Ion SOLACOLU – LASZLO Alexandru: Polemici pe Internet: Goma si Basarabia”, editor Laszlo Alexandru, Cluj Napoca:

«Da, Goma într-adevar se pronunta frecvent despre Transnistria, DAR PASA ANTISEMITA ÎN CARE A ESUAT ÎN ULTIMELE LUNI [subl. n. – P. Goma] nu face decât sa ma întristeze. S-A GASIT EL, DE LA PARIS, SA-L ELOGIEZE ACUM PE ANTONESCU, LA UNISON CU VADIMICA! RUSINE SA-I FIE! [subl. n. – P. Goma] [...]

N-are rost sa mai întindem vremea conversînd despre maresalul Antonescu. Ambii sîntem de acord ca a fost o figura NEFASTA [subl. aut.] a istoriei României. [...]

Va sa zica avem de-a face cu un personaj istoric esentialmente negativ. Mergem mai departe.

V-am exprimat nemulțumirea mea privitor la RATACIREA DIN ULTIMELE LUNI A LUI PAUL GOMA ÎN ELOGIEREA MARESALULUI SI ÎN DISCURSUL CU ACCENTE ANTISEMITE [subl. n. – P. Goma]. [...]

Venim acum si la ÎNVERSUNAREA ANTIEVREIASCA A LUI GOMA, RELEVABILA MAI ALES ÎN ULTIMELE LUNI SCRIERI [subl. n. – P. Goma]. [...]

Dar acum cînd – daca bine observ – cursul istoriei se îndreapta, sub influenta puterii americane, spre condamnarea absolutismelor de orice speta

si, prin intermediul globalismului computerizat de factura postmoderna, spre deconstruirea proiectelor dictatoriale localiste, NU-L POT URMA PE PAUL GOMA ÎN OPERATIUNEA DE SPALARE A BANILOR MURDARI PURTÎND EFIGIA LUI ION ANTONESCU [subl. n. – P. Goma]. [...]»

b) În revista electronica E-Leonardo, la adresa www.eleonardo.tk, nr. 5/2004, text intitulat: „Paul Goma antisemit”, editor Laszlo Alexandru, Cluj Napoca:

«Dar în ultimii ani PARTIZANATUL ANTISEMIT AL LUI PAUL GOMA A PRINS UN CONTUR TOT MAI CONSISTENT (subl. n. – Paul Goma). (...)

Eroarea unui istoric, foarte grava, poate consta va sa zica nu doar în spunerea/scrierea neadevarului, ci si în LANSAREA UNOR VARIANTE EXPLICATIVE BIZARE, ABERANTE, NEVEROSIMILE, ASUPRA EVENIMENTELOR DIN TRECUT (subl. n. – Paul Goma). (...)

Între P. GOMA CARE acrediteaza în absolut izvoarele istorice unilaterale si FORTEAZA CONCLUZIA SA ANTISEMITA NEPLAUZIBILA (subl. n. – Paul Goma) – respectiv O. Pecican care interogheaza o paleta întreaga de resurse si propune, sub forma unei ipoteze de lucru, concluzia plauzibila a criticii sociale, se afla tocmai distanta care separa vechea si noua istoriografie. (...)

PAUL GOMA A MINTIT ATUNCI CÎND A PREZENTAT SITUAȚIA POLITICA A EVREILOR DIN ROMÂNIA (subl. a.; re-subl. n. – Paul Goma). (...)

PAUL GOMA MINTE DIN NOU, ÎNCERCÎND SA STABILEASCA FALSE RAPORTURI CAUZA-EFECT, PRIN TRECEREA SUB TACERE A REALITATILOR INCONVENABILE (subl. a.; re-subl. n. – Paul Goma). (...)

ALTA MINCIUNA A LUI PAUL GOMA TINE DE PARTIALIZAREA GEOGRAFICA A GENOCIDULUI (subl. a.; re-subl. n. – Paul Goma). Pentru a putea omite dimensiunea continentală a fenomenului, scriitorul înalta bariere de... imaginatie la granitele României. El refuza sa priveasca faptul istoric în conexiunea sa internatională si decreteaza ca evreii sînt raspunzatori (întrucît i-au agresat pe românii în retragere pasnica din Basarabia si Bucovina) si prin urmare au fost macelariti. (...)

MICHAEL SHAFIR SI RADU IOANID SÎNT INDULGENTI CU GOMA, ATUNCI CÎND ÎL CONSIDERA UN NEGATIONIST “PRIN DEVIERE” (subl. n. – Paul Goma). (E drept ca cei doi se refereau doar la romanul Basarabia si la fragmentele aparute în presa.) E suficient sa citim un pasaj de la p. 273 a volumului Saptamîna Rosie... pentru a-l judeca mult mai aspru pe autor: “Doar stim, avem si hîrtii[,] si tinere-de-minte: «Holocaustul românesc» este o minciuna, un fals, o escrocherie, o ticaloasa amenintare («Punga sau viata!»)”. PAUL GOMA AICI MINTE VIOLENT, NEGÎND FRONTAL HOLOCAUSTUL! (subl. a.; re-subl. n. – Paul Goma) Atrag atentia ca ne aflam deja în sfera unei culpe sanctionabile penal: România s-a sincronizat cu legislatia statelor europene si, prin Ordonanta de Guvern nr. 31/13 martie 2002, interzice negarea în public a Holocaustului si o pedepsete cu închisoare între 6 luni si 5 ani. Iar PUBLICAREA (subl. a.; re-subl. n. – Paul Goma) UNEI CARTI NEGATIONISTE (subl. n. – Paul Goma) tine de domeniul PUBLIC (subl. a.; re-subl. n. – Paul Goma). (...)

O ALTA MINCIUNA, DE NATURA MORALA, A LUI PAUL

GOMA (subl. a.; subl. n. – Paul Goma) este acreditarea și justificarea implicită a Legii Talionului în studiul istoric. Care a fost resortul ce a transformat poporul român “îndelung răbdător” (vorba vine...) într-o comunitate fatis antisemita – chestionează autorul. fii afirma, sub forma de scuza indirectă: “Dacă nu este decent să ne întrebăm: «Cine a început primul?» – pentru că rana sîngerează încă, vom formula astfel: «Cine s-a răzbunat – pe cine? Pentru ce? Cînd?» – deci: «Care a fost cronologia faptelor?»” (S.R., p. 189, subl. lui P.G.).

Dar CEA MAI SCANDALOASA MINCIUNA A LUI PAUL GOMA (subl. a.; subl. n. – Paul Goma) o constituie PRELUAREA LOGICII GLOBALISTE ȘI A LIMBII DE LEMN DIN PROPAGANDA ANTONESCIANA (subl. n. – Paul Goma). (...) PAUL GOMA NE READUCE SUB PRIVIRI TOATA NEMERNICIA CRIMINALA A FASCISMULUI ROMÂNESC (subl. n. – Paul Goma).

(...)

5. ABERATII (intertitulul aut.; subl. n. – P. Goma)

Dupa neadevarurile fundamentale, constitutive, pe care le-am identificat în cercetarea “științifică” a lui Paul Goma, unii cititori vor crede poate că e oboșitor să mai lungim discuția și asupra numeroaselor DETALII ABERANTE sau controversabile ALE LUCRĂRII (subl. n. – Paul Goma).

(...) De pilda, AUTORUL contestă extraordinar de violent cifra de 400.000 evrei masacrați (S.R., p. 5 s.a.), după care, întrucît a așezat sub semnul îndoielii veridicitatea cifrelor, SFÎRȘESTE PRIN A NEGA ÎNSĂȘI EXISTENȚA HOLOCAUSTULUI DIN ROMÂNIA (S.R., p. 273), CEEA CE REPREZINTĂ DEJA O MINCIUNA FLAGRANTĂ ȘI PROFUND INSULTATOARE (subl. n. – Paul Goma).

(...)

UN ÎNTREG CAPITOL SCANDALOS ȘI JIGNITOR ESTE DEDICAT REABILITĂRII MAREȘALULUI ANTONESCU [subl. n. – Paul Goma] (S.R., p. 239-261). În logica principală a expunerii, “Ion Antonescu a fost, a ramas, pentru mine, ca pentru toți românii basarabeni, bucovineni, herteni: «Mareșalul dezrobitor»” (S.R., p. 244). Faptul că “maresalul dezrobitor” i-a putut face întîmplător un bine lui Goma nu schimbă încă prin nimic figura sa globală de dictator și agresor militar. A scrie istoria și a defini personalitățile neamului prin prisma subiectivității proclamate ostentativ reprezintă o ZGOMOTOASA ABERAȚIE (subl. n. – Paul Goma). (...) SOFISMUL PRIN CARE AUTORUL NOSTRU ÎNCEARCĂ SĂ DETERMINE GLISAȚIA FRAUDULOASĂ A RECUNOSTINȚEI PERSONALE SPRE O REABILITARE ISTORICĂ GENERALĂ E CÎT SE POATE DE GROSOLAN, IAR TONURILE PASTELATE PRIN CARE E EVOCAT UN CRIMINAL DE RĂZBOI SÎNT ABOMINABILE (subl. n. – Paul Goma). (...)

O ABERAȚIE SPECTACULOASĂ (subl. n. – Paul Goma) ne rezerva Saptamîna Rosie, de data aceasta, nu din punct de vedere istoric sau moral, ci... intra-exegetic. (...)

ATÎT PRIN STILUL, CÎT ȘI PRIN IDEILE ANTISEMITE VIOLENTE PE CARE LE PROFESEAZĂ ÎN ULTIMUL TIMP, PAUL GOMA PARE A FI CLONA LUI CORNELIU VADIM TUDOR [subl. n. – Paul Goma] (cel dinaintea de recenta “cizelare” oportunista). (...)

Nu sînt de neglijat tehnicile de care se slujește Paul Goma pentru a-și strecura AFIRMĂȚIILE SCANDALOASE sub ochii publicului. La fel cum, într-

un atac aerian, avioanele de bombardament (mai greoaie) sînt de obicei însoțite și protejate cu avioane de vîntoare (mai agile), FI AICI MINCIUNILE CELE MAI DEVASTATOARE SÎNT SPRIJINITE PRIN VICLENII CIRCUMSTANTIALE [subl. n. – Paul Goma], care angajează lupta în prealabil cu ipotezicii contraopinenți. (...)

Iată, bunaoara, UNUL DIN CELE MAI REVOLTATOARE CAPITOLE ALE CARTII, DEDICAT REABILITĂRII MĂRESĂLULUI ANTONESCU [subl. n. – Paul Goma] (S.R., p. 239-261). În ce fel este construită Pîna să vorbească despre figura de “erou” și de “martir” a unui notoriu criminal de război (SI CARE OM ÎN TOATE MINTILE AR MAI ÎNDRAZNI AZI SĂ CONSIDERE PE HITLER “EROU” SAU PE MUSSOLINI “MARTIR”?! [subl. n. – Paul Goma]) [...] Apoi ÎNSIRA PE TON COLERIC o altă listă neagră de intelectuali și politicieni care au subscris la încheierea recentă a tratatului cu Ucraina. ÎL INVECTIVEAZĂ PE CORNELIU COPOȘU pentru că ar fi refuzat să-i accepte pe basarabeni în România (?). [...] Care-i legătura dintre tratatul cu Ucraina, parerile (ipotetice) ale lui Copoșu despre basarabeni, odele ceausiste ale cutărui scriitor și imaginea cosmetizată a lui Ion Antonescu? Legătura e doar... subcutanată, în ordinea raționamentului “moral”: dacă ceilalți au gresit (fiindcă s-au pronunțat mai tîrziu, sau mai prudent, sau mai aberant decît el pe anumite subiecte), ATUNCI ARE DREPTUL ȘI PAUL GOMA SĂ DEĂ CU BIDINEAUA PESTE VINOVAȚIA MĂRESĂLULUI. NU ALTA ESTE LOGICA INFRACTORULUI DE DREPT COMUN: DE CE MA ACUZĂȚI PE MINE, CARE AM FURAT, CÎND EXISTA ATÎȚIA CRIMINALI CARE AU VIOLAT? GOMA ÎȘI ÎNCHIPUIE PROBABIL CĂ, PRIN DELEGITIMAREA ADVERSĂRIILOR DE IDEI, VA IZBUTI LEGITIMAREA PROPRIILOR MINCIUNI [subl. n. – Paul Goma]. [...]

Goma este, dacă nu mă înșel, singurul scriitor român de la ora actuală care solicită foarte senin să fie tipărit, CU ACELEAȘI ABERĂȚII ANTISEMITICE [subl. n. – Paul Goma], în mai multe publicații concurente, în mod simultan. [...]

Dar nu, Goma n-a fost antisemit acum douăzeci de ani, în minunatul sau roman autobiografic Din calidor, cu toate că a involuat lamentabil astfel în mediocrul sau pseudo-roman Basarabia și mai ales în NOCIVUL SAU DELIR SAPTĂMÎNA ROSIE... [subl. n. – Paul Goma] [...]

IGNOBILA E AGRESIUNEA PAMFLETĂRII ÎMPOTRIVA PERSOANEI BIOGRAFICE A CONTESTĂTĂRIILOR lui Paul Goma. NI SE SUGEREAZĂ CÎTEODATĂ CĂ IDEILE LUI STRÎMBE, SCANDALOASE, REVOLTATOARE [subl. n. – Paul Goma] sînt amendate nu datorită improprietății lor faptice, istorice și mai ales morale, ci în special datorită provenienței etnice a comentatorilor. [...]

[...] EU ÎNSUMI AM FOST PRIMUL CRITIC AL ANTISEMITISMULUI LUI PAUL GOMA [subl. aut.; re-subl. n. – Paul Goma], nu Radu Ioanid și nici Michael Shafir [...]

Din adîncul întregii mele experiențe intelectuale de cititor, vreau să declar aici răsădit că N-AM MAI AVUT PÎNA ACUM PRILEJUL DE A CUNOAȘTE CARTI ATÎȚ DE MIZERABILE PRECUM SAPTĂMÎNA ROSIE 28 Iunie - 3 Iulie 1940 SAU BASARABIA ȘI EVREII [subl. n. – Paul Goma]. [...]

c) Text intitulat: „O poveste adevarata”, publicat în revista electronica E-Leonardo, la adresa www.eleonardo.tk, nr. 5/2004, editor Laszlo Alexandru, Cluj Napoca:

«PAUL GOMA S-A APUCAT LA BATRÎNETE SA SCRIE TEXTE ANTISEMITE. [...]

CU DEZGUST [subl. n. – P. Goma], / Laszlo Alexandru»

d) În calitate de editor al textelor „Sub flamuri vechi nume noi. (Paul Goma antisemit?)”, publicat în revista electronica E-Leonardo, la adresa www.eleonardo.tk, nr. 2/2003 si „Basarabeni, români, pogrom, genocid”, publicat în revista electronica E-Leonardo, la adresa www.eleonardo.tk, nr. 3/2004.

X.– LEFTER Ion Bogdan:

a) Ziarul „Ziua”, 27 iulie 2005, text intitulat „Inventatorul de cuvinte”:

«Istoria nu s-a oprit la atat. Mai este un episod: a doua sa cadere. DE CATIVA ANI INCOACE, ODATA CU CARTILE DESPRE BASARABIA SI AL DOILEA RAZBOI MONDIAL, GOMA PRODUCE UN DISCURS LIMPEDE ANTISEMIT. INVERSUNAT, S-A ADANCIT IN TEORIA EVREILOR VINOVATI DE PROPRIA LOR EXTERMINARE. [...] Editura Polirom ii intinde o mana, ii publica doua carti in cateva luni, dupa care el o ataca public, nemultumit ca i s-a eliminat O PREFATA DESPRE CARE PRIN CULISELE LUMII LITERARE CIRCULA INFORMATIA CA AR FI AVUT NOTE ANTISEMITE...» [subl. n. – P. Goma]

XI.– MANOLESCU Nicolae:

a) În calitate de presedinte al Uniunii Scriitorilor din România, Comunicat de presa datat 31 august 2005, reprodus în ziarul „Gardianul”, Bucuresti, din 2 septembrie 2005, si în ziarul „Gândul”, Bucuresti, din 3 septembrie 2005:

«În Viata româneasca», nr. 6-7 iunie, a fost permisa de catre redactie APARITIA UNUI TEXT CU CONTINUT ANTISEMIT. ESTE VORBA DESPRE FRAGMENTE DIN JURNALUL 2005 AL LUI PAUL GOMA [subl. m. – P. Goma].»

b) Comunicat de presa al Conducerii USR datat 8 septembrie 2005, reprodus în 9 septembrie 2005 de Agentia de presa Mediafax, Bucuresti, si în ziarele: „Ziua”, în grupajul: „Judecata la Uniunea Scriitorilor”; „Gardianul”, din 10 septembrie 2005, în grupajul: „Uniunea Scriitorilor l-a «executat» pe Liviu Ioan Stoiciu, de la revista «Viata româneasca»”:

«Comunicat din partea Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor

În sedinta din 8 septembrie 2005, Comitetul Director al Uniunii Scriitorilor din România a luat în discutie numeroase aspecte curente ale activitatii acestei organizatii. Printre ele s-a aflat si situatia creata de APARITIA ÎN REVISTA VIATA ROMÂNEASCA, NR.6-7 DIN 2005 A UNUI TEXT CU CARACTER ANTISEMIT [subl. n. – P. Goma] care a generat vii proteste si a determinat redactarea unui comunicat prin care conducerea Uniunii își exprima regretul fata de publicarea acestuia. [...]

Comitetul Director al USR atrage atentia opiniei publice ca în comunicatul sau CONDUCEREA USR NU A INCRIMINAT NICI O PERSOANA, NU A CALOMNIAT PE NIMENI, CI DOAR A MANIFESTAT INGRIJORAREA FIREASCA FATA DE APARITIA UNUI TEXT CARE PROPAGA IDEI ANTISEMITE [subl. n. – P. Goma] într-un periodic aflat sub egida USR.»

c) Revista „22”, Bucuresti, Nr. 813, anul XIV (813), 4-10 octombrie 2005, interviu intitulat „Fireste ca am reactionat”:

«PROBLEMA NOASTRA ERA CA IN REVISTA UNIUNII A APARUT UN TEXT PE CARE NOI L-AM CONSIDERAT ANTISEMIT SI, DIN PACATE, NU E DISCUTABIL, CHIAR ASA ESTE [subl. n. – P. Goma].»

d) Revista „Timpul”, Iasi, Nr. 10, octombrie 2005, interviu intitulat „De fiecare data credem ca lumea începe cu noi”:

«LIVIU IOAN STOICIU, care a fost redactor-sef adjunct al Vietii românesti, A PUBLICAT ACOLO UN TEXT CU MULTE ELEMENTE ANTISEMITE [subl. n. – P. Goma].»

XII.– MARIAN Boris

a) În Revista „Realitatea evreiasca”, publicatie a Federatiei Comunitatilor Evreiesti din România, Nr. 238-239, 1-31 octombrie 2005, pagina 6, text intitulat „Din presa culturala – septembrie 2005”:

«„Observatorul cultural”, din 15-21 sept., ofera un editorial semnat de Carmen Musat, în care OPINIILE LUI PAUL GOMA DIN JURNALUL PUBLICAT FRAGMENTAR ÎN “VIATA ROMÂNEASCA” SUNT JUDICIOS EVALUATE DREPT ANTISEMITE SI NEGATIONISTE. [...] Se pare ca UNELE VICII RENASC PERIODIC ÎN CONTEXTE DIFERITE [subl. n. – P. Goma].»

XIII.– MIHAIES Mircea:

a) În calitate de membru al Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor din România, Comunicat de presa al Comitetului Director alUSR datat 31 august 2005, reprodus în ziarul „Gardianul”, din 2 septembrie 2005, si în ziarul „Gândul”, din 3 septembrie 2005:

«În Viata româneasca», nr. 6-7 iunie, a fost permisa de catre redactie APARITIA UNUI TEXT CU CONTINUT ANTISEMIT. ESTE VORBA DESPRE FRAGMENTE DIN JURNALUL 2005 AL LUI PAUL GOMA [subl. m. – P. Goma].»

b) Comunicat de presa Comitetului Director alUSR din 5 septembrie 2005, reprodus de ziarul „Gardianul” din 6 septembrie 2005:

«din succintele extrase din JURNALUL LUI GOMA, retinute in „Gardianul”, rezulta ca AUTORUL este anticomunist si foarte critic la adresa confratilor, nicidecum ca ESTE ANTISEMIT, ORI, IN DEFINITIV, COMUNICATUL USR NU AVEA IN VEDERE DECAT ANTISEMITISMUL [subl. n. – P. Goma].»

c) Comunicat de presa al Conducerii USR datat 8 septembrie 2005, reprodus în 9 septembrie 2005 de Agentia de presa Mediafax, si în ziarele: „Ziua”, în articolul: în grupajul: „Judecata la Uniunea Scriitorilor”; „Gardianul”, din 10 septembrie 2005, în grupajul: „Uniunea Scriitorilor I-a «executat» pe Liviu Ioan Stoiciu, de la revista «Viata româneasca»”:

«Comunicat din partea Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor În sedinta din 8 septembrie 2005, Comitetul Director al Uniunii Scriitorilor din România a luat în discutie numeroase aspecte curente ale activitatii acestei organizatii. Printre ele s-a aflat si situatia creata de APARITIA ÎN REVISTA VIATA ROMÂNEASCA, NR.6-7 DIN 2005 A UNUI TEXT CU

CARACTER ANTISEMIT [subl. n. – P. Goma] care a generat vii proteste si a determinat redactarea unui comunicat prin care conducerea Uniunii își exprima regretul fata de publicarea acestuia. [...]

Comitetul Director al USR atrage atentia opiniei publice ca în comunicatul sau CONDUCEREA USR NU A INCRIMINAT NICI O PERSOANA, NU A CALOMNIAT PE NIMENI, CI DOAR A MANIFESTAT INGRIJORAREA FIREASCA FATA DE APARITIA UNUI TEXT CARE PROPAGA IDEI ANTISEMITE [subl. n. – P. Goma] într-un periodic aflat sub egida USR.»

d) Ziarul „Cotidianul”, Bucuresti, din 12 septembrie 2005, autor al articolului intitulat: „Racnetul ragusit al disidentei carpatine”:

«DL GOMA nu e istoric, dar FOLOSESTE ARGUMENTE LUATE DIN ISTORIE PENTRU A CONSTRUI UN SCENARIU IN CARE NU EXISTA DECIT DOUA CATEGORII DE PERSONAJE: TICALOSII SI AVOCATII TICALOSILOR. Culmea e ca printre proscrisii de ultima ora se afla si oameni care, ani la rind, au fost nu doar reprezentantii sai pe Pamint, ci si principalii propagatori ai ELUCUBRATIILOR EXILATULUI DE LA PARIS! Am simtit pe propria piele de cita dezinvoltura e capabil dl Goma, dar si cit de scurt e drumul de la fandacsie la MINCIUNA SFRUNTATA IN DESTULE DINTRE AFIRMATIILE SALE. Retras in turnul de fildes de pe malul Senei, autorul „Justei“ are o perceptie mediata nu doar de propriile idiosincrazii, ci, am impresia, si de subiectivitatea a diversi „binevoitori“, care-i pun la dispozitie un anumit tip de informatii. ORICUM AR STA LUCRURILE, CA LA MIJLOC AR FI UN INTRISTATOR PROCES DE INVOLUTIE INTELECTUALA, C-AR FI VORBA DE-O DOMINANTA CARACTERIALA CARE IESE LA IVEALA ODATA CU INAINTAREA IN VIRSITA, e deprimant sa vezi cum PRINCIPALA VOCE A DISIDENTEI ANTICOMUNISTE DIN ROMANIA NU NUMAI CA-SI PUNE SUB SEMNUL INTREBARI INTREGUL TRECUT, DAR TE OBLIGA SA REACTIONEZI INDIGNAT LA FORMULELE PRIN CARE INCEARCA SA-SI IMPUNA ADEVARURILE [subl. n. – P. Goma].»

XIV.– MUSAT Carmen:

a) Revista „Observator cultural”, Bucuresti, nr. 29 (286), 15 septembrie 2005, text intitulat „Goma si tapii ispasitori”:

«Din pacate pentru noi, PAUL GOMA NU (MAI) ARE, ACUM, AUTORITATEA – nici in Romania si nici in lume [...]

[...] CRED CA PAUL GOMA A DEVENIT UN MIZANTROP INCURABIL, PENTRU CARE NOTIUNI PRECUM „VINA INDIVIDUALA”, „RESPONSABILITATE MORALA INDIVIDUALA” NU MAI AU NICI O RELEVANTA. PAGINILE DE JURNAL PUBLICE IN VIATA ROMANEASCA OFERA, DIN ACEST PUNCT DE VEDERE, SPECTACOLUL DEZOLANT AL UNEI GINDIRI STEREOTIPE, CARE RECURGE PERMANENT LA GENERALIZARI, LA ETICHETE COLECTIVE, LA ANATEME ARUNCATE DEFINITIV NU ASUPRA UNUI INDIVID SAU A ALTUIA, CI ASUPRA UNOR CATEGORII DE OAMENI [subl. n. – P. Goma]. [...] Dar pot fi oare relativizate si diminuate atrocitatile pe care o legislatie antisemita le-a generat in acei ani, prin simpla inversare a responsabilitatilor? Si poate fi invinuata o intreaga etnie pentru erorile si ororile fap-

tuite de anumiti indivizi?»

b) Revista „Observator cultural”, Bucuresti, 22 septembrie 2005, text intitulat „Tacere prudenta si stridenta”:

«TIPUL DE DISCURS PE CARE PAUL GOMA IL LIVREAZA DE CIN-CISPREZECE ANI INCOACE – violent pamfletar, CU RABUFNIRI ANTI-SEMITI SI CU IGNOBILE ATACURI LA PERSOANA [subl. n. – P. Goma] – are o indelungata traditie [...]»

XV.– OISTEANU Andrei a) Revista „22”, Bucuresti, nr. 777 din 28 ianuarie 2005 - 4 februarie 2005, editorial intitulat: „De la Bucuresti la Auschwitz si retur”:

«Un caz insolit este cartea lui Paul Goma, Saptamana rosie sau Basarabia si evreii (Editura Vremea XXI, Bucuresti, 2004), care iese practic din orice tipologie. GOMA NU SE MULTUMESTE SA FIE, CA ALTII, NEGATIONIST. EL ADMITE HOLOCAUSTUL DIN ROMANIA, DAR IL MOTIVEAZA, IL JUSTIFICA. O TEORIE ATAT DE ABERANTA INCAT NICI MACAR NU ESTE PEDEPSITA DE LEGE.»

XVI.– Revista „22”, pentru publicarea editorialului mentionat la pct. XV de mai sus.

XVII.– Revista „Observator Cultural”, pentru publicarea articolelor de la pct. XIV de mai sus, in solidar cu MUSAT Carmen.

XVIII.– SHAFIR Michael

a) În textul intitulat: „De la evreu-goy la goy-evreu. Marturisiri personale despre procesul de aculturalizare si reculturalizare ale unui evreu originar din Romania, datat 21 decembrie 2003, publicat la adresa electronica <http://romanalibera.com/editorial/editorial.php?step=articol&id=4>:

«Repulsia mea fata de nationalism nu numai ca nu a scazut, dar a crescut cu anii. De aceea, am facut parte din miscarea "Pace Acum" (care, in ciuda celor afirmate de nestiutori, nu este o miscare pacifista, cu atit mai putin una de "stinga") si de aceea ma definesc azi drept un "sionist critic". Unul care nu poate si nu va putea niciodata SA JUSTIFICE CRIMA DREPT UN RASPUNS JUSTIFICAT LA ALTA CRIMA. ASTA ESTE SPECIALITATEA FOSTULUI MEU PRIETEN PAUL GOMA, SI POATE RAMINE ASA IN VECII VECILOR. (ROG A NU SE INTERPRETA DREPT LUARE-DE-BUNA A AFIRMATIILOR LUI GOMA DESPRE ROLUL JUCAT DE EVREI IN PROCESUL DE EVACUARE A BASARABIEI) [subl. n. – P. Goma].»

b) Raportul Comisiei, pp. 380-381.

XIX.– TOTOK William

a) Raportul Comisiei, pp. 380-381.

b) Revista „Timpul”, Iasi, nr. 7-8, iulie-august 2005, text intitulat „Receptarea Raportului final al Comisiei Wiesel în presa româna si germana”:

«Cel mai concludent exemplu este fostul disident anticomunist PAUL GOMA, CARE, ÎNTR-UN EXCES DE ZEL POLEMIC, S-A ALATURAT REVIZIONISTILOR, DEVENIND ASTFEL, probabil fara sa fi vrut, OBIECTUL DE ADORATIE AL EXTREMISTILOR NATIONALISTI». (...) „La Goma, MOTORUL IDEOLOGIC AL CONTESTARII RAPORTULUI ESTE ANTI-COMUNISMUL VISCERAL COMBINAT CU RESENTIMENTE ANTIEVREIEȘTI ȘI FRUSTRARI PERSONALE [subl. m. – P. Goma].»

c) La adresa electronica: <http://www.idgr.de/news/2005/n050919.php>, la rubrica „Informationsdienst gegen Rechtsextremismus”, titlul articolului „Rumänien. Paul Gomas Obsessionen”, datat 19 septembrie 2005:

«PAUL GOMA, ein bekannter rumänischer Dissident, DER IN DEN LETZTEN JAHREN MEHRERE UNMISSVERSTÄNDLICH ANTISEMITISCHE BÜCHER VERÖFFENTLICHT, WIE ETWA "SAPTAMANA ROSIE. 28 IUNIE-3 IULIE 1940", "BASARABIA SI EVREII - die rote woche. 28. juni-3. juli 1940" (Bessarabien und die Juden", mit einer Studie von Mircea Stanescu, Editura Vremea XXI, Bukarest 2004), sowie mit zahlreichen Aufsätzen hervortrat, in denen er die Juden als Nutznie-er des Kommunismus verunglimpfte und den ANTISEMITISMUS DES ANTONESCU-REGIMES RELATIVIERT HATTE, PUBLIZIERTE AM 8. SEPTEMBER IN DER TAGESZEITUNG "ZIUA" ERNEUT EIN ANTIJÜDISCHES PAMPHLET [subl. n. – P. Goma].»

XX.– VIANU Ion

a) Revista „Observator cultural”, Bucuresti, interviu intitulat „Am vrut sa fiu un martor“, realizat de Ovidiu Simonca:

«Goma era atunci intr-o perfecta sincronie cu ceea ce gindeau multi intelectuali romani si nu aveau curaj sa exprime. TOATE DATELE DE MAI TIRZIU – NATIONALISMUL BASARABEAN CU TRASATURI ANTISEMITICE, CU RESENTIMENTE PROFUNDE – eu nu le-am vazut atunci. Le-am vazut mai tirziu. [...]

IAR ACUM IMI PARE RAU CA A DERAPAT SPRE NATIONALISM SI ANTISEMITISM. El intra intr-o serie umana si intelectuala care mie nu-mi place. O serie extraordinar de conservatoare, de resentimentara. [...]

DA, LUI GOMA I SE POTRIVESTE CALIFICAREA DE ANTISEMIT. Totusi, cind spui ca sistemul comunist a fost adus pe tancuri de catre evrei, in 1944, mi se pare ca este o injustitie istorica.» [subl. n. – P. Goma]

b) „Caietele INMER”, Bucuresti, an II, nr. 4, noiembrie 2005, text intitulat „Dezbatare. Disidenta si exil”:

«Personalitatea lui este complexa si în buna parte tragica pentru ca de la elevul scolii de literatura trecând prin disidentul numarul unu al României, si SFÂRSIND CU ANTISEMITUL BASARABEAN CARE A DEVENIT ASTAZI [subl. n. – P. Goma] e o lunga si foarte contradictorie si complexa evolutie.» (p. 20)

c) „Caietele INMER”, Bucuresti, an II, nr. 4, noiembrie 2005, interviu:

«s-a certat cu toata lumea, a continuat un drum solitar si foarte putin profitabil. ACUM A AJUNS ANTISEMIT [subl. n. – P. Goma]. Dar asta-i

alt subiect.» (p. 44)

XXI.– Revista „Realitatea evreiasca”, publicatie a Federatiei Comunitatilor Evreiesti din România:

a) Nr. 236 (1036), 1-15 septembrie 2005, pagina „Cronica antisemitismului”, articol nesemnat, pentru indicarea autorului/autorilor:

«Desi exista o legislatie (Ordonanta de urgenta nr. 31 din 28 martie 2002 si o hotarâre a C.N.A.) care condamna MANIFESTARILE FASCISTE, RASISTE SI XENOFOBE SI POPULARIZAREA LOR, DIN PACATE, ELE ISI GASESC LOCUL IN CONTINUARE IN PRESA, AUDIOVIZUAL SAU IN BROSURI CARE SE VAND PE TARABE. [...] În ultimul numar (6-7) al «Vietii Românești», revista Uniunii Scriitorilor, asupra caruia ne-a atras atentia criticul literar Henri Zalis, a fost publicata prima parte a Jurnalului scriitorului Paul Goma (1-16 ianuarie 2005). TEXTUL CUPRINDE ATACURI VEHEMENTE IMPOTRIVA INTELECTUALILOR EVREI SI MEMBRII COMISIEI «WIESEL» CARE AU REDACTAT RAPORTUL DESPRE HOLOCAUSTUL DIN ROMANIA, IMPOTRIVA FAPTELOR SI ARGUMENTELOR CARE SUSTIN EXISTENTA HOLOCAUSTULUI ROMANESC CUPRINSE IN ACEST DOCUMENT, NEGANDU-SE VERIDICITATEA LOR, CRITICI IMPOTRIVA ISRAELULUI SI A POLITICII DUSE DE STATUL EVREU. [...] într-o scrisoare trimisa ziarului «Ziua», PAUL GOMA REIA ATACURILE ANTIEVREIESTI [subl. n. – P. Goma]».

b) nr. 236 (1036) din 1-15 septembrie 2005, pag. 15 de limba engleza, articol intitulat: „The Antisemitism Chronicle”, pentru identificarea autorilor:

«„The Anti-Semitism Chronicle” in this edition presents [...] some reactions of the Romanian press against the articles DENYING THE ROMANIAN HOLOCAUST AND THE JEWS’ GENOCIDE, PUBLISHED IN „VIATA ROMANEASCA” [...]»

c) în solidar, pentru publicarea articolului semnat de Marian Boris, în nr. 238-239, 1-31 octombrie 2005, pagina 6, text intitulat „Din presa culturala – septembrie 2005”.

XXII.– WIESEL Elie, la United States Holocaust Memorial Museum, 100 Raoul Wallenberg Place, SW Washington, DC 20024-2126;

XXIII.– Ziarul „Cotidianul”, cu sediul in Bdul Carol I nr. 34 – 36, cod. 020922, sector. 2, Bucuresti.

Conform istoriografiei problemei, „holocaustul” reprezinta exterminarea evreilor, romilor si handicapatilor înfaptuita de regimul nazist sau, în tot cazul, cea care s-a subsumat proiectului nazist. Termenul este folosit cu precadere în spatiul cultural anglo-saxon, alaturi de sinonimul sau Shoah (care se refera numai la exterminarea evreilor) din spatiul francez si solutie finala (Endlösung) sau exterminare (Vernichtung), din cel german. Din punct de vedere istoric holocaustul este definit deci prin raportare la motivatiile exterminatorilor, si semnifica exterminarea grupurilor respective (în speta a evreilor) pentru ca erau evrei, adica: pentru ca din punct de vedere ideologic aces-

tia erau vazuti ca fiind raul absolut. (V. in acest sens studiile lui Raul Hilberg, Arno Mayer si Henry Friedlander)

În timpul celui de-Al Doilea Razboi Mondial, în România, regimul Antonescu a dus o politica represiva împotriva evreilor (ca si a romilor), împotriva lor fiind comise crime de razboi si crime împotriva umanitatii. Motivatiile regimului Antonescu au fost însa diferite de cele ale regimului nazist, ele vizînd razbunarea pentru tratamentul criminal aplicat administratiei si armatei române în Basarabia si Bucovina în timpul retragerii de dupa ultimatumurile sovietice din iunie 1940 si jaful (spolierea comunistii).

Faptul ca motivatiile regimului antonescian au fost diferite de cele naziste nu face criminalitatea antonesciana mai putin reprobabila fata cu cea nazista, ci doar explica de ce prima nu a atins niciodata coerenta si proportiile celei din urma. Aceasta este miza eseului Saptamâna Rosie sau Basarabia si Evreii – de a explica rolul pe care motivatia razbunarii l-a jucat (alaturi de cea a jafului si de filonul antisemit traditional) în ecuatie complexa a exterminarii evreilor români.

În consecinta, folosirea de catre istoriografia „evreiasca” (formula îi apartine istoricului Ernst Nolte – vezi f. 470) a sintagmei „Holocaustul în România” este daca nu complet eronata din punct de vedere istoric, atunci de o relevanta foarte redusa, slujind nu cautarii adevarului, care este scopul stiintei, ci unor scopuri politice, ideologice si financiare. Exceptînd Pogromul de la Dorohoi si cel de la Iasi, ca si „Trenurile Mortii”, evreii din Vechiul Regat au supravietuit razboiului, ceea ce arata ca regimul Antonescu avea problema sa cu evreii din Basarabia si Bucovina, socotiti vinovati în bloc pentru actiunile antiromânești din vara anului 1940. În mod similar, aruncarea anatemei de „antisemit” asupra preopinentului este un procedeu care nu are de-a face cu discutia raionala ori intelectuala, ci cu reducerea la tacere.

Discursul acuzatorilor lui Paul Goma are tot atît de putin de-a face cu discutia rationala, la fel cum are de-a face si cu stiinta. El este reductibil la doua dogme principale: 1) Holocaustul este unic (adica nu poate fi comparat cu nici o crima de masa, colectiva, cu nici un alt genocid); si 2) Holocaustul este ininteligibil (el fiind nu rezultatul unui complex de factori istorici, ci consecinta urii irationale a ne-evreilor fata de evrei). Aceasta a doua dogma sta si la baza Raportului Iliescu-Wiesel: „Holocaustul din România” a fost posibil ca urmare a puternicului filon antisemit existent înca dinainte de cele doua razboaie mondiale. Acest tip de discurs structureaza ceea ce politologul american Norman G. Finkelstein numeste „Industria Holocaustului”, adica exploatarea suferintei evreilor pentru scopuri politice, financiare si simbolice. (V. Finkelstein, f. 34 – pentru aceasta descrierea generala si f. 104 – cu privire la industria recuperarii in raport cu Romania.)

Lucrarile mele au fost, în majoritatea cazurilor, doar frunzarite, cînd nu au fost citite deloc, cu intentia vadita de a ma încrimina. Din acest motiv autorii lor nu s-au simtit datorii nici sa citeze si nici sa argumenteze. Atunci insa cand au fost citite, citatele din lucrarile mele au fost contrafacute, falsificate, citite cu rea intentie vadita. De pilda Al. Florian, în textul intitulat:

„Antisemitism si politica”, publicat în 2003 pe site-ul Federatiei Comunitatilor Evreiesti, la adresa: http://www.romanianjewish.org/ro/index_fcer2_01.html, falsifica sensul spuselor mele, insusindu-si-le. Astfel, in loc de: «EI [EVREII „VÂNATORI DE ANTISEMITI”] NU IAU ÎN SEAMA FALSITATEA, IDIOTENIA TERMENULUI „ANTISEMIT”» [subl. n. – P. Goma], el spune: «Paul Goma se dovedeste a fi un negationist radical. EL NU IA IN SEAMA "FALSITATEA, IDIOTENIA TERMENULUI « ANTISEMIT », CAND SEMITI SUNT SI MALTEZII SI BERBERII SI ARABII SI, CINE AR CREDE, AZI, IN ISRAEL: PALESTINIENII!" [subl. n. – P. Goma] (Vatra, nr.3-4/2002, p.35).»

In legatura cu acuzatia de antisemitism, dar si cu altele care i se aduc azi lui Paul Goma, asa cum se arata si în „Protestul” din 11 septembrie 2005 al celor 200 de intelectuali români, este semnificativ faptul ca practic toate aceste acuzatii i-au fost aduse in trecut si de Securitate. Din chiar dosarele de Securitate, desecretizate recent si aflate deja în posesia scriitorului în exil, se stie ca inca din primavara anului 1977 sefii Securitatii au pus la punct "planuri de masuri" de discreditare prin antisemitism a scriitorului disident. Iata cum suna una din directivele cuprinse in strategiile Securitatii: "Sa fie lansata acuzatia de antisemitism, facand apel la evrei individual si la Statul Israel, cu care ne aflam in bune relatii". Iar acuzatia a fost, într-adevar lansata si apoi sustinuta cu metoda, asa cum numai Securitatea stia s-o faca.

Scriitorul Paul Goma nu este antisemit nu doar pentru ca este sot si tata de evrei, ci si pentru ca în opera si atitudinile sale publice nu exista dovezi ca el îi uraste pe evrei, nici pentru ceea ce ei reprezinta din punct de vedere etnic, religios, cultural s.a.m.d., si nici din alte motive. În opera sa, Paul Goma îi critica, de pilda, pe conationalii sai – si o face în termeni cel mai adesea duri – pentru faptul ca nu au opus aproape nici o rezistenta regimului comunist. Cu toate acestea, Paul Goma nu poate fi acuzat de antiromânism, si nici unul dintre compatriotii sai nu i-a adus o asemenea acuzatie. Paul Goma îi critica în termeni duri pe rusi/sovietici pentru „Pactul Hitler-Stalin”, pentru consecintele acestuia, ca si pentru faptul ca au impus regimul comunist în România. Cu toate acestea, Paul Goma nu poate fi acuzat de antirusism, nimeni neaducându-i pâna acum vreo asemenea incriminare. De asemenea, Paul Goma nu a negat si nu neaga Holocaustul si toate celelalte crime grave comise impotriva evreilor, inclusiv de conationalii sai. In cartea sa Saptamâna Rosie sau Basarabia si Evreii, pe care calomniiatarii sai o invoca cel mai adesea în acuzatiile lor, scriitorul exilat califica, fara echivoc, drept "inadmisibile, reprobabile, criminale si condamnabile" gravele abuzuri savarsite de romani impotriva evreilor ulterior "Saptamanii Rosii" (28 iunie-3 iulie 1940), in care a avut loc evacuarea armatei si civililor romani din Basarabia ocupata in urma pactului criminal Hitler - Stalin, si in care multi dintre evreii localnici s-au dedat la crime si alte samavolnicii impotriva romanilor siliti sa-si paraseasca tara). Unii dintre detractorii scriitorului, pârâti în cauza de fata, falsifica în modul cel mai evident adevarul atunci când sustin ca Paul Goma „justifica” crimele savârsite de români împotriva evreilor prin ceea ce unii dintre evrei au facut în „Saptamâna Rosie” – 28 iunie-3 iulie 1940. În realitate, autorul încearca sa-si explice siesi, dar si cititorilor sai, cum de au fost

posibile ororile comise de conationalii sai. Daca Paul Goma ar fi vrut sa „justifice” ceea ce au facut conationalii sai, atunci ar fi vorbit despre „acte de legitima aparare”, despre „bine-meritata pedepsire a evreilor”, etc. etc. si nu despre, citam: "crimele inadmisibile si condamnabile" ale conationalilor sai.

Paul Goma nu este, asa cum îl acuza cu un aer savant unii dintre calomniatorii sai, nici un „negationist prin comparatie” al Holocaustului. De fiecare data când a avut ocazia, autorul a deplâns oripilat, în egala masura, cele doua mari crime ale Secolului trecut – comunismul si nazismul. Paul Goma, o victima de prima marime a comunismului, nu a pus niciodata în competitie – pe criteriul numarului de victime ori pe alte criterii – cele doua regimuri criminale. Ce a facut în schimb Paul Goma – si ce continua el sa faca – este sa ceara, pe buna dreptate, si în cazul comunismului, un proces la fel de sever (si de necesar) ca si în cazul nazismului. Este adevarat ca în scrierile sale Paul Goma deplânge tratamentele diferite pe care memoria istorica, dar si justitia si destui dintre liderii politici le aplica nazismului si comunismului. Insa asemenea abordari, tot mai numeroase si aparținând unor personalitati prestigioase, precum Ernst Nolte, Stephane Courtois, Jean-Francois Revel, care compara „amnezia” comunismului cu „hipermnezia” nazismului (formula apartine istoricului francez Alain Besançon, Despre comunism, nazism si unicitatea „Shoah”-ului), pot fi considerate ca „negând” Holocaustul numai daca sunt judecate cu maxima rea-credinta si intr-un mod interesat.

Filip are să se întoarcă cel mai târziu luni, 1 mai. Atunci are să instaleze pe site-ul meu Jurnalul pe aprilie.

L-am consultat pe V. Stan - el pe D-na Crângariu:

De vreme ce procesul e public, nu incalc nici o dispozitie legala (și nici vreo cutuma ori orgolii judecatorești) dacă public textul acțiunii.

Așadar: ignorând “standardele academice și științifice” dragi lui Tismăneanu, voi intra “în totala contradicție cu aceste standarde”, drept care tovarășul de la Secu (ăla, eternu’) nu mă va aresta, condamna, bate, eventual ucide, etcaetera.

Sâmbăta 29 aprilie 2006

Dan Culcer îmi reproșează - atât într-un mesaj adresat mie, cât și într-un articol publicat pe un site - că vina atribuirii lui Tismăneanu a pasajului antisemitizator este a mea, fiindcă mă precipitasem, nu verificasem adevăritatea citatului.

Bineînțeles, vina este a mea - am recunoscut, nu am dat-o pe altul, ori pe soartă, ori pe așezarea geografică “în calea răilor”.

Cât despre verificare...

Am primit, de când m-am internetizat, texte, articole, fragmente, știri - de la M. Stănescu, de la V. Stan, de la D. Culcer. Le-am primit, le-am reprodus ori ba - însă nu le-am verificat.

Pentru că nu aveam posibilitatea (căutarea pe internet este una din

neputințele mele); nici timp;

Apoi: de ce să verific informații, texte, citate transmise de prietenii mei Stănescu, Stan, Culcer? I-aș fi ofensat în absență dacă aș fi făcut-o. Nu aveam încredere în ei?

Că în chestiunea Tismăneanu am călcat în gropi?

Da, am călcat în gropi - eu.

Nu, nu am șters vina prin *Mea culpa* - dar măcar eu am formulat-o, am expedit-o vătămatului. Spre deosebire de alții... care, după ce eu le-am reproșat că semnaseră porcăria lui Ilieșiu, îmi reproșaseră la rândul lor că nu semnaseră și eu, ca să facem ceva - pe dinăuntru... Dinăuntru! - dar eu cunoșteam teoria "sabotării partidului dinăuntru": se laudau cu această găselniță și Fănuș Neagu și Breban și Ivasiuc... Dar bineînțeles, de Dan Culcer vorbesc.

Tot el îmi mai reproșează că fac totul singur, refuz să mă asociez cu alții... Uitînd că abia deunăzi m-am "asociat" chiar cu el, pe un Apel la păstrarea memoriei fotografice.

Apoi scrie numele lui Varlam cu o inocență deconcertantă: ori nu a citit nimic din jurnalele, scrierile mele, ori se prefăce a nu le lua în seamă:

Cu I. Varlam am fost coleg de celulă (la Jilava), prieten, am fost găzduit în casa lor după liberare, pe când încercam să intru clandestin (sic) la "Sorbonica". Apoi el a emigrat. Apoi am ajuns eu la Paris, în 1972. Ne-am înțeles perfect, ca doi prieteni ce eram. M-am întors în țară în 1973. În 1976 mi-a apărut, la Gallimard, **Gherla**. În cadrul campaniei "exterioare", Breban și cu Ivasiuc, după ce au încercat să-l convingă pe Noël Bernard că sprijină la Europa liberă un individ lipsit de talent care nu merită atîta publicitate, au trecut la Paris. Aici Ivasiuc a încercat să-și plaseze articolele de demascare în presa franceză, nu a reușit nici măcar la *L'Humanité*, organul comunistilor. A încercat să-l convingă pe Mihai Serdaru, colegul nostru de la Gherla, din 1958 că eu sunt un tip suspect, că doar fac pe anticomunistul, în fapt sunt membru de partid (Ivasiuc fiind atît de orbitor de inteligent, încât uita-se că în partidul acela intrasem amîndoi, din aceeași motivație: invadarea Cehoslovaciei, în același moment: august 1968) și l-a încurajat să scrie în "presa din diaspora" articole demascatoare. Mihai Serdaru a refuzat să o facă, însă celălalt coleg de închisoare al nostru, I. Varlam ba. Va fi încercat să publice așa ceva în "presa din diaspora", nu mi-a parvenit nici un articol, în schimb... Iar Culcer ar fi trebuit să știe, fiindcă am scris în multe rânduri, cu siguranță i-am relatat prin viu grai - o scriu pentru a *n*-a oară:

În timp ce eu eram arestat (aprilie-mai 1977) la București, la Paris, Ion Varlam, prietenul meu (care știa foarte bine unde mă aflam!), probabil excedat de "scandalul" care se făcea pentru liberarea mea, a trimis lui Claude Gallimard o scrisoare de demascare a autorului **Gherlei**, explicîndu-i că editase o carte calomnioasă la adresa adevăraților anticomuniști! După venirea mea în Franța, iritați de faptul că, într-o discuție luam apărarea prietenului Varlam, Monicii mi-au

arătat scrisoarea lui, trimisă la Gallimard... La un moment dat, l-am întrebat pe Varlam dacă este adevărat... El mi-a dat un răspuns atât de încurcat - în sensul propriu - încât am lăsat-o moartă. Nici după aceea nu am avut față de el un comportament ranchiunos, ostil, ba așa zice: unul neatins: l-am invitat la colocviile organizate de mine la Senatul Franței, apoi când Jean-François Deniau, fost ministru al lui Giscard, cu care eram în relații strânse (am fost invitați, Ana și cu mine, de câteva ori la dejun, la ei acasă - semn de mare prețuire la francezi), a organizat un colocviu și o manifestație anticomunistă la Bourges, l-am chemat și pe Varlam. A venit, l-am prezentat ca pe un prieten și coleg de închisoare, i-am dat cuvântul la întrunire... Mai apoi am aflat că Varlam era... rudă prin alianță cu soția fratelui lui Jean-François Deniau, Xavier, o Ghika). Ce se va fi petrecut în capul lui nu am înțeles: Prietenul Varlam a început să mă atace prin intervenții scrise, prin scrisori publice, prin luări la cuvânt la vreo întrunire - cu aceleași acuzații: că nu sunt adevărat anticomunist, că sunt "doar" disident, nu opozant ca el... Nu i-am răspuns vreodată. Nici nu am simțit nevoia de a "conlucra", după cum ar fi vrut Culcer.

Duminică 30 aprilie 2006

Veste proastă primită de la Mircea Stănescu: ieri i-a telefonat Marius Oprea, ca să-l întrebe de ce nu s-a prezentase la concurs? Că, uite mai există un post de colaborator extern...

Ce nerușinare! Ce neamprostism balcanodacic!

Mircea Stănescu i-a răspuns că nu acceptă postul de "colaborator extern", după ce la început altceva promisese: că se vor întâlni și vor stabili în ce mod să conlucreze. I-a mai spus că nu așa se procedează, cum adică: recurge la panaceul telefon; ca să-i reproșeze că nu s-a prezentat la concurs? Nu, nu primește.

El *a reacționat* normal. Însă celălalt, Marius Oprea *a acționat* anormal; românește; futuimăsește. A și învățat prostul obicei de a "rezolva" totul printr-un telefon, minunatul instrument care nu lasă urme... Deci, nici probe. Și se mai și miră că colegul său și fostul prieten Stănescu refuză! 'Auzi, domnule', are să povestească el în stânga și în dreapta, cu indignare bine jucată, 'eu îi dau o pâine, îi propun cinstit-prieteneste să intre în echipa mea și el refuză!'

Evident, ceilalți, semenii lui Marius Oprea - și ei istorici, ca Stejărel! - vor fi de acord cu șeful: auzi, comédie: să refuze!

În loc să se ocupe de dat telefoane și de cultivat Mitul Ursu, făcând dintr-un vinovat de moartea lui tată-său, (dimpună cu mă-sa, pentru un pașaport!), un erou și un administrator de Fundație cu numele martirului Gh. Ursu, zis Babu, Oprea ar face bine, măcar acum că a ajuns în vârful scării, să se privească într-o oglindă.

Și să nu spună ce a văzut - dar va putea el vedea ceva prin straturile de slănină mentală ardelenească? Mă îndoiesc.

Iată peste ce dau în *România literară* din 25-31 ian 2006:

„Drumul spre democrație este democrația însasi“

Mircea Iorgulescu în dialog cu Nicolae Breban

Inregistrata la Bucuresti si difuzata la 16 mai 1998, în emisiunea de autor „Oameni, destine, istorie” de la Radio Europa Libera, convorbirea cu Nicolae Breban publicata acum de România literara a fost transcrisa în redactie dupa înregistrarea sonora. A fost apoi revizuita stilistic de Nicolae Breban si de mine. La cererea redactiei, motivata de ratiuni ce tin exclusiv de spatiul tipografic disponibil, am scurtat textul cu aproximativ zece mii de semne, urmînd ca varianta lunga, integrala, sa fie publicata într-un eventual viitor volumîn carevor fi adunate aceste convorbiri.

[...] M.I. În ce masura intelectualitatea româna de atunci, din '67-'68, avea o constiinta politica – dincolo de Ceausescu, fara Ceausescu, în afara lui Ceausescu – suficient de clara pentru a analiza situatia creata?

N.B. Nu, nu avea. O vedem înca o data, clar de tot. S-a întîmplat cu noi aceeasi boala, care este un stigmat al intelectualitatii române din modernitate, asteptarea revolutiei de sus. Se vede dupa bucuria noastra necritica, tin minte ca în august au intrat în partid chiar si rezistentii cei mai acerbi, Banulescu, Paul Goma, Ivasiuc si altii, se vede dupa aceasta bucurie necritica, totala, absoluta, ca ne bucura revolutia care vine de sus. Lovitura de palat venita de sus. S-a mai întîmplat asta si în 1964, când Gheorghiu-Dej a facut primul act de...”

Despre care “rezistenți acerbi” vorbește Breban: rezistent, Bănulescu? Rezistent: Ivasiuc? Apoi: Sigur este că Bănulescu nu a intrat în partid în august 1968 (nici nu știu dacă era membru de partid).

(...)“Eu, dupa cum stii, am fost de câteva ori în polemica cu Paul Goma si daca Paul Goma n-ar fi atât de excesiv si de grosolan în argumente si atât de inventiv în calomnii eu i-as da dreptate în multe din acuzele pe care el le aduce, noua, scriitorilor care atunci, sa zicem, eram acceptati. Desi, în ce ma priveste, nici eu nu eram acceptat în perioada când Paul Goma a fost închis, de exemplu.

(...) De aceea a fost monstruoasa pentru întreaga societate româneasca întoarcerea brutala, încercarea zic. Ar fi trebuit sa fie o împotrivire la Ceausescu, în '71. Noi ar fi trebuit sa reactionam. Corpusul intelectual afirmat, pentru ca ei nu puteau sa ne faca nimic, dovada ca pe mine n-au putut sa ma închida. *Pe Goma l-au închis pentru ca el nu avea o rezonanta, nu era cunoscut în tara si în strainatate. Cu mine n-au putut sa faca acelasi lucru.* [subl. mea, P.G.] Si n-ar fi putut sa faca acelasi lucru nici cu Nichita Stanescu, nici cu Preda, nici cu Bogza, nici cu Jebeleanu, daca noi ne-am fi aliat atunci, nu într-o revolta antipartinica, asa ceva nu era posibil în România, ci într-o miscare care sa ne apere acele mici libertati obtinute deja înainte.”

De unde scoate Breban aiurelile astea? Din aceeași traistă ca și Pintilie - după decembrie 1989 - când afirma la televiziune fără rușine

că de el Ceaușescu nu îndrăznea să se atingă - dacă făcea ceva împotriva regimului. Adevărat: Pintilie nu făcuse nimic împotriva regimului, îi criticase doar pe “unii funcționari”... Sunt jenat, dar nu pot tăcea:

“Pe Goma l-au închis... pentru că nu era cunoscut...” (spre deosebire de Breban, care era foaaarte cunoscut în străinătate...).

Ăsta este Breban - și inversul...

(...)“N.B.... acest lucru are o explicatie foarte simpla, cred eu. Foarte târzia unificare a teritoriilor românești. *Faptul ca Moldova, Muntenia si Ardealul, cele trei provincii mari românești, au stat secole la rând sub trei imperii straine. Târzia lor unificare, în 1918-19, prin pacea de la Versailles, acest lucru a dus la convulsii si la cosmaruri.*”

E toabă de carte, Breban, mai ales cea privind istoria elementară a României. Dar nici cu interlocutorul său iorgulesc nu mi-e rușine.

A murit J. F. Revel. Făcusem, pe timpuri, câteva năzdrăvăanii culturalicești împreună (pusesem de-o revistă). L-am respectat, cred că l-am și iubit ca pe un frate: pentru rectitudine; și pentru umor. S-a dus și el - la 82 ani. Dumnezeu să-l însoțească.

Ieri dădusem peste un articol al lui O. Simonca în care se ocupa de mine.

OBSERVATOR CULTURAL, Nr. 30 (287), 22-28 septembrie 2005
www.observatorcultural.ro

“Paul Goma – tăceri, proteste, rupturi – Ovidiu Simonca

“Am în față două cărți: Culoarea curcubeului '77 și Săptămîna Rosie. De mai multe zile le citesc în paralele și ceva nu se leagă. După ce-am citit Culoarea curcubeului '77, mi-a fost rușine. După Săptămîna Roșie iar mi-a fost rușine. După prima carte, despre 1977, mi-a fost rușine că părinții mei n-au semnat proteste împreună cu Goma. El avea un copil mic, Filip, de un an și câteva luni, dar privea dincolo de siguranța sa și a familiei. Pentru că tăcerea nu-ți asigură siguranța, ci doar permitea lui Ceaușescu să apese și mai mult pe grumaz. După a doua carte, mi-a fost rușine că transferă tot răul pe care l-a văzut cu ochii lui în Basarabia asupra evreilor.

“Nu fac parte dintre cei care se solidarizează cu Goma indiferent de afirmațiile lui, care semnează proteste de indignare, dar nici nu vreau să fiu printre cei care îl acuză fără să-l citească. Aș vrea să-l înțeleg și aș vrea să-mi rămînă neștirbită imaginea lui Goma din 1977. Culoarea curcubeului '77 este poate cea mai bună cale de înțelegere a ceaușismului, a Securității ceaușiste și e foarte bine că Editura Polirom a editat-o în acest an.”

O. Simonca - în raport cu mine - face parte din categoria persoanelor (literare) rămase simpatice, chiar după 50 ani de când le cunoscusem. Alhen este numele administratorului azilului nr. 2 din Stargorod - din **Douăsprezece scaune** de Ilf și Petrov. Alhen este un “hoț can-

did”, Simonca nu este nici hoț, nici candid, nici personaj - ci persoană. Altceva îi unește: Alhen fura tot ce-i cădea sub mână: pături, mobilă, instrumente muzicale și vindea - apoi roșea puternic, fiind el simțitor din fire; Simonca (încă o dată: comentînd două cărți ale mele) este potopit de rușine, ai zice un Alhen al zilelor Dâmboviței noastre.

“După ce-am citit Culoarea curcubeului ’77, mi-a fost rușine. După Săptămîna Roșie iar mi-a fost rușine. După prima carte, despre 1977, mi-a fost rușine că părinții mei n-au semnat proteste împreună cu Goma”(…) “După a doua carte, mi-a fost rușine că transferă tot răul pe care l-a văzut cu ochii lui în Basarabia asupra evreilor.”

(…)“Nu fac parte dintre cei care se solidarizeaza cu Goma indiferent de afirmatiile lui, care semneaza proteste de indignare, dar nici nu vreau sa fiu printre cei care il acuza fara sa-l citeasca. As vrea sa-l inteleg si as vrea sa-mi ramina nestirbita imaginea lui Goma din 1977. Culoarea curcubeului ’77 este poate cea mai buna cale de intelegere a ceausismului, a Securitatii ceausiste si e foarte bine ca Editura Polirom a editat-o in acest an (chiar daca a uitat sa mentioneze ca au existat, mai intii, doua editii europene, imediat dupa 1977, si chiar daca Goma spune ca volumul i-a fost maltratata, prin neincluderea unei prefete care sa explice aventura cartii dupa 1990, cind a fost prima oara editata la Humanitas, moment in care Goma se desparte de Liiceanu, pe motiv de „retragere“ a exemplarelor).

“Marturisesc, in final, si ca n-as fi vrut sa citesc Saptamina Rosie si sa fie tot Paul Goma autorul, imi este greu sa accept „caderea“ lui Goma”.

Dreptul cel mai sfânt al comentatorului de cărți: chiar și acela de a participa activ/afectiv.

Numai că eu, autor, nu înțeleg *rușinea* comentatorului: de acord: să-i fie rușine de ne-rușinea autorului **Săptămânii Roșii**... de a “transfera tot răul asupra evreilor”, deși mai adecvată ar fi fost o sfântă mînie și o aspră condamnare a antisemitului de mine - atitudine extrem de comodă pentru un membru plin al turmei mioritice; și cât de lucrativă! Dar să-i fie rușine pentru că părinții săi “nu semnaseră proteste alături de Goma...”? Mi se pare o neconvenabilitate. Și o fals-pusă problemă: nu ceea ce *nu* făcuseră (de-bine) genitorii săi ar trebui să-i provoace rușinea, ci ceea ce făcuseră (de-rău) - în cazul că chiar făcuseră așa ceva.

În comentariul la cele două cărți m-au deranjat profund, cvasidefinitiv, nu opiniile defavorabile, critice despre **Săptămîna Roșie**, ci două fleacuri informative, editoriale aruncat din goana condeiului în legătură cu soarta **Culorii curcubeului** :

Primul fleac: nu a spus **adevărul** când a scris:

...“dupa 1990, cind a fost prima oara editata la Humanitas, moment in care Goma se desparte de Liiceanu, pe motiv de „retragere“ a exemplarelor”.

Or **adevărul** a fost oarecum-foarte-altul: după ce “a retras” de pe piață cartea de mărturie, Liiceanu **a trimis-o la topit** ;

Al doilea fleac: nu a spus **adevărul** când a scris:

“...si e foarte bine ca Editura Polirom a editat-o in acest an (chiar daca a uitat sa mentioneze ca au existat, mai intii, doua editii europene, imediat dupa 1977, si chiar daca Goma spune ca volumul i-a fost maltratata, prin neincluderea unei prefete care sa explice aventura cartii dupa 1990...”

O. Simonca, rușinabil-foc, se rușinează din pricina unei cărți neconvenabile (*pe ne-linie*, ca să folosesc un termen realist-socialist, revenit în practică și în limbaj), dar rămâne insensibil la tratamentul aplicat de un editor unei cărți a unui autor, ba chiar pune la indoială spusele sale și scrie - repet:

[Lupescu] ...“a uitat sa mentioneze ca au existat, mai intii, doua editii europene, imediat dupa 1977, si chiar daca Goma spune ca volumul i-a fost maltratata, prin neincluderea unei prefete care sa explice aventura cartii dupa 1990...”

Or adevărul a fost altul decât cel prezentat de literatorul O. Simonca: editorul Lupescu nu a uitat nimic, nu acesta este păcatul său de căpătâi, ci **a suprimat, fără a-l avertiza pe autor**, nu doar indicațiile editoriale ale cărții, ci mai important: **Introducerea**, unde exista un *istoric al volumului de mărturie despre 1977...*

Ce concluzie sunt obligat să trag? Una - dar concluzie:

O. Simonca este profund, structural rușinos - taman ca Alhen, creație nemuritoare a Ilfpetrovului. Neputînd lupta împotriva naturii sale, este normal (ca român ce este) **să-i fie rușine de a rosti-scrie adevărul**: cum să scrie el, român din moși-strămoși, autor de texte că editorul X și editorul Y au un comportament și practice nedemne de niște oameni de carte: că masacrează, că distrug cărți, că îi consideră pe autorii lor un fel de curieri care aduseseră-trimisese la editură manuscriselele. Fiindcă, nu-i așa, adevărații făcători de cărți sunt editorii - ca Liiceanu, ca Lupescu - și nu acei veleitari care cică le scriseră - nu s-au mulțumit că li s-a pus numele pe copertă?

I-a fost tare rușine lui O. Simonca să scrie, negru pe alb, **adevărul**: Liiceanu a făcut cu mine ceea ce nici Ceaușescu nu făcuse: în 1990 îmi trimisese la topit o carte despre **adevăr**;

Lui O. Simonca i-a fost rușine să scrie : în 2005 Lupescu a făcut cu o carte a mea ceea ce nici Dumitru Popescu-Dumnezeu, nici Măciucă, nici Gafița, tartorii cenזורi ai vremurilor mele nu făcuseră: *mi-a suprimat Introducerea la o carte - despre adevăr - fără a mă avertiza.*

Si atunci cum să-l cred pe cuvânt pe O. Simonca, atunci când scrie că *i-a fost rușine* - în bine, în rău...?

M A I

Marți 2 mai 2006

În sfârșit, după multe căutări cu Google (în care sunt maestru întru neîndemânare), găsesc textul lui O. Simonca despre Matei Călinescu și cartea sa “Un fel de jurnal”. Sunt mulțumit că pot da citate exacte.

Am mai scris despre Matei Călinescu: în România nu fusesem prieten, el făcea parte dintre “liberi” (în sensul că nu făcuse închisoare și nu-l interesa acest “aspect” - criteriu esențial în mentalitatea mea de pușcăriaș), gravită în jurul lui Ivasiuc cel scânteietor. Și el era unul dintre aceia (scânteietorii). Scosese o carte extrem de bine primită, “Zacharias Licher”, nu era, vorba francezului: ceașca mea de ceai - ceea ce nu constituia vreun păcat, Doamne ferește. Oarecum păcat fiind acela că el, declarându-se, prin carte, fascinat de prototipul ei, continua să se declare admirator și al lui Paul Georgescu, sinistrul politruc stalinist cel care își imagina că, “trecând la proză”, este scutit de a-și face mea culpa pentru multele și murdarele sale crime culturale. Mă iritau “preferințele” lui, le găseam bolnăvicioase - dacă nu de-a dreptul bolnave, dar ridicam, mental, din umeri: dacă acestea erau opțiunile cuiva, să și le opționeze în pace și-n onor. Cel puțin tot atât de păcat - în ochii mei, se înțelege (nu și în ai lui Țepeneag care era prieten cu el - și cu Ștefan Bănulescu, reporter la *Scînteia tineretului* în perioada colectivizării): după înscăunarea lui Breban în fruntea *României literare*, în primăvara anului 1970, Matei Călinescu a acceptat să facă parte din grupul scriitorilor tineri-și-inteligenți angajați în... justificarea teoretică a lui Ceaușescu. Cel mai agitat, mai activ: Ivasiuc. Nu se lăsau mai prejos Nichita Stănescu și Cezar Baltag, ei participând mai ales la celebrele “dezbateri”, “mesele rotunde” - patronate de Breban, se înțelege. Nu-mi aduc aminte de vreo “contribuție” anume a lui Matei Călinescu, dar cine va cerceta colecția *României literare* dintre martie 1970-martie 1971 va avea surprize...

Eu, cu, în spate, o altă moștenire de viață, nelipindu-mă de Matei nici în prezentul de atunci, am rămas nesimțitoriu la “prezentul” colegilor mei - pe atunci eram mult mai “tolerant”, deci nu făceam un capăt de țară din faptul că grupul lor - la care se alăturau Pintilie, H. Bernea, Hăulică, Brezianu-cel-tânăr... - frecventau de zor Ambasada USA și colportau în ambe sensuri... cuvântul-convenabil (că da, Ceaușescu este ignar, analfabet, dar ce antivirus este el!). Iar “viitorul” meu - din atunci, 1970 - avea să fie extrem de turmentat, așa că “rămânerea” lui în Occident nu mi-a lăsat o nepieritoare suvenir.

Am povestit în “Alte jurnale” (Jurnal american) vizita (și) la, la Matei Călinescu, în octombrie 1978. Cum nu eu îmi făcusem progra-

mul, ci Brutus Coste, nu știu cine va fi avut inițiativa poposirii mele și la Bloomington. Am comis atunci o serie de gafe, printre care “băgarea pe gât” a dactilogramei **Garda inversă**, dar dinspre Matei nu primisem vreun semn ca gafasem...

Iată că aflu acum, din recenzii la “Un fel de jurnal” - mai întâi câteva inexactități cu care mă obișnuise Matei C. de prin 1991:

“Romania, sfîrsitul anilor ’50

„Aveam de luptat împotriva oficialității, împotriva cenzurii, împotriva unor activiști de la Uniunea Scriitorilor sau de la Universitate, care cereau o aplicare strictă a directivelor de partid. Noi (eu, Nichita Stănescu, Cezar Baltag, Grigore Hagiu, Mircea Ivanescu, Petre Stoica) am încercat să promovăm o poezie apolitică și un nou limbaj poetic... Eram liberi să scriem, dar și partidul era liber să selecteze ce să se publice și ce să fie interzis, scos din bibliotecă sau anulat, ca și când n-ar fi existat niciodată. (...)

“Anii ’70 și decizia exilului

„Cînd am luat decizia exilului, motivul principal a fost sentimentul meu de oroare față de penetrația masivă și umilitoare a Securității în viața cotidiană. Încercări de recrutare a mea au avut loc începînd din 1956, dar s-au întîtit după 1970. N-am mai suportat presiunea morală exercitată acut din timp în timp, dar care, difuz, există permanent.

Comentariul meu acid: deci, “penetrația masivă și umilitoare a Securității în viața cotidiană” - “întețită după 1970”.

Întrebarea mea retorică, repetată, (întîia oară o pusesem în scris, în legătură cu “Amintiri în dialog”, în care colegii mei de generație studentescă, M. Călinescu și I. Vianu nu pomeneau nimic-nimic-nimic despre Revoluția Maghiară, nici despre ecoul ei... și la Universitatea București) - adresîndu-le ceva în genul:

«*Dar voi pe ce planetă erați studenți în 1956?*»

În dialogul cu Ovidiu SIMONCA (*Observator cultural*, 23 februarie 2006) Matei Calinescu pomenește și de mine - indirect:

“(...) Sint, în carte, câteva portrete nuanțate, unele în raspar cu imaginea deja încetățenită, altele care respiră căldura, înțelegere și pretuire, cum sint cele despre Ion Vianu și Ion Negoitescu. Pe Eliade îl vizitează des, dar are despre el imaginea celui care „știind totul despre mai toate religiile, pare totuși lipsit de dimensiunea religiosului“. Pe Paul Goma îl apreciază pentru curajul său, în raport cu sinistra tăcere a scriitorilor. Cînd ajunge în America, pentru o conferință în fața unui public universitar, după ce parasese România în 1977, Goma îi prilejuieste lui Matei Calinescu următoarea constatare: „*conferința lui de aici ar fi trebuit să fie mai mult decît un șir de izbucniri de natură pur politică contra regimului Ceaușescu, impletite cu izbucniri antioccidentale*” (subl. mea.).

Simțisem eu bine, atunci, la “asistența” de la Bloomington nemulțumirea de a fi fost obligată să asiste la “un șir de izbucniri de natură pur politică contra regimului Ceaușescu”, însă o credeam

singulară, oricum minoritară, prin acel individ asudat, dintr-odată în costumul altuia, luător-de-cuvânt-din-sală, universitar ardelean de felul său, jenat de rolul de întrebător pe care trebuia să-l joace (altfel urma să fie rechemat la București! - “împletite cu izbucniri anti-occidentale”...)

Eu, naivul, gafeurul: în loc să mă dedau, ca tot intelectualul-anticomunist-pe-burtă la teoria structuralismului-militant, la elogiul postmodernismului (pentru ca toată lumea să fie bine și tot românul universitar să prospere, netulburat de intruziuni “politice”), m-am apucat să... povestesc prin ce trecusem, prin ce trecuseră ceilalți români din România, din pricina unor vulgare, neculturale drepturi ale omului. Numai că pe românii de la Bloomington nu-i interesa (ceea ce știau ei foarte bine, de-acasă, motiv pentru care și plecaseră, sau cum spuneau Breban și Zăciu: “fugiseră”). Pentru ei - vorbesc, în continuare, de acei români “recenti”, ajunși în America pe o durată limitată, după cine știe câte și cât de umiltoare demersuri (sic) - [pentru] ei *memoria* era ceva detestabil, jenabil, încurcabil, ceva de alungat, de ocolit, de ignorat - de ce? Pentru că românul, ori acasă, ori în America, el face cultură, nu politică! Cultura făcută de români în Occident, cu contract temporar ea este înălțătoare, ea este nobilă - pe când “politica”, citește: amărătecele de drepturi ale omului; amărăta de poziție verticală în fața ultimului dintre milițieni - este, nu doar trivială, ci de-a dreptul nocivă! Cauzatoare-dăunătoare! Și aduce neazuri - acelea politice!, ca neaprobarea pașaportului pentru soție, sau chiar soacră (jur că nu am făcut aluzie la soacra lui Matei Călinescu, fosta mea profesoară de Istoria literaturii ruse Tamara Gane - cu ea avusesem, între 1954-56 conflicte deloc “culturale”, ba de-a dreptul politice, cum numai cu L. Tismăneanu și cu R. Florian, politrucii Universității avusesem)!

Bietul licențiat-în-liceu ce eram nu aveam ce căuta printre - mai grav: în fața! universitarilor românești de la Bloomington. Simțisem că le sunt străin, chiar cauzator cu izbucnirile-mi neconvenabile - atât cele împotriva lui Ceaușescu, cât (mai ales!) împotriva americanilor, complici ai Ceaușescului, cel extrem de anti-rus. Dar era prea târziu, gafa era gata-comisă... Nu, nu eram eu de-al lor și nu neapărat pentru că, spre deosebire de ei toți nu aveam patalama care să ateste că sunt o persoană cultă - nu descultă; că fac cultură înaltă, nu “politică” joasă. Circumstanță atenuantă: nu îmi imaginasem că gazda mea, care mă invitase (sau cedase propunerii lui Brutus Coste) fusese într-atât de dezamăgit (se înțelege: în accepția universitaristă) de oaspete. Pe atunci, generos fiind, îmi închipuiam că “viziunea” mea era normală, de la sine înțeleasă (despre lume și viață...), împărtășită chiar și de Matei Călinescu, în ciuda preferințelor sale pentru un bandit al spiritului ca Paul Georgescu, măcar pentru că și el, Matei venea de unde venisem eu, în urmă cu nici un an...

Ce eroare! Mai târziu am înțeles: chiar dacă nu am acceptat cu inimă ușoară că fiecare dintre noi doi venea din universuri deosebite și

nu aveau nimic în comun, nici chiar limba (română) în care ne exprimam...

Eu credeam - mai cred, cu putere - în datul, în capacitatea scriitorului *de a se transpune*, într-un prim moment, în pielea cuiva care povestește prin ceea tocmai trecuse; apoi în a personajului pe care, eventual, îl va zugrăvi. Ce/cum anume aş fi putut vorbi, în octombrie 1978, unor studenți și universitari americani (bine: și americanizați recent), pentru a-i sensibiliza la *durerile noastre cei dinlăuntrul Lagărului Sovietic*? Mă aflu la începutul periplului american, nu știam că cei mai înfocați americaniști sunt cei de recentă origină română: aceștia vădit se simțeau obligați "să dea dovadă", potrivit obișnuințelor de-acasă: să se arate mereu recunoscători Americii - că i-a primit; că îi tolerează; că nu-i dă afar' doar pentru o opinie/ mai pe ne-linie. Dacă tunau și fulgerau - în public, în presa lor, confidențială - împotriva comuniștilor și a rușilor, Doamne ferește să fi formulat (în public) vreo plângere, necum o critică la adresa *politicii* Americii - "care ne primise cu brațele deschise..."

Norocul meu: cu câteva săptămâni mai devreme îl întâlnisem la Montréal, la un congres, pe un coleg și, presupun, prieten al lui Matei Călinescu: T(h)oma(s) Pavel, și el teoretician al literaturii (mai cu seamă al romanului). Chiar dacă el nu m-a invitat la Universitatea din Ottawa, deci nu mi-a oferit prilejul de a mă da în petic și față de studenții săi, nici el nu a avut opinii mai puțin defavorabile despre intelectul meu (potrivit grilei lui Matei Călinescu), după cum îi scria lui Țepeneag. Sunt blestemat: nu sunt agreat nici de teoreticienii literaturii, deși nu apucasem să le spun ce cred eu despre cei care teoretizează literatura în loc să o facă (adevărat, Țepeneag tot încearcă, de 50 ani, Matei Călinescu a chiar izbutit).

Câteva săptămâni mai târziu, revenit pe Coasta de Est - mai ales după vizitele la Washington - mi-am exprimat nedumerirea față de comportamentul fricos, iepuresc, struțesc (sic) al românilor din America, oameni care își sacrificaseră viața pledînd cauza românilor sub comunism, dar care în fața americanismului supradimensionat al congenerilor aveau exact același comportament ca și frații lor din România față de comunism. Ca și ei, când erau în țară, îmi răspundeau rușinați, agasați:

«Ce știi d-ta...»

Prin astfel de răspuns-întrebare românii americanizați dovedeau că nici nu pleaseră (nu "fugiseră", vorba lui Zăciu, a lui Breban), din România, că nu se schimbaseră deloc, deși schimbaseră, nu doar adresa poștală, ci și țara. Și identitatea...

Cunoscusem până atunci români stabiliți în Germania, în Italia, în Belgia, în Spania - și desigur în Franța. Dacă la majoritatea lor era observabilă reținerea de a critica - cu argumente - politica țării în care găsiseră adăpost (atitudine normală), la cei ajunși în America de Nord, indiferent cu care prilej, sărea în ochi... românitatea (aici trebuie citită ca: lipsă de memorie, lipsă de curajul de a exprima ce gândește cu

adevărat) cu care compatrioții noștri se mutaseră - am mai spus: își schimbaseră adresa.

Șocantă este mai cu seamă acum, în timpul războiului din Irak și a tragediei Palestinienilor “aliniera” disciplinată a americanilor de origine română la tezele oficiale, bush-iste, deci israeliniste - cu atât mai ‘juste’, cu cât sunt mai simpliste, mai ușor de ținut minte: America este bună - Arabii sunt răi; America face bine când susține în toate “măsurile” Israelul - Palestinienii sunt lași, urâți, criminali (și își merită soarta). Iar când românii sunt și evangheliști (nu am spus: “evanghelici”, aceia fiind sașii protestanți), lumea este împărțită și mai hotărât: tot ce face America este creștinește; tot ce face Israelul este drept - pentru că evreii fac parte din poporul ales, iar aleșii au dreptul să facă orice... Revin:

“Dupa ce citeste cartea lui Goma *Le tremblement des hommes* (Seuil, 1979), Matei Calinescu constata, poate prea drastic, ca ii lipseste ceva lui Goma, „o anume adincime, o anume reflexivitate, o anume capacitate de a privi mai de la distanta. Cartea e in acelasi timp dramatica si superficiala. Supara egocentrismul autorului, suficienta lui, viziunea morala lipsita de nuante“.

Da, domnule. Că sunt lipsit de adâncime, că morala mea este fără nuanțe (!) o știam de la prietenul comun Ivasiuc, după ce îi reproșasem că prezintă în **Vestibul** evenimente adevărate, trăite de noi, de-adevărat, la Gherla, ca petrecute... “pe frontul de est”. «Nu poți să înțelegi...», mi-o întorsese amicul Sașa, în prezența lui Pavlovici și a lui Zub, dar fără a-mi indica ce anume nu pot eu înțelege. «Dacă n-ai adâncime...»

Egocentric, superficial, păcătuiesc prin o viziune morala lipsita de nuanțe, îmi completează Matei Călinescu portretul moral, intelectual, etceteral.

Sunt prea bătrân, nu mă mai pot schimba. Așa am să mor: neadânc, egocentric și cu o viziune morală lipsită de nuanțe.

Ei, dacă aș fi fost mai... nuanțat - în materie de *morală*; și dacă aș fi stat, ca el, sub pat, pe-burtă în 1956, în timp ce ungurii mureau ca să fie liberi: și dacă aș fi uitat că de alături “dispăruseră” colegi, chiar prieteni... Și în loc să le pomenesc măcar numele în **Amintiri în dialog**, prima ediție - al colegilor de an, de grupă, de facultate care fuseseră arestați - m-aș fi mulțumit să vorbească doar de luminosul Miron Chiraleu (pe care și eu l-am cunoscut - la Jilava - despre care am vorbit îndelung, cu Matei, la Bloomington, înainte și după “conferință”). Fiindcă acela era un prieten din copilărie al său și al lui I. Vianu și prezenta avantajul de a fi fost arestat înainte de Revoluția Maghiară, deci Chiraleu nu putea fi, nici măcar post-mortem, martor al spaimei lor, al lașității lor, al *egocentrismului* sălbatic al lor...- atunci aș fi fost mai nuanțat în “viziunea morală” (dacă o voi fi avînd și pe aceea)

Miercuri 3 mai 2006

A murit și Gavrilă Ogoranu. Dumnezeu să-l ierte.

Dacă Bănescu mi-ar fi scris - pe hârtie -, așa cum promisese prin Tismăneanu, i-aș fi răspuns prin o scrisoare-propunere:

Înainte de toate, aș fi zis eu, în Consiliul Onorific ar fi drept să fie cooptați oameni încă vii - ca Ogoranu, ca Paraschiv, ca Radina, ca Doina Cornea - persoane care suferiseră de pe urma "opțiunilor" anti-comuniste - dar și dispăruți ca Anița Nandris, precum și celelalte femei martire, fie combatante, fie soții ale partizanilor... Tocmai aflasem că nevastei a doua a lui Ogoranu (văduva lui Săbăduș, ucis în bătaie de Goiciu, la Gherla) și care îl ascunsese, îl îngrijise, îl protejase pe "Gavrilă" atâtea decenii îi fusese respinsă cererea de "recunoaștere" a faptelor sale - șefesă a comisiei respingătoare fiind tovarășa noastră Monica Macovei.

Dar Monica Macovei este o adevărată băștinașă: habar n-avea cine fusese, ce reprezentase pentru nația noastră "Gavrilă" («De unde vrei tu ca eu să știu chestii din astea?») - am citat-o pe Gabriela Adameșteanu, tot româncă autentică, tot de-a noastră, din popor - de aceea nici nu știa, biata... De unde să știe ea, singură-singurea, dacă nu i se oferise, pe tavă - gata rumegată - bibliografiă?

Acum câteva zile s-a difuzat la televizor, în vederea campionatului mondial (european?) de fotbal "rezumat" al ediției din 1954.

Fac aici rectificarea: într-o însemnare mai veche, credeam că finala de atunci avusese loc între Ungaria și Anglia. Ei, nu: între Ungaria și Germania. Faza finală a avut loc în Elveția între patru echipe în afară de cele pomenite Jugoslavia și Turcia.

În primul meci jucat Germania pierduse față de Ungaria cu 7-2 (sau cu 8-2). Pentru nemți înfrângerea nu fusese o surpriză, Ungaria era cotatea ca cea mai bună din lume însă "ploaia de goluri" expresia jurnaliștilor germani, îi copleșise. Se mai întremaseră câștigând cu Jugoslavia și cu Turcia, dar finala era ca și pierdută. Încă de la începutul turneului susținătorii (veniți Ungaria - în 1954! - în număr uluitor de mare) închiriaseră săli de bal pentru a sărbători ungurește victoria Ungariei.

Antrenorul Germaniei a lansat: «Dacă plouă în timpul meciului, câștigăm!» Și, ca în Elveția - la Berna - a început să plouă. Mulți ani mai târziu, un ungar a explicat:

«Nemții inventaseră crampoanele înșurubabile - deci schimbabile. Noi nu cunoșteam decât ghetetele cu crampoane fixe, bune pe teren uscat...»

O explicație ca multe altele. Oricum, Ungurii "câștigaseră" chiar înainte de a juca primul meci, iar după cel cu Germania, primul, nu-și mai încăpeau în piele, iar declarațiile unor mari jucători ca Puskas, ca

Hidekuty deveniseră de o făloşenie care friza ridicolul - pe lângă că erau de-a dreptul insultante la adresa adversarilor.

Finala începe, ungurii marchează primul gol în primele zece minute. Al doilea după alte douăzeci. Prima parte se încheie cu 2-0 pentru Ungaria. În pauză, la vestiar, antrenorul germanilor (iertare, nu i-am reţinut numele) îi anunţă pe jucători că... adversarii chefuliseră până pe la orele patru dimineaţa, pre-sărbătorind victoria, sunt obosiţi - deci este momentul presiunii.

Rezultatul începe a lua calea inversă: 1-2 pentru Germania, apoi 2-2... Aici - comentau comentatorii germani - s-a situat punctul de ruptură: Ungurii nu puteau accepta, mental, că o echipă adversă ar putea realiza măcar un rezultat de egalitate cu Atotputernica Ungarie. Probabil au intrat în panică; au început a juca prost, nu mai puteau alerga, au devenit excesiv de brutali, au încasat câteva pedepse... Şi iată minunea, în ultimele 6 minute: Germania răstoarnă situaţia, marcînd golul determinant: 3-2.

Bine-bine, mai rămăseseră “doar” cinci minute, însă dacă în locul Ungariei ar fi fost Anglia (sau Irlanda), acestea nu s-ar fi descurajat, ar fi luptat până la ultima suflare şi secundă, ca să nu se dea bătută. Da, dar Ungaria nu este şi nu va fi vreodată... englezi; nici irlandezi. Ungurii au considerat înfrângerea - provizorie, doar mai rămăsese o eternitate de 5 minute! - nu doar o punere în genunchi, dar o negare a lor, o cvasi-ucidere.

Meciul s-a încheiat cu victoria nemţilor. Fireşte, ei au jubilat, s-au bucurat, au plâns de fericire... o fericire care venea după zece ani de la o mare nenorocire (a lor)... înfrângerea în război, distrugerea şi împărţirea ţării.

Ungurii: de furie sălbatică au devastat hotelurile, hanurile în care fuseseră cazaţi, sălile închiriate pentru a sărbători victoria... În trenuri, în autobuze în drum spre Ungaria s-au comportat ca o hoardă: au vandalizat tot ce au întâlnit. Iar întorşi acasă, la Budapesta, zeci de mii de unguri s-au adunat în faţa casei antrenorului (Sebes, parcă), cerîndu-i moartea! Comentatorul german al rezumatului spunea că Sebeş - dealtfel excelent tactician - a petrecut cei câţiva ani pe care i-a mai trăit scriind “memorii-explicaţii” adresate Comitetului Central al Partidului Comunist, făcîndu-şi autocritica pentru ruşinea umilirii Ungariei... Umilire pentru pierderea unui meci de fotbal...

Am scris despre ecoul avut în Rupea, unde erau învăţători părinţii mei, atunci. Şi despre valul de sinucideri la care se dedaseră ungurii. Şi ciudăţenia pentru acele timpuri: sinucigaşii nu se spânzurau (de “ruşinea” pierderii unui meci de fotbal), nu se înecau - ci se împuşcau! Or întrebarea de căpătâi era: cine avea arme, în acele vremuri când pentru un pistol ruginit găsit în fundul grădinii, erai băgat în puşcărie pentru “deţinere de arme”? Ei, cine: activiştii de partid, miliţienii, securiştii... Care şi în raionul Rupea erau în majoritate zdrobitoare, unguri.

În privința nemților: au fost câteva mărturii ale câtorva germani din RDG despre cele trăite în timpul finalei (ascultată la radio fiindcă televiziune nici ei nu aveau - ca "ceilalți"). Erau tulburați și după trecerea a câteva decenii de la eveniment - re trăiau acele clipe. O diferență - o nuanță - tot era: cei din Germania de Vest ridicaseră capul, nu mai erau învinșii, umiliții, culpabilizații, de-acum re-intraseră în rândul celorlalte națiuni. Celor din Germania de Răsărit - cine pretindea că afectele nu au memorie? - le străluceau ochii de speranța că nu fuseseră cu totul uitați și abandonăți Rusului.

Iată de unde rezultă magia fotbalului. Care nu este - orice ar pretinde unii - un sport ca celelalte. Nu, fotbalul nu este un sport obișnuit, ci reprezintă/este un război. Adevărat: luptă în față, cu adversarul, doar unsprezece "de-ai noștri", însă în spatele lor, în jurul lor sunt mii, zeci de mii, sute de mii, milioane.

Sporturile individuale: boxul, gimnastica, atletismul, natația; schiul - sporturi minunate, mobilizatoare, dar nu populare în sensul fotbalului. S-ar crede că este suficient ca un sport să fie practicat în echipă - da, baschetul, voleiul, hocheiul, însă nici unul nu poate sta alături de fotbal.

Adevărat, fotbaliștii, în zdrobitoare majoritate intelectualmente sunt niște viței. Însă oamenii de cultură români nu sunt mai puțin boi. Iertare, voisem să spun: 'oi.

Joi 4 mai 2006

Azi am depus la poștă un memoriu către senatorul Roger Madec - la recomandarea Mediatorului Republicii.

Vineri 5 mai 2006

Azi, la orele 12,00 (fix) un asistent al senatorului Roger Madec mi-a telefonat, anunțându-mă că OFPRA ne va reda statutul de refugiat retras în decembrie 2005.

Ce ușurare pentru familia noastră mult-încercată!

Am terminat scrisoarea către Băsescu:

Paris, 6 mai 2006

Domnului Traian Băsescu,
Palatul Cotroceni, București
Domnule Băsescu,

În 5 aprilie 2006, după ce Vladimir Tismăneanu îmi propusese - în numele Dvs. - să fac parte din Comisia prezidențială pentru cerce-tarea crimelor comuniste în România, pregătisem o scrisoare de răspuns la scrisoarea- invitație. În primul rând ceream de la statul român reparații: restituirea cetățeniei române, furate chiar înainte de a pleca din țară (în 20 noiembrie 1977); restituirea dreptului de a publica în România, furat de N. Manolescu

prin editorialul "Adio, domnule Goma" din 1998, apoi prin campania de anti-semitizare a mea, organizată în 2005, în vederea obținerii postului de ambasador la UNESCO.

După care treceam la chestiuni generale:

În acel moment nu cunoșteam numele celorlalți membri ai Comisiei, credeam însă că reuniți pentru a cerceta-clarifica *istoria României din ultimii 70 ani* ne vom înțelege între noi, oricât de adânci fuseseră neînțelegerile anterioare. Drept care propusesem:

- din Comisie, ca membri de onoare, să facă parte supraviețuitorii dintre victimele comunismului: Gavrilă Ogoranu, plecat dintre noi între timp, și minunata sa soție (văduva lui Săbăduș, ucis în bătaie la Gherla, de către o "cunoștință" a mea: Goiciu), Vasile Paraschiv, Doina Cornea, Remus Radina, Cicerone Ionițoiu, Ion Varlam și alții și alții câți au mai rămas;

- din Comisie să *nu* facă parte acei autodeclarați "membri eminenți ai societății civile" care colonizaseră, de la 22 decembrie 1989, tribunele, prezidiile, balcoanele, platourile de televiziune, microfoanele, presa scrisă, posturile, bursele, pentru a ne explica nouă, neinformaților, nouă, naivilor cât și cum și pe unde "rezistaseră" ei comunismului: Blandiana, Liiceanu, Pleșu, Manolescu, Adameșteanu, Dan Pavel, Oișteanu, Jela, Stelian Tănase, Antohi, A. Mungiu, Pippidi... - lista era mult mai lungă.

Motivele pentru care acești "directori de conștiință" nu aveau ce căuta într-o asemenea Comisie:

- "trecutul de luptă anticomunistă" al lor: traficant post-festum, deci mincinos;

- cunoștințele lor de *istorie* în general, în special de **istorie contemporană a României**: nule, chiar dacă unii dintre ei se prezentau ca istorici.

Domnule Băsescu,

Această scrisoare a mea - pe hârtie - nu a putut pleca spre Dvs., pentru că invitația Dvs., scrisă, trimisă prin poștă (promisă prin V. Tismăneanu) nu a mai pornit înspre mine.

Între 11 aprilie și 14 aprilie a avut loc Marea Mișcare de Solidarizare Intelectuală (Română): "membrii de drept ai directoratului de opinie" din nefericita noastră țară, profesioniștii în prelingerea de la un prezidiu la o comisie; de la un colocviu la o dezbatere-asupra, cu tot scaunul autorepartizat lipit de șezut(ă), aflînd că V. Tismăneanu îmi propusese și mie participarea - chiar dacă uitase să menționeze că încă din 21 septembrie 2005 cerusem înființarea **Institutului pentru Studiarea Terorii Bolșevice în România** - au intrat în panică, s-au adunat, au dat mână cu mână, ca de obicei pe meleaguri mioritice și tot pentru o cauză mizerabilă: expulzarea aceluiaș care *făcuse* ceea ce *ei nu făcuseră nici măcar în gând împotriva comunismului*.

Urmare: V. Tismăneanu (prost consiliat, dar cine să-i pedepsească pe foarte-proștii consilieri? - la urma urmei fiecare are consilierii pe care îi merită) a improvisat o "motivație" a anulării invitației mie adresate - în numele Dvs., Domnule Băsescu - pretextul invocat: aș fi publicat - pe internet! - scrisori de-ale tatălui său! Ce explicație improvizată, ce invenție debilă!

Pe când eram în relații cordiale (sic) V.T. îmi scrisese, nesimțitor la faptul că mă ofensează, mă rănește:

"*Rolul Dvs: mai ales pe tema represiunilor, studentimea, intelectualii. Nu trebuie sa scrie[ți]: ati scris ce trebuia scris. Acum vin expertii, comisia*

citeste, adauga, etc" (subl mea, P.G.)

Am înghițit jignirea, am reținut sugestia.

Chiar dacă nu mai fac parte din Comisie - vă propun:

Cum tot mi-am pregătit seria de scrieri postume, o ofer spre tipărire editurii Institutului Cultural Român. Să înceapă cu cele două volume de **Scrisuri** care adună articole, interviuri, conferințe publicate în presa occidentală între 1971 și 1978 - *pe când eu mă aflam în România* - apoi în exil, precum și cele din 1990 până în momentul de față. Presupunând că îmi cunoașteți publicistica, vă rog să o recomandați lui H.R. Patapievici, director al Institutului și membru al Comisiei.

Domnule Băescu,

Scopul meu, este în primul rând al unui scriitor frustrat: 20 de ani (1970-1990) am fost interzis în țară, deci samizdatizat; de la acțiunea extrem de colegială a lui N. Manolescu, am evoluat..., devenind, în România Liberă, un scriitor român internetizat;

În al doilea rând țelul urmărit este unul pedagogic:

Niciunul dintre membrii Comisiei nu cunoaște Istoria Contemporană a României: Sorin Alexandrescu, deși înalt specializat în prinderea prin scheme și săgeți a geniului lui Faulkner, N. Manolescu, strălucit recenzent al cărților de ficțiune și harnic autor de manuale îndrumătoare-spre-îndărăt, ca **Literatura română de azi. 1945-1965** - nu au nici o idee despre Istoria Țării lor (dacă ar fi avut una cât un bob de muștar, N. Manolescu nu ar fi luat lui I. Iliescu, imediat după Mineriada Sângeroasă din 13-15 iunie 1990 interviul legitimator al ilegitimului cu mâinile pline de sânge, numit de el "Omul cu o mare"); la fel S. Antohi: el este "istoric al ideilor", nicidecum al faptelor și al suferințelor românilor; Mihnea Berindei, turcolog emerit, rămâne autor al unui studiu despre vămile turcești, nu despre secolul al douăzecelea la români; cât despre Al. Zub el s-a specializat în Xenopol, în Kogălniceanu, în Pârvan - din care nu a mai ieșit, deci nu are idee, de pildă, despre "întâmplările" din timpul celui de al Doilea Război Mondial.

În aceste decenii din urmă am constatat cu tristețe, cu îngrijorare, cu oroare: românii noștri se află în relații conflictuale cu ceea ce se cheamă Istorie - deci *memorie*:

Neistoricii sunt "imuni" la *cronologie*, pentru ei *timpul* este... o neglijabilă, un accident: ce contează, la scara secolelor, că, de pildă, **28 iunie 1940** a fost *înainte* de **22 iunie 1941** ?, sunt sigur, nu *după*? și dacă a fost *înainte*, la ce ne slujește, azi: anulează prezentul mizerabil ?; dintre scriitorii români doar Eminescu și Sadoveanu au cinstit *istoria* cum se cuvine, pentru cei apăruiți după 1944 - conjuncturiștii din care ne-am făcut maeștri de gândire și de "creație" - istoria a reprezentat "un domeniu" în care erai obligat să te documentezi (ca în siderurgie, în piscicultură, în arpagicultură), iar tinerii care voiau să devină istorici, din spaimă-de-clasă, provocată de teroarea lup-tei-de-clasă, alegeau perioadele cele mai îndepărtate în timp, ca să nu care cumva să calce în groapa prezentului care putea duce drept la pușcărie.

Cât despre acea constantă *etică* necesară în studiul istoriei - nici vorbă: dacă etica era exclusă din estetică (astfel realizându-se înghețata fiartă specifică României bolșevizate de prietenii noștri luminători veniți de la Răsărit pe tancurile rusești în 1944, numită: "rezistență prin cultură"), ce să caute în istorie, considerată știință pură și dură...?

Domnule Băescu,

Vă propun să facem noi, neistoricii, alfabetizarea istoricilor români din Comisia cu pricina.

Sunt convins: bibliografia oferită de volumele **Scrîsuri** le va fi benefică: le va oferi câteva noțiuni elementare de istorie și de morală în abordarea istoriei. Totodată va fi folositoare și urmașilor, neamu-rilor lor: fii, nepoți, strănepoți și mai ales cumnate : aceștia/acestea vor afla, în sfârșit, ce este aceea Istorie a României Contemporane și cu ce se mănâncă ea.

Cu încredere, Paul Goma

După ce a fost instalată pe internet am observat vreo 3-5-multe greșeli.

Duminică 7 mai 2006

Ieri, după ce am pus la cutia poștală (și) scrisoarea către Băescu, m-a trăznit o liniște, o pace încă necunoscute; care ar fi putut să mă sperie: pentru mine liniștea, pacea semnificând sfârșitul; moartea.

Ei bine, spre disperarea bunilor mei prieteni-și-colegi: nu.

Nu era o liniște... totală, generală, ci una... parțială, dar cât de binefăcător-cuprinzătoare!

Provenea - am înțeles mai târziu - din ușurare; introducând plicul în fanta cutiei poștale pe care scria: ETRANGER (nu îl expediasem cu aviz de primire, avea să ajungă *unde trebuie* așa cum ajunseseră și scrisorile adresate lui Ceaușescu, acum aproape 30 ani, tot așa: puse-la-cutie, dar în Drumul Taberii), simțisem că încheiasem o etapă, un capitol - o carte: cartea-cu-Băescu.

Cum era? Cum să fie: ca o carte: nici rea-rea, nici bună-bună. Dar adevărată. Dar a mea - o și semnasem cu numele meu. O scrisesem și pe asta.

Și eram mulțumit - iată, am mai găsit un cuvânt potrivit.

Mulțumit - și rușinat. Că făcusem ce făcusem și mă... *sustrăsesem*, ca să mă exprim ca *ei*. Adică mă prefăcusem că vom lucra împreună, dar ajuns la ieșirea din sat, le zisesem:

«Mergeți înainte, băieți, că mergeți bine...»

În fine, nu chiar așa, dar cam așa-cumva.

Adevărul fiind că *ei* mă dăduseră afară; eu fusesem de-al lor preț de o săptămână, nu mai mult!

Dar ce ușurare!, ce binecuvântare!, eram din nou ne-încadrat, ne-apartânător, un "individual", ce mai vorbă lungă. De-acum puteam (iarăși) să mă dau cu capul de primul zid întâlnit până făceam gaură și nimeream în celula vecină...

Sigur: am cam visat (ca să mă ardelenesc și eu) din 5 aprilie, când V. Tismăneanu mi-a scris ce mi-a scris... Am visat că, în sfârșit, a venit momentul *dreptății*: cei care ne-au chinuit, ne-au umilit, ne-au înfometat, ne-au torturat, pe atâția i-a omorât vor plăti pentru crimele

lor. Desigur, nu ochi pentru ochi și dinte pentru dinte, fiindcă noi nu suntem ca *ei*, noi cultivăm alte valori (iar dintre cele creștine, în niciun caz cea care-ți șoptește să-ți oferi și celălalt obraz într-o palmuire), dar ca să se știe: X, Y, Z, au făcut crime și chiar dacă încă mai trăiesc, noi nu-i vom condamna la moarte (pentru moarte de om), ci la viață-în-rușine. Și mai ales, mai ales: această “judecată” să fie făcută publică: să afle copiii, nevestele, nepoții, strănepoții că X, Y, Z fuseseră criminali; că traiul bun le fusese asigurat de crimele criminalilor familiilor lor - în timp ce ne-securiștii “dușmanii poporului” crăpau de foame, de neîngrijire, de ne-drepturi - ca să nu mai vorbim de familiile lor alungate din case, adesea din localitate, cu interdicție pentru copii de a face studii superioare - acel trai bun fusese plata-sângelui-vărsat. Că ei, “patrioții” activiști, securiști își hrăniseră familia cu sucul vieții victimelor lor, nevinovate.

Ei, da: vise-de-noapte, taică.

Vise-de-noapte, maică.

Poate că e mai bine așa - că m-a-dat-afară-Volodea-Tismăneanu!

Nici nu și-a dat seama că-mi face un bine:

Dacă aș fi ajuns în Comisia aceea - și eu, printre mulți alții - să votez pentru pedepsirea vinovaților de dezastrul țării (preiau sintagma bolșevicilor din 1944-45) - cu ce inimă aș fi făcut-o? Uite, admitem prin absurd că i-aș avea în față și “la mâna mea” pe maiorul Buzescu și pe căpitanul Paszty, cei care i-ai chinuit, i-au umilit, i-au torturat în 1949 pe oamenii din Buia (ca să-i sperie, încât să intre în colhoz), printre ei și pe mama și pe tata... Aș fi eu în stare să-i dau măcar o palmă lui Paszty (citește: Pasti, tatăl lui Vladimir Pasti, politolog și el)? Dacă ziceam că mai trăia Goiciu, criminalul, ucigașul, tortionarul - aș putea să-i ard un șut în coaie? Sau lui Pleșiță, un dos de labă peste bot?

Nu mă grăbesc să spun: “nu”. Fiindcă mi-e rușine. Mi-ar fi rușine fiindcă... s-ar crede că doar de frică nu dau înapoi.

Și nu (doar) de frică.

Atunci de ce?

Dac-aș ști...

Mă simt bine, în mine, cu mine, așa: fără a ști limpede de ce...

P.S. M-am trezit din somn ca să notez o impresie:

Impresia, presupunerea, teama-că... are contururi precise, vorba marelui prozator Mihail Diaconescu (“Visele au...”):

Aceste două tentative - haotice, meschine - de a face, în sfârșit “procesul comunismului” nu vor putea duce la un rezultat. Motivele sunt două (dacă am mai scris, nu-i nimic, să fie scris de o sută de ori):

- guvernării actuali nu au nici un interes să li se umble pe la biografie - că “bibliografie” tot nu au. Băsescu? - dar el a declarat că în comunism a dus-o bine - apoi a cerut “probe” pecumcă comunismul ar fi făcut rău oamenilor;

- EU: ori că România va intra, ori că ba, funcționarii bruxellezi nu vor să fie încurcați cu altfel de “dosare” decât cele comandate de ei.

Atitudinea lor - mult influențată de Pierre Moscovici, fiul tovarășului Sergiu - să nu se piardă în "detalii" ca procesul comunismului (vezi-l pe Prodi: chiar dacă nu mai este acolo, a lăsat moștenire slugăria unsuroasă față de comunism și față de ruși);

- israelienii (inventatori și răspânditori ai bolșevismului, auxiliari feroci ai sovieticilor - să fie arătați cu degetul ca vinovați, dacă nu puși la zid?) ; americanii - mai ales când ambasadorul lor este Tauber, iar nevastă-sa, zice-se este de origine română; cum să permită ei, mă-nțelegi, să-i lase pe români să condamne comunismul, când asta ar însemna să fie condamnați evreii bolșevici și bolșevizatori ? Apoi dacă sar așchii în bătătura unchiului Sam, ca de pildă bombardamentele sălbătice ale civililor români în aprilie 1944 - dacă aș face parte și eu din comisie, aș putea trece peste crima împotriva omenirii petrecută în 4 aprilie în Gara de Nord a Bucureștiului, unde au fost sfârtecați de bombele americani mii de basarabeni și de bucovineni refugiați din Est (taman ca la Dresda - un an mai târziu)? Aș fi putut tăcea dispariția - citește: moartea - unchiului meu Ignat Goma? Apoi, tot legat de americani: aș fi putut să înghit și să tac alianța americano-rusească în timpul războiului, mai ales consecințele ei asupra țărilor din Estul Europei și a oamenilor - refugiați, dezertori - care fuseseră urcați cu forța în trenuri cu destinația: Siberia?

De ce-aș fi trist?...

Nefericirea este că am de ce. Odoratul nu mă înșeală.

Luni 8 mai 2006

Surpriză: "Ziua" publică Scrisoarea către Băsescu, înecată într-un comentariu (autor: G. Damian). Întru "compensație", unul Hoandă îmi încolțește nădragii, ironizându-mă gros, ca pe la ei, pe meleaguri.

M-au invitat cei de la Brașov să-fac-parte. Voi face.

O veste bună: Mario Cugno îmi scrie că **Arta refugii** va apărea la toamnă, în traducerea lui, la Voland Edizioni, Milano.

Marti 9 mai 2006

Veste proastă - pentru cei care își rezemaseră speranța de Băsescu: a fost internat pentru operație la Viena. Gândacii, guzganii fojgăie - în vederea ocupării scaunului părăsit. Monument de analfabetism: consilierul prezidențial Adriana Săftoiu. În loc să comunice în zece cuvinte ce era de comunicat, ea a produs patruzeci și două (le-am numărat!), din care s-a înțeles că nu are ce căuta printre ființele vorbitoare - iată: "*Foarte multe detalii nu pot sa va ofer, dar pot sa va spun cu siguranta ca, din pacate, presedintele nu are la dispozitie foarte mult timp in acest sens si va trebui sa ia o decizie, impreuna cu medicii, destul de repede*"(subl. mea).

Altă veste proastă: palestinienii sunt sufocați, gâțuiți de israelieni - prin foame. Și nimeni nu ridică glasul să arate că banii pe care Israelul “îi reține” ca represiune împotriva Hamas-ului, nu constituie vreun ajutor, vreun dar, ci sunt banii palestinienilor, fructul trudei lor, ca sclavi pe propriul pământ furat, “administrat” de Israel. Când spun “nimeni” nu mă gândesc la americani, tot atât de criminali în comportament ca și israelienii.

Cineva din America de Sud îmi trimite bibliografie:

“Într-o scrisoare adresată președintelui Băsescu prin intermediul Asociației „15 Noiembrie 1987” Brașov, Paul Goma îi desființează pe membrii „Comisiei Tismăneanu” de cercetare a ororilor comunismului din România

Într-o scrisoare trimisă sâmbătă, prin e-mail, Asociației „15 Noiembrie 1987” Brașov pentru a fi înmănată președintelui Băsescu după citirea ei la cea de-a patra întrunire a Rezistenței Anticomuniste Românești, Paul Goma îi desființează moral, în bloc, pe membrii „Comisiei Tismăneanu”, înființată recent de șeful statului pentru cercetarea ororilor regimului comunist din România. Invitat inițial, în aprilie a.c., să facă și el parte din această comisie - după ce, în septembrie 2005 ceruse zadarnic înființarea unui Institut pentru Studierea Terorii Bolșevice în România – Goma susține că a fost „expulzat” din ea de către „acei autodeclarați «membri eminenti ai societății civile» care colonizaseră, de la 22 decembrie 1989, tribunele, prezidiile, balcoanele, platurile de televiziune, microfoanele, presa scrisă, posturile, bursele, pentru a ne explica nouă, neinformaților, nouă, naivilor, cât și cum și pe unde «rezistaseră» ei comunismului: Blandiana, Liiceanu, Pleșu, Manolescu, Adameșteanu, Dan Pavel, Oișteanu, Jela, Stelian Tănase, Antohi, A. Mungiu Pippidi... lista e mult mai lungă.”

“După ce punctează „Motivele pentru care acești «directori de conștiință» nu aveau ce căuta într-o asemenea comisie: «trecutul de luptă» anticomunistă al lor – trafic post-festum, deci mincinos; cunoștințele lor de istorie în general, în special de istorie contemporană a României – nule, chiar dacă unii dintre ei se prezentau ca istorici”, Paul Goma concluzionează, în același registru, că toți acești «membrii de drept ai directoratului de opinie» din nefericita noastră țară, profesioniștii în prelingerea de la un prezidiu la o comisie, de la un colocviu la o dezbatere-asupra, cu tot cu scaunul autorepartizat lipit de șezut (...) au intrat în panică, s-au adunat, au dat mână cu mână, ca de obicei pe meleaguri mioritice și tot pentru o cauză mizerabilă: expulzarea aceluia care făcuse ceea ce ei nu făcuseră nici măcar în gând împotriva comunismului!” După care, în finalul scrisorii, Goma îi face președintelui Băsescu și o propunere: „să facem noi, neistoricii, alfabetizarea istoricilor români din comisia cu pricina”, punându-i la dispoziție, în acest scop, volumele sale intitulate „Scrisuri”, „bibliografie ce le va oferi câteva noțiuni elementare de istorie și de morală în abordarea istoriei (...) și le va fi folositoare pentru a afla, în sfârșit, ce este aceea Istorie a României Contemporane și cu ce se mănâncă ea.” (Adrian Popescu)”

Probabil autorul textului este și el scriitor, altfel ar fi citat și câteva nume pomenite de mine: Sorin Alexandrescu, Nicolae

Manolescu - mai ales.

Așa se face *informarea* în România: ca pe timpul lui Ceaușescu și Dej: *selectiv*, tovarăși!

Miercuri 10 mai 2006

Flori Stănescu a terminat de cules cele 20 articole lipsă din vol I. din **Scrîsuri**. Lăudată să fie!

Consemnez "bibliografia" primită ieri:

În "Ziua" de ieri, 9 mai articolul "Iliescu KGB":

"Disidentul rus Vladimir Bukovski, prezent la reuniunea Rezistentei Romanesti Anticomuniste de la Brasov ca invitat special al Asociatiilor Civic Media si "15 Noiembrie 1987", a declarat, ieri, ca detine documente care atesta ca planurile revolutiilor din estul Europei au fost intocmite la Moscova. Fostul lider sovietic Mihail Gorbaciov a apreciat chiar ca "Ion Iliescu este bun pentru Romania!". (...)Vladimir Bukovski a precizat ca documentele pe care le detine demonstreaza ca planurile revolutiilor din estul Europei de la sfarsitul anilor '80 au fost intocmite la Moscova. "In octombrie 1988, Mihail Gorbaciov a ordonat Biroului politic al PCUS sa pregateasca planul pentru schimbarile din estul Europei, am aceste documente. Intreaga idee a revolutiilor apartine planului sovietic. Am gasit decizia Biroului Politic al PCUS in acest sens", a declarat Bukovski(...)

"**Internetul, piedica in calea refacerii URSS** (sublinierea mea) "Daca Romania nu reuseste sa scoata comunistii din spatiul public pentru 5-6 ani o sa dispara ca natie. Comunistii oricum nu vor muri daca se retrag o perioada in afacerile private. Daca nu reusim sa impiedicam reorganizarea comunistilor intr-o Mafie in fostul bloc sovietic sansele de supravietuire sunt foarte mici", a declarat Vladimir Bukovski. Disidentul rus a mai subliniat: "La ora actuala, in Rusia la conducere se afla esalonul al doilea al KGB care incearca sa refaca Uniunea Sovietica. Aceasta nu se poate intampla deoarece URSS a putut supravietui doar intr-un vid informational, iar in ziua de azi Internetul reprezinta cea mai importanta piedica pentru refacerea URSS".

Această informație îmi vine ca o cataplasma: vasăzică internetul, sireacu', el ne mai scoate din anonimatul bestialist...

(...)“Florin Postolache: Comunismul inca subzista. Presedintele Asociatiei "15 Noiembrie 1987" Brasov, Florin Postolache, a subliniat in discursul pe care l-a sustinut ieri: "Comunismul inca subzista, rezidual, in societatea romaneasca, inclusiv in mediul politic. Condamnarea comunismului a fost respinsa pana in prezent de reprezentantii statului".

“Paul Goma, rezidenta morala

Presedintele Asociatiei "15 Noiembrie 1987" Brasov a subliniat ca "Rezidenta morala izolata poate totusi functiona, cum spunea unul dintre cei mai celebri disidenti anticomunisti polonezi, Bronislaw Geremek, <<asemeni unui fir de nisip ajuns in mecanismul intern al unei masinarii vaste dar vulnerabile>>. Acest fel de intransigenta morala este aproape absenta in

Romania cu, probabil, o singura exceptie notabila: Paul Goma. In 1977 scriitorul roman scrie o scrisoare de solidaritate cu miscarea Carta 77 din Cehoslovacia, incercand sa solidarizeze publicul romanesc cu <<oameni reprimati de acelasi Rau>>. Reactia Securitatii a fost extrem de dura, Paul Goma si familia sa fiind izolati, torturati si, intr-un final, expulzati din tara".

Acest text a avut o audiență importantă: 143 intervenții. Credeam că, trecînd timpul, se ameliorează... românii participanți la forum.

Da de unde! Și mai ignari, și mai analfabeți, și mai bătărași, și mai neamuri-proaste: se bagă, nu citesc "tema" - doar nu au venit la școală! - nu știu despre ce este vorba și nu-i interesează, își rîgâie "mesajul propriu-și-personal" - și se cară.

Am ales doar câteva mostre de românitudine:

"De la: DanBruma (...@yahoo.fr)Data: 2006-05-09 12:43:46 , IP: 212.103.9... Bukovski ! Si de fapt cum va disparea poporul roman, ca tipul nu prea a dezvoltat in speech-ul lui.

"De la: Arogantu' din Cornu Tartasestilor (...@k.ro) Data: 2006-05-09 12:53:55 , IP: 82.78.83... Re: Bukovski !Presupun ca voia sa sugereze ca ne vom transforma intr-o natie de mafioti, ca sa putem supravietui ! Tot asa cum - pentru a supravietui comunismului, ajunseseam sa-l mimam atit de bine incit azi nu mai sintem in stare sa deosebim activistul comunist de un simplu "membru" !

"De la: PANTAGRUEL (...@hotmail.com) Data: 2006-05-09 12:02:01 , IP: 62.49.15... Bukovski, acest Bručan al URSS - desi n-a venit pe tanc. amandoi dizidenti, amandoi mafalde ale comunismului, atotstiutori, profeti. Sigur, Bukovski e un anticomunist convins pe cand Bručan e un stalinist de formatie, un scanteist abject al anilor 50, dar acum la batranete se intalnesc si regasesc.

"De la: Ratacitul (...@lycos.com)Data: 2006-05-09 18:23:55 , IP: 24.201.203...Combateti mai, hai hai!(...)Cic-a venit unu, Buca si nu mai stiu cum "ski" sa prezica nici mai mult nici mai putin decat soarta porului roman. In calitate de client al unui spital de boli nervoase avea rarul privilegiu de a intercepta (telepatic?) convorbiri intre mai marii si mai micii lumii. Tone de documente, sublime, dar care lipsesc cu desavarsire, fiind toate dosite in mintea-i vizionara. Intre doua invitatii la cazare moca si mancare aleasa, ce-a mai descoperit clarvazatorul nost? Ca-n '89, Gorbaciov deja luase decizia inlaturarii lui Ceausescu. Tiii, ce noutate!(...)Aizi ba, ce zice toa'su Buca de la Centru, cica Iliescu-i KGB-ist. Ioi, ioi si iar ioi, ce viitor avem noi! In final, Huo Iliescu! (...) In direct de la spitalul 9, istoria v-o spunem voua!

"De la: Virgil Ciuca din Jacksonville (...)Re: Bukovski, acest Bručan al URSS- desi n-a venit pe tanc. Nu vreti sa detaliami legatura intre Bukovschi, Bručan si Tismaneanu !(...) Deci sa ne lase. Ca Iliescu, cu toate defectele lui pe care nu le neaga nimeni, ne-a bagat in NATO si a contribuit serios sa ajungem si in UE. Ce sar ii sar toti la beregata acuma? Apropos, eu l-am votat.

Acesta este halul. “Răspunsul” tipic românesc - la întrebarea normală: «Cum, nu știai cutare lucru...?») el: «De unde vrei să-l știu? Mi-ai dat tu vreo carte, vreun ziar din care să cetesc?»

Un al doilea text, tot de V. Roncea și G. Damian semnat:

“Nürnberg pentru comunisti

“Principalii actori ai rezistenței anti-comuniste din Romania au fost dati la o parte din mascarada de proces a comunismului care se desfasoara in prezent. Membrii rezistenței armate anti-comuniste din munti, Paul Goma si aderentii cinstiti ai miscarii sale, cum ar fi Vasile Paraschiu, reprezentantii muncitorilor care s-au revoltat impotriva comunismului inainte de 1987 nu fac parte din nici-una din comisiile si institutele infiintate recent pentru condamnarea comunismului. Nici in Comisia prezidentiala pentru condamnarea comunismului - condusa de Vladimir Tismaneanu - nici Institutul National pentru Investi-garea Crimelor Comunismului in Romania - aflat sub autoritatea primului-ministru - nu au numit in componenta reprezentati ai fostilor luptatori anti-comunisti, au remarcat ieri, participantii la cea de-a IV-a intrunire a Rezistenței Romanesti Anticomuniste.

“Ca atare, Asociatia "15 noiembrie 1987" Brasov a anuntat ieri infiintarea unui Centru al Rezistenței Anticomuniste la Brasov, care sa adaposteasca o expozitie permanenta, sa editeze lucrari stiintifice si o publicatie, sa organizeze conferinte si seminarii, sa gestioneze o baza de date si sa realizeze un portal Internet care sa puna in legatura toate organizatiile si institutiile anticomuniste. Centrul va servi ca alternativa a societatii civile la hibridele Palatelor Cotroceni si Victoria.

“(...)Memorial pentru Ogoranu

“Asociatia 15 Noiembrie 1987 si-a exprimat regretul pentru disparitia badiei Ion Gavrilă Ogoranu. Acesta urma sa participe la manifestarea de la Brasov de ieri si urma sa fie decorat pentru activitatea sa meritorie. Asociatia 15 Noiembrie 1987 va promova ideea organizarii la Brasov a unui memorial "Ion Gavrilă Ogoranu", iar Centrul Rezistenței Anticomuniste va purta numele sau.

“Asociatia 15 Noiembrie 1987 si-a dorit prezenta Presedintiei sau macar asumarea patronajului presedintiei dar din pacate nu a primit nici un raspuns la invitatie. "Ni se pare nepotrivita incredintarea de incredere, autoritate si resurse unor persoane care provin din randurile nomenclurii comuniste, utilizati si de Ion I. Iliescu - cum ar fi V. Tismaneanu - pentru analiza-re Comunistului, cand era la indemana un Paul Goma sau, pana recent, un Gavrilă Ogoranu. Este o sfidare a bunului simt", se arata intr-un comunicat de presa.(...)

“Procesul comunismului

“Participantii la Intrunirea Rezistenței Anti-comuniste de la Brasov au solicitat in rezolutia citata organizarea unui adevarat proces al comunismului: "Intrunirea Rezistenței Romanesti Anticomuniste din Brasov condamna orice forma de organizare politic-statala a comunismului si cheama societatea civila romaneasca pe urma unei idei enuntate atat de cunoscutul disident rus Vladimir Bukovsky cat si de Paul Goma, la un efort de organizare institutio-

nala a unui proces al comunismului pe modelul Nürnberg".

“Monopolul asupra adevarului

"Comunismul isi asuma, sub orice forma apare el, pretentia asupra monopolului adevarului persecutandu-i pe toti cei ce nu se lasa integrati in acest <<adevar>>. In numele utopiei egalitatii si a fericirii universale comunistii au ucis si torturat milioane de oameni, au distrus societati, culturi si economii lasand in urma modernizari esuate si contorsionate si populatii intregi mutilate spiritual, cultural si economic", se arata in rezolutia de la Brasov.(...)

“In aceleasi documente comunismul este definit ca fiind un rau esential: "Parerea conform careia ideea comunismului e una ce tine de un superior umanism, crimele fiind doar rezultatele unei gresite manipulari sau implementari ale ideii este fie cinica, fie naiva. Comunismul este o maladie - <<ciuma rosie>> - care a afectat mai bine de un secol continente intregi. Functionand ca un sistem para-religios pe fundamente profund anticrestine, acest experiment ideologic a dus la dezastru social, economic si cultural. Teoria comunista a disparitiei statului se transforma, in fapt, in realitatea dominatiei unei oligarhii ideocratice ce foloseste dupa plac toate instrumentele unui stat devenit totalitar".

“Parazitul comunist

“Rezolutia luptatorilor anti-comunisti de la Brasov subliniaza ca: "Odata ajunsi la putere, comunistii, de oriunde ar proveni ei, au folosit aceea-si metodologie: deportari in masa, masacre, anihilari ale elitelor popoarelor, reprimarea minoritatilor, distrugerea bisericilor etc. Regimul comunist nu poate exista fara aceste masuri, destinate sa paralizeze orice institutie sociala autonoma, sa demoralizeze spiritul public, sa corupa orice forma de demnitate individuala, sociala, etnica sau religioasa si sa subjuge societatea pe care o paraziteaza. De aceea orice sistem comunist are ca principala activitate o lupta continua si fara mila impotriva << dusmanului de clasa >> adica a oricarei forme sociale autonome, a oricarei solidaritati morale ce ar putea sa apara in randurile populatiilor supuse fara voia lor ideologiei <<fericirii universale>>. Homo sovieticus - omul nou comunist, reprezinta incercarea de infringere a fiintei si a intelesului dumnezeiesc din lume. Avem nevoie de o justa analiza si intelegere a acestui fenomen, avem nevoie de o judecata clara, aplicata, pornita dinspre societatea civila si academica care sa ofere o perspectiva interdisciplinara ferita de orice inferente ideologice, <<de stat si de partid>>".

Acest text - atât de important - oricum, mult mai important decât “Iliescu KGB” a întrunit... 4 (patru) comentarii, toate lipsite de semnificație.

În schimb, ca o compensație... iată, din “Cotidianul”, un articol al lui O. Paler - îl copiez în întregime, să rămână măcar aici!, cu tot cu replicile primite:

“Au existat si romani in Romania

Octavian Paler

“Nu stiu daca numele lui Ion Gavrilă-Ogoranu va figura in sinteza ceruta de d-l Basescu pentru a se convinge ce crime a comis comunismul in timp

ce Domnia sa se afla pe mare.

“L-am cunoscut bine pe Ion Gavrilă-Ogoranu, disparut, recent, cu discreție dintre noi (caci altele sunt „modelele“ contra-istoriei pe care o trăim azi, favorabila toapelor cu bani și politicianilor cu obraz gros). De câte ori venea în București, trecea și pe la mine pe-acasă. Depanam amintiri, fiind născuți în sate învecinate. Îmi povestea ce mai găsise, la CNSAS, în dosarele masive pe care Securitatea le întocmise despre „banda lui Gavrilă“ ce acționase în munții Făgărași între 1948 și 1957.

Nu se lauda cu ceea ce demonstrasera partizanii (între care s-a aflat și cineva din Lisa): că în România au existat și români (nu numai ei, evident) pentru care n-au intrat în „specificul“ nostru nici blestemul din „Miorita“, nici tarele lumii lui Caragiale. De fapt, nu se mira foarte tare că lupta lor, idealista și tragică, era (cum este și azi) ignorată. Înțelegea foarte bine de ce oficialilor postcomuniști nu le pasa (cum nu le pasa nici azi) că prima rezistență anticomunistă (una armată), din țările ocupate de Stalin, a avut loc în România. Înțelegea și talcul acestei nepăsări, deloc străină de mitul „mama-ligii“ care ar fi explodat abia în decembrie 1989. Ion Gavrilă-Ogoranu o spune foarte explicit undeva în finalul volumului al doilea din „Brazii se frâng, dar nu se îndoiesc“. Doar „o clipă (zice el despre „ei“) și-au pierdut cumpatul când caruta comunismului, pe care o considerau veșnică, s-a sfărâmat. Apoi, s-au dezmeticit și s-au regrupat, convinși că tot lor le revine să construiască și capitalismul“.

Ceea ce înțelegea mai puțin, adică ezita să-o facă (deși unul din capitolele cărții sale are un titlu lamuritor: „În țara noastră există mai multe cozi de topor decât topoare“), era altceva. Oare comunismul s-a servit de niste metehne naționale sau doar le-a stimulat?

Îl obsedau niste „întâmplări istorice“ și se întreba dacă au fost simple „întâmplări“. Îl citez: „L-au vândut propriii lui capitani pe Tudor, dându-l legat pe mâna eteriștilor, să-l arunce într-o fantană!“

L-au vândut cei de-un neam pe Horea pentru câțiva arginți, ajutând catanele să-l prindă. L-au alungat pe Balcescu ca să piară în strainatate, într-o groapă comună. L-au lasat pe Iancu să cutreiere satele, să-și gasească moartea pe o bancă, în ploaie și-n vânt. L-au parasit pe Eminescu într-o casă de nebuni, pentru a fi ucis cu o cărămidă în cap“.

Într-o zi, venind de la CNSAS mi-a arătat un xerox al unui document despre care vorbise în carte. Era o „cerere“ trimisă Securității în 1979, la doi ani după ce Securitatea îl pusese în „libertate controlată“ pe Ion Gavrilă-Ogoranu. Iată cum suna cererea: „Noi, locuitorii comunei Santimbru, satul Găltiu, cetățeni devotați ai Republicii Socialiste România, vă rugăm să mutați din această localitate pe numiții Ion Gavrilă și Ana Gavrilă, fiind foarte periculoși. Ion Gavrilă a fost bandit în munți, luptând împotriva orânduirii noastre socialiste, iar soția lui este văduva doctorului Petru Sabadus, dușman al poporului și mort la închisoare“.

Motivul acestei „cereri“ nu era unul „ideologic“. Cățiva consăteni voiau să pună mâna pe casa în care locuia familia Gavrilă! Și au ales o cale care li se părea mai sigură, găsind sprijinitori inclusiv printre vecini! După așa ceva, e chiar incredibil că un om care a dormit în munți, opt ani, cu mâna pe pușcă și a fost căutat de Securitate, direct și prin intermediari, alți douăzeci, până ce din cauza unei „vanzări“ a fost prins, se multumeste să se întrebe: „Să nu doresti uneori să nu mai fii, să nu mai vezi și să nu mai auzi nimic?“ Și își

raspunde: „Cine a prezis o mlastina a deznadejdii in istoria acestui popor a stiut ce-a prezis!“

Moartea lui Ion Gavrilă-Ogoranu a fost anuntata numai de doua ziare: „Ziua“ si „Cotidianul“. Nu stiu daca numele lui va figura in sinteza ceruta de d-l Basescu pentru a se convinge ce crime a comis comunismul in timp ce Domnia sa se afla pe mare, cu ospatar personal. Alaturi de martiriul unor Mircea Vulcanescu sau George Bratianu si al tuturor celor care au ajuns in iadul puscariilor comuniste, de unde multi nici n-au iesit, rezistenta armata care a patat cu sange muntii Romaniei, dar i-a si legat de un sentiment nu foarte raspandit la noi, cel al onoarei („cerem iertare tarii ca am cutezat sa luptam si sa murim pentru ea“ e concluzia marturiilor lui Ion Gavrilă-Ogoranu), ma determina, azi, sa-mi pun mai multe intrebari. Nu cumva, pentru a ne acoperi propriile lasitati, ne grabim sa ignoram modelele care ne-ar putea rusina? Probabil, nu ne e dat tuturor sa putem spune „brazii se frang, nu se indoiesc“, dar, macar, sa-i admiram pe cei care au putut sa si creada, nu s-ar cuveni? Sau „aluatul“ din care au fost alcatuiti oameni ca Ion Gavrilă-Ogoranu nu mai exista?

Ma framanta si alte intrebari (la care nu stiu daca poate raspunde vreo „comisie“!) de cand vad, ingrozit, cum ne traim libertatea si ce forme ia „democratia“ pe malurile Dambovitei. Oare eram integri sufleteste cand teroarea a inceput sa schilodeasca destine si mentalitati? In ce masura „a doua politie“, frica pe care contau cei ce ne-au infricosat, a colaborat, involuntar, cu comunismul? Nu cumva mai important decat ce a facut istoria din noi e ceea ce am facut noi cu ceea ce a facut istoria din noi?”

Și iată câteva comentarii de pe forum:

1. Articolul lui Paler este un fel de spalare a propriilor pacate. Nu Paler era cel indreptatit sa scrie un articol despre Ogoranu. Dar incerca sa isi pre-gateasca citeva bile albe pentru urmatoarea viata.. si atunci il inteleg. Paler nu a renuntat la nici un fel de privilegiu inainte de 1989. Acum are curaj sa critice, sa atace, dar ce a facut pozitiv inainte de 1989?? macar a mia parte din Ogoranu.....NIMIC. Si din cauza unor oameni ca Paler, dictatura Ceausescu a fost printre cele mai dure din Europa de Est. Polonia, Cehoslovacia, Ungaria si alte state fost-comuniste nu "s-au bucurat" de viata "frumoasa" precum marea majoritate romanilor dinainte 1989. Se tot spune ca bocancul sovietic a distrus Romania, dar si celelalte state au fost sub bocanc sovietic, dar chiar mai mult, aveau armata sovietica in tarile lor... Prin 1987 am fost la Budapesta si gazda mea "ne invidia" ca in Romania nu exista armata sovietica....i-am spus ca nu are de ce sa ne invidieze, dar nu m-a inteles...

Iankalina-(09-05-2006 14:42)

Se ridica in urma parcurgerii acestui articol 2 semne de intrebare. Primul, de ce se foloseste fara rusine dl paler de Ogoranu pentru a-l ataca pe Basescu. Al doilea, cum a cunoscut si mai ales cand fostul nomenclaturist paler, membru al CC al PCR,director la ziar propagandistic comunist etc pe Ogoranu>Inainte de 1989? Cum a fost posibil. Dupa 1989? Desigur domnia sa care nu citeste comentariile de pe forum nu va reveni cu detalii dar poate cineva dintre dvs stie raspunsul. in orice caz ABJECT modul in care paler se

foloseste de Ogoranu. De altfel nu ma mira

gabi_staicu-(09-05-2006 14:41)

Au fost romani in Romania dar Paler SIGUR nu se numara printre ei. Ciudat este ca are tupeul sa se refere la acest subiect. Poate e chiaun ca de obicei.

slucian-(09-05-2006 14:29)

Pai are sens daca poti trage pe altul dupe tine, nu? Cautam naivi care sa se sinucida în grup, dar fara cel care instiga... e un alt act de curaj nu? înfieram si dam morala de pamînt de sfinti ce sîntem, dar în fond tindem sa ne înfruptam din ce a muncit un Ogaran, pretinzînd ca pentru ca ne frecventa am împartit temnita si noptile prin paduri. Bleah, cred ca daca ma prind vreodata facînd asa ceva ma închid cu sapte lacate într-o pivnita izolata fonic sapte lacate si dau cuiva sa arunce în Dunare cheile, sa nu ma vada careva ca mi-ar fi rusine. Cred ca încep sa înțeleg de ce si cum se simt respectivii ce se tot miorlaie ca le e rusine. Si e normal, si mie mi-ar fi rusine sa fiu asa ca ei. Doar ca daca m-as regasi cu asa simtiri as începe sa dreg, nu sa fac platforma morala din slabiciuni si sa încerc s-o transmit la altii.

Inima_Rea-(09-05-2006 12:28)

Ma bag si eu in vorba fiindca as fi curios sa stiu daca d-l Paler se socoteste roman. "Au fost si romani in Romania" vrea sa insemne - in prima instanta, cu referire la Ogoranu - ca au fost si oameni curajosi, gata sa lupte pina la capat. Daca aceasta este definitia "romanului", este d-l Paler roman? Dar d-lui pe ceilalti romani ii vizeaza, care au acceptat comunismul si au cobitat cu el. Mai mult, insinueaza ca tradarea este un dat istoric - de nu chiar genetic - la romani, chiar de pune "nedumeririle" in gura lui Ogoranu. Din aceste alaturari, reiese ca sintem o tara de misei - tradatori, lasi, impostori, fiindca uzurpam numele de "roman", pe care numai unii - putini - il merita. Nu ma simteam eu prea bine ca roman, dar nici intr-atit de ticalos nu ma banuiam. Ma bate gindul sinuciderii, nu ma pot suporta in asa hal de degenerare. Dar miselia mea (istorica, congenitala - tot un drac!) imi intinde paiul salvator: Dar cine spune asta despre tine? Dar el cum se suporta, el de ce nu se sinucide? Chiar asa, maestre, la ce ne mai suporti si Te mai suporti?

kalino1-(09-05-2006 11:45)Ileana are dreptate:

1. dupa 1977, desi dictatura devenea tot mai aspra, totusi puteai sa te fofilezi. Daca voiai realmente asta si renuntai la o serie de beneficii si valorificai din plin beneficiul de a sta la coada ore in shir dupa mincare... si altele Dar trebuia sa fii foarte precaut..

2. aminai intrarea in partid, daca ti-o cereau... gasind fel de fel de pretexte, ca nu esti bun pentru asta si alte chestii de genul asta.. daca in plus se dovedea ca ai o buba la dosar atunci era perfect: nu erai bun de membru PCR si te lasau in pace.

3. pe Paler nici o pusca mitraliera nu l-a trimis in CC. Asa a decis el ca este mai bine pentru el... de ce sa nu o recunoasca. Nobilul Alexandru Paleologu, de o mie de ori mai cu coloana vertebrala, a recunosc ca a colaborat cu Securitatea, fiind practic constrins la asta.

4. Paler de ce nu recunoaste asta??? Sa mearga la un psihiatru, pentru ca toate articolele lui sint pline de remuscari ascunse printre rinduri...

(...)

ileana-(09-05-2006 02:24)

Dle Paler, spuneti ca "e bine ca au existat si romani in Romania". ADEVAR GRAITI. Pe buna dreptate, il admirati/apreciati pe Ioan Gavrilă-Ogoranu. Elogiul este , acum, post-mortem. Sunt o nestiutoare si va rog sa imi spuneti ce alte articole ati mai scris despre acest roman-adevarat, erou al luptei anti-comuniste; in ce carti, ziare, reviste ati scris despre el, pe cand traia, deci inainte de revolutie si dupa revolutie. Va multumesc. Daca cineva din cititori stie articolele Dlui Paler despre Ioan Gavrilă-Ogoranu, rog sa imi spuna. Multumesc.

ileana-(09-05-2006 02:10)

-Scrieti Dle Paler, despre Ion Gavrilă -Ogoranu:"Nu stiu daca numele lui va figura in sinteza ceruta de d-l Basescu pentru a se convinge ce crime a comis comunismul in timp ce Domnia sa se afla pe mare, cu ospatar personal"

-Desigur il tintiti cu "invidie "proletara!"si pe Dl Basescu. ..Cand pui putina lamaie in cel mai bun lapte, se branzeste tot laptele! si cand pui putina otrava in cea mai buna apa de izvor, se otraveste toata apa. Da? Si cand il critici acid pe Basescu fie si doua randuri, otravesti pana si un articol bun!

-Nu ma mai mira ca nu va puteti abtine, Dle Paler! Intrebarea mea este: pe cand Ion Gavrilă-Ogoranu suferea, Dvs ce faceati? Activati in CC al PCR, cu toate privilegiile "alesilor"(care au consimtit sa fie alesi, nefiind ei batuti la spate! nici Dvs) Adevarat ca nu stiu daca aveati ospatar personal, dar la CC erau gramezi de ospatari doar pentru CC-isti, pentru "alesi" ca Dvs .. si gramezi de magazine ultra aprovizionate, tot pentru "alesi" ca Dvs si alti cativa,.... in timp ce poporul....

- CUM l-ati ajutat pe Ioan Gavrilă-Ogoranu, cand altii vroiau sa ii ia casa? Oricum, pe a Dvs, din Lisa, nu v-a lua luat-o, iar acum stati intr-o "vila cocheta si spatioasa" (zicea ieri un articol in Jurnalul!)

Dar stim: de vina, in toate, (precum era odata Partidul in toate!) este Basescu! Iar Dvs sunteti, ca in orice articol, imaculat, deceptionat, etc si nu ati avut nici o raspundere, nici o contributie pentru sistemul comunist al "epocii de aur" (cum ii ziceati candva) si pentru otravirea /manipularea/brain-washing-ul opiniei publice, prin ziarele ce cu onoare (si privilegii si favoruri) le conduceati.

Oare aveti in casa si o Biblie? pentru pilda cu barna si paiul!.

(...) Si a propos, Basescu a recunoscut ca a fost comunist! Rog, spune-mi cand, unde si-a asumat Paler trecutul?(...)

MariusDelaepicentru-(09-05-2006 09:52)

Au existat romani in Romania. Dar in mod sigur ei nu au fost directori ai organului cel mai insidios de propaganda al PCR. Ati ghicit, e vorba de TVR. Vecinatatea de nascatoare nu legitimeaza in niciun fel discursul de impaiere a lui Ion Gavrilă-Ogoranu. Dar, ma rog, Lisa si acareturile ei, reprezinta doar un artificiu stilistic la dl. O.Paler. Zilele astea, TVR, batrina doamna in pragul menopauzei emite un sir de documentare autoerotic-narcisiace despre "anii de pionierat". Figuri jalnice ca Petre Popescu pot fi (re)vazute ridicind din umeri si spunind: "Asa au fost vremurile. Asta era piinea mea.". Nu-i asa, domnule dezabuzat de serviciu?

ileana-(09-05-2006 11:24)

@euxdobrin Greu de spus, recunosc, ce as fi ales IN LOCUL LUI GALILEI! Dar Paler a ales CC al PCR, ca sa demonstreze omenirii CE? Ce descoperire a facut Paler pentru care merita sa se vanda/jertfeasca (si sa ii fie lui f bine, Nu a stat in temnita precum Galilei, nici amenintat cu moartea daca nu intra in CC!).. Si care sunt rezultatele acestui "sacrificiu" pe care l-a facut Paler? (in afara de beneficiile proprii)..pentru poporul roman? Sincer, nu iti inteleg comparatia! Nici macar pastrand proportiile intre GALILEI al lumii..si Paler al nostru.

Vreu sa iti spun ca au facut multi o facultate si au lucrat in comunism, in cel mai desavarsit anonim, fara ascensiuni (intentionat) dar nici privilegii; si se simt curati. Iti spun precis. A urca pe "culmile" politice, cerea un serios aport personal.Paler l-a facut. Si il deranjeaza (sper)acum, dar NU are curajul sa si-l asume! De ce nu se explica el ? Open! Deschis! Sa aflam CE AU OBTINUT romanii prin"sacrificiul" sau si in ce consta acest "sacrificiu" (cu vila, vize, calatorii,circuit inchis, etc, etc)

(...)

Iankalina-(09-05-2006 14:42)

Se ridica in urma parcurgerii acestui articol 2 semne de intrebare.Primul, de ce se foloseste fara rusine dl paler de Ogoranu pentru a-l ataca pe Basescu. Al doilea, cum a cunoscut si mai ales cand fostul nomenclaturist paler, membru al CC al PCR,director la ziar propagandistic comunist etc pe Ogoranu>Inainte de 1989? Cum a fost posibil. Dupa 1989? Desigur domnia sa care nu citeste comentariile de pe forum nu va reveni cu detaliidar poate cineva dintre dvs stie raspunsul.in orice caz ABJECT modul in care paler se foloseste de Ogoranu. De altfel nu ma mira.

Are să mă bată Dumnezeu (de parcă până acum ar fi cules floricele pe câmpii și m-ar fi lăsat să răsufli un pic...), dar, iată, jubilez față cu flocăiala administrată de cititorii ziarului (*Cotidianul*) Gânditorului de la Hamangia Făgărașului, Moralistul de la Lisa.

Îmi aduc aminte cu neplăcere: câte certuri, câtă tensiune în relațiile cu Monicii - cu mult înainte de “marea revoluție de la Lacu-Mic” - din pricina ticălosului de Paler. Dealtfel am și scris în primele volume ale jurnalului: în Făgăraș, în acei ani eroici (1948-56) erau doar doi trădători dintre oamenii locului: Trâmbițaș, ajuns director al închisorii din Cetate și “Ala de la Utéméu, de la București, Tavi Palăr din Lisa”. “Utemeu” era genericul a tot ce era rău-de-sus-de-tot. Dar, bineînțeles, monicii nu mă credeau. Deloc, deloc.

Valerian Stan este supărat că am scris în jurnal că el este “furnizorul” citatului cu pricina.

L-am re-a sigurat de două lucruri:

1. Nu el mi-a trimis citatul (dar să nu-mi ceară să spun cine-i expeditorul: nu știu);

2. Am să scriu aici, în jurnal acest adevăr desmintind afirmația anterioară (că el, V. Stan mi l-ar fi trimis). De când am citit

că Bukovski a spus că internetul e moartea... comunismului, am prins oarecare curaj. Ce bine ar fi să fie așa...

Mircea Stănescu îmi trimite două înțepături: una de la Antonesei, alta de la Paruit (care zice că **Arta refugii** e o carte proastă).

Ana: «Aaaa, din acest motiv traducerea (în franceză, de el făcută) a ieșit atât de șchioapă!»;

Eu tac - deși Cugno îmi spusese în câteva rânduri că traducerea în franceză nu-i plăcuse, însă acceptase să dea el o variantă în italiană, ca să câștige un ban - nici el nu e bogat. Însă când i-am trimis originalul, m-a ridicat - nu chiar nemeritat - în slăvi...

Seara târziu: "Ziua" cu data de 11 mai publică fragmente din plângerea înaintată Tribunalului împotriva antisemitizatorilor mei. Acum este ora 11,30, deci nu s-a semnalat niciun forumist. Și, dat fiind "subiectul" nu cred că românașii noștri, curajoși - mai ales că sunt anonimenizați - vor lua cuvântul ca să-și spună părerea. Care părere?, vorba caprei rusești.

Joi 11 mai 2006

Ce ziceam aseară ? (acum este ora 7,30 dimineața) : că nu se va manifesta niciun forumist? M-am înșelat amarnic! S-a! Înainte de miezul nopții: unu singur. Care rezumă perfect starea de spirit a oamenilor după o asemenea "ispravă" a lui Goma: auzi: să-i dea în judecată pe cei care-l acuzaseră de antisemitism! Dar unde se trezește el: în România fascistă (pardon: facistă) a lui Antonescu?

Iar acum este 8,30. S-au făcut... 5! Deci am început a fi dezmințit. Nu aștept decât asta!

Vineri 12 mai 2006

Am fost! - dezmințit: 18 intervenții. Adevărat: cam 10 la obiect, restul lălăieli (repetate), diversiuni și ele repetate (de inevitabilul "Evreu mândru din Israel", Roy - sic).

Confuzie, nemulțumiri printre prieteni. Eu mă aflu "la mijloc", ca cel care... vrea să fie sigurul curajos, apud D. Culcer.

Nu, domnule, nu, dragă: nu acesta este visul vieții mele. Visul vieții mele este de vreo jumătate de an redus, zbârcit: să-mi termin aranjarea-corectarea ediției postume. Ieri am terminat de trecut în revistă **Scrisuri** - 3 volume: 424, 552 și 531 pagini. Pe după amiază le voi încredința lui Filip, el să le pregătească pentru gravat (visul de căpătâi: imprimarea lor pe hârtie) și pentru internet. Romanele (vreo 21-22 bucăți) și Jurnalele (13?, 14?) sunt gata gravate pe CD. Când vor fi terminate și **Scrisuri**-le, o să mi le pun pe toate sub cur - presupunând că voi fi înmormântat șezând.

Îndemnat de Culcer i-am scris lui Sorin Roșca Stanescu:

[Domnule Sorin Roșca Stanescu],

In ultimele sase (nu noua?) luni atitudinea "Zilei" fata de mine a fost stranie - sa spun: ostila?

1- mi-au fost întârziate nepermis de mult, drepturi-la-raspuns;

2 - nu mi-au fost publicate texte ("Doliu pentru Basarabia", trimis cu 2 saptamâni înainte), desi D. V. Roncea a promis ca se va publica;

3 - fotografia cu care a fost "ilustrata" disputa mea cu V. Tismaneanu este una trucata: în original - pe care l-ati mai reprodus cel puțin o data - în fata mea se afla Paul Cozighian, filmându-ma, or "Ziua" a pus în circulație un fals: niciodata, nicicand V. Tismaneanu nu apare în vreo fotografie alaturi de mine - si înca in odaia mea!;

4 - în 10 mai, la orele 15,34 D. George Damian m-a contactat:

De : georgedamian@ziua.ro

Objet : Solicitare de la Bucuresti

Date : 10 mai 2006 15:34:32 HAEC

À : paulgoma@free.fr

"Domnule Paul Goma,

Intentionam sa publicam plangerea dvs adresata Judecatoriei sector. Din pacate varianta pe care ati facut-o publica pe internet este in format pdf pe care nu-l putem transforma intr-un format care sa fie bun pentru ziar. Ne puteti trimite prin e-mail in cursul zilei de azi o varianta txt sau doc a plangerii dvs? De asemenea ne-ar fi de folos o fotografie actuala a dvs la o rezolutie cat mai mare.

Va multumesc, George Damian"

I-am raspuns:

[Solicitarea DVS...]

"... este confuza; nu precizati care plângere - fiindca sunt trei ("la Judecatorie sector")

1. Contra a 14 securiști;

2. Contra lui Iliescu Acestea depuse anul trecut lui Botos;

3. Contra celor care m-au acuzat de antisemitism. Care dintre ele?

4. Povestea cu fotografiile:

"Ziua mi-a mai făcut magarii cu fotografiile;

- când a băgat într-un text de "raspuns" al lui Tesu Solomovici o fotografie din fototeca Germaniei;

- ultima, când ati operat un fotomontaj și nu ati explicat ca niciodată V. Tismaneanu nu s-a aflat în același cadru cu mine.

Astept explicatii.

Paul Goma"

5. Explicatiile asteptate nu au mai venit: spre surpriza mea Dl. G. Damian a publicat - fara autorizarea mea - "conspecte" din Plângere, cu intertitluri fanteziste.

6 - mai mult: "Mediatorul" forumului a operat sever: daca doar Dan Culcer s-a plâns ca nu i s-au afisat doua mesaje... Ce cusur aveau mesajele respinse: erau... "antisemite"? Acum și D. Culcer este "antisemit"?

7. Autorul conspectului - n e a u t o r i z a t - ma numeste repetat: "disidentul": ori nu știe nimic despre mine și despre declaratiile mele în care spuneam-repetam: "Nu sunt disident - sun scriitor" - ori se face purtatorul de

cuvânt al celor care vor sa ma cantoneze în “disidența” - cee ce este incorect.

8. Incorecta a fost si contactarea în graba a unor pârâți: I.B. Lefter si Totok - de mirare fiind ca declaratiile lor nu au fost incluse în chapeaul textului meu.

Domnule Sorin Rosca Stanescu,

Sunt în drept sa va cer explicatii, sinteți dator sa mi le dati.

Pe puncte.

Paul Goma”

Iar acum, vorba înțeleptului popor român, aștept provincia.

Sâmbătă 13 mai 2006

Spre seara V. Roncea mă anunțase că îmi va face plăcere să citesc “Ziua” de azi.

Surpriză: da; plăcere, ba. Chiar ne-plăcere să citesc pe prima pagină titlul-bombă: “Agentul Volodea”.

Ne-plăcerea vine, desigur și de la aflarea autorului: Vladimir Alexe, acest Pelin II, dar chiar dacă altcineva l-ar fi scris, nu mi-ar fi făcut plăcere. Pentru că unul este adevărul și alta lovitura cu dosarul de securitate.

Fără să mă consult cu prietenii - dealtfel, pe la orele zece seara am închis prăvălia internetului - Stănescu s-a manifestat ca mine (dacă m-aș fi manifestat); din contra, Culcer părea a fi entuziast, văzînd un nou prilej de a ne face cunoscute ofurile.

Azi și mâine voi fi complet colonizat de corectura **Scrîsurilor**, nu voi avea răgaz de comentat această manevră ordurieră. Ca să nu existe dubii: nu pretind că V. Tismăneanu nu ar avea păcate (și încă grele - nu cele moștenite, cele dobândite), dar în nici un caz cele “demascate” de Alexe.

Duminică 14 mai 2006

Diversiunea Vladimir Alexe a dat roade: confuzie generală. De ce mai aveau nevoie românii! Greață.

Sap la șanțuri cu mâinile goale - la **Scrîsuri**.

Luni 15 mai 2006

Ar fi trebuit să marchez ziua de 13 mai ca foarte importantă în cuplul nostru. O fac acum.

Sâmbătă și ieri: două emisiuni despre Glenn Gould, tot de Bruno Monsaingeon. Excelente. Divin ca de obicei G.G.

Poate din cauza vârstei, însă nu am înregistrat și la alți muzicieni: Bach în viziunea lui G.G. îmi stoarce lacrimi. De ce Dumnezeu? Bach nu este un... liric - doar un patetic, iar de pildă Arta fugii nu este o

romanță - nici măcar un lied. Iar Gould nu este un lăutar de inimă-albastră - atunci? Nu găsesc răspuns. Îi dau târcoale, bătând de seamă că G.G. staccînd (așa) Bach, are cu pianul o relație nu de la pianist la pian, ci de la violonist la violină, mai aproape: de la violoncelist la violoncel, și mai aproape: de la violoncelistă care îmbrățișează și cu picioarele instrumentul, pe care își culcă tâmpla - în extaz (mistico-erotic). Această impresie este întărită și de poziția specială a lui G.G. la pian : pe scaunul lui (ultraspecial, fără fund, citește: des-fundat, avînd doar o stinghie de vreo 7 centimetri lățime pe mijloc, de la spătar spre față), el se află mult mai jos decât ceilalți interpreți, astfel încât mâinile nu sunt paralele cu... solul, ci înălțate, iar degetele lui (staccatizînde) au poziția și mișcarea degetelor pianiștilor de jazz, negri, autodidacți, cea poreclită laba-gâștii, detestată de pianiștii "culți". Dar, Doamne: ce staccato divin iese de sub labagâștii lui! Încă o "influență" a pianiștilor de jazz: Gould, în anume pasaje mai animate din Bach bate tactul cu piciorul! A, nu ținînd tocul lipit de podea și lipînd cu laba: ci ridicînd întreg piciorul și "bătînd" cu talpa întregă!

Și încă și încă... Din cioca-boca lui, staccată, scoate uneori sunuri surprinzătoare. Din pianul care e pian nu altceva, doar se află în cadru tot timpul, cu marca scrisă citeț: Steinway, ies, nu aluzii-la, ci de-a dreptul voci (umane!) de orgă, de harpă, de... ei, da, de acordeon, când acordeonistul acela e un neamț; ori argentinian...

Și încă și încă... Relația lui cu materia claviaturii, adică a clapeilor, este și ea de-dragoste: uneori - mai ales la finalurile pieselor - își alunecă degetul (numai câte unul, indexul) pe fildeșul clapei, dinspre sine spre mai-încolo ca pe coapsa unei femei, ca pe buzele ei, tremurînd (prozaic: urmărește un vibrato).

Și încă și încă: Schönberg - pe care G.G. îl mult prețuia - nu-l suporta: acest tip extrem de inteligent și care dusesese contrapunctul pe culmi nemaiîntîlnite de la Bach, a fost capabil să rostească această cretinărie (după un concert al lui G.G.):

«Cîntă când prea repede, când prea lent...»

Și încă: G.G. interpretează împreună cu Yehudi Menuhin o sonată de... Schönberg. După care începe o discuție... Menuhin, cu delicatețea lui legendară, dar și cu faima câștigată, îi dă lui G.G. nu neapărat lecții, dar sfaturi, mai corect: sugestii. Firește, pe tema interpretării muzicii în/cu public - pe care G.G. o practicase la început, însă numai pentru a aduna destui bani pentru a sta... acasă, în studiourile de înregistrare și de a cioca-bocăni de capul său ce voia el. Deci Menuhin nu se arată de acord cu concepția-despre-muzică, a lui Gould, fiindcă zice el, muzica este pentru oameni, pentru public, iar noi trebuie să i-o dăm, prin concerte (publice). Câtă vreme Menuhin a vorbit, G.G. s-a încărcat, s-a umflat ca un balon, gata-gata să explodeze. Mă așteptam la o izbucnire - dar nu: pe un ton neașteptat de potolit, civilizată, G.G. i-a adus la cunoștință lui Menuhin, nu că "metoda" lui este rea - ci că a sa este... adevărata: fiindcă un "concertist" este robul

publicului, aleargă de la un oraș la altul, de la o sală de concert la alta, “nu mai are timp să fie liber” - pe când el, pregătind emisiuni (înregistrate) pentru radio, pentru televiziune, înregistrând în vederea gravării pe discuri, are... timp să fie liber să caute perfecțiunea: el face 3-5-10-20 de “prize”, din care o alege pe cea mai bună - pe aceea o scoate în lume... Desigur, Menuhin nu era - nu putea fi de acord cu o astfel de concepție.

Oricât stimă, prețuire, dragoste am pentru Menuhin și pentru muzica *interpretată* de el, inima mea trage spre G.G. Menuhin este un meseriaș de geniu - G.G. este *altceva*.

El, Gould nu o spune - oricum, nu i-au fost înregistrate cuvintele - dar cu siguranță că știa: el este *altfel*, de aceea își făcuse viața *altfel*.

Bruno Monsaingeon o spune într-o emisiune de radio la zece ani de la moartea lui G.G. la întrebarea jurnalistului animator:

«Cum se explică faptul că toți, dar toți muzicienii contemporani lui - nu doar interpreți, dar și compozitori ca Schönberg - îl detestau pe Glenn Gould? De ce? Din gelozie?»

La care Monsaingeon, după o vreme:

«Nu cred că era gelozie - gelozia se naște între persoane care “concură” în aceeași categorie...»

«Atunci?»

«Cred că ceilalți muzicieni nu erau geloși pe Gould, ci le era teamă de el».

«Și asta nu tot la concurență ne duce?»

«Nu la concurență. Ci la eliminare de la bun început. Fiindcă ceilalți simțeau: Glenn Gould nu este ca ei. El vine din altă lume, cu alte valori».

Tulburător. Neliniștitor. Liniștitor.

Marți 16 mai 2006

Am primit de la OFPRA hârtiile care zic: certificatul de refugiat politic s-a desființat în 2004, dar pe cartea de identitate scrie că suntem refugiați.

Bun și atâta. Vom umbla cu, în portofel, fotocopii după această hârtie. Măgarii: ne-au lăsat o ciosvârtă, însă nu mai mult. Noi ne temeam că n-or să ne dea nici atâta, acum, că România vrea să intre în UE - dar fără refugiați politic. Însă noi putem face dovada scrisă că, ba da, *din România, în Franța, există refugiați!*

Miercuri 17 mai 2006

Tot nu am regăsit un somn cât de cât normal, odihnitor. Cred că motivul este același: nu pot fi atent la ce mănânc seara. Ah, dacă n-aș fi atât de bulimic!

Bedros Horasangian, băiat bun, împăciuatorist-șef intervine iar

pentru pace-între-două-dobitoace. Numai că și el, scufundat până la sprincene în țărișoara-ne, nu vede "cauza" decât în... conflictul dintre "Volo" (așa îi spune el, tandru, citîndu-i pe prietenii lui Tismaneanu) și Goma. Iată ce zice Bedros, pe larg (!) la ce ar putea enunța într-o frază (dar poate? nu):

"Dacă o condamnare a comunismului ar fi avut loc în anii '90 nu s-ar fi ajuns la formarea unei comisii prezidentiale în 2006 și nici Vladimir (Volo, pentru prieteni) Tismaneanu nu ar fi trebuit să încaseze insanități și să beneficieze de prezumția de... vinovăție. Este o contradicție profundă între intențiile declarate, clar expuse și cu prilejul dezbaterii "Procesului comunismului - o sentință amanată" de la București și cele insinuate și avansate în presa, mai ales după regretabila despartire dintre Tismaneanu și Paul Goma. Pacat, pacat, pacat că s-a ratat un unic prilej de a-l recupera pe scriitorul-disident cu patria și literatura careia îi aparțin, cu trecutul nostru și cu propria lui ființă neliniștită și revoltată. A lipsit extrem de puțin ca întâlnirea dintre Tismaneanu și Goma să aibă loc, și față-n față, oricât de polemic, să ar fi clarificat niște puncte de vedere. Oricât de divergente, descendentele etnice, traseele biografice și profesionale inducând abordări diferite ale aceleiași istorii. Lui Goma, basarabean, nu-i este deloc indiferentă tragedia și destinul conaționalilor săi de dincolo de Prut. Volo Tismaneanu, ca istoric/analist al comunismului, dar asumându-și și ascendența sa evreiască - cum am putea să ne renegăm părinții? - are o perspectivă mai nuanțată acolo unde interpretările lui Goma devin excesive. Este cu totul regretabil, repetăm, acest derapaj de ultima oră. Însinguratul Goma a pus pe "site" ceea ce ținea de o corespondență privată, anumite comentarii private puteau să nu fie făcute publice - ce ne-am face dacă tot ce ne trece prin cap și suflet am posta pe un avizier în Piața Universității? - astfel că ruptura a devenit inevitabilă în aceste condiții.

"Cui folosește? Acelorasi obscure forte din subteranale vietii romanesti, care nu dau doi bani nici pe Goma, nici pe Volo Tismaneanu și pe principiul lui "Incurca-i drace!" trag itele și, de multe ori, pedestrele foloase, în interesul lor. În condițiile admiterii României în Uniunea Europeană, cât și ale operației reușite a lui Traian Băsescu la Viena, să nu uităm, și datorită doctorului (alt "bandit"!) Eduard Exergian - care a prezentat neted președintelui o situație extrem de gravă și conducând la o decizie corectă - am putea avansa o sugestie diplomatică. Pentru depășirea unei crize care nu duce la nimic bun. Președintele Băsescu, prin prerogativele sale, dar și prin energismul său de necontestat, poate avansa o impacare a partilor. Nu prin scrisori și telefoane, ci prin invitarea lui Vladimir Tismaneanu și Paul Goma la Cotroceni și refacerea Comisiei Prezidentiale. Ar fi un câștig pentru toată lumea și chiar pentru obiectivul propus. Intransigența și prestigiul de disident anticomunist ale lui Paul Goma, dincolo de nabadaiosul lui caracter, prin care face mult rău prietenilor sau lui însuși - considerăm o gravă eroare de strategie darea în judecată a unor intelectuali români și a Administrației Prezidentiale - s-ar conjuga fericit cu prestigiul academic și profesional al profesorului american și al celorlalte somități din Comisie. Persiflarile lui Goma la adresa preocupărilor profesorilor Zub, Sorin Alexandrescu sau Antohi ni se par neavenite. Credem că Traian Băsescu ar putea îndrepta lucrurile, astfel că masinaria comisiei lui Tismaneanu să fie de tip "Volvo" și

nu tratata de diversi comentatori ca o "Volga" oarecare.

Da, domnule. Îmi place la Bedros multitudinea soluțiilor întru împăcarea "părților". Numai că... unele părți (eu) au ceva din baba care nu vrea în ruptul capului să treacă strada - și nici nu se lasă dusă pe sus de cealaltă parte a străzii pe umerii pionierilor patriei voioase, fiindcă treaba ei este dincoace - iar celelalte părți nu pot mișca în front de atâta și atât de determinanta "societate" a prietenilor extrem de dezinteresați - ca Manolescu, Mihăieș, Antohi, Zub.

"...o grava eroare de strategie darea in judecata a unor intelectuali romani si a Administratiei Prezidentiale"

Măi, să fie! "Intelectualii români" mă sabotează, ostracizează, interzic în veselă unanimitate, din toate puterile, mă împiedecă să mă exprim, mă calomniază - ultima găleată de lături, cronologic, fiind "antisemitizarea" la Uniunea Scriitorilor la care Bedros va fi luat parte cu drag îndeolaltă cu unanimitatea cea călduță (chiar dacă va fi absentat pentru rațiuni medicale...) iar eu, care mă apăr cum pot... comit "o gravă eroare de strategie"! "Administrația prezidențială" nu comite; nici Uniunea Scriitorilor: ea este dreaptă, morală, ocrotitoare cu membrii obedienți și unanimatoriști, ca Bedros, doar nu-mi închipui că a ridicat el mâna în plină ședință ca să protesteze împotriva execuției lui LIS - ce să mai vorbesc de "solidarizarea" cu un antisemit ca mine!

Bedros, Bedros, până la cântatul cocoșului te vei lepăda de trei ori câte treizeci și trei de ori... Administrația prezidențială! Cea care, de ani de zile a păstrat pe internet condamnarea unor alți scriitori - Monica Lovinescu, Tudoran (de mine nu mai vorbesc!) pentru "antisemitism", iar bătrânul și înțeleptul rabin armean Bedros Ultimul nu a scos măcar un oftat de... mirare, dacă nu de protest! Și cine, mă rog, sunt autorii "prezidențialului" comunicat sau raport ? De ce nu-i numește? Pe Alexandru Florian, pe M. Schafir pe Radu Ioanid, pe W. Totok și pe alții ca ei? Ce, nu-s și ei oameni - în fine, ca să putem continua discuția... Cât despre antisemitizatorul Manolescu... El e președintele Uniunii, cine-i nebunul să se întâlnească cu o instituție?

Sâmbătă 20 mai 2006

În sfârșit am terminat ultima (sic) corectură a celor trei volume de **Scrisuri**. M-a stors de vlagă - dar mai ales de vază - această migăloasă treabă.

Mă apucasem, încă din 17 mai să scriu un eventual răspuns la o eventuală re-invitație din partea Președinției cu pricina. Cu atât mai avântat - eu - cu cât (ea) are cu totul alte treburi decât reanimarea "Comisie Tismăneanu", ca să fiu și eu în ton. Am o bănuială (deloc originală); că și această inițiativă este sortită să avortoneze. De ce? Și

ce dac-am mai scris?):

Tocmai pentru că este imperios necesară limpezirea apelor în istoria noastră din ultimii 70 ani. Or atâta vreme cât “inițiatorii” - Tăriceanu, Băsescu - ard de dorința de a nu căpăta trei cizme de la creația lor, bineînțeles, “Comisiile” pentru cercetarea comunismului vor rămâne în stadiul de enunț, nu vor atinge regimul de croaziera ca cea despre Holocaust. Inteligenții noștri guvernanți guvernează cu un ochi la Bruxelles : au oare ne bagă și pe noi, ca să ne umplem buzunarele, să ne plasăm amantele și nepoatele în posturi bune, curat-europene?: or să ne bage și în Europa, așa, cu “programele” nerealizate, cu toate stegulețele negre - cum ne-au băgat în NATO? Si-atunci ce rost mai are să scurmăm rahatul, chiar acum, în plină “aderare”? Chestia cu condamnarea comunismului nu face, explicit, parte dintre condițiile primirii - deci...

Deci, de ce ne-am scărpină acolo unde nu ne mănâncă?

Pe de altă parte - mai corect: cu celălalt ochi - guvernanții dâmbovițelinoși sunt atenți la ce vor spune Tel Avivul și Washingtonul: și dacă ei, israelienii și americanii se supără? Că, în loc să finanțăm, în continuare, o mie de colocvii despre Holocaust, să introducem în manuale și în legi Holocaustul, noi facem... din contra: ceva prin care îi vom găsi vinovați pe comuniști, pe evrei, pe americani (auzi, nerușinare la unii “antiamericani-antisemiți”: că de ce românii ridică un monument americanilor “care și-au dat viața pentru țara noastră”, când, în realitate era vorba de americani aviatori care bombardau Ploieștiul și Bucureștiul, făcând mii, zeci de mii de victime civile?)

E-he! Numai un “antisemit” ca Goma poate spera că românii vor fi lăsați să spună adevărul despre istoria-geografia patriei lor. Ei bine, nu!

“Trăiasca Armata Roșie, care ne-a liberat de nemți - păcat că nu și de ruși”, continua bancul amar de acum multe decenii.

“Trăiască Armata americană care ne va libera de americani și de israelieni!” - am zice - dacă...

Dacă tata, Dumnezeu să-l ierte, n-ar fi zis de mult, să tot fie vreo șaizeci de ani:

«Americani sunt ruși cu mai multe stele pe drapel».

Luni 22 mai 2006

Toamnă-toamnă; și încă din cele urâte.

Degeaba m-am străduit să leg două cuvinte în textul pomenit alaltăieri. Pentru întâia oară în viață a biruit gândul:

«La ce bun?»

Până acum, cu cât “ținta” se arăta mai de ne-atins, din același masochism ereditaro-câștigat, insistam. Dar acum...

Că tot eram fleșcăit, m-am dedat la utopiile mele dragi (și iubite). Nimic nou, doar o reactivare (sic) a unei de multe ori frecventate:

O librărie-biblioteca la Chișinău. De ce la Chișinău? Răspund ca

ovreiul: «De ce nu - la Chiș'nău?» De ce “librărie-bibliotecă»? Uite căci-de-ce - pentru cei care nu au citit nimic din delirurile mele utopești (utopiești), sau dacă au făcut-o, nu le-a rămas nica:

Librăria - va fi cu numele, ca să existe o adresă administrativă. În acel local va funcționa un anticariat: vom colinda editurile, tipografiile, anticariatele, depozitele de carte din Basarabia și vom “achiziționa” (mă dau în vânt după acest termen cult, mamițo: “achiziționare”!) cărțile “uitate”, nevândute - vechi, noi (nouă). Acestea vor fi “vândute” prin librăria noastră cu un preț simbolic; un leu moldovenesc bucată, indiferent de numărul paginilor.

În ce scop? Dar ce, noi urmărim “scopuri”?, vorba prietenului meu de veacuri, deputatul (sic) Stepaniuk, cel care, adăpat la bibliografia lui Radu Ioanid (ca și poetul Gârneț, dealtfel - ce să mai spun de cărturarul-gânditor Vitalie Ciobanu!, președinte al PEN-ului moldav - îți dai seama?), cerea să intervină Procuratura, Securitatea lor ca să interzică **Basarabia**, cartea mea în... Basarabia...).

Biblioteca? Ea va reține câteva exemplare din fiecare titlu pe care le va oferi cititorilor-pe-loc.

Biblioteca... Pe lângă mesele-scaunele destinate cititorilor, vor exista 4-8 posturi internet.

Librăria-Biblioteca va avea și un colț (anexa) unde se va găsi: apă, ceai, cafea, lapte, cacao; pâinișoare, iaurt, tablete de brânză, de unt, de margarină. Toate acestea vor fi “plătite” simbolic, cu o monedă introdusă într-o pușculiță. Am spus: toate.

Pentru frecventatorii vădit fără mijloace (elevi, studenți, persoane în vârstă) vor exista bonuri de restaurant, onorate prin contracte de o locandă apropiată. Pentru vârstnicii care se deplasează greu sau au persoane rămase acasă, vor funcționa sufertașele. O picătură într-un ocean de mizerie.

Cât despre producția mea proprie și personală, vorba lui Dinescu...

Așadar se vor trage următoarele serii:

1. - În 40 volume, fiecare cuprinzând câte un titlu, format mare (17/24), cu caractere mașcate;
2. - În 40 volume, format micșorat 12/18 (paginile avînd aceeași “configurație” ca la precedentele);
3. - În 11 volume, cuprinzînd cvasitotalitatea titlurilor culese la ordinator.

Varianta 2 va fi cea mai “de masă”.

Toate acestea vor fi distribuite gratuit bibliotecilor școlare și municipale.

După ce se va ști câte biblioteci există (numărul lor fiind cel puțin cvintuplul numărului localităților), se vor stabili tirajele:

- Pentru fiecare bibliotecă:
  - un set de 11 volume;
  - un set de 40 volume format mare;

- câte 5 exemplare din formatul mic.

Dar cărțile acestea vor fi dăruite împreună cu (mai corect: în interiorul) unei mobile-bibliotecă alcătuit din două corpuri gemene legate prin balamale de deschidere, fiecare din ele avînd dimensiunile : 150/55/25. Închizîndu-se ca o casetă, va fi transportată ca o... ladă (150/50 - dublul adîncimii), dar... plină, fie cu volume de ale mele fie cu altele, și ele necesare bibliotecilor. Biblioteca va fi confecționată din lemn sau/și metal și va fi prevăzută cu roțile escamotabile. Va avea torți, urechi, care să faciliteze transportul.

De unde bani? Ce întrebare! De-acolo!

Miercuri 24 mai 2006

Am terminat, în sfârșit textul acesta:

A Doua (și Ultima) Epistolă către Traian Băsescu

Paris 25 mai 2006

Domnule Președinte,

Dacă aveți intenția să reactivați Comisia prezidențială pentru cercetarea Crimelor Comunismului în România, chiar dacă vă veți gândi să faceți apel și la mine, vă sugerez să mă lăsați de-o parte: hîrtia de muște V. Tismăneanu a funcționat o singură dată.

Însă chiar de departe, chiar ne-cetățean român, însă român, îmi îngădui să (re)propun următoarele:

Programul de cercetare a faptelor și a persoanelor implicate în instaurarea și perpetuarea terorii comuniste în România să pornească:

- *cel mai târziu de la 28 iunie 1940* - pentru motivul evident oricărui alfabetizat, anume:

Basarabia, Bucovina, Ținutul Herța, în configurația lor naturală, adevărată, au fost, rămân pămînturi românești, fac parte din Istoria-Geografia Românilor, în ciuda "istoriei" scrise de ruși, impusă nouă de slugile lor, Rollerii vechi și noi, cerută azi de "istorici" aservițitori ca Marius Oprea. Urgia bolșevico-asiată abătută la 28 iunie 1940 asupra noastră, a oamenilor, cetățeni români și a pămînturilor noastre românești ne dă dreptul, din punctul de vedere al *adevărului istoric*, să începem studierea cel mai târziu din acel moment și în acele locuri...;

Sub guvernarea Domniilor Voastre, altfel români de-ai noștri, din popor, s-a înființat Institutul de studiere a Holocaustului: prin el au fost impuse programe școlare și manuale tratînd, la capitolul "Istoria României", numai suferințele minoritarilor evrei pe o durată de 5 ani, dar nu și suferințele majoritarilor neevrei, de peste 60 ani, ce continuă și în momentul de față prin legi, ordonanțe, șantaje, amenințări cu "antisemitizarea".

Atrag atenția guvernanților - care nu sunt doar ignoranți în materie de Istorie Contemporană a României (precum "istoricii" mariusoprești), dar refuză cu îndârjire orice *adevăr istoric* care i-ar delegitima, demasca, arăta a fi ce sunt: continuatori ai politicii dinainte de decembrie 1989. Dacă acești

români ar fi avut câteva noțiuni de “istorie a României”, ar fi aflat măcar în ceasul al 24-lea: Agresiunile bolșevico-rusești prin cei mai fanatici “revoluționari”: evreii, au început în 1917, odată cu “Revoluția din Octombrie”, și au vizat integritatea statului român, prin acțiuni teroriste în Basarabia, prin contestații internaționale și interne ale drepturilor României de a fi România.

Descronologizatorii evrei de teapa lui I. Ehrenburg și V. Grossman, în **Cartea Neagră**, (1945) întâi și-au făcut mâna de falsificatori emerți inventând “Marele Pogrom de la Chișinău”, atribuit indigenilor moldoveni (care nici nu aveau voie să intre în orașul ruso-evreiesc) și nu Doamne-fereste adevăraților vinovați: ocupanții-colonizatori ruși, cu tot cu cazacii lor (de mirare că evangheliștii mincinoși nu au dat vina pe... “jandarmii români”, ca Wiesel, când a pretins că aceștia îi arestaseră pe evrei și îi trimiseseră la Auschwitz în aprilie 1944 din Sighetul ocupat de Unguri încă din septembrie 1940). Apoi, ajungând la evenimentelor din timpul celui de al Doilea Război Mondial, pur și simplu *au inversat ordinea lor*, efectul devenind cauză - și viceversa:

Momentul 28 iunie 1940 (năvălirea Armatei Roșii în Basarabia și în Bucovina de Nord, când prea mulți minoritari evrei *i-au umilit, i-au martirizat pe majoritarii români, militari în retragere, civili încercând să fugă de Raiul Bolșevic*) a fost justificat prin faptul că... după un an, în **Momentul 22 iunie 1941** românii îi masacraseră pe evreii din Basarabia și din Bucovina și îi deportaseră în Transnistria! Bine-bine, evreii au o cu totul altă percepție a *timpului* decât ne-evreii, însă credeam că fiind vorba de evrei trăitori în Europa... Ne înșelam: Rusia nu fusese nicicând în Europa, ne-o spusese în urmă cu trei veacuri moldoveanul Dimitrie Cantemir, acum un secol basarabeanul C. Stere, un cunoscător pe pielea sa a barbariei asiatic-rusești.

De la o vreme, excedați, Românii se întrebă:

«Ce țară-i asta? Se mai cheamă România? Cine o conduce?, Ordinele cui sunt executate? Până ieri eram “ghidați” cu nagaica de ruși. Acum ne explică - ne fac și desene - americanii și israelienii ce/cum să mergem, pe unde să ne scărpinăm și pe unde să nu ne, deloc, în virtutea abject-corectitudinii; caralii băștinoși ne obligă în numele recenților stăpâni să acceptăm găzduirea închisorilor secrete care lor le-ar cauza/dăuna (pe la onoarea lor și cinci kile de mastică), iar cine ezită ori refuză este, negreșit: “trădător de patrie” și “antisemit”».

Românii, slugi din negura veacurilor, s-au obișnuit să-și asume, nu doar propriile păcate, ci și porcăriile asupritorilor... Dacă ținem să intrăm în Europa (ei ne-au băgat și în NATO, cu Caraman în fruntea Securității intacte), atunci să ne închinăm singurului Dumnezeu: *Holocaustul, de care toți românii (și cei care se vor naște începând de mâine) sunt vinovați*, pentru care trebuie să plătească în dolari sunători - și nu, doamne-fereste Holocaustul ale cărei victime am fost și suntem noi, românii, de 60 ani. Călăii noștri, senini, nu se recunosc responsabili, ba au nerușinarea să ne arunce în obraz adevărul lor mincinos, că am fi fost victimele “comunismului naționalist al lui Ceaușescu” - și se propun-impun ei (R. Ioanid, V. Tismăneanu, Șafir, A. Florian, H. Zalis) să scrie istoria suferințelor noastre. Iar boii de români, analfați (dacă nu cunosc istorie elementară), nu au replică: Ceaușescu venise la putere în 1965, după douăzeci de ani de comunism curat-sovietic, “internaționalist” (purtat de Bătrânul Tismăneanu, de frații Oigenstein-

Răutu: Leonte și Mihail).

Domnule Președinte,

Mulți, prea mulți pentru un popor bun, drept, au fost guvernanții români care, din ignoranță, din interes (interesul ținându-le loc de etică) au abandonat, au cedat, au vândut Basarabia. Se observă că actualii continuă, voioși, *tradiția vânzării de frate*.

Noi, basarabenii, noi, bucovinenii nu am uitat faptele rele ale lor, nedreptățile față de noi, români eterni nedreptățiți de români.

Nu-i vom uita în veac pe Iliescu, Roman, Pleșu, Geoană, pe Constantinescu, Ciorbea, Zoe Petre, pe Năstase, pe Tăriceanu, pe Ungureanu, pe Băsescu. Fiindcă noi avem *memorie*; noi trăim istoria în fiecare clipă a prezentului cu carnea și o consemnăm cu sângele nostru. Și va rămâne. Nu vor fi uitați în veac uitătorii-vânzătorii noștri miorișoși. Fiii, nepoții, strănepoții vor afla de la semnele lăsate de noi că cinstiții, venerații lor înaintași fuseseră niște inși fără opinii, fără coloană vertebrală, fără mândrie, oameni de nimica - mai grav: vânzători de frați - pe treizeci de dolari.

Domnule Președinte,

Programul - dacă nu va fi abandonat la sugestia-diriguitoare a americanilor și a israelienilor - dacă nu-l concepe-dirijează nici R. Ioanid, nici V. Tismăneanu, nici măcar Oișteanu - va trebui...

- ...să nu se oprească, suspect de nedrept, la 22 decembrie 1989, ci să continue, firesc până azi, 2006, fiindcă:

După 22 decembrie 1989 comunismul a fost prelungit, cu ukaz de la Moscova de tovarășii tovarășului I. Iliescu prin *Teroare, Crimă, Dezinformare* (citește: **rescrierea istoriei, după metoda Roller Bis**), în perfectă *Impunitate*, agravând, prin războiul civil numit “mineriade”, agonia nefericitei noastre țări. Democrația neosovietică botezată rapid... “tranziție” a azvârlit oamenii, ca la câini, două firimituri: dreptul de expresie și dreptul de a călători, de rest (“restul” fiind Tezaurul Național, cel care a făcut din securiști, din activiști, din turnători de cea mai joasă speță: suprațoape milionare, chiar miliardare...) s-a ocupat același Sinistru Aparat, cu nume schimbat, ajutat de auxiliariatul “intelectual”: Scriitori, mulți dintre ei considerați buni, anticomuniști, treziți peste noapte gazetari, animatori de dezbateri, mediatori, au (de)format, au amestecat-mintit “opinia publică”, prin etichete noi lipite gherlelor vechi ca “*fosta Securitate*”, ca “*agenți de poliție*” cum le zicea Andrei Cornea criminalilor cu epoleții pe dinlăuntrul uniformeii; i-au onorabilizat pe acești nemernici după canonul lui N. Manolescu intervievându-l pe Iliescu imediat după Mineriada Sângeroasă când i s-a adresat: “omului cu o mare”; numindu-i pe martirizatorii noștri: “*domnu’ general*” (Pleșiță, Caraman fiind domnii), “*domnu’ Brucan*” (în gurița Gabrielei Adameșteanu), “*domnu Măgureanu*” (în a filosofului Liiceanu, cel care a pierdut ocazia să-l decreteze și pe ăsta arheu-al-nației); până și morții erau domniți de către directorii de opinie: “*domnu’ Gheorghiu-Dej*”, “*domnu’ Drăghici*”... Dacă ar mai fi fost în viață tovarășele clasice, am fi auzit-citit, întru simetrie: “*Doamna Ana Pauker*”, “*Doamna Gizela Vass*”, “*Doamna Suzana Gâdea*”, “*Doamna Elena Ceaușescu*”, domnificată cu mult înainte de 1989 de către păuneștii de curte și sabinibălașii de atenanse.

Acesta este normalul program, în timp, în spațiu și el nu poate fi limi-

tat, amputat, în ciuda diktatelor din afara României și împotriva intereselor României, fără riscul de a produce o "istorie" dublu-rollerizată, de Recentul Minister al Adevărului orwellian de la București.

În privința persoanei mele, reamintesc ceea ce dealtfel știți foarte bine:
- din 1977, când am părăsit România, soția, fiul și cu mine trăim în Franța ca refugiați politici. În 17 ani de la "revoluție" guvernării bucureștinoi, ocupați până peste cap cu distribuirea printre cumnate și soacre și nepoate pubere a certificatelor de revoluționare neînfricate, nu ne-au restituit - cu scuze, desigur - cetățenia română furată, pentru... "trădare de patrie".

În septembrie acest an statutul nostru nu va împiedeca Integrarea României în EU; însă cu siguranță nu va împiedeca nici întrebarea-mirare ironică a integratorilor:

«O țară care vrea să intre în UE mai are - la 17 ani după Marea Revoluție de la București - refugiați politic?»

Vă sugerez să răspundeți ce v-au suflat (ră)suflătorii:

«Cine: Goma? Dar Goma e un antisemit fioros! - depune mărturie sub jurământ N. Manolescu, fost antisemit, devenit antisemitizator emerit, dovadă: ca răsplată pentru vigilența-i trează a căpătat ambasadoriatul României la UNESCO».

Va salută antisemitul refugiat politic în... Franța.

Paul Goma

Vineri 26 mai 2006

Am terminat-imprimat pe hârtie A Doua Epistolă, Filip a instalat-o pe internet... Câteva greșeli. Corectibile în textele "definitive": jurnal, volume de publicistică.

Regret că abia azi dimineață - deci prea târziu pentru o includere în "Epistolă" fapta înalt culturală, ce să mai vorbim de patriotică a acestui analfabet din fruntea Afacerilor Externe ale României care a declarat că limba vorbită de "moldoveni" este "o varianta a limbii romane", și a precizat: un fel de "light romanian". "Light romanian"! Idiotul! Analfabetul! Nerușinatul! Când te gândești că și acest imbecil este... istoric! Să se ia de mână cu Marius Oprea și cu Stepaniuc de la Chișinău. De unde Dumnezeu ies la lumina rampei astfel de creaturi monstruoase? Ei, de unde: din tradiția de veacuri a blândului (și înțeleptului) popor român! Acest gunoi utemist își imaginează ca dacă s-a pupat în public cu Condoleezza Rice, gata, a fost consacrat-sanctificat, poate face orice cretinărie, i se trece cu vederea. I se trece cu vederea într-un guvern de urmași de turnători, de fii, frați, veri, gineri de securiști, de tâlhari sfertodocși, de "istorici" de care depinde soarta noastră, ticălosul! Ce va zice Tăriceanu, intelectualul de la guvern de porcăria ungureanului:

«Dar ce-a zis, domnule, ce-a zis? Păi ce, nu-i așa? Nu? Dar cum e? Și ce contează amănuntul ăsta la o gripă aviară?»

Sâmbătă 27 mai 2006

Nu puteam să mă abțin de la rele profeții ? Fiindcă iată ce îmi comunică Mircea Stănescu:

In stia Internet a Presedintiei Romaniei a fost publicat miercuri 26 Aprilie un Comunicat de presa in care se anunta ca in aceiasi zi dl. Traian Basescu, presedintele Romaniei, a semnat mai multe decrete intre care si Decretul privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonantei de urgenta a Guvernului nr.31/2002 privind interzicerea organizatiilor si simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob si a promovarii cultului persoanelor vinovate de savarsirea unor infractiuni contra pacii si omenirii”.

Ce mai poți zice? Că așteptai o ordonanță care, fără a o nega pe cea veche să adauge “interzicerea organizațiilor și [a] simbolurilor bolșevice, antiromânești...”?

Ei, da: nu era normal să o aștepti? Anormal fiind că după intervenția hotărâtă a ambasadorului USA Taubman, nu se va mai face nici un proces comunistilor și comunismului - de ce: tovarășa sa de viață o fi sora sau fiica unui înalt bandit bolșevic contribuind la martirizarea României.

Acum să-i vezi dansînd tontoroii de bucurie... națională, nu doar pe puii de colonizatori ca Oișteanu, Tismăneanu, ci mai cu seamă pe ciobanii noștri oierini, băștinoșii noștri bășinoși lipsiți de rușine: Manolescu, Marius Oprea, Mircea Mihăieș, Patapievici, Pippidi și alții și altele, fericiți că nu va mai veni debolșevizarea ca să le strice lor aranjamentele. Fiindcă de Tăriceanu și de Ungureanu al lui și de Băsescu și de Timofte al său - ce să mai vorbim! Sunt cu toții bucuroși că au revenit la matca lor de eterni... democrați. Dispuși să dea cinci lăzi cu bere!

Duminică 28 mai 2006

În timp ce pe TF 1 se transmitea Franța-Mexic (1-0, cu greu...), pe Arte un foarte frumos (acesta fiind cuvântul potrivit) reportaj despre... “fotbalistele din Anzi”.

Cu gândul la Mario Vargas Llosa le-am urmărit pe concetățenele sale locuind la mare altitudine în munții Peru-ului, băștinașii din etnia quechua.

Impresionant, chiar sfâșietor. Acești “indieni” locuiesc din timpuri imemorabile în munți, în locuri atât de... lipsite de oxigen, încât spaniolii nu ajunseseră până la ei, ca să-i... creștineze. De aceea fuseseră lăsați de-o parte - și așa rămăseseră: un sol ingrat, o climă aspră, o viață redusă la minimum. Vegetale: evident, cartoful, apoi o cereală căreia comentatorul îi spunea “grâu”, dar era un fel de orz pitic - ca tijă, ca bob. Animale: fiecare gospodărie are câteva găini, o lama-două, zece-cinci-sprezece oi - parcă am văzut și o capră - un cal-doi... Nu am

văzut quechuanii “la câmp”, lucrând, însă mi-i imaginez scurmînd pietrele și pietroaiele, aici, pe “ogorul” de zece pe zece metri, apoi urcînd din greu la alt ogor, un ‘platou’ măsurînd douăzeci pe douăzeci metri! Pe scurt: oamenii aceia, neatinși de colonizare, nici de civilizație, trăiesc într-o... nu sărăcie, ci lipsă - cumplită. Casele sunt cum sunt, au pereți, au acoperiș, au o vatră unde fac focul și fierb cartofi de obicei, unde frig - când frig... - o găină, un miel (la mari ocazii). Quechuanii cunosc doar limba lor și a etniilor învecinate, înrudite. Sunt analfabeți, nu cunosc limba oficială, spaniola și absolut necesară când coboară (zile întregi...) în târguri, să cumpere ceva (în fapt: să facă troc). Firește, nu au electricitate, nici apă curentă (și mai ce?), nici autobuze, măcar săptămânale...

Femeile... despre ele este vorba: au obrazul asprit de munca în frigul tăios, devenit repede nefrumos, dur - comparabil doar cu picioarele lor: cum poartă fuste (foarte colorate), dar scurte, până sub-genunchi, li se văd bine gambele, labele - pe orice timp încălțate cu un fel de sandale. Picioarele femeilor sunt în fapt picioarele cailor de munte: subțiri, vânoase - de oțel. Le vezi (vorbesc tot de picioare) urcînd pante amețitoare, pe cărări de piatră, în sandalele care nu le protejează decât în talpă de tăișul pietrelor; urcă fără pauze, urcă, tot urcă, cărînd în spinare, copilul într-o broboadă mare, colorată, nu de puține ori câte doi copii... Obişnuite cu oxigenul rarefiat, nu gâfâie, nu obolesc. Când se opresc (din urcuș, din coboriș) o fac doar pentru copil: să-i verifice pelincile (zic și eu, așa), să le dea țâță...

Atunci obrazul dur, ars, cu pete negre, devine dulce, devine obraz de mamă, mamele de totdeauna, de pretutindeni... (am să revin).

Am prins reportajul din mers, nu am aflat cine, cu ce prilej le-a deschis acestor ființe fruste, elementare, gustul pentru fotbal. De văzut nu văzuseră fotbal adevărat, decât cel practicat de bărbații lor când pe câte un “teren” cât o curtică băteau mingea. Nu văzuseră fotbal adevărat - nu aveau televizor! - nici măcar radio, ca să audă... (dar ce să audă : nu știu spaniola!).

Casele - familiile fiind presărate la mari distanțe una de alta, în momentele în care se adună, undeva (ca să joace fotbal!) fac drumuri lungi, adevărate expediții (cu copiii în spinare). Se vede că cuplurile cunoscuseră o evoluție însemnată în relația bărbat-femeie, fiindcă bărbații le “permiteau” să joace fotbal, ba chiar le însoțeau, ca să le încurajeze, ca să aibă grijă de sugaci, cât timp mama juca.

Să vezi femei (încercînd să) joace fotbal... Tata, ca învățător de țară avusese de furcă, în Ardeal, cu băieții - să renunțe la clop (pălăria rotundă, mărginenească), să accepte că sportul se face în chiloți de sport; cu fetele a fost mai greu; dacă acceptau să pună în iarbă comănacele (pălăriile de paie), cum să le convingi să renunțe la rochii, la fuste? Fiind vorba de adolescente, existînd și destule săsoaice printre eleve, într-un târziu îndrăzneau să-și... arate picioarele - acesta fiind un lucru de mare rușine...

Dar quechuaneele jucau fotbal... așa cum veniseră: cu, pe cap “comănacul” lor (un platou, cred, hexagonal, cu ciucuri - altfel superb colorat), în fustele lor scurte și înfoiate - și cu sandale. Andinele nu renunțau la nici o piesă de îmbrăcăminte, încălțăminte, iar când alergau, săreau (să dea cu capul!), cădeau, nu își “țineau” instinctiv “clopul”, cum făceau elevii tatei - pentru simplul motiv că pălăria lor era bine legată sub bărbie cu o panglică de lână (de lama)...

Impresionante: picioarele. Firește, un bărbat, privind o femeie, i se uită la-(între)picioare. Nu am văzut nici măcar o pereche de picioare pulpoase, musculoase - dure și agile: da. Uneori li se vedeau de aproape gambele: cu cicatrice, cu vânătăi, pălite, lovite, vătămate (de la fotbal, de la viața cea de toate zilele), cu labelle cu totul informe - însă când jucau fotbal, deveneau sublime: le-ai fi... îmbrățișat (cu gânduri pidosnice).

Însă cu gând curat le priveai mai ales în pauzele meciului: atunci cu toatele alergau la locul unde lăsaseră copiii de țâță: istovitele de drumul lung până să ajungă aici, la “teren”, stoarsele de puteri de jocul adineauri întrerupt, “jucătoarele” treceau la... alăptarea odraslelor.

Acum câțva timp, vorbind de legendarul meci Ungaria-Germania și avansam: fotbalul este *altceva* decât un sport, *altfel* și decât un sport de echipă.

Le-am văzut pe andine făcând kilometri și kilometri - la verticală!), cu copilul în spinare, și jucând (cum pot juca niște femei), apoi, întrebate de ce joacă ele fotbal și răspunzând cam așa :

«Este singurul nostru prilej de a ne simți bine, de a ne întâlni cu alte femei, de a ne privi, de a ne atinge, de a ne mângâia, de a sta de vorbă cu cineva de pe lumea asta, chiar dacă tăcem... Bărbații când joacă fotbal o fac cu brutalitate, ei îi urăsc pe cei din echipa adversă. Noi, femeile nu jucăm fotbal cu ură, ci cu plăcere: singura noastră plăcere».

Ar fi bine dacă și bărbații ar juca fotbal ca quechuaneele?

Nu, n-ar fi bine: bărbații au făcut totdeauna război, iar când a dispărut motivul, și-au găsit un înlocuitor: fotbalul.

Pe când femeile acelea din vârful vârfului nu război caută, ci *altceva*. Se vede că l-au găsit.

Luni 29 mai 2006

Mare veste-mare: Pacepa a “donat” colecția sa de artă Comunității evreești! De ce? Ei, de ce! Va fi crezând că Comunitatea aceea are să-l bage în Europa...

Nu a fost singurul posesor de colecții de artă - probabil cei mai bogați erau securiștii evrei care au și scos din țară opere de mare valoare (pentru noi, românii).

Printre ciobanii noștri de veacuri: Pleșiță. La un moment dat, nu știu din ce motiv (probabil îi dădusem de înțeles că e un incult, un

ignorant), mi-a întors-o cam așa:

«Păi dac-ai ști tu câți maiștri am eu pă păreți!...»

Aveam eu alte preocupări atunci, așa că nu am întins discuția, să aflu dacă “maiștrii de pă păreți” erau și străini sau doar români - înclin spre patriotismul securist - dealtfel, din ce se scrie despre Pacea este vorba numai de ai pământului...

Mi-a trimis Andrei Vartic de la Chișinău :

Dle Goma,

La Chisinau a avut loc lansarea cartii "Transmodernismul" de Theodor Codreanu. S-a vorbit foarte bine de Goma, mai ales Th. Codreanu. Va trimite un fragment din carte care raspunde la intrebarea cu privire la atitudinea fata de Goma a "inteleghentiei" de la Bucuresti. Noi am publicat pe www.voceabasrabiei.com "A doua epistola", iar in "stiri" si acest fragment.

av

Theodor Codreanu, „Transmodernismul”, Junimea, Iasi, p. 122, la: „Conformismul oricarui refugiu s-a pomenit acum oficializat, iar ofensiva s-a dirijat spre impunerea grupului in institutiile statului, ca singurul livrator de valori pe masura noii paradigme culturale si civilizationale intr-o Europa Unita. Impostura noului maniheism, evocand pe cel din anii '50, in contradictie evidenta cu ideologia postmodernismului vestic, pluralist, nu a scapat observatiei lucide si necrutatoare a singurului desident roman veritabil de mare notorietate - Paul Goma. Dupa opinia lui Goma, textualistii au inlocuit protocronismul nationalistilor cu *autocronismul unei pseudo-desidente*, spre a legitima, mai departe, conformismul intelighentiei, sub privirile careia Romania a cunoscut o degrindolada ametitoare sub toate aspectele. In consecinta, Goma a ajuns exilatul cel mai *demonizat*, intr-o masura in care nici regimul comunist nu reusise s-o atinga. Si asta nu fiindca el este “spurcat la gura”, ci fiindca a inteles ca *tradarea intelectualilor* a supravetuit cu brio celor vreo cincizeci de ani de comunism. Iar Goma reprezinta constiinta nationala de sorginte eminesciana, in contra pseudonationalismului de tip ceausist. Infrant ca desident si alungat din tara in anii lui Ceausescu, el este astazi infrant ca nationalist. E un alt paradox, fiindca Paul Goma n-a dat niciodata impresia ca e un militant nationalist. Si nici nu e. Dar ii pasa profund de destinul Romaniei, ca urmas al urieseniei nationale basarabene a lui Constantin Stere. Goma traieste acum sarac si bolnav la Paris, dupa cum la fel traiesc multi scriitori din tara, spre deosebire de o minoritate profitoare, care si-a asumat rolul de neo-activisti, “formatori” si “diriguitori” de opinie, in numele unei pseudo-societati civile.”

Marti 30 mai 2006

Mi-a trimis Gabriel Pleșea ultimul *Observator cultural*:

“Inconsecventul Goma - Boris MARIAN

“Goma sustine ca nu este antisemit. Are dreptul sa sustina ca nu este. A spune azi ca esti antisemit nu este bine si nici legal. Goma iubeste adeva-

rul. Dar adevarul (nu ziarul cu acest nume) nu-l prea iubeste. A dat in judecata, cum a promis, exact 24 de persoane fizice si juridice pe motivul ca ii stirbesc demnitatea morala, profesionala.

“Cindva Soljenitin, marele model al modestului Goma, a fost acuzat si el de antisemitism, pentru ca a dat multe nume de evrei-tortionari care actiunau in Gulag. Dar printre detinutii politici erau mult mai multe nume de evrei, fosti „trotkisti“, tot felul de „deviationisti“, spioni „anglo-americi“, burghezi etc.

“Soljenitin s-a rezumat la o suparare trecatoare, nu a recurs la jurati. Goma vrea certificat legal ca nu este antisemit. Personal, il voi linisti spunindu-i ca nici Karl Marx nu l-ar primi usor, desi avea bunicii rabini. Chisinevski ar fi mindru de Goma. Joska spunea fara rusine ca sinagogile sint „pline de spioni“. Goma spune ca evreii (nu spune „unii evrei“) din Basarabia si Bucovina i-au tradat pe romani, i-au urit, s-au aliat cu sovieticii in 1940.

“Din acest motiv, spune Goma, Antonescu a recurs la deportarea evreilor, la asasinarea unui numar mare de femei, copii, batrini, incepind cu 29 iunie 1941, apoi la Odesa, apoi pe teritoriul Basarabiei eliberate. Goma este un umanist, el intelege diferenta dintre crima, crima de razboi, genocid, Holocaust. intelege totul. Soljenitin nu a vrut sa intelega „necesitatea“ Gulagului. L-au admirat Nadejda Mandelstam, Nathan Sharansky, Elena Bonner, sotia lui Saharov; multi evrei doritori sa vada tirania doborita l-au admirat pe Soljenitin.

Goma a urit dictatura comunista. Cine sa-l laude cind el, prin generalizare, vede in evrei niste „tradatori“ comunisti? Daca evreii au fost izolati de restul societatii prin legile initiate de Goga si A.C. Cuza, prin politica lui Gigurtu, prin chiotele legionarilor, prin discursurile si masurile cu obiectiv precis – „purificare etnica“ – initiate si sustinute de generalul Ion Antonescu si avocatul Mihai Antonescu, cum putea sa para comunismul mai rau? Nu a spus Liiceanu „Sebastian, mon frère“? Oricit ar fi de discutabila paralela, ce ar putea spune in plus Goma, Coja, Buzatu, Vadim si echipa Vadim-ului? De ce nu ne da in judecata Vadim ori Becali? Cu cine s-a pus in rind „marele scriitor Paul Goma“?

“S-a luat la trinta cu intelectualitatea romana care il admira cindva. Adio, monsieur Goma, iti vom plati 10 RON, cit ne ceri. Daca fiul si sotia sint evrei nu inseamna ca-i iubesti pe evrei. Ei nici nu-ti cer sa-i iubesti. Mai cu seama ca evreii i-au adus pe capul tuturor pe Iisus, pe Mahomed (Coranul a preluat o parte din Biblie), Cabala, alchimia, Marx, David Ricardo, capitalismul, Einstein, bomba atomica, au scufundat Titanicul, au creat NKVD, KGB, domina lumea, SUA, UE, NATO, tot, absolut tot, si au „tradat“ Basarabia, unde traiesc azi zeci de mii de evrei, mult mai multi ca in Romania. Aveti de la mine 10 RON, atit costa certificatul pe care il doriti. Shalom!”

Bine, am înțeles: subiectul logic al autorului: “Cei 10 RON”. Subiectul ne-logic: Liiceanu. Ce lovitură a dat Gabi cu “Sebastian mon frère”!, în sufletul evreilor! Și eu care eram convins că este doar o gafă; nu doar culturală, ci morală: întrucât se consideră Liiceanu “frate” al lui Sebastian? Firește, ca... suferință, ca respingere a comunității sale, ca izolare... Ei bine, nu cunoșteam aceste corespondențe din lunga-

biografie a Liiceanului. Nu am devenit mai informat după textului lui B. Marian.

Miercuri 31 mai 2006

Ziua publică :

EVENIMENT - Miercuri, 31 mai 2006 "Atac la ZIUA"

"Un grup de 18 intelectuali, semnatari ai unui "Protest", acuza Ziarul ZIUA de anti-semitism in urma unui editorial in care ministrul de Externe este apostrofat pentru inventarea "limbii romane light" a basarabenilor. Cei 18 intocmesc chiar si o lista neagra a ziaristilor de la ZIUA acuzati de derapaje si propagarea unor mesaje "extremiste" si "legionaroide". Criticile aduse de ZIUA activitatii diplomatiei romane de sub conducerea ministrului Mihai Razvan Ungureanu se datoreaza insa insucceselor evidente. Diplomatii occidentali acreditati in Romania dau din cap cu dezamagirea cand aud numele ministrului de Externe: "I s-a urcat la cap si nu poate face fata provocarilor diplomatiei. E depasit de situatie", ne-a declarat un inalt diplomat al unui stat proeminent in NATO. "Pacat de Romania!", a rezumat acesta. Aceeasi este si atmosfera din interiorul MAE, multi diplomati profesioniști afirmand ca ministerul este condus periculos in stil "amatorist-paranoic". Practic, "razboiul rece" dintre MAE si ZIUA s-a declansat dupa ce ziaristii Departamentului de Politica Externa au refuzat sa publice textele de propaganda parvenite de la MAE (si care continua sa apara in alte ziare) preferand sa observe obiectiv derapajele diplomatiei romane. Dupa critica vizitei ministrului Ungureanu la Moscova, ziaristii ZIUA au fost eliminati treptat din delegatiile oficiale, desi acestea sunt asigurate prin contributiile cetatenilor Romaniei. Solicitarile de presa au fost blocate repetat, de asemenea, invocandu-se Legea 544 care permite autoritatilor sa raspunda cererilor presei in 10 pana la 30 de zile. Presiuni pentru obstructionarea ziaristilor ZIUA s-au realizat si prin alte mijloace, neortodoxe. Dezvaluirile din ZIUA, privind "Afacerea Gojdu", umilirea romanilor din jurul granitelor, abandonarea intereselor romanesti privind Basarabia, Bucovina, Insulei Serpilor, negestionarea corecta a conflictului Vatican-Romania privind Catedrala Sfantul Iosif etc, au scos din minti responsabilii diplomatiei defectuoase. In final, arma perfida la care au decis sa apeleze grupurile din jurul ministrului s-a dorit a fi fatala: stigmatul anti-semitismului. Insa modalitatea aleasa frizeaza ridicolul. Ungureanu nu este evreu: este chiar "fiu duhovnicesc" al Mitropolitului Moldovei Daniel. Comandantul invocat, cel care poate sa ordone anchetarea activitatii MAE, este fostul comandant de nava si comandant al fortelor armate, presedintele Traian Basescu. Care, credem noi, chiar trebuie sa intervină in virtutea prerogativelor Constitutionale pe care le are. Pana atunci, ziaristii de pe "lista neagra" ii vor da in judecata pe semnatarii acuzelor nefondate, iresponsabile si de rea-credinta. (Victor RONCEA)

Hugó, Cornea, Oisteanu, Banyai, Ursprung, Volovici, Petreu, Gheorghiu, Moldovan

"Extrase din "Limba lui Ungureanu"

(...) Prezent saptamana trecuta la un "breakfast" de lucru la Camera de

Comert romano-britanica, Ungureanu a brevetat o noua limba pe planeta: "light Romanian". Ungureanu a incercat apoi sa se justifice cu mai multe cuvinte afirmand ca cetateni de peste Prut (romanii basarabeni, nota mea) vorbesc "o varianta a limbii romane", mai precis un fel de "light Romanian" ("romana usoara"). Eminescu, creatorul limbii romane moderne, cu toti fii moldoveni aflati de-a dreapta si de-a stanga Prutului, cazuti pentru neam, limba si tara, trebuie sa se fi rasucit adanc in mormant.

"Afirmatia scapata de pe limba grea a Ungureanului a starnit mirarea diplomatilor britanici - si nu numai a lor -, emisari straini care nu sunt obisnuiti ca un demnitar sa-si insulte conationalii. Dar, dupa ce a bagat Romania direct intr-un land al Austriei, la ce ne-am mai putea astepta de la Austro-Ungureanu? La multe, foarte multe rele.

"Dupa 18 luni de conducere haotica a diplomatiei romane, bilantul lui Ungureanu pe principalele coordonate ale noii politici externe a Romaniei imprimate de Traian Basescu - Marea Neagra si Estul - este un mare minus. (...)

"Si pentru ca am pomenit numele Domnului, cine credeti ca se ocupa, tot prost, de dosarul atat de delicat al relatiilor periclitate dintre Vatican si Romania, ca urmare a scandaloasei afaceri de langa Catedralei Sfantul Iosif: aceleasi personaje necalificate care raspund de relatia inexistentă a romanilor cu tara-mama; aceleasi personaje care au sustinut si generat hotia nationala a Fundatiei Gojdu: Leusteneanul si guliile lui. Reteau este mica, asadar. Departamentul National Antitradare n-ar avea prea mult de lucru. Comandante, da ordinul!

"Nota Explicativa: Traian Basescu, presedinte al Romaniei si al Consiliul Suprem de Aparare a Tarii, comandant suprem al fortelor armate ale tarii, fost comandant de nava. (Victor RONCEA)

"PROTEST"-ul celor 18

"Presa "libera si democrata" din Romania inregistreaza in ultimul timp derapaje ingrijoratoare. E greu de inteles si de acceptat modul in care unii jurnalisti romani ajuta, si nu de azi de ieri, la raspandirea ideilor xenofobe, sovine si antisemite, la propagarea unor mesaje extremiste si legionaroides. Sentimentul de "intoarcere in timp" in perioada de glorie a Garzii de Fier este din ce in ce mai pregnant si se accentueaza pe zi ce trece, fara ca nimeni sa reactioneze, ceea ce poate crea impresia unui acord mai mult sau mai putin tacit. Instigarea la ura si violenta este preluata de unii cititori care, la adăpostul anonimatului, posteaza pe site-ul acestor ziare mesaje nocive, periculoase, care depasesc limita legii, ca sa nu mai vorbim de cea a bunului-simt.

"Editorialul "Limba lui Ungureanu" semnat de Victor Roncea in ZIUA din 29 mai 2006 se inscrie prin ton si substanta in categoria mai sus mentionata. Ideile sale, de neacceptat intr-o presa civilizata, culmineaza apoteotic si in spirit pur gardist, cu o instigare la crima: "Comandante, da ordinul!" In editorialul din 13 februarie 2006, Roncea pune problema "disponibilizării persoanelor cunoscute ca actionand impotriva Romaniei". Neintrebat la timp daca are deja pregatita lista cu disponibilizarea "tradatorilor", iata ca a devenit de-acum caduca. Dar lista poate servi, la rigoare, la aplicarea "ordinului Comandantului" pe care Roncea si ai sai il asteapta.

"Ziarul ZIUA nu se afla in nici un caz la prima iesire de acest gen.

Ziaristi precum Victor Roncea, Miruna Munteanu, Vladimir Alexe, Dan Chiachir, George Damian, s.a. au devenit varful de lance al atacurilor nationalist-securiste. Dupa promovarea incontinenta a lui Paul Goma, cu toate excesele lui, cu repetatul si obositorul sau negationism, (subl. mea, P.G.) ZIUA recidiveaza cu recente atacuri la adresa lui Vladimir Tismaneanu, Smaranda Enache, Mihai Razvan Ungureanu, etc.

“Iar sub pretextul libertatii de cuvânt, iata ca in data de 29 mai 2006 acest cotidian a ajuns sa instige in mod deschis la crima. Finalul articolului "Limba lui Ungureanu" aminteste frapant de incitările la asasinat politic ale Garzii de Fier, care a si pus in practica ceea ce a propovaduit.

“Aplicarea legislatiei recent promulgate de presedintele Romaniei impotriva oricaror actiuni de tipul incitarii la crima dupa modelul Garzii de Fier, impune ca Procuratura sa se sesizeze si sa investigheze cine se ascunde in spatele "Departamentului National Antitradare" si al "Comandantului" invocat in maniera codrenisto-simista de Roncea.

“Pe de alta parte, conducerea ziarului, dl Sorin Rosca Stanescu indeosebi, dar si acei colaboratori care asigura o anume credibilitate acestei publicatii, ar trebui sa constientizeze, macar cu intarziere, pericolul real reprezentat de acest gen de articole. Si eventual sa-si dea seama ca tocmai din cauza acestor articole ZIUA incepe sa semene, pe alocuri, cu publicatia organizatiei "Noua Dreapta".

Asteptam, in acest sens, o actiune concreta din partea domnului Sorin Rosca Stanescu.

(semnează):

Ágoston Hugo, publicist.

Prof. Liviu Antonesei, Universitatea Al.I. Cuza, Iasi

Bányai Péter, publicist, Cluj-Napoca.

Dr. Mihai Chioveanu, Universitatea Bucuresti

Adrian Cioflanca, istoric, Iasi.

Dr. Andrei Cornea, Universitatea Bucuresti

Victor Eskenasy, publicist, Praga

Prof. Mihai Dinu Gheorghiu, Universitatea Al.I. Cuza, Iasi

Marco Maximilian Katz, director, Centrul Pentru Monitorizarea

Antisemitismului, Bucuresti

Dan Matei, CIMEC - Institutul de Memorie Culturala

Raluca Moldovan, doctorand, Universitatea Babes-Bolyai, Cluj-Napoca

Andrei Oisteanu, Universitatea Bucuresti

Prof. Marta Petreu, Universitatea Babes-Bolyai, Cluj-Napoca

Prof. Liviu Rotman, SNSPA, Bucuresti.

Prof. Michael Shafir, Universitatea Babes-Bolyai, Cluj-Napoca.

Tibori Szabo Zoltan, publicist, Cluj-Napoca

Daniel Ursprung, Universitatea din Zürich

Dr. Leon Volovici, Universitatea Ebraica, Ierusalim”

“Semnatarii anti-ZIUA au beneficiat de sprijinul "antisemitilor"

Dintre semnatarii protestului care condamna ZIUA si redactorii sai pentru "anti-semitism" se remarca Andrei Oisteanu si Marco Maximilian Katz - care pana in de curand au avut o foarte buna colaborare cu ZIUA, fara sa remarce in acest ziar "derapaje antisemite si legionaroide". De exemplu, in luna ianuarie ZIUA a publicat un amplu interviu cu Andrei Oisteanu de o

pagina. Marco Maximilian Katz si Centrul pentru Monitorizarea Antisemitismului pe care il conduce au beneficiat de largi spatii in ZIUA ori de cate ori a fost vorba de demascarea unor fenomene antisemite. Acestea au aparut in ziar inclusiv prin mijlocirea redactorilor incriminati. (D.E.)”

“Lista neagra

Victor Roncea

Miruna Munteanu

Vladimir Alexe

Dan Ciachir

George Damian

"Atacurile" la Tismaneanu si Smaranda Enache

ZIUA din 13 mai 2006: "Vladimir Tismaneanu este un personaj care ascunde, se pare, inca multe secrete. Desemnat recent sa conduca o comisie prezidentiala al carei scop - precizat inca de la infiintare - il constituie declararea sistemului comunist drept "criminal", fara sa se pronunte asupra vinovatilor, Vladimir Tismaneanu nu si-a precizat (inca) relatiile sale cu o serie de institutii ale statului roman si nici felul exact in care a ajuns din Venezuela in SUA. (...) Arhiva SRI, Fond "D", Dosar nr. 10.947, vol. 9, la pag. 369-370, prezinta un scurt "curriculum vitae" al lui Vladimir Tismaneanu. Ceea ce dezvaluie Fisa din 13 august 1987 este un fapt neasteptat: Vladimir Tismaneanu a plecat din Romania, in noiembrie 1981, cu ajutorul U.M. 0617, unitate a Securitatii! U.M. 0617 nu este inalta decat codificarea "Directiei a II-a" a Securitatii, specializata in contra-informatii economice."

“ZIUA din 24 martie 2006: Ziarul ZIUA a primit saptamana trecuta, cu promptitudine, o solicitare oficiala din partea CNSAS, in atentia redactorului nostru Victor Roncea, semnata de vicepresedintele CNSAS, Viorel Mircea Nicolescu: "Urmarea articolului dumneavoastra intitulat "Neobrazare maghiara, UDM(d)R si PC(d)R" publicat in ziarul Ziua din 13.03.2006, in care faceti afirmatia ca sunteti in posesia unor documente, cu privire la o "turnatoare a Securitatii", pe care sunteti dispus sa le puneti la dispozitia CNSAS, va informam ca, potrivit art. 20 alin. 1 si 3 din Legea 187/1999 cu modificarile si completarile ulterioare, aveti obligatia sa predati aceste materiale institutiei noastre". Ieri, delegatul ziarului ZIUA a predat reprezentantului CNSAS, spre studiul expertilor Consiliului, un dosar cu documente intrate in posesia unui revolutionar din Targu Mures, in decembrie 1989, si ajunse ulterior in posesia redactorului ZIUA. (D.E.)

II

EDITORIAL, Miercuri, 31 mai 2006“Antisemitismul ca interes politic
Adrian PATRUSCA

“Un text halucinant! Asta am primit ieri dimineata pe adresa de e-mail a Ziarului ZIUA. Un asa-zis "Protest" semnat de 18 persoane indignate. Victor Roncea, seful Departamentului de Politica Externa, este acuzat de xenofobie, sovinitism, antisemitism. De "propagarea unor mesaje extremiste si legionaroid", de instigare la ura si violenta. Ba chiar si de instigare la crima, de "incitare la asasinat politic", dupa modelul Garzii de Fier. De aceea, semnatarii cer ca "procuratura sa se sesizeze" si sa ancheteze.

“Cumplita trebuie sa fie vina lui Roncea! Cei 18 ne explica ce anume i-a indignat: Un editorial in care ziaristul il critica aspru pe ministrul de Externe. In "Limba lui Ungureanu", Roncea trece in revista toate aiurelile

ministrului, culminand cu prostia ca peste Prut s-ar vorbi o noua limba - "light romanian" - si cu faptul ca ne-am suit in cap Vaticanul cu zgarie-norul de langa Catedrala Sfantul Iosif. Editorialul se incheie constatand ca, alaturi de Ungureanu, cercul de vinovati de dezastrul politicii externe romanesti este destul de restrans, si conchide: "Departamentul National Antitradare n-ar avea prea mult de lucru. Comandante, da ordinul!"

"Aceste fraze par sa-i fi innebunit pe semnatari: "procuratura sa se sesizeze si sa investigheze cine se ascunde in spatele <<Departamentului National Antitradare>> si al <<Comandantului>> invocat in maniera codreno-simista de Roncea", tuna cei 18. Sugestia este perfida: pasamite "Comandantul" ar fi "Capitanul", iar "Departamentul National Antitradare" vreo organizatie oculta, pentru eliminarea fizica a indezirabililor. Nici unuia dintre cei 18 semnatari, altminteri oameni cu carte, nu i-a trecut prin cap ca, pur si simplu, "Comandantul" e Basescu, fost comandant de nava, acum sef de tara? Nici unul dintre cei 18 nu a inteles ca "Departamentul National Antitradare" este, pur si simplu, un joc de cuvinte? Un indemn ca Departamentul National Anticoruptie sa ancheteze cazurile flagrante in care Ministerul de Externe a deservit interesul national si sa verifice daca nu cumva ele sunt consecinta unor meschine interese materiale? Cand vezi incapanarea cu care Ungureanu tine cu dintii de Ordonanta Gojdu prin care vrea sa depoziteze Biserica Ortodoxa Romana de patrimoniul sau privat, in ciuda protestelor repetate si vehemente ale Patriarhiei, e chiar deplasat sa te intrebi daca aici nu e vorba mai degraba de o panama?

"Nici vorba! Cei 18 sunt intelectuali suficient de harsiti ca sa distinga o figura de stil. Ca sa stie ca nici lui Codreanu, nici lui Horia Sima nu li s-a zis vreodata "Comandantul". Mai mult, e interesant de ce indignatii nu s-au gandit mai curand la Che Guevara, caruia chiar i se zicea "Comandante"? Adevarul e ca "Protestul" nu e nici pe departe o indignare spontana si nevinovata. El urmareste in primul rand sa descurajeze dezvaluirile Ziarului ZIUA la adresa ministrului de Externe, intr-un moment in care bilantul acestuia e pe punctul de a bate multe recorduri in materie de catastrofe politice. Intr-un moment in care se vorbeste de remanierare, iar capul lui Ungureanu nu se mai simte atat de sigur pe umeri. De unde pana unde acuzatii de antisemitism la un articol de bilant al politicii externe? Ungureanu nu este nici macar evreu; macar atunci "Protestul" ar fi avut o noima. Acuzatiile la adresa faptelor ministrului de Externe ar fi putut fi interpretate (tot fortat, oricum) drept atacuri la adresa persoanei evreului Ungureanu. Dar asa?!

"Mai curand, editorialul din ZIUA a umplut paharul ministrului. El si-a sunat cativa apropiati, cerandu-le sa-i ia apararea. Dar o scrisoare de admiratie pentru Ungureanu a unui grupuscul n-ar fi fost luata in seama de nimeni. Trebuia o tema dura, care sa atraga oprobriul intelighentziei si inchiderea gurilor critice. S-a ales antisemitismul, o tema sensibila. Manevra este murdara si cusuta cu ata alba. Desfid pe oricine sa arate un singur rand antisemit din ZIUA. Nu numai din editorialul incriminat, ci din tot ziarul, in istoria sa.

"Si inca ceva. Semnatarii sunt foarte deranjati ca ZIUA este singurul ziar care il publica pe Paul Goma in Romania. "Dupa promovarea incontinenta a lui Paul Goma, cu toate excesele lui, cu repetatul si neobositul sau negationism, ZIUA recidiveaza", scriu acuzatorii nostri. Semnatarilor ar trebui sa le fie rusine. Nici unul dintre ei nu a facut, inainte de 1989, o farama din cat

a facut Goma. Iar daca la 16 ani dupa o pretinsa revolutie, lui Paul Goma nu i s-a dat inapoi cetatenia romana, macar libertatea de a publica sa o aiba. Aceiasi semnatori se fac ca uita cum ZIUA a precizat de fiecare data ca punctul sau de vedere nu coincide intotdeauna cu al ilustrului disident, dar asta nu e un motiv de a-l interzice. Cei 18 indignati mai uita si ca ZIUA a gazduit copioase precizari si drepturi la replica. Inclusiv ale unora dintre ei.

“Culmea este ca unii dintre acuzatori publica regulat in ZIUA. Maximilian Katz, bunaoara. Opiniile sale au fost gazduite cu generozitate. Ba chiar si un interviu de o intindere impresionanta. La fel in cazul lui Andrei Oisteanu. Si atunci, care antisemitism?”

“Inca doua precizari. Prima: Victor Roncea nu e un disident in Redactia ZIUA. Dimpotriva, sef al Departamentului de Politica Externa, el este una dintre vocile oficiale ale ziarului. De aceea, apelul "celor 18" catre Sorin Rosca Stanescu "la o actiune concreta" este jignitor. Nici directorul ziarului, nici redactia nu sunt in dezacord cu colegul lor. A doua precizare: acest editorial trebuia scris de Sorin Rosca Stanescu, dar acesta s-a aflat ieri pe drum, intre avioane. Dar toate ideile de mai sus sunt impartasite si de el.

“In fine, o concluzie: Antisemiti sunt cei care isi permit sa foloseasca drama evreilor in interese personale!”

Într-adevăr: halucinant! Acest Ungureanu: nu este doar un analfabet, ci un idiot profund. Iar apărătorii lui niște prostalăi. Modul în care a fost redactat “Protestul” lor dovedește, nu grabă, nu mânie care orbește, ci cretinărie curată. Cât despre *goi*-ii care au fost trași, prin “obligații prietenești”... De Antonesei nu mă mai mir: acest băiat isteț a devenit de vreun cincinal un oarecare profitor a tot ce a trecut prin raza mâinii sale - iar după ce face măgăria-porcăria-antonesia - râde cu hohote, râsul lui care a devenit râs de împușinat. Cât despre Marta Petreu - nu mai zic nimic. Ea, inventa-toarea prosematismului în opoziție cu antisemitismul ar face bine să nu se mai laude cu creieritatea sa. Căci nu are. Din contra: poeta e o proastă obștească din Jucu de Jos (și dacă de Sus?). În plus o slujnică a lui Ianoși. Mă întreb cu îngrijorare (jucată): cum va scoate SRS cămașa “antisemitismului” de care este acuzat ziarul? Doar în ultimii doi ani era frecvent vizitat la redacție de tovarășa Rodica Radian-Gordon, ambasadoarea Israelului, “în vizită de prietenie” - eu zicem: “de control”: Că de ce a permis publicarea lui Goma? Că de ce nu i s-au dat (lui Goma) mai multe replici? Apoi băiatul SRS a fost de mai multe ori în Israel, în vizite ghidate. Ah, ce-o să-i facă Rodica, pentru neglijență, ba chiar pentru “complicitate obiectivă (și activă) antisemită”! O să-l bată la palme cu rigla. Nu-i port grija acestui SRS. S-a descurcat el și din situațiuni mult mai grave și, iată: dacă i-ai lua în seamă pe forumiști, “Ziua” este organul cel mai... obiectiv! “Cel mai” în comparație cu care? Cu “Aspi-rina Săracului”? Cu “România manolisterară”? Numai mie câte măgării mi-a făcut “obiectivul SRS”! Ultima se află pe site-ul meu internet...

Că tot vorbim de “Protestul celor 18”: Ținând seama de fond-și-

de-formă, vorba bolșevicilor de părinți ai multora dintre ei (nu: părinții Martei Petreu nu erau bolșevici, însă pe fiică “Revoluția” o prinsese profesoară de marxism - ci *altceva*): se constată că atât conceptorii cât și semnatorii sunt persoane de o lipsă de inteligență înspăimântătoare. Primul reflex al meu a fost să repet ce mai afirmasem: că evreii din România s-au românizat și ei (adică s-au tâmpizat prin idiotizare). Al doilea reflex: dacă stăm strâmb și judecăm drept (sic) în această chestiune - antisemitizarea ca secreție, nu ca rezultat al reflecției - contaminarea s-a produs invers: evreii - deja cretinizați - i-au tras după ei în căcat și pe niște *goi* (care, fie vorba între noi: abia așteptau să fie “implicați”).

Am la îndemână exemplul evreilor francezi, dintre care unii: prieteni (Glucksman): din spirite luminate, din intelectuali străluciți, de la Intifada (caută oul - ai să găsești găina-palestină!), cu extrem de rare excepții (printre ele: compatriotul nostru Pierre Hassner), au devenit niște ființe negânditoare, fanatice, obtuze, isterice - ai zice: leit islamiști de semn schimbat, nu degeaba sunt frați-dușmani, întresemiții! Primul - cronologic: Alain Finkielkraut. Apoi Alexandre Adler: apoi Glucksman - de BHL nu mai vorbesc, de Kouchner nici atât. A dat ciurma prostiei în ei! Sau o fi vreun țânțar ca cei din Réunion care țeapă și țe fațe chiaun!

I U N I E

Sâmbătă 3 iunie 2006

Așteptam o oarecare evoluție în chestiunea “Celor 18”, din partea, ca să spun așa, a opiniei publice. Nu am observat - până acum - decât devieri (ah, termenul comunist!), derapări, abateri (altul, dar dacă nu am... altul...). Foarte bine că s-a mutat discuțiunea la Afacerea Gojdu, foarte bine că s-a deplasat la Afacerea Catedralei, acelea merită din plin să fie apărute - numai că s-a pierdut din vedere punctul de plecare: Antisemitizarea din partea “Opsprezecilor” a jurnaliștilor de la Ziua care - printre altele - publică produsele negaționiste, ale cui? Ale lui Goma.

Da, dar Goma acela își pierduse fulgii în focul bătăliei dintre ziliști și antiziliști. După ce fusese indicat ca “disident”(sic) ba, sub pana lui G. Damian, chiar: “marele disident” (sic-sic), a... dispărut din orizontul așteptatic.

Nu știu ce este în capul lui SRS și, scuzați, pardon, bonsoar, puțin îmi pasă. Bănuiesc zbateri de genul: zvârcolitură (a șarpelui), având drept scop scăparea din strânsoare și... tuleala - deși, ca să spui că un șarpe o tullește îți trebuie un mare curaj lingvistic... Acest SRS s-a manifestat, mai cu seamă în ultimii doi-trei ani, de când sunt și eu miluit cu câte o dare-la-ziar (pe sărite și fără a mi se explica refuzarea cutărui text) - vădit filosemit. Pe dinafară era vopsit - violent - gardul (vizitele Rodicăi Radian Gordon la redacție), pe dinlăuntru, numai eu, “antisemitizatul” percepeam... orientarea ziarului. Să nu uit: eram în “polemică” - zic și eu, ca să mă aflu în treabă - cu Teșu Solomonovici: la o replică a mea, Teșu s-a dovedit a fi receptiv și a mai lăsat oleacă din prețul bilanțului holocaustic, însă fără a uita să facă uz de arsenalul eternului-presecutat-pe-nedrept: indispensabila tânguială-argument cu-bătrâni, cu-femeile, cu-copiii - ca și cum “celelalți”, *goi-ii*, victime ale bolșevicilor sioniști ar fi fost numai-bărbați în putere, nu și-femei, nu și-copii, nu și-bătrâni. Ei bine, atunci - vina mea dacă am simțit manevra redacțională - *Ziua* a re-publicat lălăiala lui Radu Ioanid, cea cu “Belleville”... De ce? Ei, de ce! Răspunsul este cel al ovreiului clasic și al Barbăneagrăului de serviciu: «De ce nu?!»

Asumându-mi, în continuare, greșita-interpretare, greșit-interpretez:

- pentru a rupe, întrerupe înfruntarea dintre Goma și Solomonovici pe punctul de a deveni - ce oroare pentru Tel Aviv ! - “dialog”;

- pentru a aduce la matca sionismului monologator-acuzator o “discuție” (acel text - reproducerea celui publicat inițial în *Observatorul cultural* al lui I.B. Lefter și C. Mușat) care risca să devină... normală între doi oameni cvasi-normali;

- ca supliment “Din partea Casi’ *Ziua*”: fotografia ilustrând textul lui R. Ioanid, nu a ilustrat tragedia evreilor în Transnistria, provocată

de autoritățile românești, ci... altceva, de altundeva, de către altcineva.

Ce se va fi petrecut cu SRS, între timp?

Să se fi... neatârnat el de evrei și de Israel și de America? Singur-singurel ca un băiat mare? Nu voi credea una ca asta nici atunci când voi vedea un text scris și semnat de el însuși în *Ziua* - câte alte scrisese-semnate de sine se petrecuseră între-timpul 1989-2006! S-ar oarecum schimba situațiunea dacă, de pildă textul acela ar fi prezentat ca editorial. Un text care să spună *adevărul* despre teroarea exercitată de holo-caustologi în România (pentru început, doar suntem patrioți, nu?); despre teroarea exersată de ambasada USA prin Taubman - care se arată a apăra interesele Israelului, nu ale americanilor - și, ca supliment, să vorbească despre relațiile americano-române; să spună adevărul despre caracterul terorist al statului Israel, față de băștinașii palestinieni pe care îi tratează din 1948 ca pe niște sclavi; despre Israelul avînd supra-dreptul (de la americani) de a ataca Irakul, de a ataca Libanul, de a ataca Siria - într-o "autoapărare" - și de a interzice Iranului de a accede la arma atomică (opinia mea de nespecialist: tehnic, Iranul nu va ajunge nici în trei decenii, gesticulează ca să alunge stafiile amenințărilor din afară).

Până atunci - ba. Așa că degeaba îi trimite (sau îi lasă; sau se preface că nu a băgat de seamă ce-i fac subalternii) în linia întâia pe Roncea, pe Pătrușcă - la o adică ei vor fi acuzați de "legionarism", de "antisemitism"), și nu bulibașa SRS. Căci Dânsul nu fusese informat, căci Dânsul fusese plecat într-o călătorie de documentare, însă, acum, că s-a întors și a aflat, va lua măsuri drastice...

Luni 5 iunie 2006

Deși nu au lipsit evenimentele (vorbesc de cele de hârtie), nu le-am consemnat. Și nu cred că o voi face. Băieții deștepti (Roncea și Pătrușcă) se apără cu bărbăție, răspund loviturilor cu lovituri, însă au trecut peste un amănunt care este esențial, nu doar pentru mine și pentru persoana mea, ci și pentru ei, ca ziariști informatori, formatori de opinie: printre alte acuzații formulate de "Cei 18" este și "*promovarea incontinentă a lui Paul Goma, cu toate excesele lui, cu repetatul și obositorul sau negaționism.*" (aici recunosc inspiratorul: Shafir - prin pana lui Katz) Or ei (cu Roncea în frunte) i-au acuzat pe acuzatori că îi acuzaseră de "antisemitism"... doar pe ei, pe jurnaliștii de la *Ziua*. Sigur că acuzatorii optsprezeciști au dat înapoi, într-o manieră lamentabilă (dar cine să o bage de seamă și să o arate!) că nu, că ei nu au formulat: "antisemitism" (ei, ba nu!). Numai că aceiași "apărători" ai mei nu au observat, pe hârtie, că "negaționism" este mai grav, indicînd o opinie, nu o umoare.

Drept care i-am trimis lui Victor Roncea următorul mesaj:

"Scrisoare către Victor Roncea, jurnalist la 'Ziua'

Paris, 5 iunie 2006

“Domnule Victor Roncea,

“Observ cu uimire, cu tristețe: în focul luptei pentru apărarea redutei ziarului ‘Ziua’, ați uitat de predecesori, de răniți, de “străini” - i-ați abandonat. Desigur, cămașa este mai aproape de trup, dar adevărul mai aproape de suflet.

Or adevărul este ca în ultimii doi ani, ziarul ‘Ziua’ - chiar dacă se laudă/plânge ca l-a publicat pe “antisemitul” Paul Goma, a făcut-o cu parcimonie, ca să nu spun: selecție-justă (vezi “delimitările”). Mi-a publicat unele texte - pe altele ba, ultimul: “Doliu pentru Basarabia”, fără a explica motivul, fără a-și cere iertare în cazul în care constatase că greșise - sau nu constatase?, deci nu greșise, nepublicându-l?

Mai grav a fost obiceiul ‘Zilei’ de a nu publica drepturile-la-răspuns (recenta Scrisoare adresată Directorului în legătură cu textul semnat de G. Damian - jurnalistul care a luat de pe site-ul internet - fără încuviințarea mea - textul **Plângerii** împotriva... antisemitizatorilor mei, a selecționat arbitrar, a intertitrat aiurea și, cunună a jurnalismului, l-a “ilustrat” cu o fotografie trucată în redacție, prezentându-i pe V. Tismaneanu și pe P. Goma în același cadru!).

Nu mă interesează piruetele “deontologice” ale lui Sorin Roșca Stănescu - le cunosc, nu mă surprind. Firește, în cazul atacurilor obraznice, nedrepte împotriva unor jurnaliști care - în ciuda politicii șefului lor și cu certe riscuri... profesionale - încearcă să informeze corect, scriind adevăruri neconvenabile guvernărilor guvernante de la București - sunt și voi fi mereu solidar cu cei agresați.

Însă este păgubitor, chiar jurnaliștilor care se apără de calomniile calomniatorilor de profesie - și pe care eu i-am dat recent în judecată - de a nu invoca acuzațiile grave formulate de “Cei 18” și de a omite numele - și cazul, mult mai vechi - al meu din chiar citatul Protestului (și) lor :

"Ziarul Ziua nu se afla în nici un caz la prima ieseire de acest gen. Ziaristi precum Victor Roncea, Miruna Munteanu, Vladimir Alexe, Dan Ciachir, George Damian, s.a. au devenit varful de lance al atacurilor nationalist-securiste. După promovarea incontinentă a lui Paul Goma, cu toate excesele lui, cu repetatul și obositorul său negaționism (subl. mea), Ziua recidivează cu recente atacuri la adresa lui Vladimir Tismaneanu, Smaranda Enache, Mihai Razvan Ungureanu, etc."

Or, dacă pentru jurnaliștii de la ‘Ziua’ care pentru întâia oară sunt confrunțați cu astfel de minciuni acuzația de “negaționism” este trecută cu vederea (fiindcă nu este desemnată (și semnalată) prin “antisemitism”!), ei bine, se înșeală, ei, îi înșeală pe cititori, mă trădează pe mine - ei, cei care mă “promovaseră”, nu?

Fiindcă “antisemitism” poate fi considerat un calificativ cvasi-injuriuos ca: «Jidane!» , însă “negaționism” desemnează **o opinie, o atitudine, un discurs: Negarea Holocaustului evreilor***

Și nu este adevărat.

De aceea, Domnule Victor Roncea, vă sugerez - în interesul **adevărului**, nu doar al meu (eu mă pot apăra și singur, fără scutul protector al ‘Zilei’, doar pe internet) - în proxima intervenție să faceți precizarea de mai sus, în legătura cu extrema gravitate a acuzației de *negaționism*.

Totodată îl invit pe Dl. G. Damian să nu mai folosească atunci când

aduce vorba de mine calificativul descalficanto-mincinos: “disidentul” (ba chiar “marele disident”!). Nu sunt nici “mare”, nici mic - și nici “disident”. Faptul ca domnia sa nu a aflat ca sunt, totuși, scriitor, nu are nici o importanță. Sunt - sau ne-sunt - în ciuda d-lui G. Damian.

Va salută

Paul Goma

P.S. Știind ca ‘Ziua’ nu va publica această precizare, nici nu o rog. Va apărea tot pe site-ul meu:

paulgoma.free.fr

Ia să mai vedem o dată lista protestatarilor:

Ágoston Hugo, publicist.

Prof. Liviu Antonesei, Universitatea Al.I. Cuza, Iasi

Bányai Péter, publicist, Cluj-Napoca.

Dr. Mihai Chioveanu, Universitatea Bucuresti

Adrian Cioflanca, istoric, Iasi.

Dr. Andrei Cornea, Universitatea Bucuresti

Victor Eskenasy, publicist, Praga

Prof. Mihai Dinu Gheorghiu, Universitatea Al.I. Cuza, Iasi

Marco Maximilian Katz, director, Centrul Pentru Monitorizarea

Antisemitismului, Bucuresti

Dan Matei, CIMEC - Institutul de Memorie Culturala

Raluca Moldovan, doctorand, Universitatea Babes-Bolyai, Cluj-Napoca

Andrei Oisteanu, Universitatea Bucuresti

Prof. Marta Petreu, Universitatea Babes-Bolyai, Cluj-Napoca

Prof. Liviu Rotman, SNSPA, Bucuresti.

Prof. Michael Shafir, Universitatea Babes-Bolyai, Cluj-Napoca.

Tibori Szabo Zoltan, publicist, Cluj-Napoca

Daniel Ursprung, Universitatea din Zürich

Dr. Leon Volovici, Universitatea Ebraica, Ierusalim”

Ce fac eu acuma? Pe lângă M.D. Gheorghiu, M. Katz, Oișteanu, Shafir - deja dați în judecată - să mă apuc să fac o addenda cu cei care înainte nu se “exprimaseră”, dar o fac acum, limpede - și în grup: Antonesei, A. Cornea, Eskenasy, Marta Petreu, Rotman, Volovici? Aș putea - dar mai am energie? Dar mai am chef?

Zic și eu, relativizator-întăritor ca ardeleanul (de-un paregzamplu obsesia mea: Marta Petreu):

«Mi-e cam greață...»?

Luni 6 iunie 2006

Continuă Marea Luptă de la Iazul Mic al ‘Zilei’. Se zboară jos de tot, la rasul mlaștinei.

Și jurnaliștii trăiesc marea dramă a necunoașterii. Necazul că în această chestiune vârsta nu joacă nici un rol: cel bătrâni pe care decembrie 89 i-a prins gata-profesionalizați, fie nu au putut să se dezbrace de ticurile presuale comuniste, fie s-au azvârlit cu jubilație (și cu disperare) în... câmpul muncii, ghid fiindu-le presa occidentală - și s-au străduit să scrie... ca ăia. Rezultatul: jalnic. Imitație penibilă. Cei tineri... Ei au crezut că dacă '89 i-a prins virgini în materie, necondiționați de comunism, de cum vor pune pana pe hârtie/bine vor începe-a-scrie...

Și nu. Probabil s-a crezut (intenționat am folosit impersonalul) că jurnalistica este o meserie ca oricare alta (dar sigur mai... nobilă) și care se învață... scriind. S-a crezut că junele cutare, azvârlindu-se în Dunăre, dacă nu va ajunge pe celălalt mal - de astă dată - chiar de nu știa să înoate, dînd din mâini și din picioare va... învăța.

Și nu a învățat nimic.

Din mâini și din picioare dă copilul abia născut - într-un mediu cunoscut din pântecul mamei sale - și nu se îneacă. Dar un adolescent, un tânăr îmbrâncit, aruncat în Dunăre - bine: în Gârlimbovițaapădulce - riscă să se înece; în cel mai fericit caz rămâne traumatizat pe viață de apă.

Între gazetarul român și scriitorul român (pe poeți îi scot din cauză, ei fiind geniali înainte de a se naște, iar după nu au nevoie decât să învețe a se iscăli - cu geniu) asemănările sunt mai strânse decât s-ar putea crede:

Așa cum prozatorul român nu va scrie proză - normală, nu genială - atâta timp cât va fi incapabil să *povestească o poveste, o istorie*, așa gazetarul român va rămâne un etern... adolescent (adică i-matur, adică ne-gazetar) atâta timp cât va rămâne cum îl făcuse mă-sa dimpreună cu partidul: *incult și neinformat* - deci dezinformator-fără-voie.

Nu este chiar același lucru incultura și neinformarea - cum crede ziaristul fost june în urmă cu 17 ani, acum... tată de copii.

Joi 8 iunie 2006

Iar am des-împărțit **Scrisurile**: am făcut 3 volume, ultimul începînd cu 2006.

Deprimat. Din pricina procesului care iar și-a luat o pauză.

Însă și din pricina jurnalismului român. Voi încerca să scriu ceva-ceva. Poate va ieși ceva-cumva. "Scandalul Ziua" a scos la suprafața canalului de scurgere toate gunoaiile neputinței confrăților români de a face jurnalistică măcar convenabilă. Când am dat de o excepție (excepțională) și ca persoană și ca moment al persoanei în chestie: C. Stănescu, am jubilat: acest scînteist pe care și eu îl criticasem, de fiecare dată când avusesem ocazia, în chestiunea Monumentului Ostașului American (cel care își dăduse sângele pentru apărarea României!) a scris un text atât de... normal, încât sare din pagina jurnalismului românesc.

Cu o zare de speranță: forumiștii pe care îi bubuisem de atâtea ori în legătură cu “comentariile” anterioare - dar anonime, cum îi șade bine românului farfuridesc de totdeauna, deci dinainte de Caragiale - de astă dată (cu excepțiile nedesmințite ale diversioniștilor profesioniști, școliți la Ștefan Gheorghiu, securiști sau/și evrei), au pus accentele acolo unde ditamai ziaristi-analiștii nu le puseseră - în legătură cu “Protestul celor 18”! Adevărat, fusese anunțată ameliorarea cu o zi-două înainte prin punerea la punct a lui Orescu.

Miercuri 14 iunie 2006

Am terminat Sumarele pentru fiecare din cele trei volume de **Scrisuri**.

Surpriză: ieri ne-au venit în vizită nepotul Andrei Dulgheru și cu soția, Nadia. Fără băieți, rămași “acasă, la Londra”.

Ne-am bucurat, s-au bucurat. Ei, după zece ani de tras sania pe uscat, s-au aranjat: Nadia la un “lanț” de hoteluri de lux (unde trag mafioții miliardari ruși), el cu lucrul în construcții.

Cu acest prilej am auzit a treia variantă a dispariției unchiului meu Ion Goma, bunic al fraților Dulgheru: că nu ar fi murit în lagărul de la Florești, că ar fi fost internat întâi la Bălți, apoi a fost transportat cu trenul în Siberia - și că ar fi murit pe drum, de foame.

Dezorientat, nu mai știu ce să cred. Atâta m-am frământat, m-am culpabilizat, încât Ana m-a consolată astfel :

«Probabil n-ai să afli adevărul niciodată”.

De unde se constată pentru a mia oară cât de salutară este o Ana la casa basarabeanului. Și salutată...

Probabil. Dar vreau să-l aflu. Sucit mai sunt: nu sunt liniștit până nu aflu *unde* a pierit unchiul Ion! Ca și cum dacă aș afla (adică bănuie) unde-când a murit celălalt unchi, Ignat Goma: în 4 aprilie 1944, în bombardamentul Gării de Nord din București, aș fi împăcat... Da' de unde! Cum să fiu împăcat?

Bedros Horasangian mă contrazice, în *Ziua* de azi astfel:

“Marea Neagra, Turcia și Caucazul (...) Dacă "Financial Times" a considerat ca lucrările de la Forumul Marii Negre au fost o "lovitura de imagine" pentru presedintele "Basesku" - *descoperim ca Paul Goma ne considera un "impaciuitorist cotrocenist"* (sublinierea mea, P.G.), ceea ce n-ar fi chiar rau dacă ar fi și adevărat - credem ca, dincolo de cele declarate, discutate și consemnate la finalul reuniunii tin în contact niste tari cu agende politice diferite.”

Un detaliu - important: Bătrânul și Blajinul Bedros, pe lângă faptul că îl introduce hodoronc-tronc în text pe Goma (ce voi fi căutând între *Financial Times* și “Forumul Mării Negre”?: va explica cum îi “sărise”, în redacție, propozițiunea de legătură - logică), îi induce în

eroare pe cititori (în românește: îi minte) când scrie: “*descoperim că P.G. ne consideră...*”. Fiindcă nu indică unde anume, în ce publicație: ziar, revistă, volum a “descoperit” el un citat inexistent... Nici măcar în Jurnalul meu de pe luna mai, la data de 17, text presupus a-l fi inspirat. Acolo comentam intervenția sa întru apărarea Tismăneanului - astfel:

“Bedros Horasangian, băiat bun, împăciuatorist-șef intervine iar pentru pace-între-două-dobitoace. Numai că și el, scufundat până la sprincene în țărișoara-ne, nu vede “cauza” decât în... conflictul dintre “Volo” (așa îi spune el, tandru, citîndu-i pe prietenii lui Tismăneanu) și Goma. Iată ce zice Bedros, pe larg (!) la ce ar putea enunța într-o frază (dar poate? nu):”

Și citam, în Jurnalul meu internetic din Bedros Horasangian:

“Intransigenta și prestigiul de disident anticomunist ale lui Paul Goma, dincolo de nabadaiosul lui caracter, prin care face mult rău prietenilor sau lui însuși - consideram o gravă eroare de strategie darea în judecată a unor intelectuali romani și a Administrației Prezidentiale - s-ar conjuga fericit cu prestigiul academic și profesional al profesorului american [vorba fiind de Tismăneanu, nota mea, P.G.] și al celorlalte somități din Comisie. Persiflarile lui Goma la adresa preocupărilor profesorilor Zub, Sorin Alexandrescu sau Antohi ni se par neavenite. Credem că Traian Băsescu ar putea îndrepta lucrurile, astfel ca masinaria comisiei lui Tismăneanu să fie de tip “Volvo” și nu tratată de diverși comentatori ca o “Volga” oarecare”.

Comentăm - încă o dată: în jurnalul meu de pe internet:

“Da, domnule. Îmi place la Bedros multitudinea soluțiilor întru împăcarea “părților”. Numai că... unele părți (eu) au ceva din baba care nu vrea în ruptul capului să treacă strada - și nici nu se lasă dusă pe sus de cealaltă parte a străzii pe umerii pionierilor patriei voioase, fiindcă treaba ei este dincoace - iar celelalte părți nu pot mișca în front de atâta și atât de determinanta “societate” a prietenilor extrem de dezinteresați - ca Manolescu, Mihăieș, Antohi, Zub”.

Exemplificînd printr-un citat - din B. H.:

“...o gravă eroare de strategie darea în judecată a unor intelectuali romani și a Administrației Prezidentiale”.

Am continuat să comentez scrisorile bedròsice:

“Măi, să fie! Din toate puterile lor - când e să facă rău găsesc, neputincoșii - “Intelectualii români” mă exclud, mă sabotează, mă ostracizează, mă interzic în veselă unanimitate, mă împiedecă să mă exprim, mă calomniază - ultima găleată de lături, cronologic, fiind “antisemitizarea” la Uniunea Scriitorilor, ședință la care Bedros va fi luat parte cu drag îndeolaltă cu una-

nimitatea cea călduță (chiar dacă va fi fost absent pentru rațiuni medicale...), iar eu, care mă apăr cum pot: prin internet! - comit "o grav eroare de strategie"! "Administrația prezidențială" nu comite măgării, porcării, nici Uniunea Scriitorilor!, ea/ele sunt drepte, morale, fiind ele: oficiale, deci legale. Și ocroti-toare (cu membrii obedienți și unanimitariști, ca Bedros, doar n-o să-mi ceară să-l cred pe cuvânt că el a ridicat el mâna în plină ședință să protesteze împotriva execuției lui LIS - ce să mai vorbesc de "solidarizarea" cu un antisemit ca mine! Bedros, Bedros, înainte de cântatul cocoșului te vei lepăda de trei ori câte treizeci și trei de ori... Administrația prezidențială! Cea care, de ani de zile a păstrat pe internet condamnarea unor alți scriitori - Monica Lovinescu, Tudoran (de mine nu mai vorbesc!) pentru "antisemitism", iar bătrânul și înțeleptul rabin armean Bedros Ultimul nu a scos măcar un oftat de... mirare, dacă nu de protest! Și cine, mă rog, sunt autorii "prezidențialului" comunicat sau raport? De ce nu-i numește - pe Alexandru Florian, pe M. Shafir, pe Radu Ioanid, pe W. Totok și pe alții ca ei? Ce, nu-s și ei oameni - în fine, ca să putem continua discuția... Cât despre antisemitizatorul Manolescu... El e președintele Uniunii, cine-i nebunul să se întâlnească cu o dublă-instituție?

Și tot nu descopăr citatul... descoperit de Bedros Horasangian - re-citez din prestația lui jurnalistică:

"...descoperim ca Paul Goma ne considera un "impaciuatorist cotrocenist".

Dacă s-a supărat, foarte bine a făcut. Însă pentru cititorii mei - de pe internet - precizez: "impaciuatorismul" de care îl acuzam, nu era unul... cotrocenist, cum face el diversiunea ieftină, nedemnă, ci impaciuatorismul scriitoricist: vizam atitudinea și a lui Horasangian față cu acuzația lui Manolescu și a lui Gârbea (și a lui Cistelecan și a Martei Petreu) la adresa lui Liviu Ioan Stoiciu și a mea, în ședința din vara-toamna anului trecut: dacă i-am zis: "impaciuatoristă" am folosit un eufemism, în realitate Bedros Horasangian s-a comportat ca un adevărat scriitor român, făcând, în pace și-n onor, cultură curată cu voie de la stăpânire, cu capul sub țol: obedient față de șefuleți, șefi, șefoi - până la greață, unanimitarist până la anularea personalității (dacă o va fi având și pe aceea, vorba lui Sorin Toma).

Mă întreb - pentru că tot am terminat de corectat seria de scrieri postume: de ce nu va fi rămas Bedros Horasangian ce și cum fusese o viață întreagă: cunoscutul, legendarul număbagaci, emeritul prudent, înțeleptul tăcut, cunctatorul de serviciu? De ce s-a trezit din moțaiala-i esteticească, atât cât să scrie neadevăruri flagrante (plecăciunile-i în direcția lui "Volo" nu mă interesează nici de frică), apoi să adoarmă la loc și să mai sforăie două decenii - fiind și el etern, dar armeneste? Să nu aibă pe nimeni în lume căruia să dea la citit, înainte de publicare, ceea ce scrisese? Bine, dar măcar o oglindă în care să se privească și să se întrebe:

«Câte neadevăruri am scris azi, în cele trei pagini?»

Joi 15 iunie 2006

Nu pot ieși din groapa cu melanholie deprimatorie în care am căzut de când am terminat toaletarea **Scrisurilor**. Va trebui să găsesc altceva de-stricat-prin-ameliorare, altfel nu e de trăit.

Vineri 16 iunie 2006

Ieri multe evenimente:

- A murit Raymond Devos - unul dintre foarte mulții belgi care au îmbogățit, nu numai absurdul ca... formă de realitate, dar și limba franceză. Dumnezeu să-l ierte. A avut o viață plină, 'plinită, rotundă, ca și învelișu-i corpic;

- La Uniunea Scriitorilor: scandal între animalele de pradă atacând pe la spate (și pe întuneric): Manolescu vrea să-l îndepărteze pe 'Basadorul Caius de la *Viața românească*, vizatul nu se lasă, amenință cu demisia - lui Manolescu nici că-i pasă...

- Știam de formidabila manifestație în favoarea elevilor basarabe-ni de la liceul Asachi, din 11 iunie (!) la București, mi-a scris și Andrei Vartic, azi primesc o scrisoare de la Elena Andronache - care "și-a adus contribuția" și la confecționarea lozincilor...

Două guri de aer proaspăt.

Ei, da: elevii. Și doi-trei moși, supraviețuitori ai închisorilor. Oi fi pretinzând să-și pună semnătura pe Apelul de apărare a elevilor de la Asachi marii patrioți ardeleni Manolescu, Pleșu, Buzura, Blandiana, Buduca, Groșan, Marta Petreu - Caius, că tot l-am vorbit de rău? Măcar Cistelean și Moraru de la Târgu Mureș, ei care, printre primii, cronologic, au făcut legătura după 1990 cu Basarabeni? Sau oltenii Liiceanu, Adameșteanu, Negrici, Monica Lovinescu, Virgil Ierunca - a, nu: aceștia sunt "cei buni", numai "răii" (ca A. Păunescu), au, n-au treabă, îi dau mereu cu Basarabia ceea ("ca o placă stricată", ca să nu rămână Monica Lovinescu necitată). Ce să mai vorbesc de subțirii intelectuali Matei Călinescu, Ion Vianu, Sorin Alexandrescu - acesta din urmă (ca și Monica Lovinescu) aflător în Comitetul de onoare al Institutului cu pricina, cel care urma să cerceteze (sic) istoria comunismului în România - dar fără a pomeni de Basarabia și de Bucovina: "Nu e momentul; acum, politic este să lăsăm de o parte... problema aceea..." - cum atât de limpede s-a exprimat de curând, la Casa Românească de la Paris Marius Oprea, și ardelean și istoric!...

- Am băgat de seamă: interesul pentru fotbal mi-a scăzut simțitor: am tras cu câte un sfert de ochi la câte un sfert de meci - cel mai pasionant: Anglia - Trinidad-Tobago în care britanicii au fost impotenți până prin minutul 80, după care... au băgat un gol; și încă unu, că așa-i la fotbal; după unu vine doi. În rest: francezii sunt niște molâi,

nesărați, neputincioși - dar clanici! Prevăd: meciul cu Coreea ar să reediteze isprava lor din... Coreea, de acum patru ani. Îngrijorător pentru mine: că nici nu mai pun la inimă.

- Doicescu mi-a atras atenția ieri ca "Strict secret" se va proiecta pe TVR Cultural, așa ceva. I-am spus că mie îmi este inaccesibilă TV românească; apoi am văzut filmul, înregistrat pe ordinatorul meu de Filip. El (m-am întors la Doicescu) mi-a spus că în ultima lună a mai fost programat o dată (de două ori?). Nici el nu găsea "rațiunea": doar eram interzis de Manolescu, de Gârbea (chiar și de Marta Petreu,/ păi ce cred eu?) și de Comunitatea evreiască, nu? Așa știa toată lumea, dar se vor fi găsit la televiziune și "antisemiți" feroși care îl programează pe Goma - adevărat, la ore târzii, ca să nu fie scandal...

Luni 19 iunie 2006

Aș fi băgat mâna-n foc, jurînd că scrisesem în jurnalul de pe luna mai a.c. măgăria cu "Monumentul ostașilor americani" din Cișmigiu. Dacă am scris-o - bine am făcut, acum o repet:

'Ambasadorul Taubman și ministrul Atanasiu au inaugurat „Monumentul Eroilor Americani“ din București (Gîndul,27 mai 2006)

Mihai DIAC

Ambasadorul SUA la București, Nicholas Taubman, și ministrul Apărării Naționale al României, Teodor Atanasiu, s-au întâlnit ieri dimineață în Parcul Cișmigiu, pentru a inaugura "Monumentul Eroilor Americani" din București. Monumentul este dedicat celor 378 de militari americani care au murit pe teritoriul României în al doilea război mondial. "Monumentul este dovada tăcută, dar permanentă a sacrificiului pe care eroii americani l-au făcut pentru a ne apăra libertatea. Și-au părăsit casele și familiile. Nu s-au mai întors. Astăzi îi onorăm", a declarat Nicholas Taubman. Cu privire la situația din prezent, ambasadorul SUA a amintit că "o amenințare la adresa libertății într-un colț al lumii este o amenințare la adresa libertății pretutindeni" și s-a declarat mândru că militarii români și americani sunt împreună în Afganistan, Irak și Balcanii de vest, pentru "combaterea terorismului și promovarea libertății".

Sunt prea furios pe această minciună cât... "Timișoara", ca să o comentez azi.

Marți 20 iunie 2006

Tismăneanu a cerut - și a obținut! - certificat de bună purtare de la CSNAS, garantînd că nu a fost securist.

Ce prostie din partea lui "Volo"! - dealtfel, nu singura:

- nu a răspuns imediat afirmațiilor tizului său Vladimir;

- o "apără" pe mama sa cu... argumente alături (și acelea debile: că a fost doar șefă de cadre...). O mamă se apără nu cu "doar"-uri, ci

cu: «E mama mea, nu cred că a făcut ceea ce i se reproșează» - punct!
- iar acum “certificatul”...

Volo, Volo, cum te dezmiardă prietenii tăi: din prostie nu a crăpat nimeni, deci nici tu, ba ai să faci o carieră strălucită, încât are să te invidieze chiar și Breban - cel care până mai adineauri, îl gelozea pe Petru Dumitriu, Canalia Canală:

«Ce carieră! Ce carieră a făcut!»

Mă învinovățesc mereu: cum de nu notasem la timpul potrivit imensa măgărie a americanului Taubman care a impus României ridicarea unui monument pentru memoria aviatorilor americani care... luptaseră pentru liberarea României de naziști...? Ce să mai spun de Românii noștri ca brazii, miniștri, prim-miniștri, președinți, ‘telectuali, ba chiar foarte-istorici! (ca Marius Oprea, Stejărel, Zub, Pippidi, Răzvan Ungureanu - și el, tot istoric, ce, ne jucăm de-a istoria?) - care nu au crâcnit ca să conteste Marea Minciună!

Astă-noapte, pe când dormeam (adânc) îmi spuneam:

«Dar dacă Geremek, atunci când a rostit porcăria pe care am afurisit-o de fiecare dată când am avut ocazia: la primirea Poloniei în NATO s-a pomenit rostind: “SUA ne-a salvat de două ori: de nazism și de comunism”... - a... anticipat ce urma să se petreacă cu România?»

Am abandonat-o grabnic: sunt un păcătos de realist, pentru mine faptele sunt fapte, ordinea lor cronologică rămâne ordine cronologică (de asta am ajuns ce-am ajuns, zugrav de exterioare, sus pe schele, vorba prietenei mele Adameșteanca...)

Tocmai îl criticasem pe Taubman că este, în fapte, ambasadorul, nu al americanilor în România, ci al israelienilor, că, uite ce-a făcut! Au oare să fie și chestiunea aviatorilor americani (“care și-au dat sângele pentru liberarea românilor de nemți”) tot o chestie care ține de Holocaust? Oricât de năucă, nu este de înlăturat.

Joi 22 iunie 2006

“A-nceput războiul-n lume” (adevărat; hăt, în 1941).

Am început textul despre Tismăneanu.

Filip a instalat pe internet Săptămâna... și Scrisuri I, II, III.

Vineri 23 iunie 2006

Ieri am primit multe (era cât pe ce să spun: “o mulțime de”) mesaje dinspre români - acum corectez hotărât: românce. Fie basarabence de-ale mele (și de vârsta mea, deci care au “amintiri indirecte”, adică prin părinți, bunici care le povestiseră) cu care eram deja în corespondență (poștală), fie încă necunoscute care m-au contactat prin internet. Se întâmplă ca toate cele de ieri să vorbească despre înetizarea mea și să binecuvinteze această pedepsire. Și să mă consoleze, fiindcă mă

plângeam în Jurnal că nu mă pot exprima decât prin internet.
Mi-au făcut cald pe la inimă.

Sâmbătă 24 iunie 2006

Ieri nu am lucrat la textul acela. Am așteptat meciul Franța-Togo. Revelație: Togolezii joacă un fotbal rapid, tehnic, și, ca toți negrii care nu au cunoscut sclavajul: jubilatoriu, ei (se) joacă, nu luptă cu încrâncenare. [ce prostie am spus - dar negrii din Brazilia? Nu sunt ei urmași de sclavi? Și ce șampanie-fotbal joacă dansatorii de samba!). Numai că ei (Togolezii) au pierdut, au câștigat Francezii, cu echipa lor fără Zidane, dar tot gâfâcioasă, tot amânătoare, tot decepționantă. De ce a jucat Franța mai puțin rău decât Togolezii? Fiindcă trei sferturi dintre jucători sunt... negri. Adevărat: trei-sferturi dintre negrii francezi sunt descendenți din sclavi. [Iar? Iar...]? Am intenția să continuu, azi, textul despre Tismăneanu.

(...)

Luni 26 iunie 2005

Azi ultimele detalii. Iată-l:

Despre Vladimir Tismăneanu - și nu numai - în 11 puncte

Paris 22 iunie 2006,

65 ani de când Antonescu a ordonat ostașilor trecerea Prutului, zdrobirea vrăjmașului de răsărit și miază-noapte - însă acolo am rămas: nu am trecut Prutul, nu am vărsat sânge, nu am liberat pe nimeni, nu am zdrobit nimic, dacă ne-am ales cu ceva: cu "Holocaustul" în care noi am ucis 400.000 evrei, iar guvernării noastre iubiți și luminați vorbesc despre basarabeni și bucovineni ca "minoritari" (Coposu), ca "românofoni" (Zoe Petre), ca vorbitori de "light romanian", un fel de limbă, însă nu cea de tinichea, gândită-vorbită de unul, Ungureanu.

1. Despre Pelin II

Încep printr-un citat din mine însumi, un fragment din Jurnalul pe luna mai 2006, instalat pe internet (voi reveni la chestiunea "internetului"):

"Sâmbătă 13 mai 2006

"(...) Surpriză: da; plăcere, ba. Chiar ne-plăcere să citesc pe prima pagină titlul-bombă: "Agentul Volodea". Ne-plăcerea vine, desigur și de la aflarea autorului: Vladimir Alexe, acest Pelin II, dar chiar dacă altcineva l-ar fi scris, nu mi-ar fi făcut plăcere. Pentru că unul este adevărul și alta lovitura cu dosarul de securitate.(...)

Ca să nu existe dubii: nu pretind că V. Tismăneanu nu ar avea păcate (și încă grele - nu cele moștenite: cele dobândite), dar în nici un caz cele "demascate" de Alexe."

Unul - și cel mai descalificant - dintre “păcatele grele” ale lui V. Tismăneanu - deocamdată în relațiile cu mine:

Minte fără clipire, fără tresărire, sigur fiind că boii de cititori-auditori români, fie ignari, fie (mai ales) traumatizați de Teroarea Adevărului Unic Bolșevic instalat în România din 28 iunie 1940 - Basarabia și Bucovina de Nord și Herța fiind în România, dragi tovarăși confecționatori ai-istoriei-și-geografiei-de-clasă - nu vor îndrăzni să contrazică un trimis-numit-uns ca să ne re-re-scrie el istoria, tot după rețeta Roller.

Citatele care urmează sunt din Vladimir Tismăneanu, în interviul din 22, cu A. Goșu:

2. Despre invitație

“Eu l-am invitat pe Paul Goma. (...) Au fost multi dintre prietenii mei (...) uimiti de aceasta decizie, tinand seama de o serie de pozitii controversate din ultima vreme ale d-lui Paul Goma in chestiuni legate de perioada 1940-1941 in Basarabia, si nu numai. (...) Spun un lucru si in favoarea d-lui Goma, si in favoarea celorlalti membri ai Comisiei: d-l Goma nu m-a intrebat cine va face parte din Comisie (...) A dat un accept conditionat, dar era in sine un accept. *Nici un membru al Comisiei nu a obiectat la prezenta lui Paul Goma in Comisie*” (subl. mea).

Neadevarat: tăcerea-i bruscă (din 11 aprilie - până atunci îmi scrisese 2-3-4 mesaje pe zi) nu se explică prin... descoperirea a ceea ce pusesem eu pe internet, ci prin presiunilor exercitate asupra sa prin “membrii Comisiei” (nu le cunoșteam numele, atunci, dar nu se putea să lipsească: Mihăieș, Manolescu, Liiceanu, Blandiana-Rusan, Patapievici, Oișteanu, R. Ioanid...); și prin C. Săftoiu, consilierul prezidențial, cel care... urma să-mi telefoneze «în orele următoare», pentru a stabili mijloacele colaborării: Propusesem președintelui, prin V. Tismăneanu, să-mi trimită prin poștă o invitație scrisă, eu anunțând, tot prin V.T. condițiile: restituirea cetățeniei române furate de Ceaușescu și de Securitatea-i personală în 1977, restituirea dreptului de a publica în România, în limba mea, în țara mea, furat de caralii de la Poarta Holocaustului ca N. Manolescu (antisemitizatorul meu personal, care astfel, cu sudoarea limbii sale, obținuse postul de ambasador la UNESCO) și, de ce nu: scuze din partea statului român pentru nedreptățile suferite de familia mea și de mine din 28 iunie 1944 până în clipa de față.

3. Despre “puiul de bolșevic”

[V.T.] “Afirm cu deplina responsabilitate si am inca o buna memorie. Lucrurile s-au complicat in momentul in care am constatat ca d-l Goma cu doua, trei zile inainte ca eu sa-i fi trimis invitatia, pe baza faptului ca i se pusese la dispozitie un citat atribuit lui Vladimir Tismaneanu, in care Vladimir Tismaneanu pasamite il decreta intr-un fel pe Paul Goma ca fiind autorul unor texte cu caracter antisemit, Paul Goma pune sub semnul intrebarii credibilitatea stiintifica a lui Vladimir Tismaneanu si isi incheia acea nota-tie: ‘este si el un pui de bolsevic’ ”.

Dacă este adevărat că am comis eroarea de a-i atribui lui V. T. un citat care nu-i aparținea (și pentru care mi-am cerut imediat scuze), nu este adevărat că determinasem ruptura dintre noi prin notarea în jurnal: “este și el

un pui de bolșevic”.

Nu, nu. Admit: i-am spus așa (în Jurnalul meu, personal, vorba lui Dinescu, “difuzat” pe internet!) din pricina unui citat greșit atribuit lui - însă:

Este sau nu este adevărată afirmația?

- Este el, Vladimir, fiul lui Leon Tismăneanu - cetățean sovietic, “lucrător” în timpul războiului la Radio Moscova, sub direcția lui Răutu, trimis în România ocupată de ruși?; a fost L. Tismăneanu unul dintre importanții și ferocii agenți ai comunizării, sovietizării, martirizării țării noastre?; a fost el director adjunct al Editurii Politice și plin al catedrei de marxism-*stalinism*, la Universitatea București - nu “leninism”, cum edulcorează fiul *meseria* tatălui?;

- Este el fiul Herminei căsătorită Tismăneanu și dânsa redactor la Radio Moscova, cetățean sovietic, în România ocupând funcții-posturi de importanță politică? A fost dânsa - cât a fost - director de cadre în Ministerul Sănătății?;

- Este el, Vladimir nepotul Cristinei Luca-Boico, expulzată din Franța pentru spionaj în favoarea sovieticilor?; nu a ocupat și ea “posturi importante” în RPR, atât pentru merite personale (!), cât și pentru ale soțului său Mihail R. Boico, “spaniol” și el, rus, în România general de “grăniceri”, citește: de Securitate, fiindcă îi obliga pe soldați să-i interpeleze, să-i împuște, nu pe cei care intrau clandestin în RPR - sic - ci pe/în nefericiții români care, sperați că “Americani nu mai vin”, încercau să fugă din raiul edificat și de ei, “spaniolii” sosiți de unde, dacă nu din... URSS?;

- Nu ca “pui de bolșevic” și-a petrecut V.T. copilăria, adolescența în ghetoul bolșevicilor: Cartierul Primăverii?; a mâncat el și ai săi - puiul-de-bolșevic - pe săturate, s-a îmbrăcat decent, chiar luxos în comparație cu milioanele de români flămânziți chiar de ei, în zdrențe, supraviețuind în “libertate”, fiindcă țara-ntreagă era un complex de lagăre și de închisori unde pieria elita României, tineretul ei, țărănimea pentru că... nu gândeau marxist-*stalinist*, cum impuneau și părinții săi?; nu frecventa el - în virtutea “egalității de tip sovietic” - o școală specială, pentru puii bolșevicilor, unde i-a avut colegi pe Nicu Ceaușescu, pe Radu Ioanid, nerușinatul holocaustolog de azi (și membru de onoare în “Comisia Oprea”)?;

- S-a plâns V. T. că tatăl său a fost dat afară din partid prin 1958 (ca urmare a întretornărilor dintre ei, tovarășii-de-veacuri: l-a săpat subalternul său, Radu Florian, ca să-i ia locul; s-a mai plâns că, după plecarea lui în Occident mama rămasă în România era vizitată “practic aproape săptămânal” (ce limbă-i asta: marylandeză?) de Securitate, ca să-l convingă pe fiu să nu mai ponegrească, la Europa liberă, Patria Română... Vrea neapărat să-i aduc aminte cum au fost pedepsite pentru exact aceeași “vină” multe alte mame, de pildă a Monicăi Lovinescu - adevărat, aceea nu era evreică, nici comunistă, nu era “eroină” din Spania, nu era cetățeană sovietică și nu fusese nici măcar un minut șef de cadre la Ministerul Sănătății, motiv pentru care a ajuns la groapa comună? ;

Dezolat, însă întrebarea următoare nu poate fi ocolită: *Ce a suferit familia Tismăneanu de pe urma “persecuțiilor” regimului comunist?*

- a fost lăsată muritoare de foame?

- a fost alungată din casă? (care casă: cea confiscată de ei, revoluționarii, burjuilor odioși - și antisemiți?)

- au fost membrii ei măcar anchetați de Securitate (nu vizitați, la domiciliu) - “ca la Securitate”?

- câte minute/zile/luni/ani au fost aceia reținuți/deținuți?

- cine/câți dintre ei au murit în închisoare?

“Răspunsul” l-a dat Cristina Boico (mătușa pe care Vladimir o iubea foarte), după ce s-a re-strecurat în Franța, ca “eroină a Rezistenței Franceze”: «În România am fost persecutați ca evrei și comuniști».

4) Despre “credibilitatea morală și științifică”

[V.T.](...) “i-am raspuns d-lui Goma (...) [Că] nu poti face parte dintr-o comisie in momentul in care contesti presedintele acestei comisii, omului care te invita, credibilitatea morala si stiintifica.”

De acord: nu poți - dar care este “contestația”? Aceasta:

“*Este și el un pui de bolșevic*”.

Re-repet : este neadevărată (“contestația”)? Neadevărat adevărul?

5) Despre ticul verbal-scriptic: “Cercul pe internet...”

[V.T.] “publicarea pe Internet in acelasi text a unei scrisori personale despre tatal meu, in care eu foloseam la adresa raposatului meu parinte termeni foarte duri legati de perioada stalinista, in care el a avut un rol destul de important in aparatul ideologic, si pe care nu i-as folosi in limbaj public. Era o scrisoare adresata prietenului meu, sau, sa-i spunem, omului in care aveam incredere, Paul Goma. Acest text era pus pe Internet. Pur si simplu. I-am raspuns ca exista lucruri care sunt proprietatea autorului lor, o scrisoare este pentru mine proprietatea autorului ei. Eu asa vad lucrurile, poate ma insel, si niciodata nu-mi voi permite sa public scrsioarea cuiva catre mine fara sa-i cer acestei persoane permisiunea. Deci asa s-a ajuns la situatia in care Paul Goma nu face parte din Comisie”.

A venit momentul lămuririi chestiunii internetului.

Vladimir Tismăneanu - altfel băiat simpatic, serviabil (e-he, câte burse a înlesnit el!) - nu dovedește că este și normal de normal... Dacă ar fi fost cât de cât, nu ar fi fabricat în grabă dimpreună cu șoptitorii săi, acest pretext de ruptură: “publicarea pe internet”, a unei scrisori a lui către mine și a răspunsului meu.

În primul rând, fiindcă dialogul nu era unul confidențial, nici conspirativ (ca la ei, la comuniștii ilegaliști) ci, am crezut, cred în continuare, *tema* lui interesează, *istoria acestei țări la care el pretinde că lucrează, nu?*

În al doilea rând V. T. dovedește a face parte dintre acei oameni care, avînd posibilitatea de a-și *publica* propozițiile în oricare periodic românesc, zbiară ca din gură de șarpe, arătînd cu degetul lor de adolescenți pârâcioși pe cel care îndrăznește să riposteze - prin mijloacele rămase lui accesibile (internetul). Așa au făcut - în legătură cu mine - Gabriel Andreescu, avântatul holocaustolog care nu văzuse măcar coperta cărții autorului acuzat de “antisemitism”; așa a făcut cuviinciosul L. Antonesei, apărător al lui G. A. în revista pe care o conduce (și în care mie mi-a refuzat dreptul de replică), pretinzînd că industriașul drepturilor omului “nu a făcut nimic necuviincios” (sic - nu, nimic necuviincios, doar... incorect: condamnase o carte necitită); așa au făcut Adameșteanu, Lefter, acum V. Tismăneanu, afirmînd el fără pauză de reflecție: “Cercul de la o vreme, pe internet...”

“Pe internet”, unde alt’? Nu sunt eu un scriitor internetizat prin grija prietenilor lui V. Tismăneanu: Manolescu, Liiceanu, Mihăieș, Lefter, Oișteanu, A. Cornea, Adameșteanu, Patapievici, R. Ioanid, Shafir? Eu nu am putut face ca Nicolae Moraru - îl cunoștea bine Leon Tismăneanu, erau tovarăși de șabă marxist-*stalinistă* - care, după pensionare, își confecționase, acasă o... *stengazeta* (gazetă de perete) în care își “publica”, producțiile. Am “publicat pe internet” Jurnalul, iar în același scrisoarea lui V. T. prin care îmi cerea amănunte despre tatăl său; apoi scrisoarea mea de răspuns : în aceea îi împărtășeam partea mea de adevăr (la 17 noiembrie 2005). Și această scrisoare a fost consemnată în Jurnal - la 31 martie 2006. Trebuie să fii de rea credință și nerușinat ca să te indignarisești ca un curcan pentru că “celălalt” îți dă replica acolo unde poate - or el nu poate în presa obștească și din pricina ta, măcar complice la interdicție.

Este Jurnalul meu, scriitor, persoană publică (în ciuda Neocenzurii Neoscriitorilor Neoromâni); în el consemnez, nu doar cugetări adânci și păreri suprafațice, dar și evenimente-de-hârtie, de pildă scrisorile.

Apoi V. T. știa foarte bine că țin un jurnal “difuzat pe internet”, “ținere” normală și... legală - cum de l-a descoperit abia în acel moment?

În încheiere scriam:

(...) “Eu, prin forța împrejurărilor, nu am avut nici tată nici mamă nici unchi nici mătușă care să fi făcut rău altora, doar pentru că ei, “revolutionari de profesie” așa stiau că... se face lumea nouă. Inșă nici nu voi învinovați vreodată pe copiii revoluționarilor bolșevici pentru păcatele părinților - grele, monstruoase. Ci - am și spus-o, în legătură cu Oisteanu: le cer (urmasilor) să-și asume înaintașii, să accepte - cu durere - că acestia nu fuseseră îngerasi, că nu pot fi absolviți doar pentru că fiii știu că părinții lor erau plini de iubire în familie - fiindcă iubirea în familie nu sterge deloc ne-iubirea lor în nefamilie.

“Si așa cum atâția copii, nepoți de nazisti s-au târât în viață cărînd povara teribilă a “dosarului” tatălui SS-ist sau doar (sic)... membru al partidului lui Hitler, așa să suporte și urmasii bolșevicilor faptul că părinții lor nu fuseseră, vai, eroi de benzi desenate.

“Cred cu putere că această “echilibrare” este necesară, atât pentru noi, eternele victime, cât și pentru urmasii celor care nu se purtasera cu noi cu mânuși (observi eufemismul?). Or noi suntem milioane - numai în România. Si nimeni dintre vinovații de martirajul nostru nu a fost măcar obligat să treacă prin fata unui tribunal - fie și postum (...).”

După care comentam:

“Ce fel de *istorie* știe Vladimir Tismăneanu, *azi*, dacă, orbit de durerea celor aflate despre tatăl său - totuși: un ne-sfânt... - a uitat că, înainte (...) alți “revolutionari” (...) fuseseră debarcați, anchetati de Instrumentul Revoluției: Securitatea, creată după modelul NKVD? Dacă nu vorbim de Pătrășcanu, un ne-evreu - pe care și Leon Tismăneanu îl înfierase, bolșevicește - hai să vorbim de Ana Pauker: s-a “delimitat” Tovarășul Tismăneanu de Tovarășa Pauker, în ședințele de demascare-înfierare? Bineînțeleș, da, altfel n-ar mai fi rămas șeful catedrei de marxism-*stalinism* și director adjunct al Editurii Politice - sub șefia altui monstru bolșevic, avînd același “dosar”: Valter Roman? (...) Dar de Chișinevski - dat jos în 1957 (pe când eu mă aflam în anchetă, la Interne)? El, L. Tismăneanu a fost “zburat” (expresia aparține fiului) în 1958. Nu știu dacă tot atunci subalternul său de la Universitate Radu Florian fusese “îndepărtat” - însă deziluzia a fost: chiar dacă după răspunsul

meu nu am citit vreun text despre tatăl său, Vladimir Tismăneanu se comportă taman ca fiul lui Radu Florian: detestabil; neintelektual, ne-normal: nu acceptă că tatăl său “a avut și lipsuri”. Așa cum nu acceptă că iubita sa mătușă Cristina Marcusohn (căsătorită Boico) a jucat un rol nefast, mizerial, de bolșevic fanatic executant orb al ordinelor Moscovei - atât în Franța, ca spioană sovietică (până la 22 iunie 1941 activînd și în folosul lui Hitler!), cât și în “surghiun” în România; rol, nu doar de persecutor al nevinovaților, ci și de trădător-denunțator (a lucrat sub ordinele lui Boris Bruhman, alias “Holban”, cel care a dat pe mîna Gestapoului Grupul Manouchian, “Afișul Roșu”), atât al democrației “burgheze” din Franța ocupată, cât și al României, ca stat care, de voie, de nevoie, îl/o acceptase ca cetățean/că (ba chiar ca supracetățean - altfel ce-ar fi căutat, după repatrierea-prin-expulzare în moțul Agerpres-ului?).

Și degeaba declară el în dialogul cu Nicolae Coande:

“Structura mea mentala esta, intr-adevar, una a nelinistii si a refuzului certitudinilor inghetate” - certitudinile sale au rămas cum fuseseră: înghețate.

Și el - ca Oișteanu, ca Anca Răutu-Oroveanu, ca Al. Florian, ca R. Ioanid - și alții din aceeași...făină - este un autentic pui de bolșevic.

În ciuda aparențelor.”

6) Despre rolul destinat mie în Comisia cu pricina

În unul din mesajele trimise în 10 aprilie a.c. V. Tismăneanu îmi explica din capul locului:

“Rolul Dvs: (...) Nu trebuie sa scrie[t]i: ati scris ce trebuia scris”.

Distribuirea rolului mut m-a rănit, dar nu m-a determinat să-l trimit pe distribuitor la plimbare. Deci: la o săptămână după invitație mi se comunicase că urma să... interpretez Aria (mută) a Decorului, sarcina grea a... activității revenind adevăraților actori (aflasem două nume: Patapievici și Antohi).

Atunci, în 10 aprilie am intuit că în acea Comisie nu voi putea *face* nimic-nimic-nimic. Tocmai de aceea fusesem poftit la prezidiu: *să nu fac nimic, doar să... exist, asist, momâie*. Motivul pentru care mi se distribuise astfel de rol? Eram eu cumva antiromân?, antisemit?, analfabet ? În toată modestia: *nu*, la toate trei întrebările. Deci nu existau *motive* (necomunicabile), ci *pretexte*.

De cinci zile a avut nevoie V.T. pentru a confecționa, cu clacă, *pretextul*: “publicasem” pe internet cu o lună în urmă o scrisoare a lui, astfel “încălcînd un... cod academic, negîndu-i credibilitatea științifică și morală, folosind la adresa lui un limbaj inacceptabil, contrare standardelor, pricinuidu-i grave leziuni pe la demnitatea umană etc etc. Sfetnicii săi indigeni și colonizatori îi vor fi explicat, îi vor fi făcut și un desen: un eventual câștig prin includerea lui Goma (ca să *se* închidă gura reacționarilor) va fi anulat de previzibilele “cerințe” ale aceluiași: *includerea și a istoriei Ocupației Basarabiei, Bucovinei de Nord, precum și continuarea istoriei de după decembrie 1989 până azi...*

Pe cine bănuiesc a-l fi just-consiliat? De astă dată nu voi ține seamă de înțelepciunea: “Hoțul cu un păcat, păgubașul cu zece”, fiindcă îi știu, îi văd, îi aud pe hoți:

Pe Mihăieș, *bouar* al minții, acuzat de “antisemitism”, ca și jupănu-său, Manolescu: de cum primise bilet de voie de la Brucan, viteazul rezistent prin

cultură se apucase de gazetărie, confecționase chiar interviuri: un volum cu Tismăneanu (!), altul cu Manolescu - chestii însăilate din aproximații intelectuale și din dezinformații informaționale. Omul nu știe ce-cum să întrebe, habar n-are cum-prin-ce să-l corecteze sau stimuleze pe inter-locutor. Tot “militînd”, tot scriind, sperînd că astfel va învăța să scrie, tot periînd pe cine trebuia, a ajuns la Institutul Cultural Român, aghiotant al lui Patapievici: temîndu-se că voi cere luna de pe cer: *publicarea unei cărți* “la el, la Fundație” (Buzura: “la Fundația mea!”), nu-i va fi lăsat lui “Volo” manșetele nădragilor, pînă când acesta nu a promis-jurat că nu-l va băga pe lup în târla mioritică a scriitorimii române, Goma are să strice toate aranjamentele intelectualității patriei, fiind el notoriu reprezentant al “disidenței răgușite”;

Pe Blandiana: cum să suporte Inventatoarea Rezistenței prin ArpagiCultură ca Goma să steie la un prezidiu alături de Dânsa, care are neșesitate de trei scaune pentru sine și de și un sfert pentru Romi? - și de un taburet pentru Lumina Lumii Ilieșiu, Spaima Comuniștilor (pe care-i filma de zor și cu drag pînă la 22 decembrie 89 fix)?;

Pe Adameșteanu - nu va mai fi avînd puterea de pînă mai ieri, dar cuvîntul său atîrnă greu (!) cînd se arată ocaziunea de a-i plăti lui Goma o parte din răul făcut ei, Reprezentantă-Punct. A ce, reprezen'-punct? Dar a explicat ea, cu gura ei, limpede:

«Ce știi tu, bă!, păi eu reprezint!»;

Dar Ion Vianu ce cusur va fi avînd, de cînd, trezit din somn, la nenumăratele comiții-prezidii, Oișteanu i-a comunicat acest mare secret: Goma e “un basarabean antisemit”, iar fiul lui Tudor Vianu, ce să facă: a repetat, papa-gal, expectorația tovarășului său de baricade și de vînătoare de “antisemiți” ...;

Dar Sorin Alexandrescu, “nepotul Monumentului”, ilustratorul, într-un cîrțoi uite-așa de gros, plin de scheme și de săgeți indicatoare a mersului geniului la Faulkner ? Cel care petrecuse o viață la Amsterdam, ignorînd România și literatura română (pentru el oprindu-se la Titus Popovici), iar după moartea mamei sale, declarase că el fusese de totdeauna anticomunist - drept care din vara anului 1989 participase la... Uniunea Scriitorilor a lui Țepeneag *cu* Breban? (vezi **Jurnal de Căldură Mare**)?;

Dar Antohi, dar Mungiu, dar prințul-consort al său, “istoricul” Pippidi, descoperitor al “fascistului-Antonescu”-la-români?;

Dar Marius Oprea, rămas văduv (nu orfan?) de “Institutul R. Ioanid”, tăricean, după apariția băseștei “Comisii Volo”?;

Dar Manolescu-UNESCO, legitimatorul lui Iliescu imediat după Mineriada Sângeroasă?;

Dar Patapievici, heideggerul nostru drag, iubit și raional?;

Dar Botezătorul său (și al lui Georgel Zacusă), liicheanul, frêrul sebastianez, altfel monarfistul-foc: Liiceanu?;

Să nu fi intervenit cu “un mic sfat” Cosașu, Ianoși, Oișteanu, tovarășa Lilly Marcou?, nici veteranul turnător Zalis? Nici Max Katz, automonitorizatornicul, citește: fabricantul din nimic a “antisemitismului tradițional românesc”? ; nici maestrii săi întru holocaustizare, politrucii Elie Wiesel, R. Ioanid ? Nici măcar Doamna Monica Lovinescu, nu pentru întîia oară condiționînd prezența sa de absența lui Goma?

7) Despre cei care fac istoria României

a. Din 23 august 1944 Ocupanții ruși ne-au falsificat istoria prin trimișii : Pauker, Chișinevschi, Răutu, Roller - de unde termenul: *rollerizare*;

b. După decembrie 1989 Pelin ne-a *pelinizat-o*;

c. Din 1991 Istoria României a fost *wieselizată*;

d. În 1998 Istoria României a fost traficată prin traducerea **Cărții negre a comunismului** de St. Courtois (în originalul apărut în 1997, deficitar la capitolul țării noastre prin “grija” lui Karel Bartosek și prin refuzul lui Courtois de a completa-corija prezentarea României), apoi prin strădania intelectualilor români de frunte: Blandiana, Onișoru, Rusan, Liiceanu.

Cum am spus (și am scris, în **Săptămâna Roșie**, capitolul “Când ai crescut în cultul victimei inocente îți vine greu să accepți ca ai fost un bun călău”), originalul francez ignorase (cu o excepție: **Pitești** de V. Ierunca), toate celelalte texte scrise de români, traduse în franceză, aflate la îndemâna “responsabilului capitolului “Europa Centrală și de Sud-Est”, pe nume Karel Bartosek. Acesta, împreună cu M. Berindei, A. Paruit, A. Lavastine, profitând de indisponibilitatea lui F. Maspero, fondatorul revistei *L'Alternative*, a pus mâna pe ea și a prefăcut-o, din publicație anticomunistă în una... “euro-comunistă”, rebotezată *La Nouvelle Alternative*. Tovarășul Bartosek (tovarăș al tovarășului Courtois) a aplicat metoda idioată, a tovarășului de la Cluj, St. Borbély (cum se întâlnesc marile spirite!), după care... “*ar fi greșit să punem prea mult accent pe destinul dramaturgului ceh Vaclav Havel, al filosofului maghiar Istvan Bibo, al scriitorului român Paul Goma sau pe alții, provenind din inteligența și să-i lăsăm în umbră pe «oamenii de rând»*” - motiv pentru care nu pomeneste de mișcarea pentru drepturile omului din 1977, solidarizată cu Charta 77, iar dintre “oamenii de rând” nu îl pomeneste pe legendarul Vasile Paraschiv (descoperit alaltăieri de însuși V. Tismăneanu). Doamne ferește să fi citat din eseul lui C. Dumitrescu **La Cité Totale**, nici din Crăciunaș: **Le dernier regard** ; nu au fost pomenite nici cărțile mele “penitenciare” (orișicâtuși publicate la Gallimard, la Seuil, la Hachette); nici măcar volume ca **La vie en rouge**, de Duplan și Giret, **Le KGB en France** de Thierry Wolton nu au îndeplinit condițiile de intrare...

În schimb (!) Bartosek îi indică la Bibliografie (extrem de săracă, total nereprezentativă), pe...Vladimir Tismăneanu, ei da! - cu *volumul în limba română* “Fantoma lui Gheorghiu-Dej”!- și pe autoarea unui text despre... oamenii care l-au adus pe Ceaușescu la putere, semnat de arhinecunoscuta cercetătoare Cristina Boico, cu totul întâmplător mătușa lui V. Tismăneanu - oh, oui.

Să recunoaștem: varianta românească repară o nedreptate flagrantă a originalului francez: în ea apare... Blandiana (adevărat, într-o notă de subsol - dar nu este pomenită Doina Cornea, nici de Dorin Tudoran nu vine vorba, nici de Dan Petrescu, nici de Luca Pițu, nici de Liviu Cangeopol...- ce-om fi vrând: nu aceștia au ‘grijit ediția, ci ea, Romi, Liiceanu și Onișoru! - se observă);

e. În 2005 Istoria României și a Românilor a fost falsificată prin înființarea Institutului pentru studierea Holocaustului, *imeni* Wiesel, al cărui scop este, nu studierea tragediei evreilor, ci impunerea în școlile noastre a materiei obligatorii concepută de evrei - și doar de ei (să nu mi se spună că *goi*-ul Pippidi contează - da de unde, niciodată, în nimic nu a contat);

f. Tot în 2005, ca un fel de compensație acordată și majoritarilor româ-

ni din România, guvernul a decis înființarea unui institut pentru studierea comunismului. Director : istoricul Marius Oprea, adjunct: istoricul Stejărel Olaru. Cât de onestă, cât de profesionistă a fost inițiativa de a se, în sfârșit!, apleca și asupra pătimirilor noastre, ale românilor victime ale bolșevismului rusesc, s-a observat numaidecât prin:

- anunțarea perioadei de studiu, decapitînd-despiciorînd-o: excluzînd tragedia începută la 28 iunie 1940, și suprimînd “postrevoluția”, permanentul război civil durînd și azi;

- cooptarea (sic) în Comisia de studiere a crimelor comuniste a lui “Radu Ioanid”, cunoscut sionist, antiromân notoriu (crescut, instruit în herghelia lui Serge Moscovici, din care au ieșit și exemplare ca: M.D. Gheorghiu, Isac Chiva, A. Lavastine, Maria Mailat...);

g. În 2006 a fost anunțată o altă mîncare de pește: “Comisia Tismăneanu-Băsescu”. Dacă aceasta, destinată a cerceta crimele comuniste nu are ca membru al Colegiului de onoare un pui de bolșevic (I. Ioanid) are ca... secretar-general al chiar Comisiei care a și început să-i poarte numele, un alt pui de bolșevic : prietenul vostru “Volo”, altfel-zisul : Vladimir Tismăneanu.

Și, de parcă aceste nenorociri nu ar fi destul de... nenorocite, iată că și...

g. ...ambasadorul USA în România, N. Taubman, după ce ne-a demonstrat cu strălucire că un ambasador nu are rolul de a se ocupa de relațiile țării sale cu cetățenii țării în care a fost numit, ci de Holocaust, de predarea lui obligatorie în școli, acțiune propagandistică împănată cu amenințări din reper-toriul lui Wiesel (cel de la 3 iulie 1991, din *New York Times*):

“Trebuie să știți că dacă antisemiții nu sunt criticați lînfierați în public, veți suferi. Veți fi izolați, Occidentul vă urmărește cu mirare, cu spaimă, cu groază”.

De curând, prin cine știe ce amenințări-promisiuni (să fie întrebat inevitabilul Ungureanu), ambasadorul Taubman i-a adus pe români până la acceptarea unei monstruoșități, a unei Minciuni a Veacului: re-inaugurarea, în Cișmigiu, a unui monument al ostașilor americani căzuți pentru liberarea României...

Or toată toată lumea știe că americanii în chestie, aviatori de bombardiere, înainte de a fi doborîți, ne făcuseră praf și pulbere, ne amestecaseră cu molozul - la Ploiești, la București, în 4 aprilie 1944, în zona Gara de Nord, unde au murit mii de civili, dintre care trei sferturi refugiați grupați acolo în vederea “dispersării” în vestul țării - prefigurînd crima de la Dresda, din anul următor, 1945: tot refugiați civili din Est erau...

La București, în 4 aprilie 1944 a pierit și unchiul meu Ignat Goma.

Așadar: după exemplul evreilor care au trebă, n-au, fabrică “dovezi de antisemitism”, americanii au, n-au trebă, fabrică “prinosuri de recunoștință” (se recunoaște expresia?, tata, deși fost deportat în Siberia, zicea: «Americani sunt un fel de ruși - doar că au mai multe stele pe drapel»).

Cum de îi rabdă pămîntul pe guvernânții români care nu apără interesele românilor, ci pe ale rușilor și pe ale ucrainenilor (pe lângă interesele, muuult mai importante ale surorilor, cumnatelor, verișoarelor - chiar și ale nepoțelelor dînșilor?). Cum de mai fac umbră pămîntului guvernânții români care nu cunosc istoria elementară a țării lor, România, iar dacă o cunosc, puțin le pasă de **adevărul** ei, ci sunt cu gîndul numai la “considerația” pe care o

vor primi (și dolarii! să nu fie uitați dolarii!) de la acești ruși cu mai multe stele pe drapel?

9) Despre certificatele de bună-purtare

Armand Goșu: “În ultimele zile, v-ati vazut dosarul la CNSAS. E vorba de un dosar provenit de la SIE, de un dosar lucrat de cei de la Directia de Informatii Externe a Securitatii”.

Așadar V. Tismăneanu a avut nevoie de un certificat de ne-securist - de la CNSAS. De ce ? Cine i l-a cerut? Tăriceanu? Băsescu? R. Ioanid? Ca să-i tragă ei un Club al Certificaților? Cine le va fi liberat *spravka* ceea? Tot ei, după modelul “Certificatului de Revoluționar”?

Nu am nici o încredere în indivizii care, ținând să-și “probeze” onestitatea pusă sub semnul întrebării, umblă cu “certIFICATE” ba de revoluționar, ba de absolvent al Academiei de Jurnalistică, ba de persoană care nu a lucrat în viața ei pentru, zi-i pe nume: “poliția politică” (Andrei Cornea, filosof, director-de-direcție și holocaustolog *rasist*, când vorbea de securiștii care o agre-saseră pe Monica Lovinescu, le zicea: “membri ai poliției”). Drăguț. Și ce subțire-diversionist. Ca și “Domnul Iliescu” în gura lui V. Tismăneanu (dar “Domnul Măgureanu” pe buzele celui-mai-tânăr-filosof-la-român: Liiceanu?).

Nu am încredere în certificatații CSNAS - am vrut să spun: confecționatorii, li se mai zice: falsificatori. Pentru că am zăbovit cu privirea asupra câtorva beneficiari, comunic lista lor:

- Gelu Voican Voiculescu-Sturdza-Clytoris: Prietenul meu Gelu, rănit de mirarea-dezaprobară exprimată de mine la apariția lui în banda-de-bandiți organizatori ai “revoluției de la 89”: Brucan, Iliescu, Roman, Măgureanu, în vara anului 1990 a- compus-o-compunere intitulată: “Dosar de securitate” (al său, dosarul!) și a încercat să-l publice în revista 22. G. Adameșteanu, pe atunci total inocentă, însă nu și ticăloșită, a refuzat. A aflat N. Manolescu! Pe loc l-a invitat pe suprașeful Securității iliesciene să aducă la el, la *România literară* “Dosarul de securitate”. Prezentat de redacție (Manolescu-Dimisianu), animalul care nu există a apărut pe 5 pagini, în două numere, ultimele pe 1990.

Pe atunci nu se vorbea de certificat “de la CSNAS”. Se vede însă că autoritatea (i)morală a lui N. Manolescu (care tocmai luase, imediat după mineriadă, un interviu lui Iliescu, în care îl domnișe și îl o-ise: “Om, cu O mare”) fusese hotărâtoare. Gelu umbla pe la cocktailuri, în Libia, distribuia fotocopiile, cu autograf, adăugînd, oralmente: «Uite ce scrie *România literară* a lui Manolescu despre mine!» - se oprea la timp, nu explica: «Din moment ce îmi publica dosarul de securitate, înseamnă că sunt curat, nu am nimic de ascuns».

Doamne ferește, cum să aibă de ascuns ceva împușcătorul Ceaușeștilor!

Și Ion Iliescu a cerut și a obținut certificat de CSNAS - ei și? Ce probează acela: că Iliescu nu a lucrat pentru Securitate, “doar” pentru NKVD, apoi KGB?

C. V. Tudor: și el este diplomat al CSNAS;

Și Buzura:

Și Uricaru;

Și Voiculescu-Crescent a fost recent spălat, sfințit...

Ei și?

Înseamnă că toți certificații (de către cine: de către CSNAS, unde nu te mai poți răsuci de câți securiști - dar securiste! - pe metru pătrat fojgăie) au devenit curați? Ca “domnul Iliescu” după spălătura de sânge și de căcat operată de Manolescu, Pleșu, Breban, Simion, Sorescu - și Tismăneanu?

10) Despre a fi sau a nu fi evreu în România

Prietenii, îndatorații lui V. Tismăneanu i-au sărit întru apărare, acuzându-i pe acuzatori că... l-ar fi acuzat pe “Volo” pentru păcatul-crima de a fi evreu.

Să avem iertare: în primul rând și fiul meu Filip este evreu, după mamă - și ne înțelegem bine, împărtășim aceleași valori; în al doilea: din câte știu - și știu, fiindcă pe mine mă interesează ce se petrece în lume, deci mă informez - nimeni nu l-a acuzat “pentru că este evreu”. Evreii sioniști (dar și: Manolescu, Gârbea, Marta Petreu) ne acuză pe noi, românii, că suntem “anti-semiți”, noi însă, românii, nu suntem nici sioniști, nici manoliști, nici martopetriști - nici andreipipidiști. Acuzatorii s-au înșelat și au înșelat atunci când l-au acuzat pe Vladimir Tismăneanu doar ca fiu al unor bolșevici evrei veniți pe tancurile sovietice.

Dar tocmai asta condamnă noi la veniții-pe-tancuri: faptul că îi acuzaseră - și trimiseseră la pușcărie! - pe părinți pentru faptele (reale, imaginare) ale copiilor, pe fii, nepoți, veri, vecini pentru faptele părinților!

Am spus de la începutul acestui text: nu acesta este păcatul lui V. Tismăneanu - fiindcă nu ne putem alege părinții - ci altul, altele, nu moștenite, ci câștigate.

V. Tismăneanu, istoricul, se ferește ca de foc de a ieși din cercul pentru studiere fixat de el, fixat de fixatori: se ocupă numai de trimișii (sau unșii pe loc), de primă mărime ai Porții Kremlinului, în scop de *colonizare*: Pauker, V. Roman, Chiși-nevschi, Moghioroș, Gheorghiu-Dej, Bodnăraș, Iliescu, iar evreilor nu le spune pe nume, ci îi îngroapă în alt abuz lingvistic (precum *antisemitism*): “minorități etnice”. Ce comod: ca și victimele maghiare ale Holocaustului, repartizate de Wiesel la vecini (și ocupați), evreii bolșevici au fost împrăștiați la rubricile unguri, cehi, polonezi, bulgari, ruși. Sub umbrela “obiectivității istorice” (dar V. T. nu este istoric!), încearcă - și reușește - să reabiliteze mai degrabă pe ici decât pe colo sinistre figuri ca Ana Pauker, în schimb (!) să zugrăvească în negru figuri antipatice lui și familiei sale: Ceaușescu, Răutu, Radu Florian...

11) Ce fel de istorie a României vrea V. Tismăneanu?

Ceea ce i se poate reproșa (și trebuie să i se reproșeze) lui Vladimir Tismăneanu este, nu faptul că este evreu (ei și? este ceea ce este!), ci faptul că, evreu printre *goi* (români), este insensibil la viața și la moartea *goi*-lor; nu i se poate reproșa că este fiu de bolșevici evrei care doar rău au făcut băștinașilor - ci că nu a renunțat la granița mentală reproducând granița reală (Zidul ! Autozidul!) separând iremediabil “Cartierul Primăverii, cuibul de bolșevici” și restul țării, *populația*.

El nu poate, nu vrea să accepte că există și *altceva*, *altfel* decât propria persoană, propria categorie, propriul clan. De pildă, pentru el, umanist, nu există suferința palestinienilor, nici in justiția, nici neomenia cu care sunt tratați, ei băștinașii, de către invadatorii israelieni (să nu invoce “dreptul istoric”: Filistenii erau oamenii locului, sedentari atunci când Evreii, păstori, au

dat peste ei, venind din Mesopotamia). Nu am citit și nu am auzit ca cineva să fi citit vreun rând de măcar înțelegere, dacă nu de compasiune (i-aș cere prea mult dacă aș rosti “fraternitate”) pentru altă comunitate oprimată, alungată de la vatra ei: a palestinienilor. Nu, nu. Deși există atâția evrei normali și celebri (nu chiar ca și “profesorul de la Maryland”), tot din aria rusească proveniți: Menuhin, Barenboim, ba chiar și dintre evreii noștri: Sami Damian. Aceștia au riscat *normalitatea* - și au fost tratați, cum altfel, decât de “antisemiți”.

Vladimir Tismăneanu - și asta va fi concluzia mea - o persoană structural insensibilă (istoria se face și cu inima, nu?, chiar riscând o abatere subiectivă); pe el îl interesează - vezi-i bibliografia - personalitățile-care-fac-istoria, chiar dacă părintele său, Leon Tismăneanu, ne obliga, ne soma să credem că... masele; îl preocupă cancanurile, mâncătoriile, întretornătoriile mafioților bolșevici - și nu cei care au suferit, care și-au pierdut viața (unii și sufletul) sub șenilele de tanc sovietic ale Marii Terori de la Răsărit.

Ce fel de “istorie” va superviza, dirija “Volo” - altfel băiat bun, servibil - dacă nu are *mijloacele*?

Fiindcă nu le are; el nu a văzut, nu a auzit ce se petrecea dincolo de Zidul Ierusalimului Cartierului Primăverii unde a copilărit și unde s-a întors. V. T. este surd, orb, nu are odorat, deci nu știe cum “arată” mirosul de sărăcie, mirosul de fără-acoperiș (dacă tovarășii tovarășilor părinți ai săi îi alungaseră din case și le luaseră locul, fără măcar a schimba cearceafurile...); mirosul de frică-de-arestare, de frică-de-exmatriculare din facultate (ei, da: catedra de marxism-*stalinism* se ocupa și de “purificarea” corpului studentesc, iar C.C. al UTM - reprezentat de Trofin, Petre Gheorghe, C. Burtică - și Ion Iliescu! - un an întreg, 1958, a tot pus la-zid și pe rug sute de studenți *potențial periculoși*, drept care i-a exmatriculat); mai departe: miros de-frică-de-anchetă; mirosul de sudoare (de frică), de urină-sânge-căcat din timpul anchetei la Securitate. Dar mirosul de moarte știe el cum... miroase?

Va realiza comanda prezidențială a unei Istorie a României din ultima jumătate de veac alcătuită doar din portretele monștrilor comuniști, mai mult sau mai puțin feroci, mai mult sau mai puțin buni părinți?

De acord - dar victimele? Unde sunt victimele - milioane -din “Istoria” lui Tismăneanu Vladimir?

Grav handicapat de originea sa de evreu basarabean, inima nu-l va lăsa să aducă vorba și despre imensa - și actuala - tragedie a românilor basarabeni și bucovineni treziți în 28 iunie 1940 robi ai rușilor, cu identitatea schimbată, cu alfabetul schimbat, cu o matrice mașteră: nu mai erau români, nu mai vorbeau limba română, drapelul nu mai era tricolor, țară nu le mai era România, ci Marea Uniune Sovietică! Violentați, umiliți, pângăriți în credința lor creștină de evreii bolșevici, mult mai răi decât rușii-curați - unii prieteni, vecini, colegi deveniți de nerecunoscut: turbați de ură față de români, mai ales dacă aceștia erau militari și se retrăgeau, umiliți de ordinul de a nu răspunde agresiunilor, în Săptămâna Roșie; după aceea jefuiți de pâinea pe care ei o făcuseră, alungați din casele pe care ei le zidiseră, arestați, anchetați, unii deportați în Siberia, alții împușcați pe loc.

Cum să-i compătimizească V. Tismăneanu pe basarabeni și pe bucovineni, când treaba murdară, de zapcii-caralii, de călăi în slujba rușilor o făceau evreii - mulți cunoscuți de părinții săi: Perahim, Sorin Toma, Roller...? Cât de drept va fi V. T. în judecățile sale istorice - ziceam că se va studia și per-

ioada dina-inte de 1946...- atunci când va ajunge la episodul refugiaților din martie 1944? Va accepta, el, făcând parte dintr-o comunitate care a dat realitatea și expresia “Ovreiului Rătăcitor” (așa zicea tata că ajunsesem noi), că există durere și mai sfâșietoare, cea a “Ovreiului rătăcitor în proprie țară” - când acest efect avea această cauză: *comunismul rusesc*? - cel pe care îl visaseră părinții săi și pentru a cărui realizare renunțaseră și la gândire logică și la inimă (caldă, în principiu), devenind roboți ai Distrugerii, ai Terorii, ai Ororii? Ce va înțelege el din continu-aria dramei refugiaților, (re)fugind, ascunzându-se prin păduri, prin peșteri de frica ocupanților și prinși, legați, predați jandarmilor, jandarmii rușilor - pentru a fi “repatriați în Siberia”?

Și cum va percepe el Istoria *cotelor*, Istoria *colectivizării*?

Cum să accepte - cu inima și cu capul - că decembrie 1989 nu a însemnat încetarea Terorii bolșevice, că de atunci a continuat prin războiul civil atârnat de “domnul Iliescu”, cu care el conversase despre război, despre pace, de “domnul Brucan”, coleg de bancă revoluționară cu părinții săi, de “domnul Petre Roman”, fiul altui “domn” și acela “erou din Spania”, Valter?

Acestea au fost întrebări la care am și dat răspunsul:

Nu, Vladimir Tismăneanu nu este deloc omul potrivit la locul potrivit.

Prezența lui în fruntea unui organism de o asemenea importanță pentru trecutul dar și pentru viitorul nostru este o eroare care ne va costa alți ani, alte decenii de “tranziție” (citește: încremenire, dare îndărăt, retrogradare).

Cum adică: nu se găseau istorici onești, serioși, cunoscători ai “materiei” și ai meseriei? Tot la cârpaci, la peticari, la improvizați am recurs? Există oameni din toate generațiile care au, totuși, idee despre Istoria Contemporană - cine a avut ideea nefericită, nocivă de a face, mai ieri apel la “salvatori” de teapa lui R. Ioanid, acum la un băiat simpatic, dar atât: V. Tismăneanu?

De Iliescu, Năstase, Constantinescu, Ciorbea, Tăriceanu, Băsescu - chiar și de Ungureanu - nu se va mai vorbi peste un deceniu, însă despre această această iresponsabilă ușurătate, criminală neseriozitate de a trata - pentru a câta oară? - Istoria României se vor rosti stră-stră-strănepoții noștri; cu fălcile strânse, cu lacrimi de ciudă și de mânie - și de rușine.

Se vor întreba: Ce fel de oameni am fost noi? Și își vor răspunde, cu năduf:

«Oameni de nimica, asta au fost!»

Paul Goma

P.S. Intr-un interviu cu A. Bădin din *Adevărul* din 13 iunie a.c.: V. Tismăneanu declară senin:

“domnul Goma a publicat și o scrisoare pe care i-am adresat-o în nume personal. M-a costat mult sufleteste să decid că nu pot colabora cu domnul Goma din motive de standarde profesionale. Am avut bună credință în relația cu dl Goma, iar domnia-sa, ulterior, și o spun acum pentru prima dată, mi-a trimis o scrisoare care se încheia cu cuvintele “îmi cer iertare””

Este adevărat că i-am trimis o scrisoare în care îmi ceream iertare pentru... eroarea de a fi “sudat” două paragrafe, atribuindu-l, nedrept, pe al doilea lui V. Tismăneanu. Or el translează iertarea la... publicarea pe internet a scrisorilor. Îl informez că pentru această faptă (scrisorile publicate pe internet) nu-mi cer și nu-mi voi cere iertare. PG

Marți 27 iunie 2006

Am mai trimis prin e-mail "Tismăneanu...", am pregătit "hârtia" pentru cei care nu au internet.

M-au indispus opiniile (despre text) ale lui Culcer și ale lui Varlam. Rău fiind, zic: Or fi avînd și ei dreptate. Însă și bun fiind, zic: «Dar dacă am până și eu dreptate?»

Miercuri 28 iunie 2006

Sinistră aniversare: 66 ani de la Invazia rușilor în Basarabia, Bucovina de Nord, Ținutul Herța. A. Vartic pe de o parte, Elena Andronache (GID) de ceastălaltă (pe malul drept al Prutului se află și Iașul, dar și Parisul...) au celebrat cum se cuvine acest eveniment despre care unii "nebuni" ca noi cerem să fie inclus în Istoria României scrisă de comicii vestiți ai memoriei: Wiesel-Oprea-Tismăneanu.

Aseară Franța a învins Spania cu 3-1. Și din o întâlnire de fotbal se pot trage "învățăminte" de genul:

«Nu vă râdeți de bătrâni, tovarăși - căci ei, bătrânii, e-he...»

De o săptămână spaniolii (jurnaliștii, antrenorul, dar și jucătorii, în interviuri) au făcut un bataj mediatic nedemn: în loc să spună că echipa Franței a jucat prost, lamentabil în ultimii ani, ei, au tras tot pe bătrânețe: că Zidane e prea bătrîn; că Barthez e și el bătrîn, în plus: chel! - unde mai pui că e antipatic și... antisemit (nu s-a uitat spusa acestuia că în Israel nu se simte în siguranță - drept care bravii israelieni au huiduit Marseileza și au fluierat de fiecare dată când Barthez atinge mingea - ei bine, ieri spaniolii au făcut la fel: au fluierat tot timpul imnului național al echipei din față); că Vieira e sfârșit, că Makelele e un veteran din războiul 14-18, că Sagnol de-abia se mișcă, în plus are mustață...

Ei bine, bătrânii i-au bătut la curu-gol pe tineri, de nu s-au văzut. Golul spaniolilor a căzut dintr-un penalty abuziv, furat - dar cele trei franceze mai ales primul, al lui Riberry și ultimul, al lui Zidane au fost, splen-di-de!

Concluzie: tovarăși! Nu vă râdeți de persoanele în vârstă. Căci nu se știe ora-și-ceasul...

Deci așa funcționează "autoapărarea umanistă" învățată în ghettourile galițiene, exersată în Săptămâna Roșie începînd din 28 iunie 1940 pe spinarea, fie a militariilor în retragere despre care se știa bine că au ordin strict să nu răspundă la provocările "narodului maldiviniesc", altfel evreiesc toată ziua, fie asupra unor civili terorizați și de violențele atacurilor, dar mai ales de surpriza de a se trezi atacați de vecini, de colegi, chiar de prieteni...

Vasăzică israelienii au dreptul (“istoric”, pasămite) de a ține în sclavie poporul băștinaș al Palestinei, iar la fiecare semn de nesupunere oarbă («Se dedau la acte de antisemitism!») zbiară comunitatea din care cel puțin trei sferturi nu este... semită (cum sunt palestinienii), ci türkă (eshkenazy); “umanistul” stat evreu trimite aviația și blindatele și artileria (terestră și marină) ca să vâneze câte un “terorist”, distruge cinci case și omoară cinci babe și zece copii și rănește cincisprezece nevinovați - femei, copii. Laudă statului care pune preț pe *om* și nu se lasă până nu îl recuperează, dacă e luat prizonier sau ostatec... Da, dar Statul Israel îl consideră *om* numai pe evreu - nu și pe *goi*. Se crede îndreptățit să răpească, să încarcereze, să-i țină închiși pe palestinienii “teroriști”, puțin pășindu-i că acum o jumătate de secol ei, evreii erau considerați “teroriști” de către britanici.

Le-au fost uciși câțiva soldați - subliniez: *soldați* - un altul (tot *militar*) răpit. Foarte urât din partea răpitorilor, drept este să-l libereze numaidecât pe bietul soldățel (“care are o mamă înlăcrimată și un tată sfâșiat de durere”, cum prezintă situațiunea presa israeliană - și americană ! - ca și cum niciunul dintre “teroriștii palestinieni” - câți or fi încarcerării: peste o mie? - nu are nici tată nici mamă, au fost născuți “dintr-o eroare a naturii”, cum explica un mare savant, desigur, evreu). Numai că, pentru a-l libera pe soldatul israelian, întreaga armată este mobilizată - și sprijinită ferm prin declarații belicoase de Departamentul de Stat: rezultatul? Două poduri distruse, uzina electrică scoasă din uz, case dărâmate, cu locuitorii în ele, o lume amărâtă și-a făcut iar boccelele, gata să se dea fuga să se ascundă - dar unde, dar încotro, pentru că strategii militari israelieni le-au făcut impo-sibilă fuga, prin distrugerea podurilor...

Este strigătoare la cer nedreptatea care se face palestinienilor. Se-ul nu impersonalizează (nedreptatea), ci o face colectivă. Iar în colectivitatea cu pricina intră, nu doar americanii, ci și europenii. Ba chiar și... ne-europeni de teapa românilor. Analfabeți din moși-strămoși, gândind cu opincile și cu ranchiuna (“palestinienii” pe care îi cunoscuseră românii erau tot atât de reprezentativi pentru poporul palestinian, cum erau și hoții de buzunare români, la Paris), în vremea din urmă lăsându-se ciocăniți la cap de propaganda evreilor și de a *goi*-lor slugarnici (Pippidi, Totok, Marta Petreu, Antonesei, Mihăieș-“antisemitul”, Manolescu-UNESCO), cu gândul la o “bursulică”, la un “mic serviciu”, nu acceptă adevărul: ceea ce suportă palestinienii din 1948 din partea israelienilor este de cel puțin cinci ori mai crunt decât ceea ce am îndurat noi, cei căzuți sub cizma rusească. Ei sunt, nu doar exploatați, robi pe pământul lor, furat de invadatori, dar și “băgați în sârme”, la propriu - nu vorbesc de închisori și de lagăre, ci de cei “liberi”.

Și această situație este considerată de americani (“hăi cu stelili pă drapel”) normală.

Bine, bine, americanii sunt niște văcari, brute, inculți - dar românii noștri? Aha, ei sunt... desculți, vorba lui Arghezi.

Să le fie rușine! Să se încalțe degrab', altfel americanii îi vor călca pe degete cu bocancii lor numărul 52.

Joi 29 iunie 2006

Sfinții cu pricina. Până acum - dimineața, devreme - am primit o felicitare de la Elena Andronache. Și un text-interviu al lui Liviu Ioan Stoiciu. Fiind, nu doar favorabil mie (ceea ce, mărturisesc, umil: mi-a plăcut foarte), este și o exactă, percutantă analiză a vieții românului - nu doar scriitor ci și viețuitor simplu. Reproduc integral:

“Puncte Cardinale / Rost

“Interviu cu scriitorul Liviu Ioan Stoiciu

“Ce v-a determinat să optați pentru publicarea jurnalului lui Paul Goma?”

“Trăim într-o Românie schimonosită spiritual, cenușie, falsă, cu o elită vândută corectitudinii politice “internaționaliste”, care afișează democrația și libertatea “în general” pe toate gardurile, dar e incapabilă să-și asume responsabilitățile stricte față de propria conștiință (aceea neperversă de interese și trădări), față de identitatea noastră specifică și față de personalitățile sale incomode, cu coloană vertebrală. Întrebarea pusă de Dvs. n-ar avea sens într-o democrație reală: Paul Goma trebuie publicat cu tot ce scrie, fiind o conștiință recunoscută a neamului lui, nu e cazul să optăm dacă să-l publicăm. Nu sunt vorbe mari ce spun, Paul Goma se identifică azi cu acei români din stratul profund al spiritualității românești, cu statut public, demn, perceput mereu ca nemulțumit și incomod, care se simte dator să spună lucrurilor pe nume, să deschidă ochii puternicilor zilei sau liderilor societății civile și colegilor lui scriitori că sunt lipsiți de clarviziune și că România merge pe un drum greșit (drum greșit recunoscut de toate sondajele postcomuniste, de altfel). Paul Goma nu e un cârcotaș-miștocar (un Mitică bucureștean), ci un scriitor perfect liber (locuiește la Paris, de unde urmărește în amănunt viața politică, socială și culturală românească), care judecă la adevărata valoare involuțiile românești postcomuniste (e într-un perpetuu exil ultragiatic, pus pe baricade) – ceea ce deranjează la culme. S-a ajuns azi la paroxism: Paul Goma, marele scriitor disident (fost și actual disident în România, e de necrezut, la 16 ani de la prăbușirea comunismului) este interzis tacit în revistele literare care apar sub egida Uniunii Scriitorilor din România (USR) – rareori se scrie despre opera sa (și atunci depreciativ) și niciodată nu i se publică texte de ale sale originale. Și nu numai: mass-media scrisă (publicațiile cotidiene sau neliterare) și audio-vizuală tace și ea, atunci când e vorba de Paul Goma. Excepție fac azi doar ziarul “Ziua” și trei reviste literare independente, fără tiraj: “Jurnalul literar” (București), “Ardealul literar” (Deva) și “Oglinda literară” (Focșani) – vi le redau să vedeți cât de gravă e marginalizarea lui Paul Goma, controlată “de sus” (vreau să spun de cei ce controlează lumea, nu numai de cei ce controlează România sau USR). Asta dă de gol și ce se ascunde în spatele chipului deformat al realității românești de azi, de fapt. În aceste condiții, vă dați seama, am considerat o onoare să-l public pe mai departe pe Paul Goma – mereu l-am publicat. La ziarul “Cotidianul” l-am publicat și zilnic pe Paul Goma. Numai că, o dată cu veni-

rea actualei Puteri închinată corectitudinii politice, a intrat în funcțiune la turație maximă și “mafia din presă” – am fost înlăturat din redacția “Cotidianul” pe tăcute de către “cașavencii” de serviciu (“Academia Cașavencu” a cumpărat ziarul “Cotidianul”, știți; între timp și “Academia Cașavencu” a fost înghițită de un rechin și mai mare, de S.O. Vântu), închinați camarilei lui Traian Băsescu, preșe-dinte de țară acuzat că a colaborat cu Securitatea și că a făcut parte din “mafia din flotă” (atacat de mine permanent în “Cotidianul”)... Era normal să fiu pedepsit și acolo unde aveam cartea de muncă, mai apoi, la revista literară “Viața Românească” (unde am fost până anul trecut redactor-șef), fiindcă l-am publicat iar pe incomodul Paul Goma, după ce a venit în fruntea URSS un fidel al actualei Puteri politice și al corectitudinii politice, N. Manolescu (chiar dacă azi domnia sa se laudă că nu mai face politică, după ce a eșuat în fruntea unui partid)... L-am publicat pe Paul Goma cu un jurnal literar, în care făcea praf elita românească, în frunte cu N. Manolescu, dovedită coruptă de putere, de “banii puși la bătaie să cumpere conștiințe”. Doar că, lipsiți de demnitate, cei ridiculizați, iresponsabili, în frunte cu N. Manolescu și Comitetul Director al URSS (în care sunt recunoscuți “bursieri Soros”, responsabilii cu alegerea bursierilor, am citit de curând “Lista Soros” în ziarul “Ziua”, în acest sens, altfel bursieri “portocalii” nelipsiți de pe listele de tot felul de “proteste civice postcomuniste”, și până la foști propagandiști PCR, scriitori, chiar membrii ai CC al PCR sau foști colaboratori ai Securității) l-au acuzat pe Paul Goma de... antisemitism, în mod aberant – asta fiindcă “sună mai bine”, eticheta de antisemit aducând automat blamul public... O mizerie de nedescris, pe care eu o voi condamna în veci. Paul Goma și-a păstrat mereu independența și curajul de se exprima fără menajamente, ocupându-se inclusiv de teme tabu, precum aceea legată de evreii români compromiși de colaborarea lor condamnată cu partidul unic și Securitatea, din funcții-cheie.

“Ce vă apropie (etic și / sau estetic) de Goma?”

“Paul Goma e printre prea puținii mari scriitori români care și-au respectat condiția de a avea și obligații morale, etice, în numele colectivității, nu numai obligații estetice, individualiste. El n-a crezut în basmul lui N. Manolescu, că scriitorul român a rezistat prin cultură. Să fim serioși, scriitorul român a rezistat în majoritate prin lașitate și atât. Paul Goma a contestat sistemul comunist, pe față. Cei prea puțini care au scos capul și s-au opus dictaturii comuniste sunt azi asupriți de majoritatea oportunistă a scriitorilor. E stupefiant că după 16 ani de la înlăturarea oficială a comunismului în literatura română nu s-a făcut nici un fel de curățenie morală în URSS și că un Paul Goma, singurul scriitor român de care ține seama cu adevărat străinătatea (vezi dicționarele de literatură universală), e pus la index de URSS și de către președintele ei, N. Manolescu! Ba mai rău, profund nedrept și tendențios, Paul Goma e acuzat de antisemitism! Numai în România e posibilă o asemenea execuție publică, știindu-se că un scriitor, inclusiv în jurnalele sale, are totală libertate să se exprime după propria voință, dincolo de orice lege restrictivă a corectitudinii politice de la un moment dat... Vă dați seama, de Paul Goma mă apropie totul (exce-sele domniei sale intră în regula jocului), cred în condiția sa misionară, de a deschide ochii lumii căreia îi aparține, inclusiv asupra abuzurilor politice. Fără scriitori ca Paul Goma, literatura română ar fi o mare de caractere viciate, contemplative, pasive, visătoare, “izolate în turnul de fildeș”, rupte de realitate, fără coloană vertebrală, care ar

trăi într-o lume paralelă față de cititorii lor... În galeria “Marilor Români” (de care se face mare caz acum, când vă răspund, e o nouă întreprindere de tembelizare românească?, fără criterii și de necontrolat public, temându-mă sincer de rezultat, care va fi sigur în spiritul “corectitudinii politice”) n-ar trebui să lipsească Paul Goma, domnia sa depășindu-și condiția de mare scriitor.

“Care a fost relația dumneavoastră cu Securitatea și P.C.R.?”

“Eu n-am fost membru PCR, am refuzat să fiu. De altfel, n-am fost membru al niciunui partid nici după Revoluție... Intuitiv, am înțeles din liceu că trăiesc într-o lume care nu spune adevărul – la 15 ani, în 1965, am afișat la gazetele de perete ale liceului poeme protestatate și am fost exmatriculat... trei zile (cu obligația de a fi mutat de la casa părintească la internatul liceului, unde am fost controlat strict de pedagogi). A trebuit bietul tata (a făcut trei ani de prizonierat în Siberia), atunci, să vândă o vacă să cumpere bunăvoința “tovarășilor profesori” (colaboratori ai Securității, desigur). Un semn distinctiv al destinului meu a fost acesta, de a nu mă putea integra în societate, de a fi inadaptabil. Născut în 1950, am fost și eu “un produs” al comunismului, dar... altfel. Toată viața am fost intransigent, nu am acceptat nimic din ce ni se dădea la toți de-a gata din punct de vedere ideologic. În armată am stat mai mult în arest, deși eram radiotelegrafist (am plecat voluntar, la 18 ani, întrerupându-mi facultatea de filologie, atunci când URSS a intrat cu tancurile în Cehoslovacia; am terminat liceul teoretic la Adjud, regiunea Bacău, la 17 ani), exasperat de îndoctrinarea comunistă, de lecțiile zilnice cu “învățăturile de partid”. În semn de protest, după armată, am lucrat în mină, la Bălan (unde te îmbolnăvești de silicoză) să fiu sigur că nu mă îndepărtez de realitate, conștient că e o păcăleală “viitorul luminos” – aici am avut de a face cu securiștii județului Harghita, după ce am scris către “organele centrale” proteste împotriva condițiilor primitive de viață din subteran. Am fost adus în 1971 la ziarul românesc din Miercurea Ciuc la “secția scrieri”, unde mi-am luat în serios munca, relatând realitățile din teren și... am intrat în conflict direct cu Securitatea, fiind trimis la București la Facultatea de ziaristică? “Ștefan Gheorghiu”, să... învăț să scriu conform “comandamentelor”. Bineînțeles, nu m-am înscris la această facultate a PCR, ci la facultatea de filozofie – am refuzat însă să merg la cursuri și aici, înțelegând rapid că trăiesc o altă mare minciună... Am intrat într-o boemă literară perdantă, în 1973 am vrut să mă sinucid (am avut două tentative), considerându-mă un ratat incorigibil, într-o lume în care eu nu am loc... N-are rost să vă mărturisesc viața mea în amănunt. În 1975 mi s-a născut un fiu, m-am căsătorit la Focșani cu fiica unui legionar (Vasile Popa, șef de cuib în munții Vrancei), viitoare prozatoare. Eram “ciumat politic” și considerat ultimul om. “Adunat de pe drumuri”, însă, strângând din dinți, mi-am definitivat în secret cărți în manuscris, în 1980 am debutat prin concurs cu prima mea carte de versuri, “La fanion”, la Editura Albatros, pentru care am primit PremiulUSR! Premiu nesperat alUSR, ce avea să devină o pavăză în fața autoritățilorvrâncene, care-mi purtau mendrele. În 1981 Virgil Ierunca a citit la Radio Europa Liberă un poem al meu intitulat “Lanțul”, împotriva faraonului național, poem flagrant anticeaușist (publicat de revista “Viața Românească”) – din acel an mi s-a deschid dosar operativ la Securitate (am fost bruscat și amenințat cu arestarea de către securiștii vrânceni). În 1982 a apărut al doilea volum al meu de versuri, intitulat “Inima de raze”, care avea pe copertă (era fotocopiât un poem scris de mână, cuprins în carte): “trage / cortina de fier:

aici, în / nimica / unde zacam în propriile noastre / excremente // păcătoși, în / utopie”... Am devenit “oaia neagră” a regimului comunist, urmărit “la sânge”. S-au întâmplat atâtea, nu mai insist, războiul de uzură cu securiștii vânceni a ars mai multe etape. Fiind cunoscut pe plan național, cotat de critici ca poet care contează (de care se vorbea și la Radio Europa Liberă), am fost mereu ținut sub observație strictă, intimidat în fel și chip, dar nu s-a îndrăznit să se treacă la măsuri radicale împotriva mea, deși publicam și citeam la șezători poeme protestatate, împotriva regimului. În 13 octombrie 1989 am semnat Apelul împotriva realegerii lui N. Ceaușescu la al XIV-lea Congres al PCR (alături de Doina Cornea și Dan Petrescu) – din acea zi am fost anunțat că am “domiciliu obligatoriu” și că nu mai am loc de muncă la Biblioteca Județeană (unde eram bibliotecar, angajat prin concurs). Am încercat să încalc interdicția, să vin la București să semnez un alt protest, al lui Stelian Tănase, am fost oprit cu forța în gara din Focșani, fiind avertizat mai apoi că, dacă urcam, mi se pune la cale un accident, trebuia să fiu aruncat din tren... Atunci am trimis o scrisoare deschisă prin care ceream înființarea unei Uniuni a Scriitorilor necomuniști (eu am devenit membru al URSS după Revoluție). Pe 5 decembrie 1989 mi s-a înscenat la Focșani un proces public de către Securitate, în fața unei săli arhipline cu activul cultural al județului Vrancea, în principal, coordonat de scriitori (membri ai Cenaclului URSS din Vrancea, în frunte cu Florin Muscalu și Traian Olteanu) și de Comitetul de educație socialistă, cu trimiși din București, securiști și culturnici), la care s-a cerut să-mi abjur semnătura pe acel Apel (deși între timp N. Ceaușescu fusese reales în fruntea PCR) – s-a cerut să fiu lăsat fără loc de muncă în județul Vrancea și în cel mai bun caz să fiu trimis la o mină... Totodată, am fost trecut pe o listă neagră națională, a celor ce trebuia să fie lichidați fizic până la sfârșitul lui 1989. Ce să vă mai spun, am avut noroc de venirea Revoluției. Pe 22 decembrie 1989 am fost pus cu forța președintele județului Vrancea de către revoluționari (eram cunoscut de la Radio Europa Liberă) și am devenit automat membru al Parlamentului Provizoriu – poziție din care am plecat definitiv pe 5 martie 1990, scârbit de transformarea FSN în partid și de acapararea structurilor de stat de către neocomuniști, de comuniști și securiști cu pielea schimbată (din martie 1990 am fost ales în lipsă redactor-șef la noul săptămânal al URSS, “Contrapunct”, unde am publicat pagini întregi și despre crima postcomunistă din 13-15 iunie, din Piața Universității; de altfel, am publicat o carte la Editura Humanitas în 1992, “Jurnalul unui martor” despre aceste evenimente tragice; un an mai târziu, în 1991, mi-am dat demisia din fruntea săptămânalului “Contrapunct”, colegii de redacție făcând compromisuri politice, și am venit în redacția lunarei “Viața Românească”).

“În prezent, avem de-a face cu o campanie anti-Goma?”

“Indiscutabil, e o campanie – condusă în numele corectitudinii politice. Paul Goma a dat în judecată, pentru calomnie, toate numele publice care l-au etichetat drept antisemit (repet, în mod iresponsabil). În timp, s-a demonstrat că e o campanie împotriva lui Paul Goma, împotriva staturii sale intransigente, pentru compromiterea autorității sale. Fiindcă Paul Goma devenise un “guru credibil” al eticului românesc și al radicalizării discursului anticomunist, era de așteptat să se ajungă până aici, să se încerce “închiderea gurii” lui, cu orice preț, inclusiv prin calomnierea sa. Personal, regret că în acest joc degradant s-au implicat și N. Manolescu și acea parte a scriitorilor români

care servește fără discernământ (citește: din interes “capitalist”, mai nou) abuzurile celor ce promovează din străinătate corectitudinea politică, fără nuanțe. Paul Goma a pus sub semnul întrebării legitimitatea morală a elitei românești (elită cumpărată cu o funcție înaltă sau cu o bursă în Occident), dovedită necompetitivă, și așa ceva nu se iartă. “Revoluțiile portocalii” din fostele țări comuniste (fie și din spațiul URSS) au dat de gol și mecanismul vânzării conștiințelor nașionale (conștiințe din rândul societății civile, plătite să manipuleze populația de rând) în numele “schimbării și reformei” (profitabile Marilor Puteri, care găsesc în ele noi piețe de desfacere, “democrația importată” nefiind chiar pentru căței)...

“Cine și de ce o orchestrează?”

“Cine o orchestrează? “Internaționalismul” postcomunist, adepții globalismului economic fără condiții și ai multiculturalismului minoritar, care nu mai dau doi bani pe valoarea umană, în general și pe identitatea înăscută, în particular. Totul trebuie să fie o apă și un pământ, să poată să fi condusă mai ușor prostimea... Cine? Cei ce conduc lumea, de altfel, în secret sau pe față, din secolul trecut. Marile Puteri politice și economice controlează totul, de la Uniunea Europeană la NATO sau SUA (hegemonice nu numai pe plan militar, azi ajutate și de expansiunea Internetului; bineînțeles, nu întâmplător președintele Traian Băsescu s-a pus bine în primul rând cu “licuriciul cel mare”, crezând că e aplaudat de poporul român, “învățat cu capul plecat, cap pe care nu-l taie sabia” – un alt fals istoric, perpetuat) și, în plan secund, Rusia, toate deținătoare ale armelor nucleare. Teoria “aleșilor de către Dumnezeu” (deștepți, în particular, exclusiviști și intoleranți dar solidari între ei, cum să nu învingă?), are aplicare în practică. Mesajele sublimale (de care se vorbește în televiziune) sunt fățiș afișate în politică, ei au impus legi (neuitând suferințele îndurate de strămoșii lor, dar refuzând să le egaleze cu cele provocate de genocidul comunist) prin care trebuie să le recunoaștem ascendentul divin... “Că așa a lăsat Dumnezeu lumea, cineva trebuie să o orchestreze” – păcat că românii n-au noroc.

“Avem de-a face cu un alt Paul Goma după decembrie 1989?”

“Aceasta e și întrebarea care se pune în legătură cu marele disident rus Alexandru Soljenițin (să rămân doar la exemplul lui, pe urmele căruia Paul Goma a călcat sever, inclusiv în cazul reevaluării istorice a rolului evreilor în impunerea comunismului în spațiul concentraționar sovietic / românesc-basarabean). Paul Goma trăiește în Occident, are perspectiva critică a neajunsurilor democrațiilor occidentale, “gândește cu capul său, nu cu al altora” și e un sceptic, nu crede nici măcar în determinismul divin (de o rasă sau alta), darmită în determinismul indus de Marile Puteri ale secolului trecut și al celui actual. Pe zi ce a trecut, după ce a plecat din România și-a apăsât discursul anticomunist și a căutat originile răului comunist, care nu se mai termină, care se reînnoiește, își schimbă pielea (năpârlește când și unde te aștepți mai puțin), să-l înțeleagă și să-l distrugă. Nu întâmplător i s-a spus că e legionar, când a luptat în țară cu comunismul, de către comuniști – legionarii au fost primii care au înțeles rolul nefast al comunismului de tip răsăritean. Absolut revoltător e că azi i se spune că e antisemit, numai fiindcă a îndrăznit să-i dea de gol pe evreii care au importat comunismul în țară (de la partidul unic, la Securitate, ca ideologi) și au fost și ei unelte practice ale comunismului represiv în România (și Basarabia). Sau fiindcă a cerut să se recunoască genocidul comunist (la care au contribuit și evrei; fără să generalizăm), nu numai geno-

cidul împotriva evreilor (la care au contribuit și români; fără să generalizăm), fiindcă oricum istoria nu poate fi schimbată și într-o zi adevărul iese singur la lumină, chiar dacă azi e ținut sub obroc, “interpretat” după placul vremurilor conformiste... Paul Goma a fost mereu liber, o fire de luptător, care nu ține cont de tabuuri, nici măcar de cele inventate de “democrațiile occidentale” în favoarea minorităților de tot felul, cărora li se trece cu vederea ceea ce nu i se trece cu vederea majorității. La 70 de ani cu o minte clarvăzătoare, marele scriitor Paul Goma rămâne și un reper moral, cu care scriitorimea română nu se va mai întâlni – și cu toate acestea (sau poate tocmai de aceea), Paul Goma “e ținut cu capul la cutie” în literatura română (literatură care refuză să se reevalueze și etic în continuare, scriitorii în viață, compromiși de trecut, având grijă să minimalizeze acest aspect, altfel definitiv pentru o biobibliografie sinceră și glorioasă). Înțelept, Paul Goma își respectă condiția, își duce crucea în singurătate, izolat. Sper să aibă parte măcar de o posteritate pe măsură, dacă în timpul vieții e blamat de confrății săi.

“Pe cine continuă să incomodeze Paul Goma?”

“Toate spiritele conformiste sunt incomodate de Paul Goma. Ca și cei ce nu iubesc adevărul, care o scaldă de pe o zi pe alta, speriați de bombe, atenți să fie corecți politic, să nu deranjeze, să supraviețuiască pe cât de neimplicați, pe atât de nedemn. Să nu cumva să îndrăznești să le pui oglinda în față scriitorilor români și să le spui că lasă de dorit din mai multe puncte de vedere, că devii dușmanul lor de moarte. E de necrezut, adversarii imorali ai lui Paul Goma sunt cei din elita care “pupă papucii” puternicilor zilei, mereu schimbați. E dezolant să vezi că Paul Goma e făcut albie de porci de liderii corectitudinii politice (fără coloană vertebrală, doar ariviști), din societatea civilă sau din rândul scriitorilor (persoane publice, care ar trebui să fie conștienți de rolul lor în societate, mai ales atunci când fac și pe publiciștii sau ocupă funcții-cheie). Azi nu atât politicienii (care sunt conștienți de nuanțele corectitudinii politice, aplicabile de la caz la caz, nu la grămadă) sunt dușmanii lui Paul Goma, cât personaje fără scrupule, scoase din culisele lui I.L. Caragiale (care domină societatea de azi), personalități publice cu caracterul în schimbare (după interese), care vor putere cu orice preț. Toți “oportuniștii gândirii” se simt vizați azi de Paul Goma în România: e o lume de tranziție postcomunistă, care va dispărea o dată și o dată. Noua generație, care n-are nici prejudecăți postcomuniste, va trebui să-l reconsidere pe Paul Goma și să-i ridice statuia pe care o merită.

“Cum vă explicați că Paul Goma – cel mai vehement și mai curajos opozant al regimului Ceaușescu, care a atacat “frontal” Securitatea – se situează într-o radicală opoziție și față de „elitele” politice, intelectuale, literare post-decembriste?”

“Explicația elementară e că Paul Goma e singurul scriitor liber cu adevărat din România, care n-are nimic de pierdut și de câștigat din poziția sa. Știți că o omenire întreagă așteaptă să apară Adevărul-adevărat, să fie înfățișat și să fie acceptat așa cum e (fie și cu prețul sfârșitului lumii). Paul Goma a impus adevărul său în relațiile cu această lume românească nedispusă să-l accepte, l-a pus pe hârtie, l-a scris și l-a vorbit. Bineînțeles, adevărul lui Paul Goma nu convine, adeseori domnia sa “dă cu parul”, nu iartă pe nimeni (nici pe domnia sa), e convins că menirea sa este să îndrepte ce se mai poate îndrepta... Că nu e crezut, că e executat public pentru ce afirmă, că e arătat cu degetul ca un blasfemiator, asta e destinul său. Vehemența lui Paul

Goma îi face pe cei ce-l prigonesc și mai puternici, azi, ca și ieri (atâția au profitat de pe urma acestei vehemențe, să se cațere în funcții-cheie; asta fiindcă structurile de putere stau în mâinile celor care abuzează) – normal ar fi să vină și ziua “răzbunării”, când i se va da dreptate numai lui Paul Goma și nu se va mai pune la bătaie sintagma cu “au dreptate toți, nu numai Paul Goma”. E prea departe această zi? Cu atât mai rău pentru România... Paul Goma e din a doua parte a secolului trecut până azi un opozant credibil, printre prea puținii români care au avut ceva de spus zi de zi, și care au contat, încălcând toate regulile și tabuurile comuniste și postcomuniste – și de aceea el e ținta. Azi trebuie să demolăm și mitul disidenței din regimul comunist al lui Paul Goma, nu numai protestele sale anticomuniste din ultimii 16 ani – așa ne cere nu numai lașitatea postcomunistă, depășiți cum suntem de viața de azi pe mâine capitalistă, ci și “corectitudinea politică” (să fiu iertat pentru repetarea acestei sintagme, dar ea e pericolul cel mai mare cu care ne confruntăm, ne va fi distrusă identitatea metodic). Paul Goma a reușit să intre în dizgrația (cum a intrat și Al. Soljenițin) “Guvernului Mondial” – nu? Umorul nu strică în asemenea context, Guvernul Mondial este clonat la București, în mizerie...

“Este Goma antisemit? De ce a ajuns să fie catalogat astfel? Cui prodest?”

“Nu numai că Paul Goma nu e antisemit, dar nici un scriitor nu poate fi antisemit în opera sa literară. Degeaba se tot dau de ceasul morții detractorii lui Paul Goma “să-l înfunde” cu această calomnie, degeaba se face referire la legea împotriva însemnelor fasciste și antisemite... E o prostie. Poți critica politica românească sau americană, poți fi adică etichetat drept antiromân sau antiamerican de către poliția spirituală de azi (întruchipată de apostolii corectitudinii politice!), dar nu poți critica politica Israelului (ceea ce a făcut Paul Goma în jurnalul literar pe care i l-am publicat în revista “Viața Românească”), deoarece devii automat... antisemit! Numai în România se poate întâmpla așa ceva, reaua-credință a susținătorilor politicii corecte depășind orice imaginație. Sper din toată inima să câștige Paul Goma procesul de calomnie deschis împotriva celor ce l-au etichetat drept antisemit. Și eu l-am rugat să o facă, să deschidă un proces public, să se înceteze o dată cu această amenințare cu intrarea în pușcărie fiindcă îți permiți să ai o opinie, într-o țară în care Constituția stipulează libertatea de expresie. Este condamnat că Uniunea Scriitorilor, condusă de N. Manolescu se pretează la asemenea mârșăvie, de linșare a unui mare scriitor disident, etichetându-l drept antisemit. Cum e posibil ca tocmai conducerea USR să transforme în delict penal o opinie a unui scriitor? După cum aștept să aplaud sentința prin care se va da câștig de cauză ziariștilor de la ziarul “Ziua”, care au fost acuzați de antisemitism de către „cei 18”, calomniatori din “societatea civilă” (printre ei și scriitori; cam aceiași semnatari-calomniatori ai lui Paul Goma). Știți, redactorii ziarului “Ziua” au fost acuzați de antisemitism și fiindcă au publicat protestele lui Paul Goma!

“Cine și de ce s-a sesizat din partea comunității evreiești în „scandalul Goma”? Dar dumneavoastră cum ați devenit „legionar” și „antisemit”? Cine are interesul să vă atârne și dumneavoastră tinicheaua „antisemită” de coadă?

“N-a fost nici o sesizare oficială a comunității evreiești. Un fost colaborator al foii Securității (“Săptămâna” lui Eugen Barbu), pe nume H. Zalis a făcut o delatare ordinară către USR, pentru a se acoperi incalificabila însce-

nare a condamnării revistei “Viața Românească”, peste noapte acuzată că promovează antisemitismul, deoarece l-a publicat, în numărul ei 6-7 de anul trecut, pe Paul Goma cu câteva pagini de jurnal literar (care cuprindea luna ianuarie 2005). Spun înscenare, fiindcă între timp am înțeles ce s-a întâmplat la sfârșitul lunii august 2005, de fapt. De un an N. Manolescu se tot chinuia să fie numit ambasador UNESCO (propus de fostul președinte al UR, Eugen Uricaru, care era și secretar de stat la MAE; ați aflat, între timp Eugen Uricaru a pierdut procesul împotriva CNSAS, demonstrându-se că a făcut poliție politică; adică a fost un turnător). Cum N. Manolescu era pe lista anti-semiților (etichetă pusă pe nedrept, după ce N. Manolescu a cerut într-un articol să se recunoască și holocaustul comunist) în scriptele celor ce conduc lumea, dosarul său nu era aprobat... Așa că N. Manolescu, victimă a ambițiilor sale de preamărire, a găsit de cuviință să însceneze cazul Paul Goma-Viața Românească-antisemitism (care s-a lăsat cu demiterea mea din funcția de redactor-șef adjunct; practic, eram redactor-șef, deoarece redactorul-șef era ambasador din 2001 la Atena și postul său de la revistă nu mai era retribuit), să-și spele păcatele. Crezând că dacă-l înfierează pe Paul Goma ca antisemit, se vor uita acuzațiile de antisemit la adresa sa, puse de comunitățile evreiești din țară și din lume. O incalificabilă demisie morală a lui N. Manolescu, care a revoltat o lume întreagă, Paul Goma ieșind și mai întărit din această încercare. Cum era de așteptat, Paul Goma continuă să fie interzis în România, în timp ce N. Manolescu a fost numit ambasador UNESCO la Paris – operațiunea sa de prostire a reușit... Incredibil de jenant și dezonorant, N. Manolescu a mers până acolo încât i-a acuzat public și pe semnatarii protestului (cu sutele; care au luat apărarea lui Paul Goma și a mea) că sunt... legionari și antisemiști! Altfel, în privința mea – nu, N. Manolescu (nici altcineva din Comitetul Director al UR) n-a îndrăznit să mă eticheteze drept “legionar” și “antisemit”! Am fost acuzat că l-am publicat pe Paul Goma, nu că sunt “legionar” sau “antisemit”. Le-am atras atenția la toți că vor primi un pumn în plină figură dacă mă vor eticheta astfel, fiindcă eu n-am răbdare să pierd vremea la tribunal, să-i dau în judecată pentru calomnie – cu atât mai mult cu cât revista “Viața Românească” a fost deschisă tuturor scriitorilor, inclusiv delatorului H. Zalis... Eu am fost găzduit în liceu de o familie de evrei la Adjud (locuiau în casa mea părintească; pe când familia mea de origine domicilia într-un canton CFR), am numai cuvinte de recunoștință la adresa ei, cu ea am mâncat cele mai bune bucate și ea m-a educat în spiritul toleranței și al curățeniei...

“Care este atitudinea scriitorilor, în cadrul breslei, față de „cazul Goma” și față de demiterea dumneavoastră abuzivă de la conducerea “Vieții Românești”?

“Atitudine recunoscută de când lumea la scriitorul român: lipsă de solidaritate. A fost un concurs de morală publică, pe care breasla l-a pierdut... N-ai ce să-i ceri acestei bresle care s-a hrănit din lașitate și tăcere subînțeleasă. Abuzul a fost flagrant în cazul “Vieții Românești” – și cu toate acestea el a fost dus liniștit până la capăt, N. Manolescu nu a ținut cont de nimic, orbit de pofta de parvenire (ca “ambasador” i se pare maximum de profit) și de ura sa la adresa lui Paul Goma, care nu i-a iertat niciodată lipsa de clarviziune, atacându-l în publicistica sa. Știți că Paul Goma a fost trădat în 1977 de scriitorii români din Consiliul UR, care au cerut să fie dat afară din UR (în acel Consiliu era și N. Manolescu și toată floarea cea vestită a viitorilor lideri de

opinie postcomuniști). În 2005, puțini scriitori din țară au condamnat execuția publică la adresa “Vieții Românești”, la adresa lui Paul Goma și a mea (ei au semnat Protestul public de care vă pomeneam; las la o parte infantilismul public, jignitor al lui N. Manolescu, care m-a acuzat că eu am adunat semnăturile pe acel Protest; Protest inițiat și definitivat în exclusivitate de scriitorul Dan Culcer, publicistul Valerian Stan și istoricul Mircea Stănescu; le mulțumesc și pe această cale, au dat un exemplu de demnitate publică, nesperată pentru “românul adormit pe picioare de azi, indiferent și fără muștrări de conștiință”, ca și pentru scriitorul român fără coloană vertebrală, căruia nu i-a venit să creadă că au fost și colegi de ai lor care au protestat împotriva abuzurilor lui N. Manolescu, un zeu postcomunist). Sigur, eu îmi merit soarta, trebuia să fiu pedepsit deoarece am îndrăznit să-l public pe Paul Goma-cel-interzis de postcomuniștii din literatura română, dar... ce vină a avut “Viața Românească”, să fie dezavuată? Și de ce lui Paul Goma trebuia să i se pună anatema de antisemit? Sunt profund dezamăgit de continua involuție a conștiinței de persoană publică la scriitorul român, închipuit “fără responsabilități”, rupt și de lumea reală postcomunistă, ferit, care nu vrea să dea socoteală pentru ce face!

“Este adevărat că se fac presiuni asupra dumneavoastră, chiar și după demiterea din funcția de redactor-șef adjunct, cât și asupra redactorului-șef, dl. Caius Traian Dragomir, pentru a părăsi redacția acestei reviste?

“Mai nou, N. Manolescu, în fața Consiliului USR mi-a sugerat la derută să-mi dau demisia din redacția “Viața Românească” – fiindcă vrea să instaleze un nou redactor-șef, pe motive politice (care să fie exclusivist, să transforme “Viața Românească” într-o revistă închisă, intolerantă, a prietenilor corectitudinii politice și atât), pregătit să lucreze cu o altă echipă... Aștept urmările, n-am de gând să fac jocul lui N. Manolescu și al camarilei lui din Comitetul Director al USR. Aduug ultima amenințare a lui N. Manolescu: “Ferească Dumnezeu să ajungi să vii să-mi ceri mie un loc de muncă”... I-am răspuns că mai bine îmi pun funia de gât decât să ajung la mila lui! Nu mă impresionează nimeni și nimic pe lumea asta dintre muritorii de rând (fie ei și șefi ai șefilor). Cât o mai vrea Dumnezeu să mă țină pe aici, voi reacționa dur împotriva tuturor celor ce abuzează de destinul lor norocos, destin care îi pun în funcții-cheie.

“Când președintele Uniunii Scriitorilor, dl. Nicolae Manolescu, v-a înmânat premiul Uniunii Scriitorilor pentru dramaturgie, ași declarat că trșiși în plin absurd. De ce?

“Nicolae Manolescu nu mi-a înmânat nici un premiu, era doar un prezentator al Galei Premiilor USR: probabil că a fost în pericol să cadă de pe picioare când a auzit cine e premiantul. Premiul mi-a fost înmânat de Mircea Ghițulescu, el a tăiat plicul închis, în care era trecut numele celui premiat (premiile au fost hotărâte de un juriu de cinci critici, cu o oră înainte de Gală; Nicolae Manolescu s-a jurat că nu știe cine sunt premiații și a jucat perfect acest rol). Am declarat că trăiesc în plin absurd fiindcă știam că nu am nici o șansă să depășesc noua cumpănă din viața mea, intrat cum eram în dizgrația totală a conducerii USR în urma “Cazului Viața Românească-Paul Goma-antisemitism” – fiind asigurat de binevoitori că voi fi îngropat de viu în literatura română, fiindcă N. Manolescu “e răzbunător, nu te iartă pentru ce i-ai făcut”! Nu puteam să cred că destinul meu prăpăstios e în stare să-mi ofere o fereastră de supraviețuire într-o lume literară sălbătică, sufocată

de aroganță, abuzuri, exclusivism, intoleranță (e adevărat, în aceeași zi a premierii am aflat că fiul meu a dat faliment și că are “creditori la ușă”; așa sunt eu făcut, nu pot să mă bucur de nimic). Pesimist cum sunt că avem cu toții loc în literatura română, am fost consternat să aflu că sunt premiat. Aștept ziua când Uniunea Scriitorilor, conducerea ei va fi în stare să-l premieze pentru întreaga operă pe Paul Goma, cu inima deschisă – abia atunci voi considera că s-a făcut dreptate, dar voi apuca eu această zi?

“Cum vă vedeți viitorul?”

“Nu văd nici un viitor pentru mine, de șase ani sunt obsedat de sinucidere (e un dat nativ, o chestiune personală, n-are rost să mă justific de ce, nu mă mai pot motiva să continui). Nu mă mai interesează viitorul. Aș fi fericit să apuc (dar n-o să trăiesc eu atât de mult!) să văd că România are în sfârșit noroc de un conducător clarvăzător, care să țină cont de interesele românilor, nu de interesele lui personale sau de interesele Marilor Puteri... Toată viața am fost un naiv, care s-a luptat cu morile de vânt. Mereu în opoziție, am avut parte numai de prejudicii. Dar nu mă plâng, observ numai că a trecut viața și că nu m-am ales decât cu prea puțin, chiar dacă mi-am făcut datoria nu numai față de mine însumi, cu vârf și îndesat (am avut o familie, un copil, o casă, am publicat mai multe cărți, poezie, roman, teatru, jurnal / memorialistică / eseu / publicistică, bine primite de critică, unele premiate, am fost pe baricade, nu am stat deoparte la o adică, mi-am respectat statutul de persoană publică, “la nivelul meu”, onest).

“25 iunie 2006. București

“Interviu realizat de Traian Călin Uba”

Nu am notat acum câteva zile impresia rea, întristătoare provocată de ultimul număr din *Vatra* (nr. 5/ 2006).

Al. Cistelean scrie despre trei cărți a trei critici, a doua fiind **Metamorfozele punctului** de Virgil Podoabă. Acolo capitolul III și ultimul se intitulează “Paul Goma - Secvențe dintr-un eseu monografic (neterminat)”. Că textul lui V. Podoabă despre Paul Goma are 65 pagini din totalul de 300 nu ar avea importanță (deși ba are); că este favorabil autorului - nici el - ba da, ba da, are. Or Al. Cistelean consacră fiecărui autor de care se ocupă V. Podoabă în volumul său, un comentariu - mai lung, mai scurt - cu o excepție: Goma.

Fusesem, vai, obișnuit să nu se scrie deloc despre mine în reviste; nici măcar la rubricile Revista revistelor unde în principiu se anunță fie colaborarea la vreo altă publicație, fie a apariției unui volum. Mă obișnuisem ca cei care, la *Vatra* se ocupaseră “în trecut” de mine să nu se mai ocupe - nici Virgil Podoabă - nici Pantea, nici Boldea, nici Vlad - ce să mai vorbesc de “fetele ardelene”: de vreo trei ani ele scriu despre oricine altcineva, dar nu despre Goma. Nici Sanda Cordoș, nici Anca Hațieganu (despre acestea bănuiesc de ce: le-am încondeiat în “listele” publicate pentru “adeziunea” la tot felul de cauze murdăritoare: re alegerea lui Iliescu, la prima, semnarea “Listei lui Ilieșiu” a doua). Dar Nicoleta Sălcudeanu? Nu mă întreb de ce nu mai scrie despre mine - a to-ot scris, însă, brusc, după o călătorie la Paris de

acum un an sau mai mult (cu Marta Petreu în frunte, cu, la spate Țepeneag și Paruit), nu mi-a dat măcar un telefon: că este la Paris, dar că de astă dată nu poate trece pe la noi... Și nu a răspuns la cele câte-va tentative emailate. Și-a schimbat și adresa internet, mesajele mi se întorc... De ce?

Fiindcă acești prieteni s-au “săturat” de mine, nu în urma vreunui conflict, a vreunei insulte sau gafe din partea mea, ci... fără motiv, fără explicații - îmi iau dreptul să deduc:

Au fost “motivați” (citește: șantajați, amenințați cu represalii) din afară, exact, dar exact ca pe timpul... dinainte de 1989. De vreo trei-patru ani scriitorii români (nici o importanță că “înainte de 89” erau minori, sau nu erau scriitori, este vorba de reacții transmise de înaintași prin gene) se comportă ca pe timpul când li se atrăgea atenția - erau... atenționați, vorba lor - că nu este justă atitudinea lor de... împăciuito-rism față de actele dușmănoase ale unor dușmani a po'rului, prin urmare să nu-l mai frecventeze pe acel dușmanrăit... Mă laud că aș fi putut reconstitui “discursul” securistului sau al colegului de redacție bine-situat politic: Băran, Dimisianu, Țoiu..., după cum am știut *atunci* că prietenul a fost ieri înfricoșat, băgat în boale: Sorin Titel, Gabriela Adameșteanu, Cezar Ivănescu (de aceea mă detestă ei: ei *știu că eu știu*: că *am știut* de atunci).

A dispărut Securitatea? Trăiască Securitatea!, sub uniformă-civilă a holocaustologilor: Oișteanu, A. Cornea, Al. Florian, Shafir, Volovici, Lupescu - nu în ultimul rând R. Ioanid. Ei exercită o teroare cumplită asupra bieților ‘telectuali, slabi de înger, robi ai socialului... Înainte “culpa” era: dușmănia față de clasa ‘ncitoare și Uniunea Sovietică - azi față de evrei, de Israel - și desigur, atitudinea “sinuci-gașă” față de americani - citiți-l pe recentul Patapievici, dragi intelectuali care vă imaginați că puteți gândi cu/de capul vostru, fără a ține seama de “directive”, de “linii”. Ce erau ai noștri căcăcioși înainte, dar să-i vezi acum! Ai zice că s-au pornit șontâc-șontâc la Războiul de O Sută de Ani.

Cine se îndoiește de spusele mele, nu are decât să privească la cupulul Cistelean-Nicoleta Sălcudean.

Ciudat - deocamdată: dintre “fetele ardelene” doar Ruxandra Cesereanu (mai) continuă să-l pomenească pe Goma. De ce?

Nu ț-o-i spune..., vorba basarabeanului.

Înapoi la Cistelean: și lui i se aplică înțelepciunea: “Dumnezeu să te ferească de «răzbunarea» celui care a apucat să-ți facă o porcărie”;

Nici o contradicție: Cistelean va fi avut de suferit de pe urma criticelor vizibile-citibile din partea colegilor *goi*: Al. Ștefănescu, Dimisianu, Manolescu, precum și a celor invizibile pentru noi, muritorii de rând, însă deductibile, acelea din parte evreilor - pentru “crima” de a fi publicat în *Vatra*, în două părți, **Săptămâna Roșie**. Ca să salveze revista amenințată cu nefinanțare (ca să știm cine dă banii,

azi: nu partidu' nost', ca pe timpuri, ci americanii prin israelienii românașnici!), el a avut reflexul normal al salvării *Vetrei*, contra promisiunea că nu-l va mai publica pe Goma, nici numele lui nu va mai fi pomenit.

Până aici nimic condamtabil (atenție, vorbesc de codul moral la români!), decât faptul că prietenii, așa le spun, în continuare celor de la *Vatra* nu mi-a comunicat - în secret, se înțelege - șantajul la care fuseseră supuși.

Da, numai că pe Cistelecan, ardelean sănătos, cu caracter dintr-o bucată îl muștră conștiința: cum de putuse consimți la o asemenea vânzare-de-frate (pentru că asta a fost)? Și, tot muștrându-l conștiința aceea, într-o primă fază îl împinge să interzică orice pomenire a lui Goma în *Vatra*, ca să vadă tovarășii de sus, de la Tel Aviv și de la Washington - prin Manolescu, paznicul moralității scriitorului la român - că el este soldat disciplinat. Deci nu mai publică nici texte de (Goma), nici despre-(Goma).

Și vorba Ilfpetrovului: Cistelecan, după ce a dat cuvântul de ordine, cel strâmb, ticălos, a fost iar cuprins de muștrări de conștiință transformate în ceva mai... neînsemnat pe moment, dar cu timpul devenind insuportabil: prin *rușine*.

Astfel îmi explic eu participarea vocacalică a lui Cistelecan la ședința de pomină a Comitetului Director în care fusesem antisemitizat de Manolescu. Fiindcă prietenul Cistelecan nu s-a mulțumit (sic) doar să încuviințeze, tăcut, ce propunea președintele lui (de care depinde finanțarea revistei, un premiu pentru cineva apropiat, o călătorie - oricum: o "înalță prețuire" din parte-I), ci s-a rostit și el, atât în "acțiunea" de hărțuire-punere la zid a lui Liviu Ioan Stoiciu - care, auzi nerușinare!, îl publicase în *Viața românească* pe Goma, cu un text antisemit!, - dar a zis și el (Cistelecan) că textul lui Goma este antisemit! Din documentul sonor înregistrat (din păcate incomplet) de însuși L.I. Stoiciu, răzbate și glasul cristalin al Martei Petreu - e-he-he, Marta, proafa de marxism, ucenița lui Ianoși, a lui Zalis, inventatoarea împărțirii nete a oamenilor în "filosemiți" și "antisemiți".

Urmare a acestei penultime acțiuni de însănătoșire a climatului scriitoricesc, Al. Cistelecan a scăpat de *rușine* (cui pre cui scoate el) și a dat în mândria datoriei împlinite. Deci: La Atac!: Jos cu antisemiții din România! Moarte lor! - *prin tăcere*. Este adevărat: tăcerea în jurul lui Goma fusese inventată în urmă cu un deceniu (după publicarea **Jurnalului I-II-III**, la Nemira, prin al doilea ukaz al Monicăi Lovinescu: «Goma e contestat») și aplicat de puii spirituali ai săi: Manolescu, Liiceanu, Pleșu, Adameșteanu, însă Cistelecan, ardelean zăbavnic, nu se trezise la timp și mă mai publicase până în 2002. Dar de-atunci, gata!

Zăbavnicul Al. Cistelecan ar fi în stare să păstreze tăcerea în legătură cu mine chiar dacă, din întâmplare, aş putea publica din nou (Dă, Doamne!). Așa, din consecvență... ardeleneasco-scriitoricească.

Vineri 30 iunie 2006

Astă noapte Israelul a arestat peste 60 de deputați palestinieni - israelienii pretind că numai activiști ai Hamas, ceilalți spun că și din formația președintelui. Au bombardat clădirile guvernului de la Ramalah - “dar n-au făcut victime - cu excepția unui terorist”.

Îmi plac de mor astfel de precizări, ca și: “Autoritățile au deschis o anchetă” - cu ancheta se aleg orfanii și văduvele și supraviețuitorii rămași fără adăpost.

Astfel de anunțuri curat-umaniste - dacă provin de la Tel-Aviv - provoacă urlete de bucurie printre “umaniști” dâmboviteliți ca alde A. Cornea, Oișteanu, Vianu, Shafir, Al. Florian.Rotman, Volovici.

Este o rușine fără margini și fără explicație și fără iertare “toleranță” oricui: guvernant, jurnalist comentator, dar mai ales a *scriitorului* față de acest stat terorist, rasist, obraznic, care este convins că își poate permite orice ticăloșie, orice crimă împotriva *omului* (ne-evreu, atenție), fiindcă în spate îi stă America!

V. Roncea îmi scrisese că... a înaintat textul (“Tismăneanu”) conducerii? Se vede că Comitetul Central al Zilei strâns consiliat de Rodica și Nicholas au zis *niet!* - în rusește, în text, doar ambii-doi de la ruși se trag - prin bunici.

IULIE

Sâmbătă 1 iulie 2006

Orele 19,45: Surpriză: Portugalia a învins Anglia. Cu 3-1, în final (după 120 minute de joc și terorizantul "11 metri"). Nu eram un admirator al portughezilor, ca echipă, mai degrabă Anglia mă atrăsese. Numai că azi Albionii au jucat foarte prost. Nici Lusitaniile nu au fost mai breji, dealtfel meciul propriu zis s-a încheiat cu 0-0. Dar la urmă, "Portocalia", cum îi ziceam eu în **Arta refugii** a învins. Parcă nu sunt nemulțumit. În inima mea Englezii au "scăzut" după ce am aflat că ambasada lor de la Berlin, în fiecare zi de meci al naționalei este coborât drapelul cunoscut de toată lumea, al Union Jack-iei (așa se va fi grafiind?) și înălțat cel cu crucea roșie pe fond alb - doar al Angliei, nu al... Marii Britanii. Nu am înțeles: exclușii sunt doar cei din Commenwelth sau și galezii și scoțienii și irlandezii...(de nord)? Oricum ar fi acest "local patriotism" este de un gust îndoielnic.

Peste o oră (la 21 Ora Parisului) va începe meciul Franța-Brazilia. Om vidè ce-o işi.

Ora 22,50. Franța a câștigat cu 1-0. A marcat Henry. Că tot n-am eu țară, mă bucur pentru bucuria țării gazdă a noastră de, iată, aproape 29 ani.

Duminică 2 iulie 2006

Vești cretine dinspre București:

Textul meu "Despre Tismăneanu..." nu este acceptat la nici un ziar din România Multilateroasă, altfel Democrată, ba chiar și Liberală - mai cu seamă. Firește nu îndrăznesc să mă compar cu Marele Tismăneanu, publicatul oriunde-oricând, ba chiar invitat să le facă onoarea - "profesorul", cum îl periază periatori îmbătrâniți întru lustruitul ghet(r)elor ca Leonard Oprea, Adâncul Cugetător de la Boston, acest neasemuit om-religios, misticul mereu-gata să poale pupa șefului de moment, mai ieri lui Manolescu: "Dom' profesor", apărîndu-l de atacurile ticăloșilor de "legionari" care nu pricepeau nimic din măreția Nicki-ului Botezător de Iliescu și spălător de sânge, acum lui Tismăneanu, alt domprofesor, el avînd standard universitar...

De ce am adus vorba de un lingău îmbătrânit în temenèle ca Leonardul Oprea? Doar ca să-i ard o labă acestui poet târâie-brâu și târâie-limbă care a sărit în "ajutorul" Manolescu, cel care tocmai făcuse o măgărie cetățenească și o păcătoșenie creștinească? - sau Loprea nu este creștin? Nu? Dar ce este el?

În fapt voiam să-mi pregătesc o punte aruncată pe malul altui cuvios: Dan Stanca. Câtă vreme de *Aldine* s-a ocupat Mihai Creangă

nu cred să fi fost text trimis de mine și nepublicat. Dar, vai, Mihai Creangă s-a pensionat, iar succesorul său, scriitorul Dan Stanca (cel care, imediat după 1989 se amestecase în discuția deschisă de mine despre “literatura de sertar”, zicînd că și pe el l-a prins rivoluția cu sertarele pline de texte... nepublicate) nu mișcă-n front, defilează după ritmul bătut de unul, pe nume Bogdan Ficeac, sergent-major de felul lui. Sau chiar plutonier.

Iată ce îmi scrie Valerian Stan - el trimisese textul meu lui Dan Stanca însoțit de câteva cuvinte de recomandare:

De dimineată:

“În continuare nici un semn de la Dan Stanca iar Aldinele au aparut si nici urma a textului trimis. VS”

La prânz:

“Dan Stanca nu-mi da nici un semn (va pun mai jos scrisoarea pe care i-am trimis-o). VS”

Cu adausul:

“Ah, desigur, editorul roman poate sa raspunda orice - inclusiv ca Paul Goma nici nu exista de fapt. Si daca nu exista, nici nu avea cum sa scrie vreun text. Iar un text care nu a fost scris nici nu poate pentru ca sa fie publicat VS

Nu doar misticul curvios (pleonasm permis) Dan Stanca nu răspunde la mesaje, la texte trimise (de ce mă grăbesc să-l acuz?: omul o fi, ca tot românul, la Mamaia, la Sinaia, la Tataia, la Gagicaaia - el mai degrabă la Muntele Athos), dar nici Andrei Bădin, cel care publicase interviul presărat de curbete și de sătrăiți-uri mentale în direcția Tismăneanului, de care vorbisem în P.S.-ul textului meu (și care acum câteva luni mă rugase îndelung să-i “acord” și lui unul).

Flori Stănescu îi face onoarea lui Bădin de a-i adresa o scrisoare:

“Stimate domnule Andrei Badin,
Dragi prieteni,

Am tot ezitat daca sa scriu acest mesaj, dupa citirea interviului luat de dl. Andrei Badin lui Vladimir Tismaneanu. Aproape ca nu ma intereseaza ce v-a minat in lupta, ce v-a mobilizat pentru realizarea lui. Dar ma intreb - si, probabil, ca nu sunt singura - de ce este minimalizat, trecut la index Paul Goma.

Sa lucrăm puțin pe text. Lasînd, deocamdata, de o parte întrebările formulate de domnia voastră.

<A enervat declarația mea recentă că Securitatea a fost o organizație criminală de la început pânăla sfârșit, iar dacă raportul final nu va ajunge la această concluzie, îmi rezerv dreptul la o opinie dizidentă. >

Uite, pe unii dintre noi nu ne enerveaza declaratia <recenta> a lui V.

Tismaneanu, dar mie imi pare ca dumnealui cam pune carul inaintea boilor. Cum ar veni, de vreo 16 ani se tot spune despre comunism ca a fost un regim criminal. Cel mai consecvent declarator, scriitor a fost chiar Paul Goma. Or, era nevoie sa fie numit V.T. staroste al unei comisii prezidentiale ca sa ne spuna treaba asta? Si sa-si creeze pe seama imprejurarilor un alibi de dizident? E hilar! Si, cita vreme isi rezerva el acest <drept> noi asteptam? (ca sa il lasam pe el linistit sa-si faca treaba pentru care a fost numit? Asa mi-a spus cineva recent. Pai, i-am lasat si pe Dej si pe Ceausescu vreo 45 de ani sa ne demonstreze cit de generoasa este ideologia comunista!) Noi nu suntem numiti, suntem doar simpli si normali. Pe noi de ce nu ne ia nimeni in seama?

<Cum poți să faci parte dintr-o comisie condusă de cineva căruia îi contești autoritatea profesională și morală?>

Pai, poti, daca intrebatur a acceptat sa faca parte. Desi este hipercunoscut pentru normalitatea, intransigenta si consecventa sa in apararea drepturilor omului si in combaterea ideologiei comuniste. Inseamna, poate, ca a dibuit o miza importanta pentru condamnarea oficiala a comunismului romanesc. Si, zic eu, prezenta lui Paul Goma si a altor absentii de marca ar fi compensat carentele de moralitate si <autoritate profesionala> ale altora.

<M-a costat mult sufletește să decid că nu pot colabora cu domnul Goma din motive de standarde profesionale. Am avut bună credință în relația cu dl Goma, iar domnia-sa, ulterior, și o spun acum pentru prima dată, mi-a trimis o scrisoare care se încheia cu cuvintele "îmi cer iertare". Îmi este greu de imaginat că mai pot avea o relație personală cu dl Goma. Îl voi admira în continuare pentru ceea ce a făcut și voi susține ca cărțile [sic] sale să fie publicate în România. Este nedrept să nu fie cunoscut!>

“Apoi, V. Tismaneanu, ca politolog ce se afla, incurca prea mult labilitatile sufletesti (caci parintesti!) cu studiul aprofundat al sistemului comunist, cu <standardele profesionale>. Nu vi se pare? Daca as fi fost ziarista l-as fi intebat cum de isi permite sa sugereze ca Paul Goma nu detine standarde profesionale in materie de comunism (si de combatere a lui!), cum de isi permite sa hotarasca el (chiar daca numit de presedinte) ca cel mai important reper istoric al dizidentei romanesti, care a scos cu demnitate Romania din inertia mamaligoasa a rezistentei prin cultura facind sa se cutremure constiintele vinovate ale romanilor si Europei, poate fi indepartat in felul in care au facut-o V.T. si amicii lui de spritz si de interese?”

“Il admira? Este nedrept ca Paul Goma sa nu fie cunoscut in Romania? Atunci de ce contribuie la minimalizarea si marginalizarea lui batindu-si joc de noi si de istoria noastra traumatiza(n)ta?”

“DE CE NU II ACORDATI LUI PAUL GOMA UN DREPT LA RASPUNS? Mai bine spus, de ce trebuie sa creada romanii ca Paul Goma nu are nimic de spus, mai mult, ca este vinovat de ceva?”

Paul Goma stie si poate sa isi ceara iertare. Intrati pe www.paulgoma.free.fr si vedeti cum si de ce a facut-o. Doar pentru ca ii atribuisse lui V.T. un text care nu era al lui. Atit. Si nimic mai mult.

“Eu, personal, nu astept sa condamne Vladimir Tismaneanu comunismul. Vreau doar sa apuc sa traiesc un strop de normalitate in tzara asta nenorocita, in care cenzura a dobandit gratziozitati de felina.

Flori Stanescu”

În legătură cu care Valerian Stan:

“Am vazut si eu interviul dlui Badin cu V. Tismaneanu si cred ca dna Stanescu ridica aici cateva chestiuni importante, la care subscriu aproape in totalitate. In ce priveste "dreptul la raspuns", mi se pare si mie absolut nedrept ce se intampla. Numai din ce-am reusit eu sa vad, VT a avut posibilitatea sa-si spuna punctul de vedere in cel putin trei interviuri in trei publicatii foarte raspandite - Adevarul, Cotidianul si 22, timp in care un text al lui Paul Goma, care priveste in special neadevarurile spuse de VT in privinta sa, nu isi gaseste locul in nici o publicatie din tara. Aflu ca textul dlui Goma v-a parvenit si dvs, dle Badin. Asa cum va stiu, sunt sigur ca veti face tot ce se cuvine ca el sa fie publicat in Adevarul. V-as fi o data in plus recunoscator daca ne-ati da si noua o semn in legatura cu chestiunea aceasta.

“Valerian Stan”

Apoi:

“Cred ca textul Dlui Goma ar trebui trimis si la 22 - sigur ca nu-l vor publica, dar sa se stie inca o data despre ce e vorba; in orice caz, urmatorul Jurnal al Dlui Goma ar merita sa noteze lucrurile acestea

VS

“Grigore Culian imi scrie ca textul va aparea in NYM din 5 iulie.”

Eu:

La 22 nu am trimis - din obișnuință: să *nu*-mi publice Palada, ceea ce... *nu*-mi publica Adameșteana?

Flori Stanescu:

“Dragi prieteni si (ne)cunoscuti,

“Cum nu pot sa va retransmit mesajul de raspuns primit de la dl Andrei Badin, imi permit (fiind textul meu nu cred ca este vreo problema!) sa va trimit ultimul meu mesaj catre domnia sa.

“Este un mesaj chiar ultim, de ruptura.

“Nu ma indoiesc, veti deduce raspunsul sau printre rindurile mele.

“Oricum, unde dai, si unde crapa! Ce intreb eu si ce mi se raspunde... Noapte fara ploaie si vint,

Flori”

“Stimate domnule Badin,

“Daca domnia voastra crede ca in interviul cu pricina Paul Goma este <doar un subiect tangential> inseamna ca eu sunt cu adevarat <vitriolanta>, am trecut prin facultatea de istorie precum gisca prin apa, tot ceea ce am scris si publicat (umil, dar asa este cind esti un marginal care incearca sa-si supravietuiasca familia din munci la fel de umile, dar oneste!) este nul etc.

“Faptul ca Paul Goma a beneficiat de un interviu acum nu stiu cita vreme (care nu avea nici in clin, nici in mineca, sub nici o forma, cu ce dis-

cutam noi aici - anume contextul creat de Comisia Basescu-Tismaneanu), ca Valerian Stan publica in New York Magazin (oare de ce a ajuns dl V.S. sa publice aproape numai in NYM?) nu justifica deloc atitudinea presei romanesti de azi fata de Paul Goma si de toti cei care au alte optici asupra trecutului si prezentului. Nu stiu cum o fi la ziaristi, dar in materie de istoriografie cronologia este esentiala in identificarea unui subiect. Asadar, daca imi spuneti mie ca privim mult prea mult in trecut si prea putin in prezent, nu doar ca ati <gresit> destinatarul, dar riscati sa il scoateti din sarite.

“Daca avem alte pareri inseamna ca omorim un proiect inainte de a se naste? Ca avem apucaturi tipic romanesti? Dar domnia voastra ce este? Considerati ca avem nevoie de o schimbare de tactica si de ton. Eu, personal, folosesc <tactica Flori Stanescu>, nu sunt angajata institutiilor statului. Cit despre ton, cele mai mari mirsavii, crime si incalcari ale drepturilor omului se fac pe cele mai echilibrice si suave tonuri diplomatice.

“In legatura cu afirmatia ca s-a spus cam tot ce se putea spune pe acest subiect m-ati facut praf. (deductia logica in context sa fie oare ca pentru Paul Goma si altii nu mai exista motivatie, <cerere>?) Fac o marturisire <publica>. In 1990, cind faceam practica la Arhivele Statului (apropo, ma pricep la cititul in arhive si in <limba de lemn>), directorul de atunci - generalul Munteanu, se intelege ce <functie> avea! - mi-a replicat cu un zimbet cald si ingalat-binevoitor (ah, tonul!) <Domnisoara, nu este nevoie sa vedeti dosarele cu Miscarea Legionara, pe acest subiect a scris tot ce se putea scrie regretatul Aurica Simion>! Eu tocmai iesisem din comunism si tot ceea ce stiam despre legionari era deformat de istoriografia oficiala. Era pur si simplu curiozitatea unei studente in anul I. Ei,...

“Carevasazica, traим intr-o tara libera?

“Nu, domnule Badin, nu depinde (si) de mine ca Paul Goma sa primeasca ceea ce merita. Ci depinde de noi toti daca mai meritam ceva. Nu incercati sa ma faceti pe mine (care sunt o nimeni in tara asta de cacat) vinovata de eventualul esec al Comisiei Basescu-Tismaneanu sau de marginalizarea lui Paul Goma.

“Daca as putea, daca as avea voie, as face din mesajul dvs. de raspuns catre mine si dl Valerian Stan un studiu de caz intr-un manual de istorie pentru clasa a XII-a. Ca sa intelega si eventualii tineri doritori de a deveni ziaristi cum nu trebuie sa faca jurnalism.

“Dvs. nu ne-ati raspuns ca un ziarist, ci ca un om politic.

“Eu nu astept ca Vladimir Tismaneanu sa isi faca treaba si sa il critic dupa. Ce, sta prost cu nervii, nu-i place sa fie criticat? S-a invatat doar cu laudele? Este personaj public acum, nu majoreta. Vad in ultimul timp cum se pling marii barbati romani ca sarmanul specialist nu este lasat sa cugete la condamnarea comunismului. Asta-i culmea! N-aveti decit sa sprijiniti dvs. Comisia B-T, nu mi-a cerut mie ajutorul. Eu nu sunt presa romana. Pe de alta parte, nu stiu de ce sunteti atat de lezat de un biet mesaj internetic. Trebuie sa comunicam si noi, cei fara iesire <in larg>, cumva.

“De acum inainte, domnule Badin, nu veti mai fi destinatarul nici unui mesaj dinspre mine. Evident, am dreptul sa va citesc articolele si interviurile. Sper.

“Cu amaraciune,

“Flori Stanescu”

Luni 3 iulie 2006

Am înțeles că azi este pronunțarea (procesului). Am pus întreba-rea, urmează să mi se confirme-infirmă.

Am impresia că prietenii mei de la București suferă mai mult decât mine de pe urma refuzurilor presei de a reproduce “Către Tismăneanu - în 11 puncte”. Și eu în locul lor aș avea același reflex - de solidaritate. Însă eu, vai, mă aflu *în* și nu: *la* - locul meu... Nu fiindcă puțin mi-ar păsa (cum să nu-mi pese că nu mi se dă dreptul la replică în presa în țara mea?, la urma urmelor mult mai a mea, țara aceea decât a tuturor șefilor de ziare și reviste măcar pentru că *eu am făcut* câte ceva pentru ea și am fost pedepsit pentru *facte*. Doar n-o să mă apuc să-mi compar *faptele* cu ale lui Dan Stanca (care fapte: cele de care-i erau pline sertarele când Brucan a fluierat ieșirea în recreație?), sau cu ale vajnicelor anticomuniste Palada, Adameșteanca, ori a bărbaților Lefter, Bădin? - ce să mai vorbesc de tovărășeta Carmen Mușat - care nu poate pretinde că “Revoluția” a prins-o minoră și inocentă: în ‘89 era de doi ani absolventă a facultății, numai bună pentru schimbul-de-mâine (a și devenit, dar ea nu-și dă seama).

Iată, obișnuința creează rele deprinderi. Iar acestea, la mine, nu intră în categoria resemnărilor, deși uneori (adeseori) îmi vine tare greu să continuu - ca bivoliile copilăriei mele ardelenă: trăgând în genunchi. Tare foarte-greu.

Ca orice ființă omenească (sic) și eu am avut visuri (nu vise) - de copil: să zbor, să mă înalț în văzduh, iar de acolo să privesc, lumea aflată jos, să văd... Era să spun: “furnicarul”, dar nu spun; ci lumea noastră, pământenească, gliioasă - și dragă.

Deși nu m-oi fi crezând eu buricul pământului, mă cred, în schimb, un spin în Talpa Țărișoarei. Și chiar dacă vinovații de “trata-mentul” aplicat mie, prin nepublicare (cărți, articole), prin complicitate (e-he, complicitatea în mizerie - cu “ăla de e bun la suflet: ne dă gamela pe vizetă”, carevasăzică gardianul care ne păzește de cel rău...), potrivit discursului standardismănean al unui profesor universitar - o cunosc, solidaritatea asta, n-aș mai cunoaște-o, din închisoare, din domiciliu obligatoriu, din... “libertatate”). Apoi, am mai spus-o când am vorbit de romancierul Dan Stanca: or fi plecat chiar și prozatorii patriei, ca omul-nou, în vacanță, să se odihnească, după atâtea eforturi estetice pe câmpul culturii. «Ce, vrei să nu mă duc în concediu?», cum mă bătea la palmă intelectuală clasa, Adameșteanu...;

...eu, de acolo, din punctul înalt de observație... observ; văd; știu; țin minte.

Plecarea în concediu - mai ales de vară, a fost totdeauna un pretext infantil («Doamnă, vă rog să nu mă ascultați azi, că mă doare capul/burta...»); un alibi. Interpelatul - vinovatul direct sau complicele - nu răspunde la... interpelare, el pleacă în concediu (ca să nu răspundă); el zice: «Așteaptă-mă aici, mă întorc într-un minut și-ți

spun cum a fost...» - și nu se întoarce nici după 7-8 ani, câți au trecut de când Marele Volovici, întreat de Micul Dan Petrescu în legătură cu chestiunea esențială: pe ce anume lucrase el, editor, **Jurnalul** lui Sebastian: pe manuscrisul original?, sau, cum spusese alt Mare - în toate direcțiile: Z. Ornea: «Pe xeroxuri originale!»? - și el zice: «Las' - că-ți explic eu...» - și trec deceniile, uneori "explicătorul" decedează-prin-murire, iar tu aștepți, crăcănelic, să afli pentru-că-de-ce-domnule?, de-ce-nene?

Dacă nu sufăr peste poate din pricina soartei mele de nepublicat în țara mea, în limba mea - că n-o fi țara aceea proprietatea lui Manolescu-UNESCO!, nici a lui Oișteanu-Holocaust (deși, mai știi, noi fi eu la curent cu "tranziția", vorba lui Lefter...?), sufăr, în continuare de culpabilitate-neputință: prin prezența mea - mai potrivit ar fi: prin existarea mea am provocat celor apropiați mie, neazuri. În ultima vreme lui Liviu Ioan Stoiciu (chiar dacă el protestează, contestează acest rezultat mizerabil, purtând marcă românească: «Tu ești ăla, *cu Goma!*»), ceea ce semnifică: «Nu mai ești de-al nostru, tu te-ai făcut antisemit *ca Goma!*»); apoi lui Valerian Stan - nici el nu mai este publicat decât în *New York Magazine*. Apoi Stăneștii: ce erau ei marginalizați înainte de atingerea de mine, însă după aceea... În capul pătrat (deși uni-tricolor, vorba unui sărar) al "românilor de bine", ca Marius Oprea explodează de-a dreptul concluzia: «A, păi ăsta-i ăl cu Goma...» și nu este necesară continuarea, doar suntem în Regatul-Republican al Adameșteancăi, Elipsolteanca, cea cu:

«Ce știi tu, bă, păi eu reprezint!» - și gata "motivația".

Fac o pauză cât să reproduc scrisoarea lui Valerian Stan către Bădin (acest bădin: are să intre în cartea de istorie băgat pe blat de Valerian Stan și de Flori Stănescu). Mai întâi rezumă scrisoarea de răspuns a bădinului:

"In scrisoarea sa, dl Badin ne sfatuieste sa-l lasam pe Tismaneanu sa lucreze ("Dormi linistit, FNI lucreaza pentru tine!"), sa nu mai fim asa de incrancenati si "vitriolati"... Din scrisoarea sa mai rezulta si ca nu va publica textul lui Paul Goma (text vrand sa raspunda inclusiv neadevarurilor spuse pe seama sa de VT in interviul cu Badin) cu "argumentul" ca... Paul Goma "si-a explicat pozitia fata de dl. Tismaneanu in ZIUA, iar dl. Stan a scris numeroase articole pe acesta tema in New York Magazin". I-am raspuns cu randurile de mai jos:

Valerian Stan"

Apoi răspunsul său:

"Domnule Badin,

"In ce ma priveste, resping sfaturile complet nepertinente si lipsite de decenta pe care va permiteti sa mi le dati. (Numai pentru ca nu vreau sa insist nu va spun mai mult decat atat: mi se pare deplasat sa-mi dea sfaturi de comportament public un ziarist platit din banii lui Taher/Hrebenciuc/Tinu si,

mai nou, Patriciu).

“In interviul pe care i l-ati luat, Tismaneanu spune mai multe neadevaruri privind povestea cu Goma si cu Comisia sa, iar apelul pe care eu vi-l facusem venea sa va aminteasca de o regula deontologica elementara, anume ca ar fi trebuit sa dati cititorilor dvs posibilitatea sa-l asculte si pe Paul Goma. Dvs scrieti: "De asemenea, domnia-sa si a explicat pozitia sa fata de dl. Tismaneanu in ZIUA, iar dl. Stan a scris numeroase articole pe acesta tema in New York Magazin". Ce legatura au astea, dle Badin, cu faptul ca dvs ii refuzati lui Paul Goma un text in care intentiona sa puna la punct - in Adevarul, acolo unde au fost tiparite - neadevarurile pe care Tismaneanu le-a raspandit in cele patru zari cu concursul dvs generos?

“N-am mai citit demult ceva mai lipsit de logica decat mesajul dvs. Dar bine ar fi sa fie numai lipsa de logica...

“Valerian Stan”

Am pierdut șirul. Deci mă opresc.

Am scris un bilețel lui Tismăneanu:

Paris, 3 iulie 2006

Domnule Vladimir Tismăneanu,

În 22 iunie acest an am scris textul “Despre Vladimir Tismăneanu - și nu numai - în 11 puncte” în replică la interviul luat de A. Goșu, publicat în revista 22.

Numai că nici “22” (Rodica Palade) nici “Aldine” (Dan Stanca) nici “Ziua” (S.R. Stănescu) nici “Adevărul” (unde filtru este A. Badin, cel care a luat interviul la care fac aluzie în Post Scriptum) nu au răspuns - cu excepția ultimului, care a transmis hotărârea: NU.

Dacă aș fi în locul lui Vladimir Tismăneanu, m-aș îngrijora. Sunt convins că din partea sa nu a fost emis nici un ukaz de a nu publica ripostele lui Goma la propostele lui Tismăneanu - ar însemna să ne întoarcem în cumpliții ani 1948-1958 când la “puritatea ideologică” a textelor apărute în volume, în presă vegheau: delirantul Chișinevschi, ferocele Răutu, subalternii săi devotați Valter Roman, Leon Tismăneanu, Goldberger, Ofelia Manole și alți tovarăși de alte naționalități de sinistră amintire.

Pentru a-și “repera” onoarea, Vladimir Tismăneanu (dar vrea? - vom verifica numaidecât) are de făcut următorul lucru:

Să se adreseze șefilor publicațiilor respingătoare, propunându-le textul de mai jos, însoțit de scrisoarea de față, în virtutea toleranței, chiar dacă aceasta nu face parte din panoplia “standardelor academice” cu care mi-a închis gura când m-a anunțat că nu mai fac parte din Comisia prezidențială pentru studierea comunismului - fiindcă îmi lipsesc standardele...

Dacă va pretinde că el, Vladimir Tismăneanu este un biet profesor la Maryland, în trecere prin București (în momentul de față aflat la odihnă binemeritată la Sinaia, Mamaia, Tataia) și că nu are nici o putere (sic) să ceară, să impună, să dikteze - îi voi răspunde cu o anecdotă adevărată:

Acum câțiva ani, în Franța izbucnise un scandal: scriitorul Renaud Camus (a nu se confunda cu Albert, mort în 1960) scrisese în Jurnalul său, publicat, că la postul de radio France Culture lucrează mult mai mulți redactori evrei decât neevrei, iar aceștia invită în emisiunile lor prieteni, colegi - tot evrei - mai numeroși decât neevreii. Bietul Renaud Camus, el, naivul, în virtutea dreptului de expresie, își exprimase o *opinie* care, nu întâmplător era

și exactă - și nu doar privind posturile de radio, ci și la cele de televiziune - dar ce campanie a fost orchestrată împotriva fiorosului "antisemit"! - la care au participat, cu sfânta-le indignare tenorii (în România li se zice: "directorii") opiniei publice indignate.

Singurul dintre intelectualii care nu s-a năpustit să dea cu parul în capul blasfematorului "antisemit" a fost filosoful Alain Finkielkraut, titular al unei emisiuni săptămânale, "Répliques" pe care o deține și azi la postul de radio maisusnumit. Evenimentul se petrecea înainte de izbucnirea ultimei Intifada - provocată de Ariel Sharon, astfel ajungând el la guvernare - deci pe când Finkielkraut încă mai era o persoană rezonabilă, cu care se putea discuta (chiar și despre Palestina, fără ca el să invoce "argumentul demografic"! - depun mărturie, pe atunci eram în relații normale) - și care a intervenit ca un șef de clasă, bătînd din palme, cerînd atenție și spunînd, în esență:

Este adevărat ce susține Renaud Camus că la France Culture sunt mulți redactori evrei - dar ar fi trebuit să recunoască: *mulți* nu semnifică *toți*. Doar *suntem în Franța unde chiar și francezii au dreptul să lucreze la acest post de radio...* (sublinierea îmi aparține).

La o astfel de insolență cu care fusese deturnată, diversionată (sic), viciată discuția nimeni dintre bravii francezi nu a reacționat: și ei sunt traumatizați, paralizați de culpabilizarea cultivată consecvent de holocaustologi.

Eu însă, român fiind - chiar de nu am nici un fel de cetățenie (româna mi-a fost furată de *Statul român în 1977* și nerestituită nici azi - cu scuze), îmi spun că românii mei n-or fi ei chiar atât de lași, de nedemni - cu condiția ca un evreu să le dea bilet de voie la exprimare, fie și cu perfidia subtilă (!) a unui Alain Finkielkraut.

Așadar îi propun lui Vladimir Tismăneanu să se adreseze el tovarășilor responsabili de ziare-revistei posturi de radio și televiziune, recomandîndu-le să publice textul "Despre Vladimir Tismăneanu - și nu numai - în 11 puncte" însoțit de scrisoarea de față. Astfel va face să înceteze zvonul că el ar fi dat dispoziția de a i se interzice lui Goma dreptul de a publica - cu atât mai puțin: dreptul la replică - în românește, în România.

Tot se lăudase (despre V. Tismăneanu este vorba, în continuare) că el va face tot ce-i stă în putere pentru ca Goma să poată publica, în limba sa, în țara sa - ei bine, iată ocazia!

Drept care atașez textul cu pricina și aștept rezultatul intervenției sale - în favoarea mea.

Paul Goma

Marti 4 iulie 2006

Noapte sufocantă. Dimineața, la orele 5, erau 27°C pe balcon. Iar azi se anunță o și mai caniculoasă încercare.

Dan Culcer nu este de acord cu Scrisoarea către Tismăneanu. Crede ca-i dau prea multă importanță. Și că nu e clar ce vreau să demonstrez; și mai ales nu e limpede ce vreau să obțin - prin scrisoarea: să-l împing pe VT într-o situație dilematică în care să se dea de gol? S-a dat deja. De ce să se bată el pentru dreptul meu? Cer unui escroc să joace cinstit? De ce am nevoie de intermedierea lui V. Tismăneanu? Cine-i așa și ce rol vreau eu să joace el în viața mea?...

Culcer este consecvent: de la o vreme (de când îi reproșasem că semnase lista pentru re-alegere lui Iliescu, în urmă cu peste un cincinal? sau de când l-am-pus-bine, în Jurnal, după ce a semnat Apelul lui Ilieșiu?) mormăie, mârâie, bârâie, hârâie, nemulțumit de mine...

Nici eu nu sunt mulțumit de mine. De fiecare dată când fac o nefăcută mă întreb dacă nemulțumitul mârâitor al facerii mele nu are dreptate? Găsesc că da: are. După care găsesc: parcă și eu așa avea (ceva-oarecum) dreptate. Ce-i de făcut într-o astfel de dilemă din care nu ies? Ce să fie de făcut: “din greșală în greșală/, spre victoria finală!”

Catastrofă la Valencia - metrour - catastrofă perpetuă în Palestina, inundații în România și în Calabria.

Și noi? Noi - la mijloc, în cuptorul Parisului.

Acum este ora 7,30 și va trebui să ies în piață, pentru legume-fructe - cât e răcoare (ce să spun: răcoare!): dacă mai zăbovesc, are să-mi fie foarte greu să merg încolo. Dar și mai greu să mă întorc.

Mă consolez de ne-publicare, spunându-mi că internetul suplinește - în foarte mică măsură, dar o face - presa scrisă:

În ultimele luni mi-au scris e-mail-uri câteva zeci de elevi și doi sau trei studenți. Aflaseră despre existența mea de la colegii lor; niciunul nu văzuse, necum să citească vreo carte de-a mea. Căutaseră pe internet, găsiseră. Și copiaseră, imprimaseră-dăduseră-mai-departe cum ziceau comuniștii că făceau ei, în negra 'galitate. Unii își spun numele și localitatea - jumătate din ei sunt basarabeni - alții se păstrează în pseudonimat... Ultima scrisoare, parvenită ieri:

“(...) -AM HOTARAT SA NU INVAT PENTRU BACALAUREAT IONA DE M. SORESCU-DATORITA FAPTULUI CA A FOST COMUNIST-IAR PENTRU ACEST LUCRU AM AVUT DE PIERDUT LA NOTE LA SCOALA(CLASA A 12-A)-AM INTREBAT-O PE PROFESOARA DE ROMANA DE CE NU NE DA CEVA DE PAUL GOMA DE CITIT-MI-A RASPUNS CA GENERATIILE TINERE VOR CITI-ASA CA SA TRAITI SI NUMAI BINE DOMNULE GOMA!”

“(...) SI AM CITIT FIECARE ELEV IN PARTE CATE UN FRAGMENT DIN „SAPTAMANA ROSIE,, -A FOST CEL MAI VIU DOCUMENT SI UN MOMENT DE TACERE ABSOLUTA IN CLASA -TOATA CLASA A FOST IMPRESIONATA DE ORELE DE FINAL DE AN DE LA ISTORIE -VA APRECIEM SI IUBIM! (AU FOST EXTRASE DE PE INTERNET)”.

Nu i-am mai pomenit pe “bătrânii” care mă descoperă. Și aceștia, în majoritate sunt basarabeni-bucovineni, cam de vârsta mea, deci erau copii în momentul Catastrofei Noastre de la 28 iunie 1940. Tăcuseră și ei - până în 22 decembrie 1989: să între (iar) în pușcărie?; apoi, constatând că “schimbarea” este numai în vorbe au tăcut în continuare: erau bătrâni, erau bolnavi, erau dezamăgiți, la ce bun să deschidă gura?

Palestina. “Discursul” și “metodele” israelienilor sunt ale unui *stat în război cu alt stat*. Or nu poate fi vorba de nici un război, ci de *acte de terorizare a ocupatului de către ocupant*. Păstrând proporțiile, în esența lor acțiunile militare israeliene se aseamănă cu cele duse de Secu-ritate împotriva partizanilor noștri. Este adevărat că trupele MAI erau formate din românii ocupați de ruși luptând împotriva românilor care nu acceptau ocupația - pe când în Palestina Țahalul este în exclusivitate alcătuit din evrei. Dacă în folosirea mijloacelor moderne de luptă - ținând cont și de timpul care a trecut iar tehnologia belicofiloașă a făcut enorme “progrese” - Țahalul a învățat câte ceva de la americani, deși eu înclin spre din contra: americanii au învățat de la israelieni metodele cele mai odioase, mai umilitoare, mai degradante, mai deumanizante de a trata prizonierii - prin *ură*, care devine: *-de-rasă*. În privința liniei generale este evidentă influența rusească (cu o singură deosebire: rușii nu își recuperează prizonierii, ba, când aceștia li se întorc singuri-singurei, ori li-i trimite dușmanul, tot ei, nefericiții prizonieri sunt pedepsiți).

Mi-a trimis Luca Pițu numărul pe iunie-iulie 2005 al revistei *Rost*. Există și studiul lui Mircea Stănescu “Represiunea comunistă împotriva culturii, studiu de caz: Paul Goma”

Numărul este închinat lui Gavrilă Ogoranu.

Toate numele partizanilor pomeniți în studiu îmi sunt cunoscute: din anul școlar 1953-54, de la Făgăraș, după eliminarea de la Sibiu - firește, de la colegii (și colegele!) de liceu, de internat, fiindcă acolo relații cu adulții nu aveam. Am pus în **Roman intim** scena atroce - însă cât de pedagogizantă prin terorizare! - a “descărcării buștenilor”: trupurile înghețate ale împușcaților aruncate din camioane în fața clădirii Securității aflată lângă liceul de fete.

Din păcate autorul articolului (același Iuliu Crăcană) omite (cu o singură excepție: un ofițer Popovici; sau nu va fi știind ?) - numele securiștilor care i-au hăituit, au terorizat membrii familiilor urcaților la munte, transformându-i pe cei mai mulți în “informatori”. Numai că aici este folosit un fals termen, căruia eu îi dau altă accepție: *informatorul* este (sau devine) persoana care nu a fost implicată în “caz”, sau într-o măsură nesemnificativă; el dă *informații* Securității de bună voie sau pentru răsplată; sau pentru “iertarea” unei culpe anterioare. Dar să spui despre victime, în special despre mame, soții, copii care, după ce au fost arestați, torturați, că sunt “informatori” (de la: *a da informații*) pentru că sub tortură au divulgat fapte sau vorbe care îl apasă și pe cel vizat - dacă se ascunde - dar și pe el, membru al familiei... Este și incorect și calomnios. Acestora din urmă - “favorizatorii” (de mirare că I. Crăcană omite - sau nu cunoaște? - acest termen) “*informațiile*” *le erau stoarse, zmulse prin șantaj murdar și prin tortură curată* (Securiștii, rușinoși, mie-mi spui, foloseau, pentru tortura de ultim

grad : “mijloace specifice” (sic).

O altă pată albă: un capitol este intitulat “Capcana ‘fuga în Grecia””, spune ce spune dar nu pomenește un nume: Ion Bucelea. Întâmplarea a făcut ca în anul următor celui de la Făgăraș (1953-54), la Rupea, să fiu coleg de cameră cu profesorul de matematică Ion Bucelea. Și tot din întâmplare (a dracului întâmplare!) în martie 1958, în carantina de plecare de la Jilava să-l întâlnesc pe Bucelea: am fost colegi de carantină de sosire la Gherla timp de vreo lună, apoi, cu o “pauză” de patru luni, a mea în Zarcă, de prin august, am devenit iar coleg de cameră-stadion (209?) care, înainte, la 14 iunie se răsculase și ea. În mai multe cărți am pus episodul despărțirii de Bucelea, eu urmînd să mă liberez (sic) așternînd și mânia, aproape ura cu care el îmi refuzase puloverul “blindat” pe care i-l oferisem. Oricum, de la el aflasem ceva amănunte despre înmormântarea, într-o grădină, a unor partizani împușcați, despre tentativa de fugă în Grecia...

Nu am mai avut vești dinspre el până prin 1998 (?) când Lucia Hossu Longin a filmat două episoade pentru “Memorialul Durerii”. De la ea am aflat amănunte despre Petrișor și despre Borza (rele!) în schimb despre Bucelea: bune, ceva în genul: el a fost unul dintre puținii care nu au băgat pe alții în pușcărie...

Ei bine, nici acum nu am aflat mai multe de la I. Crăcană.

Miercuri 5 iulie 2006

Surpriză: Germania a pierdut cu 0-2 în fața Italiei. După cum a jucat : fără fantezie, fără vlagă, fără orizont - nici nu merita altceva. Ei, da: acest Campionat fusese croit de nemți, pe măsura nemților, la ei acasă, pentru încoronarea lor... Este de înțeles marea deziluzie, dar vorba fotbalistului-de-rînd: balonul el este cam rotund...

În astă-seară: Franța-Portugalia. Om supraviețui și-om vedea.

Ce minunat prilej de concentrare umană, de entuziasm de mase, de tristețe națională, de arătare a mușchilor, de lacrimi cât pearja, vărsate chiar de cei care detestă fotbalul! Nici un alt sport, nici o altă manifestație populară - de muzică, de teatru - nu întrunește sufragiile... mondiale - ca fotbalul. Și asta de la generalizarea radioului: el a permis “pătrunderea febrei în cel mai izolat cămin”. Iar după apariția televiziunii...

După meciul Franța-Spania s-a difuzat un firicel de reportaj dintr-o mănăstire de maici, dominicane, cred, prezentînd momentul întâlnirii televizate (ce idee luminoasă avusese acel jurnalist!). Într-o sală imensă - va fi fost trapeza, însă acum cele vreo douăsprezece călugărițe erau stinghere, nu ocupau întreg spațiul. Iar femeile acelea fără tinerețe, fără dinți, fără vreo cunoaștere a fotbalului, săreau, tresătau, încurajau, se prăbușeau în disperare (când “ai noștri” pierdeau mingea), țopăiau de bucurie, chirăiau, urlau, dansau - acolo, în Sfânta Casă a Domnului, riscînd flăcările Iadului pentru păcatul

pământesc al lăsării, al abandonării în brațele Diavolului Fotbal!

Recitind - cu plăcere, recunosc spășit - **Altina**, am fost surprins (ei, da; surprins!) să aflu cât de bolnav eram în vara anului 1997, când scrisesem acest romănaș (ce, nu merge: romănaș?, dar “tocăniță de văcuță” de ce merge? Fiindcă ea este ceva de mâncat? Dar și altina pe varză, ea este delicioasă!). Comparînd perioadele, trag concluziunea că, acum, deși cu 9 ani mai... bogat în hibe trupale și inimale, nu mă simt, ca atunci, cu un picior în groapă, doar popa să-mi deie ultima împărtășanie lipsind. Este adevărat, am mari dificultăți (dureroase, ca să mă exprim) la mers, memoria îmi face tot mai des pocinoage (pocinoguri?), dar-însă-totuși, mă ține la suprafață masochismu-mi structural, conștiința că sunt persecutat, interzis, exclus, expulzat.

Ciudat este că strigînd apelul nominal al celor care au pus la cale, au pus în aplicare, au consimțit la “planul de măsuri”, vorba Organelor Noastre, deci tot vinovați prin complicitate sunt și ei, nu mă încercă, de-o pildă *ura* față de acești prieteni care m-au trădat, față de acești frați care m-au vândut.

Nu, nu. Sigur este că la începutul “campaniei” (care se situează în vara lui 89, când cu Marea Uniune a Scriitorilor a lui Breban și a lui Țepeneag), furios pe agresori, s-ar putea să fi încercat și o umbră de astfel de sentiment. Dar numai “o idee”. Cu timpul... Eh, timpul, cum lucrează el la ameliorarea producției la hectar de creaturi umane! Cu timpul, ziceam, am trecut la alte simțiminte, vorba clasicilor.

Ură față de cei care m-au îngropat de viu? Luînd-o ierarhic:

Ură față de Monica Lovinescu? Dar eu nu fac parte dintre ființele care “ce mult au iubit ele, urînd” (sau invers). Ca basarabean, deci liric-patetic, în momentul în care m-am convins că Monica Lovinescu îmi face rău cu metodă, cu strategie, cu tenacitate și nu din vreun accident; că organizează facerea răului prin puii săi : Liiceanu, Adameșteanu, D.C. Mihăilescu “și așa mai demult”, cum zicea profesorul de zoologie al lui Dimov, am simțit că mă cuprinde... *jalea*. Am și notat această simțire, fiindcă voiam să evit cuvântul adânc ofensator (și adevărat): *milă*. Forțînd oleacă limba română: îmi era *jale de* Monica Lovinescu, cea care ce fusese dânsa și iată ce ajunsese (de brațetă cu Getuța /Dimisicuța/, vorba lui Dan Petrescu...)

Așadar, nici vorbă de *ură* împotriva ei pentru ceea ce întrezăream că mi se va întâmpla după ukazurile: «Îmi pare rău că l-am cunoscut pe P. Goma», apoi: «Goma este contestat».

Ura este un sentiment - sau un tratament - pe care îl rezerv celor care mă agresaseră de totdeauna, care mă însângeraseră de când am tinere-de-minte și cu care m-am înfruntat de când mă știu: bolșeruşii, komisaricii, securoşii. *Ura*, la mine este o armă (zic și eu, ca să mă încurajez) de război - înfruntări pe care le-am pierdut cu regularitate de pendul. *Ura* fiind granița, șanțul, gardul, zidul care mă desparte de dușmanii mei jurați - și permanenți.

Or Monica Lovinescu (și Virgil Ierunca) nu mi-a(u) fost dușmani, ci... mai grav: prieteni trădători. Securistul “lucra” cu tancul, cu bulldozerul, situația era în alb-negru: el - de la începutul conștiinței mele - încerca să mă strivească, eu... încercam să nu mă las strivit. Inegală, dezechilibrată, necomparabilă înfruntare - el o mașină monstruoasă (Apa-ratul, Organul), o instituție a Terorii, eu, un biet ins, o muscă, un șoricel care, ca în filmele de desene animate, se ridică în două picioare și se bate cu lăbuțele în piept, a acceptare a “duelului”. Ridicol, nu? Cum altfel? Ridicol și prostesc din partea mea, fiindcă... “Nu te pui cu Puterea”.

Deci: *am urît* Puterea, Aparatul, Organul și pe reprezentanții (citește: ciomegele) lor.

Însă, iată, pe Ivasiuc nu l-am urît, nu-l urăsc - *mi-e jale de el*. Fiindcă a fost prietenul meu, fiindcă am împărțit cu el gamela și tinea, la Gherla, fiindcă în libertate am mâncat la masa lui și am fumat din țigările lui (o scăpare: nu i-am băut whisky-ul, vorba lui Breban). Iar el m-a trădat, m-a vândut. *Ce jale!*

Continuu, coborîtor, ierarhia avînd-o în vârful moțului pe Monica Lovinescu:

Gabriela Adameșteanu: cum s-o urăsc (tocmai pe ea?). Dar ea, sărăcuța, e atât de proastă, de căcăcioasă, de lașă, de imorală, de veninoasă, de răzbunătoare, încât nu merită ura - ci jalea;

Liiceanu : i-aș acorda o decorație (“și-o considerație”, vorba unei manéle) dacă l-aș “jigni”, tratîndu-l cu tot respectul pe care nu-l merită; altfel reprezentîndu-mi-l unsuros, cu profilu-i spiritualizat de știucă păroasă și asudată - mă copleșește jalea;

Manolescu: el nici măcar jale nu-mi mai provoacă. Doar *milă*. Față de imensul nimic, strălucitul mediocrulescu, altfel lingău ordinar. Și ce profil-drept prezenta înainte de decembrie 89 și cum s-a arătat a fi din-față începînd din iunie 1990, după spălarea de sânge și de căcat a lui Iliescu: “Omul cu o mare...”

Joi 6 iulie 2006

Franța-Portugalia: 1-0. Întâlnire extrem de tensionată, de aceea nu va lăsa o amintire nepieritoare.

Vineri 7 iulie 2006

Palestina. Israelienii distrug cu tancurile, cu elicopterele case, drumuri, poduri, școli, spitale,ucid oameni pe care îi taxează de “teroriști - ei, adevărații teroriști de stat și de partid. În acuzatia Consiliului Evreiesc era și această dovadă de “antisemitism a lui Goma: criticarea statului Israel”.

Cum să nu critici “statul Israel”? Doar dacă ești un bou fanatic bolșevico-sionist, ca alde Oișteanu, A. Cornea, Al. Florian, Lya

Bejamin, Shafir, R. Ioanid, Vianu și toți cei din celula de partid bolșevic a holocaustologilor. Că militarii israelieni nu-și fac probleme de conștiință: «Am în față un bătrân și un copil - trag în ei cu tunul? Sau *doar* cu mitraliera?», ar fi de înțeles din punctul de vedere al crudelor legi ale războiului (deși am mai scris, voi mai scrie: în Palestina nu este război ci o *permanentă campanie de terorizare* a populației băștinașe, botezată de terorizatori: *campanie împotriva terorismului!*); dar să fii sociolog, filosof, istoric, jurnalist, medic (de pildă Vianu; de pildă Irina Cajal), altfel spus: civil, umanist - și să vehiculezi o doctrină belicoasă, rasistă, exclusivistă, feroce împotriva a tot ce nu este evreu... - ce dovedește? Doar insensibilitate? Sau *ură* rasistă, cum numai evreii au nutrit-o și o nutresc în continuare împotriva *goi*-lor?

Ieri mi-a trimis Mircea Stănescu studiul său despre reeducare. Cunoșteam fragmente, acum aveam în față o carte... I-am comunicat două-trei observații mărunte, ușor de îndreptat. Deși M.S. dovedește că s-a documentat cu mare seriozitate, eu unul am rămas cu o senzație de neîmplinire. Mai cu seamă în privința lui Țurcanu: noi, cei din “ilegalitate” - citește: care am scris despre Pitești înainte de 1989, decembrie, 22 fix - adică Bacu, Ierunca, eu - îl percepeam pe Țurcanu ca pe un monstru mitic, avînd un comportament monstruos - în cursul reeducării; însă despre Țurcanu cel din timpul anchetei și al procesului doar frânturi din relatările supraviețuitorilor - și pe acelea bănuindu-le de folclorizare.

Oricum, abia acum aflu că pe greșier îl chema *T. Petrescu Joițeanu!* Și că avea grad de maior... Ziceam că mă așteptam ca Țurcanu-cel-de-la-proces să fie prezentat, în sfârșit, mai... în carne și oase - în ciuda limbajului de anchetă. Să nu fi avut M.S. documentele procesului? Totuși, citează un fragment din o declarație a lui.

Mi-a telefonat Iuliu Crăcană - să mă întrebe dacă este credibilă informația din BIRE... Nu a apucat să termine, că, fără a afla ce fel de informație, am strigat: «Nu!» Omul nu era atât de naiv, va fi știut cât adevăr vehiculase BIRE, dar probabil va fi vrut să intre în vorbă cu mine, să mă întrebe ce cred în legătură cu textele lui despre mine, ce impresie m-a făcut ultimul despre partizani... Numai că eu fusesem atât de monopolizat de oroarea numită BIRE, încât nu i-am spus nici un cuvânt de apreciere despre studiile sale și am uitat să-i atrag atenția că în studiul despre partizani din *Rost* dacă dă numele victimelor - și foarte bine face - nu dă numele bestiiilor de securiști care îi vânaseră, hăituiseră, împuș-caseră pe “fugari” - așa le ziceau securiștii, iar dît-mai Breban și Zăciu preluaseră termenul aplicîndu-l plecaților ilegal (!) din țară - martirizaseră familiile, vecinii lor. Si nu amintise că atunci apăruse termenul - și el batjocoritor. “favorizator”. Dar uite, nu i-am spus astea. Păcat.

Duminică 9 iulie 2006

Aseară Germania a învins Portugalia cu 3-1 în "Finala Mică".

În astă seară Franța întâlnește Italia. Nu dau nici un pronostic: jocul poate fi sublim de frumos, după cum poate fi întristător de închis, enervant, cu obișnuitele italienisme (obstrucții, simulări, provocări) - în care caz francezii se vor lăsa antrenați în această "tactică-tehnică" - și vor pierde.

Acum, cu 12 ore înainte de meci sunt susținător al ambelor echipe, în proporții egale - pentru jocul lor "latin", plin de fantezie, pentru valoarea individuală a jucătorilor. După un prost obicei, de cum se va desemna o echipă dominatoare, o voi susține pe cea dimpotrivă.

Luni 10 iulie 2006

Italia a învins Franța. Jocul a fost cum m-am temut: tensionat, presărat de brutalități, de simulări italiene, de neputințe franceze. Ce păcat, ce păcat: Zidane, după ce a marcat un penalty extraordinar, după o prestație mediocră în teren, după o ciocnire de pe urma căreia s-a ales cu o invaliditate temporară a brațului drept, scos din fire de atacurile pe la spate, de tragerile de tricou practicate cu alegețe de italieni, a făcut de nefăcutul gest: i-a dat un cap în... piept lui Materazzi. Catastrofă: a fost eliminat de pe teren. Totuși, după prelungiri, rezultatul era 1-1. Proba penalty-urilor a fost decisivă: Trézéguet - înlocuitorul lui Zidane - trage în bară, iar italienii devin campioni ai lumii. Concluzia mea: Zidane a făcut ca Franța să piardă; sau: a câștigat pentru Italia.

Aș fi vrut - dacă tot a fost să câștige italienii - ca aceștia să o facă cinstit, fără brutalități, fără "tirages" (trageri de maiou), fără teatru de cel mai prost gust. Dar pentru că au câștigat ei: felicitări!

Franța s-a prăbușit aseară. Odată cu expulzarea lui Zidane. S-a prăbușit și echipa de aur și idolul națiunii: Zidane.

Ar fi fost normal (de ce-i voi fi dînd mereu cu "normalul?") ca această echipă glorioasă, retrăgîndu-se din fotbal să o facă demn, bărbă-tește - nu golănește - încă o dată : ce decepție, Marele Zidane! Înainte de meci mă gândeam că nu este a bună hărmălaia pro-Zidane, pro-Franța care cuprinsese pe aproape toți din Metropolă, dar mai ales pe cei de Peste Mări, martinichezi guadelupeeni, guyanezi, reunionezi, kanaki...- fiindcă la urma urmei, din echipa de aseară doar doi erau albi: Barthez și Sagnol, Riberry, alb, însă musulman, Zidane marsiliez, dar berber (din tată harki). Supeștișos fiind din natură îmi ziceam că nu ar fi trebuit să vîndă pielea ursului din pădure, să nu zică: hop! până nu săriseră...

Oare? Dar aceste două săptămâni de nebunie au fost două săptămâni de jubilație, de frățietate, de sărbătorire, întâmplător, a fotbalului. De ce să fie "temperați" în manifestările lor oameni care până

atunci nu avuseseră un asemenea prilej - și nici n-or să aibă altul (nici ei nici copiii lor), vor trăi din amintiri; din amintiri-de-război. Iar dacă nu s-au semnalat decât la început derapaje, huliganisme (materie în care campioni sunt englezii, descendenți ai familiei Hooligan), asta grație organizatorilor germani. Că tot a pierdut Franța și nu am chef să mă bucur de victoria italienilor - care, ieri, nu mi-au plăcut cum au jucat - îmi spun că învingătorul în acest Campionat de fotbal 2006 a fost Germania. Nu doar ca organizare, dar prin educarea populației de a primi respectuos, chiar călduros, pe străini. Și nu în ultimul rând m-a impresionat atitudinea “fanilor” germani după înfrângerea echipei lor: în loc să organizeze manifestații de lamentări, de văicăreli, de blesteme - ca italienii, ca spaniolii, ca brazilienii, ca portughezii (“Geantă, n-ai ce-i face”), ei și-au sărbătorit jucătorii, asigurându-i că, chiar de au pierdut (“Fotbalul nu e decât un joc”), ei continuă să-i respecte, să-i iubească - ca pe niște ostași întorși înfrânți din o campanie pierdută.

E-he, fotbalul! Ce lucru mare, domnilor, doamnelor, domnișoarelor! Aproape tot atât de mare ca boxul - atât că acela nu mobilizează întreaga planetă cu prilejul unui campionat.

Așa, practicate modest, cu mijloacele materiale de acum aproape 60 ani, în adolescență, atât fotbalul cât și boxul mi-au fost “materii” dragi, de pe urma cărora m-am ales cu mult mai multe câștiguri - decât de pe urma fizicei, chimiei, matematicii. Fotbalul și Boxul, pentru mine, stau pe raftul cel mai de sus al modestei mele biblioteci: între Istorie și Literatură.

Marti 11 iulie 2006

Ieri fotbaliștii au fost primiți de Chirac. Bine a făcut (Chirac) din punct de vedere politic? Bine. Dar cu “celălalt” punct cum rămâne? Cu cel moral? Primindu-l pe Zidane la Elysées, președintele francezilor i-a acordat o “amnistie” prezidențială. Prin asta i-a șters și vina unui gest idiot, condamnat, vina de a fi lăsat echipa Franței - cu zece minute înainte de fluierul final! - în zece oameni, practic de a fi favorizat victoria Italiei. Până când Zidane nu va dezvălui ce anume i-a zis Materazzi, asupra lui va plana bănuiala că, în fond, Geniul este un Golan oarecare.

Miercuri 12 iulie 2006

Căldură-mare ieri, alaltăieri. O suport din ce în ce mai greu. În ciuda “cazimatei de pânză” din fața ferestrelor, în ciuda ușilor deschise, pentru a se face curent, nu am reușit să-mi fac viața trăibilă: am avut, ciudate, neobișnuite la mine, dureri de cap. Deci nu am izbutit să lucrez, doar să consemnez în jurnal un paragraf - însă dimineața, devreme...

Azi, în principiu, va fi o zi mai... temperată, însă cum nici

meteorologii nu mai știu cum îi cheamă, nu ne rămâne decât să asculta pronosticul înțelept: “Vom trăi și-(l) vom vedea”.

Cred că tot din pricina călduri(lor) nu mai țin minte unde am citit, de curând, “ajustarea” următoare:

Elie Wiesel nu ar fi rostit, la Sighet:

«Românii au ucis, au ucis, au ucis!», ci, la București (în iulie 2002), când a fost primit în Academie:

«**România a ucis, a ucis, a ucis!**»

Percep abia acum, după 4 ani cât 4 decenii “nuanța” de o subtilitate cu totul și cu totul orbitoare.

Ciudățenia: atunci când am (trans)scris spusele lui Wiesel, nimeni dintre holocaustologi - nici chiar purtătorul de servietă al său, M. Șafir nu m-a corectat. Ba, când, într-o “dezbateră” la care eu participam (sic) telefonic I. Buduca a justificat eticheta de “antisemit” lipită mie pentru că... generalizasem, scriind “evreii” - și nu “unii evrei”. La care am explicat: urmasem exemplul lui Wiesel care, rostise: «Românii...», nu «Unii români...». Nici I. Buduca nu m-a contrazis, deși avea toate condițiile (și biletele de voie de la stăpânire) să o facă.

Ce se va fi întâmplat - pe lângă ne-informarea, dez-informarea mea - de ce nu am fost “corectat”?

Abia acum îmi vine în minte: cu mult înainte de Wiesel ambasadorul Americii Michael Guest rostise această măgărie porcărească și mizerabilă. La urma urmei, “vocabulary” care constituie arsenalul de luptă al holocaustologilor fusese pus la punct din anul 1991, la Washington, așa cum bine intuisem în **Săptămâna Roșie**, când scrisesem: după 1989 (căderea Zidului Berlinului, nu “revoluțiunea română”) evreii din toată lumea fuseseră cuprinși de panică, temându-se de un Nürnberg II, dată fiind participare teoretică și practică (!) la Teroarea Comunistă “pe a șasea (nu pe a cincea?) parte a globului pământesc - deci imaginaseră o contraofensivă. Prima ei salvă fusese diversiunea: *Reactivarea Holocaustului*.

Bine-bine, despre astea am mai scris (și le-am foarte-larg-difuzat pe internet, vorba holocaustologilor care, fără de rușine compară mijloacele de exprimare ale lor, în presa de hârtie, la televiziune, la radio, colocvii, conferințe, debateri cu... internetul, singura legătură a mea cu eventualii cititori), dar acum este vorba despre, pe de o parte, tăcerea lor, în legătură cu “România...” lui Guest, apoi a lui Wiesel și “Românii...” în circulație, fiindcă din... “circulație” am luat-o, reprodus-o - și nu am fost amendat.

Care este deosebirea semantică, dar și abject-corectă între “Românii...” și “România...”?

Nu cunosc etapele elaborării termenului și alegerea unuia dintre ei, dar presupun: Ca și termenul “antisemitism” - deși fals, a fost adoptat, în defavoarea celui adevărat: “antiiudaism” sau “antievreism”, Întelepții Specialiști în Dezinformare de la Tel Aviv și de la

Washington au optat pentru “România... (a ucis, a ucis, a ucis)”, fiind el - termenul - mult mai *cuprinzător geografic-demografic* decât “Români...”

Deosebirea: de esență propagandistică: “Români...” îi vizează pe *toți românii de azi* (să zicem: din 1990 încoace), pe toți oamenii, pe toți cetățenii români ; or majoritatea lor nici nu erau născuți atunci când se terminase războiul (1945) și suferințele evreilor, deci nu vor putea fi ușor de culpabilizat (da’ de unde!: prin piteștizare, românii au ajuns să accepte vinovăția și pentru ce se va întâmpla în lume în 2015!);

Pe când: “România... (a ucis, a ucis, a ucis!)” nu se împiedecă în amănunte ca: individ, vârstă, culpabilitate reală sau complicitate la lichidarea evreilor - până în 1944 - ci *stigmatizează, nu geografia, nu cronologia, nu populația - ci o unitate istorică : România, cu trecutul, cu prezentul, cu viitorul său.*

T o t u l.

Ce subtilitate groasă, ce șmecherie grosolană, puturoasă! Ce inteligentă-ca-vaca (săraca!) piruetă lingvistică! Nu contează: plăvanii noștri români o vor lua și pe aceasta de bună, de adevărată, de imitat(ă) ca și celelalte scorneli diversioniste sovieto-sioniste: *perestroika, glasnosti, gulagul... românesc, refuznik...*

Iar eu ce fac acum? - altceva decât să dau adevăratul, potrivitul răspuns lui Guest, lui Wiesel, mincinosul-calomniatorul românilor, nostalgicul maghiarismului la care nu mai poate ajunge, oricâte plecăciuni ar face la picioarele tronului Atilăi Vodă:

- Ba a mă-tii!

Ciudat că Taubman încă nu a repetat această ticăloșie totalizatoare - dar poate că nu sunt eu informat. Sau niciodată nu e prea târziu pentru americanisme sionice.

Vineri 14 iulie 2006

Zi grea, ieri. Dar noaptea de azi-noapte! Canonada petardelor a început pe când soarele era încă pe cer și nu a încetat decât după orele 2 dimineața. Zgomot, dar mai ales fumul de pucioasă m-a deranjat, fiindcă a trebuit să închid fereastra... Sper că Paispe Iulie nu va ține și azi - deși...

Nenorocire în Liban, nenorocire în Ghaza, nenorocire în capul de beton ne-armat al lui Bush care nu a găsit altceva de zis decât că... Israelul are dreptul să se apere; și a îndemnat Israelul la... zi-i pe nume: reținere. De-un paregzamplu: avioanele, navele maritime, tunurile terestre cu bătaie lungă care bombardează aeroporturile, podurile, șoselele să se... rețină, așa cum se reține el, Lumina Lumii, când îi vine să se pișe, dar mai are ceva treabă - și atunci strânge picioarele și se... (re)ține, o vreme.

Din păcate, nici pentru această altă crimă de război nu va da

seamă găgăuță de Bush, care recomandă israelienilor... să nu tragă în civili; or israelienii nu trag în civili, ci în *goi*; în arabi; în creștini; în *ceilalți*. Nici tovarășul de veacuri Olmert (și ăsta, deși s-a născut în Palestina sub mandat britanic, are o fizionomie de evreu ungar din Ardeal, din familiile celor care activaseră cu patriotism maghiar pe frontul apărării NKVD-ului în România). Fiindcă nu se poate să nu ia foc Orientul Mijlociu, după atâtea și atât de sângeroase “ne-rețineri” din partea Israelului. Și vai, vai, vai, când o fi să fie el bătut la cur și la cap, pentru o părticică din suferințele pricinuite palestinienilor (să nu-ți uit pe creștinii din Țara Sfântă), ce vaiete, ce răcnete, ce acuze, ce blesteme, ce invocare a “Noului Holocaust” ale căror victime sunt doar ei, numai ei, evreii! Și ce valuri de fugă *din* Israel - mai ales spre România, holocaustizată, spre Basarabia martirizată! Nu doar fiii, nepoții, cumnații securiștilor, KGB-iștilor criminali, dar chiar ei înșiși, călăii (că n-or fi crăpat chiar toți, mai există pensionari securiști plătiți gras de București și de Chișinău), vor cere protecție și adăpost, la noi, peste noi. Și vor începe cultul celui de *Al Doilea Holocaust*, ne vor obliga copii să învețe “materia” asta, amenințându-ne prin “ambasadori americani” ca Taubman că, dacă nu suntem cumiți și nu acceptăm minciunile lor, ne vor bate cu picioare de scaun în cap, numai în cap, în cap, după exemplul securis-tului etern - varianta ameliorată Guantanamo. Iar românii, boi din moși-strămoși, vor accepta: îi vor compătimi pe bieții-evrei - iarăși martirizați - și îi vor detesta pe “teroriștii palestinieni” - e-he, autoanalfabetismul!

Sâmbătă 15 iulie 2006

Altă noapte-grea. Bubuituri, fum.

Duminică 16 iulie 2006

Război în lege. Război unilateral, se înțelege. Israelul atacă cu mijloace militare - și ucide civilii cei pe care Bush îi pomenise, ca “de evitat”. Interesul politic, desigur, dar ceva mai puțin ticălos este - cine s-ar fi așteptat: al lui Putin decât al lui Bush. Americanii...

Luni 17 iulie 2006

Măgarii din G8! Cad în cur de admirație față de “primul automobil al lui Putin” (Bush), telefonează la Washington, din una din navele puse la dispoziție de ruși, întru preumblare, dând directive de “politică externă”, sigur(ă) că “acolo” nu este ascultată-înregistrată (vorbesc de Condoleezza), își între-arată cerul St.Petersburgului (oh, nopțile albe! - dar va fi careva dintre participanți care să fi citit măcar o pagină din Dostoievski? - cred că singurul dintre ei este Chirac!), dar nu fac cel mai mărunț gest pentru a opri măcelul din Liban-Palestina. L-au tri-

mis - s-a trimis el - pe Prodi, această babă neputincioasă înclinată la toate compromisurile - mai ales la cele îngăduite de americani, dar până ajunge el, până face baie, până dejunează, mor oameni, femei, copii, de o parte și de alta a frontierei Israelului cu Libanul.

Libanul... Gutuia oprită în gâtul Israelului de la naștere, din 1948. Recenta ispravă bucală (s-a înțeles: este vorba de condițiile puse de Olmert): hezbollahii să părăsească zona sudului Libanului “până la Beirut.

Cum altfel? Olmert - chiar de nu este fiu spiritual al bolșevicilor evrei din Ardeal - este fiu de sânge al rușilor imperialiști. Gândește rusește, acționează rusește: diktează unui stat vecin ce să facă, ce să dreagă, pentru a-i asigura lui “o centură de securitate”, altfel... el, după metoda ruseasco-americană, dă cu boamba!

Îmi aduc aminte una din condițiile... Ba nu: una din “explicațiile” date de ruși *după* Cedarea Basarabiei, din 1940 - aproximativ asta:

«Granița româno-sovietică era prea aproape de Odessa, oraș de mare importanță pentru noi, așa că am negociat (sic) mutarea ei mai încolo...»

“Prea aproape”: 40 kilometri... Mutarea: 120 km.

Însă, după cunoștințele mele, grija pentru “orașe de mare importanță pentru noi” nu era întâia, cronologic cea cu “Odessa-Basarabia”, din 1940. Ci, în 1939, “Leningrad-Karelia”:

“Cum marele oraș purtând numele lui Lenin este la o bătaie de pușcă (pușca, în rusește, putînd fi și tun, dar să nu ne încurcăm în amănunte de mare importanță...), vom negocia (sau, ca și în cazul Basarabiei, da explicații postmortemice) deplasarea frontierei mai încolo...»

Asta fiind “istoria” rusească a războiului declarat Finlandei, de pe urma căreia “centura de siguranță a orașului purtând numele lui Lenin” s-a întins până la Oceanul Înghețat de Nord, pe o suprafață de... aproximativ cea a Basarabiei și a Bucovinei de Nord înghițită un an mai târziu, 50 000 km pătrați.

Tovarășul secretar-general Olmert nu poate respira dacă nu gândește bolșevicesc, dacă nu acționează rusește. El (adică Israelul) are neapărată nevoie de o “zonă de securitate” în Liban! Și dictează curățarea sa de “elemente”. Or elementele: hezbollahii provin în majoritate zdrobitoare din populația palestiniană alungată din Palestina istorică de evrei, în 1948, apoi în mai multe valuri de teroare exercitată asupra băștinașilor. Că Israelul e mereu cu mâna sus, să pârască:

«Teroriștii (hezbollahii) sunt ajutați cu arme de Siria, de Iran...»

Nici o mirare. Fiindcă adevărul-adevărat acesta este: Israelul este singur-singurel în lupta contra “terorismului arab” (ce contează că iraniienii nu sunt arabi: boii de români cred tot ce le dă, gata-rumegat presa-noastră...), nimeni nu-l ajută, nimeni nu-i dă o cană cu apă... - iar mioriștii noștri analfabeți și complăcîndu-se în oralitate, ca strămoșii noștri, cred, fiindcă “Numai *România Mare* și Goma pretind că Americanii îl susțin pe israelieni, oricâte crime-ar face...”

Iar dovada că Americanii nu susțin deloc, dar deloc Israelul în

acțiunile lui cele mai detestabile, inumane, criminale, ultimul veto de la ONU, ultimele cuvinte ale Bush-ului de serviciu:

«Israelul are dreptul să se apere...»

Te uiți la rostitorul acestei adânciuni, te uiți... Și te întrebi:

- De ce va fi răsând răsătorul? Vorba celuia: «E ceva de răs în asta?» Dar va fi pătruns el “asta”? Va fi aflat - din pură întâmplare - că dreptul-la-apărare (de ce nu vor fi spus israelienii adevărul etnic al lor: *autoapărare*?) înseamnă 58 de ani de alungare a palestinienilor de pe pământurile lor, din casele lor, 58 de ani de sânge și de moarte și de lagăre în țări străine? Iar acum - în timp ce el emitea cogitațiunea cu dreptul-la-apărare, curge sângele și bântuie moartea de ambele părți ale “barierei de securitate” (hait! am dat peste altă invenție lingvistică sionistă: așa este botezat Zidul Rușinii Ierusalimului).

După zâmbetul inocent al rostitorului, ai zice că nu realizează nici ce se întâmplă pe lume, nici ce cuvinte îi ies pe gură.

Eu - “de aici, din Belleville”, vorba vorbistului “R. Ioanid” - am dreptul să mă întreb:

«De ce *se råde*, dobitocul - ca un dobitoc?»

Răspunsul tot eu îl dau, citat dintr-un banc prost:

«Fiindcă mi-a văzut degetul...»

Căldură-mare. Zi grea, grea zi.

Mâine va fi și mai mare-căldură. O să supraviețuim.

Marti 18 iulie 2006

Ce nenorociri va aduce ziua de azi?

Canicula (34°C) mai merge. Dar Libanul: ba.

Câtă *ură* pun israelienii în fiecare obuz! Ar omorî chiar de nu ar conține explosiv, dacă nu ar produce schije, incendii...

Miercuri 19 iulie 2006

Israelul continuă *distrugerea* Libanului. Iar americanii așteaptă să li se paveze drumul spre... Siria. De ochii lumii dau o mână de ajutor la evacuarea libanezilor, dar nu mișcă un deget pentru ca israelienii să înceteze crima.

LIS îmi transmite ceea ce i se transmisese:

Va trimit un text semnat (si semnalat mie, vedeti la sfarsit e-mailul primit) de Ion Murgeanu in "Meridianul Romanesc" din SUA - profit de ocazie sa va imbratisez inca o data cu dragoste, cu omagii

Liviu Ioan Stoiciu

„Meridianul Românesc” (SUA) 469 - 15 iulie 2006 -

Suplimentul Cultural este realizat de Ion Murgeanu PULS

“Complexe noi si vechi reflexe

“Într-un articol mai vechi al lui Dorin Tudoran, din „Evenimentul zilei”, intitulat „Insuportabila povară”, citeam cum se îngroasă gluma, cunoscutul scriitor si disident al regimului ceausist din România, repetând cu obstinată ironie acest refren: „De ce nu i s-a dat încă Nobelul lui Norman Manea?”; „Ce aveti de gând cu Nobelul lui Norman Manea?”; „Iar nu i s-a dat Nobelul lui Norman Manea?”; „Unde e Nobelul lui Norman Manea?”

Nu stim care este cota exactă a scriitorului Norman Manea în America, după stabilirea lui acolo în 1986, si nici dacă el si-a mai scris si după aceea cărțile în limba română, învățată de copil la Burdujeni-Suceava, unde s-a născut la 19 iulie 1936, ca fiu al contabilului Marcu Manea si al Janetei (n. Braunstein); în România autorul „Anilor de ucenicie ai lui August Prostu” (1979) are încă o cotă bună; nu ne-ar mira să ia Premiul Nobel, chiar înaintea altor genii autohtone, pe care o revistă ce apare în orasul natal al lui Norman Manea, le citează si ea la coada acestui „caz”: „Dumitru Radu Popescu, Nicolae Breban, Fănuș Neagu, Ileana Mălăncioiu, de pildă”.

“Trecând peste faptul că noi am avea alte „pilde” în cestiune, vom observa ce reflexe si ce vechituri de complexe macină lumea culturală românească de acasă, în general, si lumea literară în particular. Raporturile în care ne aflăm cu evreii, din anul 1990 încoace, pot fi o realitate confortabilă până la urmă. Evreii, stim foarte bine, sunt de vreo cinci milenii încoace „poporul cărții” (asa i-a numit la un moment dat fratii lor, arabii, aflati din păcate acum într-un război ce pare ireconciliabil, cu dânsii), eminentamente spiritual, stând la baza primelor trei religii, cele mai răspândite din lume: mozaică, islamică si creștină. Din admirabila carte a lui Max I. Dimont, „Evreii, Dumnezeu si Istoria”, am tras anumite „concluzii” - de ce sunt evreii „sarea pământului”, de ce fără ei „nu se mișcă nimic”, si de ce tot ei sunt, sau vor să pară, si cei mai persecutati cetățeni ai planetei. Pentru că ei sunt păstrătorii unei culturi (spirituale în primul rând), care a supraviețuit căderii unor mari imperii si civilizatii, fiind uniti prin ea, într-o universalitate sui-generis; si tot ei l-au „văzut” primii pe Dumnezeu căruia cei mai multi ne închinăm, si care pentru noi creștinii s-a si întrupat, din Fecioara Maria, o desăvârșită si frumoasă evreică siriană, a pățimit si s-a îngropat, si a înviat a treia zi după Scripturi. Ei au rezistat în istorie păstrând legământul cu Dumnezeu prin Moise si patriarhi (îndeosebi Avraam); creștinii fac un pas înainte spre viața vesnică prin făgăduinta lui Dumnezeu prin Hristos Iisus Domnul. E penibil deci, însă nu si imposibil, să vorbim si azi despre „antisemitism” în România, si mai ales în cazul intelectualilor. Nu vom repeta, ca exemplu, cunoscuta butadă cu Petre Roman prim-ministru, care l-ar fi interpelat pe fostul rabin Mozes Rozen, cu nefericita precizare: „Să stiti, excelentă, că eu nu sunt evreu.” La care, Excelenta sa, i-ar fi răspuns: „Si crezi că asta e-o asa de mare onoare?” Oh, Petre Roman, în puseul lui patriotard si „nationalist” românesc (un oportunism de altfel, conjunctural), a semnat tot atunci ca prim-ministru, pentru aparitia unui otrăvit săptămânal, despre care stim ce a propagat, ce propagă si azi. Existenta unui asemenea „focar” de intoxicare a si tulburat, într-un fel, apele unui dialog, care ulterior a împărțit lumea românească în tabere. În cazul elitelor intelectuale (atâtea câte le avem), deoparte s-au aflat, la un moment dat: Z. Ornea, Vladimir Tismăneanu, Radu Ioanid, Alexandra Laignel-Lavastine, Michael Shafir, Stelian Tănase, Leon Volovici, Andrei Cornea, Mircea Iorgulescu, Vasile Popovici s.a., „o grupare eminentamente sim-

bolică” a consemnat presa, „în virtutea ideilor pe care le susțin”, pe de alta Nicolae Manolescu, Dorin Tudoran, Monica Lovinescu, Alex. Ștefănescu, Constantin Toiu, dar și Ion Buduca, Ion Bogdan Lefter, unii redactori ai României literare, alții ai Jurnalului literar și ai Academiei Catavencu, neconsemnați aici, ce aveau să pună în paralel, la un moment dat, holocaustul cu gulagul, deși nici aceștia din urmă nu agreau nationalismul vulgar și sovinișmul de gen „România Mare”, și de la alte fituici asemănătoare.

„Apariția Jurnalului lui Mihail Sebastian, în 1996, avea să roadă asperitățile, între „tabere” constituind „un catharsis”, după opinia chiar al lui Norman Manea, înscris și el la discuție „last but not least”. Jurnalul lui Mihail Sebastian avea să ne arate că dracul n-a fost eminentemente negru, nici chiar în „generația 30”, din care s-au ridicat cei trei pentru Europa și lumea largă: Eliade, Cioran, Ionesco, și a fost pus ca termen de comparație cu cele ce au urmat „accidentului” și morții lui M. Sebastian (1945), în anii 50, după stalinizarea culturii române până la îndobitocire, instaurând „obsedantul deceniu”, din care n-au lipsit și mentorii evrei; deci s-au putut trage concluzii mai juste asupra „prizonierilor istoriei”, și de o parte și de alta, din Generația 30, ca și din Generația anilor 50! Cenzura, pe care eminentul critic Nicolae Manolescu (astăzi președintele scriitorilor), la un moment dat o credea abolită, și ireversibilă, n-a fost decât o cezură, din moment ce, așa zisa corectitudine politică triază și azi subiectele publicate în presa literară, și nu numai.

„După ce, în desfășurătorul dialogului celor două grupări, de mai sus, limbile s-au amestecat, discutând despre holocaust versus gulag, unii trecând dintr-o tabără-n alta, și invers, s-a găsit mai recent un subiect tabu, pentru o pactizare cvasi-generală: subiectul Paul Goma și ale sale pagini de Jurnal 2005 publicate neatent sau chiar neglijent corect politic în paginile revistei Viata Românească, în numărul din septembrie 2005. Victima întâmplării, poetul Liviu Ioan Stoiciu, explică – ce coincidentă, tot în revista din orasul nasterii lui Norman Manea, ce i s-a întâmplat lui în materie de „antisemitism”: „Am primit o lecție de bună purtare în septembrie 2005, când a apărut pe piață protestul (inițiat de Dan Culcer la Paris) împotriva restaurării cenzurii și a transformării libertății de expresie într-un delict, după ce N. Manolescu (abia ales președinte al URSS), condamnat, a înscenat „Cazul Viata Românească – Paul Goma-antisemitism” să poată să parvină ambasador la UNESCO...” Nu comentăm! Idiosincraziile, certurile între scriitori, sunt la ordinea zilei...

„Lui Liviu Ioan Stoiciu i s-a luat mica lui „deputăție” de redactor-sef adjunct al Vietii Românești, rămânând, cu mari eforturi de înțelegere, prin solidarizarea unor scriitori de diverse generații, doar simplu redactor acolo...

„Afacerea a rămas în continuare tulburătoare, iar Paul Goma mai departe persona non grata la București, în gruparea de ieri, a radicalilor holocaust versus gulag, căci, între timp aceasta, pupat Piata Edependenti, cu susținătorii holocaustului autonom față de gulag. De fapt ce a fluierat în biserică Paul Goma, încât nici „Comisia prezidențială pentru analiza dictaturii comuniste din România” nu l-a mai inclus în ea, cum, inițial, preconizase președintele Traian Băsescu? Paul Goma s-a făcut „antipatic” imediat după revoluție, la împărțirea prăzii, când dizidentilor de carton „ai lui Iliescu” li s-a tot dat câte ceva: unuia o revistă, altuia o fundație culturală, unui al treilea Academia Română, „pe viață”, cu un tabel de noi academicieni la purtător... E un dosar întreg, plin de tunete și fulgere, din partea unicului disident autentic, de alt-

fel, împotriva comunismului și-a lui N. Ceausescu, din anii 77 – a se vedea cartea lui Paul Goma, *Culorile curcubeului 77*, publicată încă la Editura Humanitas, într-o armonioasă colaborare a dizidentului, căruia i s-a spus la un moment dat „un Soljenitân român”, cu combatantul-filosof (sic!) al liche-lismului mioritic Gabriel Liiceanu! Pe urmă lucrurile s-au învălmășit, cine știe cum, și din nou Goma-Gură Mare a ieșit din cărțile celor de acasă... mai bine zis din jocurile de culise balcanice de la București. Poate și din cauză că „Soljenitân român”, ca și Soljenitân-rus de altfel, practică acum un gen de nationalism revendicativ și... „furios” recuperatoriu...

“Vechi complexe reactivitate de vechile reflexe, ale regimului de tristă amintire, aflat abia în moarte clinică, ce cu greu se resorb, ca dintr-o rană din care puroiul s-a scos printr-o incizie abia superficială. Oricând se va găsi loc pentru negustori în timpul ideilor nepătate pe Dâmbovită. Dar Noul Iisus nu și-a împletit încă biciul din streanguri, să-i alunge din el; mai curând moartea naturală va goli templul inocenților de năimitii de ieri și de azi, și de falsul în actele publice ale „revoluției vândute” și-ale unui comunism după comunism, chemat chiar acesta să facă analiza și să dea verdictul morții comunismului, prin condamnarea publică a dictaturii sale din România. Căci uite ce aflăm, totuși, în ultima clipă: *La Viata Românească*, revista ce l-a publicat, „iresponsabilă” pe „antisemitul” Goma (căsătorit totuși cu o evreică, ce i-a tinut mai ales la greu spatele dizidente sale dezlănțuite din anii 70!), se face curățenie generală. Toată redacția ar trebui înlocuită. Se deschid ferestrele și se dă prin cele două încăperi, de la Asociația Scriitorilor București, cu spray-uri dezinfectante. Va veni și un nou redactor șef. Ne-am „obrăznicii” oare prea tare, dacă l-am propune în funcția respectivă, pe Paul Goma însuși?! Ar fi poate timpul să-l repatriem, totuși, pe „sălbaticul dizident” anticeausist („bohail”, căruia „dizidentul” anticapitalist de azi, generalul de securitate Plesită, un obisnuit al talk-show-urilor televizate, i-a smuls barba, lovindu-l cu duritate la părțile moi!), și să-i dăm, iată, și lui Goma ceva la el în țară. De ce nu i s-ar potrivi lui scaunul basarabeanului C. Stere, după 100 de ani de la citorirea Vietii Românești (știut fiind că nici Stere n-a fost mai comod decât Goma la vremea lui!)... Dar asta e doar o părere; Uniunea Scriitorilor și revistele „ei” sunt mereu ale altora; ca „banii și femeile” poetului maghiar Arany Janos: „Atâtea femei frumoase și toate ale altora; / atâția bani și toți ai altora!” (citată din memorie).

(...)

O gură de aer răcoritor în acest cazan în care fierbem - la propriu și la figurat - de mai bine de o săptămână.

Joi 20 iulie 2006

Noapte de iad - la Paris. Am moțait, de bine, de rău până pe la ora 1 noaptea, când... n-am mai avut aer: de parcă mi-l supsesse careva de la gură. M-am ridicat din pat: nu, nu mai era aer.

Și, dintr-o dată, o bubuitură. Iar lumea s-a reumplut de aer, drept care am putut să dorm până pe la 5 - pe ploaie. Și astăzi ne așteaptă o zi grea, dar mai puțin foarte. Au murit câțiva oameni, francezi, nu toți bătrâni, bolnavi - de căldură.

În Liban: nenorocire. Îmi lipsesc cuvintele. Fiindcă știu: niciodată

evreii nu vor fi pedepsiți pentru crimele lor din Imperiul Sovietic, din Palestina, din Liban.

A mai scăzut vipia, dar se vede că sunt istovit - de ea, de viață, de Liban - așa că am recăpătat glas voalat de (mare) bolnav de inimă. Și suntem amenințați că va continua...

Vineri 21 iulie 2006

Astă noapte am dormit oleacă: numai 28°C la miezul nopții.

Acum, dimineața, să vezi și să nu crezi: 24°C! Da, dar încă nu a ieșit soarele...

Sâmbătă 22 iulie 2006

Jurnalul meu a devenit, prin forța lucrurilor, un buletin meteorologic. Nici nu se poate altfel: nu doar Franța este caniculată, dar și Anglia și Germania - și Olanda, oameni buni! Și ieri au murit oameni din pricina asta - cei mai mulți în Franța, cei mai numeroși din Franța: *Le S(ans) D(omicile) F(ixe)*, cloșarzii, ca să înțeleagă chiar și intelectualii români, sorbonarzi. În ciuda echipelor de supraveghere și asistență, aceștia cad pradă... căldurii și din motivul sfânt că ei, alcoolici fiind, nu simt deloc nevoia să bea apă.

Ce - și câtă - omenire nefericită!

Ieri am primit prin e-mail următorul mesaj:

“Stimate Domnule Paul Goma,

“Sunt un roman din Italia, artist plastic. Primesc de mai mult timp o revista electronica prin internet, ANALIZE SI FAPTE. In numarul de saptamana trecuta exista si un articol despre Dvs. (cam pe la mijlocul publicatiei) care am crezut ca va intereseaza. De aceea vi-l trimit. Cu stima, [...]

Iată articolul - numai că artistul plastic din Italia nu divulgă cine este autorul (să fie Octavian Mihăiescu, el semnând și alte texte?) și nici dacă ceea ce mi-a trimis este întreg sau... “truncated”...

“POLEMOS

“V. Tismaneanu catre Paul Goma: "Nu trebuie sa scrieti, ati scris ce trebuia scris"

“Cum a inteles si tradus, pentru noi, Paul Goma sfatul presedintelui comisiei de condamnare urgenta a comunismului: "Este pentru prima data cind V.Tismaneanu imi traseaza sarcini: Eu nu va trebui sa (mai) scriu, pentru ca... am scris ceea ce trebuia scris... In limba romana se traduce: D-ta, Goma, stai pe scaun, la prezidiu, inasa nu iei cuvantul; l-ai tot luat, ai tot spus ceea ce ai avut de spus "

“TISMANEANU ANTI - GOMA

“Basescu Traian are inteligenta si comportamentul unui navigator: de pe o punte pe alta !! In ultimul moment paraseste puntea care se scufunda si trece pe alta; de salvare. Asa a facut si de data aceasta cu numita comisie de condamnare de urgenta a comunismului, a gasit de urgenta, la cerere, puntea, aparent, de salvare !!

“Flotantul de la Cotroceni dixit: "Voi declara Raportul Comisiei act oficial al statului roman, document oficial (repetitia mama "intelepciunii", unde nu-i imaginatie si varietate) in care seful statului (asa-i sta bine Romaniei, sa aiba sefi) va asuma responsabilitatea condamnarii unei epoci (e vorba de fosta epoca de aur) din istoria statului roman. Hura ! Traiasca !! Si apoi s-a spalat pe miini, numindu-l presedinte de comisie (la cerere,indicatie, nu pot sa-mi dau seama cum) pe Vladimir Tismaneanu, fiul politrucului comunist Leon Tismeneski ce a fost, spre sfirsit, seful catedrei de marxism-stalinist al Universitatii din Bucuresti.

“Vladimir Tismaneanu a venit de peste Ocean, cu avionul (fiindca tancarile nu merg pe apa) cu o morga de mare profesor universitar american si s-a declarat de istoricul "number one" al comunismului romanesc inconjurandu-se la rezezeala de o comisie pemasura sa, de la GDS-22-Soros plus, de forma, niste adevaratianticomunisti de-o viata, dar octogenari cople-siti de probleme desanatare si a declarat ca in 6 (sase) luni va da gata rapor-tul de

urgenta de 100 (o suta de pagini + anexe) Hura !! Traiasca !!

“Un "munte de comisie" va da nastere la un soricel cu malformatii, dar portocaliu pe care Basescu Traian il va numi act oficial, dupa ce fiecarui membru de comisie i-a revenit sa scrie 2 - 3 pagini in saseluni !! Va dati seama ce efort intelectual titanic au depus si inca gratuit (unii)? Va dati seama ce spectacol de circ vi se ofera ? Nu gratuit; ei, Basescu - Tariceanu, va fac cirul de peste un an in timp ce romanii le dau piinea !! Realizati ca sunteti pusi in fata celei mai mari feste prezidentiale de pina acum: comunis-tii pusi sa con-damne comunismul !! Va dati seama ca numindu-l presedinte de comisie pe Vladimir Tismaneanu, fost lector al Comisiei de Propaganda a Comitetului Municipal Bucuresti al PCR (Partidul Comunist Roman) si al Comitetului Central al UTC, fiul politrucului comunist Leon Tismeneski iar mama luptatoare in Razboiul Civil din Spania in brigaziile rosii (comuniste) totul este numai o farsa, o bataie de joc si un afront adus poporului roman. Va dati seama, realizati, dar majoritatea ramineti neutri, fiindca e mai sanatos !! Daca pentru unii, cazuti din luna, condamnarea comunismului in Romania are nevoie de o comisie, si daca, pardon, cazuti din luna in cap pe pamint, de fapt NU doresc sa condamne ceea ce ar trebui condamnat, numi-rea lui Vladimir Tismaneanu asigura succesul, cu o conditie: sa-i inchida, inca o data, a citea oara, gura lui Paul Goma !! Si acest lucru l-a realizat "renumitul politolog si istoric american" originar din Romania.

“Intii l-a invitat sa faca parte din comisia pe care o prezideaza. Spre sur-prinderea multora, Paul Goma a acceptat. O noapte intreaga Vladimir a lui Tismeneski a visat un gigantic cal troian care trecea peste autoritatea sa. Insomnia cosmarului nu a fost fara rezultat, i-a dat un email lui Paul Goma, in care ii scria cit l-a emotionat si bucurat acceptarea invitatiei sale. Ca este bine-venit si nu trebuie sa spuna nimic, sa faca nimic, sau sa scrie. Doar figu-ratie. Si fotografii istorice cu el, cu Basescu, cu Manolescu, cu H.R Patapievici. Nu este o noutate pentru nimeni personalitatea nemanevrabila a

lui Paul Goma, așa ca răspunsul lui a fost, vorba scriitorului Cornel Cotutiu, o secure cu rotile !! În fața argumentelor, tovarășul președinte Vladimir Tismaneanu a schimbat emoțiile și bucuria inițială cu profunde consternare găsind un pretext în scrisorile lui Paul Goma și i-a retras invitația !! Așa l-a imputernicit Basescu Traian sau cine știe cine: cu putere absolută, specifică dictaturii comuniste: cine nu ascultă de președinți sunt dușmanii poporului. Pretextul prezentat pentru cei ce casca gura la comisia Tismaneanu este atentatul lui Paul Goma la proprietatea intelectuală a lui Vladimir Tismaneanu ceea ce contravine standardelor academice din Maryland și-i lezează demnitatea umană ! În paranteză, deși nu-i important, dar hilar din partea unui profesor de științe politice american, să precizeze ce fel de demnitate are, de parcă ar exista și demnitate bovină sau porcină, doar important și trebuie reținut cu atenție, aducerea în discuție a proprietății intelectuale și creierea unui precedent, intenționat, în comisia Tismaneanu !!

Tot ce trece printr-un intelect este proprietate intelectuală !! Pe vremuri, lectorul cu propagandă comunistă, tovarășul Vladimir Tismaneanu nu avea proprietate intelectuală personală, dar o trîmbiță, din greu și prelung, pe cea a lui Marx și Lenin, a Odiosului și Sinistrei !! Acum, de cînd a ajuns "number one" în politologia dâmbovită post decembristă, nu permite nimanui să se atingă de nouă să proprietatea intelectuală anticomunistă !! Cum Paul Goma a produs infractiunea, pentru început, a zburat afară din comisie și dacă vrea, îl da și-n judecată, fiindcă datul în judecată pentru orice este o practică academică americană, după care, mai nou, se dau în vînt și bucureștenii. În situația unui proces se ajunge într-o ipostază interesantă: materialiceste Paul Goma este sărac, dar din punct de vedere al proprietății intelectuale este un mare latifundiar, poate cel mai mare dintre scriitorii români în viață. Numai că nici-o instanță din lumea civilizată nu poate să-i ia proprietatea intelectuală a lui Paul Goma și să-i o dea despăgubire tovarășului președinte Vladimir Tismaneanu. Nu poate să-i ia nici personalitatea istorică, nici caracterul demn și curajos în fața comunismului, nici dreptul de a exprima adevărul ! Nici reeducare tip Pitesti nu merge la Paul Goma, fiindcă-i imun. DA, poate să-l zboare afară din comisia lui sau alții să-i topească cartile sau să nu-l publice, dar astea sunt practici naziste sau comuniste, condamnate de omenire, de istorie! Comisia Tismaneanu nu intră nici la omenire nici la istorie. Ea este doar încă un rebut al președintelui Basescu Traian, prin care s-a mai făcut, încă odată, de ris ...

“Cit privește precedentul cu proprietatea intelectuală, tovarășul președinte Vladimir Tismaneanu poate să-l folosească la discreție, pentru obstrucția deschiderii unor documente semnificative ale teroarei comuniste în România, motivînd că sunt proprietăți intelectuale ale Anei Pauker, Alexandru Draghici, Leon Tismenesci, s.a.m.d. Desigur, analizînd și comentînd liber condamnarea comunismului ca act istoric nu ne limităm numai la politrucii tanchiști și fiii lor, dar cu ei trebuie început; pentru că ei au început”.
 “==== message truncated ====”

În Liban tragedia continuă. Israelul a primit bilet de voie de la americani de a... continua cum a început (din 13 iulie?), iar Olmert s-a grăbit să spună că “recuperarea celor doi ostateci” va mai dura “cîteva săptămîni”. De ce “cîteva”? Din 13 iulie abia a trecut o săptămîna

și două zile, iar Libanul a și devenit o ruină.

La Washington Condoleezza, rânjind, explică: nu este bine să cerem acum încetarea focului între beligeranți (sic), fiindcă peste un an, peste doi, situația se va repeta. Deci să mai așteptăm până se coace situația (așa ceva).

Duminică 23 iulie 2006

Proteste de stradă - începînd cu Israelul (la Tel Aviv circa 1.000 participanți, care riscă mult mai mult decât în oricare țară "democrată" a lumii), împotriva războiului din Liban. Privindu-i pe participanți (la protest) îmi vine în minte, nesmintit, patria mea dragă, România. Cu o nuanțare: în Israel chiar există - atîția câți există - oameni care să nu fie de acord cu "linia generală" guvernamentală, pe când pe meleagurile-mioritice... Românașii noștri, și mai turmoși (turmici? turmatici?) decât evreii!

Proteste vehemente în Spania, în Germania, în Anglia, în Danemarca, în Suedia - în Franța cele mai... moderate.

"*Aviația aeriană* israeliană a bombardat... Saida" - așa începe una din știrile care defilează pe site-ul *Ziua*. Nu știu dacă este concepția-despre-limbă-și-viață doar a ziarului sau a unei agenții centrale de știri. Oricum "aviația aeriană" poate proveni dinspre caniculă : te bate soarele drept în creieri (nu creiere?, ba chiar: crieri!) și gata fandacia! Din păcate nu bombardează (în Liban) doar aviația-aeriană, ci și aviația-marină; chiar și aviația-terestră, altfel spus *antileria*, vorba alfabetizaților vorbiști, curajoșii pseudonimiști de pe forumul *Ziua*.

"Aviația aeriană" după toate semnele este un calc după ivrit-ul gândit-vorbit de tovarășul nostru drag Olmert și ai săi.

Altfel nu ar fi anunțat: "*Israelul [este] în favoarea unei forțe internaționale în sudul Libanului*"

Cum așa? Acum câteva ceasuri respingea cu indignare o asemenea propunere (făcută în urmă cu mai bine de o săptămână de Franța, cea ultrasemită) - Israelul fiind susținut de America cea obiectivă, neutră și pacifică, prin Rânjeetta Rice, aia care l-a pupat cu caninii de castor pre Ungureanu - posesorul de ochilari, deci deținător de diplomă de absolvent de liceu. Ce se va fi petrecut între timp? Să se sperie oare evreii de propunerea sirienilor de a se angaja în convorbiri de găsierea a unei soluții de pace? Sau au aflat de la ministrul de externe al Germaniei că de data aceasta distrugerile pricinuite de "aviația aeriană" israeliană în Liban nu vor mai fi plătite de Turcul-Contemporan, Vaca Nemțească? Nu cred. Atunci? Mister.

Luni 24 iulie 2006

În sfârșit, Bush este de acord cu... încetarea ostilităților!

Dar care este motivul “acordului”? Petrolul! O delegație saudită (nu am înțeles ce “grad” au componentii în tribul găzarilor, dar este ministru de externe) l-a vizitat pe Georgică-Minte-Mică și... Cu ce îl vor fi momit-amenințat? Ei, cu ce: cu petrolul! De aceea Condoleezza se va afla azi în Israel. Ca să... înceapă ei, americanii convorbirile de pace! Ca și cum până azi-dimineață nu aceiași americani fuseseră prostește, criminal împotriva, că, dragă-doamne, Israelul are dreptul să se apere...

Tot azi s-a aflat cu ce fel de arme “se apără” Israelul în Liban, împotriva civililor :

- cu arme cu fosfor - interzise;
- cu arme... (altfel decât cu fosfor, dar care provoacă răni groaznice, necesitând amputarea - li se spune: “cu implozie”);
- cu mine antipersonal.

Iată pentru că de ce, de fiecare dată când organismele internaționale încercau să impună vreo lege interzicând, de pildă, fabricarea minelor antipersonal, alături de URSS (cum să-i spun, altfel?), de China se aflau la loc de cinste Israelul și USA.

“În familie noastră...” - acest început de rând, de frază, de idee m-a colonizat astă-noapte, în somnul ceva mai puțin neodihnitor decât în alte nopți (când nu puteam dormi de căldură).

Așadar, “în familia noastră...”, ca să reiau o idee deloc veche, deloc originală, răs-dezbătută (în jurnalul meu personal și intim - instalat pe internet), chestiunea evreiască, a evreității, a fost mereu prezentă; trei subiecți vorbitori, trei nuanțe în atitudinea față de Poporul Ales - din care Ana face parte, de drept; din care Filip face parte - ca fiu al mamei sale; din care fac parte și eu, ca... tată de copil evreu, nu?

Față cu evenimentele create de sionism, de israelism: agresioni, injustiție, provocări de suferințe, acuzații aiurea, imbecile (“antisemitism”, “intenție de a-i trimite la Auschwitz”), cea mai suferitoare este Ana. Reacția ei este cu-lacrimi, cu-proteste (în general, de tipul Popescu: «Cum este posibil, dom-nule, așa ceva...?»), în final cu acceptarea, asumarea păcatului comun, al tribului, sub forma: «Sunt ai mei, lua-i-ar dracu’ de crețini, de ticăloși!».

Sar la mine: cu aceleași “argumente”, cu aceleași blesteme-înjurături mi-i asum și eu pe ai mei, pe tracodacii tricolorezi.

Filip însă încă nu a ajuns la “înțelepciunea” lui tată-său, să-i judece pe evrei cu “dar-însă-totuși”; “ei, care ne-au dat Cartea” și alte moderaționisme care nu moderă’ nimic, doar cer un răgaz de gândire (sic). El îi judecă pe ai noștri (acum de evrei vorbesc, doar ai noștri sunt, lua-i-ar dracu, vorba nevastă-mi) cu-fără-nuanță, cu alb-sau-negru și degeaba îi amintesc: Cele Zece Porunci sunt valabile numai pentru ei, între ei, nu și pentru *goi*; evreii îi consideră pe *goi* ne-oameni; balanța după care cântărim noi lumea și omul ne vine de la Cristos, iar

creștinismul (în realitate o creație a lui Saul/Paul) este, nu doar o sectă a mozaismului, ci o gândire contra...- dovadă: persecuțiile împotriva păstrătorilor tradiției “mamei”...

“În familia noastră...” - ca să închei, provizoriu, acest capitol...

Deși a ținut să-i fie secretă sosirea la Beirut, Condoleezza a fost întâmpinată de câteva pancarte improvizate scrise în grabă pe bucăți de carton de la ambalaje:

“Ți-au trebuit 12 zile ca să afli ce se întâmplă aici?”

Vorba românului-american:

«Și dacă nu afla nici după 120 zile?»

Marti 25 iulie 2006

O altă zi feroasă; meteorologii ne consolează: nu azi - când la Paris termometrul va urca până la 36 grade, ci mâine, când va urca peste-peste...

M-a îngreșat până la vomă politica-de-pace a Americii: nici o tresărire a ceea ce se numește - desuet, desigur: umanism. A promis 30 milioane de dolari ajutor “umanitar” și cu asta, basta, își vede de planetarismu-i căcăcios. Ai zice că americanii au coborât cu hârzobul dintr-un cer... de ghiață pe pământul nostru, că nici măcar nu au auzit că lumea este alcătuită din *oameni*, nu din *mânuitori-de-tehnică*. Ei nu au nici o legătură de sânge, de suflet cu Europa din care au venit (unii: de care au fugit), și care ar fi putut să le dea oarecari porniri... umănice. Bine-bine, știam de multă vreme că rușii sunt campioni în materie de *nepăsare față de om*. Ei bine, americanii, ca ruși cu mai multe stele pe drapel, în ciuda “religiozității” atât de manifeste, atât de zgomotoase, nu știu ce-i aceea *mila* față de semeni, cu un termen slav, ortodox, *la charité* cu unul francez, catolic; americanii, ca niște căzuți din lună (în sensul rău, depreciativ al cuvântului) sunt și mai nepăsători, nu doar față de suferințele ne-americanilor, dar chiar ale propriilor cetățeni. Cum s-au purtat ei cu băștinașii din triburile “indiene”?; dar cu mexicanii căroră le-au furat mai bine de jumătate din țară - tot sudul USA de azi de la Atlantic la Pacific și tot vestul cu California cea binecuvântată?; cum s-au purtat ei în războaiele duse de capul lor în secolul trecut - în Vietnam, în Cambodgia, în Laos?; dar în Afganistan, de au ajuns bieții localnici să regrete ocupația sovietică?, ce au făcut ei în Irak (de-au ajuns irakienii să-l regrete pe Saddam!) - și ce vor face, în continuare, dacă vor continua să alerge după... *petrol, singura lor valoare morală?*

Îngrijorător este faptul că americanii-americani se arată a fi din ce în ce mai asemănători evreilor-evrei, mai cu seamă celor numiți de o jumătate de secol: israelieni. Aceași nepăsare, față de *celălalt*, aceeași desconsiderare devenită rasism, cruzime, lipsă de morală.

N-am comentat campania “voci curate”, inițiată de... *Ziua!* Victor Roncea face pe purtătorul de drapel al acestei “spălări” moralizatoare (numită stângaci, plagiat după italieni în lupta lor împotriva Mafiei și impropriu, fiindcă categoria socioprofesională căreia se adresează se folosește de *condei*, nu de *voce*), dar o face ca tot ce se face la noi din intenții-bune-superficiale: prost. Și, mai grav: uitînd oportunitatea că el însuși (V. Roncea) lucrează la un periodic obedient, controlat tot timpul de Ambasada Israelului, condus de un notoriu turnător care își imaginează că dacă el a avut “curajul” de a recunoaște (într-un moment de pericol de deconspirare) - gata, este, nu doar iertat de păcate, dar acestea (păcatele), i-au fost șterse, nu mai există nici în amintiri - nemailipsind decât decorarea pentru merite deosebite în recunoașterea că fusese informator al Securității! Apoi același Victor Roncea mi-a rămas dator cu câteva răspunsuri la scrisori, nu intime, ci de principii - gazetărești - care vizau ceea ce se numește curent: *dreptul-la-replică*. Omul mi se păruse onest - dar neputincios. Ridica din umeri, emailat, la întrebările mele: de ce nu-mi publică SRS drepturile la răspuns - date lui Silviu Lupescu, lui Teșu Solomovici, lui însuși, lui George Damian (altă cruntă desiluzie: eu îl credeam gazetar, când colo e un oarecare găinar care nici nu a auzit de Codul Manierelor Corecte - față de adevăr, față de alți producători de texte; necum să-l respecte).

Revenind la “Vocile curate”... Încă o dată: bune intenții, dar nerezemate pe cunoștințe elementare despre... subiect, riscă să prefacă și campania asta într-o hărmălaie mahalagească, unde toți purtătorii de pix se cred purtători de cuvânt («Doar suntem în democrație - nu?»). În această chestiune - incapacitatea lui V. R. de a găsi capătul bun al firului din ghem - este și ceva orgoliu: mai an, îmi spunea că el mă prețuiește, *fiindcă m-a citit* - ceea ce la unul ca mine, nepublicat, rămâne o performanță - și pomenea volumul de **Scrîsuri** de la Nemira, **Jurnalele I-II-III** și **Jurnalele 1999-2003** publicate la Criterion... Va fi citit, dar...nu a reținut mare lucru. Sau aproape-nimic. Nici măcar din **Cod Bărbosul** anexa **Culorii Curcubeului** de la Polirom - mai ales de acolo ar fi avut ocazia să se “documenteze” asupra Fenomenului Turnătorului la Română.

Joi 27 iulie 2006

Ieri nu am notat nimic, deși am avut ce, vai, mai ales despre Liban. Dar căldura, căldura înnebunitoare m-a ars - nu: m-a fiert.

Am zăcut, agonizînd, până către zece seara, când a venit - din cer, de unde alt'?' - liberarea. A tunat, a fulgerat, a plouat - ne-a răcorat. Iar eu pe Domnul am lăudat, că încă n-am murat - s-a înțeles, am vrut să continui rima și a ieșit ce a ieșit (dovadă că efectele caniculei, e-he-he, or să dureze, cauzatoare pe la partea creierală - iată o aluzie la Marta Petreu!). Să vedem cât va ține pauza. Dacă ar ține până în decenalul viitor, ce bine-ar fi!

Mi-a revenit cheful să scriu - nu doar în jurnal. Da, chef am, dar puțină...

Vineri 28 iulie 2006

Uitînd experiența caniculei precedente, mi-am imaginat că de cum vine răcoarea, cum pot scrie din nou... Vai, nu: va trebui să treacă cel puțin o săptămână de răcoare, ca să ajung în stare de a putea consemna crima permanentă a israelienilor în Liban, în Gaza, crima permanentă a americanilor peste tot și lașitatea europenilor în fața acestor doi mari făcători de război, tradusă prin abandonarea uneri țări, a unei culturi, a unui principiu. Oarecare opoziție a opus Franța, prin, cine ar fi crezut: Douste-Blazy!, dar firicelul de voce a lui a rămas neauzit în hărmălaia “diplomaților”, nu de carieră, ci prin structură, de gen baba Prodi, lingător de ghete, de-ai zice că s-a născut pe malul Dâmboviței.

Iar în pauze să mă ocup și de sufletul meu cel nepublicat.

Deocamdată mă înfurii - pe loc, pe loc, fiindcă nu am unde mă desfășura - pe bălciul, nu al deșertăciunilor, ci al mahalalei mentale care a cuprins întreaga românie - inclusiv “diaspora”, cum se alintă cei plecați - pe chestia cu... “voci curate”.

Și, de parcă n-ar fi destul noroi pe meleagurile deșteaptă-te-române!, iată-l și pe bălegosul Pacepa (acest supraseducător care “și-a recuperat colecția de tablouri” - care tablouri, tovarăși?, moștenite de unde, de la cine?), explicînd el, “patriotul”, cum stăm cu Băsescu, patriotul celălalt, cum stăm cu patriotul-român Bush - de mirare că l-a omis pe patriotul ultra-român Nicholas Taubman, cel care a contribuit hotărîtor la falsificarea istoriei României prin impunerea (în prezența lui Anastasiu - asta fiind ministrul Armatei, frate geamăn cu puradelul Ungureanu de la Externe!) a unui monument al ostașilor americani căzuți - și ăștia! - pentru liberarea României de nemți!

Dar muuulți ne-au liberat pre noi - de aceea am rămas cum ne vedeți: neliberi și-n în curu-gol.

Of, Doamne! Cum de îngădui atâta prostie româno-americană pe cap de român, și așa necăjit, oropsit, bătut de toate vînturile, în plus analfabet, săracul?

Îngăduitor cu mine, îmi mai dau o zi de recuperare.

Sâmbătă 29 iulie 2006

Această nerușinată Condolezza Ziipenume s-a dus în Asia de Sud-Est - unde a fost huiduită cu tot cu Bush-ul ei - ca să... cânte la pian: ca o scîndură. N-ar fi fost rău dacă cineva ar fi înregistrat “interpretarea” artistei, ca să se vadă (audă) că individa este din piatră-seacă, din lemn-uscăt, nu are sensibilitate nici cât un păduche. În schimb (sic) rânjește, mai ales când nu trebuie.

A murit marele Rabin Șafran. Dumnezeu să-l odihnească. A spus, scris și el multe răutăți, minciuni despre români, însă cu sensul dreptății- ne-etnice. Gurile rele ziceau că Șafran nici nu era evreu... Ba era - dar nu ca javrele contemporane, puii de bolșevici sioniști: Oișteanu, Șafir, R. Ioanid, A. Florian, Max Katz, A. Cornea - să-l pun și pe Tismăneanu aici? Îl pun, în ciuda răcnetelor indignate ale interesaților Manolescu, Mihăieș, Liiceanu și alți argați ai sioniștilor - pentru o buca' dă pâine.

Ieri am primit *Jurnalul Literar*. N. Florescu îmi publică cele două epistole către Băsescu, promite reproducerea Scrisorii către Tismăneanu. Este și textul semnat de Flori Stănescu despre cartea Marianei Sipoș, apoi un articol al Elvirei Iliescu despre Grigurcu.

Așa, deci: *Jurnalul Literar* a rămas singurul periodic literar care mă mai publică. Cum are un tiraj submodest, cum este mereu taxat de "legionaroidism" (Laszlo, I.B. Lefter, Antonesei), sper să fie lăsat să mai existe... - deși este mereu pârât - sus-de-tot - de către Împăratul Academiei, Eugen Simion Întâiul - și Ultimul.

Duminică 30 iulie 2006

Nu, nici astăzi nu mă simt în stare să lucrez. Poate de săptămâna viitoare (care începe mâine).

În Liban crime peste crime - din partea israelienilor. Și minciuni peste minciuni - tot din partea israelienilor.

Masacru la Quana: israelienii somaseră populația-pașnică să părăsească localitatea, însă pașnica-populație nu a putut părăsi localitatea: pe de o parte drumurile erau demult impracticabile, fiind bombardate fără întreruperi de peste o săptămână, pe de alta în acea zi duraseră două ore încheiate, ba artileriei terestre și aviației i s-a adăugat artileria marină. Astfel, în doar una din pivnițele uneia din casele unde se ascuseseră bieții oameni au fost găsite azi dimineață mormane de cadavre de femei și copii, *deocamdată*, neputînd fi înlăturate dărâmăturile celorlalte case, nici măcar a celei despre care este vorba.

Față cu această - a câta? barbarie - Condoleezza, care avea de gând să viziteze azi Beirutul a fost poftită să rămână în Israel, la adăpost (drept care ea a și tulit-o la Washington, ca să cică "lucreze" ea la un proiect de... încetare a focului).

Manifestații violente împotriva Israelului în toată lumea - și în Australia - iar la Beirut sediile ONU și UE au fost atacate.

Acum vreun deceniu, tot la Quana, și tot un bombardament imbecil, de tip americano-rusesc, din acela cu-nepăsare (atunci - acum îi zic: american, fiindcă evreii îl fac cu-ură) și care a pricinuit peste o

sută de victime civile, “ținta” fiind un post ONU - a oprit agresiunea israeliană și l-a făcut pe Shimon Perez să piardă alegerile...

A re-apărut legendarul purtător de cuvânt israelian Pazner, tovarăș sovietic avtientik, despre care am mai scris, în momentul invadării Irakului. Cu nădragii în vine și bătăind și mai diagonalic din cap, a vărsat la picioarele gazetarilor găleata cu minciuni sioniste și a șters-o. Printre ele, iat-o pe cea mai gogonată: Israelul nu admite, mă-nțelegi, încetarea focului, nici coridoare umanitare, fiindcă de acestea vor profita hezbollahii ca să se întărească, aprovizioneze, atace... Firește, în capul cubic al tovarășului Pazner de sinistră amintire nu era loc măcar preț de o secundă pentru întrebarea: Dar civilii?; dar femeile, dar copiii? În mintea lui de bolșevic sionist nu încăpea decât un singur dușman: hezbollahul, manipulat de Siria, înarmat de Iran... Dar oare Israelul de cine va fi fost înarmat de la începuturile sale, că doar nu de..., zi-i pe nume, că ea este rușinoasă: România? Nici măcar de Rusia, maica lui de suflet. Ci de boii de americani.

Un prieten îmi transmite câteva texte de altfel publicate în presa din țară (*Adevărul literar și artistic* de săptămâna trecută). Nu voi zăbovi la “comentarea” lor - debilă, analfabetă, ca să-i zic de-a dreptul: treabă românească - ci voi reproduce câteva fragmente din “contribuția” colegilor mei (de condei) Marele Buzura și și Mai Marele Breban:

[sublinierile îmi aparțin]

“Din arhivele CNSAS

Contactarea în mediul literar (I)

Carmen Chivu, Raluca Vasilescu

“(...) Toate aceste cazuri sunt extrase din dosare de urmărire informativă, adică persoanele respective au fost urmărite de Securitate o perioadă mare de timp, dovadă volumele numeroase care alcătuiesc aceste dosare.

“D.U.I. - dosar de urmărire informativă - "OȘANU" (...)

“Raport informativ, *20.04.1983, col. Merce Ilie* (subl. m. P.G.)

“La întâlnirea pe care am avut-o cu numitul A.B. acesta mi-a relatat următoarele:

“A venit în București pentru a participa la ședința plenară a Consiliului de conducere a Uniunii Scriitorilor. N-a avut posibilitatea să se întâlnească decât întâmplător cu câțiva scriitori ca D.C. și E.S. (...) Se pare, spunea el, că nu se cunoaște bine psihologia scriitorilor, a oamenilor de litere în general, care trebuie lăsați în mediul lor pentru că acolo sunt obișnuiți, acolo își spun părerile, acolo își consumă gloanțele și trebuie lăsați să și le consume pentru că apoi, dacă se procedează cu tact și înțelegere, cu inteligență, ei își văd mai departe de-ale scrisului și nu sunt periculoși, mai bine zis nu devin periculoși. (...) Mai multă atenție ar trebui, spunea A.B., liderilor de opinie, scriitorilor consacrați, cu platformă, recunoscuți ca atare, cu prestigiu și influență care periodic ar trebui chemați, consultați cu privire la modul de rezolvare a problemelor lor și chiar pe un plan mai larg, de către factori de conducere de partid și de stat, să vadă că nu sunt neglijați. După părerea lui

s-ar câștiga enorm și nu e deloc mare lucru. /.../

“Revenind la ședința de la Uniunea Scriitorilor la care urma să participe, a spus că a venit hotărât să ia cuvântul de această dată. Un cuvânt trazesnet, cum îl caracteriza el, fulminant. /.../

“I-am recomandat, totuși, să mai analizeze dacă e oportun sau nu să ia parte la discuții,(...) i-aș recomanda să se abțină dacă nu-și poate impune un autocontrol (...). /.../

“În final, vizibil satisfăcut, mi-a spus că a ținut cont de sugestia de a nu lua cuvântul la ședință urmând ca să facă acest lucru cu alt prilej (...)

“Nota Serviciului. - A.B. este lucrat prin DUI (n.n. - dosar de urmărire informativă) de Sec. jud. CLUJ, fiind luat în control de către noi. Este în contactul nostru pentru temperare, influențare și, treptat, atragere la colaborare, având multiple relații și posibilități în mediul scriitorilor din București. Am făcut demersuri la C.C.E.S. pentru a se găsi o posibilitate de transferare a lui A.B. la București, lucru la care ține foarte mult și de care ar putea depinde în mare măsură atitudinea lui în continuare, inclusiv în raporturile cu noi.”

“Raport informativ, *25.11.1982, col. Merce Ilie:* (subl. m. P.G.)

“La data de 25.11.1982 am avut o întâlnire cu scriitorul A.B. din Cluj, venit la București pentru a realiza un montaj la Televiziune /.../.

“(...)S-a întrebat și el de ce unii dialoghează cu cei de la Europa Liberă, de ce bat la ușa lor, dar n-a aprofundat această problemă și n-a găsit un răspuns. El este de bună credință și nu poate crede că o mare valoare, un mare talent poate să fie dușman al țării, al societății. În ceea ce-l privește, dacă ar fi să opteze și azi, cu ochii închiși ar opta tot pentru socialism, pentru că nu există o altă orânduire mai bună. (...)

“Nota Serviciului. /.../ Este în controlul nostru pentru influențare și exploatare informativă. Prin conducerea C.C.E.S. *vom căuta să-l sprijinim în realizarea dorinței sale de a se stabili în București, scontând că astfel reușim să-l atragem de partea noastră și, treptat, să-l folosim în realizarea unor sarcini de securitate.* (subl. mea, P.G.)

“Notă, *16.12.1982, col. Merce Ilie:* (subl. m. P.G.)

“Cu prilejul întâlnirii pe care am avut-o cu A.B., acesta, mi-a relatat următoarele: Este obsedat de ideea de a pleca din Cluj, unde se consideră neglijat complet de autorități, care apelează la el doar când acolo vin străini și diplomați (...)N-a fost sprijinit în obținerea unei locuințe corespunzătoare, deși a solicitat de mai multe ori acest lucru. Nu are un serviciu pe măsura lui pentru a se putea desfășura după posibilitățile sale. /.../ (...)

La data de 24.11.1984 este întocmit Raportul de închidere a dosarului "considerând că obiectivele pentru care a fost lucrat au fost rezolvate". Cu toate acestea, se propune "menținerea sa în contact în vederea consolidării influenței pozitive asupra sa și prin el și asupra altor legături ale sale cu manifestări ostile."

“Raport informativ, *col. Merce Ilie, 11.01.1985:*

“În ziua de 07.01.1985 am avut un nou contact cu scriitorul A.B., venit în București (...) Referitor la regizorul L.P. care în ultimii ani și-a făcut o mare popularitate în străinătate, a menționat că este mâhnit deoarece nu este

valorificat în țară (...) În virtutea relațiilor pe care le are cu L.P. i-am sugerat lui A.B. să-l determine să realizeze filme cerute pe comandă socială și să mai renunțe la orgoliul și viziunea sa prea personală (...) A.B. este în contact pentru influențare pozitivă

“D.U.I. "BALTAG"

“În cazul următor, interesul era mult mai mare, deoarece "B." pleca deseori în străinătate, unde se întâlnea frecvent cu scriitori plecați, fie legal, fie ilegal din țară. Astfel, dacă rămânea în contactul Securității, putea oferi informații despre poziția celor din străinătate, dar la fel de bine o putea chiar și influența. *De această dată, scriitorul este convins că prin aceste discuții, de fapt este vorba de o influențare pozitivă, aduce un serviciu culturii. Mai mult, își ia munca în serios, până la a sugera ofițerului că ar trebui să solicite înregistrarea unui interviu care avusese loc la postul de radio "Europa Liberă", pentru a lua măsurile care "se cuvin". Câteva concluzii reies de aici: scriitorul nu se ferea să recunoască faptul că asculta posturi de radio interzise, ceea ce înseamnă că se bucura de un statut privilegiat; cunoștea destul de bine metodele Securității și nu în ultimul rând știa că poate să profite de pe urma acestor contactări.* (subl. mea, P.G.)

“Cu prilejul *contactării lui B.N. (13.10.1982), cpt. Florea Lucian menționează:*

"Având în vedere poziția pe care s-a situat, apreciem utilă continuarea contactelor cu cel în cauză în scopul realizării unor sarcini de dezinformare pe linia discreditării unor elemente ostile virulente ("Tudorache", "Dandu", "Dalton"), cât și stabilirii anumitor probleme de interes operativ, privind emigrația intelectuală reacționară. (...)"

Notă, *13.10.1982:*

"Recent, a fost contactat scriitorul N.B., care, în curând, va efectua o nouă deplasare la PARIS [sic! bou de securist a nimerit-o: Breban, prietenul nostru, nu făcea călătorii în Occident, ci deplasări, nota mea, P. Goma] unde i se va publica un roman la editura Flammarion, rezultând următoarele:

“Elementele active din cadrul emigrației reacționare, precum M.L[ovinescu], V.I[îerunca] și E.I[onesco] încearcă să-l influențeze pentru a-și exprima public dezacordul față de politica promovată pe plan intern de statul român și să recurgă la acțiuni de scandal politic. /.../ Pretinde că a respins toate încercările de racolare, întrucât dorește să rămână în continuare un scriitor loial țării. /.../ (...)

Următorul document ar fi trebuit reprodus primul - dar alcătuirii nu știu ce este *cronologia*. La ce le trebuie unor istorici români cotidiani?

“Notă *TO, 18.02.1977:*

"Ora 14.00 chemat:

Tov. Pleșiță: Dar despre tâmpenia asta la care spuneai că te-a invitat și pe d-ta să semnezi...

Dl. B.: Da, mi-a povestit de câteva cazuri, a spus că au primit niște

oameni pașaport rapid, și că pleacă și ...

Tov. P.: Și că a realizat ceva! Pentru ăia!...

Dl. B.: Daa... mă rog! Aspectul ăsta m-a interesat mai puțin.

Tov. P.: Deci, discuția ați axat-o pe treaba asta...

Dl. B.: Da, pe problema lui și pe rezolvarea problemei lui.

Tov. P.: Dar ai încercat să-l temperezi...

Dl. B.: Păi, acuma eu cred că dacă am avut discuția asta și dacă o să mergem săptămâna viitoare la tovarășul secretar, eu cred că ... /.../

Tov. P.: Da, să vedem, că poate că G. îl trage și pe...?

Dl. B.: Da. Nu știu, nu v-am spus că tovarășul secretar mi-a spus că și în problema... s-ar putea găsi o rezolvare.

Tov. P.: Ei, probabil că s-a gândit la ceva. Mie nu mi-a spus. Probabil că au ei niște proiecte, pe la propagandă, pe acolo. *E o treabă bună, ai făcut o treabă bună!* /.../

Notă TO, *22.02.1977*:

"Ora 14.00 cheamă:

[Deci scriitorul Breban îl "cheamă" - la telefon - pe generalul Pleșiță! Ca să, ce? Ca să dea raportul - să trăiți! - comentariul meu, răutăcios - P.G.]

B.: Uitați, acuma m-am întors de la partid.

Tov. Pleșiță: Aha!

B.: Și eu cred că a decurs în condiții satisfăcătoare, foarte bune. Adică i s-a spus că P.G. greșelile care a făcut, că se învecinează cu trădarea și așa mai departe. Și el a fost profund emoționat. Profund emoționat, a avut unele obiecții, a spus că mai sunt 3 oameni arestați /.../.

Tov. P.: Dacă ar fi fost vorba de arestat, în primul rând trebuia el arestat că-i instigator.

B.: Da, da, i s-a spus. Că s-a plâns de anumite presiuni, i-a spus: Nu, nu. Dacă era vorba să fii arestat, ai fi fost arestat. /.../

B.: /.../ Ați auzit ce-a spus ieri E.I. [Eugen Ionesco - nota mea] ? Ați auzit ieri? N-ați auzit. E.I., la Europa Liberă a avut un interviu cu M.L., de 10 minute, să-l cereți că este...

Tov. P.: Interesant...

B.: Interesant. În ce sens? Chiar și P.G. a spus că bătrânul s-a scrântit, s-a .../ [nu spusese că "bătrânul" s-a scrântit (dealtfel nu vorbeam despre el cu: "bătrânul", ci "Ionesco"), ci: «N-ar fi exclus ca, după acest interviu, Burtică să anuleze întâlnirea cu noi»].../ Și-a permis să ia un ton, față de tovarășul Ceaușescu, inadmisibil pentru... să discuți așa cu un șef de stat!

Tov. P.: Da, un tâmpit! Da, am să-l cer, mulțumesc. /.../

B.: /.../ Pe undeva, intenția a fost chiar să iau atitudine dar nu are rost, în cazul meu, știți...

Tov. P.: Ei, da. Nici nu merită să intrăm în polemici.

B.: *Și mai ales că eu v-am spus: eu pot face unele servicii în străinătate.*

Tov. P.: Da, sigur.

B.: Pe plan cultural."

Notă *TO, 02.04.1977:*

"R. de la cabinetul tov. Pleșiță îl întreabă pe B. dacă are ceva pentru tov. Pleșiță. B. îi spune ca deocamdată nu are nimic."

Raport, *29.08.1983, cpt. Florea Lucian:*

"Față de cele raportate, consider oportună totuși continuarea contactelor cu obiectivul în scopul exploatării informative."

Raport de închidere, *09.05.1987, lt. col. Achim V., mr. Mălureanu, col. Rațiu:*

"Ulterior (anului 1977 - n.n.) a fost menținut în contact pentru influențarea pozitivă și exploatarea informativă."

(...)

Nu m-au impresionat deloc "dezvăluirile" din... astea, zi-le pe nume: documente.

Fiindcă adevărul îmi era cunoscut. Și în legătură cu Buzura - încă din 1972, când, la Paris, îl propusesem pentru traducere la Gallimard, iar el, chiar atunci ("de 23 august") îl lingea pe Ceaușescu în revista pe care o conducea, la Cluj.

Cât despre Breban... Trebuia să fii Buduca, Groșan, Țârlea ca să crezi *ce spunea* despre sine "Nicolae-Exilatul", nu *ce era* Tovărășul Breban, navetist curluntricolar între Occident și Orient.

Luni 31 iulie 2006

Iată prețul încetării focului - pentru 48 ore: moartea femeilor, copiilor de la Quana (românii grafiază: Cana și spun că localitatea a rămas celebră de la binecuvântarea dată de Isus "Nunții de la Cana Galileei" - de acum încolo am să scriu și eu: *Cana*).

Amănunt important ca toate "amănuntele" despre viață, despre moarte: copiii uciși erau, în majoritate handicapați. Probabil exista acolo un stabiliment pentru așa ceva, deși se vorbește de copii morți acoperiți de dărâmături împreună cu mamele lor.

48 ore! Generos, Israelul! Va fi așteptând ca lumea întreagă să cadă-n cur de admirație, ba chiar, pe lângă coronița de premiant, să-i ofere - "din partea casei", pentru osteneală" - și un plic conținând câteva zeci de miliarde de dolari în contul "despăgubirilor" pentru Holocaustul de acum peste o jumătate de secol. Așa merge lumea în Orientul Înapoiat: strâmb, violent, mincinos.

După ce ieri, la aflarea ecourilor internaționale intrase în panică - (am văzut multe la viața mea, dar o femeie mai înnebunită de frică, mai incapabilă de gesturi normale ca Țvi Livni, ministresa de externe: ba). Azi ONU a condamnat *bombardarea Canei* - dar, la stăruințele USA, nu și pe *bombardatorul Libanului*: Israelul. Deci, Agresorul, după 48 ore poate să continue liniștit agresiunea, botezată "operații de autoapărare" la granița Libanului cu Siria, de-o pildă. Căci Unchiulețul

Sam veghează. Așa cum știe el: nu doar cu foc și pară (au fost interceptate în Scoția două avioane americane transportând *arme nepermi-se destinate israelienilor*) - ci mai ales cu *ură*.

Întru ilustrarea acestui... combustibil cu care funcționează motorul israelienilor nu mă pot stăpâni de a nu cita iarăși din N. Iorga, **România - cum era până la 1918** (reeditare din 1940), capitolul "La un vechi câmp de luptă: Sculeni":

"Că a fost odată aici o luptă, fără puteri multe ori vitejie mare, însă oricum, lupta dintre apăsători și un neam doritor de libertate, prins în războiul sfânt al dezrobirii sale, că aici Grecii au fost striviți, măcelăriți sau izgoșiți peste Prut, unde oști rusești înșiruite priviau, cu ochi dușmani pentru Turci, cu ochi creștini, frățești pentru Greci - aceasta o știu puțini. Doar bătrânii mai vorbesc uneori de pățania 'volintirilor'(...).

"**Jalnica Tragodie**, naiva poemă căinătoare a bătrânului Vornic Alecu Beldiman, spune amănunțit această poveste (...) Cetind din nou lungile versuri ticăite, după cunoașterea locurilor, le înțelegi mai bine. Iată plecarea Turcilor din Iași la 13 iulie. 'Urdia' se oprește întâi la Copou, târgușorul de azi (...). Pe atunci *Evreii ieșeni, trezindu-se din groaznica frică pe care le-o făcuseră eteriștii, căutau pe 'răi', îi 'târâiau' pe stradă, până nu se mai puteau ține în picioare și tăbărînd asupra celor istoviți de puteri, îi ucideau cu nesăț:*

'Jidovii se răsvrătise, și toți răii ridicăți,

Părînd că-s volintiri vre unii, îi tăiau nejudecați:

Pe uliță stârvuri multe, căci, ducînd, îi târâia,

Și unde cădea vre-unul, acolo îl și tăia'.

"(...) întinsul șes e pustiu (...) numai (...) uriașii plopi negri stau nemișcați în valurile de lumină, ca un trist monument funerar al celor morți, cu eroism, cu cinste, - cu rușine, pentru libertatea elenică".

Știau evreii de ce îl urau/îl urăsc dincolo de moarte pe Iorga (într-o normală simetrie cu legionarii care l-au și asasinat). Fiindcă el, ca moldovean, știa foarte bine ce ravagii, ce ruină provocaseră evreii galițieni năboind Bucovina, Maramureșul, Țara Moldovei cu tot cu Botoșaniul său natal; și știa ce se întâmplă în jumătatea orientală furată de ruși la 1812, botezată Basarabia. Apoi ca istoric știa cum, de ce fac evreii ceea ce fac. Și scrisese. Și tipărise. Și vorbise - în conferințe. Oricât de inflammat îi era caracterul și condeiul (o spune un admirator necon-diționat al lui Stere, victimă a sa) Iorga, ca istoric, ca patriot român, scrisese - cu fatalele și ne semnificativele exagerări - *adevărul*. Or *adevărul în legătură cu evreii* a fost - și nu doar la noi, la români - un subiect "arzător" și... pe-loc-relativizator, de către băștinașii, fie șantajați cu câte ceva, fie de-a dreptul plătiți. Un exemplu printre celebrii "directori de opinie" ai epocii Eminescu fiind Titu Maiorescu: pentru a închide gura "nebunului" (între ghilimele) gazetar la *Timpul* - unul cum nu avusesem până atunci și nici nu am mai avut după el - Marele Maiorescu nu a ezitat *să-l facă* pe Eminescu nebun (fără ghilimele), pentru a-i închide pentru totdeauna gura care tuna și fulgera

împotriva răilor evrei și a ticăloșiților *goi* care se lăsaseră cumpărați și vindeau țara, bucată cu bucată.

Nu este deloc întâmplător că, dintre marii noștri înaintași, după ocuparea României de către ruși primii dintre *epurați* (citește: scoși din cultura română, interziși, amintiți doar pentru a fi acuzați de toate păcatele lumii) au fost... "antisemiții", acei intelectuali care având darul (și posibilitatea de a se exprima în periodice) apăraseră *poporul* de invazie. Or *poporul* acela, în România, era român. Iar cei care atențau la ființa lui, a *poporului* român erau ne-românii evrei, fie ca arendași cruzi, fără milă - ei au și provocat Sângeroasa Revoltă din 1907 - fie, la sate și în târguri cârciumarii evrei, traficantii ai băuturii și pricepuți foarte în a-l prinde în plasa de păianjen a băutului-pe-datorie pe țaranul român și în a scoate șapte piei de pe el. Or acest atentat - exterior - la însăși ființa *poporului* (român - care *popor* era alcătuit în proporție de cca 90 % țărani) era insuportabil pentru adevărații directorii de conștiință de atunci. Iar pentru că în România Mică de după Unirea din 1859 și după împrăștierea țăranilor dezastrul era mai evident în Moldova, nu este de mirare că moldovenii au fost cei mai aprigi apărători ai românului naiv, fragil, analfabet, deposedat de pământ prin tertipuri necunoscute nouă și otrăvit de rachiu: Kogălniceanu, Alecsandri, Hasdeu, Eminescu, Iorga... Aceștia erau catalogați de komisarii bolșevici epuratori veniți pe tancurile sovietice drept "reacționari", "apărători ai claselor dominante", "negatori ai luptei de clasă", ba chiar de "dușmani ai *poporul* român"!

Și, mă rog, cine au fost epuratorii, altfel "apărători ai *poporului* român" - în România ocupată de ruși? Firește, tovarășii noștri de alte naționalități: Ana Pauker, Chișinevski, frații Oigenștein (Răutu), Brucan, L. Tismăneanu, Radu Florian, Sorin Toma, și alții și alții prelungiți prin odiosul rabin bolșevic Rosen, cel care își făcuse un ideal (religios) de viață din interzicerea totală a lui Eminescu.

Înapoi la ura evreilor față de *goi*; am văzut repetat, imagini la televizor prezentându-i pe bravii artileriști israelieni în "activitate". Echipajul fiecărui tun greu autotractat funcționa într-o perfectă disciplină - și eficacitate. Mai văzusem - în documente filmate din timpul războiului - artileriști germani, pe de-o parte, ruși pe de alta "lucrând". Nemții alimentau piesele, ocheau, trăgeau cu o mare economie de mișcări, așa zice: cu o terifiantă sobrietate; rușii făceau aceeași operație alergând încolo, încoace (ducând obuze pentru a fi încărcate în tunuri, întorcându-se ca să ia altele). Artileriștii israelieni însă fac aceste manevre în cu totul alt "stil", i-aș zice: *jubilator*. Cu o bucurie nesfârșită duc obuzele la curul tunului, cu bucurie încărcătorii le încarcă în chiulasă, tot cu bucurie - aproape dansantă - tragătorul trage... Fiind tun autotractat, din cupola blindajului răsare după fiecare obuz un ostaș - nu "răsare" ci țâșnește, ca activat de un resort și dă de știre cu un aer béat, de satisfacție cvasisexuală că obuzul a fost tras - ceea ce până și noi observasem. I-am văzut pe unii din cei din turelă

marcînd o pauză - înainte de a trage un nou obuz - în care părea a spune o rugăciune... Și i-am văzut pe cei care se rugau, pioși, înainte de a trage cu tunul în “necredincioși”.

Ce, ar fi de mirare dacă ar trimite obuzul - cu ajutorul lui Adonai - în capul inamicului, cel care trebuie, nu infrînt, ci *nimicit*? Deloc. Cum nu sunt de mirare nici slujbele (sau rugăciunile) de blesteme pe care evreii au obiceiul să le profereze (sic!) la adresa dușmanului - fie el vinovat de ceva, fie doar victimă a lor - repet exemplul acelor “doamne evreice” care, imediat după Săptămâna Roșie, 28 iunie - 4 iulie 1940 s-au adunat la Marea Sinagogă din București, unde i-au blestemat ore în șir... pe cine altcineva, dacă nu pe militarii și pe civilii români în retragere din Basarabia și Bucovina taman pe cei umiliți, batjocoriți, spurcați mai ales de evrei?

Ei, bine, și aceste slujbe-de-blesteme vor fi făcut parte din *războielor preventive* atât de dragi evreilor de totdeauna.

AUGUST

Marți 1 august 2006

Cine credea că Israelul va respecta “încetarea focului timp de 48 ore”? Eu nu. Din păcate am avut dreptate și de astă dată.

Agonia lui Fidel Castro. Până una-alta îi ține locul frate-său, Raùl. Îi ține... A zis Fidel că așa va fi, dar nimeni nu l-a mai văzut... Ce Dumnezeu, nu va fi pe undeva-cumva un fiu, un Fidelelișor? Nici măcar unul adoptiv?

Europa s-a dovedit încă o dată lașă, mizerabilă. Azi au refuzat să semneze o rezoluție cerînd încetarea focului în Liban, bineînțeles, ezitantă de căpătâi: Anglia; de înțeles: Germania. Dar Polonia? Dar Cehia? De ce, oameni buni? De frica evreilor?

Ce noroc că România încă nu a fost primită în Europa - ar fi fost și ea printre refuznice - pentru un pumn de dolari (pe care, numaidecât ar fi fost obligată de aceiași americani să-i dea Israelului - în contul Holocaustului...)

Miercuri 2 august 2006

Occidentul - nu doar SUA și Anglia - a abandonat definitiv Libanul - “doar pentru câteva săptămâni”, cum a spus Shimon Perez, aprobat de Rice.

Limbricul Dan Ciachir recunoaște - după 40 ani! - că... a scris rău despre mine în *Săptămîna*, dar susține că nu el este autorul articolului! Ci E. Barbu - mortul să trăiască! Vorbește de un text publicat prin 1975-76, nu și despre cel din “Campania de vară” din 1981, împotriva lui Eugène Ionesco, “bețivul” și împotriva mea, “manipulatorul” Ionescului...

“Regreta însă un episod asupra caruia susține că nu a avut nici un control: «A aparut, sub semnatura mea, un text împotriva lui Paul Goma, pe care nu-l scrisesem eu». Colaborarea la Saptamana s-a încheiat după patru ani, în 1982, cu un text despre Ligia Staniloaie sau Perpessicius. Nici după aceea ofiterii nu s-au mai aratat interesati de el, susține scriitorul. «M-a luminat Dumnezeu să scap, cu puterile proprii», își apreciază Dan Ciachir relația din tinerețe cu Securitatea, conchide autorul articolului din Cotidianul”.

Bineînțeles, minte ca o Ceachiră. Doar I. Buduca, ucenicul său spritual îl crede. Dealtfel același Buduca, în 1990, de la Paris - unde m-

a vizitat și pe mine - a scris un “reportaj” despre... “Ionescu, bețivul” (citată din Ciachir) și “Cioran cel care nu vrea să-i vadă pe români” (citată din cine: din Radu Florian, pe care Marele Înraît îl chiar primise în casă, chiar stătuse de vorbă cu el, cu toate că știa cine este “lectorul de marxism-stalinism” (de la mine)...

Prietenul Dorin Tudoran se încurcă iar în propriile picioare:

Încearcă să explice (!) cum de el, ditamai disidentul anticomunist și, fatal: antisecurist!, a acceptat să devină consilier al lui Voiculescu Crescent despre care toată lumea știa ce hram purta. Toată lumea, cu excepția consilierului - parcă-l aud: «De unde vrei tu, bă bătrâne, să știi că-i securist? Eu am jucat hochei cu el pe la 13 ani, atunci nu era...»

Nu, nu: pe atunci nu era... Nici Dorin Tudoran nu era atât de flexibil pe la morală încât să fie prieten - ba chiar ucenic !- al unei javre de calibrul Paler, “Tavi din Lisa, ăl de la Utemeu” - în tipul Canalului, unde vărsa sânge tată-său. În urma unui “editorial” al Tudoranului, fiica lui Crescentescu-Hocheistul i-a replicat; Hocheistul Tudoran i-a re-replicat; acum, într-un interviu vânjosul Dorin cel hocheist vorbește, pe larg despre, asta, zi-i pe nume... deontologie:

[Întrebare]: “Totuși, considerați ori nu ca [Voiculescu] a făcut politică politică?”

[Răspuns]: “Afirm și aici ce i-am răspuns în particular. (...) nu sunt convins că el și nemesiul său, Traian Băsescu, au făcut neapărat politică politică. Dar e limpede că amândoi au scris note informative sau de serviciu”.

“Poliție politică”... În loc să-l corecteze-alfabetizeze pe loc pe întrebător, întrebătorul poet român D. Tudoran acceptă termenul diversionist inventat chiar de securitate și distribuit printre mânuitorii cuvântului! “Poliție politică”, îl confirmă poetul anticomunist, antisecurist și îl dă mai departe, nonșalant.

[Î]: “Dacă tot ați dat câteva scurte citate dintr-o corespondență particulară, de ce nu ați mers până la capăt? De ce nu ați reprodus integral mesajele? De ce v-a fost teama (...)?”

[R]: “Nu mi-a fost teama de nimic. Mi-am calcat foarte greu pe inimă citând scurte segmente dintr-o corespondență electronică privată. Sunt împotriva unei asemenea practici. E neonorabilă. Dar ipocrizia unora te poate împinge la asemenea gesturi.”(...)

Ia te uită! Deontologul D. Tudoran, cel care îmi reproșă mie “citatele din corespondența particulară” - cele din volumul **Scrisori întredeschise**, cu toate că în prealabil îi cerusem încuviințarea și mi-o dăduse; cel care îmi reproșă mie că pun în jurnal apoi difuzez pe internet “conversații telefonice” - ba chiar le și înregistrez - deși știa foarte bine că această din urmă obișnuință datează de la primele amenințări securiste, la Paris, din 1978 - dealtfel, la sugestia DST-ului! El a făcut

la fel, deși era “impotriva unei asemenea practici” - la alții, nu la sine...

[Î]: “A fost de ajuns acest declic emotional, pentru ca sa acceptati rolul de consilier al lui Voiculescu, cand stiati de suspiciunile ce-l vizau, de acuzațiile ce i se aduceau, de convingerea atatora ca fusese membru al Securitatii ori ca, in cel mai bun caz, doar colaborase cu ea?”

[R]: “Nu. Am acceptat oferta lui Voiculescu din cu totul alt motiv. Era evident pentru mine ca monopolul unor partide de tip PSD ori "alianțe impotriva naturii" între partide de dreapta și de stanga nu pot fi dinamitate decat prin consolidarea unui partid de bresa. După ce iesise din alianța cu PSD și denuntase "partidul stat", PUR obtinuse în alegerile locale procentaje nesperat de bune și a avut șansa de a construi pe acest capital”.

Manie tudorănească, de a începe răspunsul prin un “Nu”, hotărât, pe care mai apoi îl... contrazice sau nuanțează. Metodă debilă de a arunca praf în ochii cititorului interviului, scontând pe lenea-i strămoșească și obișnuința de a citi doar primele cuvinte din întrebare ca și din răspuns.

[Î]: “S-a scris la timpul potrivit ca, initial, Dan Voiculescu și conducerea partidului v-au invitat să fiți candidatul PUR la Presedinție? Este adevărat?”

[R]: “Istoria nu se scrie cu ce ar fi fost (...) Singurul adevăr cu adevărat important este ca nu am candidat vreodata la funcția respectivă. (...)”...

Altă manevră tudoranică: să nu răspundă la întrebare (care suna: “Dan Voiculescu și conducerea partidului v-au invitat să fiți candidatul PUR la Președinției. Este adevărat?”, sublinierea mea, P.G.), ci să alunece șmecherește, găinărește (aș zice, pe bună dreptate: mirceadi-nește) - la diversiunea cu... “istoria care nu se scrie cu ce *ar fi fost*...” , deși vorba era despre ce *a fost*...

[Î]: “In sfarsit (...) de ce ati refuzat atata vreme sa comentati acest incident de presa in afara paginilor Jurnalului National? (...)”

[R]: “Din doua motive. Cel dintai - respectarea *deontologiei*.(...)”

[Î]: “Atunci, de ce ati acceptat sa discutati acum?”

[Î]: Am dorit ca, după ce lucrurile s-au linistit, să răspund, fie și indirect, tuturor colegilor de presa ce mi-au adresat, cu buna credință, o sumedenie de întrebări legate de aceste întâmplări și de colaborarea mea din 2004 cu Dan Voiculescu și PUR. Glumind, am amintit o povară Zen “Dacă vrei neapărat să găsești un anumit lucru, fă bine și nu-l cauți.”

Interviu realizat de Mihai TOADER”

“Acum”-ul poetului vine după doi ani de tăcere, din cu totul alt motiv: *a tăcut, fiindcă abia acum Voiculescu Crescent a fost demascată ca securist și încă de rang mare (general)* - ceea ce, fie vorba între noi toată lumea o știa - cu excepția consilierului său de o lună.

D. Tudoran, ca și bunul său prieten N. Manolescu (hotărâtul să

recunoască, în 2005 - după 15 ani ! - că, în interviul luat lui Iliescu, în iulie 1990, după Mineriada Sângeroasă i se adresase : “Omul cu o mare”, pen’-că... Iliescu tocmai căzuse), i-a dat o copită lui Voiculescu numai după ce a fost sigur că acesta este la pământ. Neuitînd să citeze din clasici, după modelul celui alt mare prieten al său și moralnic model, lepra de Paler...

Vineri 4 august

Am dormit bine astă noapte. Dar departe de a fi “destul”. Se vede că în timpul caniculei, nu doar temperatura ridicată m-a stors de viață, ci și ne-odihna, ne-somnul. Greu de imaginat (și sperat) că la vârsta mea voi “recupera” ce am pierdut. Dar vorba celuiia: eu îmi fac datoria: dorm. Motiv pentru care nici nu am fost sensibil la vânzoleala cu “deconspirările”.

Mi-a fost dat să citesc de sub pana inomabilei Zoe Petre concluziunea că nu este bine ca dosarele să fie publicate. Dar deloc bine! Căci va fi o catastrofă! Cum altfel decât națională? Firește, pentru fosta secretară de partid de la Universitate, pentru sfetnica, nu doar a mormolocului Constantinescu, dar și a șarpelui albastru Măgureanu (căruia i-a confecționat pe măsură o catedră de... sociologie!) - va fi o... catas’... Nu va fi nici o catastrofă, în România, demascarea unui colaborator permanent al Securității ca Zoia Condurachi, ci “o... infamie. O infamie anticonstitutionala și o infamie morala”!

Ia-auzi valea cum răsună! “Infamie morală”... Sună cum nu se poate mai potrivit în gurița Zoiei morala ceea. Tot atât de potrivit ca și - de pildă: “Victima a fost masacrată cu brutalitate”.

Pe de altă parte imaginea în oglindă a Zoiei: Alina Mungiu se exprimă și ea (se putea să rămână tocmai dânsa ne-exprimărită?) Nu se putea!:

“*Acțiunea Civic Media sustinuta de ZIUA este una **salutabila**”.*

Cum vă place? Place, place. Ce, nu este Pippida salutabilă? Bine, nu. Dar Mungia: este ea pipidabilă? Sau doar alinabilă?

Ce nerușinabilă această gonflabilă!

Sâmbătă 5 august 2006

Valerian Stan îmi transmite:

(din *Cotidianul*). “Ciachir instiga Securitatea impotriva disidentilor de Mirela Corlatan

“Sub semnatura lui Dan Ciachir, care a recunoscut ca a colaborat cu Securitatea, a aparut in „Saptamina” un articol denigrator despre disidenti celebri.

“Publicat in numarul din 13 iulie 1979 al revistei „Saptamina”, „Muraturi de Paris” a fost un articol care a facut senzatie in epoca. Tinta unui articol la fel de celebru, „Cateaua”, scris in „Flacara” de Ion Lancranjan, Monica Lovinescu era deja obisnuita cu astfel de atacuri la adresa sa si a sotu-

lui Virgil Ierunca. Textul din „Saptamina” ia in deridere activitatea profesionala a celor doi, accentul fiind pus pe emisiunile de la Europa Libera. Monica Lovinescu este descrisa ca „privighetoarea rîrită a microfoanelor müncheneze”, iar recenziile lui Virgil Ierunca sint catalogate drept „chiștoace radiofonice”.

„Suge din eternul biberon Goma”

“In opinia autorului, si cariera universitara a lui Ierunca „esuase lamentabil in borcanul cu salicilat al propagandei Razboiului Rece”. „Si mai patrunda de acidul acetic este doamna Monica Lovinescu. (...) Cind nu suga din eternul biberon Goma, subiect de care credem ca i s-a facut lehamite si ultimului ascultator, doamna Monica (...), uitind ca specificul emisiunii e de actualitate romaneasca, ne face capul calendar cu George Dumezil, Alain Becanson, Philippe Sollers etc.”, se declama in „Saptamina”.

„Era mereu atacat la Europa Libera”

“In articolul lui Ciachir, Eugene Ionesco, „un academician sugubat”, „a pastrat la Paris o afectiune nedezmanțită pentru țoi, cinzeaca, litruță si alte recipiente specific nationale. (...) Acum, ajuns la virsta mintii copiilor, s-a mai zaharisit (...). Miine-poimiine o sa aflam la buletinul de stiri al Europei Libere ca doamna Monica Lovinescu ii citeste dramaturgului din «Scufita Rosie» si Domnia sa plinge cu lacrimi sincere cind afla ca lupul a mincat-o pe bunicuta”. „Acest articol se datora, probabil, faptului ca Dan Ciachir era mereu atacat la Europa Libera. Din partea mea nu era insa vorba de razbunare”, spune astazi Monica Lovinescu.

„Cum de Securitatea nu a navalit acolo?”

“Printre „muraturile de Paris”, Dan Ciachir l-a inclus si pe Neagu Vulcanescu, poet si fost mecanic la Teatrul National, care emigrase si el de curind in Franta. „Cum de Securitatea nu a navalit acolo, sa faca o descinde-re dupa ce Neagu Vulcanescu a cerut un pasaport, l-a primit si-a ajuns bine mersi in Occident, de unde l-a luat in primire domnul Ierunca? Vai, dar ce oblete voia dl Ierunca sa ne prezinte drept crăpcean liric!”, incita Dan Ciachir in '79.

“Mai tirziu, in 2003, in „Curierul Romanesc”, acelasi Ciachir il descria pe acelasi Neagu Vulcanescu ca pe un prieten, pe care-l vizitase in camaruta lui, „mobilata exclusiv cu piese de recuzita: pat cu tablii, scrin, noptiera, birou”. Apoi, in acelasi articol, la 13 ani de la Revolutie, Ciachir povestea cum asculta clandestin Europa Libera, ascunzindu-se in cancelaria scolii.

“Eugen Barbu, „semnatura abuzive”

“Schimbarea de atitudine fata de prietenul sau si fata de Europa Libera s-ar datora, potrivit versiunii lui Ciachir, faptului ca articolul „Muraturi la Paris” si un altul vituperant la adresa lui Paul Goma ar fi fost scrise, de fapt, de Eugen Barbu. Acesta ar fi pus semnatura lui Dan Ciachir abuziv pe acest text, insa versiunea nu mai este sustinuta decit de Constantin Sorescu, colaborator din acea perioada. „M-a semnat pe un articol despre premiile Uniunii Scriitorilor. M-am certat cu Eugen Barbu, el a sustinut ca prima data il trimisese nesemnat, iar cei de la cenzura l-au intors si m-au semnat pe mine, ca era un articol polemic”, sustine Constantin Sorescu, care spune ca ulterior a protestat si in Suplimentul literar-artistic al „Scintei Tineretului”.

„O comanda executata”

“Alti fosti semnatori in „Saptamina” nu cred varianta cu semnatura pusa abuziv de Barbu. Ileana Lucaciu, astazi publicist la „Romania libera”, semnatura a rubricii „Scena” din „Saptamina”, considera putin probabila varian-

ta ca Barbu sa fi scris acel articol: „Cel mai probabil a fost o comanda, executata de Ciachir”. „Era un atac odios, dar asta era politica revistei”, isi aminteste si Bogdan Ulmu.

„Un alt colaborator la „Saptamina”, ajuns ulterior deputat FSN, spune ca l-a cunoscut bine pe Eugen Barbu si acesta isi semna mereu articolele. „Cred ca mai probabil Eugen Barbu, ca redactor-sef, l-a pus pe Ciachir sa scrie astfel de articole”, spune si Aristide Buhoiu.”

[Să nu conteze pe mine *Cotidianul* că îi voi corecta greșelile de franceză, mai ales în scrierea numelor proprii]

Uf! Am străbătut revărsătura latrinei *Săptămîinii* lui Barbu - și a lui Ciachir; și a lui V.C. Tudor; și a lui Dinu C. Giurescu; și a lui Doru Popovici; și a lui Dan Zamfirescu; și a “prietenului” meu, compozitorul Iancu Dumitrescu... Am sărit din piatră-n piatră, ca să nu-mi împut pe veci încălțările - dar, vai, mi-am spurcat sufletul de duhoare securistă promoția *Săptămîna*.

Așadar, în cele din urmă - după lungi investigații jurnalistice... - a fost găsit și textul despre Ciachir din care reprodusesem fragmente în volumul *Scrisuri*, Nemira, 1999. De acolo să-l fi luat? Da de unde!

Bine, chiar dacă a fost găsit - ei și? Asta este întrebarea? Nu știau șefii de publicații de după 1900 cine era Ciachir și ce scrisese el, “înainte de revoluțiune”? Ba știau, dar ne aflam, vorba lui Lefter, “în tranziție”, citește: amnezie națională, recitește: în același ciubăr de zoi: și ei, colegii, mai ales șefii linseseră cururi mai mari, mai mărunte (după facultăți...); și ei atacaseră cu dârzenie, în presa-noastră-zilnică pe cei răi, pe trădătorii de țară și de popor... În vremea din urmă, în legătură cu *Ziua*: să nu fi știut bătrânul turnător SRS ce hram purta acest dovleac fiert, Ciachir, titularul cronicii... teologice? Ei, ba nu - dar vorba lui Breban, a lui Pleșu, a lui Pintilie:

«[Căci] **Toți am colaborat - mai mult sau mai puțin...**»

O-ho, chiar mai mult decât (mai) puțin.

Dacă vânjosul cruciat (împotriva ziariștilor prinși în pânza păianjenului Securitate) SRS o primește cu temenele (și cu cafele) pe însăși Excelența Sa Rodica Gordon Radian, apărută cu regularitate de sentinelă în redacția *Zilei* (și mai și publică fotografii - cu tot cu V. Roncea!), ca să constate tovarășa la fața locului cum stăm cu antisemitismul la români și să raporteze știm-noi-unde la Washington și la Tel Aviv că mâncătorul de ovrei SRS nu numai că a devenit vegetarianist, și-a făcut autocritica și-a luat angajamentul, drept care nu mai este antisemit, deloc, deloc, dar acum este anti-antisemit fără crăpături, de tipul Nicolae Manolescu, drept care merită și el măcar o vizită ghidată la Ierusalim (dar nu în pelerinaj creștin, nuuu, ci la memorialul evreilor victime ale românilor: cele “400.000”)... etc, etc... - cum să mai poată fi atent la colaboratori tencuiți cu căcat până în creștet ca viermele Ciachir?

Duminică 6 august 2006

Zi veștedă. Franța și USA au propus-impus o rezoluție mizerabilă - care *nu* cere retragerea Israelului din Liban! De unde Dumnezeu o va fi scos - vorbesc de Franța, pentru că SUA știu de unde: din cur.

Luni 7 august 2006

7 august 1968: 38 ani de la căsătorie. Aseară am întrebat-o pe Ana câți ani trecuseră, fiindcă eu nu mai știam. (Re)aflînd, nu mi-a venit să cred: “aproape 40”?

Amintindu-ni-i pe martorii la căsătoria civilă, am zăbovit asupra dispăruților: Ivasiuc, Tita Chiper, Omescu, Luminița Coler, socru-meu...

Ciudat: eu, unul dintre cei mai fragilizați dintre prezenții pe fotografiile de pe treptele Sfaturii Populare din Piața Amzei - nu am plecat. Spre disperarea “prietenilor”: Monica, Virgil, Liiceanu, Pleșu, Manolescu, Adameșteana, Blandiana și ceilalți gropari ai mei. Bine, n-am murit, dar încă în viață, ce brânză fac?

Eu nu fac brânză; nici brânzuri. Eu fac nimica. Asta am făcut de totdeauna: nimic. Altfel s-ar vedea măcar o urmă de urmă. Și nu se vede. Nimic. Ca și cum nici nu ar fi fost ceva, cândva, pe undeva.

Nu mă consolează faptul că memoria românilor este, nu ca o piatră în care dăltuiești oarecari semne, nici măcar ca un ciot de scândură scrijelită cu cosorul. Memoria Românilor este o tablă-neagră, de școală: scrisul cu creta rămâne atâta timp cât nu este șters cu buretele, ca să se scrie altceva. Și degeaba cauți în carnea tablei urmele scrisului anterior, tabla-neagră e tablă neagră, de scândură, memoria românilor e o scândură neagră pe care scrii acum, cu creta, peste câteva minute ștergi și gata, nu mai există scrisul, nu mai există nici trecutul, nu a existat așa ceva - doar prezentul; memoria românilor e tablă-neagră, nu palimpsest; cu atât mai puțin: depozit, arhivă, bibliotecă.

Doamne, și ce bine-rău o nimerisem acum aproape 30 ani când scrisesem “Amnezia la Români” - textul care a dispărut, n-am mai dat de el, se va fi rătăcit (sic) pe coridoarele unde useseră stivuite broșurile “editate” de Viorica Oancea, redactor fiind Ioana Pîrvulescu, de i-a rămas doar... titlul;

Și Doamne, ce rău-bine o nimerisem acum vreo cincisprezece ani când scrisesem un dublu text: “Dilema amneziei” și “Amnezia Dilemei” și încă în altul (gășibil în volumul II de **Scrisuri**, de pe internet, acum nu mai știu cum se chema), avînd un moto despre socotrezi, locuitorii insulei din gura Oceanului Indian - cei care trăiesc fericiți, fără memorie, într-un permanent prezent...

Pe când scriam textele pomenite o făceam mai degrabă ca să alung blestemul amneziei-naționale, decât pentru a denunța ravagiile-i

mortale. Voi fi văzut în această “calitate” a neamului nostru, uitarea, un rău mai-rău chiar decât Răul adus de ruși, prin teroare; și chiar un rău mai-rău decât Răul Piteștiului: acestea, fiind extrem de violente, însă venind numai de la dușmanul-străin, “organismul” li se opunea cum și cât putea - dar nu consimțea. Pe când uitarea... Uitarea nu *ți* se poate impune prin teroare, prin tortură; uitarea *se* impune prin dorința *ta* sălbatică de a supraviețui oricum, chiar cu prețul acesta: al uitării. Or uitarea este moarte.

Într-atât de inconștienți să fie românii, încât să nu-și dea seama că, acceptând uitarea, complăcându-se în ea, se complac în sinucidere? Sau ei nu mai realizează nici semnificația sinuciderii? De ce, pentru că “intelectuali” de trei lulele au mioritizat românismul, prefăcând un mare păcat: vinderea, uciderea de frate în virtute, teoretizând resemnarea ca supremă înălțare spirituală? Nu cred în pedagogia asta - cred că “subiecții”, altfel spus românașii de la ora’ și sa’ au găsit în această teorică (nu teoreă?, ar fi mai aproape de esența-i găunoasă) acoperirea cu cuvinte sforăitoare a nenorocitei, a mizerabilei lor lașități în fața agresiunilor vieții - nu doar ale istoriei. În acele cazuri românul nostru o tulește în păduri, căci Codru-i frate cu Românul, nu?- , a irepresibilei spaime de înfruntare, deci de confruntare cu viața: ascunderea sub laviță, băgarea sub țol și așteptarea... «Dă, Doamne, ploaie...» este la român, nu doar o rugă, altfel poetică, a țăranului puturos, care arde de nerăbdare să treacă de pe ogor, unde a asudat cumplit azvârlind peste umăr trei pumni de sămânță de ce-o fi, pe prispă, la umbră, unde să cujete el în pace la nișica (deși nu totdeauna-i ardelean, Badea Ion), apoi, dacă supraviețuiește, să pretindă că el a rezistat prin cultură...

Marți 8 august 2006

Dacă am crezut că Israelul a început atacarea Libanului pentru a recupera cei doi soldați răpiți - după cum ne înștiința, cu mâna dreaptă pe buzunarul din stânga al bluzei tovarășul Olmert - ei bine, ne înșelam, fiind dezinformați de către dușmanii Israelului și ai SUA, vorbind prin gura lui Olmert;

Dacă am crezut că Israelul a atacat Libanul pentru a lichida cuiburile hezbollahilor din Liban - așa cum ne luminase în fiecare zi de când a început agresiunea, nu altul decât Olmert - ei bine, fusesem induși în eroare de antisemiții care asta urmăresc tot timpul: să credem noi ce spun secretarii generali ai partidului Israelului...

...ei, bine, nu! De trei ori: nu!

Ne explică explicatorul-șef Olmert, azi, (în fapt ieri, 7 august, după o lună de la atacarea Libanului):

«Israelul nu luptă împotriva hezbollahilor, nici împotriva Libanului - ci împotriva Siriei și a Iranului, ele se află îndărătul lor».

Ca să vezi: și noi, orbii, credeam că Libanul a fost distrus de Israel în patru săptămâni, pentru că era... Liban, un loc în spațiu locuit de

creștini și de musulmani. Dar dacă noi, naivii, orbii, nepricepători ai subtilităților comunicatornice israeliene am zice, după Modelul Olmert:

«Hezbollahii nu luptă împotriva Israelului, ci împotriva Americii - ea se află îndărătul lor» ?

Nu-i așa că ar fi și corect logic și adevărat... politic?

Asta fiind și opinia inenarabilului Bush, care este împotriva părăsirii Libanului de către trupele israeliene. Căci, după cum știe lumea-ntreagă, printre ruine mișună tot felul de sirieni - dar mai cu seamă firoși iranieni cu câte-o atomică-n dinți.

O gură de aer proaspăt: mai există în Israel evrei care nu sunt atât de belicoși ca restul de 90% și, prin internet, își exprimă dezaprobarea față de război, ba chiar *“rușinea de a fi israelieni în acest moment”*, intrînd în legătură cu libanezi, cu arabi, împărtaşind aceeași dorință de a trăi alături, în pace. Nu mă mai întreb - fiindcă știu: care o fi opinia valoroșilor scriitori de limbă română din Israel, în această chestiune. Vorba lor, printr-un răspuns rusec: care opinie? Dar au avut ei vreodată, în viața lor proprie vreo *“opinie personală”*, vorba lui Dinescu? Așa cum, în România fuseseră disciplinați, majoritariști, totdeauna de acord cu directivele partidului comunist (român) - și larg profitoriști, ca făcînd parte din *“elita politico-etnică dominantă”* - așa sunt și acum, în Israel: totdeauna cu masele largi aprobatoare a liniei oficiale. Diferența constă doar în faptul că - chiar și ei - au îmbătrânit între timp, iar când vin, destul de foarte-des în România, la tot felul de lansări de carte, la colocvii holocaustologice, abia se mai mișcă, le scapă din nădragi bășinile și din gură protezele dentare - nu-i nimic: ultimele se pun la loc... Însă în fața lor, foștii lor concetățeni, colegi, prieteni, *goi*, români nu mai resimt nici măcar gelozia sărăcitului față de îmbuibarea îmbogățitului pe spinarea lui - fiindcă pur și simplu *nu mai există*: fericiți cei care muriseră între timp, nu mai pot fi martori (și complici) la inexistențizarea scriitorului român.

Ioan Roșca îmi scrie, aducîndu-mi aminte că semnasem proiectul unei plângeri a victimelor comunismului. Îmi cere să semnez cu adevărat plângerea și să o trimit, eu, la Procuratură. I-am răspuns că nu semnez, deși inițial îmi dădusem acordul: nu vreau să compromit demersul lor, prin numele meu. Dealtfel, chiar el, Roșca, în mesaj, îmi comunicase că *Apelul nu este publicat în presă - este sabotat pentru că... are semnătura mea care sunt un antisemit notoriu...* (subl. mea).

Asta îmi amintește - cu mult drag...- ce îmi povestea I. Negoiteșcu: încercînd să-l convingă pe Geo Bogza să semneze Apelul nostru din 1977, Marele Geologza, Plopul Închinător Ceaușescului explicase că el nu semnează un text inițiat de un necunoscut - *«Cine-i Goma ăsta, că n-am auzit de el?»*.

Situațiile n-or fi ele identice-la-fel, vorba lui Săraru, dar sunt

fructul aceluiași pom roditor: **Mărul românesc**. În urmă cu 30 ani Românul nu semna - fiindcă Goma *nu exista*; acum (din contra, vorba aceluiaș Sărar') nu semnează fiindcă Goma *există*...

Îmi pare rău pentru entuziasmul și buna-credință a lui Ioan Roșca, dar nu pot face nimic împotriva... mea. Cel care ba exist - și e rău; ba nu sunt deloc și nu e bine.

Aflu din presă că Buzura ar fi fost pre-pus candidat la președinția României în 1992. El neagă cu vehemență și cu îndârjire... calomnia. Va fi simțind că *asta* confirmă bănuiala că fusese un colaborator al puterii comuniste și al Securității.

Se mai spune că "rezerva" lui Buzura (la Președinție) fusese Mihai Botez, alt prieten al meu și al lui Tudoran, Dorin mi-l recomandasese pentru a fi invitat în Spania (a fost singurul lăsat să vină din cei vreo zece propuși de mine)... Însă, adus în România, ținut la murat într-o casă a SRI (oare ce-o fi aceea: "SRI" : "Fosta Securitate"?), nu a fost găsit corăspunzător, vorba Ceaușescului, cel decedat prin voicanizare și a fost înlocuit-schimbat cu foarte-corăspunzătorul Văcăroiu cu același nume predestinat. N-am înțeles cum anume fusese înlocuit (sau: "preferat mai bine"), dar să fii în concurență cu Văcăroiu? - iată o decădere cumplită, despre care tare aș discuta în contradictoriu cu prietena Mariana Celac, soția Botezului cu același titlu și sora lui Sergiu, măgarul cu aceleași urechi ca pe timpul Ceaușescului.

Dar oare ce vom afla despre colegul de lot al meu ("lotul" de intrare în partid, în august 1968) Aurel Dragoș Munteanu, "SefarADM", cum îl botezasem înainte de decembrie 89, când auzisem că-și tăiasse puța ca să poate emigra-pe-bază-de-mozaism, devenit fulgerător "ambasadorul nostru la ONU"? Mă tem că nimic: asupra acestei lepre cu privire de iguană, demascatoare fără milă, turnătoare fără tresărire se întinde umbra protectoare a Israelului și a Americii - deci: *Silentium!* Căci noi turnăm!

Miercuri 9 august 2006

Doamne, ce tragedie în Liban, pricinuită de Israel! Iar onusienii se screm să fete rezoluția ceea care nu iese odată! În cearta de piețărese în care Franța a deținut rolul secund - după SUA -, spre rușinea celorlalți, doar Rusia a rostit câteva cuvinte de bun simț (să auzi, să nu crezi), anume că textul trebuie să țină seama și de Liban, nu doar de Israel - ei, da, oricât ar părea de ciudat...;

Și, Doamne, ce cocină, ce latrină, ce barieră de pe timpul EugenBarbului a ajuns țara mea, România! Le doresc celor din jurul lui V. Roncea să ajungă la un rezultat ne-catastrofic în demersul lui, însă disperarea mă îneacă doar privind, nu la reacțiile turnătorilor, ale securiștilor (normale: ei neagă tot ce li se reproșează), ci la comporta-

mentul celor “buni”, “pozitivii noștri”, cum le zice Monica Lovinescu, mai cu seamă al celor de la CSNAS... Cum de și-au schimbat opinia - care “opinie”?, cea schimbabilă ca ciorapii? - de la o zi la alta acei oameni în cazul lui Crescentescu-Felixache? Ce să mai spun de Mona Muscă, madona-fără-pată dar care ar avea și dânsa un păcătos de tatuaj pe vârful nasului reprezentînd insecta care i-a dat numele?

Apoi: ăștia să constituie țintele importante? De ce nu încep cu începutul - cum am început eu: cu Pleșiță, cu Iliescu? Turnătorii să fi fost pacostea, vreme de decenii, a nefericitelor noastre popoare sub comunism? Și eu, naivul, care îmi imaginam că nu turnătorii (de care se ocupă, zelos, Stejărel Olaru, fiindcă până la pagina aceea ajunsese și “nu asimilase” ce era mai încolo), ci acele bestii care nu avea nevoie să toarne, fiindcă ele avuseseră drept de viață și de moarte asupra noastră: secretari generali și secretari “simpli” de C.C., miniștri, directori - chiar și directoare! - apoi executanți de categoria întâia - ca generalii Vlad, Pleșiță și tot neamul lor-prost de securiști criminali!

Eh, “colegii de breaslă”: ce nu mă sufereau ei după 1970, mai ales după 1971, pentru că, deși interzis în țară... “în loc să fie arestat, la noi, băgat la beci, să se învețe minte să ne mai sfideze pe noi, adevărații scriitori români, el este publicat la capitaliști!”, cum explicau, în gura mare, la restaurantul Casei Scriitorilor, Ion Băieșu, Fănuș Neagu, iar tuțărășul june-genial Mircea Dinescu încuviința din apendixul ținîndu-i loc de cap “analiza” maștrilor și o dădea mai departe, împreună cu o alta, din repertoriul umoristic al Jupânului Eugen Barbu:

«Goma! Marele scriitor fără cărți!», cogitație-banc ce avea un succes nebun la “adevărații scriitori români” - care o/îl repetau.

Eu: auzeam “în direct”, aflam de la alții ce revistă-a-presei mi se face, ridicam din umeri, neputincios: ce să răspund “criti-cilor mei”? Că nu-i așa cum zic ei? “Așa”, cum? Și unde să-i contrazic, unde să le dau replica, unde să pot face auzit și adevărul meu? La adunarea cea mai largă, mai gustată (și gustativoasă) a scriitorilor români contimporani: restaurantul Casei Scriitorilor? Dar acolo nu era forum de discuții, ci o crâșmă ordinară și otrăvitoare, o bombă de borhot și de pișat și de vorbe-vorbe. Acolo, cu banii cerșiți lui Traian Iancu, directorul Fondului Literar, inginerul sufletului românesc - scriitorul, dè - fie continua să se îmbeteze, până cădea sub masă și se pișa pe el, sub privirile placide și adânc înțelegătoare ale celorlalte cornute rumegătoare, altfel literatoare (ca să se creadă că el nu știe nimic din ceea ce se petrece în jurul său «N-ai văzut ce beat eram?») și declarînd cu sinceritate băloasă: «Bătrâne, dă s’ te pup...», că el are o singură activitate-subversivă: băutura; sau cei care rezistau-prin-cultură, aducîndu-și lunar, mai degrabă semestrial, soția “la restaurantul scriitorilor” unde să poată mânca o friptură și să bea un pahar cu vin? Să-mi public “replicile” la minciunile, calomniile confrăților - unde, în ce foaie? În *Săptămîna* securistă a lui E. Barbu, a lui V.C. Tudor și a lui

Ciachir?; și a lui Dinu C. Giurescu?; în *Luceafărul* bolșevic al activiștilor Dragoș-Răcănel, Dopu-Bălan, Frunte-Creață?; în *România literară* devenită, după alungarea mea, moșia turnătorului de pușcărie Ivașcu și a ucenicului său ascultător N. Manolescu, administrată de fidelul etern-adjunct Dimisianu și de turnătorul-tânăr Iorgulescu, adus de Breban de la *Munca*?

Ce mă detestau, începînd din ianuarie 1977, confărtații fiindcă eu, nepublicatul în românește, eu, alungatul de la *România literară* de Ivașcu și de Dimisianu avusesem neobrăzarea să fac ce ar fi trebuit, de multă vreme, să facă ei - oficializații, publicații, consacrații, premiații, genialii: să vorbească despre acele fleacuri, așa-zisele “drepturi ale românilor”. Din acest motiv - al neputinței, al lașității lor - ajunseseră să mă urască pe mine chiar când nu rosteau cuvinte pe care să mi le arunce în față, lăsau să le scape un fel de bolboroseli, vedeam, auzeam cum li se usucă saliva în gură - ca lui Sorin Titel, dragul de el, Dumnezeu să-l ierte, că eu nici n-am luat în seamă micile lui... Nu le spun denunțuri, ci “scăpări” umorale, ale celui care se lăsase prins și se înfunda și se revolta, nu pe sine care se lăsase șantajat, ci pe toată omenirea din jurul său care dădea din mâini, din picioare, să rămână la suprafață, să nu se scufunde în noroiul trădării de sine și de aproape - ca el.

Și ce mă batjocoreau, în grup, în ceată, de obicei în casa prietenei noastre, Dana Dumitriu, “colegii”. Acolo împrăștia jerbe de scânteii Ivasiuc care îl imita pe Gălă (sper că acesta îi era numele), idiotul material-didactic al Facultății de medicină), vorbind... franțuzește despre drepturile omului - eu fiind imitatul; ce se prăpădeau de răs față cu prestația de înaltă artă a marelui comic Sașa Ivasiuc: N. Manolescu, aflat atunci cu Dana Dumitriu, N. Breban, Ioana Cantacuzino (Orlea), Rodica Iulian (am mai scris-o, după mărturiile “autocritice” ale chiar Ioanei și ale Rodicăi, aici, la Paris, în prezența lui Manolescu, în vizită). Singurul scriitor care nu a gustat “spectacolul” a fost, cine ar fi crezut: posomorâta Florența Albu, realist-socialista Florența Albu: de la prima reprezentare, a părăsit indignată adunarea intelectuală în care era caricaturizată încercarea mea modestă din 1977, concretizată în Scrisorile către Kohout și Ceaușescu, însă era suspectată, condamnată, mai ales de Breban și de Manolescu, “provocarea”, din partea mea, ca... om-al-Securității ce mă aflam! Fiindcă demersul meu - al lui neica-nime’, cum mă botezase E. Barbu - nu avea alt scop decât să-i provoace pe adevărații anticomuniști (ca ei, Ivasiuc, Breban, Manolescu, dar și ca absentul Alexandru George, rămași până atunci în pivnița conspirativității), să iasă la lumină, să se exprime, să se deconspire, ca apoi Securitatea să-i culeagă ca din oală... Rodica Iulian povestindu-ne Anei și mie, la Paris, “spectacolele” date de Ivasiuc în casa Danei Dumitriu și supărarea Florenței Albu, la București, se mirase foarte de tăcerea noastră jenată și oarecum încărcată de reproșuri:

«Ce, băi, nu mai poate face omul un banc?»

Ba da, ba da, băi, poate, omul. Numai că le stricase nunta realist-socialista, posomorâta Florența: ea nu gustase bancul înalt intelectual al intelectualității scriitoricești dâmbovițene. Și le-ar fi zis, trântind ușa:

«Sunteți niște porci!»

Trec peste moartea tragică a lui Ivasiuc în timpul cutremurului, trec și peste arestarea și ținerea mea la Rahova între labelle generalului Pleșiță...

...Ca să ajung la un episod pe care l-am mai povestit, însă abia cum - cu prilejul "Vocilor curate" (ce denumire aiurea, un calc după operațiunea "Mâini curate" din Italia împotriva Mafiei) - îi găsesc o semnificație, alta:

Cam la o lună după liberare (care avusese loc în 6 mai 1977), i-am întâlnit pe stradă în preajma Catedralei Sf. Iosif pe N. Breban, pe I. Vianu, pe Lucian Raicu.

Le-am relatat - cu durere - "descoperirea" din timpul anchetei: în dosarul meu se aflau, nu doar note informative despre mine (că l-am înjurat pe Ceaușescu, de pildă), ci și "analize" ale persoanei, ale personalității mele, ale acțiunilor, ale tendințelor mele...- portrete morale, făcut de un sociolog-psiholog-psihiatru - pentru uzul Securității.

Înainte de a fi terminat, prietenii mă întrerupseseră, orifiți: era imposibil ca "Sașa" să fi făcut "așa ceva"; "avea el alte defecte, însă "așa ceva"... La "așa ceva" intrau și transcrierile, după înregistrările postului de radio Europa liberă, a cărții **Gherla**, transmisă în lectura mea în cursul anului 1976, dar și a fragmentelor din **Biserica Neagră** a lui Baconsky, difuzate tot în acea perioadă. Dacă "Portretul" meu de vreo patru pagini îndesate era semnat de autor, transcrierile nu. Îmi săriseseră însă în văz... caracterele mașinii de scris - fără diacritice, cu totul deosebite de ale mașinilor de scris ale Securității - aparținând Remingtonului ivasiucian (probabil îi fusese dăruit de ambasada USA). Cum știam bine că Ivasiuc nu avea nici timp nici răbdare să asculte și să înregistreze emisiunile Monicăi și ale lui Virgil, am dedus că draga de Tita Chiper (și ce prieten bun îmi fusese!) se ocupa cu intenția: ea înregistra, ea transcria, ea dactilografia...

Remingtonul prietenului meu Sașa Ivasiuc avea o pre-istorie - și ea bănuită, niciodată dovedită: înainte de decembrie 1966, (încă nu debutasem), mă vizitase la București tata, îngrijorat-mânios: primise, în satul Vad, Făgăraș, unde se stabiliseră un plic pe care nu era menționat expeditorul, conținând o tăietură dintr-un ziar: o povestire sau un reportaj "pe linie", în care Securitatea era laudată de către autorul semnând: "P. Moga"... Am povestit întâmplarea în **Bonifacia**; tot acolo am presupus - fără a-i comunica și tatei bănuiala - că expeditorul ar fi fost prietenul meu Sașa, judecând după caracterele mașinii de scris - neobișnuite, în cercul nostru...- ce, băi, nu mai poate omul face un banc?

Mă întorc la... Catedrala Sf. Iosif. Și repet ce am mai scris:

prietenii mei N. Breban, I. Vianu, L. Raicu nu au acceptat că Ivasiuc ar fi scris note informative, că ar fi oferit Securității și transcrieri ale unor emisiuni literare de la Europa liberă...

M-am despărțit de prieteni, blestemându-mă pentru graba cu care aruncasem vorbe-rele despre un prieten, Ivasiuc, mort în Cutremur, rezemându-mă pe... Pe ce? Dar aveam eu *probe*?

Cum să am *probe*? Proba e ceva-la-mână, o hârtie, o țâdulă, un atestat, un certificat: îmi dăduseră securității vreo hârtie-la-mână care să... probeze măcar că fusesem închis de ei, la ei ultima oară între 1 aprilie și 6 mai 1977? Și mai ce? Oi fi pretinzând și cheia de la cassa de bani, vorba nemuritorului Ostap Bender? Apoi, primit cu atâta neîncredere, chiar ostilitate, chiar cu bănuiala că inventez - ca să mă răzbun pe Ivasiuc! - nu apucasem să adaug că citindu-mi dosarul, făcusem imprudența să-i spun colonelului Vasile Gheorghe că "portretul" pe care mi-l făcuse "Ivansuc", așa-i zicea el, este fabricat de Securitate! Bineînțeles, gândeam altceva, însă rezultatul a fost că a doua zi nu mai găsisem în dosar "portretul" semnat de Sașa; în a treia zi nu mai existau nici transcrierile după **Gherla și Biserica Neagră!**

Aceste probe - care... probează că Ivasiuc colaborase cu Securitatea - nu au apărut printre documentele consultate de Iuliu Crăcană, prin 2002, nici obținutele de Stejărel Olaru în 2004, la cererea mea către CSNAS, deci nu figurează nici în "Cod Bărbosul", anexa la **Culoarea Curcubeului** de la Polirom, 2005.

Ce s-a petrecut atunci, în mai-iunie 1977, ceva care nu credeam că va avea un *alt impact*...?

Despre uluirea, durerea, respingerea a ceea ce spusese eu despre Ivasiuc - am mai scris și nu o singură dată.

Mă întorc asupra aceluși moment, după aproape 30 ani și încerc să-l pătrund prin altă parte.

Repet: îmi reproșam că "împărtășisem" prietenilor ceea ce mi se dezvăluise mie, în anchetă, consultându-mi dosarul de punere sub învinuire. Așa cum mie, direct-vizatului nu-mi venea să cred că un prieten, fost coleg de celulă - indiferent de ceea ce ne despărțise (chestiunea romanului **Ușa...**, la Cartea Românească), tot așa prietenilor mei : niciunul dintre ei nu făcuse închisoare, nu trecuse prin anchetă, deci nu avea "datele" (sau: "nasul") pușcăriașului care miroase de la o poștă - pericolul, trădarea. Lor nu le venea să creadă că ceea ce spusese despre Ivasiuc era adevărat.

Aflaseră însă, prin gura mea, o noutate: *notele informative date securității sunt uneori... divulgate de însăși Securitatea! Și: secretul delațiunii nu era unul protejat pentru... vecie.*

Firește: spun ceea ce am spus, cu imediata precizare: nu crezusem atunci nici o clipă că cei trei: Breban, Vianu, Raicu ar putea direct vizati - fie și inconștient - de dezvăluirea mea. Continuând să nu-cred nici în ziua de azi (despre Breban intuiam-știam tot atâta cât știu azi, după "dezvăluirile" publicate în ziare). Spun însă altceva:

Cu certitudine că a doua zi, după o săptămână, după o lună fiecare din ei relatase prietenilor relatarea mea, un adevăr care pre mulți neliniștise : *denunțurile, punerile-bine la securitate nu rămân totdeauna îngropate în pivnița organului...*

Nu mai interesează cum vor fi reacționat prietenii prietenilor aflând că notele-informative ale lui Ivasiuc îmi fuseseră... aduse la cunoștință mie, victimei. Interesează că această informație a circulat, nu doar în mediul scriitoricesc, ci și în cel mai larg, cultural, intelectual. Și a produs ceea ce culeg eu, începând din decembrie 1989:

Frica turnătorilor de “dessectretizarea” turnătoriiilor lor și, după mecanismul psihologic binecunoscut: ura feroce a celui care făcuse rău, turnând, împotriva turnatului, a celui care suferise răul - de ce? Simplu: fiindcă - de necrezut! - victima aflate cine și cum îl pusese-bine, încondeindu-l la Securitate.

Acesta va fi alcătuit suportul, așternutul celorlalte motive sau pretexte ale colegilor de a mă detesta. Nu știam, fiindcă nu mă preocupa “tema”, că *astfel* funcționează sub-societatea românească, *astfel* merge și mașina lumpenscriitoriatului de limbă română: inginerii sufleticoli se părăsc, se denunță, se “aranjează” unii pe alții, fac bancuri-proaste, care pot avea, în timp, efect de destabilizare, de compromitere - chiar de lichidare - a “dușmanului. Însă dacă unul află - sau doar bănuiește - cine este autorul turnătoriei *nu o spune în gura mare!* Când îi va veni bine turnatului de azi, îl va turna el mâine pe turnătorul său, de să-l țină minte (sic) - însă respectând... “codul de onoare”, conveniențele, în mod binecrescut, nu ca mârlandii care-și dau cu bătele-n cap - nu, domnule, căci noi suntem educați, nene, noi nu ne punem poalele-n cap în plin Obor, țato, noi facem totul cu discreție, cu eleganță, cu stil, cu degetul mic bine dezghinat de celelalte, când ducem noi la gură paharul cu țuică de la mama ei.

Joi 10 august 2006

Olmert are nevoie de încă 30 zile în Liban - ce să mai facă în aceste 30 zile, doar a distrus totul, totul, totul?

A, da: să dea cu sare, ca să nu mai crească în veac nici buruieni-le în Țara Cedrilor. După exemplul Romanilor care astfel “trataseră” ruinele Cartaginei : cu-sare. Iar dacă Libanezii de azi sunt Fenicienii de alaltăieri, iar Cartaginezii Fenicienii coloniști, trebuie să admitem și faptul că Israelienii de azi sunt *romani* curați, nealterați! De ce nu: daci! - nu pretind protocroniștii lor că Dacia de anțărt fusese nu doar descoperită de evrei, dar și acoperită la loc de dânșii (ca să nu răcească și să strănute...)? În care caz putem pentru ca să spunem: actualii *romani* din Israel, în majoritate lor venind de pe Volga, ba chiar de dincolo de Caspica, de la maica lor, din iurtele triburilor tărce, khazare, au tot dreptul să facă treaba murdară în folosul americanilor (“remodelarea Africii și a Orientului Mijlociu”), lichidându-i pe *goi*-ii urmași ai

fenicienilor - apoi dându-i cu sare cât cuprinde. În această sfântă campanie de “autoapărare” - așa ilustrează israelienii zisa: “Bate șaua, ca să priceapă iapa” - ei îi omoară pe libanezi, ca să priceapă sirienii; ba chiar și iranienii - iar prin ei toată spița *goi*-lor antisemiți! Și barbari! Și asiati! - după zisele unor avtentici ne-asiati, recent recuperați de pe la Irkutsk.

Nu pot să mă îndepărtez de ceea ce notasem ieri, în legătură cu triumphiul: Ivasiuc-eu-prietenii - căroră le spusese că în dosarul meu de anchetă se aflau și note și “analize” și fișe semnate de prietenul nostru, Sașa. Fiindcă am senzația că, neînțelegînd eu, până adineauri, iar unul din efectele “dezvăluirii” nu am relatat-o limpede, inteligibil, că tot sunt în jurnalul meu de pe internet - frecventat în medie de zece persoane pe zi - reiau:

Este adevărat: nu se poate face o legătură - nu am probe! - între momentul în care povestisem (mai-iunie 1977) ce surpriză avusesem în anchetă la Rahova citindu-mi dosarul și cel al declanșării pe față a ostilității sălbatice a confrăților împotriva mea. Până adineauri îl plasam (momentul) în 1992, atunci când Liiceanu, consiliat de Monica și Virgil și avînd logistica 22-lui Adameșteanei declanșase campania de autoapărare, ca să folosească termenul consacrat (și inversat de holocaustologiei mei, necititori ai textelor condamnate); sau și mai târziu, în 1997, când a izbucnit “scandalului Jurnalului”, cu luminosul product al Monicăi Lovinescu:

“Îmi pare rău că l-am cunoscut pe Paul Goma”.

Acum retrogradez momentul... autoapărător și îl plasez în iunie 1990, când Liiceanu, care tocmai îmi editase două volume: **Gherla** și **Culoarea curcubeului** se răzgândise - *fusesse răzgândit* - drept care retrăsese din librării și depozitase tirajul **Culorii**...

M-am tot întrebat: cine-când, cu ce argumente îl speriasse pe curajosul anticomunist Liiceanu, pe strălucitul păltinișan, mai ales (analiza mea) filosoful cel mai tânăr la români se bucura de protecția boatei de Plămădeală, ca și de bunăvoința lui Măgureanu, doar el îl învitase pe securist să “dialogheze” cu victime și ale sale: Doina Cornea, Filipescu, Andreescu? Ce-cine îl determinase să... repare gafa de a fi editat o carte ca aceea a mea, **Culoarea curcubeului** prin retragerea ei din librării, apoi prin distrugerea tirajului? Bănuiesc: au fost mai multe elementele-evenimentele (printre ele: Mineriada din 13-15 iunie, când proaspătul editor a fost fugărit de “mineri” prin subteranele Casei Scînteii). Acesta va fi fost cel mai violent, cel care a băgat groaza-n curajosul Gabriel, atât de tare, încât, ajuns la Paris, întreba în dreapta și în stînga, în șoaptă, dacă să ceară azil politic în Franța ori ba. Însă mai existaseră “elemente” care lucraseră înainte de Mineriadă, de-o pildă citirea (sau recitirea) cărții, fie în românește, în dactilogramă - cea înmînată de mine lui Liiceanu - fie în volumul tradus în franceză.

Cine să fi fost indignații-primi de “calomniile” proferate de autor?

Tovarășii-de-stat-și-de-partid care nu fuseseră băgați în boale, nici în pușcărie, ba făceau acum pe ultrademocrații: Brucan, Petre Roman (fiul editurii Politice și supraveghetorul ei, sub numele de Humanitas), Pavel Cîmpeanu, H. Wald, Ion și Janina Ianoși? Dar bineînțeles! Aceștia erau, în continuare, la post, păzind puritatea ideologică a tipăriturilor din România. De ce se “sesizaseră” tovarășiiile lor doar în legătură cu *această carte (Culoarea...)* nu și cu cealaltă apărută în același timp, la aceeași editură: **Gherla**? Dar e limpede ca lumina zilei: **Gherla**, dezvăluia “abuzurile” staliniste - citește: din timpul Gheorghiuului-Dej - perioada criticată și de partidul nostru și încă sever de tot - pe când **Culoarea...** tratează momente prea aproape de noi, contemporanii, trecuseră doar 13 ani și nu avem perspectivă, cum se zice, dacă autorul lovește în Ceaușescu și în clica lui, bine-i face, că muuult ne-a mai chinuit și pe noi, cadrili, dar se dă (sic) și la intelectualitatea noastră dragă, la străluciții reprezentanți ai poeziei, ai prozei, ai criticii literare... Or așa ceva nu se permite!

În această categorie, ca supliment l-aș adăuga și pe Gelu Voican Voiculescu, care deținea atunci o putere pe deasupra puterii lui Iliescu, fiind el suprașef al Securității (despre Gelu nu spuneam lucruri rele, fiindcă textul era scris în 1978, or abia în decembrie 1989 l-am văzut la televizor în grupul putchiștilor moscoveți laolaltă cu Iliescu, Petre Roman, Brucan și ceilalți tâlhari de drumul mare, KGB-iștii.

În ianuarie-februarie, la recomandarea lui Negoîtescu, am ajuns în relații epistolare cu o poetă ghe la la Cluj care mi-a publicat câte ceva în revista atunci înființată, mi-a prefațat o carte, la Dacia, mi-a editat o alta în editura revistei, cu mine inaugurată. Ca să mă exprim: ne aveam ca frații (epistolari). Poeta își dădea un examen de doctorat la București și locuia la niște prieteni ai soțului său - ministru adjunct la Cultură. La un moment dat mi-a scris ceva în genul:

“Dacă ai ști cât te urăsc oamenii de-aici...” - precizare: scrisoarea plecase de la București.

Bine-bine, știam că scriitorii români nu se topeau de dragoste față de mine, însă de *ură* încă nu aflasem (este un început în toate)... Deși aș fi vrut să știu mai mult, mi-am reprimat curiozitatea, nu am cerut amănunte. Acestea au venit singure, pe sărite, cu timpul, din ele am reconstituit o parte din tablou:

“Oamenii de-aici” - ar fi putut fi scriitorii din fruntea “obștii”, cum îi zice mereu Dimisianu Sindicatului Inginerilor Culturicoli - începînd cu prietenii-buni ai mei Dinescu și Dan Petrescu, cu prietenul Doinaș - aceștia fiind în “*conducerea operativă*”, cea care **nu mă reprimise ca membru**, deși fuseseră cooptați membri-noi ca Sorin Alexandrescu, Mihai Botez, de-onoare: Monicii... “Oamenii de-aici” ar fi putut să fie... oamenii de cultură din București, ca Pintilie, cu Paler, cu care avusesem întâlniri pe chestie de morală (corect: *îmorală*)...

Enigma - care doar pentru mine era enigmă: când, după o vreme poeta clujească mi-a scris că la București fusese găzduită de Janina și

de Ion Ianoși, mi-a căzut în cap mara pălăiață. Nu-i văzusem în viața mea pe tovarăși maisusnumiți, dar îi știam, cum îi știau toți scriitorii care, după aceea, pretindeau că abia atunci auzeau de ei. Ambii fuseseră “în Uniune (Sovietică)” la studii, mă rog frumos - ca Toma George Maiorescu, Iosif Sava, Băleanu, Mirodan și alți tovarăși de alte naționalități, altfel viitori îndrumători ai culturii române. Ianoși, fiul unui comerciant brașovean, Steinberger - fusese unul dintre ferocii “instructori de partid” de la C.C., responsabil cu ideologia, nu știu dacă subaltern sau doar coleg cu colegii săi întru bolșevism rusesc: Pavel Cîmpeanu, Alexandru Simion (îi zic și eu așa, fiindcă așa semnau ei). Dacă eu știam atât de puține lucruri despre Ianoși (plural), asta se datora și “specificului muncii lor”, foarte secretă și extrem de pseudonimată ca a tuturor tovarășilor săi de șaibă. În schimb ei îmi vor fi cunoscut, de la ei, de la Secu, activitatea dușmănoasă și mai ales vor fi citit un text de-al meu în care mă miram-indignam cam așa:

«Iată cine a ajuns să ne explice cum stăm cu Gulagul și cu Șalamov: tovarășul instructor C.C. Ianoși!»,

Fiindcă tovarășul, după exemplul mai vechi al lui Crohmălniceanu, Savin Bratu, Paul Cornea se dăduse la întors, politrukul bolșevic cel care rămăsese își cârpișe dosarul cu traducerea unui volum de povestiri de Șalamov, nemaivorbind de o prefață substanțială a volumului - în BPT - în care ne explica, el, Gulagul (pe atunci găseam efortul inutil, constatabil din chiar exclamația, însă pe măsură ce au trecut anii, am observat, cu oroare, că românii noștri aveau, într-adevăr, nevoie de un Alfabecedar, nu de aiureli și de inutilități ca textele mele).

Când am aflat - tot așa, cu picătura - că poeta creierală (ea cerea să-i spui: “cerebrală”, bine, cucoană, cerebrală să fii!) și-a lărgit cercul prietenilor, cu precădere spre Cosașu, Wald, Norman Manea, mi-am zis că este o persoană inteligentă, cu gust; când însă i l-am întâlnit printre... gusturi pe H. Zalis, mi-am spus că Breban, protectorul veteranului turnător o va fi șantajat cu cine știe ce din scurta-i dar plina autobiografie, de l-a primit la pieptu-i ; însă când i-am întâlnit semnătura (de Marta Petreu vorbesc, nu de H. Zalis!) în “Grupul Celor 18”, alături de Oișteanu, Katz, Șafir, Antonesei și de alții asemenea care îi acuzau pe jurnaliștii de la *Ziua* de legionarism și le reproșau faptul că mă publică pe “negaționistul” de mine... - mi-am zis oftînd:

«Ce vacă!»

Așadar ne-am stabilit în Franța în noiembrie 1977. Relațiile cu compatrioții exilați - doar pe acestea le iau în seamă - au fost presărate de neînțelegeri, supărări, acuzații, rupturi - cu Virgil Tănase, cu D. Țepeneag, cu Dieter Schlesak... Nici pe acestea nu le amănunțesc aici, motivele sau pretextele fiind de cu totul altă natură, normală în relațiile dintre oameni. Probabil trebuie să caut o motivație (a *urii* confrăților față de mine) în relațiile cu Monicii:

Cu ei totul a fost numai cânt și voie bună... în jur de un deceniu

(socotind din noiembrie 1977). S-au semnalat gafe, incidente - toate de mine provocate, toate în legătură cu Europa liberă - am scris în mai multe rânduri cum, în mod negândit îl acuzasem pe Ierunca pentru suprimarea unui pasaj privindu-l pe Ivasiuc dintr-un fragment din **Culoarea...** difuzat în emisiunea lui Virgil "Povestea Vorbiei", operată în realitate de Bernard, la cererea Departamentului de Stat unde domnea Barnes, fostul ambasador la București.

Ciudată este *involuția* relațiilor mele cu Europa Liberă: chiar cu intervenția în text (de fapt: în înregistrare, fiindcă eu citisem fragmentele din **Culoarea...**), nu am simțit vreo ostilitate din partea "Directorului postului nostru de radio" Bernard. El îmi propusese, repetat, o emisiune despre Drepturile Omului, eu mulțumisem, dar declinasem oferta. După moartea lui Bernard a venit Vlad Georgescu. Cu el am avut de la bun început, nu conflicte, ci "incompatibilități". Este adevărat, fusese de acord cu difuzarea cărții mele **Patimile după Pitești**, în lectura mea, însă îmi obstrucționa textele publicistice (dacă erau recenzii le accepta, fiind în emisiunile Monicilor, altfel, nu). Și nici nu-mi puteam apăra articolele, fiindcă el avea obiceiul de a nu răspunde la scrisori, iar când îmi telefona el - rar de tot - mă asigura că mă iubește nespun și că vom discuta altădată... Mi-a făcut și câteva măgării, ca cea în legătură cu un text al meu despre cartea prietenului său Larry Watts "În slujba Mareșalului", editată de Ion Dumitru (vezi-i "istoria" în Volumul I din **Scrisuri** aflat pe internet): îl bănuisem de atunci, de prin 1982 pe istoricul american de a fi un găgăuță manipulat de Securitate în scopul "ridicării lui Antonescu" - mort, deci inofensiv - în detrimentul Regelui Mihai I, încă viu... Trimisesem textul, așteptasem câteva luni... Ca să aflu din *Standardul Românilor* de sub pana "prietenului" meu Ion Pantazi (în tandem cu alt prieten al meu și erou al cărții **Gherla**, Vladimir Boutmy) că... scrisesem ceva insultător la adresa Mareșalului și a României întregi ! - el, Pantazi fiind informat de la Europa liberă, unde avusese loc o masă rotundă... Am înțeles: Vlad Georgescu organizase o masă rotundă despre cartea lui Larry Watts, laudând-o - în schimb luându-l pe Goma peste picior pentru că scrisese defavorabil - dar unde fusese publicat textul care... nu fusese nici difuzat la Europa liberă? Când l-am întrebat pe Vlad Georgescu despre această manevră nedemnă, el mi-a răspuns că... îmi explică altă dată (ai zice că era văr drept cu Volovici, cel care îi tot explică lui Dan Petrescu, din 1997, taina manuscrisului Jurnalului sebastianesc), adăugând recomandarea fraternă: «Și nu te mai băga în istoria mea, coane...»

Nu, nu: de la înscăunarea lui Vlad Georgescu relațiile mele cu Europa liberă au devenit cvasinexistente. Mai ales că fusese adus la München și cumnatu-său, ori ce va fi fost Gelu Ionescu, cel care complota împreună cu Marino, urmărind acapararea emisiunilor literare ale Monicilor (le-ar fi făcut el mult mai profesional, cu oameni de meserie, profesori universitari: Matei Călinescu, Virgil Nemoianu, Thomas

Pavel, Sorin Alexandrescu) și lucra puternic în acest scop, amendându-i, altfel spus: cenzurându-i pe ei când scriau de rău despre Sorescu, despre securistul Valentin Lipatti - or eu eram partizan înfocat al Monicilor, nu?

Evident, visam și eu o colaborare măcar lunară dacă nu săptămânală - nu a fost acceptată de Vlad Georgescu. Știam de ce: scrisesem tot răul pe care-l gândeam despre Barnes, fostul ambasador american la București și despre ravagiile dezinformării pe care le pricinuiseră prin mâna sa dreaptă: Ivasiuc, cultivându-i pe marii intelectuali români care îl frecventau la Ambasada Americană (el însuși, Vlad, Matei Călinescu, Pintilie, I. Vianu, Nicodim, Bernea, Breban, Ciulei și... restul smântânii patriei) și “gândeau” - și rosteau - exact, dar exact ce visau americanii să gândească-rostească României: că Ceaușescu o fi el analfabet - dar ce antirus este el! Și că, românilor hămesiți, ruși în cur, antirusismul lui Ceaușescu le ține și de cald și de foame.

Cu certitudine Barnes raportase la ei, la Departamentul de Stat ce spuneam în gura mare - printre care:

«Există două categorii de trădători de țară: cei care, până mai ieri frecventau Ambasada Sovietică și cei care, azi frecventează Ambasada Americană - pentru un pahar de șampanie, un cartuș de țigări, o viză, tac adevăratele dureri ale românilor, în schimb îl laudă pe Ceaușescu, fiindcă el este “favoritul” americanilor!»

Am fost aspru pedepsit: Barnes, ajuns la Washington, a făcut ce a făcut pentru ca Europa liberă să nu transmită știrea arestării mele o eternitate de două săptămâni (abia în 14 aprilie 1977). Mai apoi americanii pretindeau că nu fuseseră informați... Când le-am dat numele celor care îi informaseră chiar din ziua de 1 aprilie, au “nuanțat”: nu avuseseră confirmări din partea României! Auzi! Așteptau confirmări din partea... Securității! Și eu care mă miram că Vasile Gheorghe și Pleșiță îmi râdeau în nas, zicând că americanii sunt prietenii lor (și, deși în civil, amândoi îmi arătau cu palma câte un umăr, acolo unde, chiar în pielea-goală își poartă ei epoleții de securiști). Odată cu ostilitatea lui Vlad Georgescu față de “veleitățile” mele de a colabora din când în când, au început a fi percepute și, ca să spun așa, “reținerile” monicilor - față de violența din textele trimise; față de “exagerările” mele în criticele la adresa unor “pozitivi” : Pintilie, Nicodim, Hăulică, Cernescu, Paler, Dimisianca... Deasemene dezaprobarea “atacurilor” mele la adresa americanilor. La un moment dat, plângându-mă lor că Vlad Georgescu îmi refuză sistematic texte în care doar ating (sic) conivența Ceaușescu-Americanii, Ierunca a glumit cam așa:

«Cum, domnule, îi ataci pe ei, la postul lor și mai vrei să primești bani pentru asta?»

Monica l-a aprobat. Așa era! Dacă și eu: uitasem pe ce lume mă aflu. Atunci - prin 1982, 1983 - îmi adusesem aminte de această logică emisă de un înalt activist cultural, Dumitru Ghișe, care se mira foarte

că unii scriitori (întâmplător, nu eu!) “vor să critice politica partidului pe banii partidului!”. Nostimada: când Marin Sorescu a devenit ministrul al culturii lui Iliescu a formulat același reproș indignat - tot la adresa scriitorilor - dar nuanțat astfel: “Adică să ne criticați *pe noi, pe banii noștri?*”

Cum între timp (m-am întors la Vlad Georgescu) aflasem și de la el că Monicii mă prețuiesc nespus - păcat însă că sunt atât de apucat... - cunoșteam “prețuirea” din relatarea lui Bernard și tot cu drăgălășenia: “apucat” - mi-am luat gândul de la o colaborare statornică la Europa liberă.

Primul semn palpabil de “incompatibilitate” cu Monicii a venit în iunie-iulie 1989, când cu “Uniunea Scriitorilor” dintre Breban și Țepeneag. Deși mie mi se plânseseră că se organizase un complot țintind înlăturarea lor de la emisiunile literare ale Europei libere și pretindeau că nu știau nimic despre aceste demersuri decât atunci când Rodica Iulian și Ioana Cantacuzino îi anunțaseră și pe ei de o apropiată reuniune în vederea organizării - de sub bagheta lui Nedelcovici... Am aflat, cu strângere de inimă că două luni mai târziu, Monica ducea tratative cu Breban și cu Țepeneag, iar un deceniu și mai târziu, stupoare: din fragmentele de jurnal ale lui Dan Culcer, am aflat că Monicii cunoscuseră de la bun început toate demersurile lui Țepeneag și Breban în vederea constituirii, în iunie 1989, a unei Uniuni - dar mie îmi spusese că nu știau nimic și că fuseseră luați prin surprindere de complotiști...

Ajung în februarie 1990, la faimoasa întâlnire programată acasă la Monici, pentru perfectarea portofoliului editurii Humanitas, cea la care mă tot invitaseră, însă în ziua cu pricina pe mine mă omiseseră, deși mă bătuseră la cap să nu uit - participaseră în schimb (!) Mihnea Berindei, turcologul, și Fata Doinei Cornea...

...Și mă opresc. Fiindcă *atunci* plasez momentul în care prietenii mei Monica Lovinescu și Virgil Ierunca și-au dat cărțile pe față - a, nu în prezența mea, eu nu trebuia să știu nimic, de asta nici nu m-au anunțat cum promisese, am aflat câte puțin, câte puțin mai degrabă din faptele lor dimpreună cu Liiceanu și cu Adameșteanu decât din cuvintele lor de explicație - care explicație?, cea care nu a existat vreodată?

Mă rotesc pe loc, mă întorc la oaia mea - și repet:

Desigur, le vorbisem Monicilor de impresia neplăcută, penibilă produsă de relatarea mea față de Breban, Vianu, Raicu a găsirii în dosarul de anchetă a “scrisurilor” lui Ivasiuc. Le vorbisem, trecusem mai departe, rămânând la culpabilitatea resimțită de mine, nu neapărat pentru că nu reușisem să-i conving pe aceștia de faptul că Ivasiuc era omul Securității, ci pentru că... un om care a cunoscut pușcăria nu poate, oricât s-ar strădui să transmită cuiva, fie și prieten, fie și frate, ceea ce a simțit el și mai ales ce știe el despre oameni în general, despre trădarea prietenilor în special, după criteriile speciale ale fostului deținut.

Însă acestea din urmă erau treaba mea - treaba Monicilor a fost să

povestească mai departe, atât exilaților, cât și celor în treacăt pe la Paris; desigur, ei - care nu-l iubiseră vreodată pe Ivasiuc - vor fi vorbit ca despre... "încă un informator", astfel o vor fi recepționat receptorii; însă... printre ei existau și oameni, scriitori, colegi, la urma urmei prieteni-dragi care, chiar dacă nu arătaseră, totuși fuseseră tulburați de ceea ce povestise Goma în legătură cu Ivasiuc. Important era, nu faptul că Ivasiuc, într-un moment de slăbiciune, de șantaj, de tortură dăduse o notă informativă sau zece, nu asta:

Ci faptul - am spus, repet - *că notele acele date din slăbiciune, din lehamite, sub tortură pot ieși cândva la suprafață.*

Și atunci ce mai rămâne din prietenia noastră, din iubirea, stima, prețuirea etc?

Și, atenție, trebuie să se judece această neliniște cu: "înainte de decembrie 1989" și "după decembrie 1989". Fiindcă "înainte" era exclusă o dezvăluire de acest gen - vorba lui Nicolski: «Cine își imaginează că va veni această vreme?» - așa ceva...

Panica (nemărturisită, neîmpărtășită) a venit după decembrie 1989, când s-a conturat pericolul deschiderii dosarelor de Securitate (proba morcovului: articolul lui Buzura "Fără vio-len-ță!" prin care guita de spaimă și securiștii, dar și informatorii). Din acel moment, Goma - cel care știa ce știa și începuse a scrie negru pe alb ce știa - a devenit Inamicul Nr. 1 al Nației. Și prin orice mijloc trebuia făcut să tacă.

Trebuia, mai întâi împiedecat să-și tipărească... calomniile. Începutul l-a făcut Liiceanu, consiliat de Monica Lovinescu și de Virgil Ierunca, sprijinit de G. Adameșteanu, prin 22. Simultan, trebuia "destrămat", vorba securiștilor, calomniat, astfel încât nimeni să nu se mai uite în gura lui - primul pas, cronologic, a fost făcut de N. Manolescu, publicînd, în decembrie 1990 "**Scrisoare deschisă lui Paul Goma, dosarul de Securitate al lui Gelu de Voiculescu Voican**" - din aceasta ar fi trebuit să reiasă că Goma este un mincinos, un scandalagiu, că îi "înjură" pe toți - cu predilecție pe prietenii săi care, nu-i așa, îi făcuseră bine, iar acum el, ingraturul...

Dacă nu s-a înțeles până acum, iată, gata rumegat:

Toți cei care aveau muște pe căciulă în relațiile cu Securitatea au avut motive să-mi sară la gât, să mă facă să tac.

Altfel, de ce atâta *ură*, atâta încrâncenare? Scriitorul nu este un atlet căruia i se înregistrează performanța cu centimetrul, cu secunda, cu kilogramul, deci nu se află într-o competiție măsurabilă (numai Breban crede contrariul), este loc destul pentru toți scriitorii existenți ca și pentru cei care vor veni - atunci? Atunci de ce au dat mână cu mână ca să mă nimicească, să facă astfel, încât să pară că nici nu mă născusem, nici nu debutasem vreodată, nu publicasem nimic, nici-când...?

Vineri 11 august 2006

În Liban: pauză. A, nu din mărinimia, din mila israelienilor față de suferințele atroce ale libanezilor civili, Boje moi!, ca să mă exprim în limba maternă a vajnicilor combatanți împotriva “fascismului islamic”, perlă pe care o credeam îngropată odată cu inventatorul ei, Kouchner; dar uite, a dezgropat-o Bush cel cultivat și iluminat - ci pentru că s-au speriat puțin; s-au speriat ceva mai multșor decât puțin; ieri au pierdut 12 oameni (hezbollahii spun: “14 uciși”, israelienii: “12 răniți”). Olmert a oprit (nițel) cavalcada. De unde se poate trage o concluzie, una mică-mică-mică: ca și americanii, israelienii, de cum ies din tancuri, coboară din avioane, devin... niște albatroși, ca să-i poetizez nițel pe ucigași. De mirare fiind că atoateștiutorii israelieni nu știau că hezbollahii se vor opune ca niște *luptători de gherilă* (unde le va fi fost bibliografia din familie în care la loc de cinste stăteau cărțile despre partizanul sovietic?), nu ca în înfruntările clasice, cu tancuri (de unde tancuri?), cu dronuri (de unde? pòche numa'..., vorba ardeleanului). Iar prețul plătit în oameni, nu în tone de bombe, de obuze care în patru săptămâni au distrus această grădină numită Liban, este prea pipărat.

Deie Domnul să rămână la acest “calcul” - poate așa se va face pace sub... cedrii care nu mai există.

În continuare:

Atunci când l-am “turnat” prietenilor pe turnătorul Ivasiuc, am făcut-o după ce am căpătat *probe* ale turnătoriilor sale. Vreme de patru ani, din prietenie, din slăbiciune, trecusem- peste probele pe care mi le vârau sub nas prieteni, colegi de pușcărie: Costică Iliescu, Horia Popescu, Ion Omescu - probe pe care numai noi, foștii deținuți le perceam: de pildă faptul că el “lucra” la Ambasada Americii, când noi, muritorii de rând nu aveam voie să trecem pe trotuarul ei. Anul 1968 (invadarea Cehoslovaciei, Apelul lui Ceaușescu de la balcon, intrarea în partidul comunist) în principiu ar fi trebuit să ne re-apropie, să re-lipească crăpăturile pricinuite de atâte probe de neloialitate, de dublujoc, de pactizare cu dușmanul nostru de moarte: Securitatea. Nu s-a întâmplat așa. Nici chiar “scandalul” provocat de el în legătura cu romanul meu **Ușa**..., deși urmarea fusese că nu mai putusem publica nici măcar note de lectură (veghea tovarășul Dimisianu), m-a supărat foarte, m-a otrăvit, dar numai ca prieten trădat, nu și... turnat la Securitate. Abia după zilele din mai 1977, la Rahova, când găsisem în dosarul meu de acuzare opera lui scrisă, am fost izbit de această constatare: prietenul meu, colegul meu de celulă, mă vânduse Securității. Deși mă străduisem din toate puterile (care îmi mai rămăseseră), colonelul Vasile Gheorghe care mă supraveghea îndeaproape în timp ce îmi citeam dosarul îmi va fi simțit tulbu-rarea - cu totul alta decât o “simplă” probă a lor că făcusem-dresesem împotriva

regimului de dempop'. Poate că mă înșel, însă în acele momente de descumpănire, chiar de disperare a mea, securistul comandant al Rahovei Gheorghe Vasile zisese așa, adresându-se pereților:

«De, dom'le, asta-i cu prètinii...» - după care îi scăpase: «Da' las', că și noi...» - nu a continuat, însă după ritmul pașilor dintr-o dată întetit și după culoarea vocii, satisfăcută, mândră, era limpede ce anume spunea fără cuvinte: că ei, securiștii "puseseră umărul" (citește: puseseră pulanul pe el, pe Sașa), "se străduiseră" (bătuseră la el ca la fasole) să scoată și laptele pe care-l supsesse de la mă-sa - banditul de Ivansuc.

Din acest motiv mă simțeam vinovat că le povestisem nepușcărișilor Breban, Vianu, Raicu acel *ceva* care nu putea fi comunicat decât între inițiați.

Fiindcă eu știam cât și cum fusese bătut la anchetă bietul Sașa. Îmi povestise el, la Gherla; la Lătești, Costică Iliescu, medicinist din lotul lui, îl văzuse, în biroul lui Enoiu, ghemuit sub o masă, într-un colț, însângerat, scheunînd ca un animal; în libertate Marcel Petrișor îmi povestise și mie - firește, în stilul lui: rîzînd ca un dement, ca să-și alunge spaimile - cum arăta Sașa, după ce trecuse și el prin pietrele de moară ale lui Enoiu. Cu certitudine, el, Petrișor, Cocioran, Grama, ca "mai mari în grad" avuseseră parte de "tratamente" mult mai intense - dar este semnificativ faptul că, atunci când ești (încă) tânăr, și se pare că celălalt torturat este mai martirizat decât tine. Și, eu, naratorul, păstrînd proporțiile, trecusem prin etichetele căpitanului Enoiu, deci eram (oarecum) în cunoștință de cauză.

Voiam să ajung la asta - dealtfel am mai scris: cu acei colegi, prieteni care mai greu, mai ușor, au cedat și m-au "încondeiat" și pe mine la Securitate - cu aceia fac-ce-vreau-eu. Fiindcă sunt ai mei. Iată, încă nu am aflat că din cauza "turnătoriei lui X" eu aș fi pățit din partea Securității ceea ce nu aș fi pățit dacă X acela nu ar fi cedat... Toate, dar toate "turnătoriile" de care am luat cunoștință, prima oară în mai 1977, din dosarul de punere sub învinuire (așa i se va fi spunînd, "științific"?), apoi din ciosvârtele recuperate de Stejărel Olaru și din care am reprodus în **Cod Bărbosul** au fost - atunci - inofensive; nu mi-au cauzat, vorba secilor; nu mi-au dăunat, vorba scriitorilor. Eu "lucram" pe față, Securitatea afla de la turnători, cel mult prin cine *am și trimis* manuscrise în Occident și prin cine și cum *am și trimis* scrisori - tot în Occident, fiindcă cele adresate Orientului profund (ca cele expediate în 1977 lui Ceaușescu, lui Burtică) le depuneam la cutia poștală obștească de lângă blocul nostru din Aleea Compozitorilor.

La sugestiile, cererile lui Stejărel Olaru de a pune nume pe pseudonumele informatorilor din documente, i-am răspuns că nu voi face treaba aceasta, în primul rând pentru că eu am trecut pe *acolo* și știu: în general autorii de note informative sunt victime - ale cui, dacă nu ale Securității?; măcar pentru că am scris o carte despre Pitești, apoi am încercat să explic de ce sunt alături de "turnătorul Caraion", nu de

“demascatorii” săi: Monica Lovinescu, Virgil Ierunca, N. Manolescu, Jela, Pelin, Buduca, Matei Călinescu, Cistelean, Alexandru Niculescu, C.T. Popescu, Adameșteanu - și alți bravi neturnători, dar care... nu se băgaseră, de parcă nici nu ar fi auzit în viața lor de Caraion - ca prietenul-la-nevoie-se-cunoaște, pe nume Dorin Tudoran, cel care își explicase neintervenția pentru sau contra lui Caraion prin... faptul că nu găsisese cartea Doinei Jela **Această dragoste...**

Azi, în *Ziua*: un adevărat linșaj la care este supusă Mona Muscă. Această femeie simpatică, plăcută la văz, facilă la verb (!) a fost mai ieri acuzată că a dat informații Securității. Ea, ca o proastă (bine: doar ca o toantă) a negat cu indignațiune. Iar azi recunoaște, că da, a dat note informative, “dar numai despre arabi”...

Întrebare care nu se pune într-o perioadă de “Voci curate” - e-he, nu este departe momentul în care V. Roncea se va da cu capul de pereți pentru că, împins de la spate - de cine oare? - a deschis *această* Cutie a Pandorei.

Ce ar fi trebuit să facă Mona Muscă, după întâia incriminare?

Răspund prin un pasaj din jurnal (unde consemnasem colocviul de la Roma, din luna mai 1991), în legătură cu N. Balotă:

Așadar, într-o pauză, plimbându-ne prin jurul Universității Sapienza, vorbisem cu fostul meu coleg de celulă de la Jilava și de domiciliu obligatoriu; îi amintisem - prietenește - că suferisem din pricina comportamentul său de după liberarea din pușcărie când, din dorința de a câștiga cât mai mulți bani (pe care i-i cerea nevasta, fosta mea colegă de Fabrică de Scriitori Bianca Marcu), prea scrisese multe și nestăpânite laude partidului, Ceaușescului, Elzei Triolet, prea... obținuse călătorii, apoi posturi de cooperant universitar în Germania, în Franța, atunci era la Universitatea din Tours... Am simțit că, de cum ne vom întoarce în sală, Balotă va lua cuvântul, își va face autocritica în cel mai pur stil... creștin.

Ei bine: când i-a venit rândul, Balotă a vorbit despre orice, a dat cu unt peste toate bănuitele asperități, a lubrefiat toate incompatibilitățile trecute, prezente, viitoare, însă nu despre ceea ce... Nu, el nu promisese că va face mărturisirea aceea, eu presupusesem, fusesem sigur că o va face. Dezamăgit am fost peste poate, însă m-am întrebat:

«În fața cui să se mărturisească, să-și pună cenușă pe cap Nicu Balotă? Dinaintea cui să recunoască eroarea de a fi laudat detestabilul, de a fi afirmat că negrul cel mai negru este alb-strălucitor? În fața animalului de Uricaru? Dar bivolului ăștia, fără privire până și respirația îi putea a sudoare de partid și a balegă de stat. Balotă va fi știut mult mai multe despre activistul care era acest tovarăș just, în curând președinte al scriitorilor! Să se confeseze Balotă în prezența Anei Blandiana? Dar Balotă, și el ardelean, va fi știut mult mai multe decât mine despre suava poetă a Arpagicului și asiduă frecventatoare a unui

pork/York precum Gogu Buldogogu. Au poate dinaintea lui Doinaş - alt ardelean și prieten al său de o viață? - despre care știa cu siguranță că, după câteva luni de la arestare (nu una singură?), în legătură cu Petrișor, dar și cu Omescu, în 1956, fusese liberat, iar la scurt timp angajat la revista *Secolul 20*, o post-*Glasul Patriei* și o pre-*Dilemă*? Și că vreme de decenii, sub Tiranul Ceaușescu Doinaş călătorea oriunde în Occident dimpreună cu soția, Irinel Liciu, cum numai familiile Ninei Cassian, Mariei Banuș, Blandianei, a lui Baconsky, a lui Hăulica aveau voie de la Stăpânirea Albastră să o facă?

Biata Muscă: *am și văzut-o* încolțită la gard, de câinii patriei. Nu am “corespondențe” din România, din Franța, da: scene filmate imediat după liberare, în august 1944, când au fost linșați, spânzurați, ciopârțiți cu topoarele, de-a valma, colaboraționiști dovediți ai nemților, dar și o mulțime de nevinovați pe care aveau “boală” revoluționarii de azi-noapte, cu auto-voie, sau persoane care păcătuiau prin faptul că știau: “justițiarul”, era un împuțit de traficant de cârnați ori de-a dreptul un informator al Gestapoului - și, ca să-l facă să tacă pentru totdeauna pe eventualul martor al turnătoriilor sale, îl acuza pe acela de toate păcatele - haitele se năpusteau asupra indicatului și-l ucideau. “Întâmplări”, peste decenii, greu de suportat. Grețoase. Însă cele care au avut victime expiatorii femei vor rămâne pentru totdeauna ca pete de sânge pe mâinile și pe obrazul “justițiarilor de după Liberare”.

Femei din toate categoriile sociale, din toate păturile, de toate vârstele, de toate condițiile. Erau tunse în public, pe o platformă improvizată, pe treptele unei primării, ca să fie văzute de toată populațiunea frustrată (și perfect colaboraționistă - în cuget și-n simțiri), apoi purtate așa pe străzi, sub huiduielile, scuipații, ghionții, loviturile de picior ale “indignaților”, sub palmele, pumnii dați peste capetele însoțitorilor. Umilite, puse la stâlpul infamiei, distruse pentru totdeauna - și cele câteva vinovate de a fi chiar colaborat cu ocupantul, de a fi denunțat rezistenți, patrioți, evrei, dar imensa majoritate a “tunselor” erau fie prostituate de meserie, a căror “trădare de patrie” consta în faptul că acceptaseră să se culce, pe bani, și cu militari germani; erau, fie văduve tinere, fie fără-bărbat de ani de zile (al-lor fiind prizonier în Germania sau plecat să lupte în Africa, în armata lui de Gaulle); tinere femei doritoare de tandrețe, fie și din partea unui ocupant - deci trăiseră o vreme cu un neamț; fie franțuzoaice care ajunseseră să aibă relații de iubire cu vreun ofițer încartiruit în casa lor... Aceste femei, fără alegere, erau considerate “curve ale nemților” și condamnate fără judecată. Ca și în cazul unor bărbați “colaboraționiști” (dar care nu colaboraseră!), au fost târâte în noroi și batjocorite în public, femei sau fete al căror singur păcat era că refuzaseră, la un moment dat, avansurile unui cunoscut, vecin sau coleg, franțuz, iar acesta se răzbunase, la urma urmei asasinându-le, fiindcă nu puține “curve nemțești” au avut viața zdrobită pentru totdeauna - când nu s-au sinucis...

Cu gândul la acele femei mă întorc la Mona Muscă. Pe cine a

turnat ea și ce au pățit turnații de pe urma turnătoriilor ei? Firește, e foarte urât, e murdar să pârăști, să “delatonezi” cum se exprima celebra delatonezatoare Geta Dimisianu, dar oare acesta să fie păcatul de căpătâi al românului (și al Româncei-la-român)? Că tot este dânsa (mam întors la Muscă) liberală, de ce nu se leagă nimeni de turnătorul-șef, președintele onorific, proprietate a lui Cataramă: autorul de epigrame Ionescu-Quintus, informator cu condicuță, divulgat în scris și de mine, în urmă cu 30 ani? A fost și el victimă? Dar când el cu mâna lui (și cu gura lui) dădea declarații despre mine argatului lui I.C. Drăgan, Michael C. Titus, trimis în 1981 în România, unde a avut acces și la Arhiva Securității, încât a scris cartea **România sub presiune** - atunci era, ce: victimă? sau vânzător de frate? Sunt de acord: nenorocitul epigramist Quintus (fiu vitreg al lui C. Stere!) ca și nefericitul Carianopol au făcut pușcărie, a fost chinuți, siliți să-și vândă colegii, prietenii, frații - de ce nu se ocupă V. Roncea de securiștii care, prin șantaj, prin amenințări, prin tortură îi făcuseră pe oameni neoameni, aducându-i până la **a se demasca** unii pe alții, ca la Pitești?

Când îl apărăm pe Caraion de nemiloșii procurori Manolescu, Buduca, Pelin, Matei Călinescu, Jela (îl apărăm și de *tăcerea complice* a poetului hocheist Dorin Tudoran) - în fapt arătam spre adevărați vinovați: decizătorii (politicii) și executanții: securiștii. Numele lor și viața lor și activitatea lor - și recompensele primite - acestea trebuiesc scoase în piața mare și abia în al zecelea rând găinăriile unui limbric ca teologul barbist Ciachir ori călcările - desculți! - prin balegi ale boerului Alecu Paleologu.

Dar de ce - de-un paregzamplu - nu este pus la zid un monstru ca Brucan?

Și o bestie ca Iliescu?

Și alta - Pleșiță?

Dar Măgureanu? Dar Ulieru? Dar Priboi? Dar “milionarii” securiști, care de care mai obraznic și mai împutituros?

Dar Sergiu Nicolaescu? Dar generalul Ghipsulescu? Dar Voican-Clityoris? Dar Petre Roman? Dar Razvan Theodorescu? Dar Aurel Dragoș Munteanu, “ambasadorul nostru la ONU”? Dar Babiuc? Dar V.C. Tudor? Dar Emil Hurezeanu, suavul prezentator al unei cărți de bucate semnată de Virgil Măgureanu? Dar Pleșu? Dar Eugen Simion? Dar Gabriel Dimisianu? Dar Geta Dimisianu? Dar Mircea Iorgulescu? Dar Zoe Petre? Dar Gabriela Adameșteanu? Dar Smaranda Enache? Dar Magdalena Boiangiu?

Sărăcuța Musculuța: a turnat și ea ca tot creștinul, la înghesuială; ca o gagicuță descercăruță, tânjind și ea după nițal Chanel și niței pantofi italieni, dînd din coate și din cur, cât să-și facă o găurică în viața asta grea - iar acum, din ca și sigur(ă) Comisar la Bruxelles, iat-o înghesuită într-un gard de spini, înconjurată de Imaculatele CăCățele ale Patriei Române (cele de toate sexele), colegele, care latră la ea:

«Fire-ai a dracu’ și sictir d-aicea, elementă ce eș’ tu!»

«Uitați-vă la ea, putoarea, curva - turnătoarea!»
 Să mă jur că nu am nici o simpatie pentru turnători?
 Nu mă jur (!), că nutresc o ură nestinsă față de securiști.
 Și o greață desăvârșită pentru gloata națională.
 Dar mai vârtos față de prostia dacoromânească.

Sâmbătă 12 august 2006

Azi-noapte ONU a adoptat o hotărîre care cere încetarea ostilităților în Liban.

Cât am așteptat-o! Dar cât au aștepta-o Libanezii: atâția dintre ei au murit, sfărtecați de bombele israeliene, striviți de dărâmurile propriilor case, fără s-o mai apuce.

Măcar de-ar fi... adevărată.

Îi înțeleg pe bieții israelieții: cât de vitejește înaintau ei, în urma desfășurării covorului-roșu de bombe ale artileriei, ale marinei și ale avioanelor, în tancuri, la adăpost, nu la aer liber; cât de nemilos dădeau ei cu boamba americană (patentul și fabricația), distrugînd poduri și șosele și aeroporturi și porturi - chiar și nește spitale (cum altfel, dacă erau ale *goi*-lor, unde mai pui că în ele ar fi putut să se ascundă pe sub paturile bolnavilor "fasciștii islamici", cu tot cu Katiușele lor blestемate, apoi, după ce înceta alarma, să iasă și să tragă în Haifa, spărgînd cinci geamuri și asasinînd-cu-nespusă-cruzime capra comună a trei arabi israeliani!)

Cum le înțeleg frustrarea! Mai fuseseră oprîți din marșul victorios peste Canalul de Suez, de "Trădătorul", "Antisemitul", "Jidanul Impuțit" Kissinger - când erau aproape de culegerea fructului victoriei... *Israelul până la Litani*, au visat acum, că n-o fi foc, apoi terenul a fost cucerit prin "sacrificiul" zecilor de mii de bombe aruncate cu sudoarea frunții bieților artileriști, a sărmanilor șoimi aviatori - ce să mai vorbim de obijduiții neînfricați marinèri a căror misie este - pe lângă bombardarea oarbă a coastei Libanului - aceea de a împiedeca cu orice preț acostarea navelor occidentale aducînd ajutoare pentru sinistrați și alungați și refugiați: lapte pentru copii, medicamente, apă... Și uite ce nedreptate pe lumea asta: când să atingă cu mâinile amîndouă recompensa (divină, cum altfel, doar înainte de fiecare salvă semănătoare de moarte, ostașii Țahalului îi ard o rugăciune combinată cu un blestem (patent tradițional), dar știi, colè, rugînd, cerînd moartea *goi*-ului), vine ONU acela (rasist și) antisemit și le ia bucățica de la gură!

Numai că toată lumea - chiar și evreii! - constatară în ultimele zile *adevărul*. Israelul este, militarmente, o forță, desigur - dacă este brațul armat al Americii în Orientului Mijociu! - însă, după modelul stăpînului: destructivă, demolatoare - dar nu și una... învingătoare. O forță terifiantă, atîta timp cât ostașii șed pîțiți, nu ies din tancuri nici pentru pipi-caca, în cabine de avioane, în burțile navelor - nu ating pămîntul cu tălpile lor personale adiind a tîmâie și-a lîmâie. Patru

săptămâni încheiate au lovit Libanul cu barourile de foc și de pară și de moarte - cu *ură*, nu voi înceta să repet - au tras zeci de mii de obuze, au ucis peste o mie de civili, au distrus case, școli, spitale, drumuri, livezi, biserici, moschei - însă...

Însă când bravul David cel foc de deștept și orbitor de șmecher a coborât din bunkerul pe șenile: terifiantul tanc (cunoscut din Marile Bătălii de la "Kursk", citește: Ghaza, acolo unde se înfruntă vitejește cu palestinienii înarmați cu mâinile lor, goale), a fost uluit să constate că el, luptătorul pedestru evreu nu este mai "invulnerabil" decât un desculț palestinian înarmat (el, nu David) cu o piatră; că ultrainformatele servicii (de informații!) ale Țahalului habar n-aveau care este deosebirea, cam esențială, vorba ardeleanului, între un *război* și o *gherilă*; că în ciuda dotării cu ultimele cuceriri tehnice ale supravegherii inamicului, israelienii rămân, în fond, niște oarecari văcari americani de pe malul Mediteranei, incorigibili analfabeți (ei, Oameni ai Cărții!).

Cu toate că mamele soldaților israelieni uciși în Sudul Libanului distrus de Israel și-au stăpânit cât au putut strigătele de durere la aflarea pierderii fiilor - pe câmpul de luptă dreaptă, cum altfel - totuși, gemetele lor au fost auzite până în Europa (în America, nu - ea e atât de depăarte): nici o deosebire între bocetele unei mame evreice și ale unei mame arăboaice. Și oricât au diminuat cifrele pierderilor tovarășii responsabili cu armata (cu precădere ministrul lor, tovarășul sindicalist Amir, Gică-Frunte-Mică-Fără-Frică, altfel bătaios-foc, în fiecare vineri seara, la baluri!), oricât au recurs la explicațiile tovarășului-cu-problemele-gata-explicate, legendarul diagonalicoid Pazner, rezultatul (este indecent când vine vorba despre morți) s-a dovedit a fi insuportabil pentru Invincibilul Israel. Vitejii strategii (militari) de teapa lui Olmert și a lui Minte-Mică-Sindicalică erau convinși că infanteriștii evrei vor avea o singură grijă în marșul lor victorios spre-dincolo de Litani: să fie atenți unde pun piciorul, ca să nu care cumva să cadă, din nebagare de seamă, în gropile de obuz pricinuite de colegii lor artileriști, pregătitori ai terenului.

Dar dacă nu se pricep să lupte "pe-jos" - ca de altfel, americanii în Vietnam, în Afganistan, în Irak- israelienii au rămas Marii Maiștri ai Explicațiilor Senine - și nu mai puțin Cretine. De-neuitatului purtător de cuvânt Pazner, întrebat de un jurnalist cum se explică pierderile imense (pentru Israel), în ultimele zile, în ostași pedestri în Sudul Libanului "gata cucerit", tovarășul a "răspuns" pre limba rabinului-general, printr-o întrebare adresată jurnalistului, dacă cunoaște el istoricul ajutorului dat de Siria și de Iran hezbollahilor (dacă nu, i-l face el, întrebatul), încheind astfel: «Hezbollahii sunt foarte fanatici, nu se tem de moarte, dovadă că atâția dintre ei au fost kamikadze...» - ceea ce, să recunoscă chiar și Andrei Cornea, idiologul GDS, gânditor profund până dincolo, : este un răspuns orbitor de subtil, excesiv de lămuritor și cu care se pot mândri și nepoții tăi - ce să mai vorbim de cumnate.

Bilanțul: dezastruos - odată pentru Liban, țară *stricată*, cu ură, cu

dorință de transformare într-un “pământ netocmit și gol - ca la începuturi”;

Dar și pentru Israel.

Știindu-se, din principiu, ne-supus vreunei legi internaționale, aflat sub umbrela USA, tratat ca un ucigaș-simbriaș pe care nimeni nu are voie să-l pedepsească pentru crimele sale, doar el, stăpânul, când socotește că nu a ucis suficient de... mulți “teroriști”, Israelul a procedat și de această dată fără jenă, fără teamă, fără reținere, fără morală, fără rușine, fără umanitate:

- a atacat și a distrus o țară - fără declarație de război;

- a distrus uzinele electrice, de apă, centrele de aprovizionare în carburant, căile de comunicație, podurile (ca la carte!), sub pretextul că “taie” aprovizionarea în arme a hezbollahilor, în realitate pentru a teroriza populația civilă, a o alunga de pe “terenul” pe care avea de gând să-l atașeze Marelui Israel:

- a folosit fără rușine, fără reținere, fără tresărire arme interzise: bombe cu fragmentație, cu fosfor - se spune că și “gaze” (neconfirmat)

- cum altfel, dacă erau folosite împotriva blestemaților de *goi*!;

- a împins fățărnicia, aroganța, nesimțitoria până la a cere libanezilor să-și părăsească căminele, fiindcă el, Israelul cel umanist, va bombarda acele locuri și, nu-i așa, nu vrea cu nici un chip să provoace moartea unor civili nevinovați (după ce vâna, cu elicopterele, ambulante pe care erau marcate crucile roșii);

- a instituit blocada porturilor, interzicând sosirea ajutorului umanitar...

- a lansat din avioane, sute de mii (nu milioane?) de grenade și mine antipersonal, destinate... cui, dacă nu cu precădere copiilor și lucrătorilor pământului? Trăiască umanismul sovieto-sionist!

Numai atâta? Nu e destul?

Nu: Țahalul își continuă marșul victorios spre-dincolo de Litani.

Cică Olmert a consimțit să aplice rezoluția ONU. Măine.

Măine? Cum așa? Dar nu declara el că nu va ține seama de nici o rezoluție a niciunui ONU, ci numai de interesul Israelului cel mereu-tot-timpul-într-una agresat de toate forțele antisemite de pe glob?

Ce s-a întâmplat?

Nu cred că politicienii israelieni, când este vorba de “autoapărare” (din idiș termenul se traduce astfel: “atac preventiv”) sunt sensibili la statisticile reflectând popularitatea cutărui lider (mai ales că peste 90% din populație este pentru continuarea războiului).

Prima poticneală: rezistența hezbollahilor care le-au arătat israelienilor că - totuși - nu poți învinge plecând la “cucerirea terenului” (după pregătirea aceluși teren prin bombardare sălbatică) doar așa, cu deștu-n cur, ca în fâșia Gaza, unde Neînfricată Armata Israeliană intra cu tancurile, cu buldozerele în casele încă neruinat de bombardamente ale nefericiților palestinieni, iar aceștia se apărau împotriva monștrilor de oțel, cu pietre și cu strigăte de durere și de neputință. Alaltăieri, se zice, Davizii au pierdut 12 oameni - bilanț insuportabil

pentru Israel;

A doua: scandalul declanșat ieri în Anglia cu “teroriștii” pakista-nezi care aveau de gând să... etc etc, - și care se dovedește a fi, pe măsura minutelor care trec, o grosolană tentativă de diversiune ameri-cană - prin englezi - pentru a face să fie uitată înfrângerea sângeroasă din Afganistan, mai ales, haosul stârnit în Irak și să abată atenția de la amânarea criminală (a USA și a Angliei) de a consimți la o încetare a focului în Liban - fiindcă toată lumea știe: dacă America ar striga: «Aici! La picior!», Israelul ar asculta pe dată porunca stăpânului.

În rest... numai oameni minunați, deștepți, morali...

Trăiască USA și morala ei/lor (lui?)!

Duminică 13 august 2006

Bravo, bre! Adunarea de la ONU: adunătură; turmă. Ai zice că toți sunt români, mioritici. Vasăzică, după ce s-au scremut atâtea săptămâni până să redacteze - și voteze! - o rezoluție, ieri, sâmbătă 12 august au fixat pentru... luni 14 august “punerea ei în aplicare”! Ca și cum nu ar fi vorba de atâtea ore, minute, secunde, ca și cum timpul s-ar opri, deci s-ar opri bombardamentele israeliene, s-ar opri și și moar-tea semănată de ele - “până luni”! Până luni nu se mai bum-bum, până luni nu se mai moare în Liban! Auziți, oameni buni: «De luni, fiindcă acum e sâmbătă și noi ne ducem în uichend, să ne odihnim, că am obo-sit tot punând la punct rezoluția!» - mama voastră de putori criminale, în frunte cu Bush și cu Condoleezza și cu Blair cel care nici în timpul “crizei teroriste” cu avioanele care cică amenințau să fie doborâte nu și-a întrerupt vacanța de la proprietatea lui Cliff Richard din Barbade (!)! De ce acest răgaz? Limpede: să i se lase Israelului libertatea de a dis-truge ce mai rămăsese nedistrus din Liban - “până la Litani”, pretinde el, în fapt bombardează în Nord, în Est, pe litoral - totul, totul, totul, să nu mai rămână piatră pe piatră, asta fiind “bariera de securitate” cerută, o întregă țară prefăcută în zonă neutră, neutralizată, citește: total... nivelată !

Că tot vorbesc doar de distrugeri materiale, cele umane părîn-du-li-se minore: cine va plăti cele 3-4-5-6-7 miliarde de dolari câte s-au adunat până acum? Israelul, autorul lor? Doamne ferește! Cum să plătească Israelul pentru crimele sale? Să plătească *goi*-ii pentru crimele... evreilor! Ce boi, văcarii deamericani! Dar și ce oi, behăitoa-rele europene! Printre atâtea animaluri necuvântătoare, miorișoșii noștri daco-romi se pierd, rămân neobservați. Iată avantajul unei comunități de a rămâne în anonimitate, în folclor-oral...

Începând din 1990 mi-am arătat uimirea-dezaprobarrea-revolta față de “inocența” tinerilor din ziua de azi, vorba celuia. Și nu a unor oarecari tineri, ci a unor absolvenți de facultate (de istorie!), veniți aici, în Franța cu burse de perfecționare, pentru doctorate. Am mai scris:

primul șoc mi l-a provocat simpaticul Ovidiu Pecican. L-am probozit - cu dragoste și cu durere, se înțelege - pentru faptul că, până în decembrie 1989 nu mișcase(ră), nu se străduiseră să caute, să aibă pentru o noapte sau pentru o săptămână o *carte* esențială - firește, oficial interzisă. Deși nu este bine, nici frumos să folosești, în discuții, în dispute: «E-hei, pe vremea mea...», nu totdeauna mă puteam stăpâni și îmi aminteam cu glas tare cum, pe vremuri și mai aspre, când pentru o carte interzisă erai arestat, noi, cei care atunci aveam vârsta lor de azi, dacă voiam o carte, în cele din urmă o aveam. Și o conspectam. Și... *o țineam minte!*

Numai că atunci, în dialogul-monologat cu Pecican - în 1990 - uitam ce constatasem, cu strângere de inimă, nu doar la tinerii-din-ziuă-de-azi, ci și la colegii scriitori de (aproape) vârsta mea, prieteni din România, veniți în vizită la Paris. Așa, cam prin... 1984, Anul lui Orwell... Anume: degradarea, stricarea, (s)căderea, prin, mai ales, *uitare*. Amnezierea lor încă nu putea fi pusă pe seama frigului instaurat de Ceaușescu ceva mai târziu, dar dacă tot era să caut o cauză, atunci putea fi găsită în afurisita de... ne-rezistență a materialelor: oamenii nu mai aveau rezerve de rezistență morală, obosiseră să tot aștepte Miracolul Venirii Americanilor (care, prin Nixon, în 1969, se pupaseră cu Ceaușescu, martirizatorul nostru, înspre noi, martirizații nu aruncașeră măcar o privire...) - o, dar nu atunci s-a născut înghețata fiartă botezată "rezistența prin cultură", asta a venit binișor după 1990, când unii obraznici ca mine puneau o întrebare de-aica care nu se pune: «Dar voi ce-ați făcut atunci, de vă bateți acum în *piepții* de aramă?»

Pragul de Ruptură, de ne-rezistență a omului la agresiunile neomenești pornite în 1944 (pentru nebasarabeni și bucovineni de Nord) se plasează în 1984... Coincidență, contaminare literară, eu am perceput fenomenul în **1984**. Atunci românii - deocamdată despre ei vorbesc - au cedat; s-au predat. În tăcere, câte unul. Renunțarea fiind însoțită de uitare, acesta fiind rezul-tatul, azi, după 22 ani.

Așa că nu va trebui să mă mai indignez de judecata unui etern adolescent, Cătălin Țîrlea luîndu-i apărarea lui N. Manolescu, atacat de mine. Țîrlea făcea, nu pentru că era un ticălos, nici bou - ci pentru că asta ținea el minte (care nu ținea minte nimic). Un demn fiu al părinților săi, care nici măcar nu ascunseseră, nu se străduiseră să uite ce trăiseră și ce știau - ci pur și simplu nu aveau ce uita, fiindcă nu se înregistrase nimic pe pelicula memoriei lor: părinții nu aveau așa ceva: memorie, copiii așișderi.

De aici să ni se tragă efectele-cauzelor (sau: cauzele efectelor): chestiunea evreilor și chestiunea Basarabiei?

Acestea, sub dominație sovietică fuseseră instituite ca tabu-uri politice; după 1989, sub cizma prieteniei americano-israeliene au devenit tabu-uri psihologice.

"Înainte", a vorbi despre Basarabia cea răpită de ruși constituia un act de curaj sau de inconștiență - și chiar dacă nu totdeauna erai ares-

tat pentru *asta*, nici bine nu-ți era;

“Înainte”, de vorbeai despre evreii-care-ne-conduc-țara-în-folosul-rușilor, chiar de nu le ziceai: “jidani”, te trezeai cu punerea la zid - însă nu în public, publicul acela nu trebuia să afle (altfel n-ar fi știut, bietul de el că jidanii ne conduc țara), ci în “comitet restrâns”, de UTM, de cancelarie a școlii, de “niște tovarăși în civil” - ba se întâmpla să te și condamne pentru “ură de rasă”, fiindcă îi insultaseși pe “tovarășii noștri de alte naționalități”.

Acum - “după revoluție” - n-ai decât să vorbești, să scrii despre Basarabia până poimarti: în afară de o interpelare în Parlamentul de la Chișinău prin tovarășul vostru Stepaniuk (cel care ceruse intervenția Procuraturii, a Ministerului de Interne, a Ministerului Culturii, pentru a-mi interzice cărțile “dușmănoase, antisemite” în “Republica Moldova - dar, firește, individul nu citise cărțile, nu știa nici numele corect al autorului, însă poetul Gârneț, citînd-citîndu-l pe tovarășul de veacuri R. Ioanid, mă acuzase și el de antisemitism) - am închis paranteza, mă întorc la cestiune și reiau:

Despre Basarabia n-ai decât să dai din clanță până capeți febră maxilatorie, nimeni nu se uită în gura ta.

De ce? Fiindcă, pentru ne-basarabeni, mai cu seamă pentru ardeleni nu există “problema Basarabiei”, iar pentru majoritatea basarabenilor..., despre Basarabia nu este bine să vorbești decât în șoaptă și numai în prezența unor oameni siguri, nu neapărat basarabeni de origine - vezi comportamentul unora de-ai noștri ca Plămădeală, ca Aurel Dragoș Munteanu, ca Lucian Pintilie...

Acum (după revoluție) nu e politic-corect să vorbești despre evrei, despre necazurile pe care ni le-au pricinuit de când au dat peste noi. Până acum nu au fost băgați în pușcărie “antisemiți” - dar amenințări cu Ordonanța au fost - numai la adresa mea au lătrat cu Ordonanța-n gură Oișteanu, Șafir, A. Florian, Laszlo, G. Andreescu, parcă și Mihăieș... ce să mai vorbesc de Uniunea Scriitorilor (a Scriitorilor!), prin scriitorii Manolescu, Gârbea, Caius Dragomir, Cistelecan, Marta Petreu și tot neamul lor de slugi puturoase și fără de coloană vertebrală.

Luni 14 august 2006

Azi, în principiu, se pune pace. Ceea ce nu i-a împiedecat pe Israelieni să bombardeze toată noaptea Libanul - nici pe hezbollahi să katiușizeze Haifa.

Ministrea lor, Țvi Livni (?) a adăugat că *Israelul își păstrează dreptul la autoapărare...* Citește: *dreptul evreilor de a ataca, de a agresa oricând, pe oricine aflat în stare de slăbiciune, de inferioritate* (vezi mai sus citatul elocvent din Alecu Beldiman zugrăvindu-i pe evreii din Iași care, nesfârșit de curajoși, îi atacaseră, îi măcelăriseră, îi ucisera pe eteriști *după ce aceștia fuseseră înfrânți de turci, răniți și*

muribunzi - la Sculeni...) Abia atunci s-au... autoapărat ei, atacându-i, știind că nu riscă nimic din partea nefericiților eteriști. Tot de "auto-apărare" erau și bandele de evrei din Basarabia pregătite de ani de zile (mai precis: "de 22 ani"), în secret, înarmate de peste Nistru, care, în iunie 1940 *au atacat* ostașii români în retragere, civilii români porniți în refugiu. Necititorii mei, holocaustologi ca G. Andreescu, Laszlo, Pecican, neinformați, dar vigilenți foarte, așa cum înțeleseseră că eseul meu **Săptămâna Roșie, Basarabia și Evreii** este, nu o singură carte, ci... două (deci nici măcar nu-i văzuseră coperta), tot așa înțeleseseră că... "echipele de autoapărare" despre care scriam erau românești și constituiau un fel de detașamente de exterminare a evreilor! După cum Laszlo este convins și în ziua de azi că "Basarabia" pomenită de mine este... "Transnistria"...

Aseară și azi, vreme de câteva ore am încercat să "chem" Protestul Holocaustologilor contra lui L. Watts, semnat de podoaba de vis-à-vis: To'ar'șu general Ionescu (al Ceaușescului), dat la întors și reprofilat în Corpul de Pază al Holocaustului. Nu am reușit. Păcat. Fiindcă acolo evreii protestau împotriva "manipulărilor" lui Watts (cică Manuilă ar fi traficat raportul lui Filderman!) și îi contrapuneau volumul II din Ancel! Să vezi și să nu crezi! "Adevărul" unui falsificator de statistici (Ancel) contra "adevărului" lui Watts, acest găinaț vladgeorgisto-drăgănist-talpeșist, amestecat în tot felul de ciorbe de mațe securiste! - potrivit analizei" răcanului Ionescu.

Marti 15 august 2006

A doua zi de pace...

Ziua anunță cu surle și (s)trâmbe angajarea lui Dorin Tudoran ca editorialist. Foarte bine. Îl voi citi cu atenție.

Miercuri 16 august 2006

Și Mircea Stănescu și Valerian Stan mi-a transmis, din *Cotidianul*, 15 august 2006 un text al lui Gabriel Liiceanu:

"Talentata doamna Musca sau despre minciuna în extaz"

Liicheaua liiceană a scos iar capul său de știucă prost bărbierită. Cu un al treilea Apel pentru/către Lichele (al doilea fiind cel din anul 2000, când chemase la re-votarea lui Iliescu!) și tot în/la oglindă, ca și primul. Bineînțeles, după el, Mona Muscă este răul răilor, Alfa și Omega secăturismului (de la secătură, nu, Doamne ferește de la Secăturitate...).

Se bagă în vorbă și N. Manolescu, C.T. Popescu, Roșca-Stănescu, Hurezeanu și alți "curați" posesori de ceferticat de nepolițai politic liberat gata-timbrat de U.M. CSNAS (nu l-am întâlnit pe Iorgulescu;

nici pe Balotă - poate mâine). Aceste secăturiți (iată la ce prinde bine limba noastră cea ca un fagure de miere...) arată cu degetul în jur și urlă: «Turnătorul! Turnătorul!». Și, ca supliment, “doar” pârâcioși ca Adameș-teanu - subtilețea sa de nap furajer se preface că o apără (pe Muscă...) - refuz să cedez jocurilor de cuvinte în care este vorba tot de muște pe broboade. Îți vine să (re)verși.

Singura voce dis(t)onantă - și sper: nu ultima, altfel va fi trist pe lume - este următoarea:

(...) “Mihaela Miroiu, sociolog:

„In veghea lui neistovita după lichelele abstracte, pe care le soma în 1990 să ne lase în pace, după o lungă cugetare de mai bine de 16 ani, în sfîrșit, marele moralist Gabriel Liiceanu, născut direct din spuma mării și nemaculat de istorie, a nominalizat una. Dar nu una oarecare, ci Licheaua lichelelor. În sfîrșit, ciuma din România are un nume: Mona Musca. Ce a rămas, sau ce ar vrea moralistii autohtoni să rămână din această femeie după anii de strălucire politică, meritată totuși? Liiceanu ne revelează «adevarul», cu un talent metaforic propriu oamenilor de cultură și cu o judecată necrutătoare, proprie moralistului absolut. El se adresează «securistei securiștilor». Cred că textul său ar face să jubileze armata de inchișitori medievali, dar și armata de inchișitori ai deceniului cinci. Este o execuție «ca la carte» în numele purificării religioase absolute, sau ca la Cursul scurt de istoria PCUS, autor I.V. Stalin, în numele purificării de clasă, la fel de absolute. De la înalțimea autorității sale de intelectual sublim, reușește să facă praf orice discernămint etico-politic, înlesnind involuntar (sper) una dintre cele mai mari diversivni din România postcomunistă. Pe scurt, Gabriel Liiceanu face praf exact principiul de fond al eticii în politică: cel al responsabilității proporționale. Morala absolută pe care pretinde că o adoptă, cel puțin cînd îi judecă pe alții, nu are nimic de-a face cu cea specifică vieții publice în societățile democratice moderne. Sînt de acord că Mona Musca a gresit. Dar de aici și pînă la proporțiile date de micii sau marii inchișitori care fac din ea raul relelor nu este o distanță, ci o prăpastie.”

Joi 17 august 2006

Günter Grass a recunoscut, acum, la fragedă vîrstă de 79 anișori, că a fost ostaș în Waffen SS. Ce plută din trei paie și cinci ciocleje; ce “exemplu” de dat la clasă, ba chiar și în “Parlamentul tricoloric”: «Uite, că și ei!», își freacă mâinile securiștii, activiștii, beliștii din România, fericiți că măcar pentru o jumătate de ceas nu se va mai vorbi de ei și de epoleții lor! Ce groasă diversivne pentru căcănarii noștri (de conștiință)!

Cazul lui Grass - păstrînd proporțiile - poate fi pus alături de al Monei Muscă însă numai pentru că și unul și altul au păcătuit, înșelîndu-și prietenii, admiratorii, ba chiar și iubitorii. Nu neapărat fiindcă Neamțul a pactizat cu Diavolul Hitlerist (deși, la sfîrșitul anului 1944-45, un tânăr german aflat în unitățile SS nu semnifică o opțiune a sa, fiindcă nu era voluntariat, ci pur și simplu încorporat, o obli-

gațiune), iar Româncea noastră dragă și iubită s-a lăsat îmbrătoșată de Îngerul Albastru (al Securității, nu al lui Henrich Mann) și dimpreună au pus de-un copilaș patriot. Îi adună în aceeași oală faptul că amândoi au mințit; au mințit atâția ani, dându-se drept ce nu fuseseră, nu erau, pentru a profita de favoruri, de caimacul minciunii.

Grass nu face parte dintre scriitorii “mei”. Însă îi recunosc o calitate pe care contemporanii săi au uitat-o sau o ignoră, crezând că astfel se realizează “progresul” - în proză! (“Lupta pentru roman!”, vorba lui Breban) : aceea, esențială de a ști să povestească o... poveste, o întâmplare, o pățănărie, ar zice un basarabean. Altfel, omul Grass mi-a fost totdeauna profund antipatic, cu militantismul său prusac, zăngănicios, de foarte stânga (ce bine i-ar fi stat tovarășului ca scriitor în RDG!), cu consiliile lui bășinoase, stângiste, de-a dreptul comuniste date lui Willy Brand - ale lui și ale Detașamentului de Asalt al atâtor bravi nemți, atât de culpabilizați, încât i-ai fi crezut sinceri “pacifiști”... Din aceia care l-au fascinat pe alt neamț, acesta autoculpabilizat, auto-reeducat fără Pitești, prietenul meu Dieter Schlesak. Într-atât (acum am lunecat la Schlesak), încât din 1972-73 nu m-am mai putut înțelege cu el și ne-am despărțit. Ostilitatea lui față de mine, din plângăcioasă devenise agresivă, acuzatoare (adevărat, el nu mă trata de “fascist”, nici de “antisemit”, se mulțumea să spună-scrie că sunt “de dreapta”), manifestată abia după ce Țepeneag l-a stârnit împotriva-mi, cine știe ce alte scorneli sconirice servindu-i, ca de-o pildă faptul că am vrut să-i fur revista *Cahiers de l'Est* taman în momentul în care eram arestat și poprit-nițial în pivnițele Securității de la Rahova, în 1977! Ce păcat de prietenia noastră, pe care, acum, după 40 ani el a dat-o la întors, la revopsit, povestind cu totul altceva decât adevărul, care este drama unui sas din Sighișoara, persecutat până la a șaptea spiță de ruși, de comuniști, ajungând, în sfârșit, în Vaterland, însă tratat de ausländer, ba chiar de zigeuner, încât, fragilizat, a sărit... Zidul și a devenit atât de de-stânga, încât, nemaisuportând (sic) Germania Occidentală și “untul ei”, cel detestat de Noica, s-a exilat în... Italia, bietul, unde a devenit normanmanist fără condiții.

Mă întorc la Grass cât să observ că “pacifistul” de el s-a arătat a fi hotărât împotriva reunificării Germaniei, ceea ce în ochii mei “neutri” este o vină înfinit mai grea decât aceea de a fi fost încorporat cu forța în trupele SS (Isaac Babel nu fusese komisar bolșevic, vinovat de crime, în Ucraina?; Ehrenburg nu fusese dezinformator-șef în ziarul Armatei Roșii, prin care cerea maladeților să violeze nemțoaica, orice vârstă ar avea ea?).

Rămâne însă minciuna. Minciuna, ca umbrelă; ca scutitoare de... mici-neplăceri; minciuna, pentru a supraviețui; pentru a trăi bine, chiar în confort - cea procuratoare și de icre negre (nici la vârsta asta nu am înțeles de ce atâția se dau în vânt după icrele negre: o oroare, fiindcă mie îmi place dulceața de cireșe amare...).

În această chestiune eu unul nu am dreptul să ridic piatra

împotriva lui Grass. Nu aş avea aceeaşi reţinere faţă de Mona Muscă: la ea nu a fost chestiune de supravieţuire, adică de încă-trăire în mijlocul masele largi de flămânzi, de muribunzi, ci de supra-vieţuire, în sensul de trăire *altfel* decât a oamenilor de rând, prin accederea într-o categorie de privilegiaţi: a celor care au putut urma studiile universitare - spre deosebire de ceilalţi - pentru că au-dat-dovadă; a celor care au putut avansa profesional - nu ca restul omenirii - pentru că au dat din coate şi din gură şi din cur, astfel plătindu-şi biletul de intrare în "elita drojdiei" - pentru că au fost cetăţeni devotaţi partidului, cei cărora tovarăşii de la Centru, în vizită, le-au strâns mâna şi i-au felicitat călduros pentru activitatea lor de zi cu zi...

Nu am dreptul, ca membru al unei familii de basarabeni refugiaţi, din comunitatea refugiaţilor din Basarabia şi Bucovina de Nord, ameninţaţi de "repatrierea în Siberia" - şi care fuseseră siliţi să mintă (însă nu denunţaseră pe nimeni, nu făcuseră nimănu rău), să fabrice acte false, pentru a supravieţui, rămânând pe malul drept al Prutului ("râu blăstămat") şi să evite malul Pacificului, Magnificului... Aşadar nu am dreptul să acuz pe altul că a încercat, ca şi noi, să supravieţuiască.

Numai că noi, nefericiţii refugiaţi, persecutaţi de ruşi ca şi de localnicii români începând din chiar 24 august 1944, dînd din mâini şi din picioare şi din minciuni, ne apărasem, minţind, falsificînd acte, toate acestea "pi conta noastră", fără a face rău nimănui altuia (cum făcuse Mona Muscă), chiar dacă acei alţii ar fi fost... arabi.

Ceea ce este "reconfortant": noi, basarabeni şi bucovinenii şi herţenii refugiaţi, în acei ani, începînd din taman 23 august 1944, judecam în termeni simplifcatori, împărţeam lumea în noi, *persecutaţii* şi ei, *ruşii invadatori, persecutorii*. Chiar dacă în răbufnirile părinţilor răzbăteau adeseori critici la adresa localnicilor (la noi: ardeleni, la alţi refugiaţi: olteni, bănăţeni, regăţeni, cum ar veni: tot români de-ai noştri), ba chiar înjurături, în stilul tatei, cu-perdea, astfel: «Hă-tu-i încolo şi-ncoace...», deşi se adunaseră multe întâmplări dureroase cu "ai noştri", aceştia nu erau indicaţi ca fiind "comunişti", ci... "tălhari"; ci "mişei"; apoi "ţigani", ceea ce, până prin 1949-50 era strictul adevăr. Chiar în "confruntările" cu autorităţile, mai ales cu cele de la prefectura Sighişoarei, deşi ostilitatea lor faţă de noi nu era totală - dar determinantă..., - părinţii povesteau, cu obidă "convocările" de după liberarea din lagăr durînd până în preajma morţii lui Stalin - arătarea lor nu îi viza pe "comunişti" ori pe "comunizaţi". Ci pe "tălharii iştia" sau, mai scurt "mişaii", abia apoi veneau explicaţiile din care chiar şi eu înţelegeam că era vorba de "domni ardeleni", din "familii de vază": înalţi funcţionari la prefecturi, advocaţi, "intelectuali". Aceştia ne-au fost duşmanii până până prin 1947-48, o eternitate de suferinţă pentru noi, fiindcă şi prefectura judeţului Târnava Mare era controlată, colonizată de ne-comunişti, preponderent de ţărănişti - ei îşi ziceau: "manişti". Chiar dacă aceştia, imparţiali ca tot rumânul, trecuseră cu

trupul, dar și cu sufletul lor de “reacționari” - măcar la Frontul Plugarilor al lui Groza al lor, dacă nu direct la comuniști. Tata intuiuse ceva-ceva din motivele ostilității ardelenilor înalți funcționari, în perioada de “tranziție” față de noi refugiații: printre altele îi “jena” faptul că noi, dacă nu dispăream cu totul (măcar în Siberia), riscam să rămânem martori acuzatori ai aranjamentelor lor, nu doar politice, ci naționale, fiindcă până și ei, ardelenii aflaseră că rușii ne ocupau țara (cu tot cu Ardeal), și nu... de pildă, liberalii... Între ei, acești consecvenți - altfel maniști - se tolerau, “se îngăduiau” când treceau de la o fracțiune la alta, de la partizanatul în favoarea lui X, în cel al lui Y; chiar dacă până ieri fusese(ră) cu Y, nu cu X - asta-i viața, dar să nu știe și străinii, “viniții”, “fulgerații” cum arată bucătăria (pardon: bôcăza - re-pardon: latrina) lor - Dòamne feri’, asta nu era bghine; ba era cam-on-chic-tare-rău...

Aș îndrăzni să spun că fac parte dintr-o categorie de români care au suferit atâta - oricum, mult mai mult decât nerefugiații - fiindcă, în teorie, riscam (sic) să depunem mărturie, cândva, despre lașitatea, despre vânzarea de frate a... fraților noștri, români-verzi.

Așadar, de la Ocupația rusească a întregii României (deși noi o cunoscusem cu patru ani mai devreme) oricât de dramatică devenise viața pentru noi, refugiații, iată că nu ne mâncasem între noi. Nu ne pârșisem, nu ne denunșasem nici jandarmilor, nici rușilor, nici măcar advocaților sighișoreni care deveniseră... maureriști, deci groziști - deci comuniști. Din contra: ne-am întrajutat cu ce am putut, cu ce am avut - fiindcă nu doar tata va fi fabricat acte false pentru sine și pentru alții - ne-am sprijinit moral, fiindcă material... nu aveam cu ce, dar nu ne-am vândut, chiar dacă și noi tot din Miorița ne trăgeam. Și știu: până în ultima clipă a sa - tata a murit în 1969 - basarabeni și bucovinenii au rămas, s-au păstrat în legendara: «*Să ținem legătura*». Ei, cei din generația părinților mei au-ținut-legătura până la urmă de tot, până au dispărut ei înșiși, “ținătorii”. Următoarele, începînd cu cei din a mea au lăsat-o mai moale: pentru noi nu orice ins, doar pentru faptul că era “de-al nostru”, basarabean, bucovinean refugiat era demn de încredere oarbă. Noi am cunoscut, alte probe, alte vămi, am dobândit și alte criterii de a cântări omul de lângă noi: Securitatea, închisoarea politică, domiciliul obligatoriu, “libertatea” de până la 1965... - viața de după...

Cam după un deceniu (socotind din 1944, adică până pe la moartea lui Stalin, în 1953) au cedat și bătrânii noștri; au-lăsat-jos; s-au (con)topit în masa cetățenilor RPR, rămînînd însă în continuare de categoria a III-a, iar copiii lor - generația mea - ca basarabeni și bucovineni ce eram, nu am fost primiți în Miliție, nici în Securitate, nici în Armata Normală, doar în Detașamentele de Muncă (ați uitat, dragi frați români ne-basarabeni, ne-bucovineni?), rare fiind cazurile celor care puteau urca o treaptă-două pe scara profesională-socială. Cei care deveneau șefi, șefuleți se recrutau - dată fiind nivelarea populației - dintre turnători cu ceva mult mai multe “merite” decât ale

nerrefugiaților. Cât despre profesorii de la Universitate, păstrez amintiri dintre cele mai neplăcute (ca să nu spun: îngreșate) despre basarabienii mei Tamara Gane și Ion Coteanu... Fiindcă îi consideram “ai mei” iar ei mă vindeau.

Vineri 18 august 2006

Zbârnâie asurzitor roiul verde al muștelor căcatofile năpustite asupra informatorilor, mai mari, mai mărunți, mai răufăcători, mai “omenoși” cu cei turnarișiți... Liiceanu, Bondarul cel Gros, Unsuros, Chitinos, ostenit de efortul depus întru ascunderea (repetată) a propriului lichelim, a rapacității maladive, a gustului pentru/de putere - și, desigur, a rezistismului-prin-cultură, altfel feroce antisecurist (dovadă prețuirea înlăcrimată pentru Plămădeală, iubito-adorat de masele largi de cititori imbecilizați de el și de ai săi, “anticomuniștii” de teapa lui Noica), face o pauză, lăsînd în grija trupeților humanitasoizi continuarea programului șefului, demascarea fără șovăire a Răul Universal și pe reprezentanții lui de nădejde.

Firește, Liiceanu, Pleșu au atacat-o la baionetă pe musca Mona, evitînd să dea un picior și în furnicarul securist de la Păltiniș, unde “cei utili” erau, nu doar tolerați (chiar de către Alteța Sa Serenissimă Nicu Ceaușescu, Guvernatorul Hermannstadtului), dar cultivați, ba chiar răsplătiți cu burse la Heidelberg; nici un cuvîntel despre Plămădeală, securist de rang măcar egal cu al Hăulicului, acesta prieten și sfetnic al lor, căruia exilații (cu excepția Monicilor) îi spuneau “Generalul”; nici despre Virgilul Cîndea, fiul lui Spiridon: “Mareșalul legionarobolșevic”; tăcere elocventă și asupra Bătrânului Mag - în schimb ce revărsare de energie polemică, de distrugătorism sistematic cheltuite contra lui Marino...

E-hei, ce forțe supraomenești răsar în inși de nimica - precum Liiceanu, Pleșu - atunci când le este necesar să-și fabrice un dosar conținînd un eroism inexistent și o virginitate lipsă la cântar...

Deocamdată atîta pentru azi despre Licheaua Românică, în frunte cu Liiceanu, Pleșu, Dinescu, Patapievici, cei patru trădători care ani de zile au negociat în mare taină dosarele la CSNAS - dar în ce atmosferă de chicoteală, de bancuri proaste (să-l auzi pe Pleșu rostind el cu gura lui bancuri bășinetice!), își făceau nevăzute propriile dosare! - iar acum ni se bat în piept cu mîna cu care scriseseră și ei “niște mici caracterizări inofensive”, știut fiind faptul că Securitatea cea cultivată, reprezentată după '89 de “Domnul Măgureanu”, cum îl domnea Filosoful Liiceanu, la întîlnirea de la GDS din 1990, se dădea în vînt după inofensivitatea “impresiilor” uriașilor intelectuali ai României.

Manolescu: după ce-l unse pe Iliescu, Al Doilea Miner al Patriei (Primul: indetronabilul, însă voicanizatul Ceaușescu) : “Om cu o mare”; după ce pupase bocancii ghintuiți ai unui criminal ca Gelu

Vé-Sturdza-Lindyk; după ce-l justificase-acoperise pe activistul de stat și de partid cunoscut în întreaga Peninsulă Balcanică: Uricaru; după ce îl absolvise, tot de turnătorie, pe celălalt Mare Ardelean: Buzura, cel cu “Fără violență!” (dar numai violența împotriva securiștilor!), se dedă el însuși, nu la o turnătorie - aceea în principiu este de-taină, sub “pseudonim” - ci la o demascare bolșevică, una “în sala mare”, de tipul celei cunoscute și de el în 1957-58, când fusese exmatriculat de tovarășul Iliescu (și tot de el reînmatriculat la intervenția unchiulețului academician Oțetea și a activistului utemist Burtică), numai că de astă dată nu el era “acuzatul” pus la stâlpul infamiei, ci... eu, Goma.

Pentru, nu-i așa: “antisemitism”!

Iar boii de scriitori români, iobagi din tată-n fiu, ascultători ai poruncilor, nu ale boerului, ci ale vechilului (Liiceanu-Scatiu, pe moșia lui Valter Neulander, la Humanitas, Manolescu pe moșia lui Iliescu și a lui Ivașcu, alt mort, la *România literară* și la Uniunea Scriitorilor, Adameșteanu la 22, proprietate a pseudonimaților Brucan, Pavel Cimpeanu, Andrei Cornea, Oișteanu), ei tac-și-noată, în corpore, în masă, doar sunt scriitori români! și profesori - tot români!, soarta lor depinzând de bunul plac al vechililor, caraliilor, supraveghetorilor de robi pe care-i merităm din plin.

Eh, scriitoricimea română, hocuspocuszatoarea românilor! Deloc mai brează decât dăscălimea: analfabetizatoarea nației.

Günter Grass a încercat să se angajeze în marină, la 15 ani. A fost refuzat. Doi ani mai târziu a aflat că este recrutat în Waffen SS și trimis pe front. Putea să refuze? Bineînțeles că putea - și bineînțeles că ar fi fost împușcat pentru nesupunere. Rănit în 1945, a căzut prizonier la americani.

“Secretul” era cunoscut de câțiva din jurul său: scriitorul austriac Robert Schindel îl aflase în urmă cu douăzeci de ani din chiar gura lui Grass care îl relatase într-un cerc de amici. Volker Schlöndorff, cineastul îl... explică (pe Grass, fără a-l acuza). Însă ameziatul Salman Rushdie, cu privirea lui parșivă - ai zice că-i un mort care doarme; nu e mort, însă de dormit, doarme - se bagă și el în vorbă - se putea să nu?, ca cică prieten și comite fulgerător comparația Grass-Céline - de o cretinărie strigătoare la cer:

Céline nu-și ascunsese cu disperare, cu ferocitate, cu consecvență - ca neamțul nostru, Cel cu Toba de Tinichea - filogermanismul și antiudaismul, din contra, le scrisese, le difuzase, le publicase - bune, proaste însă nu și le retractase (nici după ce fusese condamnat la închisoare și la “nedemnităte națională”, încarcerat în Danemarca și i se interzisese intrarea în Franța, oricum, țara mai a lui decât a judecătorilor de la Paris). Și nici nu a cules lauri nemeritați ca Grass - nu vorbesc de premiul Nobel, acela ar trebui să i-l lase, neatins - ci de celelalte onoruri... lucrative, precum eticheta: “conștiința poporului german”. Conștiința-poporului-german a fost împotriva reunificării poporului în

chestiune, temîndu-se el, Toboşarul Tinichelos de... revanş(ard)işii germani, nu cehi, nu polonezi, nu francezi, nu neerlandezi...

Bineînţeles i-au sărit la gât profesioniştii întru așa ceva - altfel imbecili. Nuanțează judecata Adam Michnik (nu e de mirare, și acest evreu vorbind bâlbâit dar gândind drept a ajuns să fie tratat de antisemit). De mirare - dar oblojitoare - și atitudinea lui Daniel Cohn Bendit, și el evreu și el de foarte-stînga...

În fața campaniei antinemțești din Polonia (unde tenor este Lech Walesa: el a cerut să i se retragă lui Grass, născut la Dantzig-Gdansk, titlul de cetățean de onoare al orașului...- însă bine consiliat, Lechul a revenit asupra cerinței...), Pawel Adamowicz, primarul Gdansk-ului, mai rezonabil, s-a declarat împotriva antigermanismului polonezilor iscat de "caz".

În Germania "tinerii scriitori" - căci chiar și ei au fost, cândva, tineri, nu? - se revoltă puternic împotriva "acestei dezbateri ipocrite" (Hans Mommsen). Doi autori tineri se arată indignați de scandalul "organizat de gerontocrația intelectuală", care vorbește mereu despre: "Hitler și eu", colonizînd paginile "*chiar acum, când se petrec evenimente importante în Orientul Mijlociu*" (aici subliniez, aici subscriu).

Îl las pe Grass să mai răsufle, să-și savureze succesul loviturii campaniei de presă cu prilejul lansării oportune a cărții de amintiri, purtînd un titlu à la Günter, de bucătărie teutonă, varianta prusacă: "Curățind ceapă"...

Două învățăminte din această furtună în cratița în care sunt aruncate cepele curățate:

"Bătrânii", așa cu petele lor biografice (nu doar ale lor, ci ale națiunii germane întregi), sunt cei care mai știu ce este aceea proza și cum se povestește o poveste;

Tineretul (din ziua de azi...) din Germania nu știe să scrie, nu știe despre ce să scrie, nici cum să scrie și nici nu vrea să scrie "ca gerontocrații". Nu întâmplător un june extrem de critic la adresa lui Grass și a "bătrânilor" poartă (pseudo)numele de Ilies Florian - ceea ce mă face să mă gândesc la Ardialul sânjeros... - de parcă tinerimea lor scriitoare ar fi alcătuită din evrei d-ai noștri, dîn popor, maică...

Un sat din Sudul Libanului părăsit de israelieni: mormane de ruine, o găină rătăcind printre grămezi de moloz, chirăind cu ochi rotund, împanicat... Singura construcție rămasă în picioare: biserica. Apare și popa, un tânăr vorbind franțuzește, ca majoritatea libanezilor creștini, cu acel accent cald și negraseiat, numai al lor. Împreună cu echipa de filmare intră în biserică. Înăuntru: un grajd - din păcate, nu pentru animale. Aici stătuseră câteva zile ostași ai armatei israeliene. O murdărie de nedescris, cutii de conserve goale, hârtii, butelii din plastic pentru apă, goale, azvârlite într-un colț. Pereții goi, ciuruți de gloanțe - trase dinăuntru, nu din afară. «Aici a fost crucifixul nostru...», zice popa, ridicînd din umeri, arătînd peretele găurit, cu ten-

cuiala sărită. «Nu știm ce s-a ales de el [de crucifix]. Aici, pe altar (biserica fiind catolică, *autel*-ul este masa pe care se slujește, nota mea) au mâncat...», și iar ridică din umeri... Când cameramanul iese din biserică în urma preotului, se observă, în tindă, un colț... Un colț în care ocupanții israelienii își făcuseră nevoile...

Mai văzusem, în aceste săptămâni - la televizor, se înțelege - biserici și moschei și mănăstiri și orfelinate confesionale și cimitire cu mormintele spintecate, arate, distruse de bombe. Dar acestea fuseseră lovite de aviație, de artileria marină și, după cum o lume întreagă știe, nu-i poți pretinde unui biet aviator-beat (așa le spuneau americanilor, nu doar francezii bombardați în 1944 de “liberatori”, dar mai ales colegii lor, aviatorii britanici), nici unui sărman tunar analfabet să chiar nimerească ceea ce țintește, de-o pildă o cafenea unde tocmai se adăpostise în mod clandestinos o baterie de Katiușa (cum ne mai explicaseră explicatorii de la Tel Aviv, interpretând imaginile transmise de un dron), așa că boambele căzuseră... alături de cafiné, drept pe o biserică (creștină, pleonasm admis), “victima colaterală” a “războiului preventiv” inventat de Wolfowitz, Rumsfeld, Kagan *i drughie*, cei de pe la Vinnița. Însă o biserică neatinsă de bombe, dar pângărită pe dinăuntru... Ceea ce făcuseră vitejii israelieni în bisericuța din Liban făcuseră părinții și bunicii lor din Armata Roșie, în marșul victorios spre Occident, ritmat de “Kalinka, Kakalinka” și instruiți de Ilia Ehrenburg: să tragă cu “balalaica” în icoane și în statui și în vitralii - aici în crucifix - să se pișe-cace în Casa Domnului, că tot fuseseră ei persecutați, prin Inchiziție, de creștinism, această sectă a mozaismului.

Dar dacă ar fi făcut *goi*-ii așa ceva într-o sinagogă? Realizează cineva urletele evreilor asurzind întreaga planetă?

Ce putori! Ce barbari! Ce neamuri-proaste! Aceste creaturi - totuși, bipede - să fie chemate (dimpreună cu instructorii lor, americani) să “democratizeze” Orientul? Ei bine, aceștia! După care or să-i oblige pe arabi să învețe (cântînd) limba rusă.

Sunt “antisemit” fiindcă gândesc-scriu “așa” despre frații-meiovreii? Dar și mai “așa” am gândit-scris despre frații-meioromâni. “Antisemit”, cum m-a turnat Marele Pupător de Cururi Holocaustice Manolescu?

Ana - care va știind ea ce știe - spune:

«Ești în bună companie: “antisemiți” sunt, în ochii evreilor idioți și în ai *goi*-lor imbecili: Barenboim și Menuhin și Esther Benbassa și Spielberg și Amos Oz și...»

«... și Manolescu...», adaug, crezîndu-mă spiritual-foc.

[Pe Barenboim l-am revăzut - la televizor, se înțelege - în toiul războiului, dînd interviuri “pacifiste” (calificativ depreciativ folosit de evreii originari din țările sovietizate și de ei, vrînd să-i desemneze pe... antisemiți), cu ocazia turneului de concerte date de Orchestra creată de el, alcătuită din muzicieni evrei și palestinieni]

Imaginea bisericii libaneze îmi re-aduce alte imagini:

Una legată de recuperarea localului nostru, al Școlii Normale din Sibiu "Andrei Șaguna", ocupat de ruși în 1945, părăsit în 1948 - am scris în **Arta refugii**: când am intrat, noi, elevii, pentru curățenie, în Școala Noastră, cea mai modernă clădire a Sibiului, am avut certitudinea că în ea, în interiorul ei purtaseră rușii bătălia Stalingradului: cabluri electrice, conducte rupte, uși, ferestre zmulse, grămezi de moloz, cutii de conserve, goale (conținuseră americana *kapcioanka* - așa îi ziceau Liberatorii de la Răsărit cărnii de vită în conserve, crezând că e... șuncă - cu ea au dus krasnoarmeții campania din Vest, altfel ar fi pierit pe drum, de inanițiune - știu de la un martor de încredere: tata), dar mai ales *căcați*; peste tot, *căcați*: în sălile de clasă, în laboratoare, pe coridoare, în sălile de mese, dar, incredibil pentru noi, băieți de la țară: în closete, unde pisoarele și "tronurile" de faianță rămăseseră trei ani de zile... nefolosite, acoperite de praf, și înconjurate de *căcați* uscați, sovietici, cei mai, din lume, *căcați*;

A doua imagine: în ianuarie 1949, locuința noastră cu chirie din satul Buia, Târnava Mare, după arestarea părinților, după devastarea de după percheziția securiștilor - și după ce trecuseră pe-acolo flăcăii din sat, ficiorii-faini, abia coborâți din copacul Mioriței (Buia fiind sat de oieri): ăștia, nemaigăsind nimic de stricat, se urcaseră pe masă și *se căcaseră* - pe masa noastră, cea făcută de tata, cu mâinile lui: ca să se știe că ei, ciobanii din Buia nu-i îngăduie pe "fuljerați", veniți de la mama dracului, din Basarabia, la ei, peste ei, în Buia, de să le mănca pita...

Am pus-o și pe aceasta în **Arta Refugii**.

Flori Stănescu îmi semnaleză textul de mai jos:

"Mnemotehnica lui Paul Goma - Ovidiu Verdes

"In Phaidros (274e-275a), atunci cand zeul Teuth pretinde ca daruieste oamenilor un „leac al uitarii“, regele Thamus ii raspunde ca „scrisul va aduce cu sine uitarea in sufletele celor care-l vor deprinde (...). Leacul pe care tu l-ai gasit nu e facut sa invartoseze tinerea de minte, ci doar readucerea-aminte“.

"Conform acestei distinctii, literatura Gulagului ar fi, prin forta lucrurilor, una a „tinerii de minte“: „Creion si hartie nici gand sa fi avut la inchisoare. Ar fi, asadar, nesincer sa incerc a sustine ca acesta a fost tinut cronologic; e scris après-coup, in temeiul unor amintiri proaspete si vii“ (N. Steinhardt, Jurnalul fericirii). In ciuda acestui fapt, este literatura care se increde, poate, cel mai putin in „tinerea de minte“, nutrind, in schimb, un veritabil cult al scrierii ca „readucere-aminte“. Mai pe scurt, ca mnemotehnica.

"Acest lucru pare firesc in cazul acelei memorialistici care se doreste o „marturie“ cu valoare de „document“. Cum vom explica insa paradoxul in cazul unor texte de fictiune, asa cum sunt, prin conventie, romanele lui Goma? In Culoarea curcubeului '77, de pilda, amintind ca „hartia scrisa“ reprezenta suprema valoare in lumea inchisorilor politice, scriitorul afirma:

„Jurnalul este hartie scrisa; el inregistreaza“. In roman, pentru a reconstitui imprejurarile legate de Miscarea pentru drepturile omului, Goma insusi transcrie fragmente dintr-un jurnal „cifrat“ al perioadei respective. El nu se afla insa in inchisoare; cat despre „realitatea“ acestui jurnal, cine ii poate garanta cititorului ca are de-a face cu un document autentic, si nu cu un simulacru literar? Nimeni altul decat Goma-naratorul, fireste. Acesta regizeaza „pierderea“ accidentala a catorva pagini din jurnal, sugerand, astfel, functia lor mnemotehnica: „Pacat, fiindca sunt incapabil sa reconstitui din memorie aceasta perioada foarte importanta“.

„...si m-am hotarat sa nu-i uit si, mai ales, sa nu-i tac“. Iata imperativul sub care stau romanele lui Goma, scriitorul care isi ameninta tortionarii ca ii va pomeni in urmatoarea sa carte. Si se tine intotdeauna de cuvânt, mentionandu-i cu numele lor reale, atestabile documentar. O astfel de literatura refuza sa faca distinctie intre fictiune si istorie, intre marturia subiectiva si rechezitoriu. Sensul pe care il confera ea memoriei tine mai degraba de singularul „memoriu“ decat de „memorii“. Receptarea lui Goma arata insa ca o asemenea miza ramane contradictorie atata vreme cat, prin conventia genului, „nu prea stim cata fictiune si cata realitate cuprind aceste carti“ (Marta Petreu). Unii se intreaba de ce a ales Goma literatura pentru a-si relata experienta carcerala, cand avea la dispozitie formele referentiale ale memorialisticii de gen? Nu a comis el astfel o dubla mistificare, dand imaginarului cautiunea realului si „literaturizand“ o experienta tragica, aflata la limita exprimabilului?”

Mărturisesc: nu sunt deloc sigur că am înțeles... înțelesul textului de mai sus. După cum nu sunt deloc, dar deloc sigur că autorul însuși a înțeles ce a scris - cu mâna lui. Altfel nu s-ar fi întrebat - prin gura Martei Petreu:

„nu prea stim cata fictiune si cata realitate cuprind aceste carti“.

Mă rog frumos: de unde dorința irepresibilă a prefațatorului, a recenzentului de a ști „câtă” fictiune și „câtă” infanterie, vorba lui Costache Olăreanu cuprinde cartea cu pricina? Decât dacă este un elev de-al lui Sorin Alexandrescu sau de-al altui contabil-socotitor literar-nic și care nu poate trăi dacă nu prinde în cifre până și miracolul literaturii.

La scurt timp am primit și eu - de la însuși Liviu Antonesei, îți dai seama ! - cu explicațiunea preliminară - asta:

“De la un amic din Bucuresti, om de afaceri, de circa 30 de ani, am primit acest text scris de un prieten de-al lui, tot de vreo 30 de ani, tot om de afaceri. Il pun aici pentru a iesi din cercul nostru strimt, ca sa zic asa. cele bune, l. a.

“Arhanghelul Revolutiei Morale

“Scrisoare deschisa catre Gabriel Liiceanu

“Draga Gabriel,

“Nu sint ziarist de meserie si prin asta inteleg ca nu-mi cistig piinea din

articole de ziar. Ca sa pot scrie insa, nu am nevoie sa sufăr comotii afective, entuziasme sau enervari. Ca sa pot scrie imi ajunge sa-mi amintesc ca trebuie sa scriu. Exercitiul asta saptaminal, deseori scrisnit si exasperant, m-a invatat insa citeva lucruri. Poate cel mai important e ca emotiile mele conteaza cel mai putin. Cind esti o voce publica ratiunea trebuie sa iti domine impulsurile. Mass media romaneasca e plina de indivizi care se enerveaza in direct. Unii mai simpatici, precum Dinescu, altii ridicoli, precum Bombonel, iar unii de-a dreptul patologici, precum Vadim. Dupa 16 ani, societatea romaneasca ar trebui sa scape de bolile adolescentei democratice, dintre care cea mai importanta e limitarea la emotie in dezbaterea publica. Votam in functie de ce candidat ne place, nu de ce reprezinta el, in crisme ne certam visceral pentru ca Emil Constantinescu are fata de papagal, in ziare ne indignam CTP-istic pe subiecte vagi precum patriotismul sau cine stie ce scapare verbala a unui politician. Totul e o mamaliga moale care bolboroseste indignat la foc mic si mai arunca stropi fierbinti cind se gaseste cineva sa strecoare un lemn pe foc. Inafara de ochi iesiti din orbite si discursuri mobilizatoare, e foarte greu de inteles pentru romanul de rind ce anume vor toti acesti oameni indignati.

“Din perspectiva asta, draga Gabriel, gasesc scrisoarea ta si mai ales argumentul introductiv, cu adevarat jalnice. Un intelectual emblematic prin apartenenta la grupul de la Paltinis, conducatorul uneia din cele mai importante edituri romanesti, dupa ani de bolmojeli vagi pe scena publica in timpul guvernarii Nastase, se arunca in unul din cele mai importante momente ale evolutiei morale a Romaniei postdecembriste si pune mina pe piatra cea mai mare, participind cu entuziasm la lapidarea publica a Monei Musca. Singurul argument pe care il gaseste pentru asta e starea lui de enervare si dezamagire.

“Ma intreb, draga Gabriel, unde naiba iti era enervarea cind PNL-ul refuza sa accepte evidenta ca Quintus a fost un informator prolific? In al doilea rind, ca si autoproclamat filosof (ma intreb pe buna dreptate ce justifica profesiunea pe care ti-o atribui inafara pozelor ginditoare cu degetul la timpla sau la falca) si om citit, ar trebui sa stii ca natura umana e mizabila si intunecata. Nici unul dintre noi nu are un trecut impecabil iar daca am putea auzi gindurile semenilor nostri probabil ca ne-am sinucide. Avem valori si credinta mai multa sau mai putina, insa toti pacatuim. Important e drumul nostru spre lumina si puterea de a ierta altora ce vrem sa ni se ierte si noua. Nu cred ca avem nevoie de Gabriel Liiceanu sa erupa pe scena publica pentru a ne invata ce anume e morala.

“Nu cred ca tu, Gabriel, poti sa negi profund doua parabole biblice in acelasi timp si sa mai ai si fatarnicia de a pretinde ca o faci in numele moralei. Daca ai pus mina pe piatra inseamna ca esti fara de pacat. Iar daca esti gata sa o faci pentru a pedepsi ratacirile tineretii in timp ce ignori complet faptele maturitatii celei pe care o lapidezi, inseamna ca parabola fiului ratacitor nu e decit delir. Cel putin pentru tine.

“In al treilea rind, in plina comotie afectiva, reusesti sa scrii citeva prostii formidabile. De pilda: “Nu-mi cereti sa disting intre femeia cu carpa de pe coridor, intre d-voastra ca turnatoare si generalul Plesita care batea sau care pune la cale crima” Lasind femeia cu cirpa, daca nu-ti cere Mona iti cer eu sa disting intre ele. A pune pe Mona Musca pe aceeasi treapta a mizeriei cu Plesita e de-a dreptul imbecil. Pentru ca devii aparatorul, sper ca fara voie, al ipotezei lui Voiculescu ca au fost 5 milioane de colaboratori ai securitatii in

tara asta si toti sint egal de vinovati. Apropos, intre Voiculescu si Mona Musca poti sa distingii? Nu te deranjeaza deloc zimbetele lui Voiculescu cind o vede pe Mona pusa la pamint de pietrele tale?

“Ceva mai jos gasim urmatoarea afirmatie antologica: “De fapt, nedivulgandu-va singura, ati ratat sa urcati pe suprema treapta de moralitate la care poate accede azi un roman: sa spuna de bunavoie si in gura mare ca a fost turnator.”

“Ce vrea sa spuna asta? Am recitit de citeva ori intregul paragraf si nu gasesc nici o urma de ironie. Ori daca e serios deduc citeva lucruri absurde. Primul ar fi ca eu nu pot accede niciodata la treapta asta suprema de moralitate. Al doilea ar fi ca, potrivit spuselor tale, nici tu. “Asadar cu ce drept vorbesti?

“Spatiul fiind limitat, nu am de gind sa citez toate prostiile pe care le-ai scris in timp ce iti admirai narcisistic statura morala. Am sa trec direct la subiect.

“Mona Musca a gresit intr-un singur fel: Nu si-a cerut iertare. Pentru ca daca e sa vorbim de morala e bine sa ne uitam la fapte. Iar ce a facut ea in ultimii 10 ani impotriva mafiei comunisto-securiste, draga Gabriel, e cu mult mai mult decit ai facut tu. Pentru ca tu, de fapt, nu ai facut nimic altceva decit sa cistigi bani.

“De aceea inchei preluind replica unui personaj pe care il cu-nosti: Ma doare in cursul saptaminii viitoare de morala ta de opereta.”

Întrebat de Flori Stănescu cine este Moralizatorul Moralistului Păltinișetic, Liviu Antonesei a răspuns cu umoru-i extrem de involuntar:

“Nu, nu, nu! Habar nu am cum il cheama! L-am primit de la un amic de-al meu care e prieten cu el. Pina la urma, speranta nu e nici in Mona, nici in plesita, nici in Goma, nici in mine, nici in noi toti, ci in pustii astia de (pina in) 30 de ani! Asta te mai reconforteaza putin. cd,l”

Liniștitor “și reconfortant”, într-adevăr: eu mă temeam că “speranța” șade în Pleșiță! Ei bine, nu! Noroc cu Antonesei, el ne-a luminat, ne-a asigurat: “nici in Mona, nici in plesita, nici in Goma, nici in mine, nici in noi toti, ci in pustii astia de (pina in) 30 de ani”.

Ce bun la casa omului un liniștitornic de profesie ca dragul nostru comic fără frontiere, de alaltăieri vânător de antisemiți: Antonesei! Păcat că poșta electronică nu posedă bandă sonoră, aș fi auzit legendarul răget/nechezat/urlet (de răs) cu care își însoțește el unele - dar mai ales altele...

Sâmbătă 19 august 2006

Am aflat pentru că de ce Israelul nu a fost Învingătorul Total în Liban - treptat, pe măsură ce războiul era încă în toi:

Caci iată pentru că de ce:

- Caricaturalul Pazner, purtătorul de cuvânt al guvernului israe-

lian Pazner, frate geamăn cu caricatura sa, întrebat cum de Invincibila Armada Israeliană pierduse într-o singură zi 12 ostași, a răspuns ca rabinul de la Lwow care fusese unchiu-său: fiindcă... hezbollahii sunt oamenii Iranului și ai Siriei, deci fanatici, care nu se tem de moarte...

Să recunoaștem: “răspunsul” este cum nu se poate mai luminător.

- Rezerviștii întorși din Liban au ținut o ședință de analiză în prezența unui grad mare (general). I s-au plâns că “acolo” a domnit debandada: ei, ostașii nu știau care le sunt ordinele - fiindcă nu funcționau aparatele de transmisie; comandanții nici ei (dacă nu le funcționau aparatele de transmisie)... Că au fost cazuri când au tras unii în alții, când au fost bombardati de propria artilerie... Dacă nu funcționau aparatele...

La acestea gradatul-mare (generalul), după ce i-a ascultat răbdător - ședința era filmată pentru televiziune - i-a asigurat, părintește pe ostași - și democraticește (doar Israelul este o țară nemaipomenit de democratică: permite ostașilor - evrei - se înțelege - să discute ordinele comandanților, dar nu permite, mă-nțelegi, indigenilor palestinieni să iasă dintre sârme, din lagărele lor, decât pentru “lucrări”, iar rodul muncii acestor *sclavi* este exportat sub eticheta Made in Israel) că se va deschide o anchetă...

Uite, la asta nu mă gândisem. Că Israelul a distrus Libanul, că a omorât 1.200 civili, că a pierdut vreo sută, dar... Dar... și de astă dată (ați uitat, dragi tovarăși războiul de Yom Kipur, pe vremea Matriarhei Golda Meir?) a fost... Hai, nu învins, ci: nu a învins, el... Pentru că...

...Pentru căci nu le-au funcționat aparatele de transmisie!

Evreii dau vina pe “fanaticii” hezbollahi, “oamenii Iranului și ai Siriei” - alt exemplu de falsificare nerușinată a adevărului, prin inventare de termeni. “Hezbollahii” nu sunt niște căzuți din lună, nici mercenari trimiși în misiune, străini de Palestina, ci sunt nepoții, strănepoții palestinienilor alungați de evrei de pe pământul lor, de la casele lor, începînd din 1948 și găzduiți în lagăre din Liban - aproape un milion de oameni. Înveninați de suferință, de lipsuri, de exil, s-au radicalizat, au devenit fanatici și “Hezbollah” se traduce prin “Nebun (de dragoste, de adorație) de Dumnezeu/Alah”. O echivalare în românește a termenului, dar nu traducere, ar fi: partizani. Or partizanii din România era români, nu? Așa și hezbollahii: sunt de origine palestiniană, de cetățenie libaneză. Că sunt fanatici - aș vrea eu să-l văd pe acela avînd o viață ca a lor, dar rămânînd resemnat, în colțul lui (din lagăr), fără a se revolta pe invadator, pe ucigaș, pe dușman. Ce, evreii din ghetourile galițiene nu deveniseră fanatici sionisto-bolșeviți? Dar israelienii: oamenii cui sunt ei? Nu prea-supușii, fanaticii servitori ai americanilor, după ce fuseseră fanaticele slugi criminale ale rușilor? Israelienii îi numesc pe toți cei care nu le cântă în strună: “teroriști” - după modelul sovietic, în care toți care se opuneau comunizării erau... “tierărist”; sau după cel englez - când, înainte de 1948 ei, evreii din Palestina era numiți de britanici “teroriști”, fiindcă puneau bombe, ucideau civili, copii, femei - iar printre șefii teroriștilor (din organizațiile “Stern”,

“Hagannah”, “Irgun”) se aflau Menahem Begin, Itzak Shamir, ajunși prim-miniștri ai statului Israel.

Și ce dacă am mai spus-scriu toate acestea? Le mai spun-scriu o dată, poate-poate românëții mei or să țină minte până poimâinea viitoare...

Duminică 20 august 2006

Israelul a trimis ieri-noapte un comando helipurtat în Câmpia Bekaa, (Beqqa?) la granița siriană, să intercepteze arme provenind din Siria și din Iran și să răpească un șef al hezbollahilor. S-au dat lupte corp la corp, un ofițer israelian (locotenent-colonel) a fost ucis, alți doi sau trei răniți, deasemeni trei sau patru hezbollahi uciși. Helicopterele vor fi plecat intacte, dar fără căpetenia hezbollahilor pentru care organizaseră ei incursiunea. La protestul libanezilor, Olmert, cu gura până la urechi, a dat explicația: Israelul are dreptul la...

La ce, dacă nu la “autoapărare” (prin atacare)?

Nu-i dă afar’ din cas’ bogăția “vocabularului”, ca să mă exprim ca securiștii de ei.

Aseară, pe FR 3, Michel Toubiana, magistrat francez, șeful unei delegații care a anchetat încălcarea drepturilor omului în Liban a făcut un raport feroce - și încă nu îndestul de cuprinzător - la adresa Israelului (Toubiana fiind evreu). Printre altele:

- distrugerea sistematică a infrastructurilor din Liban, fără a se găsi justificarea că ar fi fost obiective militare inamice (hezbollahi);

- distrugerea sistematică a instalațiilor de energie (electrică) și de apă - scopul: privarea populației civile de nevoi elementare - ceea ce se înscrie în capitolul “crime împotriva omenirii”;

- semănarea, din avioane, a milioane de mine antipersonal, avînd forme și culori vii, ca să pară jucării (bieții copii: aș și început să moară, să fie mutilați) nu doar în zona numită de Israel “de securitate”, ci și în regiunea Beirut, Tir, Câmpia Bekaa;

- provocarea unei poluări extrem de grave a Mării Mediterane (“repararea” va cere cinci-șase ani), prin bombardarea cisternelor uzinei electrice a Beirutului, de pe malul mării;

- Menținerea blocusului militar - aerian, maritim - care interzice, atât aducerea de ajutoare a populației sinistrate, cât și începerea operațiunilor reparare a stricăciunilor și de depoluare a mării;

- Folosirea de muniții interzise: bombe cu fosfor, bombe cu fragmentație, mine antipersonal - acestea vizîndu-i mai ales pe copii - parcă am mai auzit de așa ceva, în Kosovo.

Toate aceste fapte - dovedite - constituie *crime de război*.

Toubiana a mai adăugat un argument “cantitativ”: pagubele materiale și uciderile civililor cauzate de hezbollahi în Israel sunt infime (deși morții se numără de la unu, adaug, fără pretenția de a fi spus o noutate) în comparație cu distrugerile, cu masacrele făptuite de israelieni în Liban.

Un comunicat al ONU condamnă încălcarea convenției de încetare a ostilităților în termeni destul de ambigui în severitatea lui...

În legătură cu numita “forță de interpunere”, propusă de funcționăria adunată la Washington (ca să nu-facă-nimic-potrivnic-intereselor-americeane - dar mai ales israeliene) evaluată la 15.000 oameni: Comentariile americanilor, ale britanicilor în legătură cu... “cei doar 200 ostași francezi” - *suplimentari, pe lângă cei 1.200 existenți în FINUL de vreo 15 ani* - sunt extrem de tradițional-prostești.

Acestea sunt egalate doar de ale curajoșilor anonimi forumiști de la *Ziua*: *goi* bătărași, neamuri-proaste, analfabeți - și beți; evrei diversioniști - asta făcuseră o viață întreagă: diversionaseră și profitaseră! - și greșos de aroganți; evreice isterice, de o obrăznicie murdară, insuportabilă, ca acea matracucă aciuată în Italia, tovarășa-de-cadre “Boriana”, așa-cumva, cea care toarnă tot ce mișcă, împroșcând sionisme de cea mai joasă speță ca perdea de fum și bruiază tot timpul “dialogul”, așa cum este el, șchiop, ocupând terenul și timpul cu perfecte inutilități, cu insulte dintre cele mai triviale la adresa *goi*-lor.

Americano-israelienii, și evreii, din 2001 - chiar în insulte sunt lipsiți de fantezie și de umor, tocmai pentru că fac eforturi să fie ironici: “lașitate”, “răzgândire”, “frică de luptă”. Același “vocabular” (securist) ca și în momentul angajării războiului din Irak, la care Franța a declinat onoarea...

Este adevărat, Franța, în toiul războiului (acesta, din Liban), a promis un contingent mult mai important, date fiind relațiile aproape de-familie libanezo-franceze, dar...

- Franța - nu mai are demult serviciu militar obligatoriu, apoi este deja angajată în acțiuni-militare-de-menținere-a-păcii peste tot, în lume (acolo unde - de-o pildă - americanii duc campanii de evanghelizare, în sensul de atragere la biserica lui Bush, evanghelică, cea violent, fără nuanțe, filoevreiască - în traducere: de prozelitism printre populația neagră din țările având mari rezerve de petrol, ca Nigeria, de distrugerii materiale și mai ales sociale: în Afganistan, în Africa ecuatorială);

- Franța nu a uitat cum a fost lăsată să fie singura culpabilizată (și chiar dată în judecată, la Haga) după tragedia din Rwanda, unde nici americanii, nici britanicii, nici belgienii nu au vrut să intervină la timp, pentru evitarea masacrului;

- În fine, Franța avea intenția să trimită în Liban (*pe lângă cei 1.500 militari, aflați de peste un deceniu în FINUL*, adevăr pe care israelienii, după obicei, îl ascund, fiindcă au avut loc numeroase “acroșaje”, pe care le țin minte...) formațiuni ale Legiunii Străine (cea care rezolvă totul în maniera-i cunoscută). După acest zvon, fulgerător au început a face pelerinaje la Elysées reprezentanți de înalt grad diplomatic, religios, sindical, cultural din Israel, USA, Germania, rugînd, amenințînd, somîndu-l pe Chirac să renunțe la o astfel de soluție, pentru că...- iată “argumentele” evreilor și ale argaților lor nemți și ale stăpâni-

lor americani:

...În majoritate militarii din Legiunea Străină (franceză, se înțelege) sunt de origine ne-franceză, mai cu seamă, după căderea Zidului Berlinului, polonezi, baltici, ruși, unguri, care nu-i iubesc deloc, dar deloc pe evrei: israelienii îi cunosc pe acești “monștri care au supt laptele antisemitismului de la sânul maicilor lor!” de pe când erau politrucii și polițai și ideologi bolșevici în țările bolșevizate; apoi dintre cetățeni francezi: maghrebini, deci arabi și negri africani - nici ei morți de iubire fraternă față de evrei, ba de-a dreptul “antisemiți - ca umoristul Dieudonné, un adevărat fascist islamist”(citată tot din Manualul Sionistului Contemporan).

Era evident: Legiunea Străină franceză, dacă ar fi fost trimisă în Liban ca Forță de Interpunere, ar fi făcut ordine, nu figurație (ca olandezii în masacrele de la Srebrenița, de pildă): i-ar fi dezarmat pe hezbollahi și nu ar fi rămas de lemn-tănase, întorcînd-se cu spatele ca să fumeze în cazul unei “tentative de autoapărare” al cărui secret îl dețin evreii din negura veacurilor (în traducere poporană românească: «Lasă-mă să-i dau și eu un picior, că tot e la pământ - ca să mă autoapăr nițal!») - și ar fi tras fără ezitare în încălcătorii Convenției de Pace, fără a se lăsa culpabilizați de “argumente” ca: ei sau părinții lor îi trimiseseră pe evrei la cuptoare.

Or o asemenea perspectivă “curat-auschwitziană” a fost insuportabilă pentru evrei și pentru americani - ce să mai vorbim de nemți: Merkela a declarat, tremurînd, că “din rațiuni istorice” germanii nu se pot propune în situații de înfruntare armată cu evreii, deci contribuția lor la SupraFINUL va fi - dacă va fi... - în domeniul... vămilor, al depoluării mării - însă numai dacă Israelul le dă lor, la mână, un *ausweis spezial*...

Iată cine este “dușmanul păcii” pe stil sovietic (ba chiar “ațățător la război” în gura sovieticștilor eterni, israelienii): “antisemita Franța, prin antisemitul Chirac, cu Legiunea lui Străină Antisemită”! Temîndu-se că Noul FINUL, avînd, nu doar “mijloace” (arme), dar și autorizație de la ONU de a le folosi la nevoie, deci de a face poliție militară, imparțială, nu obiect-corectă - citește: totdeauna favorabilă evreilor, totdeauna defavorabilă *goi*-lor - detașamentele de “lămuritori”, israelieni și pro-israelieni au pornit la cucerirea redutei “antisemite” condusă de mult-detestatul Chirac («Ați văzut ce nas mare are?»), constata mai an mirat-compătitor legendarul ne-năsos, altfel Urechilă Wolfowitz) și neutralizarea lui.

Chirac a cedat: nu mai trimite Legiunea Străină (Antisemită), propriu-zisă, trimite - din Legiunea Străină - doar detașamente de geniu, pentru deminaj, pentru construire de poduri provizorii, pentru “depoluarea” pământului răscolit cu sistemă, cu mânie anti-*goi*, cu ură nediferențiată, cu sete tradițională de a nimici, cu *goi*-ii ei cu tot, o țară care fusese grădină până mai acum o lună : Libanul.

Luni 21 august 2006

Care-i dorința fierbinte a Israelului? Forța de Interpunere să fie comandată de Italia, nu de Franța... Îi intrase morcovul cât sfecla când Chirac anunțase că trimite Legiunea Străină (Combatantă, nu Tehnică). Chiar așa: nu era destul că se făcuse de râsul curcilor militarmente, nefiind în stare să-și recupereze ostatecii - pentru care pornise la război - nici să-i înfrângă semnificativ pe amărății de palestinieni: hezbollahii - acum să mai intre în conflict armat și cu Francezii "anti-semiți"? Care ar risca să - auziți, crimă antisemită! - riposteze? Și atunci ce mai rămâne din legenda invincibilității Țahalului?

Marti 22 august 2006

...Niște anișori de la Invadarea Cehoslovaciei, din 1968...

Dintr-o dată Bush se arată extrem de grăbit în chestiunea formării Forței de Interpunere. Cum să nu fie grăbit - acum, când Israelul e în poziție de inferioritate? Dar nu era deloc grăbit mai alaltăieri când Israelul mășăluia victorios peste/prin ruine. Se grăbește și acuză - în duo cu Israelul - indecizia Franței, tratînd-o de lașă, de zgârcită, de neparolistă... Ce nerușine!

Până în momentul de față Chirac amână trimiterea de trupe (combatante, fiindcă tehnicile sunt la fața locului), condiționînd participarea de o rezoluție a ONU clară, în care să existe, negru pe alb prevederea că militarii din Forța de Interpunere vor avea autorizația să tragă în cazul încălcării Convenției de încetare a focului, fie din partea libanezilor, fie din a israelienilor.

Până și d'Alemma, ministrul italian de Externe cere asigurarea că ostașii italienii trimiși nu vor fi ținta tirului israelienilor... Cum de nu: și zece asigurări (că nu vor trage), dar mai știi când țâșnește necesitatea nevoioasă de... autoapărare?

Flori Stănescu îmi trimite:

[România literară nr. 31/2006]

"Bine faceti!

"Cineva care lucreaza intr-o editura, dupa cum marturiseste, si raspunde la numele primavaratic de Flori Stanescu, scrie in JURNALUL LITERAR nr. 7-12/2006: «Ifosele, cu pretentii aristocratice, mofturile de vedeta si bocancii autoritari (zvirliti de la inaltimea diverselor scaune profesionale) ne imping pe unii dintre noi - destul de multi - sa nu mai citim 22-uri, Dileme, Observatoare culturale si alte Romanii literare. Pentru ca nu mai stim cui se adreseaza: autorii isi scriu unii altora si se citesc intre ei». Noroc ca Flori Stanescu are la dispozitie Jurnalul Literar si e citita de milioane de romani din tara si din diaspora! In ce priveste supararea pe romanii literare, suntem nedumeriti de afirmatia cu bocancii autoritari azvirliti de vedete cu ifose: noi

stim ca poti fi calcat in picioare (cu sau fara bocanci); de azvirlit, se zvirle cu copitele, ceea ce, oricite pretentii aristocratice ar avea, nu le sta in putinta vedetelor (cu sau fara ifose). Impartasim restul opiniilor autoarei. Bine faceti ca nu ne cititi! Ne dam seama din comentariul dv. la cartea pe care o recenzati ca n-avem nici o sansa sa ne intelegeti. Ramine cum spuneti: continuam sa ne citim intre noi.”

“Spre un nou canon literar!”

“«Continuam dansul macabru in jurul poeziei dubitative si lovite de exces lingvistic a lui Nichita Stanescu si Marin Sorescu si trecem in umbra lirica de exceptie a lui Horia Stamatu sau Nicu Caranica. Tiparim, la fel, operele complete ale lui Sorin Titel (...) si nu am adus inca in limba romana proza si eseistica lui Vintila Horia (...), opera stiintifica a lui Bazil Munteanu, N.I. Herescu, literatura lui Paul Goma si a altora de acelasi calibru.”

“Problema e ca nu ajunge sa-ti iei pseudonimul Aristarc ca sa fii si critic. Asa ca, daca tot vorbim de calibru, nu ne-am grabi sa-l preferam pe Vintila Horia lui Sorin Titel, pe Nicu Caranica lui Marin Sorescu si pe Horia Stamatu lui Nichita Stanescu. Si, apoi, ce vorba e asta ca n-am adus in romaneste operele lui Goma? Sa le fi scris autorul Calidorului in alta limba? Ni sa a parut noua ca e ceva cu limba lui Goma, dar suna totusi din cind in cind romaneste...”

În această chestiune stăm ca și în aceea a turnătorilor care nu-și comunică numele. “Cronicar” fiind la *România literară* un “colectiv” redacțional în care-și depun icrele contribuției cetățe-nești - și conștiente! - “tovarășii necunoscuți în civil”, vorba mea.

Ca și în problema informatorilor, nu voi pierde timpul încercînd să ghicesc cine a scris nota cutare, cine cutare, chiar dacă pe unele pot pune câte un nume: “Dimisianu”, “Ștefănescu”, “Pârvolescu”... Însă mai știu ca există și altfel de contribuitori: fie începători care își dau astfel examenul de admitere în presa literară, fie veterani care nu se pot dezbăra de anonim. În astfel de cazuri, răspunderea o are șeful: Nicolae Manolescu. Ba am putea pentru ca să zicem că el a inspirat/dictat - șchiop, agramat.

Miercuri 23 august 2006

Zi dublu blestemată. O bag în mă-sa de scroafă.

Joi 24 august 2006

Am dormit prost și astă noapte. Mă hărțuiesc grijile cu procesul, cu trădările “împuternicitului” meu, Stejărel, cel care m-a îndemnat să-i dau în judecată pe securiști, ba mi-a furnizat și scurta-biografie a câtorva, dar atunci când am ținut să-l dau în judecată și pe Ilescu, a început a avea... oarecari rețineri traduse prin tremurături de frică (se auzeau de aici, de la Paris scârțâiturile scaunului său supus acceselor de curaj ale sale). A frânat cât a putut acțiunea în justiție, a lălăit, a amânat - și a putut (și a reușit, chiar dacă nu chiar până la urmă, însă

m-a întârziat substanțial). Iar de când e om-mare (alături de Mai-Marele Marius Oprea, consilierul lui Tăriceanu și subalternul “Radului Ioanid” care, de la Washigton dă directive precise), Stejărel nu mai este disponibil și pentru fleacuri ca plângerile mele. A dat atâtea declarații în ultimul timp, toată ziua e la tembelizor, tună și fulgeră împotriva odioșilor înformatori, însă nici de frică (!) nu a amintit acțiunile mele penale contra securiștilor și contra lui Iliescu, cei care au fabricat, care au întreținut această categorie de bieți-oameni - cu un cuvânt: Tartorii Mari Încă în Viață. A pierdut prilejul istoricul Stejărel cu același nume de a se ridica de la întrebarea pusă mie, repetat: «Cine e ‘Ruxandra’, care v-a turnat la România literară? Dar ‘Dona Alba’? Trebuie demascate!» până la adevăratul obiectiv :acela de a nu mai frâna mersul și așa holticăit al justiției în fața căreia i-am chemat pe Pleșiță și pe Iliescu. S-a fi ridicat nivelul “vocilor curate” de la o rămă ca Ciachir la porco-bivolul Brucan; de la plutonierul V.C. Tudor la generalul Pleșiță; de la Ionescu-Quintus, despre care toată lumea știa, cel puțin din 1977, că e informator al Securității, eu l-am încondeiat pe hârtie, în încontrarea cu I.C. Drăgan din 1979 (dar s-a uitat cineva în gura mea?) la Petre Roman; de la Mona Muscă la Iliescu-și-poporul - și, pentru că tot ne aflăm la “Omul cu o mare”, operă nemuritoare a lui “Manolescu-UNESCO”, să poposim la un alt aliat de nădejde al... nemembrului de partid (Monica Lovinescu chiar credea că nemembria lui Niki este o calitate care îl... apăra de porcării bolșevice, însă uita că nici Caraion nu avea carnet-roșu, ceea ce nu a împiedecat-o pe Doamna Monicuța cu același nume de a-l acuza de informatorism securist...), și nici fostul meu prieten Gelu Voican Voiculescu-Sturdza-Clytoris (iertare, corectez: Sturdza-Lindyk) nu avea carnet-roșu - dar ce criminal KGBist!

Israelul a fost condamnat de Amnesty International pentru crime de război în Liban. Ministresei de externe, Țipi Livni, în vizită la Paris, nici că i-a păsat: e imună la tot ce nu este proisra-elite. La conferința de presă de la Elysées, la această întrebare - cred că prima - a răspuns că acelea (“efectele” : citește: casele dărâmate cu oameni în ele, distrugerea uzinelor electrice, a uzinelor de apă, blocusul aerian, marin) au fost... colaterale - cu o nesimțire, cu o obrăznicie, cu o neumanitate tipic sionistă. Îți vine să urlî de injustiție, de neputință.

Se descopere - abia acum ? - că Vasile Nuștiucum, primministru al Constantinescului are și el dosar de informator al Secului. Nici o mirare: la el s-au răstit emisarii Knessetului veniți la București în “vizită” de strângere a impozitelor pe cap de român antisemit, în chestiunea Holocaustului, iar el, recunoscînd în vreunul dintre oficialii israelieni pe un securist d-al nostru, dîn popor și colonel de Secu la care își depusese el dovezile de loialitate comunistă, a ciocnit călcâiele (cu condiția să fi fost încălțat, ceea ce este improbabil) și a dus mâna

la tâmplă: «Să trăiți to'ar'su' general!))» - nu strică să-l înalți în grad pe un bou de securisto-mossadist. Cică ar fi comis și el (Vasile) versuri - le-ar fi semnat "Michidescu" sau chiar "Coleașă", fiind el, cică sibian (pòche d'ora...): dacă Ion Diaconescu este autorul opului "Amintirile unui amnezic", de ce nu s-ar fi încercat și Radu (Radu îl cheamă!) în poeme faine, lirice, de să le tot cetești la un păhărel cu vin...? Oare tot amicul Dan Petrescu să-l fi editat, la Nemira - unde m-a publicat chiar și pe mine? Cică ar fi istoric - și ăsta (tot de Vasile vorbesc!)! De ce nu, vorba lui Barbăneagră.

De ce nu... ar fi și ăsta istoric? Ca Zoia Condurache-Petre, ca Pippidi, cel cu "fascistul Antonescu"; ca Ungureanu, cel cu *light*-ul lingvistic basarabean, ca Marius Oprea istoricul pentru care Istoria României începe în 1945 (ca să nu-l ofenseze pe "R. Ioanid") și se termină fix la 22 decembrie 1989, ca să-i convingă lui Tăriceanu.

În astă-seară a vorbit Chirac despre Forța de Interpunere. Antipaticul Chirac mi-a devenit simpatic: nu s-a lăsat călcat pe picioare, "Năsosul", vorba lui belatrului Wolfowitz.

Vineri 25 august 2006

Astăzi: reuniune la Bruxelles, pentru punerea la punct a "detaliilor" importante în privința Forței de Interpunere.

Mircea Stănescu îmi trimite:

"Documentar aldine

"De ce Basarabia? Sambata 19 August 2006

"Faptul ca Basarabia este un vechi pamant romanesc, rezulta, asa dupa cum se stie, din numeroase marturii si dovezi din diferite domenii.

"Intr-o perioada, inasa, ca aceasta, in care conducatorii comunisti de la Chisinau, fac cu disperare eforturi pentru a sterge tot ce a apartinut de trecutul nostru istoric comun si de adevar, zicem noi ca este bine sa ne referim la acele realitati care isi au originea in viata culturala a celor care au trait si traiesc de veacuri aici, intre Prut si Nistru.

"In primul rand, acest lucru ne obliga sa subliniem, ca intre Romania veche (Vechiul Regat) si provincia noastra Basarabia, sub raport cultural n-a existat nici o granita, nici chiar atunci cand asemenea granita artificiala si nedreapta le-a fost impusa.

"Asa se explica si faptul ca personalitati din domeniul stiintei, literelor sau artelor, care au pornit din acest teritoriu al Basarabiei noastre istorice, ne-au apartinut si apartin celor de pe ambele maluri ale Prutului, in mod egal. De pilda, marele carturar enciclopedic Bogdan Petriceicu Hasdeu, nascut in 1838 la Cristinesti, in judetul Hotin, a fost pretuit, atat de basarabeni, cat si de noi, cei din tara, care, ca dovada, i-am facut un loc si in Academia Romana. De o asemenea stima si frumoase aprecieri s-au bucurat la timpul respectiv si Stefan Ciobanu, Eugen Badarau, Constantin Stere, Alexandru Donici, Alecu Russo, Ioan Livescu, Gavriil Muzicescu si Alexei Mateevici, nascuti tot din-

colo de Prut.

“Nu putem sa nu amintim, ca si Maresalul Alexandru Averescu (1859-1938), care s-a nascut la Ismail, in Sudul Basarabiei, s-a acoperit de o bine-meritata glorie, prin calitatea sa de comandant de armata, chiar in Razboiul de Reintregire a tarii (1916-1918). De justificate aprecieri beneficiaza la noi si scriitorii contemporani de peste Prut Mihai Cimpoi, Grigore Vieru, Nicolae Dabija, Leonida Lari, Paul Goma sau Mihai Prepelita, ale caror valoroase lucrari au intrat in atentia intelectualilor din tara, starnindu-le simpatia.

“Dintre acei basarabeni contemporani, care in urma bogatei lor activitati stiintifice, lasa insemnate lucrari in proza, nu putem sa nu-l amintim pe profesorul filolog si lingvist dr. Vasile Pavel, pretuit atat de colegii din Chisinau, cat si de noi toti, cei din tara.

“Cei indragostiti de muzica, nu le vor putea uita pe interpretele basarabene Angela Moldovan, Ala Baianova si pe sotii Doina si Ion Aldea-Teodorovici si cu deosebire pe celebrele soliste de Opera Zenaida Pali si Elena Cernei, iar cei indragostiti de teatru si de film, trebuie sa-si imparta admiratia intre valorosii regizori Lucian Pintilie si Loteanu Emil si talentatele actrite si actori Stela Popescu, Buciuceanu Tamara, Ilarion Ciobanu, Colea Rautu si Iurie Darie.

“La cele relatate de noi aici despre bogata viata culturala a etnicilor romani din Basarabia se impune sa adaugam urmatorul fapt, ca sa nu para ca am fost subiectivi. Aceasta, intrucat, cu prilejul intocmirii unui dictionar enciclopedic al oamenilor de cultura care formeaza exilul romanesc, publicat in 2004, am constatat ca peste 30 dintre acestia provin de pe teritoriul dintre Prut si Nistru. Daca numarul lor nu este, deci, prea ridicat, in schimb putem sa ne laudam cu valoarea unora dintre ei. Suntem indreptatiti sa sustinem acest lucru, daca mentionam ca dintre acestia care au reusit sa castige peste tot aprecieri unanime, cum ar fi solistele de opera Zenaida Pali si Elena Cernei, face parte si renumitul lingvist Eugen Coseriu, cel care a ajuns presedinte al Societatii de Lingvistica Europeana si a facut sa se vorbeasca de o scoala proprie de lingvistica.

“Cele enuntate aici foarte pe scurt sunt suficiente pentru a-i determina pe stalinistii de la Chisinau de astazi sa se gandeasca mai atent atunci cand propaga cu usurinta minciuna, ura si dezbinarea si atunci cand considera ca "unionistii trebuie pedepsiti". Istoria nu poate fi data inapoi, cand si cum vrem noi, iar daca este o greseala atunci cand condamnăm un singur om nevinovat, cu atat mai mare este greseala acelora care o fac atunci cand condamna martirii care nu se pot apara, un intreg popor.

“Un articol de Prof. dr. Ion Gherman,
presedintele Societatii Culturale Tinutul Herta”

Iar Flori și Mircea Stănescu despre ce spune Vasile Andru:

“Romania libera - Prozatorul Vasile Andru - Dosarele celor din Consiliul si Comitetul Director ale Uniunii Scriitorilor Joi 24 August 2006

“Deconspirarea colaborationistilor, desecretizarea dosarelor este o terapie civica. Ea se petrece cu intarziere: probabil pentru ca acum, abia acum, securitatea ascunsa nu s-a mai putut pune: a slabit, s-a subrezit. Pana acum,

ea era inca in largul ei, bine instalata in noua harababura, bine infiltrata in structurile noi - caci avea experienta infiltrarii. Mult timp dupa '89, fosta Securitate a mai ramas o obsesie nationala, o prezenta greu de delimitat, greu de ingropat, greu de refulat, un factor inca nascator de psihoze. Nimeni n-a stiut precis cat procent din ea a devenit practic inactiv.

“Oamenii de cultura, la ora "deconspirarii"

“Nu se poate privilegia nici o categorie profesionala sub acest aspect. Nu se poate obloji/acoperi/feri nici o categorie. Actiunea trebuie dusa pana la capat: la oameni de cultura, universitari, scriitori, artisti; si la bunii clerici, ierarhi sau preoti, girantii mantuirii, profesionistii marturisirii, nu-i asa?

“La scriitori, trebuie sa fie desecretizate, cu prioritate, dosarele membrilor Consiliului Uniunii, y compris Comitetul Director.

“Interesant este ca aceasta opinie a fost rostita la prima sedinta a Consiliului Uniunii Scriitorilor, la inceput de an 2006, in iarna Liviu Ioan Stoiciu a propus atunci acest lucru. Eu m-am alaturat lui Liviu Ioan Stoiciu in acea prima sedinta de Consiliu. Atunci, aceasta opinie nu a fost luata in seama de conducerea US si s-a trecut repede peste ea. Acum folosesc prilejul ca sa relansez aceasta propunere.

“Este firesc ca desecretizarea dosarelor la scriitori sa inceapa cu membrii Consiliului de conducere; caci ei au totusi un rol insemnat si in breasla, si in orientarea opiniei publice. Ei sunt fatada breslei, daca nu chiar exponentul. In acelasi timp, masura desecretizarii sa fie extinsa la alti scriitori, mai ales la cei cu vizibil rol de "formatori" ai opiniei publice.

“Va urma o stare de perplexitate

“Vor fi surprize; vor exista oameni socati. Adevarul va corecta - desi prea putin! - ceva din tablourile de functii, daca nu de valori.

Cei ramasi onesti (gratie firii, dar mai ales gratie intamplarii) vor trai, ziceam, o stare de perplexitate. Dar poate si un sentiment de redresare, de intarire psihica. Mai ales ca comunitatea romaneasca este tare slabita, atimica, neincredatoare in insanatosirea istoriei, gata sa se predea planului grosier, material. Dupa ororile comuniste, a venit o maloasa democratie; toate astea au produs o populatie axata doar pe supravietuire. Adica nu exista, decat aleatoriu si inconsecvent, mici grupuri axate pe ideal, fie el social, etnic sau soteriologic.

“Si cu aceasta tinuta fragila ne alipim, sau suntem alipiti, la UE! Dar acum, acest demers de desecretizare a dosarelor Securitatii, amplu, poate cel mai amplu din decembrie 1989 in plan social, aduce totusi o briza de normalizare. Pot fi spectaculoase dezvaluiri, dar nu vad spectaculoase schimbari. Ceva corectii la functii? Ceva corectii la stima de sine a natiei?

“Vor fi socati si cei deconspirati (li se pune-n fata o oglinda) si cei inocenti; candizii vor avea un vag sentiment de dreptate, sau mai bine zis de indreptare.

“O alta reactie produsa de aceasta deconspirare tarzie este, totusi, jalea. Pe multi ii va cuprinde o jale fata de aceasta speta umana necajita, in care omul sau fiinta este atat de usor de des-fiintata (anexata, aservita, manuita, coborata, uscata...) de catre vremelnicii manuitori de oameni - ca nici nu putem macar spune: de catre destin.

“Paradoxul valorizarii viciului

“Cu ce ochi vom citi cartile confratilor deconspirati? Cu ce inimi vom asculta liturghiile preotilor deconspirati? Daca etapa de perplexitate, repede se va aseza una de tacere. Sanatatea este tacuta.

“Normalitatea mentala este iertatoare, intelegatoare.

“Ne amintim cum au reactionat confratii dupa demascarea unui Doinas, unui Paleologu. Nu i-a scos nimeni din istoria literara. Citesti si acum despre "printul din Levant", totusi parca desprinzandu-l de autor, plonjandu-l in folclor.

“Dupa "spovedania" sa, lui Gunter Grass i-au crescut vanzarile, spectaculos. Auto-demascarea i-a facut o publicitate "in draci". Iti vine sa zici ca cea mai tare publicitate se scoate din vicii, din necuratenie, din incurie... Cu conditia sa fie vicii sau necuratenii de proportii, strigatoare la cer, nu din alea maruntele, pe care le are tot omu'... Constatate deprimanta, dar vadita reala. La fel va fi cu unii preoti, cu unii ierarhi. Biserica este o institutie cu mult credit la mase. Acest credit va ramane constant, totusi (adica la acelasi nivel mediu de acum) la categoriile "rationaliste" (numite, parca, clever people); dar va fi usor intarita la populatia batrana si cea candida (ingenuous people), care constituie de altfel baza "credinciosilor" la noi, si care vor zice cam astfel: "Saracii, au suferit si ei de la oameni...". (Ceea ce are partea sa de adevar.)

“Se va produce, insa, o umblare la functii, la ierarhizari. Cand se va da pe fata angajamentul semnat cu Securitatea, s-ar putea sa asistam la demisia "din onoare" (!). Imi inchipui, de pilda, ca la scriitori vom asista la demisia de "onoare" (!) din Consiliul US sau din Comitetul Director...

“Perplexitatea va fi in cazul unor personalitati "de vitrina", acele asa-zise "modele"... uneori modele de limbutie, uneori oameni nativ perversi sau conjunctural perversi. Insa n-ar fi de mirare ca sa asistam si la spectacole publicitare: adica unii demascati abili sa-si faca din asta mediatizare desantata. Chiar si asa stand lucrurile, desecretizarea dosarelor - cel mai important proces civic de dupa 1989 - trebuie dusa pana la capat.”

“Intrebari pentru oamenii de cultura

“1. Care e punctul dvs. de vedere despre deconspirarea Securitatii?

“2. Considerati ca e oportun sa fie deconspirati si oamenii de cultura care au colaborat cu Securitatea?

“3. Cum le veti mai recepta opera dupa aflarea adevarului?

“Pagina noastra ramane deschisa tuturor punctelor de vedere. Au raspuns pana acum criticul Gheorghe Grigurcu si prozatorul Tudor Calin Zarojanu. Raspunsurile vor fi publicate in ordinea sosirii lor.”

Sâmbătă 26 august 2006

Ieri, la Bruxelles s-a stabilit componența FINUL 2-ului, așa îi spune acum: Franța: 2.000 oameni, are comandamentul până în februarie 2007, când îl predă Italiei (ea va propune 3.000 oameni). S-a cerut - în șoaptă diplomatică - ridicarea blocusului aerian și maritim al Israelului care sufocă Libanul. Încă nu se știe ce va răspunde Israelul - după bunu-i obicei, va terigiversa, va invoca ale “cerințe”, va pune alte condiții. Printre cele nesatisfăcute (deocamdată): FINUL să acopere, nu doar granița cu Israelul, ci și cea cu Siria (de mirare că nu a cerut

și despăgubiri pentru... că nu a obținut să i se asigure paza tuturor frontierelor - și cu Iordania și cu Egiptul, ba chiar și cea inexistentă, cu Iranul, ca în interior să-și continue în pace și bunăvoie politica de apartheid grețos, criminal față de palestinieni).

Ce măgari, israelienii! Ce boi, europenii!

Ezitatea Franței de a decide în ce măsură participă și în ce condițiuni o face a produs tristețe în rândul libanezilor: au avut sentimentul că au fost abandonați de singura putere protectoare și amică, ba au început să-i acuze pe francezi că “sunt cu Israelul, nu cu noi, ne-au trădat, ne-au vândut...” - vorbe rele, spuse la supărare. În disperarea lor, libanezii uitaseră că, totuși, Franța pierduse în urmă cu zece ani, la Beirut, peste 50 parașutiști în atacul kamikaze pus la cale, executat de... hezbollahi. Și că, în urma asasinării fostului prim ministru Hariri, Franța a avut cuvinte - și acțiuni, se pare - severe față de Siria. Da, dar omul scufundat în nefericire, nu vede mai departe de propria bătătură. Și iată că după intervenția televizată a lui Chirac de alaltăieri, ieri Franța a și debarcat un supliment de vreo 170 ostași, cu blindate ușoare, în sudul Libanului, foarte aproape de granița cu Israelul. În timp ce Italia, care postula la comandament, va trimite, încolo, pe după 1 septembrie o parte din cei 3.000 oameni promiși.

Firește, cei mai comici - altfel polemici! - au fost israelienii și americanii. A fost dezgropat vocabularul marca Murdoch, din timpul pornirii războiului în Irak, atunci când Franța a refuzat, explicînd pentru ce și pledînd pentru soluția diplomatică:

Am spus: comici, fiindcă cine își bate joc de francezi? Americanii, care nu au câștigat nici un război din 1945 înapoi, nici măcar pe cel din... Grenada, în schimb au produs haos și moarte și chiar comunizare oriunde s-au băgat: francezii, potrivit americanilor, mănâncă brînză împutită, sunt lași, mincinoși, zgârciți («Nu ți-ar da o cană de apă»), cum scriu în româneasca lor de la Buhuși forumiștii evrei pseudonimați, de aceia extrem de combativi) și, mai ales, cum altfel: “antisemiți”!

Perechea comicului american este israelianul. Nici pe el nu-l dă afar’ din casă bogăția vocabularului: discursul lui e tras la indigo, nu mai știi cine l-a folosit primul.

Le tremuraseră nădragii bravilor israelieni (plecați la distrugerea Libanului, cum am mai spus, cum repet: cu deștu-n cur, siguri fiind că au să-i lichideze pe hezbollahi în două-trei zile) atunci când umblase vorba că Franța va trimite câteva formațiuni din Legiunea Străină: știau ei că nu se poate “negocia” cu “legio-narii”, aceștia dau cu pușca-n Dumnezeu, ca pandurii lui Caragiale (iertare dacă nu am citat exact). După delegațiile de “alertare” la Elysées, au trimis-o la Paris pe amărâta de Țvi Livni, ministru de externe, să... negocieze ea... Să negocieze? Ea? Chirac nici nu a primit-o, a avut onorurile omologului ei francez Douste-Blazy și ale consăngeanului Pierre Moscovici - care se străduia să joace rolul gazdei... Degeaba: jurnaliștii știau cine-i

Moscovici și știa cine-i Patronul: cel care lipsea, "Năsosul", Chirac... Iar Țvi, incapabilă să lege două cuvinte în franceză (fiind ea diplomat, nu tufă, aflată ea în vizită în Franța și nu Franța cerînd audiență la Poarta Tel Avivului, i se explicase de către altă lumină intelectuală a Israelului: Olmert...) a bâlbâit ceva în evrit, din care jurnaliștii au înțeles exact ce trebuiau să înțeleagă; că Israelul se află în mare cumpănă, în teribilă derută, nu doar militară, ci psihologică, ci... generală, dacă o trimiseseră pe această absolventă de liceu prin corespondență, crescută în kibuț, promovată de cine știe care alt incapabil (și sunt, legioane în Israel - dacă cei normali, cei inteligenți, cei morali sau cărat, speriați de "această țară de nebuni"): Olmert, Gică-Sindicalică..., ca nepoată sau - chiar amantă.

Oricum, Pazner a și "considerat" că prezența Franței, la frontiera cu Israelul nu e bună; ba chiar rea; fiindcă Franța a fost totdeauna de partea arabilor!

Iar acum israelienii - vorbesc de masele lor largi - în loc să-și dea un răgaz de o măcar 40 zile, în care să cântărească, cerceteze, cauzele reale ale dezastrului suferit de ei în Liban, se întresterizează și se întrescarpină, visează o revanșă, o "rundă a doua" - în Liban, unde alt'? Alții și mai deștepți-foc, vor să facă se se șteargă umiliința din Liban printr-un atac ("fulgerător - definitiv") al Iranului...

Se vede că aveau dreptate colegii, prietenii Anei (pe care i-am cunoscut pe când îi alfabetizam în tainele Jilavei, Gherlei, Bărăganului și ale Piteștiului în mansarda lui Sterescu) și care emigraseră în Israel, dar fugiseră cu toții, care încotro, cu toții spunînd același lucru: «E o lume de nebuni, de nebuni».

Fiind eu băiat obiectiv, zic:

«Dar unde să se ducă, bieții? La Chiș'nău? La Soroca lui Grigurcu și a lui Tismăneanu? La Orheiul meu? Dar dar de-acolo au plecat!/ după ce-au împrăștiat/ peste tot căcat».

Atitudinea Franței în chestiunea Libanului a fost bine primită până și de Partidul Comunist - ceea ce nu s-a mai văzut demult, fiindcă în momentul războiului din Irak au existat fracțiuni de partide, personalități care s-au arătat ostile "neangajării" Franței alături de USA (ca Devedjian, armeanul din gruparea chirachiană). Dintre persoanele/personalitățile franceze care au criticat angajamentul Franței în Liban: Le Pen (!) și... Pierre Moscovici (se putea altfel)? Acești doi măgari - din motive diferite - au zis câte ceva din care s-a înțeles că ei nu sunt de acord cu Chirac, că trimitera trupelor franceze este o prostie, că prioritățile sunt altele... Moscovici! Stâlpul pe care se reazemă Basescu și Tăriceanu ca să intre în EU... Moscovici, factorul holoacustizării României - ca preț al "intrării". Ce boi, ce lași, ce căcăcioși pot fi românii! Are să le intre-n cur stâlpul ăsta, sub formă de țeapă idiotilor de tricolornici, au să fie împălați ca niște tâlhari de drumul mare.

Rezultatele unui sondaj:

“Lideri de opinie / Pedistii - fani CTP, Cristoiu - cu pesedistii

“Jurnalul Național, 17 august 2006 - sondaj BCS.

“Cristian Tudor Popescu, Ion Cristoiu și Marius Tuca sunt cei mai admirati jurnalisti, (...) Topul astfel rezultat include de la Octavian Paler sau Emil Hurezeanu la (...) Gabriela Vranceanu Firea, Cornel Nistorescu sau Robert Turcescu (...) directorul Gandul, Cristian Tudor Popescu, are cei mai multi fani in randul alegatorilor PD: 23,1%. Alte 18,6 procente ii vin de la votantii PSD, iar 17,4 de la PNL. Pe locul doi (...) Ion Cristoiu isi culege audienta de la PSD (26,1%) și de la PRM și PD (cate 10,2 procente). (...) POPULARITATE. Tot dinspre alegatorii Partidului Democrat ii vin cei mai multi admiratori și Andreei Esca, lui Robert Turcescu, dar surpriza vine de la Mircea Dinescu: 35,7% dintre admiratorii sai sunt votanti PD. Doar 21,4 procente sunt liberali, iar cate sapte procente pesedisti și peremisti. Emil Hurezeanu este preferat de liberali, iar Cornel Nistorescu are fan cluburi egale la PD și PNL (20%), dar și o cota substantiala intre adeptii lui Gigi Becali (13%).

“Poetul Adrian Paunescu a fost nominalizat in acelasi sondaj cea mai importanta personalitate, culturala in viata din Romania (...) 167 de personalitati au fost nominalizate, (...) Cele mai multe "voturi" le-a intrunit Adrian Paunescu (7,3%), urmat de actorul Florin Piersic (6,1%), ziaristul Cristian Tudor Popescu (3,4%), regizorul Sergiu Nicolaescu (3,1%), scriitorul Octavian Paler (2,9%). Urmatorii cinci nominalizati sunt Andrei Plesu, Corneliu Vadim Tudor, Mircea Dinescu, Mircea Cartarescu și Gabriel Liiceanu.

“AMALGAM. Recunoscuti pentru activitatea lor culturala sunt in sa și Irina Loghin, Alexandru Arsinel și Stela Popescu, Gheorghe Hagi și Nadia Comaneci, Teo Trandafir, Stefan Banica Jr și Andreea Marin. Alaturi de Constantin Balaceanu Stolnici, Augustin Buzura sau Mariana Nicolescu, personalitate culturala a Romaniei este vazut și Dan Diaconescu. Și George Pruteanu. Ba chiar și Gigi Becali ocupa un loc 39 in clasamentul celor mai importanti oameni de cultura ai Romaniei. Se afla acolo și seful statului, Traian Basescu, și Mona Musca, și Ion Iliescu, precum și jurnalistii Ion Cristoiu, Marius Tuca și Emil Hurezeanu.

“OPERA”. 10% dintre cei care au nominalizat aceste personalitati nu stiu nici macar care este contributia acestora la cultura romaneasca: nu le-au citit cartile, nu le-au ascultat operele, nu le-au vazut tablourile (daca e cazul, pentru ca in primii 40 nominalizati nu figureaza nici un pictor, asa cum nu figureaza nici un compozitor). Iar cei care au nominalizat "operele" acestora au inclus și stirile Antenei 1, și ziarul Gandul, și emisiunea "Surprize surprize" alaturi de "Jurnalul de la Tescani", "Totusi iubirea" sau filmele lui Piersic. (...)

“Adrian Paunescu este mai apreciat de electoratul PSD (28,6%) și PD (23,4%), decat de PRM (11,7%) și PNL (5,2%). Tot alegatorii PD și PSD sunt cei mai mari fani ai lui Florin Piersic, in timp ce Cristian Tudor Popescu primeste grosul aprecierilor pentru activitatea sa "culturala" de la PNL și PSD. Doua treimi din admiratorii lui Paunescu nu au putut nominaliza o poezie sau un volum al acestuia. Adrian Paunescu ar fi scris "Desteapta-te, romane!" sau "Cantarea Romaniei".

“80% dintre respondenti au indicat televiziunea ca sursa de formarea opiniilor despre personalitatile culturale.

“Bebe Mihaescu este un scriitor mai apreciat decat Paul Goma.

“Nicolae Guta e pe locul 20 in topul personalitatilor din viata muzicala.”

“La categoria "personalitatea in viata pe care o admirati cel mai mult in domeniul literaturii", Adrian Paunescu este din nou ocupantul primului loc, nominalizat de 20,1% dintre respondenti. Este urmat de Mircea Dinescu, Mircea Cartarescu, Ana Blandiana, Andrei Plesu, Corneliu Vadim Tudor, Gabriel Liiceanu, Octavian Paler, Nicolae Manolescu, iar pe locul zece isi face aparitia si Horia Roman-Patapievici. Pavel Corut, Fanus Neagu, Eugen Simion sunt nominalizati intre ocupantii urmatoarelor locuri,

“Paul Goma apare pe 39, pentru ca Bebe Mihaescu, autorul sfaturilor despre patul conjugal, sa se situeze sapte pozitii mai sus in top”.

“Irina Loghin este cea mai apreciata personalitate din viata muzicala, urmata de Angela Similea, Mariana Nicolescu, Stefan Banica Jr, Maria Ciobanu, Ion Dolanescu, Tudor Gheorghe, Dan Bittman, Corina Chiriac si Maria Dragomiroiu. Pianistul Dan Grigore este si el nominalizat pe locul 38, insa pe 20 se situeaza manelistul Nicolae Guta”.

Bietul Dan Grigore! După cât a dat el din mâini, dar mai ales din picioare, să se “situeze” doar cu un loc înaintea mea! Deși n-ar fi stricat măcar locul 20...

Duminică 27 august 2006

Ce este aceea: diplomație? Ea este atunci-când azi spui exact contrariul a ceea ce spuseserai ieri. Un exemplu din apropi-erea (sic) mea: Dorin Tudoran când Iliescu mă invitase în România: în prima zi Dorin mă sfătuiser să mă duc ... «ca să spui de aici ceea ce spui din afară și nu te aude nimeni, bă bătrâne» iar a doua zi, nu numai că mă sfătuiser... invers, dar mă certaser pentru că... aș fi ținut să vin! - Dorin ar fi fost un bun consilier al lui Voiculescu-Securescu...

Azi același Pazner - greșesc: ba nu: nu de pazner e vorba, ci de cravată, azi purta o alta (sau aceeași, întoarsă) - a “considerat” că participarea Franței la FINUL 2 este o treabă foarte bună, fiindcă Franța a fost totdeauna... - și dă-i și luptă-i cu vițăvercea.

Luni 29 august 2006

Azi Koffi Anan face Drumul Damascului!

Chirac nu se lasă mai prejos: de la Paris, primindu-i pe toți ambasadorii în Franța, a făcut același drum... diplomaticeste.

Foarte bine. Așa se întreține pacea, nu prin război (vorba lui Bulă cel Bulos).

Mircea Stănescu îmi translează știrea din *Ziua* că Stejărel a fost pus în locul lui Oprea.

Ce n-a avut el timp de mine până acum - dar să vezi de-acum încolo! Așa mai zic și eu: împluternicit!

Marti 30 august 2006

Sunt proprietarul unei pătlăgele. Roșii. Mi-a răsărit... din senin (sic) într-un vas în care semănasem leuștean adus de Niculiță, din Obor. Se vede că printre semințele de leuștean se rătăciseră și de roșie... Acum vreo două săptămâni am mutat ghiveciul la un loc însorit, iar acum minunea măsoară 70 cm. și a dat muguri de floare! Nu-mi fac iluzii că am să mănânc roșioare din grădina mea, însă mă mulțumesc cu odoarea de verde, de sălbatic pe care o aveau pătlăgelele la noi, dimineața, pe rouă, când rupeam câte una și o adulmecam îndelung, înainte de a mușca din ea ca dintr-un măr (dealtfel, este fruct, nu legumă)...

Fruct și nume, a(u) călătorit peste Atlantic și ne-a venit de la azteci: *tomatl*. Spaniolii aducători i-au zis: *tomatá*. Primii după spanioli care au adoptat-o : italienii, ei i-au zis *pomodoro*. De la italieni a trecut la francezi: *pomme d'or* și... la ruși: *pomidor*.

Nu știu pe ce cale va fi ajuns la turci (probabil tot prin italieni), însă în românește *pătlăgică* (roșie) de-acolo vine de la turcul: *patlican*. Termenul *tomată* a venit mai târziu, prin franceză.

Bine i-am zis, la început: "minune".

Kofi Annan huiduit la Beirut. Înainte de a trece alături, în Israel, același Kofi a survolat în helicotper Libanul - "pentru a evalua distrugerile pricinuite de război" - ia auzi! "Distrugerile pricinuite" - nu de Israel, ci de... "război", ca să se creadă (cine? doar boii de români care nu știu nici geografia-istoria țării lor!) că hezbollahii ar fi tras cu tunul în satele proprii, ar fi atacat cu aviația cartiere ale Beirutului, Tyrului - ba chiar și Câmpia Beqqa!

Are să fie bineprimit Kofi la Tel Aviv:

Guvernul israelian s-a comportat, azi ca ultimul guvern bananiot: era vorba să fie stabilită o comisie care să ancheteze proasta, catastrofica funcționare a armatei în recentul război din Liban. A fost alcătuită comisia aceea... din oamenii guvernului, nu din persoane neutre! Iar proasta conducere a armatei va fi anchetată tot de către o comisie a armatei!

Eu, dac-aș fi rege... Măcar un Dumnezeu să fiu - știi ce-aș face? Stai, că-ți spun:

I-aș lua de câte o ureche pe hezbollahi și pe țahali și i-aș duce pe fiecare în terenul pe care au făcut stricăciuni: hezbollahii în nordul Israelului, țahaleții în Sudul Libanului - și le-aș zice:

«Acum - la reparare! Pe cei uciși numai Dumnezeu (cum ar veni:

eu, dacă...) îi poate învia, dar casele, podurile, drumurile să fie din nou cum fuseseră - că dracu vă ia dacă nu puneți mâna să reparați! Iar cine nu lucrează - nu mănâncă!»

Bărbosul cel mare al hezbollahilor și-a cerut iertare pentru provocare războiului prin luarea celor doi ostateci israelieni;

Să existe un ne-bărbos ne-mare israelian capabil de reciprocitate? Bine ar fi - pentru toată lumea. Dar, uite, nu e. Și nu va fi.

Hezbollahii, cum sunt harnici și îndemânatici și vânjoși ar termina reparațiile în cel mult două săptămâni. Iștialalți, țâfnoși, puturoși, chiar de-ar vrea, nu ar repara Libanul nici în zece ani. Nu-i nimic, să rămână până termină treaba. Mai întâi și mai întâi să adune bob cu bob toate "bombițele" lansate de ei, din avioane, cu gând creștinesc (sic) de a ucide copiii *goi*-lot afurisiți. În toate războaiele pierdute prizonierii, ostatecii au fost obligați să demineze, să dezmoreze bombe, obuze neexplodate, să repare ce stricaseră - un an, cinci, zece. Sașii, șvabii de la noi, dar și prizonierii români au făcut această treabă în Rusia.

Să facă și evreei în Liban.

Cum, ca ce? Ca învinși, ce Dumnezeu! A, că ei înșiși nu se consideră bătuti - dar cum se consideră ei: învingători? Doamne, că mare-i delirul!

Eu, dac-aș fi rege... Și/sau măcar Dumnezeu, aș pune pulanul pe ambiidoi și le-aș face curul ferfeniță.

Ziua publică recenzia lui Teșu Solomovici la cartea lui R. Ioanid **Antonescu în captivitatea sovietică**, apărută recent la Polirom. Cu mențiunea: "Se implinesc 62 de ani de cand fostul sef al statului roman a fost predat agentilor Moscovei".

"Documentele au stat ferecate in Arhiva Centrala a Serviciului Federal de Securitate al Federatiei Ruse (Federalnaya Sluzhba Bezopasnosti - FSB) vreme de 60 de ani, si apoi, microfilmate, au ajuns la Washington, in Arhiva Muzeului Memorial al Holocaustului din Statele Unite. Dupa cum informeaza ingrijitorul editiei, istoricul Radu Ioanid, este pentru prima oara cand FSB permite publicarea integrala in strainatate a unui dosar din arhivele sale (vezi: "Lotul Antonescu in ancheta SMERS, Moscova, 1944-, editura POLIROM, 2006)", scrie Teșu Solomovici.

Am înțeles: până mai adineauri "documentele" îi erau necunoscute "istoricului" R. Ioanid. Ceea ce nu l-a împiedecat - nici pe J. Ancel, nici pe Volovici, nici pe Rosen și pe atâția alții din echipa lui patronată de Wiesel să fabrice "o dată pentru totdeauna", citat din Radu Florian, tatăl fiului cu același pseudonime **Teza Holocaustului provocat de români, soldat cu 400.000 victime** - cifră scrisă în piatră pe stela memorialului Coral, cifră devenită ciomag lovind în capul românilor.

Însă acum, că "documentele" (microfilmate) au ajuns la Washington pe mâna lui "R. Ioanid", ce aflăm?

Logic ar fi să vină confirmarea **Tezei Holocaustului și a**

bilanțului : 400.000 evrei uciși de români, nu?

Dacă tovarășul R. Ioanid ar fi ardelean (atâta ar mai lipsi: nu le ajung trădători de neam precum Groza, vânzători de frate ca Titus Popovici, Buzura, Manolescu?) ar răspunde:

«Nu prea...»

“Prea”-ul măsurat în cifre, cât valorează el: 100.000? 200.000? 300.000? Cu ce se măsoară minciuna lansată în 1991 și de el alături de Rosen, de Wiesel? Dar să fie capabil un individ ca “R. Ioanid” de a recunoaște că a greșit... puțin? Să-și ceară iertare celor calomniati, acuzați pe nedrept, șantajați (cu Institutul Wiesel, cu celălalt, al lui Băsescu) în care “istoricul” numit mai sus deține un rol eminent, alături de Tismăneanu, Oprea, Olaru, Manolescu, Liicheanu - și alți “istorici”?

“E interesant de observat ca anchetatorii SMERS nu-i pun lui Antonescu intrebari privind deportarea evreilor din Basarabia si Bucovina si nici despre zecile de mii de morti evrei din Transnistria”, constată Teșu Solomovici. Nu știu dacă și autorul cărții exprimă această vădită desiluzie.

Declar, aici, că nu mă interesează “opera” semnată cu pseudonimul “Radu Ioanid”. Sub acest nume de împrumut a scris, a vorbit, a mințit fără conținere, un calomniator de meserie, un falsificator de adevăr. Mai grav: prezentându-se ca reprezentant al “celor 6 milioane de evrei lichidați de fasciști (sic)”, individul i-a obligat - doar... privindu-i, adânc în ochi, pe supraviețuitorii *goi* cum te priveau adânc în ochi securității înainte de a te lua la bătaie - pe câțiva fără coloană vertebrală să creadă-fără-a-cerceta, să citeze din el, din “R. Ioanid”, calomniindu-l pe Goma, de pildă, însă fără a fi citit textul numitului Goma: ca sinistrul Victor Stepianiuk, deputat bolșevic de la Chișinău, care în Parlament a cerut să fie interzise, distruse cărțile mele (fără a fi în stare să rostească adevăratul nume al autorului), cu... cuvintele lui R. Ioanid, ca “președintele PEN al Moldovei”, Vitalie Ciobanu; ca Vasile Gârneț, tot citator zelos din proza lui R. Ioanid. Să-l mai adaug pe G. Andreescu, pe L. Antonesei, pe Lefter, pe Carmen Mușat? Nu. Îi las așa.

Ca basarabean, ca unul din acei români abandonati rușilor in iunie 1940, liberați în iunie-iulie 1941, m-am declarat totdeauna recunoscător Mareșalului Antonescu pentru acel: “Ostași! Vă ordon treceți Prutul!” Am avut prilejul în închisoare să aud din gura unor participanți la liberarea noastră povestea lor, ca militari supraviețuitori ai luptelor crâncene pentru Basarabia și Bucovina, supraviețuitori ai războiului, chiar ai închisorilor (pe câțiva dintre ei: maiorul de cavalerie Vasiliu, aviatorul Tony Dușescu, ofițerul de marină Bebe Nicolau aveam să-i /re/văd în domiciliu obligatoriu).

După cum în Lătești, în domiciliu obligatoriu aveam să fiu... consătean cu Maria Antonescu - am scris despre ea cu toate prilejurile și am scris cu compasiune și cu solidaritate și cu mânie împotriva

legionarilor și a evreilor care o acoperea de injurii, de acuzații nemeritate. Știam că fusese și ea “transportată” în Rusia, faimoasele documente încredințate de ruși lui R. Ioanid (așa se înțelege) nu-mi propun nimic nou. Știu doar că această femeie chinuită, terorizată și de bărbat și de ruși și de evrei și de legionari și de “democrați” (vorbesc doar de perioada domiciliului obligatoriu) era ocrotită (și de foame) doar de o familie de țărani bucovineni (“Doamna și domnul Cetățeanu”), refugiați în 1944 în Banat, de unde fuseseră deportați în Bărăgan, ca “titoiști”. Doar de la aceștia accepta Mareșăleasa câte un ou, câte o cană cu lapte, de la noi, “studentii” primea doar să-i aducem apă - pe bicicletă - și “ceva de foc”: bețe de floarea soarelui, ciocleje, crengi de salcâm... A existat și o tentativă de ajutorare a ei “în grup”: fiul generalului Praporgescu, colonelul Negulescu, prințul Alexandru Șuțu (proprietarul palatului devenit, pe vremea mea, anexă a Universității) și noi, cei vreo patru studenți din 56. Care tentativă a eșuat. Am aflat de la “Doamna Cetățeanu” motivul: «Nu vrea să vă facă necazuri, toți cei care s-au atins de ea au avut de suferit...» Nu i-am replicat că nu văd ce necazuri i-a pricinuit ei, Cetățencei Doamne care-i ducea lapte și ouă... Însă femeia care avea o minte-brici a adăugat numaidecât:

«Se teme să nu vă ia Livescu (securistul nostru) caii de la bicicletă...»

Asta așa iè!, ar fi zis țăranul român din literatura noastră cea dragă, bună și anticomunistă.

Ca să închei acest capitol:

Declar cu mâna pe Biblie: după minciunile, falsurile fabricate, colportate până acum de această creatură, oricâte zeci de volume de documente ar fi garantate de “R. Ioanid”, eu nu le voi lua în seamă - potrivit principiului unui ne-istoric ce sunt, care știe că cel care a mințit de trei ori este susceptibil să mintă și a patra oară; a unuia care știe măcar atâta, că în istorie documentele se confruntă, se compară, se confirmă sau infirmă. Or o greață, o împuticiune sionisto-bolșevico-securistă ca “R. Ioanid”, nu are nici un credit în ochii mei. Eu țin la adevăr, deci, așa, pe departe-aproape și la morală.

Miercuri 30 august 2006

După amintirile mele ar fi Sfântul Alexandru, “acela-care-când-pleacă-berzele” (din România). Aici, în Franța, văd berze doar când ni se “dă” Alsacia - la televiziune.

Teșu Solomovici... Dacă n-ar fi de vârsta mea (cică a fost coleg cu Sorin Titel), l-aș bate pe umăr și i-aș zice:

«Bravo, Teșule, faci progrese considerabile!»

Presupun că citise, în Jurnalul meu, lauda pe care i-o înălțasem anul trecut pentru provocarea noilor alegeri în Comunitatea evreiască printr-un articol în care-l numea pe șef, Iulian Sorin (sic-sic) colonel de Secu.

Acum revine și în cadrul dosariadei de rang inferior în care sunt vizate fețele bisericești (alte muște, toate mititele), îi arde o copită lui Rosen - cică și tovarășul rabin fusese colonel de Secu. Eu iau povestea cu “gradele” ca pe o glumă bună, fiindcă noi îi ziceam lui Hăulică: “generalu” - în realitate aceștia nu au grade, chiar când au (ca Valentin Lipatti), ci funcții, mult mai importante decât epoletații.

Mă bucur pentru Teșu Solomovici. Nu voi merge până la a declara că e prietenul meu (fiindcă nu vreau să-l omoare ovreii pentru “pac-tizare cu inamicul”), dar scriu aici: e odihnitor (acesta este cuvântul) să găsești - din foarte când în și mai foarte când - câte un evreu încă normal cu care poți să te cerți, dar cu... bună-credință.

Încă o dată: la el am remarcat în ultimii doi ani un progres considerabil (deși nu... total - ce-oi fi vrînd: să conteste el holocaustul?) în momentele în care se înjgheabă un dialog.

Din nefericire nu am o tribună de unde să-i dau replica. Mi-a trimis, cu dedicație, prin Mircea Stănescu, Istoria Holocaustului din România, așa avea multe de discutat cu autorul, însă nu-i cunosc adresa poștală (dealtfel, nici electronică), iar să apelez la “bunăvoința” lui Roșca Stănescu: nici vorba!

Sper că va citi și Jurnalul meu, acesta, pe luna august.

Stejărică-Stejărel... Azi îi dă Brîndușei Armanca un interviu kilometric, vorbește despre turnători, informatori, “polițai politici” - dar, în continuare, potrivit politicii Tăriceanului, numai de Eșalonul III - securiști de rînd. Că tot este el - și s-a lăudat luni la rînd - “împuternicitul” meu, de data asta vorbește și de mine. Să vezi și să nu crezi! Însuși Stejărel cu gura lui a zis:

“De exemplu, sa spunem ca la Uniunea Scriitorilor Securitatea avea nevoie sa raspandeasca ipoteza ca Paul Goma scrie prost si ca este pe deasupra betiv, curvar sau homosexual”.

“De exemplu”...“să răspândească ipoteza...”- el, istoricul, cel care a umblat prin dosarele mele se trezește vorbind ca un abia-deșteptat din somnu-i de slănină. În loc să spună, în sfârșit, în toiul dosariadei informatorilor de categoria a 16-a (Ciachir, Muscă, Quintus) că Goma îi dăduse în judecată - prin el, “împuternicitul” și pe Tartori, pe Marii Vinovați încă în viață: Pleșiță și pe Iliescu, de acum un an și jumătate, el - din nou: *istoricul Stejărel* - pentru a face să se creadă că se chiar ocupă de Plângerile mele, scrie prostii, idioții.

De multe și gogonate m-a acuzat și a făcut să fiu acuzat Securitatea, (de pildă că așa fi fost mason de pe când nu mă născusem) dar de nici unul-una din cele înșirate de el. Secu nu vorbea despre Goma “care scrie prost” - ci despre “Goma, marele scriitor fără cărți” - care este ceva-altfel, nu? - această etichetă mi-a lipit-o în direct, la restaurantul Casei Scriitorilor Mircea Dinescu, de la masa lui Fănuș

Neagu și a lui Ion Băieșu, după ce Eugen Barbu o scrisese în "Săptămîna". Că aș fi "betiv"?, "curvar"? "homosexual"? Da de unde! Pleșiță îmi zisese: "coristule!", în limba lui, argeșeana de Balta-Ialomitei vrînd să semnifice: "curistule" în prima oră după ce mă arestase, la 1 aprilie 1977, însă acest calificativ nu circulase printre "colegii" mei, prietenii buni, scriitorii. Zi-i Stejărel și pace!

Șeful său, Marius Oprea se ocupă de alte chestii, muuult mai înalte...

Aceștia sunt "tinerii istorici" pe care se reazemă Istoria României cea Adevărată! Oprea, Stejărel, Ungureanu...

Curat, adevărată! - a arătat "cronologia" lui Oprea (în planul de cercetare al Comisiei) cât de adevărată, încât îți vine să zici - eu chiar zic, de ce m-aș sfii?:

Care este deosebirea între varianta Roller și varianta Oprea? Prima (căci) ea era făcută de Roller, ceastălaltă de Marius căci ea este Oprească.

Apoi povestea cu Vălenaș... Citez:

"3. Intr-un articol aparut azi in ziarul "Adevarul" (n.r -ieri) este preluat un pasaj dintr-un interviu acordat ziaristului Liviu Valenas de istoricul Marius Oprea, in care acesta din urma afirma ca ati fost colaboratori ai Securitatii."

Acela pretinde că, într-o convorbire telefonică, Marius Oprea i-a spus că Hurezean și N.C. Munteanu sunt informatori ai Secului. Vălenaș difuzează "bomba", Oprea... Ce face Oprea? Îi răspunde? Cum anume? Ca la noi, în Balcaniada Veselă: că îl dă în judecată ! (cum altfel să relice un român la o astfel de... divulgațiune?) Contactat de *Ziua*, Vălenaș produce proba conversației și a afirmațiilor lui Oprea - înregistrase convorbirea, ca orice gazetar.

Nu știu ce va ieși din asta și nu mă interesează. Fiindcă am auzit (citit) iar și iar și iar românismul: «Te dau în judecată!»

În loc să învețe să spună adevărul, măcar din an în paște, să-și asume greșelile cel puțin într-un ritm cincinal - ei sar ca din arc, amenințînd cu... marea-cucerire de după "Revoluție": aia cu datul în judecată.

De acord: noi, bătrânii am fost linați. Suntem lichidați - prin război, prin persecuții politice, prin închisori, prin foame - prin desiluzii: Unde ni sunt Americanii pe care îi așteptam, prin gaura din obloane, la Zorca Gherlei, să vină cu Flota a VIa, pe Someș, până la zidul închisorii?

Dar tineretul din ziua de azi?

Care tineret? (Și mai ales care *azi*?) Juni intelectuali - și istorici! - ca Răzvan Ungureanu, Marius Oprea să prezinte încredere că măcar stăpînesc principiile cronologiei în istorie? Ne putem lăsa pe mâna lor, când ei nu știu *când* anume trăiesc? Cum m-am lăsat eu pe a lui

Stejărel Olaru, iar acum, pentru a multa oară, îmi spun:
«Așa-mi trebuie!»?

Joi 31 august 2006

S-a întors LIS din concediu și îmi trimite câteva din intervențiile sale. Le voi trece aici, în jurnal - în primul rând fiindcă mă vorbește de bine (pe timpurile astea greu să găsești un român care să vorbească despre mine - dar de-bine!); în al doilea rând fiindcă... e Jurnalul meu. Pe al treilea l-am uitat, dar nu-i nimic.

Ro libera LIS România liberă

1. Considerati ca trebuie deconspirati (si) scriitorii si oamenii de cultura?
2. Cum le veti recepta opera dupa aflarea adevarului?

Liviu Ioan Stoiciu:

“În căutarea onoarei pierdute a scriitorului român...

“Scriitorii, oamenii de cultură sunt persoane publice, identități accentuate care influențează conștiința celor ce-i citesc / ascultă, deveniți vrând-nevrând modele morale. Mulți dintre ei sunt și lideri de opinie pe plan central sau local în mass-media, au funcții-cheie (la o revistă literară sau un ziar sau o editură, sau în audio-vizual, nu contează că e “independent”, om de afaceri, fii nu bugetar; sau au funcții-cheie la Consiliul Județean sau la Primărie, la direcția județeană de cultură sau inspectoratul școlar, la instituții de impact public sau în consiliile de administrație, în sindicate sau în educație, în fundații sau organizații culturale sau, mai ales, în uniuni de creație). Neapărat ei trebui să dea socoteală pentru ceea ce au fost, dacă au fost colaboratori ai Securității sau activiști PCR, ofițeri sau turnători plătiți, dacă au avut caracter sau au fost oportuniști care au călcat pe cadavre să ocupe o funcție comunistă sau au făcut compromisuri condamnabile să publice o carte – tocmai fiindcă ei, mereu pe cai mari, neculpabilizați, au controlat nu numai viitorul literar până la Revoluție, viitor pe care-l controlează până azi (mâine-poimâine va fi la fel). Uniunea Scriitorilor (US) ar fi trebuit să fie prima care-și deconspiră scriitorii-securiști (ofițeri de Securitate, agenți de influență, rezidenți, turnători) sau activiști PCR, salariați ai PCR sau cu funcții în PCR, la toate nivelurile, chiar membri ai CC al PCR, dar de unde? Scriitorii români au fost și ideologi comuniști, au “justificat” dictatura (i-au dat lustru) și au întreținut cultul lui N. Ceaușescu și al soției lui, ei și-au cenzurat “la sânge” colegii (puțini dintre scriitorii români au intrat în disidență; faptul că până azi marele scriitor-disident Paul Goma e ignorat, blamat, interzis, marginalizat de conducerea US, spune totul despre onoarea pierdută și nemaigăsită a scriitorului român nu numai sub comunism, ci și după Revoluție). și primul președinte postcomunist al US, Mircea Dinescu s-a făcut că plouă (grija lui a fost să ștergă datoriile astronomice ale scriitorilor răsfățați de comunism; e adevărat, a avut meritul să se bată și pentru rezolvarea unor probleme sociale ale scriitorilor în 1990), și al doilea președinte Laurențiu Ulici (ajuns politician, senator, nici o clipă nu s-a gândit la o lege a lustrăției, din contră, a promovat în funcții operative la US și în fruntea revistelor care apar sub egida US “foști tovarăși”) a pus cruce autodeconspirării. Urmarea? Cu al treilea președinte ales al US, s-a pus capac: breasla scriitoricească s-a trezit că e

condusă de un fost securist, în persoana lui Eugen Uricaru, “fost vicepreședinte al US, mâna dreaptă a lui Laurențiu Ulici” (s-a făcut public faptul că Eugen Uricaru a pierdut procesul cu CNSAS, care-l acuza că a făcut poliție politică)! Dar despre asta au aflat după ce i s-a terminat mandatul de președinte al US... Jignitor și rușinos pentru o breaslă care ar trebui să se respecte! Marea comedie a continuat, o dată cu alegerea ca președinte al US a lui N. Manolescu: care l-a apărat “până în pânzele albe” pe securistul Eugen Uricaru, că... nu e securist, degeaba l-a deconspirat CNSAS sau presa cotidiană, cu documente (revistele literare au tăcut, bineînțeles, complice la mizeria de la vârful US)! E vorba de același N. Manolescu care i-a luat până și turnătoarei... Mona Muscă apărarea, mai nou, tam-nesam... E N. Manolescu apărător din oficiu al celor deconspirați? Ce se întâmplă la US? Am cerut oficial, în mod expres, o dată cu venirea lui N. Manolescu (considerându-l o somitate morală), să fie deconspirați scriitorii-securiști și activiști PCR (măcar la nivel de funcții operative la US, de Comitet Director, de Consiliu de conducere al US, de administrație a US, la filialele US și la revistele de sub egida sa, la editura US), să se facă o adresă oficială către CNSAS în acest sens – reacția domniei sale? Amuzat, a declarat că nu e interesat CNSAS de un asemenea subiect și că nu poate să “ia capul” scriitorului român colaboraționist, că strică imaginii US! Că importantă e “demnitatea instituției” US (“rezistență prin cultură”, știți), nu imaginea fiecărui membru, scriitor care refuză să-și asume propriu-i trecut imoral? Vă citez declarația lui N. Manolescu, președinte al US (făcută revistei “22”): “Că privește epurarea morala, de care chiar Stoiciu a vorbit în primul Consiliu - el e membru al Consiliului Uniunii -, eu am spus că, în principiu, sunt împotriva oricărei forme de epurare. Noi nici nu avem legea lustratiei. Eu pot să aflu, eventual, care sunt turnatorii sau securiștii din Uniune. Și ce să fac cu informația? S-o public spre a-i discredita moral? Nu există discredit moral, când în Parlamentul României și în guvern, și peste tot sunt oameni ale căror dosare sunt cunoscute. A suferit Ristea Priboi vreun discredit? Ce să fac eu unui scriitor care mai are și 70-80 de ani și trage mata de coada? Să nu-i mai dau ajutoare, cum să-l pedepsesc? Să-l epurez de unde? De la o pensie de 1.700.000? Sigur că trebuie făcută curățenie, dar eu spun că trebuie început cu ofiterii de Securitate, nu cu turnatorii”... Are rost să mai continui? US trebuie să aștepte, spre dezonoarea sa, să treacă și mandatul lui N. Manolescu, să fie ales un alt președinte, care să fie dispus să nu mai fie “împăciuitorist” cu scriitorii securiști și activiști care au tăiat și spânzurat în numele PCR, să se facă o dată curățenie morală și în ograda US? Literatura română are nevoie de coloană vertebrală...

“Cum le voi recepta eu opera celor dovediți a fi fost securiști sau activiști plătiți de PCR? “Omului” scriitor-colaboraționist comunist (cumpărat de Securitate sau de PCR) îi voi detesta viața social-politică?, dar opera literară i-o voi prețui “după valoare” (acceptând că valoarea e și ea reevaluată, schimbându-se “ciclic” gusturile și sensibilitățile creatoare). Istoria literară are datoria să cuprindă Adevărul – dinspre Dreptate, însă, să nu ne facem iluzii. Dreptatea rămâne să o împartă contemporanii, public, arătând cu degetul ceea ce ascund scriitorii în particular...”

“29 august 2006. București”

*

“ANCHETA REVISTEI TOMIS (septembrie 2006): SCANDALUL – rețetă a succesului ca formă de obținere a notorietății (provocatorism, polemică, modalitate de instaurare a noului, mascaradă etc.)

Ați fost vreodată victima unui scandal literar?

Care au fost cele mai zgomotoase scandaluri din spațiul cultural, după 1990, în opinia dv.?

Numiți câteva personaje scandaloase din sfera publică românească.

Alegeți trei cărți scandaloase din literatura română actuală. Motivați-vă opțiunea.

Dețineți informații care ar putea provoca un scandal în lumea literară? Care ar fi efectele acestuia?

Sunteți pro sau contra acestei forme de relaționare cu celălalt?

“Liviu Ioan Stoiciu: Deși sunt un om pașnic...

“1. Vă referiți la scandalurile publice, desigur. Am fost o victimă a unor asemenea scandaluri publice (nu că fac eu pe victima, că “mă victimizez”, dar așa a fost să fie, am senzația că e o ciclicitate “reactivă” la mijloc să o pățesc; e de la sine înțeles că felul meu de a fi le-a provocat de fiecare dată), o să mă refer la trei dintre ele. Să fie drept pildă naivilor.

“În 5 decembrie 1989 am avut parte de o execuție publică la Focșani, judecat în fața “activului cultural” al județului Vrancea, într-un proces înscenat de Securitate (care avea și reprezentanți de la București prezenți la Focșani), cu contribuția Cenaclului Uniunii Scriitorilor Vrancea (el ținea loc de asociație de scriitori) și a Consiliului Culturii și Educației Socialiste (cu trimiși special de la București), într-o sala arhiplină a Comitetului de Cultură județean. Mi se cerea să-mi retrag semnătura de pe Apelul împotriva realegerii lui N. Ceaușescu ca secretar general la Congresul al XIV-lea al PCR (Apel semnat de mine pe 13 octombrie 1989, alături de Dan Petrescu și Doina Cornea sau Liviu Antonesei, deși nu eram membru PCR). Vă dați seama, am refuzat – urmarea? Trebuia să fiu lăsat fără loc de muncă, trimis la mină (mai exista un ordin secret, să fiu lichidat fizic; s-a încercat și o primă variantă în acest sens, dar a eșuat și... mai departe am avut noroc, venind Revoluția). Cei ce m-au înfierat cel mai... convingător la acest proces public rușinos, cu mânie scriitoricească dezonorantă, au fost poetul Florin Muscalu (mândru nevoie mare că era absolvent al institutului de filologie din Constanța, apro-po) și prozatorul Traian Olteanu, Dumnezeu să-i ierte, că au murit împreună după Revoluție într-un accident rutier groaznic (luându-i cu ei și pe seraficul Iustin Panța, când se întorceau de la... Constanța, de la o manifestare literară). Am dat amănunte “cu documente de acum 16 ani” despre acest scandal, de-a dreptul incredibil pentru cei de azi, în “Jurnal stoic din anul Revoluției, urmat de Contrajurnal” (Editura Paralela 45, 2002), cine mai e curios...

“Am avut parte de alt scandal literar un an mai târziu, în decembrie 1990, când eram redactor-șef al noii reviste a Uniunii Scriitorilor “Contrapunct” (era săptămânală, avea 32 de pagini, tip tabloid și avea tiraj amețitor, de 60.000 de exemplare; fusesem ales redactor-șef în lipsă, în februarie 1990; atunci m-am retras din funcția de “președinte CFSN/CPUN al județului Vrancea”, în care fusesem instalat cu forța de revoluționarii vrânceni pe 22 decembrie 1989, fiind cunoscut ca “rezistent” de la Radio Europa Liberă, și am venit la București). Brusc, în decembrie 1990, m-am trezit înfierat cu aceeași mânie scriitoricească dezonorantă (de care pomeneam mai

sus; că la mine se repetă) de... colegii optzeciști din redacție, care m-au acuzat că fac revista singur, “ca un tiran”! Au apărut în presă articole infamante la adresa mea, ca redactor-șef... Ce se întâmplase, de fapt? (Îmi era imposibil să înțeleg atunci, dar am înțeles mai târziu – imediat după “contrarevoluția” tragică din 13-15 iunie 1990 din Piața Universității, am început să public săptămânal un jurnal de martor, dovedit incomod pentru autorități, dar perfect adevărat, al acelor evenimente). Din toamna anului 1990 au început intrigile la “Contrapunct”, după ce Ion Bogdan Lefter a angajat tam-nesam (la sfatul cui și de ce, oare; au fost ei infiltrați în redacție?), pe post de secretari, doi optzeciști cu un trecut cel puțin dubios: fosta poetă Elena Ștefoi (fost? propagandist? PCR-Securitate, azi ea nu e întâmplător ambasador în Canada, după ce a făcut carieră în diplomatie și a scos și o carte despre și cu Petre Roman, pupând pe toate părțile FSN etc.) și fostul prozator Hanibal Stănciulescu (responsabil până la Revoluție la Uniunea Scriitorilor, unde era angajat, cu... Securitatea), cine-și mai amintește de ei? Vă atrag atenția că pe atunci era director al SRI (moștenitor al fostei Securități) Virgil Măgureanu, fost securist (pe care eu îl repeziseam la Focșani în 1989, când el fusese chipurile “exilat” de N. Ceaușescu și îmi căuta mie în coarne)... Atât de tare deranjau paginile mele de jurnal de martor publicate în revista “Contrapunct” (în 1992 ele au fost publicate în volumul “Jurnal de martor”, apărut la Editura Humanitas), încât trebuia să fiu blocat chiar de colegii optzeciști din redacție! Care colegi din redacție stăteau la cârciumă sau erau plecați cu burse în Franța, în timp ce eu eram obligat să scot o revistă săptămânală de tiraj de unul singur (ajutat de... Ion Bogdan Lefter, ați înțeles)! Așa m-am trezit... tiran, ceea ce pentru mine e onorant – revista “Contrapunct” pe atunci avea renume și credibilitate profesională și morală. Cei doi, Elena Ștefoi și Hanibal Stănciulescu au semnat texte împotriva mea (deși eu îi ignoram) pe care oricând aș fi putut să le dau în judecată pentru calomnie. Până la urmă mi-am dat demisia în ianuarie 1991, dezamăgit de lipsa de demnitate a colegilor – demisie care nici până azi n-a fost aprobată de conducerea URSS! Dar eu nu m-am mai întors în redacția “Contrapunct”, m-am transferat câteva luni mai târziu la revista “Viața Românească” redactor principal... Politica (și apolitică) postcomunistă a tăiat și a spânzurat în presa noastră literară.

Al treilea scandal în care am fost implicat tot “pe post de victim?” (nefăcând nici un rău nimănui, din contră, mi-am făcut datoria de redactor), de-a dreptul absurd de data asta, e cel legat de mediatizatului “Caz Viața Românească-Paul Goma-antisemitism” declanșat anul trecut, în septembrie – când m-am trezit anatemitizat de către noua conducerea URSS (personal de președintele N. Manolescu) deoarece am îndrăznit să public pagini de jurnal literar semnate de Paul Goma în revista “Viața Românească”, pagini considerate iresponsabil drept... antisemite! Etichetă condamnabilă... Natural, am reacționat public dur la abuzul noii conduceri a URSS, neacceptând sub nici un pretext (cu atât mai puțin al “corectitudinii politice”, instrumentată penibil în România) ca, după 16 ani de la Revoluția anticomunistă, libertatea de expresie a scriitorului român (mai ales a unui mare scriitor român-disident ca Paul Goma, singurul cu care ne putem mândri că s-a opus dictaturii comuniste “pe față”, nu ca “rezistent prin cultur?”) să fie considerată un delict. Urmarea? Am fost demis din funcția de redactor-șef adjunct pe care o ocupam la revista “Viața Românească” din 2001, când redactorul-șef Caius Traian Dragomir a fost numit ambasador la Atena (de unde s-a întors în

toamna anului 2005). A ieșit scandal internațional, cu proteste publice care dezavauau etichetarea lui Paul Goma ca antisemit și cereau repunerea mea în funcție. Între timp a fost pus pe rol și procesul de calomnie al lui Paul Goma împotriva celor ce l-au etichetat drept antisemit. Îmi imaginez că vă e cunoscut acest scandal, așa că nu mai insist... Toate aceste trei scandaluri prezentate m-au scârbit peste măsură – ele dau de gol care e condiția de fapt a scriitorului român “sub vremi, la o adică?”.

“2. Scandaluri zgomotoase din spațiul cultural românesc de după 1990? Voi fi sincer, insistând numai pe viața literară. Un scandal ținut sub capac e pentru mine politizarea și exclusivismul revistelor literare românești, în frunte cu “România literară”, considerată “fanion al tuturor scriitorilor, nu numai al unei părți”. Din 1990 (când – Paul Goma amintește mereu de asta –, a fost publicat un interviu cu președintele Ion Iliescu, după evenimentele tragice din 13-15 iunie, soldate cu morți nevinovați și distrugerea imaginii României postrevoluționare, și N. Manolescu, noul director al “României literare” îl considera Om, cu O mare), revistele săptămânale centrale au dat de gustul puterii, în frunte cu “România literară” – până azi au continuat tribulațiile acestei reviste, și directorul N. Manolescu făcând politică angajată (a fost și lider al PAC), și redactorul-șef Alex Ștefănescu (a fost și vicepreședinte al PNTCD), amândoi ratați pe acest plan, dar profitând din plin de avantajele materiale și de imagine oferite. În paralel, s-a dezvoltat “apolitizarea” altei părți a scriitorimii române, în frunte cu președintele postrevoluționar al Academiei Române, Eugen Simion – cu aceleași rezultate dezastruoase, simpatia pentru președintele țării Ion Iliescu fiind placa turnantă (a fost o politică de stat să apară contrariile, să fie inventate “dialectic” și ideologii; la “politici” au apărut “apolitici”, la “România literară” a apărut inversul ei, “Literatorul”, punând pe baricade scriitorii, unii “reformați cu orice preț de democrație”, alții apărători ai valorilor moștenite din comunism, trecând cu vederea colaboraționismul cu dictatura)... În timp, “România literară” a devenit o apărătoare a “corectitudinii politice”, care desfigurează, dacă nu anulează de-a dreptul, identitatea națională și identitatea creatorului. Alt scandal zgomotos a fost epuizat nu demult, când săptămânalul “Observator cultural”, condus de Ion Bogdan Lefter (care face mare caz că e “liberal”, apărător nenuanțat și el al “corectitudinii politice” bătute în cap) a pus la stâlpul infamiei “conservatorismul” reprezentat de “gândirea lui C. Noica”, pe Andrei Pleșu, Gabriel Liiceanu, plus H.-R. Patapievic, Dan C. Mihăilescu. A fost o ocazie ratată să fie impuse direcții ideologice postmoderne într-o lume culturală lipsită de evenimente cu anvergură europeană. Polemica s-a stins cu jigniri și atacuri la persoană, reciproce și cu demiterea lui Ion Bogdan Lefter din fruntea săptămânalului “Observator cultural” (proprietate a “firmei de avocați Mușat”). Între timp, Ion Bogdan Lefter a pus la cale o nouă foaie explicit “liberală”, sic (are impact minim, e intitulată “Altitudini”), în care își continuă politica de exclusivism extremist... În sfârșit, la zi, avem de a face cu o exacerbare a execuțiilor publice legate de o lege a condamnării celor ce promovează fascismul sau antisemitismul (cei ce promovează antiromânismul sau antiamericanismul pot să stea liniștiți, nu există lege care să-i condamne). Ciudat și aberant, ea a ajuns să aibă și efecte retroactive – sunt etichetați drept fasciști Mircea Eliade sau Emil Cioran (strâmbându-se din nas la opera lor, care n-ar mai avea valoare fiindcă au simpatizat cu... legionarii înainte de 1944)! Nu mă mai refer la execuțiile celor ce îndrăznesc să

pună în discuție numărul morților Holocaustului celui de-al doilea război mondial (exclusiv evreiesc; morții comunismului nu au parte nici măcar de titulatura de genocid) din România-Basarabia-Transnistria, cum a făcut basarabeanul Paul Goma, cu bună credință, documentat. Grav cu adevărat e că poți fi etichetat drept antisemit și condamnat pe nedrept numai fiindcă ai îndrăzni să dezaprobi în jurnalul tău literar politica războinică a Israelului în Orientul Mijlociu – cum a pățit “inamicul public” Paul Goma, în cazul de care vă pomeneam la întrebarea precedentă.

“3. Personaje scandaloase din sfera publică românească... De când a reapărut pe scena politică “România Mare”, profitând de “democrația originală” instaurată la noi, ține fruntea blamărilor Corneliu Vadim Tudor, președinte al PRM, senator – fost titular la foaia Securității, până la Revoluție, “Săptămâna” (care azi se dă de ceasul morții să ne demonstreze că n-a făcut poliție politic?). Neobișnuit de scandalos e cazul parlamentarei Mona Muscă, aflată pe locul doi ca persoană morală în sondaje, deconspirată zilele trecute ca turnătoare, pusă la zid de Gabriel Liiceanu printr-o scrisoare deschisă de o rară expresivitate – și nu numai atât, Mona Muscă se lăfăise până la Revoluție, de fapt, în bairamurile structurilor de vârf ale PCR, ca soție de înalt demnitar PCR, mâna dreaptă a Elenei Ceaușescu! E revoltător să fie prostiți românii 16 ani de o asemenea “liberală”... Un alt exemplu de “personaj scandalos” e Gigi Becali, liderul PNG – dar în sensul profitabil al cuvântului, acest aromân “oier needucat” dând lovitura prin statutul de om de afaceri (de sute de milioane de euro) generos, care prin publicitatea făcută de audio-vizual pe seama rezultatelor echipei de fotbal Steaua București (aflată sub patronajul său) și a satelor inundate refăcute pe banii lui, a reușit să capteze simpatia românilor săraci.

4. Cărți scandaloase din literatura română actuală... Prima e “Istoria literaturii române” a lui Alex Ștefănescu, “constănțeanul” (din motive de studii) dumneavoastră. Rar s-a văzut atâta rea-credință (optzeciștii fiindu-i dușmani naturali) și lipsă de “organ critic” față de poezia română, să rămân doar la acest exemplu... Eu nu am uitat că până la Revoluție Alex Ștefănescu semna pagini întregi în vechea serie a revistei “Tomis” cu “istoria exactă a literaturii române” – și “exactă” era aprecierea ca mari scriitori a celor ce erau în prim planul vieții politice comuniste, în frunte cu Adrian Păunescu! Nu merită atenția mea. Alte cărți scandaloase au apărut o dată cu impunerea pe piață a “douămiiștilor / milenariștilor” (numită și generația literară erotico-pornografică), în versuri, în proză, în teatru – mă refer la cărțile fără valoare estetică, prea multe, a emoțiilor viscerale, provocate de cuvinte vulgar-obsce-licențioase...

5. Dacă dețin informații care ar putea provoca un scandal în lumea literară? De unde să dețin eu “informații”? Mă faceți să râd: n-am cunoștințe la serviciile secrete. Știți ce e interesant în cadrul breslei scriitorilor? Că nimeni nu e interesat să afle ce s-a întâmplat cu arhiva Securității și a PCR de la Uniunea Scriitorilor! S-a tot zvonit că ar fi luat-o cu el Cornel Brahaș (fost magazioner la URSS) pe lumea cealaltă... Mai mult, exista în fiecare redacție a revistelor URSS (și editurii Cartea Românească) arhivă de dinainte de Revoluție, cu documente PCR-Securitate, evident compromițătoare, dar nimeni n-a îndrăznit să le scoată la lumină, fiind bine ascunse, sau distruse sau furate. Un scandal enorm în lumea literară va fi declanșat atunci când scriitorii vor intra în colimatorul CNSAS și vor fi deconspirați ca securiști sau

activiști PCR care au schimbat în rău și destine ale colegilor lor. E pentru mine straniu că nici N. Manolescu, noul președinte al USR, nu îndrăznește să ceară deconspirarea scriitorilor! Straniu fiindcă domnia sa a ajuns să ia apărarea celor deconspirați ca securiști de CNSAS și presă (care a publicat documente revelatorii), de genul fostului președinte al USR (o rușine!) Eugen Uricaru... S-au autodeconspirat ca turnători la Securitate “cu angajament plătit” până acum Al. Paleologu (iertat fiindcă a făcut pușcărie politică), Viorel Știrbu, Mircea Ionescu-Quintus, Constantin Turturică, Dan Zamfirescu sau Dan Ciachir. Deși scriitorii români bârfesc pe la colțuri că au colaborat cu Securitatea (cu grade de ofițeri, acoperiți, sau rezidenți sau informatori) jumătate dintre membrii (și nemembrii, până la Revoluție) USR! Ce interes are N. Manolescu, ca președinte al USR, să facă pe diplomatul azi și să nu ceară deconspirarea securiștilor-scriitori? O explicație amănunțită a sa e că prin deconspirarea scriitorului se strică imaginea... USR! În condițiile în care există atâtea suspiciuni că în conducerea operativă a USR, în administrația ei, la filiale sau în redacțiile revistelor ce apar sub egida USR (sau la editură) sunt foști colaboratori ai Securității și activiști plătiți de PCR, foști cenzori sau ideologi comuniști. Oricum, scandalul e în curs, nu poate fi ținut gunoiul moral de la USR la nesfârșit sub preș. Normal ar fi fost ca USR să fie prima care face curățenie morală în propria ogradă.

“6. Scandalul, ca formă de relaționare cu celălalt? De ce nu, dacă e ordin (în cazul celor ce trag sforile în literatura română) sau dacă nu ai de ales, ca victimă (călăii își merită soarta). Eu sunt un om pașnic (nu-mi doresc decât să fiu lăsat în pace), care atunci când e călcat pe coadă abuziv, reacționează violent. Personal, sunt un admirator al scriitorilor de atitudine și al polemiciștilor radicali civilizați, care sunt în stare să provoace valuri, nu-mi plac apele stătute...

“30 august 2006. București”

Adineauri (jurnalul de prânz) a căzut vestea:

Aviația israelienă, pe măsura ce infanteriștii se retrăgeau din Liban - *mult după încetarea ostilităților* - lansa din avioane și din dronuri “bombe cu fragmentație” pe terenul necucerit de Țahal, mult în adâncul țării (de Liban fiind vorba).

A anunțat-o un director adjunct al ONU, scandinav, care fusese mereu prezent în timpul războiului și făcuse naveta Liban-Israel, tunînd și fulgerînd împotriva israelienilor care distruseseră șoselele, podurile și nu puteau circula camioanele cu prim-ajutor pentru supraviețuitori.

Acesta și-a însoțit informația de termeni ca “inadmisibil”, “imoral”, “încălcind toate convențiile de război”. S-a întrebat:

«Câți hezbollahi au fost răniți de aceste bombe vicioase? Nici unul! Dar 13 copii - doar până în momentul de față - au fost uciși»

Și când te gândești că există ființe omenești care, chiar după acest comunicat vor găsi că “Israelul avea dreptul să facă ce făcut”, drept pe care și l-a dat singur;

Și când te gândești că unul ca mine care găsește că o astfel de

“politică” este inumană, rasistă, barbară... este tratat de antisemit! La acuzatori intră nu doar evrei ca Oișteanu, R. Ioanid, A. Cornea, Max Katz - ci și goi ca G. Andreescu, Manolescu, Cistelean, Gârbea, Cistelean, Marta Petreu.

Iată și un dialog E. Istodor-Norman Manea:

“Cotidianul din 29-8-2006 in rubrica Cultura

“Norman Manea: „Este un compromis sa traiesti“ Eugen Istodor

Întrebare: Cit de las a fost si este intelectualul roman? De ce este el mai degraba caracterizat ca „un colaborator cu Securitatea romana“ sau „un fugit din tara“, decit un oponent pina la moarte?

Răspuns: Va ginditi, banuiesc, la duplicitatea unor bizare mezaliente intre suficienta elitist-provinciala si setea de putere, la coruptie si bizantinism, la contrastul dintre gind si fapta („Una gindim, alta fumam“, spunea Arghezi, prin anii '50), daca nu si la concordanta uneori funesta dintre gind si fapta. Nu sint deloc atras, marturisesc, de judecati globale asupra unui grup social vazut ca un tot unitar, omogen. Ma intereseaza, mai curind, individualitatile care contrazic cliseele.

Î.:Fuga in strainatate este lasitate in plin regim totalitar? De ce nu se moare in tara ta vertical?

R.:Plecarea a fost pentru multi nu doar mult intirziata si riscanta, ci si dureroasa. O iesire din infern, spre libertatea deloc simpla nici ea. Oare cei ramasi in tara au trait si au murit „vertical“? In comunism sau postcomunism? Dubito... Dar din nou as prefera sa nu gindesc global, ci la exceptii, la exemple, fie si rare, de integritate, pe care mi le pot aminti. Nu sint neaparat cele aflate in centrul atentiei publice.

Î. De ce disidenti, precum Paul Goma, innebunesc treptat, cu cit sint ei uitati?

R. Este o intrebare pe care ar fi bine s-o adresati, mai intii, celui sau celor in cauza. (...)

Mă opresc aici.

Nici măcar obosit de atâta imbecilitate.

Oricum, am aflat o altă noutate: înnebunesc treptat, cu cât sunt uitat...

S E P T E M B R I E

Vineri 1 septembrie 2006

Azi vin în vizită surorile Grițcan. Ca de obicei, îmi vor aduce o adiere de aer proaspăt.

Ieri a avut loc o ședință la Uniunea Scriitorilor în care ar fi trebuit să se vorbească despre colaboraționismul puturos-bălos-scriitoros-bețivănos al tovarășilor ingineri ai sufletului.

Am privit relatarea din *Ziua*. Nu merită a fi "răsfoită". Am primit o epistolă din partea "Cercetătoarei" - nu-i dau numele, persoană importantă, căci noi suntem în Patria lui Farfuridi, deci anonimi din tată-n fiică - nu? Ba da, ba da:

"BBC.ro discuta despre scriitorul Paul Goma strict si personal FARA SA ÎL NUMEASCA Date : 31 août 2006 23:03:45 HAEC

À : paulgoma@free.fr

Stimate Domnule Paul Goma, probabil ca ati aflat deja despre faptul ca ieri Uniunea Scriitorilor (îmivine sa spun, încercînd sa Va imit, "scriitoricola") a pus în discutiecolaborationismul cu securitatea printre scriitori, si ca d. Manolescu, da, "boul", a tipat sus si tare (precum am înteles eu de la interviul pe aceasta tema din seara aceasta de la canalul radio BeBeCe - asa pronunta dînsii) ca sa nu se puna problema colaborarii tuturor scriitorilor, ci doar a celor care au fost membri CC sau, ma rog, în functii înalte (si nu a celor "umili", ca d-sa, se întelegea în subtext).

"Partea cea mai revoltatoare, în opinia mea, este ca de-a lungul Interviuului Zilei de azi (de la BeBeCe) dedicat acestei teme s-a vorbit la greu despre strict destinul Dvs., fara sa Vi se pronunte numele.

"Sa ne întelegem, numele Dvs. s-a pronuntat de 2 (doua) ori în parcursul"discutiei": o data de catre analfabetul de jurnalist care, cum s-ar zice, lua interviul - unul din baieticii fara har, fara haz si fara dictie din care e compus canalul respectiv la ora actuala, un oarecare anonim Miclescu-, si a doua oara de catre invitatul emisiunii, scriitorasul Stelian Tanase.

"Sigur, acest simplu fapt este, dupa stiinta mea, o noutate absoluta la canalul BeBeCe din decembrie 2004 încoace (adica de cînd îl ascult eu, cu regularitate). Au mai fost si alte emisiuni recente în care comentarea prezentei Dvs în spatiul public s-ar fi impus, dar asupra carei prezente nu s-a suflat nici o vorba, desi tema mustea de titlul cartii Dvs., Saptamîna Rosie: ma refer la un ciclu de 4 (patru) emisiuni dedicat personalitatii Maresalului Antonescu, dintre care ultima, cea a "dezbaterilor la sugestia ascultatorilor" s-a referit aproape exclusiv la saptamîna rosie. În aceasta, vi s-au dat replici (inepte, manipulatorii, de securisti handicapati) fara sa Vi se pomeneasca numele.

"În Interviuul Zilei din seara aceasta, cum încercam sa spun (ma tem ca sînt incoerenta, dar nu pot sa nu Va scriu, sa nu Va spun) Vi s-a pomenit numele de 2 ori, dar asa, în treacat, ca spre ilustrarea unor chestii arhicunoscute, care nu mai face ca sa le pomenesti. De ex., (hal de) întrebare (reproduc

din memorie): "Da' chiar asa de important era pt securitate ce fac scriitorii?" (Hal de) Raspuns: "Pai da,... sigur, pt securitate era f. important ce face Dorin Tudoran în Statele Unite sau Goma la Paris..." Iar a doua oara, numele Dvs a figurat în întrebarea-comentariu (cica) a jurnalistului: "Da' de exemplu se spune totusi ca [un securist s-ar fi laudat cu colaborarea unui mare scriitor] si ca plesita ar fi zis: 'Pe Paul Goma eu l-am trimis la Paris.' Ce e adevarat din toate astea?" A, nimic, nimic, s-a grabit sa raspunda scriitorasul.

“În schimb, la momentele la care s-au abordat tocmai temele Dvs., adica punctele nevralgice ale activitatii breslei în tara, cum ar fi: faptul ca securitatea se temea tocmai de scriitorii care nu se temeau de ea, pt ca ea stia ca scriitorii pot sa iasa si sa-si publice cartile afara (a rostit textual scriitorasul, nu numai ca fara sa Va pronunte numele, dar mai si escamotându-l în spatele pluralului), ca enorm de multi, cu sutele, sînt cei care au turnat, dar sînt si unii, f. putini, care nu au turnat, nu au colaborat, ci dimpotriva au demascat regimul criminal - FARA SA VI SE PRONUNTE NUMELE. Jurnalistul mai baga si savuroasa tema a "rezistentei prin cultura" - care este în realitate tema Dvs. - fara sa Va pronunte numele.

“Imbecilul scriitoras arata el acolo cam cum ar veni asta - nu ma intereseaza istoria, ci propriul meu geniu literar sau al altora - da' asta nu înseamna ca trebuie sa ne dam nulitatea si mîrsavenia de caracter în spatele asa-zisului "geniu"... Dupa care zice ca au fost si inisi care n-au vrut sa colaboreze, si se da ca exemplu... pe cine alt'?...Pe sine! Carele el, la 1977 (Da!), pe cînd era studinte... i-a zis la o bere securitistului respectiv, ca nu, dom'le, el nu, si ca nu, n-a patit nimica, ca a fost prea mare lovitura pt securistul cu pricina sa fie tratat cu un asa raspuns, ei erau retrogadati, sau oricum nu mai avansau, daca erau tratati cu refuz...

“Si ca în opinia lui [a scriitorasului] cel mai mare ["disident" mi se pare ca a zis, dovedind astfel ca nu cunoaste terminologia] al veacului XX a fost Soljenitîn (asta, textual). Concluzia: scriitorasul se preface ca nu a auzit de Soljenitîn-ul român.

“Nu v-am scris aceasta lunga (si probabil, pt Dvs, redundanta scrisoare) decît dintr-un singur motiv: ca sa vedeti înca o data (chiar daca o stiati)ce impact formidabil au Scrierile Dvs., Autointerviurile Dvs., toata activitatea Dvs., prezenta si trecuta, Prezenta Dvs. Întreaga, chiar daca internetizata. Personal, am convingerea ca Dumneavoastra si numai Dumneavoastra ati fost fermentul activ care a declansat tot ceea ce se înscrie în fenomenul lustratiei de care se manifesta, la ora actuala, pe scena româneasca - e drept foarte scremut, si cu imense eforturi de manipulare, escamotare, diversionare, minimalizare, trivializare.

“Iertati-ma pentru aceasta prea lunga scrisoare.” (...)

Israelul, cu “prestigiul militar” dobândit în Război (sic), refuză ridicarea blocusului. Pretextul: nu care cumva să pătrundă în Liban arme pentru hezbollahi...

Armele hezbollahilor... Din câte am aflat, din câte am și văzut la televizor, hezbollahii nu au nevoie de alte arme decît au avut (și au, pentru încă trei gherile, nu războaie), din astea, mici, maniabile, diseminate, ascunse: grenade faust-patroane, kalașnikoave (sic! - însă dacă

românul înghite “caucioace”, “ghitări”, de ce n-ar accepta ‘șnikoavele?... - și cam atât. Katiușele nu au fost arătate, dar se știe că ele există și încă în stare de funcționare, cu toate că Țahalul avea informații precise că... ruginesc (ce anume: fierul tuburilor?, încărcătura explozivă?). Trebuie să fii israelian contemporan ca să susții de-amboulea că hezbollahii, odată granița cu Siria “încuiată” (pe banii FINUL-ului, se înțelege, ba, ca supliment, să i se acorde Israelului și o primă pentru “demascarea antisemitului”), vor rămâne fără-arme. E adevărat, hezbollahii nu au nici marină de război, nici artilerie grea - nici măcar ușoară - nu au aviație de bombardament, nici măcar un helicot, se zice că ar avea 4 dronuri chinezești (!). Olmert și ai săi, în euforia din ultimele zile când s-a hotărât: comisiile de anchetă a modului în care a fost dus războiul vor fi alcătuite tot de ei, guvern și militari! - au depășit limitele obrăzniciei celor care se simt sprijiniți până în pânzele albe de stăpânul lor american:

Pe de o parte - de cum s-a întors “victorios” de pe frontul din Liban, în nord, Țahalul a început a se răzbuna ca prostul în Sud, pe palestinieni, în Ghaza - cu ferocitate, cu orbire a urii: îi bombardează pe ei, pe ei îi vânează cu elicopterele, lor le distrug ce le mai rămăsese din case, din școli, din spitale, din sere de legume...

În Liban: deși ni s-au arătat cu predilecție sinistrați pupînd fotografia Bărbosului (șeicul, nu eu!), mai ales după ce echipe ale hezbollahilor făceau inventarul distrugerilor și distribuiau bani pentru locuințele bombardate, promițînd și mobilă și lenjerie de pat - am văzut și libanezi mormăind, chiar mărîind la adresa lor, reproșîndu-le provocările la adresa israelienilor care uite unde au dus...

...Am ajuns la legume. Ministrul libanez al comerțului zicea că Israelul refuză ridicarea blocusului militar (pretextul l-am văzut: “împiedecarea pătrunderii armelor”), motivul fiind: asfixierea și din punct de vedere economic Libanul, distrus de bombardamente și împiedecarea de a se redresa (au fost distruse căile de comunicație, de alimentare cu carburant) - dar mai ales *anihilarea concurenței prin produsele agro-alimentare*.

Deși de decenii Israelul aliat cu Turcia (altă “uzină” de produse alimentare de export) a încercat să țină piept *calității* fructelor, legumelor, uleiurilor, strugurilor, vinului, aromatelor, conservelor din Liban, nu a reușit, deși prețurile beirutenilor sunt sensibil mai ridicate. Ei bine, acum, dintr-o... bombă, Israelul a ucis și concurența libaneză în acest domeniu. Fiindcă...

Răzbunarea-i arma prostului, se zice, dar ar trebui să se zică: *răzbunarea deviată* e arma evreului, asemănătoare cu a prostalăului care se răzbună pe nevastă pentru coarnele puse, luînd la bătaie calul (de aici cântecul: “Da’ cu calu’ ce-ai avut? - măi neamule?”)...

...Am văzut (la televizor, se înțelege), însă citisem, auzisem despre extraordinara capacitate de renaștere, de redresare, de auto-reparare a libanezului - fie el creștin, fie musulman, fie zoroastrișt

(zoroastrian?). Mai devreme îmi arătam uluirea, admirația față de sătenii libanezi care își găseau casele în ruină, câmpurile, grădinile, viile nu doar stricate de bombe, dar infestate de “bombițe” lăsate ca suvenir de amintir’ de către prietenul nostru, evreul cel bun la suflet - și care nu se văicăreau, nu plângeau (cel puțin nu în fața camerei de filmat...), ci se apucau pe dată să scoată de sub dărâmături un covor, o cratiță, o carte, o jucărie de-a copiilor... De atunci însă am văzut și libanezi în lacrimi - nu e firesc?; nu e omenesc? Un bătrân a rostit o înțelepciunea de-a lor, care mie, păcătos carpato-danubian, mi-a evocat o zicere atribuită Țiganului - a spus, deci Libanezul:

«Nu poate el, evreul, să distrugă cât putem noi face iar...»

Mi l-a evocat pe Gulinescu al meu, “Guliman” din **Ostinato**. El, după o bătaie la cur, cu băta - pentru nimica - întors în celulă, cu nădragii în vine, cu boneta strâmbă, pe ochi, zicea spre vizetă:

«N-ai tu forța aia de să mă bați la cur cât pot eu rezistare!» - la care celula (de la Jilava), alcătuită din deținuți politici, râdea!

Găsea că este ceva-de-râs. Râdeam și eu, ca proasta.

Sâmbătă 2 septembrie 2006

UE va debloca ajutorul pentru Palestina, suspendat odată cu intrarea Hamasului în guvern. Bani vor fi dați direct beneficiarilor: spitale, școli, nu vor trece prin sita guvernamentală. Foarte bine : destul vămuiseră-jefuiseră precedentii. Dar nu a fost suspendată și pedeapsa din partea Israelienilor care, tot de atunci nu le mai plătiseră palestinienilor banii datorăți (muuulți) pentru “desfacerea” produselor agroalimentare produse în Teritorii, nu pe proprietățile israelienilor - unde lucrează tot palestinieni navetiști. Cum ar veni: palestinianul lucrează propriul pământ - din Gaza, din Cisiordania - însă el, ca sub-cetățean (sau: ne-cetățean) nu are dreptul să-și vândă rodul muncii, este obligat să-l predea israelienilor ocupanți, ei îl comercializează în interior și în exterior (cu indicația mincinoasă: Made in Israel); abia după multă vreme, li se dau/aruncă producătorilor (palestinienii, repet), “niște bani”. Cam tot atâția sau mai puțini decât “căpătau” colectiviștii sub comuniștii sovietici, consiliați de politrucii evrei.

Tare aş participa la o “dezbateră” (europeană, nu asiatică) avându-i în față pe apărătorii fără condiții ai Statului Teroristo-Apartheidist Israel: Shafir, Oişteanu, A. Cornea, Al. Florian - și *goi* d-ai noștri, de la stânele patriei miorițoase: Manolescu, Cistelecan, Gârbea, Marta Petreu, G. Andreescu, Antonesei - cei care, pe cale bucală, în Ședința Consiliului Uniunii Scriitorilor din vara anului trecut, apoi în scris, prin Comunicatele (plural) lor căcăcioase și analfabete - redactate de Gârbea, corectate de Manolescu, m-au acuzat de antisemitism și pentru că - auziți, crimă! - am îndrăznit să critic “politica Israelului”!

Podișul Golan (altă bubă, alt rapt) este locuit majoritar de druzi, foști cetățeni sirieni. Aceștia au, din 1967, de la ocupație, același “sta-

tut” în statul Israel ca și palestinienii: au fost deposedați de pământuri - pe care însă le lucrează ca lucrători cu ziua, în folosul coloniștilor, al împrumutătorilor-de-război evrei.

Dar așa, exact așa făcuseră nemții ocupanți ai Poloniei, după septembrie 1939! Aduseseră - și din Sudul Basarabiei - “repatriați” (sic) germani, îi alungaseră din case pe băștinașii polonezi care, dacă voiau să trăiască, să aibă ce mânca, trebuiau să lucreze cu ziua pe moșia proprie, altfel nici în grajdurile, nici în hambarele proprii gospodării nu le mai era îngăduit să se adăpostească - oricum, din case fuseseră dați afară, acolo se instalaseră coloniștii... Iată cum a fost însușită metoda nazistă de către victimele nazismului!

În reportajul despre Golan microfonul a fost întins și în dreptul gurilor a doi bătrâni druzi. Nu au scos o silabă, nici după ce au fost îndemnați a treia oară să o facă. S-au uitat drept în obiectivul camerei de luat vederi cu o privire de o tristețe fără margini, sfâșietoare, a obișnuitului, a deposedatului - însă nu era privirea resemnatului. I-aș zice: o privire mocnitoare-promițătoare: “Să nu dea Dumnezeu cel sfânt/ Să vrem noi sânge nu pământ...”.

Împrumutătorul, fost colonel în Țahal (ca recompensă pentru că luptase pe frontul Golanului) - volubil, mulțumit de sine și de “opera” sa: între timp (sic) pusese pe sârmă via luată de la vreo cinci druzi, cumpărase cuve de oțel inoxidabil, avea și un tractor... - ne-a vorbit de calitatea vinului *său*, din via *sa*, de pe pământul *său*... - dar nici o vorbă despre lucrătorii ne-evrei...

Și iar mi-am adus aminte de documentarul din 1940 prezentându-i pe nemții din Sudul Basarabiei obligați să se lase repatriați - ei credeau că în Germania, nu bănuiau că vor fi duși în Polonia, de unde veniseră, pe la 1840 stră-strămoșii lor, pentru a fi colonizați în proaspăt răpita de ruși a jumătate din Moldova, Basarabia: aceia, trăind în trecut, vorbeau cu tristețe, despre ceea ce părăsiseră - ei ziceau că... pierduseră: “pământul *meu*”, “via *mea*”. Israelianul din Golan știa că acel pământ, acele vii fuseseră ale “altora”, jefuiți - nu ar fi spus nici “foști proprietari”, nici “druzi”, nici “sirieni”, doamne ferește, fiindcă el trăia - încă - în prezent! Dar acum *erau ale lui*, “nimeni nu i le poate zmulge”! Mai cu seamă fiindcă *acolo* i se născuseră copiii (după 1967), prin urmare acel *acolo* era al lor, al evreilor, nu al *goi*-lor deposedați. În virtutea cărui drept? Firește, colonelul colonizat(or) nu a dat vreo explicație, dar s-a înțeles: în virtutea dreptului ocupantului, israelianul avându-l în spate pe cel mai mare dintre tari: americanul. Că altfel... Deși un șef al al lor, cred că chiar Ben Gurion spusese cam așa:

‘Cum să ne iubească palestinienii, dacă le-am furat pământul și i-am alungat din țara lor?’

Tot el - proprietarul - ne explica nouă, naivilor de telespectatori motivul pentru care Podișul Golan - cu via lui, pe culme - nu va fi “cedat” (parcă am mai auzit termenul înlocuind adevăratul: *restituit* : de la bolșevici), fiindcă el este “situat strategic”:

«De aici pot fi văzute mișcările de trupe siriene care ar vrea să ne atace».

Rea-credință sau prostie pură și dură? Și una și alta: în epoca sateliților, a dronurilor, a avioanelor de supraveghere electronică, evreii ocupanți au nevoie de un... prepeleac, de un copac mai măricel, de un turn de pază, de o gheretă de supraveghere, de un post - loc înnaalt, de unde... să vadă ei mișcările trupelor siriene?

Să fie crezuți când mint cu nerușinare: așa cum îndărătul fiecărui discurs democratizator al americanilor trebuie căutat *petrolul*, îndărătul fiecărei “explicații” teritoriale (pentru că în cele “demografice” ne-a lămurit nesfârșitul filosof Finkielkraut, devenit un prostalău oarecare de la Intifada, cu minciuna: “palestinienele fac câte 7-8 copii, israeliențele 2-3, vă dați seama de dezechilibrul demografic?” - când adevărul este: israeliențele fac câte 5-6-7 copii și toți trăiesc, palestinienele, din cei 7-8 dacă rămân cu doi trei, ceilalți pierind de nenutriție, de boli, de gloanțele, de rachetele bravilor țahali care, din tancuri, din elicoptere, îi... înfruntă cu nesfârșit curaj) - ziceam că “explicațiile” teritoriale ale israelienilor ascund două motive strategice: *dominația Orientului Mijlociu* - cu umbrela americanilor - și *apa*. Podișul Golan produce, nu doar vinul druz, însă etichetat *Made in Israel*, ci și apa - o treime din apa consumată în întreg Israelul vine din “castelul de apă” care este Podișul Golan.

Deși nu ar fi exclus să fi spus adevărul: dacă vitejii țahalezi nu au fost învingători în Liban s-a datorat numai și numai... nefuncționării aparatelor de transmisie (deși bănuiala mea: soldații aceia nu știau nici o limbă: nici ivrit, nici engleza, doar rusa, deci nu reacționau la comenzile primite...) înseamnă că au tras învățămintele necesare : nu este înțelept să te rezemi doar pe tehnică, de aceea de acum încolo vor face apel chiar și la om! Iar omul evreu șade în vârful Golanului, cu mâna streșină la ochi, ca să dea de știre la caz de niscăi invazie (sic) siriană...

Duminică 3 septembrie 2006

Dragii de prieteni ai mei din România: vor să pună mână de la mână, să acopere cheltuielile proceselor și să... editeze o carte-două. Am rămas mut, paralizat de surpriză, de emoție. De aceea încă nu am răspuns propunerii.

În Liban debarcarea italienilor: un spectacol de operă de cea mai bună calitate - nu se auzea orchestra din cauza zgomotului vântului marin și a motoarelor (dez)barcațiilor. Au un extraordinar simț al spectacolului ‘talienii. Iar defilarea, în coloană, cu drapelele fâlfâind în vânt printre mormanele de ruine ale satelor din Sudul Libanului, adunase o mulțime de libanezi entuziaști, bucuroși, în lacrimi, mi-au adus aminte de...

Fiindcă și eu amintiri din astea, ce credeți voi?!;

În iulie 1941, în satul Camencea unde ne refugiaseam de la Mana, aflată în calea frontului, *Veniseră Români!* Ai mei, românii erau călări, nu pe tancuri; drapelul - tot tricolor, dar altfel colorat și mult mai mare (și mai drag, fiind el și al nostru, al liberaților, nu doar al unora dintre liberatori). Am și fost gata “transpus” în unul dintre băieții de 5-6 ani de pe marginea drumului, cu ochii seci, dar plini de minunata, de neprețuita libertate venită - la noi: călare, la ei, pe tancuri.

Cu prilejul Venirii Italienilor, mai devreme al Venirii Francezilor, dar și al scenelor cu mișcare inversată: pionierii din Legiunea Străină construind un pod în locul celui distrus de vitejii israelieni; pricepuți în materie, libanezii *trecînd* cu mașinile pe o fâșie îngustă, provizorie, ca să se întoarcă la acasa lor erau, cu toții în lacrimi. Am mai observat și am scris: libanezii (de)plângeau mai puțin casa lor distrusă, dar își dădeau drumul lacrimilor, de bucurie, acum, când vedeau că există pe lume și oameni buni: francezii, italienii, chinezii, în curînd spaniolii, olandezii, polonezii (însă nu românii: plăvanii s-au dus acolo unde le arăta noul-rus: americanul: în Afganistan, în Irak, dar nu în Liban, căci îi supără pe “R. Ioanid” și pe Tismăneanu - dar pe Oișteanu!), nu doar evrei răi (pleonasm inadmisibil) care, după obicei, le distrug casele, strică ogoarele, livezile, viețile.

La orele aproape-opt, când s-a luminat de ziuă, am văzut că Pătlăgicul meu preferat a dat în floare: deocamdată unul dintre muguri și-a arătat fustița galben-aurie. / Ce bucurie!, ca să mă păstrez în rimă.

Luni 4 septembrie 2006

“Analistul politic Silviu Brucan a fost internat în spital”, ne ciocănește la cap o știre dată în buclă de *Ziua*.

Ia auzi: “analistul politic Brucan”...

Nu numai că nu mă bucur de spitalizarea Brucanului, dar:

«Scapă și bestia asta de pedeapsa binemeritată pentru măcar o părticică din răul făcut României și Românilor!»

Tragic este nu doar ce ne-a făcut nouă, românilor acest câine-de-porc, Brucan, dimpreună cu nevastă-sa, procurorul (nu procuroarea!, cum scriu cunoscătorii de limbă română) Sașa Sidorovici și cu întrea-ga haită a lor - ci ravagiile, aș îndrăzni să spun: “din ce în ce mai simțibile ale des-creierării, ale re-educării-post-revoluționare, ale piteștizării. Acest animal care mai bine nu ar fi existat - Brucan-Gură-de-Căcan a fost - și este, după cum ne dovedește ziarul “independent” *Ziua* - putchistul de la 22 decembrie 1989 cu viața cea mai lungă /precizez pe dată/: cel mai prezent în presa românească, ceea ce nu ar fi grav, dacă cititorii, telespectatorii ar fi maturi, alfabetizați, gânditori cu capul lor; însă cu o comunitate ca a noastră, alcătuită din oi și din boi, monstrul otrăvicios și-a semănat “gândirea” de piatră și de balegă în

voie. “Analistul politic”... “Analist politic” este și Stelian Tănase - se vede, după ceea ce produce și ne propune el - o mostră a fost prezentată la recenta adunare a Scriitorilor dezbătând colaborarea cu Securitatea a Inginerilor Sufleticoli; și Dan Pavel - se vede și la el, chiar mai limpede; “analistă” este și Alina Mungiu - o-ho, cum mai ‘nalizează dânsa, ba o chestie, ba două chestioaie!

“Analistul politic Brucan...” De mirare că nu stă scris - în informația defilatoare în buclă: “*Domnul* Silviu Brucan...” Fac o profecție: când are să crape și ăsta, fără să fi trecut prin fața unui tribunal pentru crimele sale suprapuse (pentru cei care se prefac a nu înțelege: pentru cele comise din ordinul Moscovei, pentru cele executate din ordinul Washingtonului, pentru cele șoptite dinspre Tel Aviv), vițeii noștri carpat-bărăgăneni care visează să devină jurnaliști în șase zile - și cu a brânzii: zece - vor scrie și despre mortul - decedatul prin crăpare - Brucan: “*Domnul* Brucan”. Cum scriseseră despre Dej, despre Groza, despre... Nicolski - însă nu despre Ceaușescu! Să însemne că Tiranul se bucură de o protecție ocultă în materie de postumitate? Mai știi...

Azi Pătlăgelul meu are un total (!) de 3 - trei - flori. Galbene, toate, deși n-ar fi stricat ca una să fie roșie, alta albastră - cine susține că nu sunt patriot și nu iubesc tricolorul?

Mi-a telefonat Marco Cugno. I se comunicase de la facultate mesajul meu încă de acum vreo săptămână. Fusesse în spital, pentru o operație destul de... neplăcută. Acum stă acasă și se convalescenză.

Arta refugii ar fi trebuit să apară în septembrie. Însă cum el, Marco a fost absent, nu mai știe ce a făcut editura, dacă se va ține de cuvânt cu termenul. Se va interesa.

Îi țin pumnii cu gândul la sănătatea lui. Și la cartea mea.

Marti 5 septembrie 2006

Un avion al companiei quatarote a aterizat ieri pe aeroportul Beirut (dealtfel Quatarul contribuie cu o sută-două de oameni la FINUL 2), fără autorizația Israelului!

Israelul menține blocusul, însă pentru alt motiv decât cel de ieri (mă întorc numaidecât la el) - azi: pentru că hezbollahii nu au liberat pe cei doi militari israelieni ostateci. Firește, nici o silabă despre miile (numai?) de ostateci și prizonieri libanezi și palestinieni - cu toții: civili - deținuți de ani de zile de ei.

Așadar: care era - ieri - cerința Israelului, pentru a ridica boloculul care ruinează și economia, nu doar casele, podurile, șoselele Libanului? FINUL-ul să “acopere” frontiera Libanului, nu doar cu Israelul, nu, nu, ci și a Libanului cu Siria! Adică și cheia de la cassa cu bani, vorba nemuritorului Ostap Bender.

După cum se observă, paranoia securitară, după ce i-a împins pe evrei să se ghettoizeze singuri (sic), după ce primiseră “ideea” de la venețieni - care, ei îi izolaseră - o aplicaseră în stettel-urile din Galiția, apoi în țările în care pașnic coborîseră spre sud; apoi în Israel; după ce au construit Zidul Ierusalimului (ei îi spun, drăgălaș: “bariera de securitate”), constatînd, și după aventura din Liban cât de culpabilizabili, manevrabili, șantajabili sunt *goi*-i de orice... confesiune ar fi, acum cer, impun “o mică favoare” (un mic serviciu, nu?): el, Libanul, cel agresat, cel devastat, cel distrus de ei, nu de altcineva, să... ridice un Zid - în fine, o fâșie de teren neutralizat, lat de circa 30 kilometri, care să-i supraprotejeze pe ei, bieții, neprotejații dintotdeauna, din fașă! În fapt israelienii vor ca FINUL 2 să facă treaba de... grăniceri ai Israelului - în contul Holocaustului, desigur.

O asemenea obrăznicie, nesimțire, (jâmbăreață, copie după jânjetul lui Olmert) nu se întâlnește în Europa - dacă israelienii pretind că țara lor este europeană, fiindcă are cca 2 milioane de oameni proveniți din Europa - ei mint nerușinat: peste 1 milion și jumătate vin din Rusia. Deci din Asia. Deci de la vatra lor, turcă.

Așa cum am fost impresionat de defilarea italienilor după debarcarea la Tyr, pe străzile târgurilor din Sudul Libanului, (cam) tot așa am vibrat văzînd tancurile Leclerc - cele 13 bucăți, pornind de la o bază din Centrul Franței spre Marsilia, urmînd ca de acolo să fie duse în Liban. Nu mă pricep nici în materie de tancuri (nici măcar în materie de tanchete, ca poetul-preferat Dinescu), însă constat și eu că “drăcăria” este impresionantă.

Am luat cu multă rezervă spusele unui ofițer superior francez, anume că în momentul de față “Leclerc”-ul este cel mai... din lume. Desigur, fiecare franțuz își laudă ciocanul, dar omul se informează și prin criticele venite de la adversar: așa, un ofițer israelian, comentînd vestea că în curînd (cam peste 5 zile), tancurile Leclerc vor debarca în Liban, după multe secunde de cugetare... înțelepto-agitată, a pârțâit din buze:

«Nu sunt bune. Prea grele pentru drumurile din Liban...»

Israelianul arăta a proaspăt întors de pe front. Să fi fost el tanchist? Sau doar infanterist, el? Nu contează: Contează că era un israelian proaspăt întors din Liban, unde fusese bătut la curu-gol, iar acum cujeta înțelepto-adânc, mai ceva ca un rabin: «Sunt prea grele...»

După opinia mea de nespecialist, tocmai asta este una din calitățile Leclercului: greutatea! Or și greutatea (dedusă de privitor, de inamic) impresionează: Leclerc șade pe loc, nu trage cu tunul (despre care se spun lucruri terifiante, că ar nimeri ținta din goana de 50 km pe oră). Dar îi bagă în boale, nu doar pe inamicii... pedestri (ziceam, așa, că a venit vorba: palestinienii înarmați cu pietre care de care mai... dăunătoare blindajului Markavi-ului - parcă așa se numește tancul israelian înalt-specializat în dărâmarea caselor, a școlilor, a serelor

palestinienilor), dar și pe cei aflați la adăpost, în tancurile lor minunate cele *din* care se războiesc israelienii cu babele și copiii băștinașilor.

«Prea grele...» - opinia unui pricepător. Și adaugă, specialistul în drumuri : «Pentru drumurile din Liban...», dar gândul i-i, nu la “drumurile Libanului” care pasămite, nu ar suporta (sau: încăpea) un asemenea monstru, ci cu gândul la sine și la ai lui: doar prezența Leclercului, tăcută, neclintită - acolo, pe pământul Libanului, lângă frontiera cu Israelul reprezintă o amenințare:

Israelianul încă nu a avut în față un tanc inamic (cele egiptene, din Războiul Sinaiului datau de la Stalingrad) - și încă unul mai impresionant decât ale lui. Iar ceea ce îți este necunoscut te bagă în boale, te lichiefiază de frică. Pacifist din moși-strămoși (sic), zic: nici nu va fi nevoie ca tancurile franceze să chiar... funcționeze, doar să existe, acolo, ca avertisment: ataci (pardon: te aperi-preventiv), vei primi pe dată replica (tot preventivă...).

În care caz, Israelul nu are decât să pornească războiul cu Iranul. Pe acela sigur îl va - asta... - câștiga. Dă cu atomica și gata, se poate întoarce la ale sale, la adunarea cotizației pe cap de antisemit: 10.000 dolari bucata - altfel spus: la Shoah-business.

Miercuri 6 septembrie 2006

Și Turcia va participa la FINUL 2. Nu pe pământ - pe mare.

Israelul nu a ridicat blocusul, nu a evacuat terenul ocupat - cică nu are încredere că armata libaneză va fi în stare să le interzică hezbollahilor să se înarmeze...

Pe de o parte, tradiționala încercare de înșelăciune a *celuilalt*. Pe de alta: se vede că hezbollahii au băgat în evrei o asemenea groază, încât tot Răul din lume - cu toate relele aferente, vorba lor - s-au concentrat în hezbollahi. Probabil-sigur: pentru că evreii au pornit la acest război cu deștu-n cur (repetiția: mama sănătății), șocul, surpriza au fost atât de traumatizante. Nu, nu sunt evreii atât de inteligenți precum zic ei înșiși, cum repetă din slugărnicie *goi*-i. Inteligența presupune - orice credeau ei înainte de 12 iulie acesta an - și păcătoasa “adaptare la teren”, schim-barea cât mai rapidă a tacticei, la primul semnal că cea de-acasă nu se potrivește cu cea de la târg. Nu slujește la nimic în caz de război faptul că această comunitate l-a dat pe Isus, pe Einstein, pe Freud, pe Marx - ba chiar și pe Wiesel! Mai trebuie ceva, ceva care le lipsește crunt :mobilitatea, inteligența de comportament și, oricât li s-ar părea lor de ciudat, acel strop de morală indispensabilă în această acțiune imorală care este războiul.

Mă văd silit sa apelez la comparația dintre evrei și ruși. Aceștia din urmă nu au nici o “considerație” față de om, față de propriul soldat, îl trimite la moarte sigură fără tresărire, iar pe prizonier, pe ostatec îl abandonează, ba îl pedepsește - dacă se întoarce singur. Rusul este acel criminal care, înainte de a te spinteca și ucide, își face cruce și se

roagă să fie iertat (vezi la Dostoievski). Pe dușman, în cazul în care este învingător, îl înrobește, îl tratează ca pe o vită. În acțiune este și el nepăsător cu “materia” adversarului: case, poduri, câmpuri... - ilustrație: modul cum au lăsat în urmă, după 22 iunie 1941 Basarabia și Bucovina ocupate în iunie 1940, când, în retragere, au aplicat tactica pământului pârjolit...

Însă nici chiar ei, barbarii, bețivanii, asiții ruși nu au aplicat tactică anglo-saxonă :

a) terorizarea populației civile a dușmanului, scontînd pe o revoltă a ei împotriva dictatorului, tiranului, fűhrerului, conducătorului - cum au făcut angloamericani în al Doilea Război Mondial cu Germania și cu Germanii, dar și cu Franța și cu Francezii - care erau ocupați; cu România și Românii, în bombardamentele prostești, orbești (ca acum, prin Taubmann să ni se impună să-i glorificăm pe acei aviatori criminali, numindu-i “luptători pentru liberarea României”);

b) încrâncenarea dincolo de rațional împotriva dușmanului, pe care îl vrea, nu înfrînt, ci nimic.

Iar în această “materie” campion este Israelul și Israelienii. Cine mai are dubii să privească la ultima ispravă a lor din Liban.

Continuă migăloasa și extrem de periculoasă chiar pentru oameni de meserie culegerea, dezamorsarea “bombițelor” israeliene, “cadourile lui Nenea Ițic pentru copiii *goi-lor*” cum li se spune în Liban.

Depresiune. Motive? În afară de toate celelalte, bănuiesc colacul peste pupăză: “Măinile curate” inițiată de V. Roncea. Nu atât faptul că acțiunea a fost începută de la coadă, cu mărunții pârâcioși, cu turnătorëții din categoria plevușcă, în loc să dea lovitura de tun în Iliescu, Pleșiță, Brucan, Roman, Măgureanu, Caraman, Voican-Lindyc...

Ci... Ei bine, faptul că se confirmă turburele-care-nu-minte din ochii unor cunoscuți, ai unor prieteni:

Adevărat, pe Antohi nu-l știu, nu l-am întălnit, deci nu i-am putut deduce sufletul din ochii tiviți cu roșu, din privirea fugace, din transpirația puturoasă (și aceea dedusă). Dar, iată: Antohi nu m-a surprins. El nu făcea parte din “ai mei”, mi-e rușine să o spun, dar spun: mă lăsa rece - atât el, cât și Musca. Particip însă la/cu cei pe care-i știu: ei într-adevăr mă mișcă, mă tulbură, mă fac să sufăr. Mă las surprins (!), deși bănuielile fuseseră trecute pe hărtie de acum trei, două decenii: Marino, Balotă, Iorgulescu, Breban. Nu mă surprind Paler, Hăulică, Pintilie: de ei nu fusesem vreodată apropiat. Însă dacă aș afla că și Pleșu; că și Liiceanu; că și Adameșteanu..., atunci, da, aș suferi - un pic...

Însă acestea nu pot fi cauza unică a depresiunii în care mă bălăcăresc. Cauza, nu unică, dar de-capătăi este nepublicarea, needitarea, este tăcerea impusă de “confrați” în jurul persoanei mele și a persoanei... cărților mele.

Mi-a telefonat o jurnalistă de la Flux, Chișinău. Mi-a vorbit despre Mana - unde tocmai fusese. Mi-a spus că dragii de măneni au pus de-o... plăcă comemorativă - a mea. M-am speriat. Am spus că sunt superstițios. Că știu: plăci comemorative se pun morților - or eu încă mai mișc - sau nu? (nu a știut ce să răspundă, am simțit-o șovăind la telefon: dar dacă eu murisem și ea dialoga prin telefon cu sufletul meu?) Apoi mi-a comunicat că profesorii din Mana ar dori să-și boteze gimnaziul cu numele meu... I-am repetat ne-moartea mea.

Ne-am înțeles ca secerea cu ciocanul. Tocmai de asta îi iubesc eu pe basarabeni: nu au nimic-nimic-nimic ("Fără chelea pră buric", după cântecul bănățean "Pavele, Pavele"), dar îți dau... - din toată inima - plăci comemorative.

Mi-a promis că îmi va trimite ce a scris despre și cu mine, în *Flux*.

Joi 7 septembrie 2006

Toată dupăamiaza de ieri a fost consacrată elaborării unui text în sprijinul meu. Valerian Stan l-a redactat, ceilalți au contribuit... după puteri. Eu: am stat și am tăcut. Ei speră ca azi va fi gata.

Blocusul Libanului va fi ridicat azi după amiază. Bine-ar fi.

Guvernul turc a votat participarea la FINUL 2 - cu 1.000 oameni. Da, dar strada este violent împotriva - de două zile tot manifestă/, tot protestă. Cei contra se tem de o împotmolire în "mlaștina" din Liban. Cel puțin asta este declarația lor pentru public. Altele vor fi adevăratele motive.

Bush recunoaște că USA are închisori secrete în afara țării, unde se aplică tortura. A mai spus că deținuții din aceste "secrete" au fost transferați la Guantanamo, printre ei unul al cărui nume îmi scapă, unul foarte păros, arătat de Bush ca "autor prezumtiv al atentatelor". Stăm bine cu Americanii: dacă după atâția ani de anchete, de torturi nu știu care sunt vinovații, tot la pagina "prezumție" se află...

Unde va fi fost "găzduit" Blănosul? Nu cumva în România? de ce nu?, citat din Barbăneagră. Securiști pricepuți în "anchete avansate" avem, locuri de detenție, căcălău, când este vorba să le facem un mic-serviciu sovieticilor de americani, îl avem pe Ungureanu, incomparabilul ministru de externe al României, și ăsta istoric de formație, ca și Stepianiuk, prietenul meu de la Chiș'nău, cel care nu citește cărțile, căci pe el îl doar capul (ca pe Ed. Reichman), căci el citează din Evanghelia după "R. Ioanid" - căci.

Vineri 8 septembrie 2006

Apelul a fost terminat, a început a fi trimis. Inițiativa îi aparține lui Valerian Stan, iar "salahoreala" - foarte importantă în asemenea

cazuri - lui Flori Stănescu, lui Mircea Stănescu, Eugeniei Crângariu, lui Dan Culcer, lui O. Nimigean. Rolul meu, se înțelege, a fost mut: m-am mărginit să corectez două date.

[Textul definitiv, semnăturile vor fi reproduse mai încolo].

Vom vedea, pe de o parte, cine, câți români vor îndrăzni să semneze Apelul, pe de altă parte care și câte vor fi “chichițele” avocățesti invocate de autorități pentru a amâna sine die o hotărîre.

Astă-noapte a fost frig. Dimineața termometrul a zis : 12°C.

Liviu Cangeopol mi-a trimis și mie un text al său în legătură cu Antohi. Nick Sava așșderi. Amândoi sunt severi, nu doar cu Antohi, ci și cu Antonesei și cu Dan Petrescu, “surprinșii”.

Fragmente din excelentul Cangeopol:

(...) “cu excepția lui Dorin Spineanu, care l-a frăgezit ușor în Flacăra Iașului, și a lui Luca Pițu, trăgându-i două palme cu scuze în Observator cultural, prietenii lui Sorin Antohi mai recentii și de odinioară i-au plâns în hohote pe umeri ca unui brav erou plecînd la moarte pentru binele colectiv. Ai fi tentat să spui, cititorule, ștergîndu-ți o lacrimă: ce surplus de noblețe! O noblețe, e drept, pe care n-au manifestat-o față de alți reprezentanți ai lumii în care ne învârtim. Pentru că Paul Goma a făcut greșeala de a publica pe Internet o scrisoare menită uzului privat, exercitîndu-și și dreptul inalienabil de a-și exprima îndoiele asupra gradului de adecvare a numirii lui Vladimir Tismăneanu în fruntea unei comisii menite să redacteze un text de condamnare a comunismului, a fost expulzat instantaneu pentru obrăznicie. În aceeași comisie fusese cooptat și Sorin Antohi. Iată ce a declarat Vladimir Tismăneanu la citirea mărturisirii de îmbrobodire: “Pentru mine, Sorin Antohi a fost și rămâne un prieten drag, un om al spiritului, un democrat convins.”

(...) O analiză atentă a confidenței (scrisă în pripă) arată că “victima” este departe de inocența cu care încearcă să se aureoleze. Din greșeală, scapă la vale obiectul primei sale turnătorii: luat de duhul deculpabilizării, Antohi dezvăluie ofițerilor securiști că profesorii săi văzuseră cu ochi buni publicarea revistei care a iscat probleme (bănuim că nu le-a venit deloc moale). De la “v-am turnat, dar am fost cu voi” și “regret că nu mi-am manifestat opoziția”, zisa autodemascare nu este decât o nouă încercare de manipulare. Că reușește nu-i decât parțial meritul lui.

(...) Una din reacțiile cele mai improprii o datorăm lui Liviu Antonesei, care scrie: “Am fost șocat de cele prin care a trecut”. Ai impresia că n-ai citit bine. Prin ce a trecut? Prin corvoada de a fi uns redactor-șef al revistei Dialog, când mulți dintre noi abia aveau drept la semnătură? Că a fost ajutat să obțină post în Iași într-o instituție cu care nu avea nici o tangență (ea – istorică, el - filolog), când cei mai mulți dintre noi (inclusiv Dan Petrescu) nu găseau de lucru nici pe șantier? Că a fost ajutat să călătorească în Germania Federală când noi am fi fost bucuroși să fim lăsați până la Chișinău?

(...)“Dacă aș rupe prietenia cu Sorin Antohi, ar însemna ca Secu' și PCR să câștige partida”, a lovit Liviu Antonesei problema în moalele capului. Din păcate, Secu' și PCR au câștigat partida atunci, când oameni ca Sorin Antohi au crezut că sistemul va dăinui și că ei, prin ticăloșie, își vor aranja un

loc călduț în perimetrul lui. Partida este câștigată și acum, prin faptul că o mână de oameni care doreau să treacă dărji luptători anticomuniști manifestă o slăbiciune cel puțin de neînțeles. Dan Petrescu, temutul dizident de odinioară, zice: “Avem de-a face cu un document uman cutremurător și unic.” Unic? E o anticipare hazardată, căci vor mai fi, chiar din cercul domniei sale. Cutremurător? El bănuia de ani de zile hramul prietenului său, după cum acesta singur o menționează în epistola revelatoare. Uman?

(...). Sorin Antohi s-a dus în mijlocul pieței și și-a detonat propriul trecut. Odată cu el, de apele îngălării au fost luați toți cei din jurul lui. Imediat după evenimentele din Decembrie, Sorin Antohi a fost făcut director în Ministerul Educației și Învățământului, pe baza prieteniei cu Dan Petrescu și cu mine, de unde și-a aranjat o funcție de profesor la Catedra de Istorie din cadrul Universității Central-Europene din Budapesta, este numit în diferite comitete și comiții, patinează pe ecranul televizorului cu suplețea unui supozitor și bate câmpii cu grație culturală în Revista 22, crema nației face zid în jurul lui ca la Oituz. Și, vorba lui Luca Pițu, nu toate pe nedrept. Este el un om de plăns?

Nu cere nimeni să curgă râu sângele răzbunării. Dar nici plecaciuni la picioarele celui ce și-a trădat prietenii și tinerețea. În loc să se despartă Sorin Antohi de trecutul său roșu, v-ați apropiat voi de el. În genunchi și cu mâna întinsă. Răul făcut de el acum este mai mare ca atunci. Voi îl plăngeți pe un delator odios? Câte lacrimi vă mai rămân pentru cei care n-au pactizat și au suferit? L-ați fi putut ierta în sinea voastră, l-ați fi putut îmbrățișa în particular, dar nu în public. Ați încercat să deveniți ca personajele lui Dostoievski, abisale, cristice și impredictibile, dar v-ați cufundat și mai mult în mlaștinile caragialiene.

Obosit și scârbit, mai am un singur dor în ceea ce vă privește: cum nu mai aveți nimic comun cu cei care ați fost (ori măcar păreați a fi), vă rog să mă excludeți definitiv, retroactiv și exhaustiv din zisa dizidență ieșeană. Ca și cum nici n-am fost. Ca și cum nici n-ați existat. Dacă atunci era o mândrie, azi este o rușine. Pe locul meu îl puteți așeza mai bine pe Sorinel Antohi. Care și-a mai râs o dată de voi...

7 Septembrie 2006”

Încep a-mi nuanța judecata față de inițiativa lui Roncea. Chiar așa, luată de la coadă, acțiunea face valuri - din ce în ce mai înalte. Eu însă continuu a mă considera marginal în materie de atacare a “turnătorilor” - nu și de apărare a lor, cum a scris romancierul român Cristian Teodorescu. Ci de... compasiune față de ei - oricum, nu și față de Antohi - să se spele pe cap cu el Antonesei, Dan Petrescu, Tismăneanu. Oricum, operez o distincție între cei deveniți informatori în pușcărie, în urma amenințărilor, în urma materializărilor amenințărilor (citește: a bătailor) și liberii care semnaseră pactul pentru a obține avantaje: mai ales călătorii în Occident, funcții.

Mi-a telefonat draga de Valentina Savițchi de la Mana. Că ei țin la “placa comemorativă”; și la numele gimnaziului...

«Că altceva nu avem», a zis.

Cine nu are, ce? Ei - ca să-mi dăruiască mie...? Deci tot ei să dăruiască?

Ce era sa zic? Am tăcut, ca un laș.

Mi-a trimis Anatol Juraveli articolul Ecaterinei Deleu din *Flux*, despre Mana. Bun și unghător pe la inimă - îl trec aici:

“Flux, Chișinău, Editia de Vineri Nr.35 · 2006-09-08· 34

“MOLDOVA DE LÂNGA NOI

Satul de baștină al lui Paul Goma, un sat care nu trebuie uitat

Satul Mana este greu de găsit pe hartă, pentru că este un cătun mic. L-am vizitat la sfârșitul lunii august, imaginea fiind dezolantă, deși vegetația luxuriantă a verii atenuază acest efect. La intrarea în sat ne-a întâmpinat poarta de fier (simbolică și grotescă, totodată) instalată în fața școlii, deoarece gardul nu mai există. A fost distrus. Situația casei de cultură, într-un hal fără de hal, nu mai lasă loc comentariilor. Totuși, Mana este un sat cu o istorie frumoasă, cu locuri și legende deosebite, care nu trebuie lăsat uitării.

Aici, în satul Mana, la 2 octombrie 1935, s-a născut scriitorul Paul Goma, părinții săi, Eufimie și Maria, fiind învățători la școala din sat. Paul Goma a frecventat școala primară în anii 1942-1943, anii celui de-al doilea război mondial, iar la sfârșitul lunii martie 1944 se refugiază, împreună cu părinții, în România. Mai târziu, la 20 noiembrie 1977, împreună cu soția și copilul său, pleacă în exil. Ajunși la Paris, cer azil politic. Reputatul scriitor locuiește și în prezent la Paris. Contactat telefonic, Paul Goma ne-a vorbit despre Mana din cărțile și amintirile sale, care contrastează enorm cu imaginile actuale.

“Au trecut, totuși, 60 și ceva de ani... Din imaginile și pozele pe care le-am văzut despre satul meu, din filmul făcut de Mariana Sipoș, care a trecut pe acolo și a filmat Mana și Curchi, dar și din pozele pe care mi le-au trimis prietenii mei mai tineri de la Chișinău, cum să spun, impresia este teribilă, în sens de groaznic. Pun o pedală și spun că totuși au trecut 60 și ceva de ani, multe lucruri se strică sau se îmbunătățesc pe lumea asta... Eu am însă o consolare, că am scris Mana mea, satul meu, în cărți. Acolo rămâne pentru mine și, eventual, pentru cititorii care nu au făcut imprudența să se ducă să verifice dacă am respectat adevărul sau nu”, a spus Paul Goma.

Aproape nimic din ceea ce a văzut în imagini... Ba da, ceva i-a răsunat cunoscut - cireșele amare din curtea lui Selici. În rest, nu a recunoscut casa. „Mă rog, a fost distrusă aripa aceea care era locuință pentru învățători, dar nu am recunoscut nici împrejurimile. Acolo era o fântână, nu am văzut-o, fântâna juca un rol important în amintirile mele. Încă ceva mi-a mai rămas în minte - mijlocul satului și aerul, cele câteva găște care pășteau acolo – astea mi-au fost apropiate. Mi-am dat seama că am pierdut nu numai țara, nu numai satul, ci și reprezentarea apropiată a lor, că nu am rămas decât cu ceea ce am scris eu. Asta este durerea. Dar, în sfârșit, oamenii trăiesc mai departe, își văd de treburile lor”, a mai spus Paul Goma.

Potrivit scriitorului, din filmul despre Mana a înțeles că nu mai există nici gospodăriile de altădată de vis-a-vis de școală, în locul lor fiind câmpuri, niște livezi, niște copăcei, dealuri și atâta tot. „În cartea mea, altfel era peisajul. În 65 de ani, multe s-au distrus și multe s-au schimbat, dar am impresia că nu în bine. În cărțile mele, ce Mană frumoasă era!” își amintește cu

nostalgie Paul Goma.

Loc sfințit de jertfa a 21 de tineri ostași români

În satul Mana, am vizitat biserica și cimitirul satului, unde se află cavoul boierului Scordelea, fostul proprietar al acestor moșii, dar și mormântul (nemarcant nici măcar cu o cruce, rămas sub iarbă, după cum spun localnicii) al fratelui lui Paul Goma. Aici, câteva cruci vechi de piatră marchează locul sfințit de jertfa a 21 de tineri ostași români care au murit în luptele care s-au dat în aceste locuri în timpul celui de-al doilea război mondial.

Am vizitat școala și casa lui Paul Goma sau ceea ce a mai rămas din aceasta (sub poverile timpului) și am discutat cu membrii familiei care locuiesc în prezent în această casă.

În satul lui Paul Goma nu există o placă comemorativă, la școală sau la casa în care s-a născut, nici o remarcă sau un indiciu al ființării familiei Goma în satul Mana, nemaivorbind de un muzeu. Directoarea gimnaziului din localitate, Valentina Savițchi, din salariul său de subzistență, îi telefonează lui Paul Goma la 2 octombrie, pentru a-i spune „La mulți ani” și a-l întreba ce mai face. Tot la inițiativa doamnei Valentina, conducerea gimnaziului va solicita Direcției de învățământ a raionului Orhei dreptul de a purta numele scriitorului Paul Goma. Până la 2 octombrie, se preconizează amenajarea, în școală, a unei săli care să poarte numele reputatului scriitor.

Legenda satului Mana

Din bătrâni se povestește că pe teritoriul satului Mana, mai jos de Iazul lui Dumnezeu, se afla o mănăstire de femei. Pe starița acestei mănăstiri o chema Manahia, numele de Mana al localității se presupune că ar veni de la numele acestei călugărițe.

Se spune că clopotnița acestei mănăstiri zace în pământ și acum, nimeni nu a putut-o urni de acolo. Mănăstirea a fost desființată și transferată la Hirova, unde s-a păstrat și până în prezent o mănăstire de femei. Cu timpul, acest teritoriu a fost ocupat de alți oameni. Astfel, s-a format satul Mana. Aceste pământuri făceau parte din moșia boierului Scordelea, care locuia la Kiev. Tot lui îi aparține ideea de a construi și biserica satului, pe care a înălțat-o și care există până în ziua de azi. La început, satul era alcătuit din 7 familii, pe atunci hramul satului se sărbătorea de Sfântul Nicolae. Mai târziu, hramul satului a început să se sărbătorească de Ispas, de Înălțarea Domnului. Cu timpul, satul a crescut.

Mai târziu a fost construită școala din sat, de către Eufimie și Maria Goma, părinții scriitorului Paul Goma. Satul Mana datează documentar din 1715.

Casa lui Paul Goma

Acum, aici locuiește Svetlana Adomnița, de 45 de ani, cu familia sa, care a învățat în școala care acum a devenit gimnaziu. Calidorul, între timp, s-a dărâmat. După plecarea familiei Goma, în 1944, aici au locuit mai multe familii – Onuță, Savițchi, Corcebaș, Alexandru, Semeniuc etc. Timp de mai mulți ani aici a fost școală primară și punct medical.

Biserica și întemeietorul acesteia, boierul Scordelea

Biserica se află la intrarea în cimitir. Preotul vine din satul vecin, Neculăieuca. În imediata apropiere a bisericii se află cavoul familiei Scordelea, proprietari ai moșiei Mana. Pe crucea de piatră se poate citi: „Aici odihnesc robii lui Dumnezeu boierul Constantin Scordelea și soția sa Maria, copiii lor Anastasia, Ecaterina, Stepana, Maria, Ioan, Părinții și strămoșii lor

Pantelimon, Elena, Spiridon și Despina”.

Boierul Pantelimon sau Panaghiot, Panait Scordelea, s-a născut în 1752 la București și a decedat după anul 1828. El a fost înmormântat în cavoul familial din ograda bisericii „Sfântul Nicolae”, la fel și soția sa, Elena. Panaghiot Scordeli a venit în Basarabia din București în anul 1803. În 1828, se adresează către Adunarea Deputaților Nobililor Basarabeni cu cererea de a fi înscris în „cadrele cărții Nobilimii Basarabene”, în cererea sa menționând că este proprietar al moșiei Mana, „primită ca zestre din partea soției, de pe care anual obțin venit de 600 lei”.

Unul din fiii săi, boierul Constantin Scordelea, întemeietorul bisericii, s-a născut în 1804 și a participat la marșul din a doua campanie turcească din anul 1829, fiind în regimentul de infanterie Ecaterinburg. În 1833, pe motiv de boală, se retrage din armată. Împreună cu soția sa, Maria, au ridicat în sat o casă mare și frumoasă, dar care mai târziu a fost distrusă în urma unui cutremur puternic [în noiembrie 1940, nota mea, P.G.]. A decedat la vârsta de 70 de ani (1874), fiind înmormântat, împreună cu soția sa, Maria Chirica, în cavoul familiei.

Gimnaziul din Mana

În prezent, în gimnaziu își fac studiile 55 de elevi, iar corpul didactic este format din 9 profesori. Clasele de a IV-a și a VII-a lipsesc, iar elevii din clasele a II-a și a III-a fac împreună lecții, pentru că în fiecare clasă sunt doar câte 4 copii. În școală sunt doar 7 săli de clasă.

În anii 1999-2000, a existat o tentativă a autorităților de a închide școala din satul Mana. Timp de 6 luni, profesorii, împreună cu părinții și copiii, au protestat împotriva acestei decizii a Direcției de învățământ din Orhei, cerând cu insistență redeschiderea școlii. De fiecare dată, la 2 octombrie, în școală se organizează matinee, dedicate scriitorului Paul Goma.

Profesoara de istorie, Maria Țăruș, care predă și ore de matematică, ne-a spus că elevii nu dispun de suficiente manuale de istorie. Învățătoarea de la clasele II și III, Maria Colesnic, ne-a spus că nu este ușor să lucrezi în astfel de condiții, cu copii de diferite vârste, pentru că au diferite interese, dar și programele școlare sunt diferite. Pentru că numărul de copii este prea mic, și sporurile la salariu pentru diriginție, controlul caietelor etc. sunt înjumătățite.

Am întrebat-o pe Galina Covalschi, mamă a doi copii, cât a cheltuit pentru a-și putea duce cei doi copii la școală. Ea ne-a răspuns că a avut nevoie de 3 mii de lei, și, pentru că salariul ei de femeie de serviciu este de 460 de lei, a fost nevoită să muncească și cu ziua, pentru a aduna banii necesari.

Pentru a-și lua salariile, profesorii trebuie să meargă în comuna Seliște, la 9 kilometri, unde se află primăria și contabilitatea – și așa lună de lună. Pentru a ușura situația profesorilor, la Seliște merge după salarii doar directoarea școlii, Valentina Savițchi.

În sat nu există o sală sportivă. Pe frontispiciul singurului magazin alimentar este scris „Prodtovari” (produse alimentare), deși în sat nu-i nici o familie de ruși.

Biblioteca

Fondul de carte este aproape inexistent, majoritatea cărților fiind în grafie rusească. Din totalul de 4.349 de cărți, 447 sunt în limba română cu grafie latină, 347 în limba rusă, majoritatea fiind însă, pe lângă manualele școlare, cărți din anii 60, scrise în grafie chirilică sau cărți în limba rusă. Există, datorită unor donații, și cărțile lui Paul Goma. Bibliotecara Agafia

Tihon, care este și profesoară de muzică, și de educație tehnologică, ne-a spus că cele mai solicitate sunt cărțile în limba română cu grafie latină și cele ale lui Paul Goma. În școală funcționează cercul vocal „Vocile primăverii” și un cerc dramatic.

Tinerii din localitate

În preajma casei de cultură, unde te temi să intri ca să nu-ți cadă ceva în cap, am vorbit cu trei tineri din sat, care învață la liceele din Orhei, despre posibilitățile lor de a-și petrece timpul liber. Doar unul din ei ne-a spus că ar dori să revină în sat, după ce ar „merge în străinătate să facă bani pentru casă și tot ce trebuie”. „Tata lucrează în Italia, nu vrea să vină, dar eu aș vrea să trăiesc aici, în satul Mana, să fac ceva bani, să construiesc o casă. Pentru satul meu, aș vrea să fie frumos, o școală ca lumea, o casă de cultură...” ne-a spus Iulian. Casa de cultură din satul Mana, care este lipsită de energie electrică, în timpul zilei este loc de joacă pentru copii.

În prezent, în satul Mana au rămas peste 400 de locuitori, majoritatea tinerilor fiind plecați la muncă peste hotare, destinațiile fiind Italia, Portugalia, Spania, Federația Rusă etc.

Potrivit Valentinei Saviăchi, în anul școlar 2007-2008 vor fi doar 2-3 copii de 7 ani, care vor merge în clasa I. În anul de studii 2006-2007, în clasa I au mers 6 copii. În prezent, grădinița este frecventată de 37 de copii de toate vârstele, începând de la 2 ani.

Referindu-se la perioada de închidere a școlii, în anul 2000, Valentina Savițchi ne-a spus că unul din motivele principale pentru care părinții și profesorii au insistat ca școala să continue să rămână în satul Mana a fost situația materială a familiilor cu copii. „În sate, știți cum e situația, nu ai cu ce să-i îmbraci pe copii, să-i încălți, este o lipsă acută de finanțe, o situație materială dificilă. Ar vrea și părinții ca școala să rămână în sat, să nu fie nevoiți să-i ducă la școlile din satele vecine”, a spus directoarea școlii. În sat, mulți copii au fost lăsați în grija bunelor, care nu-i pot însoți pe copii la altă școală. Unii nici nu-și permit să-și ia îmbrăcăminte, încălțăminte, vin la școală în saboți, în caloși. Anul trecut, 6-7 copii nu au putut veni la școală, pentru o anumită perioadă, din cauză că nu au avut cu ce se încălța.

Ne întrebăm de ce satul Mana, această localitate pitorească, deși lovită crunt de sărăcie (se află pe șoseaua ce duce spre Mănăstirea Curchi), nu a fost inclusă în mult-discutatul proiect „Satul moldovenesc”? De ce Casa de cultură, construită la începutul anilor '80, care poate fi renovată, nu a fost inclusă în lista celor ce vor fi reparate cu bani de la Bugetul de Stat, prin intermediul Ministerului Culturii?

În cazul satului Mana e nevoie de ajutor, nu de vorbe.

Ecaterina Deleu, FLUX

Doamne, Dumnezeu! Dar oamenii din Mana trăiesc chiar mai rău decât în urmă cu 70 ani! Pe timpul apostolatului părinților mei era greu, era sărăcie, era inerție, dar măcar exista speranța că mâine va fi mai-bine. Și a fost mai-bine - nu în ritmul dorit de oameni, dar era, se putea. Or de peste o jumătate de veac orizontul li s-a închis. Singura lor speranță este să lucreze în străinătate. Mai ales în Italia. Bine, bine, bărbații se duc să lucreze la-orice - dar fetele? Femeile? Mi se încrețește carnea pe mine când mă gândesc că fetișoara blondă (fil-

mată de Mariana Sipoș, pentru “Strict Secret”, cea care o informase că bunelu-său fusese coleg de clasă cu mine) va fi lucrînd în Italia; la-orice...

La scurt timp după Juraveli, am primit de la autoarea reportajului textele (sunt două) și vreo zece fotografii din Mana. I-am scris, mulțumindu-i. Simt că am să-mi nuantez răspunsul dat Valentinei Savițchi.

Israelul zice că a ridicat blocusul, dar... nu va fi efectivă retragerea din Liban înainte de 22 septembrie. De ce nu înainte de 22 septembrie? Pentru că... atunci este Nou An Evreiesc, pardi!

Sâmbătă 9 septembrie 2006

De câteva zile sunt sâcâit de un amănunt-esențial:

Dan Culcer a vrut musai să știe din gura mea dacă cetățenia mi s-a retras “oficial așa cum s-a întîmplat cu Țepeneag”? Și că nu putem cere redarea dacă nu mi-a fost ridicată oficial prin decret. Am citit mesajul seara, m-am înfuriat, încât n-am dormit noaptea. A doua zi am constatat că ceilalți din grup nu luaseră în seamă întrebarea - așa am făcut și eu, crezînd că prietenul Culcer va fi aflat singur cum stă treaba. Ei bine, nu: ieri spre seară mi-a telefonat, ca să afle, fiindcă este foarte important ca semnatarii să știe ce semnează...

Mi-am ieșit din țâțâni: de ce el, Culcer, dintr-o generație apropiată de a mea, venit din România, nu picat din lună îmi pune o astfel de întrebare? El nu a priceput iritarea mea: voia să știe, fiindcă anumiți postulanți la adeziune au pus această întrebare...

Nu m-am mai putut stăpâni, am ridicat tonul și nu l-am mai lăsat să vorbească, până nu am terminat ceea ce îmi imaginam că știa, că trebuia să știe, după atîta timp de prietenie, de colaborare, de răsfoire măcar a cărților mele - crezînd că dacă citise, în ele, despre “asta”, chiar ținuse minte ce citise:

Eu sunt unul dintre sutele de mii “bandiți”, de “dușmani ai poporului” - care nu are “hârtii”:

- Securitatea de la Sibiu nu mi-a dat nimic la-mână în vara anului 1952, când, după opt zile de îndeaproape-cercetare, mi-a făcut vânt pe poartă;

- Securitatea nu mi-a dat nimic la-mână în noiembrie 1958, când mi-a dat drumul din Gherla, după expirarea condamnării - adevărat, nu aveam să evadez-acasă, ci în domiciliu obligatoriu. Dacă existase ceva-la-mână, apoi fusese o declarație-tip, șapirografiată, vîrîță sub nas și semnată de mine, în semn de promisiune că nu voi “divulga” niciodată, nimic din ceea ce am aflat (sic) în timpul detenției, altfel, rigorile legii... etc etc. Oricum, nu am primit nimic “oficial”, vorba lui Culcer, pentru a mă putea justifica - eu! - în fața unor persoane dispuse să semneze Apelul cerînd... *repunerea mea în drepturi*, cu condiția de a le prezenta - eu, lor - dovezile scrise că... acele drepturi îmi fuseseră luate oficial!;

- În 1963, când, în sfârșit, Securitatea m-a dat afar' pe poarta... Bărganului domiciliobligatornic, nu mi-a dat nici o hârtie din care să reiasă că mă ținuseră 5 ani ca "supliment" de dușmănozitate - doar un alt buletin de identitate, acesta fără, sub fotografie, citeață, indicațiunea: **D.O.** (Domiciliu obligatoriu). Aș putea pretinde că Securitatea în loc să-mi dea un act justificativ, mi l-a furat și pe acela (buletinul cu **D.O.** sub fotografie);

- În septembrie 1968, ca proaspăt membru de partid (intrasem după invazia Cehoslovaciei de către sovietici), mi se alcătui se fișa, la serviciul de Cadre din Piața Amzei. După trei sferturi de oră în care povestisem viața mea cea fericită, numai cânt și voie bună, ajunseseam la "liberarea din Gherla" și... Tovarășa cadristă m-a oprit, făcându-mi semn să trec mai departe. Am zis că nu trec nicio-mai-departe, fiind vorba de cinci ani din viața mea. De acea data Cadrista a spus că pe ei - "noi"-ul cunoscut - nu-i interesează aceste "episod", să trec mai departe. Am repetat: nu "trec". După o lungă pauză în care ne-am privit ochi în ochi cu toată dragostea care ne mistuia prin flacăra-i înaltă, Tovarășa Cadroasă (ce-o mai fi făcând dânsa? O fi și ea "om de afaceri prosper", ca tot securistul - că tot se purta cu pantofi de cazarmă, fără toc - să fi crăpat? - fie-i țărâna grea!) s-a răsucit către secretara-dactilografă și a dictat:

«Scrie, tovarășa: "*În perioada noiembrie 1958-aprilie 1953 tovarășul nostru a îndeplinit alte funcții*"»

Și acest episod a fost scris în mai multe rânduri, însă va trebui să mă consolez cu trista realitate: nu tot ce am scris eu - și a fost publicat - a fost citit măcar de oamenii apropiați mie; și mai ales: nu tot ce au citit cândva prietenii mei (sau le-am povestit eu) a fost ținut-minte. Ce pretenții: nu-i destul că m-au citit, n-oi fi poftind să recite largi pasaje din biografia mea cea lungă !?

M-a amărît, m-a otrăvit cererea-cerință a lui Dan Culcer. Am reacționat atât de violent poate fiindcă în ajun un alt prieten bun, deși fusese în miezul evenimentelor, "ținea minte" că fusesem invitat la Cotroceni de Constantinescu - iar eu refuzasem; că fusesem "reprimit" în Uniunea Scriitorilor - eu însă refuzasem; că mi se propusese o revistă - eu refuzasem!

Uneori/adeseori mă întreb dacă nu le cer prea mult oamenilor. După ce mă dedau șovăielilor o vreme - doar și eu mă cred intelectual, ca voi! - răspund: Nu, nu le cer luna de pe cer, ci oleacă de normalitate;

Adeseori/uneori mă întreb cum aș reacționa în locul lor? După ce mă șovăi(esc), răspund:

Eu nu mai pot fi în locul lor, după atâta amar de timp în care ei m-au lăsat să mă descurc singur, "cu prostiile-mi", ba au fost activi în a mă condamna, în discuții prietenești între ei; în ședințe publice; la ziar. Adică tot eu, victima lor, să mă... pun în locul lor? «Tu ce-ai fi făcut în locul meu?», mă chestionează cu aplomb denunțătorii mei, votanții "măsurilor drastice" - ca în legendara ședință a Consiliului din

toamna anului trecut în care au fost unanimiști în a-l acuza pe LIS de complicitate la... antisemitismul lui Goma? În gura acestor setoși de a schimba locurile («Pune-te în locul meu...») nu este rugămintă, ci somație; chiar acuzație - că de ce nu mă pun?!). Le-aș răspunde - și chiar le răspund: Vă bag în pizdele mamelor voastre de ticăloși, de târători pe burtă la nivelul bocancilor șefului, oricine ar fi el : Z. Stancu, V. Teodorescu, Macovescu, D.R. Popescu, Dinescu, Ulici, Uricariu, Manolescu! - precum și al următorului, oricare-ar fi el și oricât de mare-scriitor, în intimitatea-i proprie și personală.

Duminică 10 septembrie 2006

Aseară, Baba Prodi anunța cu surle și (s)trâmbe că, în urma convorbirilor - ale lui! - cu președintele Siriei, Assad, acesta și-a dat acordul pentru... grăniceri internaționali pe toată lungimea graniței dintre Liban și Siria. Cancelariile au salutat performanța italiană, au comparat-o favorabil cu nereușita, ba chiar refuzul Franței de a face un astfel de demers, s-a discutat chiar dacă ostașii aceia - italieni - vor purta uniformă sau ba. Prodi a zis că ba; vor fi în uniformă... civilă (adausul meu, veninos); și că nu vor fi înarmați. Israelul exulta, toată lumea era băiat bun - iar eu mă întrebam ce alt "mic serviciu" va mai impune Israelul...

Azi dimineață cade desmințirea (ce dracu' făcuseră sirienii aseară, de nu fuseseră prompti: chef-maici? și ei?): nici vorbă ca Assad să fi încuviințat ce zicea Prodi că era gata-câștigat. La care Prodi ridică din umeri și zice că *așa* a înțeles el...

Dacă *așa* se face politica... Nu mai știu ce să cred.

După ce citisem textele scrise în *Flux* de Ecaterina Deleu, mi-am înmuiat determinarea de a refuza botezarea gimnaziului din Mana cu numele meu, de a fi de acord cu o placă comemorativă. O bună parte din dimineața zilei de ieri am consacrat-o unei scrisori - poștale - adresată Valentinei Savițchi, anunțînd-o că îmi schimbasesm oarecum pozițiunea. Iat-o:

Paris, 8 septembrie 2006

Dragă Valentina Savițchi,

Ieri, după convorbirea telefonică avută cu Dvs., am primit de la D-na Ecaterina Deleu textele publicate în ziarul *Flux* de la Chișinău. M-au impresionat și m-au determinat să nuanțez răspunsul negativ dat prin telefon - anume:

- Ce ați spune dacă gimnaziul s-ar numi: "Maria și Eufimie Goma"? La urma urmei ei au făcut primul local de școală - cel cu Calidorul, chiar dacă acela a fost dezafectat.

- Eventual, pe o "placă" să fie scrise numele lor și al meu.

(Detalii:

- "Maria Popescu Goma, născută în 1909 la Chiștelnița, Orhei, decedată la București în 1974;

- "Eufimie Goma, născut în 1909 la Ciocâlteni, Orhei, decedat în Vad, Făgăraș;

- "Petre Goma" - nu cunosc nici data exactă a nașterii nici a morții - pe atunci Mana ținea de comuna Vatici).

Ce spuneți de acest compromis? Împăcăm capra cu varza, secera cu ciocanul...

Pentru că telefonul e costisitor, pentru că internet nu aveți, vă propun să-mi scrieți prin poștă - dar simplu, nu recomandat: tot atâta timp face, apoi nu mă obligă să merg la oficiul poștal (sunt imobilizat în casă de câțiva ani...).

Dacă există cineva care să consulte registrele tare aș vrea să aflu *când, exact, au început părinții a funcționa în Mana;*

- Din registrele de stare civilă: *data nașterii și a decesului fratelui meu Petre.*

Nu vreau să vă ofensez (din contra!), dar trebuie să aflu vârsta Dvs. ca să știu din care generație de "Savițchi" faceți parte. Dacă sunteți născută Savițchi sau ați primit acest nume prin căsătorie. Îmi aduc aminte că existau numeroși Savițchi în Mana - și nu doar în Mana.

În filmul Marianeii Sipoș ("Strict secret") există următoarea scenă (mută): Dvs. vă apropiați de aparatul de filmat, avînd în stînga două fete: una - cea mai mică - citește un ziar; cealaltă este mai mare (să fie fiicele Dvs.); în stînga o adolescentă blondă - despre ea spunea Mari-ana Sipoș că intrase în vorbă, spunînd că bunelul său fusese coleg de bancă cu mine. Puteți să puneți nume pe aceste persoane-personaje?

Sunt destule întrebări pentru un prim contact. Până la al doilea, vă îmbrățișez... prin poștă.

Al Dvs. consătean,

Paul Goma

Ieri, la Tel-Aviv, manifestație... de masă. Israelienii cer socoteală guvernului pentru "înfrîngerea usturătoare" suferită de Israel în Liban.

Dacă eu aș fi folosit fără ghilimelele citării *înfrîngerea usturătoare*, mi-ar fi sărit în cap toți holocaustologii, mai vîrtos israeliștii, toți *goi*-ii filoevrești: Manolescu, Gârbea, Dan Pavel, Marta Petreu, Laszlo, Pecican, Antonesei, Andreescu, Mușat, Lefter tratîndu-mă de "antisemit", ba chiar de negaționist!

De ce nu și-or fi vîzînd evreii de necazul, de înfrîngerea lor? De ce nu fac bilanțul onest al acțiunilor lor neoneste?

Ei, de ce! Pentru că ei nu acceptă să-și facă autocritica în mod bolșevicesc, aceea-i pentru *goi*, doar aceia pot fi făcuți vinovați de ce-a fost, ce este, ce va fi.

Azi o emisiune-dezbatere la TV franceză despre războiul din Liban. Ocazie cu care am aflat:

- Israelul a pornit la război cu scopul de *a... remodela harta Orientului Apropiat.*

Deci nu pentru a-și recupera ostatecii; nici pentru a-i nimici pe hezbollahi - considerați, la începutul campaniei cantitate neglijabilă.

La dezbateri au participat jurnaliști acreditați în Israel, în Liban,

pe lângă Țahal. Din gura lor am aflat:

- Jurnaliștilor care ceruseră autorizația de a-i însoți pe militarii israelieni pe front autoritățile li s-a lăsat libertate totală: au filmat ce au vrut, ce au putut, în principiu ar fi trebuit să verifice materialul filmat, dar nu au făcut-o - de aici impresia transparenței;

- Jurnaliștii care filmaseră în Liban au cunoscut constrângeri: după bombardamente nu aveau acces la locurile bombardate decât după ce hezbollahii își recuperau morții și răniții din ruine;

Înapoi:

- în Israel, pentru telespectatorii israelieni televiziunea lor nu difuza scene de distrugere, de moarte din Liban, deci nu erau informați de ceea ce făcea, cu adevărat, Țahalul în Liban;

- în Liban, telespectatorii putuseră vedea toate canalele străine - inclusiv postul TV al hezbollahilor care a continuat a emite și după ce i-a fost distrus sediul. Deci: televiziunile străine nu puteau difuza decât scene filmate după "curățirea terenului" de către hezbollahi - pentru ca aceștia, morți sau doar răniți să nu fie recunoscuți (de israelieni).

A fost transmis și un fragment dintr-un interviu luat unui mare șef militar israelian. Te-ai fi crezut într-un film de ficțiune, atât de vehement îl interoga jurnalista. La toate întrebările, la toate acuzațiile generalul răspundea. Numai la ultima întrebare (difuzată) - anume: știe el, militarul, cât de nefavorabilă, chiar ostilă a devenit opinia publică internațională în urma comportamentului armatei israeliene în Liban? - a răspuns:

«Puțin îmi pasă de opinia internațională, eu îmi apăr țara, Israelul!» - ceea ce ar fi răspuns oricare militar, oricând, numai că există bănuiala că acel general nu știa ce făcuseră artileria terestră, de coastă, aviația israeliană, mai ales ultima ispravă a sa: lansarea de "bombițe" mult după decretarea Păcii...

Iată deci o nouă manieră de a manipula propria populație : îi lași pe jurnaliștii străini să-și bage nasul în toate secretele... interne - dar le interzici propriilor cetățeni aflarea realității externe, cea de pe "câmpul de bătaie" și mai cu seamă isprăvile care țin de crime de război și de crime contra omenirii ale armatei tale.

Luni 11 septembrie 2006

Și ieri a fost o zi istovitoare pentru mine, însă când mă gândesc la Flori și la Mircea Stănescu, la Valerian Stan (am înțeles că va pleca la țară, la cules via), mă simt mai ne-oropsit.

Ieri, după o vizită la Tel Aviv, Blair a anunțat că el se duce la palestinieni, să discute cu ei - amical... Numai că palestinienii i-au făcut cunoscut că nu au ce discuta cu un dușman declarat al lor, încurajator al represiunilor israeliene - oricum, șeful unui guvern care nu protestase vreodată împotriva distrugerilor, asasinatelor la care se dedau israelienii, în fiecare zi lăsată de Allah - și care fusese principa-

lul inspirator al deciziei de a suspenda ajutorul UE pentru Palestina; cel care a aprobat și hotărîrea israelienilor de a nu mai plăti banii cuveniți palestinienilor pentru produsele băștinașilor, comercializate de statul evreu...

Numai că politica e... politică: după amiază palestinienii au acceptat vizita, iar Blair, ca o floare, s-a prezentat la Ramallah, la sediul guvernului...

A fost întâmpinat de urletele mulțimii palestiniene și de lozinci pofindu-l să se care la el acasă, ca un dușman declarat al lor; cei interogați de presă și-au manifestat indignarea față de obrăznicia lui Blair de a se arăta abia acum - dar unde fusese timp de trei luni de zile, de când începuse războiul din Liban? În vacanțe în Caraibe, de unde nu se mișcase, deși în Anglia avuseseră loc evenimente îngrijorătoare? Unde era el, când, înfrânți, umiliți în Liban, israelienii s-au năpustit cu toată forța armată împotriva palestinienilor, socotiți vinovați de papara încasată de la hezbollahi de ei, tarii-marii-davizi ? De ce s-a arătat acum? A, vrea să părăsească scena politică britanică cu blazonul dat la spălat, printr-o acțiune în favoarea (sic) palestinienilor...?

Între timp, cum se zice, la "amicala întâlnire", Blair, în loc să-și facă o cât de cât autocritică pentru atitudinea lui trecută, în discursul ținut a vorbit despre... dreptul Israelului de a exista!; despre faptul că Hamas este o forță teroristă; despre "refuzul" palestinienilor de a dialoga cu israelienii! Acest individ, fost strălucit om politic, s-a dovedit a fi devenit o cârpă, o ștergătoare pe care își desprăfuiseră bocancii israelienii de cea mai proastă calitate (Olmert și ai săi), și i-o/i-l trimiseseră palestinienilor; un ins incapabil să lege două cuvinte rezonabile, măcar mincinos-diplomatice, ca răspuns la cererea palestinienilor de a interveni pentru ca Israelul să le restituie banii datorți pentru munca lor...

Aseară nu aș fi privit emisiunea "Ripostes" de pe 5, a bostănosului Moati, dacă nu aș fi (între)văzut că participă și Jack Lang. Și nu am regretat. "Prietenul tău Jack", cum mă tachinează Filip, s-a dovedit a fi și mai simpatic și mai "pozitiv" după criteriile Monicăi Lovinescu. A fost pe dată agresat, atât de Dovleac Moati («De ce v-ați dus în Iran - nu știți că Iranul a declarat că va șterge de pe fața pământului Israelul?»), cât și de "expertul militar Servan", un Moș Teacă încă june, dar diminuat cât un centenar: «Nu v-ați dat seama că *nu era momentul* (sublinierea mea și trimiterea la gândirea de sfeclă furajeră a Monicăi Lovinescu, a lui D.C. Mihăilescu și în general a intelectua-lului român de la ora' și sa', cel zăbavnic, pentru care *niciodată nu-i momentu* ') pentru o vizită în Siria, apoi în Iran?». A participat și noul ambasador al Israelului în Franța, un tip foarte spălat, foarte cultivat, foarte îngrijit îmbrăcat - dar căruia nu îi era de folos cultivatura, nici costumatura, fiind el putred până în măduva oaselor, ca un diplomat israelian, care nu va apăra interesele... adevărului, ci ale din-contrei.

Și să nu-l uit pe Eduard Baladur, fostul prim-ministru (l-am cunoscut în urmă cu peste două decenii în casa lui Radu Roșca). A fost și el... pozitiv.

Subiectul logic rămâne însă Lang, “candidat la candidatură”. El nu s-a declarat, fiind disciplinat elefant al Partidului Socialist: așteaptă aprobarea Comitetului Central... Dar are comportament de prezidențiabil.

A fost atacat de la început de Moati - care a citat dintr-un articol al puțoiștului virgiltănăsișt B.-H. Lévy în care Lang era tratat de... antisemit - alt evreu antisemit! Remarcabilă a fost stăpânirea de sine a “antisemitului”: a răspuns, nu lui BHL - bine a făcut - ci acuzației că s-ar fi... autoautorizat să fie “purtător de cuvânt al dreptei” - și a dialogat cu “nefrecventabilii sirieni, iranieni”. Lang a explicat: el este “un om de pace”, iar pacea merită dialog chiar cu sirienii, cu iranienii - fiindcă ei sunt actorii principali ai politicii Orientul Apropiat. Baladur l-a aprobat, l-a susținut. Ambasadorul i-a umblat lui Lang pe la subțioară: «Dumneavoastră, prieten al Israelului, să dialogați cu Iranul...» - mai lipsea să-i arate obrazul, ca pe la noi, pe meleaguri. Ciudat, neobișnuit în emisiunile lui Moati din care iese învingător el și Israelul - aseară balanța a înclinat (impresia și dorința mea, de telespectator) înspre Lang-Baladur, care au apucat să spună că în Orientul Apropiat nu va fi pace atâta vreme cât Israelul și USA se vor împotrivi aplicării drepturilor legitime ale palestinienilor... Bostan-Moati începuse să dea din mâini, morișcos, în semn că emisiunea s-a terminat, gata, să nu mai vorbim, vorba lui Popeck, dar nu a reușit să bruieze discursurile celor doi.

Tonny Blair este un încăpățânat. În eroare. După ce a intrat în forță, nepoftit, în ograda palestinienilor, azi s-a dus ca ultimul dintre dobitoci la Beirut. A fost huiduit. Cu poftă - și cu mânie. Reacția lui: a rânjit - asimetric, nu ca Rânjeeta Rice: curgăinește. Ca și cum ceilalți ar fi cu toții boi, care se înșeală în judecată. Când a vorbit, a spus că “noi” trebuie să privim viitorul, nu trecutul. Am mai auzit recomandarea ticăloasă în gura celor care nu recunosc că au greșit - în trecut - și care vor să ne mute în viitor (acolo unde încă nu au făcut porcării).

După ce o damă libaneză a defilat prin fața celor doi vorbitori oficiali (Fuad Siniora și Tonny Blair) cu o lozincă pe care scria în engleză că Blair și Anglia lui sunt criminali - ce a rostit Albionul? Ce altceva decât: “în momentul de față trebuie să privim spre viitor, nu spre trecut”, cu exact aceeași gândire de călți tăvăliți prin dohot, ca a securiștilor, a activiștilor comuniști, care ne îndeamnă pe noi, victimele lor la... pupat Piața Endependenți și la continuat marșul pe culmi, ținându-ne pe după cap (dar nu mă poftea Iliescu, în invitația lui, să uităm ce-a fost, să pornim dimpreună la construirea viitorului României?)

Azi în America și în restul lumii occidentale comemorare a tragediei de la 11 septembrie. S-a dovedit, cu probe, că atentatele ar fi putut fi evitate. Că răzbunarea prostului (Bush cu ai săi neoconi) a fost catastrofală pentru pacea și așa fragilă a lumii. Unde sunt A. Cornea, R. Ioanid, Oișteanu, Shafir, Totok? De ce nu mai cârâie, de ce nu mai zbiară: «Toți suntem americani?» Le-au trebuit cinci ani lungi, ca să accepte că americanii și israelienii s-au înșelat, mai grav: au înșelat lumea, au grav dezinformat-o producând probe mincinoase (că Saddam e prieten cu Ben Laden; că Irakul deține arme prohibite etc) și că ei sunt “ațâțătorii”, că ei sunt criminalii?

Sau nici acum nu au acceptat că au fost și au rămas niște mizerabili propagandiști de partid israelo-americanști?

O bucurică - în fapt trei: trei pătlăgicuțe: mai mici decât cireșele. Și verzi-verzi. Mai sunt încă 7 flori - toate galllbene.

Mare lucru, natura, dom'le. Vorba lui Filip, când era el mic:

«Cine a inventat - El - pătlăgica?»

Ei, cine: tot El - Pătlăgicul Suprem.

Marti 12 septembrie 2006

Hezbollahii au organizat ieri la Beirut o mare demonstrație. Oratorul - un șeic - a spus cam așa:

‘Noi am provocat războiul, noi l-am câștigat’.

Ce minciună! Ce gafă, ce eroare!

Chiar dacă ei provocaseră războiul (de parcă ar fi de laudă!), nu ei îl câștigaseră. Nimeni nu câștigase acest război nenorocit. Oricum, războiul fusese pierdut de sutele de civili uciși, copiii, femeii, bătrâni, cu toții nevinovați; pierdut de casele distruse, de poduri, de șosele, de bisericile, de moscheile năruite, sau de cele din fâșia ocupată de israelieni pângărite cum numai sioniștii barbari sunt în stare să pângărească lăcașurile de cult ale *goi*-lor; de livezi, vii, ogoare, izvoare arate de șenilele tancurilor israeliene și infestate de “bombițe”. Colac peste pupăză: bărboșii au cerut demisia actualului guvern “antisirian”. Asta nu mai este o “scăpare”, ci o eroare care ar putea avea consecințe nefaste. Fiindcă nu cu hezbollahii (autori ai atentatelor împotriva francezilor și americanilor, în urmă cu peste zece ani) se solidarizaseră Occidentalii deunăzi, cei care, după ezitări, după tergiversări puturoase, ticăloase (USA, Anglia), în cele din urmă, au oprit mâna ucigașă a Israelului - ci cu guvernul de la Beirut, cel “antisirian”, așa slab, ineficace, neputincios de peste 20 ani (iar armata de 40), dar garant al unei cât de câte democrații. Dacă lucrurile merg pe aceeași pantă săpunită, atunci se profilează un alt război. Tot “asimetric”: de astă dată cei înarmați, cei dedați cu războiul vor fi libanezii și iți, altfel spus: hezbollahii, iar ceilalți: creștinii și o parte dintre palestinieni, musulmani; “țivili” de nevindecat, mai cu seamă urmașii direcți (!) ai fenicieninilor:

negustori și manufactorezi (am zis-o! - dar cum să fi zis: “meșteșugari”?, dar categoria asta nu-i poate cuprinde pe constructorii de nave, nici pe giuvaergii, nici pe fierbătorii-distilatorii de parfume, nici pe tiparnici - o-ho, ce mi-aș tipărnici o carte-cinci-șaizeci, la ei, în Liban - cu hârtie finlandeză garantată...)

La caz de așa ceva israelienii vor pute ședè,-n cur șî bè titiun, privind, pe sub pleoape leneșe, la întreciderea *goi*-lor, fără a mai avea nevoie de contribuția lor foaarte umanitară.

Oișteanu a fost decorat cu o înaltă distincție. La Cotroceni sau dimpotrivă, la Tăriceneștii de Râpă. Este vizibilă de aici mâna lui Taubman - dar a lui “R.Ioanid”! Observînd ei, americano-israelienii o scădere de cotă a lor, chiar și în România cea analfabetă, au dat un brânci de... “prinos de recunoștință” acestui calomniator al românilor, indicînd - ca nu cumva să fie confundat cu un holocaustolog! - că Oișteanu a fost un mare apărător al lui Eliade!

Ce ovreu șmecher de baltă boul de pui de bolșevic enkavedist (de Oișteanu vorbesc)!

Atentat în Siria, împotriva ambasadei USA. Repet, ca să înțeleg până și eu: Atentat kamikaze, în Damasc, în cartierul ambasadelor. Din cei patru kamikaze (kamikazi?) a supraviețuit unu; au fost uciși alți doi-trei sirieni din paza ambasadei, un funcționar chinez, parcă și un trecător-doi. Dar nu le-a explodat camioneta plină ochi cu butelii, “bombonnes” conținînd bum-bum. Nici un american nu a fost măcar atins.

Ca fiu al tatălui meu, cel care vedea în toate porcăriile “mâna... Rusiei cea cu muuulte stele pe drapel, plus una: a lui David”, mă întreb, ca o babă, la portiță, cu mâna la gură (ați observat, măi băieți, că nu toate babele care-și acopere gura sunt babe? și nici toate știrbe, ca să aibe ce ascunde: lipsa?):

- Cine avea interes - acum - să atace... ambasada USA din Siria? Cine știe - să fie atent la ce va răspunde, altfel nu va căpăta bursă americană, ba chiar riscă să fie antisemitizat.

Eu nu am nimic de pierdut (am pierdut tot ce putea fi pierdut, nu?), deci zic:

Așa cum în atentatul groaznic de acum doi ani în care, la Beirut a fost ucis Hariri, fostul ministru libanez, antisirian hotărît și... prieten al lui Chirac - am bănuir mâna Mossadului, tot așa acum - în ciuda... aparențelor, tot pe ei îi arăt, ca singurii care au de câștigat din confuzia iscată, dintr-un “mic război civil”. Ba aș merge mai departe: dat fiind că nici un american funcționar al ambasadei nu fost măcar zgâriat de un ciob de sticlă, de ce să nu presupunem că americanii iubiți, altfel îndrăgiți erau la curent cu atentatul... antiamerican - materie în care israelienii sunt maestri absoluți (adevărat, nu totdeauna scopul fusese atins în nobila, “excitanta” lor punere-la-cale)?

Am primit de la un anonim traducerea unui articol din *The Israel Lobby*, prestigioasa London Review of Books (vol. 28. nr. 6, 23.03.2006). Analiză aprofundată a influenței decisive a obbyului pro-israelian american asupra politicii externe și strategiei adoptate de Statele Unite în Orientul Mijlociu. Textul este semnat de doi profesori universitari americani: John Mearsheimer și Stephen Walt. În ciuda valului de critici stârnite de cele afirmate de ei, cei doi universitari se plasează de partea a ceea ce ei numesc “interesul național al SUA”, perspectiva din care își exprimă incapacitatea de a găsi o logică în alinierea politicii americane la cea practicata de lobbyul israelian în Statele Unite.”

Expeditorul se arată a fi un bun cunoscător al preocupărilor și al cărților mele, dovadă: drept titlu (sau motto?) el pune:

subiectul acesta nu va fi "ancis ptr. iventr" niciodata...

Traducere: în romanul **Astra** povesteam cum, la Sibiu, a doua campanie de epurare a cărților - cea din 1952 - fusese anunțată pe ușa Bibliotecii Astra cum nu se poate mai analfabet:

ăncis pt. iventr

Găsind, nu neapărat lucruri noi, ci confirmări ale modestelor mele comentarii pe aceeași temă și mai ales ale pornirii războiului în Irak (dovedit, în ultimele zile a fi fost o dezinformare clasică, de dimensiuni planetare) - vezi, mai ales **Jurnalele 2001-2003**, (Criterion, 2004) precum și textele publicate atunci, gășibile în **Scrisuri II și III**, gășibile pe internet, voi reproduce câteva fragmente demne de ținut minte:

“DOSAR Lobbyul israelian conduce America

“O iubire neconditionata

“De cateva decenii bune, si in special de la ‘razboiul de 6 zile’ din 1967, piesa de rezistenta a politicii americane in Orientul Mijlociu a fost relatia sa cu Israelul. Combinatia intre sustinerea constanta a Israelului si efortul necesar pentru instaurarea ‘democratiei’ in intreaga regiune a inflammat opinia publica araba si musulmana si a compromis nu numai securitatea Statelor Unite, dar si pe cea a unei mari parti a restului lumii. Aceasta situatie nu are un echivalent in istoria politica americana. De ce au fost dispuse SUA sa aseze intre paranteze propria securitate si pe cea a mai multor dintre aliatii sai, pentru a sustine interesele unui alt stat?

“Se poate presupune faptul ca relatia intre cele doua tari se intemeiaza pe interese strategice comune sau pe imperative morale irezistibile, insa niciuna dintre aceste interpretari nu poate explica nivelul ridicat al sustinerii materiale si diplomatice pe care o furnizeaza Statele Unite. Legat de aceasta, ceea ce stimuleaza politica americana in regiune deriva aproape in intregime din activitatile politice desfasurate acasa, in special din cele ale ‘lobbyului israelian’. Alte grupuri cu interese particulare au izbutit sa ocoleasca politica externa, insa niciun lobby n-a reusit sa o deturneze semnificativ de la ceea ce ar putea sugera interesul national, convingandu-i concomitent pe americani ca interesele Statelor Unite si cele ale celui alt stat - in cazul de fata Israelul - sunt in esenta identice.

“Ajutoare de miliarde de dolari

“După ‘razboiul de Yom Kippur’ din octombrie 1973, Washingtonul a furnizat sprijin Israelului, diminuându-l pe cel oferit altor state. Israelul a fost, începând din 1976, cel mai important beneficiar al ajutorului economic direct și al asistenței militare anuale, reprezentând per total cel mai mare beneficiar de după cel de-al doilea război mondial, prin suma totală de peste 140 de miliarde de dolari (în 2004). Israelul primește aproximativ trei miliarde de dolari pe an ca ajutor direct, adică aproximativ o cincime din bugetul pentru ajutor extern, și cca 500 de dolari anual pentru fiecare cetățean israelian. Aceasta marimă e dureroasă mai ales datorită faptului că Israelul e acum un stat industrial bogat cu un PIB/cap de locuitor aproape egal cu cel al Coreii de Sud sau al Spaniei. Alți beneficiari își primesc banii prin varsăminte trimestriale, în timp ce Israelul primește întreaga sumă la începutul fiecărui exercițiu bugetar, putând baga în buzunar inclusiv dobânzile aferente. Majoritatea beneficiarilor de ajutor atribuit în scopuri militare trebuie să cheltuiască în întregime aceste fonduri pe achiziții din Statele Unite, însă Israelul e autorizat să utilizeze cca 25% din suma primită pentru a-și subvenționa industria de apărare. Este singurul beneficiar care nu trebuie să dea explicații asupra felului cum cheltuie aceste fonduri, ceea ce face practic imposibilă interzicerea utilizării banilor în scopuri față de care SUA se opun, precum constituirea de colonii evreiești în Cisiordania. De altfel, Statele Unite au acordat Israelului cca trei miliarde de dolari pentru dezvoltarea de armamente, dându-i acces la cele de nivel înalt precum elicopterele Blackhawk și avioanele cu reacție F-16. În concluzie, SUA au permis Israelului accesul la informații care sunt refuzate aliaților lor din NATO și închid ochii la achiziționarea armelor nucleare.

“Și la bine, și la rău

“În aceeași măsură, Washingtonul furnizează Israelului și sprijin diplomatic constant. Începând din 1982, SUA și-au exercitat dreptul de veto în cazul a 32 de rezoluții ale Consiliului de Securitate care criticau Israelul, adică mai mult decât totalul vetourilor exprimate de toți ceilalți membri permanenți ai Consiliului de Securitate. Au blocat eforturile statelor arabe de a așeza arsenalul israelian pe agenda AIEA (Agenția internațională pentru energia atomică). Statele Unite vin în ajutorul Israelului în timp de război și îi tin partea în negocierile de pace. Administratia Nixon l-a protejat de amenințarea unei intervenții sovietice și l-a aprovizionat în timpul ‘razboiului de Yom Kippur’. Washingtonul s-a implicat profund în negocierile care au pus punct acestui război, ca și pe întreaga durată a procesului ‘etapa cu etapa’ care a urmat; la fel cum a jucat un rol-cheie în cadrul negocierilor care au precedat și au urmat Acordurilor de la Oslo din 1993.

“De fiecare dată au existat neînțelegeri ocazionale între responsabilii americani și israelieni, însă SUA au susținut continuu poziția israeliană. Un participant american la Camp David, în 2000, declară: «Mult prea des acționăm... în calitate de avocat al Israelului!». În concluzie, ambiția administrației Bush de a transforma Orientul Mijlociu are, cel puțin parțial, drept scop ameliorarea situației strategice a Israelului. Această generozitate extraordinară ar putea fi înțeleasă dacă Israelul ar poseda atuuri strategice vitale sau dacă ar avea o rațiune morală irezistibilă pentru un sprijin american. Niciuna dintre aceste explicații nu e însă convingătoare.

“Un argument ar putea fi faptul că Israelul a reprezentat un atu în

timpul razboiului rece. Dupa 1967, ca reprezentant al Americii, el a ajutat la impiedicarea expansiunii sovietice in regiune si i-a infrant umilitor pe 'clientii' Uniunii Sovietice, precum Egipt si Siria. Din cand in cand Israelul a protejat si alti aliati ai SUA (precum regele Hussein al Iordaniei), iar bravura sa militara a fortat Moscova sa-si mareasca cheltuielile pentru a-si putea sustine statele-client. De asemenea, a furnizat si informatii utile asupra capacitatilor militare sovietice.

"Sustinerea Israelului n-a fost de bun augur, complicand intre timp relatiile Americii cu lumea araba. De exemplu, decizia de a acorda 2,2 miliarde de dolari drept ajutor militar de urgenta in timpul 'razboiului de Yom Kippur' a declansat un embargo asupra petrolului impus de tarile OPEC, care a afectat considerabil economiile occidentale. Cu toate acestea, fortele armate israeliene n-au fost in masura sa protejeze interesele americane in regiune. De exemplu, SUA n-au putut conta pe Israel cand, in 1979, revolutia iraniana a provocat incertitudine la adresa securitatii aprovizionarilor cu petrol, fiind nevoite sa creeze propria Forta de interventie rapida. Primul razboi din Golf a aratat masura in care Israelul a devenit o povara strategica. Statele Unite nu puteau utiliza bazele israeliene fara sa rupa coalitia antiirakiana si au fost nevoite sa deturneze resurse (de exemplu, bateriile de rachete Patriot) pentru a impiedica Tel Avivul sa actioneze in vreun fel care ar fi putut afecta alianta impotriva lui Saddam Hussein.

"Istoria s-a repetat in 2003: cum Israelul era presat de atacarea Irakului de catre Statele Unite, Bush nu putea sa-i solicite sprijinul fara sa declanseze o opozitie araba. Asadar, Israelul a fost lasat pe tusa.

Inamicii Israelului, inamicii SUA?

"La inceputul anilor 90, si mai ales dupa 11 septembrie 2001, sustinerea de catre Statele Unite a Israelului a fost justificata prin afirmatia ca cele doua state au fost amenintate de grupuri teroriste originare din lumea araba si musulmana si de 'state ticaloase' care sustin aceste grupuri si care sunt in cautare de arme de distrugere in masa. Aceasta inseamna nu numai ca Washingtonul trebuia sa lase mana libera Israelului in privinta palestinienilor si sa nu insiste asupra unor concesii pana ce teroristii palestinieni nu sunt incarcerati sau omorati, ci si ca SUA ar fi trebuit sa tina cont de tari precum Iran si Siria.

'Prin urmare, Israelul e perceput drept un aliat crucial in razboiul impotriva terorismului, pentru ca inamicii sai sunt inamicii Americii. In realitate, Israelul reprezinta un handicap in acest razboi si in efortul mai amplu al Americii de a se ocupa de 'statele ticaloase'.

" 'Terorismul' nu reprezinta un adversar unic, ci e vorba de o strategie utilizata de un mare numar de grupari politice. Organizatiile teroriste care ameninta Israelul nu ameninta Statele Unite decat atunci cand intervin impotriva lor (ca in Liban, in 1982). De altfel, terorismul palestinian nu consta in violente dirijate din intamplare impotriva Israelului sau a Occidentului; in mare parte el reprezinta un raspuns la campania prelungita a Israelului de colonizare a Cisiordaniei si Gazei. Si mai important, a spune ca Israelul si Statele Unite sunt unite printr-o amenintare terorista comuna ascunde o relatie tip cauza-efect: SUA au o problema cu terorismul in mare parte pentru ca sunt un aliat atat de apropiat al Israelului si nu invers. Sustinerea Israelului nu reprezinta singura sursa a terorismului antiamerican, dar e importanta, ceea ce face ca razboiul impotriva terorismului sa fie mai dificil de castigat.

Nimeni nu se indoieste de faptul ca cei din conducerea Al-Qaeda, inclusiv Osama bin Laden, sunt motivati de prezenta israelienilor in Ierusalim si de situatia dificila a palestinienilor. Sprijinirea neconditionata a Israelului ii ajuta pe extremisti sa atraga sustinere populara si noi recruti.

“Cat priveste pretinsele ‘state ticaloase’ ale Orientului Mijlociu, ele nu reprezinta o mare amenintare la adresa intereselor vitale ale SUA, ci doar in masura in care reprezinta o amenintare la adresa Israelului. Chiar daca aceste state achizitioneaza arme nucleare - ceea ce nu e de dorit -, nici America, nici Israelul nu pot deveni obiect de santaj, deoarece cel care-l predica nu-si poate pune in aplicare amenintarile fara a suferi represalii teribile. Pericolul de a-i aproviziona cu arme nucleare pe teroristi e si el indepartat, deoarece un ‘stat ticalos’ n-ar putea fi sigur ca acel transfer nu va fi detectat, fiind blamat si pedepsit in consecinta.

“Relatia pe care o are cu Israelul ingreuneaza misiunea americana de a se ocupa de aceste state. Arsenalul nuclear israelian este una dintre ratiunile pentru care o parte dintre vecinii sai isi doresc arme nucleare, iar a le ameninta cu o schimbare de regim nu face decat sa contribuie la cresterea acestei dorinte.

“Tehnologie militara furnizata rivalilor

“Un ultim motiv pentru ideea regandirii valorii strategice a Israelului e faptul ca acesta nu se comporta ca un aliat fidel. Responsabilitii israelieni ignora deseori cererile americane si renunta la promisiunile facute (inclusiv angajamentele de a opri construirea de colonii si de a se abtine de la ‘asasinatete tintite’ indreptate impotriva oficialilor palestinieni). Israelul a furnizat tehnologie militara sensibila potentialilor rivali precum China, in cadrul a ceea ce inspectorul general din cadrul Departamentului de Stat a numit ‘un model sistematic si crescand de transferuri neautorizate’. Conform General Accounting Office (Curtea de Conturi), Israelul a condus de asemenea ‘operatiuni de spionaj mai agresive impotriva SUA decat orice alt aliat’. In afara de afacerea Jonathan Pollard, care a dat Israelului, la inceputul anilor 80, mari cantitati de documente secrete (ce trebuia transmise Uniunii Sovietice la schimb cu vize de iesire suplimentare pentru evreii sovietici), o alta polemica s-a declansat in 2004, cand s-a descoperit faptul ca un inalt responsabil al Pentagonului, pe nume Larry Franklin, i-a transmis unui diplomat israelian informatii secrete. Israelul nu e singura tara care spioneaza Statele Unite, insa faptul de a-si spiona principalii protectori arunca cel putin indoiele asupra valorii sale strategice.

“Argumente neconvingatoare

Valoarea strategica a Israelului nu e singura problema. Sustinatorii sai argumenteaza si prin faptul ca merita un sprijin total deoarece e slab si inconjurat de inamici; este o democratie; evreii au avut de suferit in trecut si merita prin urmare un tratament special; iar comportamentul Israelului a fost superior din punct de vedere moral celui al adversarilor sai. Daca privim cu atentie, niciunul dintre aceste argumente nu e convingator. Exista o puternica ratiune morala de a sustine existenta Israelului, dar el nu e in pericol. Din punct de vedere obiectiv, comportamentul sau trecut si prezent nu-i confera nici o baza morala pentru a-i privilegia pe israelieni in fata palestinienilor. Israelul e deseori descris precum David confruntat cu Goliat, insa comparatia inversata e mai apropiata de realitate. Contrar convingerii publice, sionistii au fost mai puternici, mai bine dotati si mai bine condusi in timpul raz-

boiului de independenta din 1947-1949, iar fortele de aparare israeliene (IDF) au obtinut usor si rapid victorii impotriva Egiptului in 1956 si impotriva Egiptului, Iordaniei si Siriei in 1967 - toate acestea inainte sa inceapa fluxul imens de ajutor american.

“Astazi, Israelul reprezinta forta militara cea mai puternica din Orientul Mijlociu. Armamentul sau conventional e de departe superior celui al vecinilor sai si e singurul stat din regiune care posedea arme nucleare. Egiptul si Iordania au semnat tratate de pace cu Israelul, iar Arabia Saudita s-a aratat si ea dispusa s-o faca. Siria si-a pierdut protectorul sovietic, Irakul a fost devastat de trei razboaie distrugatoare, iar Iranul se afla la mii de kilometri distanta. Palestiniienii abia daca au o politie eficienta, cu atat mai putin o armata care ar putea constitui o amenintare pentru Israel. Conform unei estimari din 2005, a Centrului Jaffee pentru studii strategice al Universitatii din Tel Aviv, echilibrul strategic este categoric in favoarea Israelului, care continua sa adanceasca diferentele calitative dintre propriile sale capacitati militare si forta sa de convingere si cea a vecinilor sai. Daca a-l sustine pe cel oprimat ar fi un principiu irezistibil, Statele Unite ar fi trebuit sa-i sustina pe adversarii Israelului.

“Refuzul de a acorda palestinienilor dreptul la un stat viabil

“Nici faptul ca Israelul e o democratie prietena inconjurata de dictaturi ostile nu poate explica nivelul actual al ajutorului primit: sunt destule democratii in lume, insa niciuna nu beneficiaza de un sprijin echivalent. In trecut, SUA au daramat guverne democratice si au sustinut dictatori cand aceasta le-a facilitat urmarirea intereselor - avand si azi relatii bune cu un numar de dictaturi. Unele aspecte ale democratiei israeliene sunt in dezacord cu valorile de baza americane. In comparatie cu SUA, unde indivizii sunt in principiu egali in drepturi indiferent de rasa, religie sau apartenenta etnica, Israelul a fost intemeiat in mod explicit drept stat evreu, iar cetatenia are la baza principiul legaturii de sange. Tinand cont de asta, nu e surprinzator faptul ca cei 1,3 milioane de arabi sunt tratati drept cetateni de rangul doi sau ca, recent, o comisie a guvernului israelian a constatat ca Israelul se comporta intr-o maniera ‘neglijenta si discriminatorie’ fata de acestia. Statutul sau democratic este minat in aceeasi masura de refuzul de a le acorda palestinienilor propriul stat viabil sau integralitatea drepturilor lor politice.

“ ‘Noi le-am luat tara...’

“O a treia justificare o reprezinta istoria suferintelor indurate de evrei in Occidentul crestin, in special in timpul Holocaustului. Cum evreii au fost persecutati secole la rand si nu s-au putut simti in siguranta decat intr-o patrie israeliana, sunt multi cei care astazi gandesc ca Israelul merita un tratament special din partea Statelor Unite. Crearea statului Israel a fost cu certitudine un raspuns potrivit la lungul sir al crimelor impotriva evreilor, insa aceasta a provocat in egala masura noi crime impotriva unor terti in mare parte inocenti - palestinienii. Faptul a fost bine inteles de primii responsabili din Israel. David Ben-Gurion ii declara lui Nahum Goldmann, presedintele Congresului Mondial Evreiesc:

“«Daca as fi fost un lider arab, n-as fi semnat niciodata un acord cu Israelul. E normal: noi le-am luat tara... Noi ne tragem din Israel, dar asta a fost cu 2 000 de ani in urma, si ei cu ce se aleg? Au existat antisemitismul, nazistii, Hitler, Auschwitz, insa unde e vina lor? Ei nu vad decat un singur lucru: ca am venit noi aici si ca le-am furat tara. De ce-ar accepta asa ceva?».

Ulterior, guvernantii israelieni au incercat in cateva randuri sa nege ‘ambitiile nationale’ ale palestinienilor. Pe vremea cand a fost premier, Golda Meir a facut aceasta celebra afirmatie: ?

“«N-a existat niciodata ceea ce numim palestinieni».

Presiunea violentelor extremiste si credinta populatiei palestiniene i-au determinat pe responsabilii israelieni sa se dezangajeze in Gaza si sa ia in calcul si alte compromisuri teritoriale, inasa nici Yitzhak Rabin nu a dorit sa le ofere palestinienilor un stat viabil. Asa-numita ‘oferta generoasa’ a lui Ehud Barak de la Camp David le-ar fi dat palestinienilor doar cateva bantustane lipsite de armata si aflate sub control israelian.

“Istoria tragica a evreilor nu obliga Statele Unite sa ajute astazi Israelul neconditionat.

“Raspuns la a doua Intifada

“Sustinatorii statului Israel il descriu si ca o tara care a cautat pacea indata ce a putut si care a manifestat retinere chiar si atunci cand a fost provocat. Se mai spune si ca, in schimb, arabii actioneaza cu o mare rautate. In fapt, la fata locului, actiunile Israelului nu se deosebesc de cele ale adversarilor sai. Ben-Gurion recunoscuse faptul ca primii sionisti erau departe de a fi binevoitori fata de arabii palestinieni, care au rezistat uzurparilor, ceea ce e cel putin surprinzator, tinand cont de faptul ca sionistii incercau sa creeze propriul stat pe pamant arab.

In acelasi fel, crearea Israelului in 1947-1948 a implicat actiuni de purificare etnica, inclusiv executii, masacre si violuri, iar comportamentul ulterior a fost deseori brutal, negand orice superioritate morala. In perioada 1949-1956, de exemplu, fortele de securitate israeliene au ucis intre 2 700 si 5 000 de arabi care se reintorsesera, majoritatea nefiind inarmati.

“IDF a omorat sute de prizonieri de razboi egipteni (in razboaiele din 1956 si 1967), iar in 1967 a expulzat intre 100 000 si 260 000 de palestinieni din Cisiordania nou ocupata si au inlaturat [alungat] dincolo de Inaltimile Golan 80 000 de sirieni. In timpul primei Intifada, IDF a distribuit trupelor sale ciomege si le-au incurajat sa le foloseasca impotriva protestatarilor palestinieni. Sectiunea suedeza a organizatiei ‘Salvati copiii’ a estimat ca intre 23 600 si 29 900 de copii au avut nevoie de ingrijiri medicale pentru ranile suferite pe parcursul primilor doi ani de Intifada, (...) o treime dintre ei aveau 10 ani sau mai putin. Raspunsul israelian la a doua Intifada a fost mult mai violent, determinand cotidianul Haaretz sa scrie ca IDF s-a transformat intr-o masina de ucis a carei eficacitate inspira teama, socand uneori. IDF a tras un milion de gloante doar in primele zile de Intifada.

“De atunci, pentru fiecare evreu ucis, Israelul a omorat 3,4 palestinieni, din care majoritatea erau spectatori inocenti; proportia intre copiii palestinieni ucisi si cei israelieni e si mai ridicata (5,7 la 1). Este apoi interesant de remarcat ca sionistii au utilizat bombe teroriste pentru a-i determina pe englezi sa plece din Palestina si ca Yitzhak Shamir, initial un terorist devenit ulterior prim-ministru, a recunoscut ca ‘nici etica, nici traditia evreiasca n-au putut elimina terorismul ca mijloc de lupta’. Recursul palestinienilor la terorism e regretabil, inasa nu surprinzator. Palestinienii gandesc ca nu au la indemana niciun alt mijloc de a-i obliga pe israelieni sa accepte concesii. Dupa cum a admis intr-o zi Ehud Barak, daca s-ar fi nascut palestinian, ar fi devenit membru al unei organizatii teroriste.

“Prin urmare, daca nici argumentele strategice, nici cele morale nu pot

explica sprijinul Americii fata de Israel, cum sa ni-l explicam?

“Moderatii si intransigentii

“Explicatia consta in forta inegalabila a lobbyului israelian, definit drept coalitia prolixa a indivizilor si organizatiilor care lucreaza activ pentru a orienta politica externa a SUA intr-o directie proisraeliana. Aceasta nu inseamna insa ca este o miscare unita cu o conducere fixata sau ca toti membrii sai sunt in totalitate de acord in toate chestiunile. Nu toti evreii americani fac lobby, deoarece Israelul nu reprezinta un subiect pentru un numar mare dintre ei. In urma unei anchete desfasurate in 2004, de exemplu, in jur de 36% din acestia au declarat ca nu se simt foarte legati emotional sau deloc de Israel. Apoi, evreii americani au puncte de vedere diferite in privinta politicilor israeliene specifice. Multe dintre principalele organizatii ale acestui lobby (precum Comitetul pentru afaceri publice americano-israeliene si Conferinta presedintilor principalelor organizatii evreiesti) sunt conduse de persoane intransigente, care sustin in general politica expansionista promovata de partidul Likud, inclusiv ostilitatea fata de procesul de pace de la Oslo. Majoritatea evreilor americani sunt, dimpotriva, mai inclinati sa accepte concesii fata de palestinieni, iar cateva grupuri precum Jewish Voice of Peace sustin chiar cu tarie astfel de initiative.

In ciuda acestor diferente, atat moderatii cat si cei intransigenti sunt cu totii in favoarea unei sustineri absolute a Israelului. Liderii evreilor americani se consulta deseori cu responsabilii israelieni, pentru a se asigura ca actiunile lor contribuie la avansul obiectivelor israeliene. Cum a notat la un moment dat un activist al unei importante organizatii evreiesti: ‘Spunem deseori: «Aceasta e politica noastra in chestiunea x, insa trebuie sa verificam ce gandesc israelienii.» Ca si comunitate, procedam mereu astfel’. A critica politica israeliana reprezinta un prejudiciu grav, iar a face presiuni asupra Israelului e de neconceput.

Edgar Bronfman Sr., presedintele Congresului Mondial Evreiesc, a fost acuzat de ‘perfidie’ deoarece il invita printr-o scrisoare pe presedintele Bush, la mijlocul lui 2003, sa convinga Israelul sa limiteze constructia controversatei ‘bariere de securitate’. Acesta a fost criticat astfel: ‘Este un gest obscen ca presedintele Congresului Mondial Evreiesc sa-l incite pe presedintele SUA sa reziste politicii promovate de guvernul israelian’.

“Cand Seymour Reich, presedintele Forumului politic israelian, a sfatuit-o, in noiembrie 2005, pe Condoleezza Rice sa ceara Israelului sa redeschida un punct critic de trecere a frontierei in Fasia Gaza, actiunea sa a fost denuntata drept ‘iresponsabila’. In cadrul principalului curent evreiesc nu e loc pentru o prospectare activa impotriva politicii legate de securitatea Israelului. Retragandu-se in fata acestor atacuri, Reich a anuntat ca ‘termenul «presiune» nu face parte din vocabularul meu atunci cand e vorba de Israel’.

“Lobbyul cel mai puternic

Evreii americani au creat un numar impresionant de organizatii pentru a influenta politica externa americana, intre care AIPAC (American Israel Public Affairs Committee) e cea mai puternica si mai cunoscuta. In 1997, revista Fortune a cerut membrilor Congresului sa enumere lobbyurile cele mai puternice la Washington. AIPAC a fost plasat pe locul doi dupa Asociatia americana a pensionarilor (AARP), insa inainte de AFL-CIO (Federatia americana a muncii - Congresul organizatiilor industriale) si National Rifle Association (cea mai veche organizatie a detinatorilor de

arme). O ancheta similara a cotidianului National, din martie 2005, ajunge la aceeasi concluzie, plasand AIPAC pe locul doi, la egalitate cu AARP. Din acest lobby mai fac parte si evanghelisti crestini binecunoscuti precum Gary Bauer, Jerry Falwell, Ralph Reed si Pat Robertson, cu totii, ca si Dick Armey si Tom Delay, fosti reprezentanti ai majoritatii in Camera Reprezentantilor; toti cred ca renasterea Israelului reprezinta implinirea unei profetii biblice si sustin agenda expansionista a acestuia; a actiona altfel, gandesc ei, ar insemna a contrazice vointa Domnului. Ne-evreii neoconservatori precum John Bolton, Robert Bartley (fost redactor la cotidianul Wall Street Journal), William Bennett, fost ministru al educatiei, Jeane Kirkpatrick, fost ambasador la ONU si influentul editorialist George Will sunt si ei aparatori ferventi ai Israelului.

“Tipul american de guvernare pune la dispozitia activistilor numeroase moduri de a influenta procesul politic. Grupurile de inte-rese ii pot influenta pe reprezentantii alesi si pe membrii biroului executiv, contribuie la campanii electorale, voteaza la alegeri, incearca sa modeleze opinia publica etc... Cheltuiesc o cantitate disproportionata de energie de influenta atunci cand se angajeaza sa convinga asupra unei chestiuni fata de care majoritatea populatiei manifesta indiferenta. Politicienii au tendinta de a-i satisface pe cei care se intereseaza de un subiect, chiar daca numarul lor e mic, convinsi fiind ca restul populatiei nu-i va penaliza daca vor actiona in consecinta. Dupa principiile sale de baza de functionare, lobbyul israelian nu difera de cel al fermierilor, al sindicatului otelarilor sau textilistilor, sau de oricare alt lobby etnic. Nu e nimic abuziv in faptul ca evreii americani si aliatii lor crestini incearca sa influenteze politica americana. Activitatile lobbyului nu reprezinta o conspiratie de tipul celei care apare in instrumente de promovare de genul Protocoalelor Inteleptilor Sionului. In majoritate, indivizii si grupurile care-l compun nu procedeaza altfel decat alte grupuri de interese, dar o fac mult mai bine. In schimb, grupurile de interese proarabe, in masura in care exista, sunt slabe, ceea ce faciliteaza in mare masura demersul lobbyului israelian.

“Presiuni asupra Congresului

“Lobbyul urmeaza doua strategii ample. In primul rand, isi utilizeaza marea influenta pe care o are la Washington pentru a face presiuni asupra Congresului si biroului executiv. Indiferent de opinia unui legiuitor sau a altuia, a unui politician sau a altuia, lobbyul incearca sa faca in asa fel incat sprijinul Israelului sa fie o alegere potrivita. In al doilea rand, acesta incearca sa se asigure ca discursul public asaza Israelul intr-o lumina pozitiva, repetand miturile privind crearea sa si aparandu-i punctul de vedere in discutiile politice. Scopul este acela de a impiedica obtinerea de catre comentariile critice a unei audiente echitabile in arena politica. Controlarea dezbatelor e esentiala pentru garantarea sprijinului american, deoarece o discutie sincera pe tema relatiilor americano-israeliene i-ar putea determina pe americani sa favorizeze o politica diferita.

“Un punct-cheie al eficacitatii lobbyului il reprezinta influenta sa in Congres, unde Israelul e practic imunizat la orice critica. Acesta re-prezinta un demers remarcabil, deoarece Congresul lanseaza rareori subiecte contestabile. Cand vine vorba despre Israel, criticile potentiale dispar. O explicatie: unii dintre principalii sai membri sunt sionisti crestini precum Dick Armey, care declarase in septembrie 2002:

«Prioritatea mea in politica externa este protectia Israelului».

“Ne gandim totusi ca prioritatea tuturor membrilor Congresului ar trebui sa fie protejarea Americii...”

“De asemenea, exista senatori si membri ai Congresului Evreiesc care lucreaza pentru a se asigura ca politica externa a SUA sustine interesele Israelului.

“O alta sursa a fortei lobbyului israelian e utilizarea personalului proisraelian din cadrul Congresului. Morris Amitay, fost sef al AIPAC, a admis intr-o buna zi: «Exista destui indivizi pe post aici, la Capitol Hill, care s-au dovedit drept evrei, care sunt dispusi... a recepta diferite subiecte in termenii apartenentei lor la comunitatea evreiasca... Sunt cu totii persoane in masura sa ia o decizie in aceste domenii pentru senatorii lor... Va pot face viata amara chiar la nivelul echipei».

“AIPAC insusi constituie elementul central al influentei lobbyului in Congres. Succesul sau se datoreste capacitatii de a-i recompensa pe acei legiuitori si candidati la un loc in Congres care le sustin ordinea de zi si de a-i pedepsi pe cei ce-o sfideaza. Banii sunt esentiali in alegerile din SUA (cum ne aminteste scandalul pe tema afacerilor dubioase al lobbyistului Jack Abramoff), iar AIPAC se asigura ca amicii sai obtin ajutor financiar puternic din partea numeroaselor comitete de actiune politica proisraeliene. Toate persoanele percepute drept ostile Israelului pot fi sigure ca AIPAC isi va orienta contributiile de campanie catre adversarii lor politici. AIPAC organizeaza totodata campanii de trimitere de scrisori si-i incurajeaza pe redactorii de presa sa-i sustina pe candidatii proisraelieni.

“Electorii evrei si alegerile prezidentiale

“Nu e nicio indoiala asupra eficacitatii acestor strategii. Iata un exemplu: la alegerile din 1984, AIPAC a ajutat la infrangerea senatorului Charles Percy din Illinois, care, conform unui inalt responsabil al lobbyului, a demonstrat ‘insensibilitate si chiar ostilitate vizavi [față de] de interesele noastre’. Thomas Dine, seful AIPAC la acea vreme, a oferit urmatoarea explicatie: ‘Toti evreii din America, de la un capat la altul, s-au unit pentru a-l inlatura pe Percy. Iar politicienii americani - cei care ocupa acum pozitii publice si cei care aspira la ele - au primit acest mesaj’.

“Influenta AIPAC pe Colina Capitoliului merge si mai departe. Conform declaratiilor lui Douglas Bloomfield, fost membru in conducerea AIPAC: «Este o obisnuinta pentru membrii Congresului si stafferii lor sa ni se adreseze noua in primul rand, atunci cand au nevoie de informatie, inainte de a apela la Biblioteca Congresului, la Departamentul de Cercetare al Congresului, la personalul comitetului sau la expertii in administratie?. Acesta a facut o afirmatie si mai importanta: ‘AIPAC a fost deseori invitat sa revada discursuri, sa lucreze asupra legislatiei, sa dea sfaturi asupra strategiilor de urmat, sa efectueze cercetari, sa faca rost de sponsori si sa procure voturi».

“Rezultatul? Faptul ca AIPAC, agent al unui guvern strain, a pus mana pe Congres, avand drept consecinta faptul ca politica americana vizavi de Israel nu e nici macar luata in discutie, chiar daca aceasta politica produce consecinte importante asupra intregii lumi. Altfel spus, una dintre cele trei ramuri principale ale guvernarii americane e total implicata in sprijinirea Israelului. Ernest Hollings, ex-senator democrat, remarca, la parasirea foto-liului sau: «Nu puteti face o politica israeliana alta decat o impune AIPAC».

Ori cum a zis intr-o zi Ariel Sharon in fata unui public american:

«Cand oamenii ma intreaba cum pot ajuta Israelul, le spun: ‘Sprijiniti AIPAC!’».

Gratie partial si influentei pe care electorii evrei o exercita in alegerile prezidentiale, lobbyul evreilor americani are o putere semnificativa si asupra executivului. Desi constituie mai putin de 3% din populatie, acestia fac donatii substantiale de campanie candidatilor celor doua partide. Washington Post a estimat la un moment dat ca reprezentantii democrati la alegerile prezidentiale ‘depind de simpatizantii evrei, care le asigura cel putin 60% din banii necesari?’. Si pentru ca electorii evreii au o prezenta ridicata la urne si sunt concentrati in state-cheie precum California, Florida, Illinois, New York si Pennsylvania, candidatii la Casa Alba fac totul pentru a nu-i contraria.

“Lobbyul nu tolereaza impartialitatea

“Principalele organizatii de lobby lucreaza pentru a se asigura ca cei care critica Israelul nu obtin posturi importante de decizie in politica externa. Jimmy Carter l-a dorit pe George Ball drept primul sau secretar de stat, insa stia ca Ball trecea drept un critic al Israelului si ca lobbyul se opunea nominalizarii sale. In felul acesta, orice politician aspirant este incurajat sa devina un aparator manifest al Israelului, de aceea cei care critica public politica israeliana au devenit rara avis, specii aflate in pericol in cadrul establishmentului politicii externe americane. Cand Howard Dean a facut un apel la Statele Unite sa-si asume un rol ‘mai echitabil’ in conflictul arabo-israelian, senatorul Joseph Lieberman l-a acuzat ca vinde Israelul si i-a calificat declaratia drept ‘iresponsabila’. Practic, toti democratii importanti din Camera Reprezentantilor au semnat o scrisoare prin care criticau aprecierile lui Dean, iar ziarul Chicago Jewish Star nota: ‘Atacatori anonimi... umplu casutele de mail ale responsabililor evrei din tara, pentru a-i preveni - fara prea multe dovezi - asupra faptului ca Dean ar reprezenta o amenintare pentru Israel’. Aceasta teama era absurda. Dean era, de fapt, un proisraelian convins: corespabilul sau de campanie a fost un ex-presedinte al AIPAC, Dean insusi declarand ca propriile sale opinii asupra Orientului Mijlociu sunt mult mai apropiate de cele ale AIPAC decat cele mult mai moderate reprezentate de Americans for Peace Now. El sugerase pur si simplu ca, ‘reunind cele doua parti’, Washingtonul ar actiona ca un intermediar onest. Ceea ce nu e tocmai o idee radicala, insa lobbyul nu tolereaza impartialitatea.

“In timpul administratiei Clinton, politica privitoare la Orientul Mijlociu era facuta in cea mai mare parte de responsabili avand legaturi directe cu Israelul sau de importante organizatii proisraeliene. Intre ele se numara: Martin Indyk, fost director adjunct in Departamentul de Cercetare al AIPAC si cofondator al Institutului proisraelian pentru politici in Orientul Apropiat (Institute for Near East Policy - WINEP) din Washington; Dennis Ross, care s-a angajat la WINEP dupa ce a parasit guvernul in 2001; Aaron Miller, care locuia in Israel si il viziteaza des. Toti acestia s-au numarat printre cei mai apropiati consilieri ai lui Bill Clinton la summitul de la Camp David, din iulie 2000. Si chiar daca toti trei au sustinut procesul de pace de la Oslo si erau in favoarea crearii unui stat palestinian, au facut-o doar in limitele a ceea ce pare acceptabil pentru Israel. Delegatia americana a discutat cu Ehud Barak, si-a coordonat in prealabil cu Israelul pozitiile de negociat si nu a formulat nicio propunere independenta. Fara a fi surprinsi, negociatorii palestinieni s-au plans ca au avut de discutat cu doua echipe

israeliene: una afisase drapelul israelian, iar cealalta drapelul american. Situatiia este mult mai evidenta in administratia Bush, unde in randul oficialilor de rang inalt se numara avocati atat de ferventi ai cauzei israeliene precum *Elliot Abrams, John Bolton, Douglas Feith, I. Lewis ('Scooter') Libby, Richard Perle, Paul Wolfowitz si David Wurmser*. (...) Toti acestia au facut presiuni pentru adoptarea de politici privilegiate fata de Israel, sustinute de organizatii lobbyiste.

“Presiuni asupra mass-media

“Lobbyul evreilor americani nu-si doreste o dezbatere publica, pentru ca aceasta i-ar putea face pe americani sa-si puna intrebari asupra nivelului sprijinului financiar pe care-l furnizeaza Israelului. Prin urmare, organizatiile proisraeliene lucreaza din greu pentru a influenta institutiile care fac toate eforturile de care sunt in stare pentru ‘a slefui’ opinia publica. Punctul de vedere al lobbyului este si cel care domina presa centrala. ‘Dezbaterea din randurile expertilor pe tema Orientului Mijlociu’, scrie jurnalistul Eric Alterman, ‘e dominata de cei care nu-si pot imagina sa critice Israelul’. El enumara 61 de ‘editorialisti si comentatori pe care se poate conta pentru a sustine Israelul, din reflex si fara vreo calificare’. In schimb, el a gasit doar cinci experti care critica de obicei actiunile israeliene si aproba pozitiile arabe. Ziarele gazduiesc din cand in cand articole critice la adresa politicii israeliene, insa echilibrul de opinie e mereu in favoarea celeilalte parti. E dificil sa-ti imaginezi vreun ziar american dispus sa publice articolul de fata.

“ ‘Shamir, Sharon, Bibi - tot ceea ce doresc acesti tipi mi se pare foarte bine’, afirma la un moment dat Robert Bartley. Nu e deloc surprinzator ca ziarul sau, Wall Street Journal, ca si altele importante precum Chicago Sun Times si Washington Times, dau regulat publicitatii editoriale care sustin cu putere Israelul. Iar reviste precum Commentary, New Republic si Weekly Standard sunt de fiecare data aparatori ai Israelului. Mai exista, de asemenea, editoriale, aparute in cotidiene precum New York Times, care critica din cand in cand politica israeliana, acceptand cateodata ca palestinienii formuleaza revendicari legitime. In memoriile sale, fostul sef al redactiei cotidianului, Max Frankel, a recunoscut impactul pe care propria sa atitudine l-a avut asupra deciziilor editoriale: ‘Eram mult mai profund devotat Israelului decat indrazneam sa afirm... Purtand in mine zestrea cunoasterii tarii si prietenilor mei de-acolo, am scris eu insumi majoritatea comentariilor ziarului pe tema Orientului Mijlociu. Cum au remarcat mai multi cititori arabi decat evrei, le-am scris dintr-o perspectiva proisraeliana’.

Reportajele mai noi sunt mai corecte, in parte pentru ca jurnalistii incearca sa fie obiectivi, dar si pentru ca e dificil sa acoperi evenimentele desfasurate in teritoriile ocupate fara sa recunosti actiunile Israelului pe teren. Pentru a descuraja reportajele defavorabile, lobbyul organizeaza campanii de trimitere de scrisori, manifestatii si boicotare a publicatiilor noi, al caror continut e considerat drept antiisraelian. Un director de la CNN a declarat ca a primit 6 000 de mesaje pe e-mail intr-o singura zi, care contineau plangeri pe tema unui articol anume.

In mai 2003, Comitetul proisraelian de relatari corecte din Orientul Mijlociu in America (Committee for Accurate Middle East Reporting in America - CAMERA) a organizat manifestatii in fata birourilor postului de radio public (National Public Radio - NPR) din 33 de orase, incercand sa convinga donatorii sa nu mai sprijine NPR pana cand reportajele din Orientul

Mijlociu nu vor deveni mai blande la adresa Israelului. In urma acestui efort, postul local din Boston, WBUR, se pare ca a pierdut un milion de dolari din donatii. Alte presiuni asupra NPR au venit din partea prietenilor Israelului din Congres, care au cerut un control intern asupra relatarilor din Orient si mai multa supraveghere.

“Implicarea grupurilor de reflectie

“Punctul de vedere israelian domina in aceeasi masura si grupurile de reflectie (think tanks) care joaca un rol important in orientarea dezbaterei publice si a politicii actuale. Lobbyul evreilor americani si-a creat propriul grup, in 1985, cand Martin Indyk a sprijinit crearea WINEP. In ciuda faptului ca WINEP pastreaza un mare secret asupra relatiilor sale cu Israelul, afirmand ca furnizeaza o perspectiva ‘echilibrata si realista’ asupra chestiunilor Orientului Mijlociu, organizatia este finantata si dirijata de indivizi profund angajati in progresul obiectivelor aflate pe agenda israeliana. Intre timp, influenta lobbyului s-a prelungit mult dincolo de WINEP. Pe parcursul ultimilor 25 de ani, fortele proisraeliene au devenit dominante in cadrul American Enterprise Institute, Brookings Institution, Center for Security Policy, Foreign Policy Research Institute, Heritage Foundation, Hudson Institute, Institute for Foreign Policy Analysis si Jewish Institute for National Security Affairs (JINSA)... Aceste grupuri de reflectie abordeaza putin sau deloc punctele de vedere critice la adresa sprijinului american acordat Israelului.

Sa analizam exemplul lui Brookings Institution. Pe parcursul mai multor ani, principalul sau expert pe teme Orientului Mijlociu a fost William Quandt, un fost functionar la NSC cu o binemeritata reputatie de persoana impartiala. Astazi, Brookings Institution e sprijinit economic de Saban Center for Middle East Studies, finantat de Haim Saban, un om de afaceri israeliano-american si sionist fervent. Directorul centrului nu e nimeni altul decat omniprezentul Martin Indyk. Ceea ce fusese un institut politic independent face acum parte din corul proisraelian.

“ ‘Recastigarea’ campusurilor universitare

“Lobbyul evreilor americani a intampinat cele mai mari dificultati in hatisul dezbatelor din campusurile universitare. In anii 90, cand procesul de pace de la Oslo era in plina desfasurare, Israelul era foarte usor criticat, insa criticile s-au acutizat in momentul in care discutiile au esuat si Sharon a ajuns la putere si au devenit puternice cand fortele de aparare israeliene (IDF) au reocupat Cisiordania in primavara lui 2002, utilizand o forta armata uriasa pentru a tine sub control a doua Intifada. Lobbyul a actionat imediat pentru a ‘recastiga campusurile’. Au aparut noi grupuri, precum Caravan for Democracy, care au introdus israelieni in universitatile americane. Organizatii deja constituite precum Jewish Council for Public Affairs si Hillel s-au unit, iar o alta, Israel on Campus Coalition, a fost constituita pentru a coordona numeroasele organisme care incearca acum sa abordeze chestiunea israeliana. In concluzie, AIPAC si-a triplat cheltuielile pentru programe ce supravegheaza actiunile universitatilor si pentru a forma tineri avocati cu scopul ‘de a creste simtitor numarul studentilor din campusuri implicati in efortul national proisraelian’. Lobbyul mai supravegheaza si ceea ce scriu si predau profesorii.

“In septembrie 2002, *Martin Kramer si Daniel Pipes*, doi neoconservatori proisraelieni pasionati, au creat un site pe internet (Campus Watch) care

afiseaza dosarele unor profesori universitari suspecti si-i incurajeaza pe studenti sa faca remarci asupra unor comportamente care ar putea fi considerate drept ostile Israelului. *Aceasta tentativa transparenta de intocmire a unor liste negre si de intimidare a profesorilor a provocat o reactie puternica, iar Pipes si Kramer au renuntat la afisarea dosarelor, insa siteul ii invita pe mai departe pe studenti sa raporteze orice activitate 'antiisraeliana'*. Grupurile de lobby au facut presiuni asupra profesorilor si universitatilor particulare. Columbia a fost deseori o tinta, fara nicio indoiala datorita prezentei defunctului Edward Said in corpul sau profesoral.

“«Puteti fi siguri ca fiecare dintre declaratiile publice de sustinere a palestinienilor facute de eminentul critic literar Edward Said a fost urmata de sute de emailuri, scrisori si rapoarte jurnalistice care ne invitau sa-l denuntam pe Said, fie sa-l sanctionam, fie sa-l compromitem», afirma fostul sau director Jonathan Cole.

“Cand Universitatea Columbia l-a adus de la Chicago pe istoricul Rashid Khalidi, s-a intamplat acelasi lucru. Cu aceeasi problema s-a confruntat si Universitatea Princeton in momentul in care a avut de gand sa-l convinga pe istoric sa vina la ei.

“O ilustrare perfecta a efortului de a pastra ordinea in mediul universitar s-a produs la sfarsitul anului 2004, cand Proiectul David a facut un film care sustinea ca membrii corpului profesoral din cadrul programului de studii despre Orientul Mijlociu de la Universitatea Columbia erau antisemiti si-i intimidau pe studentii evrei care erau proisraelieni. Universitatea a ajuns astfel sub tirul criticilor, insa comitetul profesoral desemnat sa ancheteze acuzatiile nu a gasit nicio dovada de antisemitism, singurul incident notabil ramanand faptul ca un profesor ‘a raspuns mai aprig’ intrebarii unui student. Comitetul a mai descoperit faptul ca profesorii universitari fusesera ei insisi tinta unei campanii sustinute de intimidare.

“Cel mai nelinistitor aspect in toata aceasta poveste ramane totusi cel legat de eforturile grupurilor de lobby evreiesti de a determina Congresul sa stabileasca mecanisme pentru supravegherea celor spuse de profesori. Daca acesta va vota o astfel de lege, profesorilor considerati a avea porniri antiisraeliene le-ar putea fi refuzata finantarea de la nivel federal. Deocamdata, eforturile acestora nu si-au gasit finalizarea, totusi realizam prin aceasta importanta acordata controlarii dezbaterilor ce se desfasoara in mediul universitar. Numerosi filantropi evrei au creat recent programe pentru studierea Israelului (altele decat cele 130 deja existente), cu scopul de a creste numarul studentilor prieteni ai Israelului din campusurile universitare.

“In mai 2003, New York University (NYU) a anuntat infiintarea Taub Center for Israel Studies, programe similare fiind create si la Berkeley, Brandeis si Emory. Administratorii lor le subliniaza valoarea pedagogica, insa adevarul este ca obiectivul, in majoritatea cazurilor, este acela de a imbunatati imaginea Israelului. Fred Laffer, director al Fundatiei Taub, a afirmat clar ca organizatia sa a finantat NYU pentru a ajuta la contracararea punctului de vedere (sic) arab?, despre care crede ca e raspandit in cadrul programelor Orientului Mijlociu din cadrul universitatii.

“O arma eficienta - acuzatia de antisemitism (subl. mea)

“Nicio discutie pe tema lobbyului evreilor americani nu ar fi completa fara examinarea uneia dintre cele mai puternice arme ale sale: acuzatia de antisemitism. Orice persoana care critica actiunile Israelului sau sustine fap-

tul ca grupurile proisraeliene exercita o influenta semnificativa asupra politicii americane in Orientul Mijlociu - un omagiu adus influentei exercitate de AIPAC - beneficiaza de marea sansa de a fi considerata antisemit. *In fapt, orice persoana care afirma doar ca exista un lobby israelian isi asuma riscul de a fi acuzata de antisemitism, desi mass-media israeliene fac referire la 'lobbyul evreiesc' din America.* Cu alte cuvinte, lobbyul se faleste cu influenta pe care o are si ataca prin urmare orice persoana care atrage atentia asupra sa. O strategie foarte eficienta: *antisemitismul e o chestiune de care nimeni nu vrea sa fie acuzat.*(subl. mele)

“Europenii au fost mai dispusi decat americanii sa critice politica israeliana, ceea ce i-a facut pe unii sa vorbeasca despre reaparitia antisemitismului in Europa. «Am ajuns la un punct», declara ambasadorul american la UE, la inceputul lui 2004, «care e la fel de condamnabil ca si ceea ce se intampla in anii 30».

A masura antisemitismul e o chestiune complicata, insa dovezile demonstreaza de fapt contrariul. In primavara anului 2004, cand acuzatiile la adresa antisemitismului european au fost reluate in America, sondajele de opinie realizate separat in Europa de Liga Antidefaimare (ADL) din SUA si de Centrul de cercetari PEW pentru persoane si presa au constatat ca, in realitate, acesta se diminuase. In anii 30, in schimb, antisemitismul nu era doar raspandit in randurile europenilor din toate clasele sociale, dar era considerat drept un sentiment acceptabil. Membri ai lobbyului si prieteni ai lor descriu deseori Franta drept tara cea mai antisemita din Europa. Insa in 2003, seful comunitatii evreilor francezi declarase ca ‘Franta nu era mai antisemita decat America’. Conform unui articol recent aparut in cotidianul Ha’aretz, politia franceza a raportat ca incidentele antisemite s-au diminuat cu aproximativ 50% in 2005; si asta in timp ce Franta gazduieste cea mai mare populatie musulmana din Europa. Ca urmare, cand un evreu francez a fost asasinat la Paris, in luna februarie, de o grupare musulmana, zeci de mii de demonstranti au iesit in strada pentru a condamna antisemitismul. Jacques Chirac si Dominique de Villepin au asistat la slujba de comemorare a victimei, pentru a-si manifesta solidaritatea.

Nimeni nu neaga ca exista antisemitism printre musulmanii europeni, pe de o parte, provocat de atitudinea Israelului fata de palestinieni si, pe de alta, pentru ca pur si simplu exista rasism. Dar e o problema separata, care are in mica masura legatura cu intrebarea daca, astazi, Europa este sau nu la fel ca Europa anilor 30. Nimeni nu neaga ca mai sunt cativa antisemiti autohtoni virulenti in Europa (asa cum sunt si in Statele Unite), dar numarul lor nu e mare, iar opiniile le sunt respinse de marea majoritate a europenilor.

“Cand sunt presati sa treaca dincolo de simpla afirmatie, avocatii Israelului pretind ca exista ‘un nou antisemitism’, care echivaleaza cu a critica Israelul. Cu alte cuvinte, critica politica israeliana si vei deveni prin definitie antisemit. (subl. mea)

“Cand Sinodul Bisericii Anglicane a votat recent pentru retragerea increderii fata de Caterpillar Inc., deoarece fabrica buldozere utilizate de israelieni in actiunile de demolare a caselor palestinienilor, Marele Rabin s-a plans ca aceasta decizie ‘va avea repercusiuni dintre cele mai nefavorabile asupra relatiilor dintre evrei si crestini in Marea Britanie’, in timp ce rabinul Tony Bayfield, care conduce Miscarea de Reforma, spunea: ‘Este vorba in mod clar de antisionism - la limita antisemitismului -, de atitudini care pro-

vin de la baza si chiar de la categorii aflate in inima Bisericii'. Dar Biserica nu se facea vinovata decat de faptul ca protesta fata de politica guvernului israelian.

“Criticilor li se mai aduc acuzatii ca sunt nedrepti fata de Israel sau ca repun sub semnul intrebarii dreptul sau la existenta. Dar si acestea sunt acuzatii false. Criticile occidentale la adresa Israelului nu pun aproape niciodata in cauza dreptul acestuia la existenta, ci atitudinea sa fata de palestinieni, ca si fata de israelienii insisi.

“Nici Israelul nu este judecat in mod nedrept. Modul in care sunt tratati palestinienii de catre israelieni atrage critici deoarece este contrar notiunilor larg acceptate referitoare la drepturile omului, dreptul international si principiul autodeterminarii nationale. Este singurul stat care infrunta, din aceste motive, vii critici.

“Retorica americana, ecoul celei israeliene

“In toamna lui 2001 si mai ales in primavara lui 2002, administratia Bush a incercat sa diminueze sentimentul antiamerican in lumea araba si sa submineze sprijinul pentru grupari teroriste precum Al-Qaeda stavilind politica expansionista a Israelului in teritoriile ocupate si preconizand crearea unui stat palestinian. Bush avea la dispozitie mijloace de convingere foarte importante. Ar fi putut ameninta cu reducerea sprijinului economic si diplomatic acordat Israelului si americanii aproape sigur l-ar fi sprijinit. Un sondaj din mai 2003 arata ca peste 60% din americani erau dispusi sa opreasca ajutoarele daca Israelul ar fi rezistat presiunii exercitate de Statele Unite in scopul reglementarii conflictului, procentul crescand la 70% in randul celor ‘activi din punct de vedere politic’. Intr-adevar, 73% au declarat ca Statele Unite n-ar trebui sa favorizeze vreuna dintre parti. Totusi, administratia nu si-a schimbat politica fata de Israel, Washingtonul sfarsind prin a-l sprijini. Totodata, a adoptat cu timpul chiar justificarile Israelului referitoare la pozitia acestuia, astfel ca retorica americana a inceput sa imite retorica israeliana. In februarie 2003, un titlu din Washington Post rezuma situatia astfel: ‘Bush si Sharon, aproape identici in ce priveste politica fata de Orientul Mijlociu’.

“Motivul principal al acestei schimbari a fost lobbyul.

“Povestea incepe in septembrie 2001, cand Bush il indemna pe Sharon sa manifeste retinere in teritoriile ocupate. L-a mai presat sa-i ingaduie ministrului israelian al afacerilor externe, Shimon Peres, sa-l intalneasca pe Yasser Arafat, desi Bush criticase virulent maniera de conducere a lui Arafat. Bush a declarat chiar public ca sprijina crearea unui stat palestinian. Alarmat, Sharon l-a acuzat ca ‘incearca sa-i linisteasca pe arabi pe seama noastra’, avertizand ca Israelul ‘nu va fi Cehoslovacia’.

“Bush s-a aratat, chipurile, furios pentru ca a fost comparat cu Chamberlain, iar secretarul de presa al Casei Albe a declarat ca remarcile lui Sharon sunt ‘inacceptabile’. Sharon a cerut scuze, dar si-a unit repede fortele cu cele ale lobbyului, pentru a convinge administratia si pe americani ca Statele Unite si Israelul erau confruntate cu o amenintare terorista comuna. Responsabilii israelieni si reprezentantii lobbyului au insistat asupra faptului ca nu e nicio deosebire reala intre Arafat si Osama bin Laden: Statele Unite si Israel, au spus ei, trebuie sa-l izoleze pe seful ales al palestinienilor si sa nu aiba de-a face cu el.

“Totodata, lobbyul a actionat pe langa membrii Congresului. La 16 noiembrie, 89 de senatori i-au trimis o scrisoare lui Bush prin care il felicitau

pentru ca a refuzat sa-l intalneasca pe Arafat, cerandu-i, totodata, ca Statele Unite sa nu opreasca Israelul de la represalii impotriva palestinienilor; administratia, scriau ei, trebuie sa declare public ca sprijina Israelul.

“Conform New York Times, scrisoarea era urmare a unei reuniuni desfasurate cu doua saptamani inainte intre ‘responsabilii comunitatii evreiesti americane si principalii senatori’; ziarul preciza ca AIPAC (Comitetul americano-israelian pentru afaceri publice - n.n.) fusese ‘in mod special activ, furnizand sugestii legate de subiectul scrisorii’.

“Bush, prins in corzi de Sharon

“La sfarsitul lunii noiembrie, relatiile dintre Tel Aviv si Washington s-au imbunatatit considerabil. Acest lucru s-a datorat in parte eforturilor depuse de lobby, dar si victoriei initiale a Americii in Afganistan, victorie care a redus necesitatea unui sprijin arab in confruntarea cu Al-Qaeda. Sharon s-a dus la Casa Alba la inceputul lunii decembrie si a avut o intalnire amicala cu Bush. In aprilie 2002, au reaparut o serie de probleme odata cu lansarea, de catre armata israeliana, a operatiunii ‘Scutul defensiv’ si cu preluarea controlului asupra tuturor principalelor sectoare palestiniene din Cisiordania. Bush stia ca actiunile Israelului vor dauna imaginii Americii in lumea islamica si vor submina razboiul impotriva terorismului; in consecinta, i-a cerut lui Sharon ‘sa inceteze incursiunile si sa inceapa retragerea’. A mentionat acest mesaj doua zile mai tarziu, spunand ca doreste ca Israelul ‘sa se retraga fara intarziere’.

La 7 aprilie, Condoleezza Rice, pe atunci consilierul lui Bush pe probleme de securitate nationala, a declarat jurnalistilor: ‘«Fara intarziere» inseamna fara intarziere. Adica acum’. In aceeasi zi, Colin Powell a plecat in Orientul Mijlociu pentru a convinge toate partile sa inceteze lupta si sa inceapa negocieri.

Israelul si lobbyul au intrat in actiune. Membrii proisraelieni ai biroului vicepresedintelui si ai Pentagonului, ca si experti neoconservatori ca Robert Kagan si William Kristol, au inceput sa exercite presiuni asupra lui Powell. L-au acuzat inclusiv ca ‘ar fi sters, practic, diferenta dintre teroristi si acesti teroristi combatanti’. Insi Bush a fost presat de o serie de lideri evrei si evanghelisti crestini. Mai ales Tom DeLay si Dick Armey s-au exprimat foarte deschis asupra necesitatii de a sprijini Israelul; DeLay si seful minoritatii din Senat, Trent Lott, s-au dus la Casa Alba pentru a-l avertiza pe Bush sa nu insiste.

Primul semn ca Bush incepe sa cedeze a aparut la 11 aprilie - la o saptamana dupa ce i-a spus lui Sharon sa-si retraga fortele -, cand secretarul de presa al Casei Albe a declarat ca presedintele crede ca Sharon este ‘un om al pacii’.

“Bush a repetat aceasta declaratie in public, la intoarcerea lui Powell din misiunea sa ratata, si le-a spus ziaristilor ca Sharon reactionase satisfactor la apelul sau privind o retragere totala si imediata. Sharon n-a procedat niciodata asa cum s-a afirmat, dar Bush nu mai vroia sa faca din asta o problema.

“Intre timp, si Congresul se pregatea sa-l sprijine pe Sharon. La 2 mai, forul legislativ a trecut peste obiectiile administratiei si a votat doua rezolutii de reafirmare a sprijinului fata de Israel. (Votul din Senat a fost de 94 la 2; versiunea din Camera Reprezentantilor a fost votata cu 352 contra 21.) Cele doua rezolutii afirmau ca Statele Unite ‘sunt solidare cu Israelul’, cele

doua state - preciza rezolutia Camerei - fiind 'angajate acum intr-o lupta comuna impotriva terorismului'. Versiunea din Camera condamna, totodata, 'sprijinul continuu acordat terorismului si coordonarea acestuia de catre Yasser Arafat', liderul palestinian fiind descris ca un element central al actiunilor teroriste. Cele doua rezolutii au fost elaborate cu sprijinul lobbyului. Cateva zile mai tarziu, o delegatie bipartita a Congresului, care a efectuat o misiune exploratorie in Israel, a declarat ca Sharon ar trebui sa reziste presiunilor americane si sa negocieze cu Arafat.

"La 9 mai, un subcomitet financiar al Camerei s-a reunit pentru a lua in discutie acordarea unui ajutor suplimentar Israelului in valoare de 200 de milioane de dolari, in scopul combaterii terorismului. Powell s-a opus, dar lobbyul l-a sustinut si Powell a pierdut.

"Pe scurt, Sharon si lobbyul l-au prins in corzi pe presedintele Statelor Unite si au invins. Hemi Shalev, ziarist la cotidianul israelian Ma'ariv, a afirmat ca diferitii colaboratori ai lui Sharon 'nu-si puteau ascunde satisfactia fata de esecul lui Powell. Sharon l-a privit pe presedintele Bush drept in fata, s-au laudat ei, iar presedintele a fost primul care a lasat ochii in jos'. Dar cei care au jucat un rol-cheie in infrangerea lui Bush au fost campionii Israelului in Statele Unite, nu Sharon sau Israelul.

"Dezangajare in Gaza, expansiune in Cisiordania

"De atunci, situatia s-a schimbat prea putin. Administratia Bush a refuzat continuu sa discute cu Arafat. Dupa moartea acestuia, l-a luat in brate pe noul responsabil palestinian, Mahmoud Abbas, dar n-a facut prea multe pentru a-l ajuta. Sharon a continuat sa-si dezvolte planul sau de impunere a unei reglementari unilaterale palestinienilor, bazata pe 'dezangajare' in Gaza, insotita insa de o continua expansiune in Cisiordania. Refuzand sa negocieze cu Abbas si procedand de asa maniera incat sa-i fie imposibil sa ofere avantaje reale palestinienilor, strategia lui Sharon a contribuit in mod direct la victoria electorala a Hamas. Cu Hamas la putere, Israelul are inca o scuza pentru a nu negocia. Administratia americana a sustinut actiunile lui Sharon (si pe cele ale succesoriului sau, Ehud Olmert). Bush chiar a aprobat anexarile unilaterale israeliene in teritoriile ocupate, schimband astfel politica dusa de toti presedintii de la Lyndon Johnson incoace. Responsabilii americani au criticat cateva dintre actiunile israeliene, dar n-au facut mare lucru pentru a sprijini crearea unui stat palestinian viabil. Sharon 'l-a invartit pe degete pe Bush', a declarat fostul consilier pentru probleme de securitate nationala, Brent Scowcroft, in octombrie 2004.

'Daca Bush va incerca sa indeparteze Statele Unite de Israel sau sa critice actiunile israeliene in teritoriile ocupate, el va trebui, in mod sigur, sa infrunte furia lobbyului si a aparatorilor acestuia din Congres.

Candidatii democrati la alegerile prezidentiale inteleg ca e vorba de o problema importanta, motiv pentru care John Kerry s-a straduit, in 2004, sa manifeste un sprijin total fata de Israel, iar astazi Hillary Clinton face acela-si lucru. Mentinerea sprijinului american fata de politica Israelului indreptata impotriva palestinienilor este esentiala pentru lobby, dar ambitiile acestuia nu se opresc aici. El vrea, totodata, ca America sa ajute Israelul sa ramana puterea regionala dominanta.

"Guvernul israelian si grupurile proisraeliene din Statele Unite au lucrat impreuna la definirea politicii administratiei fata de Irak, Siria si Iran, ca si la marele program al lui Bush de reorganizare a Orientului Mijlociu. Presiunea

Israelului si a lobbyului nu a constituit singurul factor aflat in spatele deciziei de a ataca Irakul, in martie 2003, dar a fost cel decisiv. Unii americani cred ca a fost un razboi pentru petrol, dar exista putine dovezi directe care sa sustina aceasta idee. Dimpotriva, motivul acestui razboi l-a constituit, in mare parte, dorinta de a face Israelul mai sigur.

“Conform lui Philip Zelikow - fost membru al Foreign Intelligence Advisory Board al presedintelui, director executiv al Comisiei 11 septembrie si acum consilier al Condoleezzei Rice - *‘adevarata amenintare’ reprezenta de Irak nu a fost una la adresa Statelor Unite. ‘Amenintarea nerostita’ era la adresa Israelului*, a declarat Zelikow la o conferinta tinuta la Universitatea din Virginia, in septembrie 2002. ‘Guvernul american, a spus el, nu vrea sa acorde un sprijin mult dincolo de retorica, deoarece acesta nu este un argument popular’.

“Coordonarea strategica atinge ‘dimensiuni fara precedent’

“La 16 august 2002, cu 11 zile inainte ca Dick Cheney sa lanseze campania in favoarea razboiului printr-un discurs rostit in cadrul asociatiei ‘Veteranii razboaielor straine’, Washington Post arata ca ‘Israelul i-a indemnat pe responsabilii americani sa nu intarzie lansarea unui atac militar impotriva Irakului lui Saddam Hussein’. In felul acesta, a spus Sharon, coordonarea strategica intre Israel si Statele Unite a atins ‘dimensiuni fara precedent’; responsabilii serviciilor de informatii israeliene au dat Washingtonului o multime de rapoarte alarmante pe tema programelor irakiene privind armele de distrugere in masa. Mai tarziu, un general israelian in rezerva avea sa declare: ‘Serviciile de informatii israeliene se asociasera in totalitate imaginii prezentate de serviciile secrete americane si britanice referitoare la capacitatile militare neconventionale ale Irakului’. Liderii israelieni au fost profund mahniti cand Bush a decis sa ceara autorizarea Consiliului de Securitate pentru a declansa acest razboi si au fost si mai ingrijorati cand Saddam a acceptat sa permita accesul inspectorilor ONU. ‘Campania impotriva lui Saddam Hussein este o necesitate’, a declarat Shimon Peres in fata ziaristilor, in septembrie 2002. ‘Inspectiile si inspectorii sunt bune pentru oamenii onorabili; cei necinstiti pot sa faca fata usor inspectiilor si inspectorilor.’

“In acelasi timp, Ehud Barak scria un editorial in New York Times, avertizand ca ‘riscul cel mai mare il reprezinta acum inactiunea’. Predecesorul sau, fostul premier Benjamin Netanyahu, publica un articol asemanator in Wall Street Journal, intitulat ‘Problema rasturnarii lui Saddam’. ‘Astazi nu se mai poate face nimic in afara de a inlatura regimul sau’, declara el. ‘Cred ca pot vorbi in numele majoritatii zdrobitoare a israelienilor pentru a cere o lovitura preventiva impotriva regimului lui Saddam.’ Totodata, Ha’aretz scria, in februarie 2003: ‘Leadershipul militar si politic spera intr-un razboi in Irak’.

“Asa cum a sugerat totusi Netanyahu, nu doar liderii israelieni doreau izbucnirea razboiului. In afara de Kuwait, pe care Saddam il invadase in 1990, Israelul era singurul stat din lume in care politicienii si societatea se manifestau in favoarea razboiului. Asa cum remarca la vremea respectiva ziaristul Gideon Levy, ‘Israelul e singura tara din Occident ai carei responsabili sprijina razboiul fara rezerve si in care nu exista nicio alta opinie’. Intr-adevar, israelienii erau asa de prorazboi, incat aliatii lor din America le-au cerut s-o lase mai moale, in caz contrar creandu-se impresia ca razboiul se ducea in numele Israelului.

În Statele Unite, principala forta motrice în favoarea războiului era un mic grup de neoconservatori, dintre care mulți aveau legături cu Likud. Dar șefii principalelor organizații ale lobbyului au contribuit din plin la această campanie. ‘În timp ce președintele Bush încerca «să vândă» războiul din Irak, scria *The Forward*, cele mai importante organizații evreiești din America s-au unit pentru a se constitui într-un singur glas și a-l apăra. Prin nenumărate declarații, șefii comunității au subliniat necesitatea de a scăpa lumea de Saddam Hussein și de armele sale de distrugere în masă.’ Editorialul continua astfel: ‘Îngrijorarea față de securitatea Israelului a fost un factor legitim în discuțiile principalelor grupuri evreiești’.

“Deși neoconservatorii și alți lideri ai lobbyului doreau invadarea Irakului, nu același lucru se poate spune despre cea mai mare parte a comunității evreiești americane. Imediat după izbucnirea războiului, Samuel Freedman a semnalat că ‘o analiză a sondajelor de opinie din întreaga țară, realizată de Pew Research Center, arată că evreii sunt mai puțin înclinați în a sprijini războiul împotriva Irakului decât populația în ansamblu - 52% față de 62%’.

În concluzie, ar fi greșit să punem declanșarea războiului din Irak pe seama ‘influenței evreiești’. Dimpotrivă, faptul s-a datorat în mare parte influenței lobbyului și, în special, a neoconservatorilor care fac parte din acest lobby.”

Promisesem că voi reproduce doar “câteva fragmente”; în curând mi-am dat seama că nu trebuie să suprim nimic. Anonimul expeditor nu a fost grijuliu și cu numele (plural, al) traducătoarelor. Eu însă nu li-l voi divulga, fiindcă nu știu cărei publicație va fi fost destinată traducerea.

Pentru a câta oară observ: aporonturile mele “antisemite, anti-israeliene” - flori la ureche față de astfel de texte, contestabile doar prin ignorare: “Nu cunosc, deci nu există”.

Miercuri 13 septembrie 2006

Istoviți, prietenii vor să încheie lista de semnături. Cum eu nu am drept de vot, mă voi înclina, deși nu-mi place data: 13 septembrie...

Am spus că s-au făcut trei pătlăgici uite-așa? Da? Nu-i nimic, o mai spun. Că n-o fi foc.

Am dezbătut, cu Ana, aseară îndelung “problema”: nu avem borcănele/ pentru a pune (la murat) gogonele - mama pretindea că știa de la mamă-sa Grecoiaca Cuza: cuvântul vine din grecește și înseamnă... “chestii mici, rotunde - de pildă: căcăreze”...

Eu cred că bunică-mea era grecoaică, însă nu cred că greceasca ei - și a mamei - era chiar greacă. Oricum, este o traducere poetică: spui: “minciuni gogonate” și înțelegi: “căcărezice”.

Am fost descurajați de amintirile din ultimii 30 ani din exil: nici murăturile - mai cu seamă gogonelele - “nu ies”, în Franța, din pricina sării: la noi se folosea sare minerală, de ocnă, pe când francezii folo-

sesc sare marină. Nu-i același lucru:

«Nu-i sărată sarea lor», zice o româncă.

«De sărată,-i sărată ea, săraca, dar dacă nu-i ca pe la noi...», explică românul-său, un hohol de pe la Praguri.

Același neajuns îl are și tărâța de grâu, dacă vrei să pui borș: nu iese și pace! Eu m-am bucurat când mi-au adus fetele (muuulte - două!) din România, din Basarabia, în ambalaj autentic: butelii de plastic (foste de Fanta) cu dop de cocean.

Acela da, borș: din fundul-curții, de unde alt'?

Joi 14 septembrie 2006

Surpriză-așteptată, vorba celuiia: azi-dimineață, la orele 5, când m-am trezit, am găsit în cutia scrisorală Apelul și lista semnăturilor: operă a Floarei Stănescu.

I-am mulțumit pe dată printr-un mesaj urgente - îl va găsi când se va deștepta - și trec la copiere:

Domnule Presedinte,

Noi, semnatarii Apelului de mai jos, va adresam invitatia de a sustine prin actiuni concrete demersul pe care l-am initiat.

Speram ca veti intelege natura si importanta acestuia si ca veti binevoi sa ne comunicati pozitia Domniei Voastre fata de aceasta initiativa.

Cu stima,

Semnatarii Apelului pentru repunerea lui

Paul Goma si a familiei sale in drepturile de cetateni romani

Apel

pentru repunerea lui Paul Goma si a familiei sale
in drepturile de cetateni romani

Ultimele luni ale anului 2006 au fost perioada in care reprezentantii celor mai importante institutii ale statului, societatea civila, presa, partidele, numerosi oameni politici si intelectuali s-au declarat mai hotarati ca oricand dupa 1989 sa se desparta de propriul trecut comunist. Stau marturie in acest sens numeroasele declaratii si atitu-dini publice, pasii facuti spre deconspirarea Securitatii, infiintarea celor doua Comisii pentru cercetarea totalitarismului comunist ori cele cateva initiative legislative pertinente.

Despartirea de trecutul comunist – depasirea lui prin reabilitarea adevărului istoric, prin asumarea responsabilitatilor si repararea raului care inca mai poate fi reparat – reprezinta un pas fara de care noul destin istoric al Romaniei nu va putea fi niciodata implinit. Nimic nu poate fi cladit temeinic pe un trecut pus mereu intre paranteze, pe adevaruri amanate la nesfarsit ori pe dreptatea mereu refuzata celor care au avut de suferit.

O coincidenta, pe care o speram fericita, face ca in aceste saptamani – in care societatea romaneasca pare mai decisa ca niciodata sa se priveasca lucid pe sine insasi si sa-si asume propria istorie – sa se implineasca 50 de ani de cand Paul Goma a avut de suportat primele represalii, primele dintre

consecintele cele mai grave pentru atitudinea si manifestarile sale impotriva totalitarismului comunist. In vara lui 1956, studentul la Litere Paul Goma este judecat, pentru scrierile sale, la Rectoratul Universitatii Bucuresti, iar in noiembrie 1956 avea sa fie arestat si anchetat de Securitate (in 1952, elev fiind, a fost, de asemenea, „retinut” timp de opt zile la Securitatea din Sibiu). Au urmat 21 de ani de opozitie deschisa fata de regimul comunist si tot atatia de represiuni impotriva sa si a familiei sale – inclusiv 2 ani de inchisoare, 5 ani de domiciliu fortat, excluderea abuziva din Uniunea Scriitorilor etc. Iar din toamna lui 1977 si pana astazi, 29 de ani de exil si de proscrisie nedreapta si dureroasa.

Noi, semnatarii acestui Apel, consideram ca a venit timpul ca Statul roman sa-si asume responsabilitatea pentru toate acestea, sa le puna capat si sa procedeze neintarziat la repunerea in drepturi a lui Paul Goma si a familiei sale. Nu Paul Goma trebuie sa initieze aceste demersuri, ci Statul roman, autoritatea in numele careia au fost luate, in 1977, ca urmare a initierii Miscarii pentru drepturile omului, masurile represive abuzive, de care pana acum, din pacate, nu s-a dezis sub nicio forma.

Este timpul ca Romania sa recheme acasa pe unul dintre cetatenii sai care o onoreaza in cel mai inalt grad. Este timpul ca exilul lui Paul Goma si al familiei sale sa inceteze macar astazi, la 17 ani de la prabusirea regimului comunist opresiv. Este timpul ca scriitorul exilat sa primeasca recunoasterea si reparatiile care i se cuvin – de ordin moral, istoric, cultural, dar si material – pentru cei 50 de ani in care si-a servit exemplar tara careia ii apartine cu intreaga sa lupta, cu cartile sale.

Statul roman trebuie sa anuleze toate masurile represive care au fost luate impotriva lui Paul Goma si a familiei sale incepand cu anchetarea, arestarea si intemnitarea lui. Sa i se ceara scuza, sa fie repus in drepturi oficial si sa i se asigure o pensie de merit si o locuinta corespunzatoare, precum si orice alte juste despagubiri pentru prejudiciile morale si materiale suferite.

Ne adresam Presedintelui Romaniei, Primului-ministru si Presedintilor celor doua Camere ale Parlamentului cu apelul de a decide masurile necesare pentru a-i fi redata cetatenia romana si pentru repatrierea cat mai grabnica a scriitorului aflat in exil si a familiei sale.

Ne adresam partidelor politice parlamentare si neparlamentare, intelectualilor romani, reprezentantilor Uniunii Scriitorilor, organizatiilor societatii civile, celor doua Comisii de cercetare a totalitarismului comunist, precum si tuturor institutiilor de presa cu apelul de a ni se alatura, pentru a incuraja, impreuna, institutiile de stat competente sa adopte si sa aplice masurile de repunere deplina in drepturi a lui Paul Goma si a familiei sale.

Suntem incredintati ca declaratiile si atitudinile noi din ultimele luni se vor dovedi pe deplin sincere si vor face posibil sa se infaptuiasca acest act de dreptate istorica.

Bucuresti, 7 septembrie 2006

Lista semnăturilor va fi reprodusă după încheiere - probabil în acest jurnal la sfârșitul lunii.

Acum textul acesta:

Paris, 14 septembrie 2006

MULȚUMIRI

Prietenilor inițiatori ai Apelului și al redactării, apoi a adunării de semnături : Valerian Stan, Mircea Stănescu, Dan Culcer, Liviu Ioan Stoiciu, Ovidiu Nimigean - mai cu seamă prietenei Flori Stănescu pentru ingrata și istovitoarea trudă.

Totodată mulțumiri celor care au semnat Apelul până în momentul de față, mulți dintre ei riscând "rigorile legii" abject-corectitudinii.

Mulțumiri și celor care vor semna Apelul de acum încolo.

Paul Goma

Pătlăgicile. Nu sunt mai multe - în schimb mai mari.

Tot în schimb (sic): mi-am călcat pe inimă când le-am mulțumit semnatarilor că semnaseră. Mai ales Valerian Stan insistase, explicând că așa se face. Ei, dacă așa...

Eu credeam că sunt vrednici de mulțumiri cei care fac ceva bun, bine, de laudă - de pildă chiar ei, inițiatorii Apelului și materializarea lui, prin adunare de semnături, prin ordonarea adeziștilor (-zionatorilor?), difuzarea lor. Dar să li se mulțumească - din inimă ! - celor care au consimțit la ceva cu totul normal, de pildă la solidarizarea "de breaslă", de grup, de vârstă (!)? O asemenea mulțămită ar avea aerul celor care mulțumeau (din inimă) partidului, lui Stalin, lui Ceaușescu - pentru ce?, pentru care dar? Îmi aduc aminte de draga-fleața de Nadia Comăneci care ne-a luminat viața pentru o bună bucată de vreme, la Olimpiada de la Montréal, cu salba ei de medalii de aur (câte? - multe, domnule). Și care, "în cadru" festiv, la București, ca o vițică-pionieră-a-patriei ce era, i-a mulțumit NeaNicului pentru... - mai ține minte cineva pentru ce anume i-a mulțumit?, ba, dacă nu mă înșeală memoria, i-a chiar dedicat victoria...?

În această afacere mă simt eu înșelat, atras-împins în capcană. Fiindcă m-am trezit, după Apel (pe care nu l-am inițiat, măcar pentru că *cererea aceasta* o formulasem eu de capul meu, cu mâna mea, personală, în una din scrisorile adresate lui Băsescu - rămasă fără răspuns) îndatorat, eu! Cum altfel, în Bălăcănă Mare?

Îndatorat - în termenii gândirii de consistența păstârnacului fiert - față de persoane de la care nu mă așteptam să se... zi-i pe nume: solidarizeze cu mine.

Cum să iau, de pildă semnătura lui Mircea Mihăieș? Eu l-am atacat de la apariția volumului de dialoguri cu Tismăneanu (vezi în volumul **Scrîsuri**, "Bal mascat"), el m-a contrat de fiecare dată când a avut prilejul (ultima oară când a scris textul cu... "Răcnetul răgușit al disidenței", așa ceva). Pe lângă asta, Mihăieș este un fel de mână-stângă a lui N. Manolescu, iar în campania de antisemitizare a mea, a

făcut parte din echipa celor care au consimțit la pedepsirea lui L.I. Stoiciu, ca pretext: publicarea lui Goma în *Viața românească*. Și nu a protestat, Mihăieșul. Măcar să fi mormăit împotriva acestei uriașe măgării a Manolescului. Iar acum... semnează un Apel în favoarea mea!

Mă mut - mental - în România lui Mihăieș (unde totul este posibil - mai ales lipsa de principii) și mă întreb: «De ce? De ce a făcut el *asta?*»

Dacă rămân, în continuare, pe solul tricoloretic, cel fără de principii, mamito, îmi răspund:

- își va fi zis că - mai știi? - azi-măine vine la putere (!) Goma, deci înțelept-bănățenește este să se pună bine și cu el; dacă Răgușitul nu va pune piciorul pe gâtul lui Manolescu - și pe al lui (în urma procesului de calomnie), poate că îi va da un picior în cur lui Pleșiță și lui Iliescu... - și-atunci ce ne facem, tovarăși? Rămânem cu Iliescu-Omul-cu-O-Mare, iar ca supliment cu Pleșiță...?;

- acum, la bătrânețe (el, nu eu!), va fi descoperit că nesuferitul (“răgușitul”!) Goma nu se înșela chiar în toate acuzațiile și că breasla multe nedreptăți îi făcuse lui - printre care și nepublicarea - dar ca să nu mergem până la păcatul cel mare (încă o dată: *distrugerea, în tăcere complice, a cărții lui Goma Culoarea curcubeului... de către imensul intelectual anticomunist Liiceanu*), să ne prefacem că suntem solidari într-o “problemă” nescriitoricească: cetățenia, care oricum, nu i se va restitui - și iată-ne morali pe la gură și imparțiali pe la cur, ca tot românul care se înderespectă...

Cum să iau ralierea Gabrielei Adameșteanu cu un păcătos ca mine? Bine, bine, fusesem noi prieteni buni înainte, însă după 1990 mai puțin și deloc din 1992, de la asocierea ei, pe față, cu Liiceanu, distrugătorul **Culorii**...; cu Monica Lovinescu întru culpabilizarea victimei : eu; la găzduirea, în 22 a campaniilor de presă împotriva “calomniatorului Goma, cel care îl acuză pe nedrept pe marele intelectual Liiceanu” că ar fi făcut nu se știe ce “mârșăvie” (termenul favorit al cobilițarului-de-carte atunci când vrea el să arate o *liichenie* a altuia, ale lui fiind, din principiu autoamnistiate); la campania din 1994, în favoarea lui Constan-tinescu și a Zoei Condurache - și în defavoarea mea (chiar dacă 22, în martie 1995, a publicat **Programul** meu - a fost ultima tresărire de normalitate, de corectitudine); la campania din 1997, în legătură cu **Jurnal I-II-III**, unde a avut un rol eminent, în tandem cu Liiceanu, în redactarea și impunerii celebrei ziceri publicate sub numele Monicăi Lovinescu: “Îmi pare rău că l-am cunoscut pe Paul Goma”.

Afirm asta, pentru că sunt un admirator-cunoscător al prozei Gabrielei Adameșteanu; ca unul care am ajutat-o să publice, în ciuda lui Breban și a lui S. Damian (însă ea explicase la televiziune cum anume “o debutase” prea ea... însuși Sami!). Astfel am găsit că boeroaica Monica/ s-a “esprimat” pre limba coanei Vica; la, în fine,

refuzul constant de a-mi publica replicile la atacuri apărute în 22: lui Barbăneagră, lui Mircea Martin...

De mirare că nu apare alt denigrator-gropar-negator D.C. Mihăilescu, pe dreptnumitul *DeCeNuimomentul?*, cel cu piatra tombală pe care mi-aș fi pus-o singur (criticînd-o pe Monica Lovinescu), sau pe care Doamna Monicuța cu Getuța o așezase peste mine...? Pe acest De.Ce.Mî. l-am întrevăzut la un colocviu, o conferință, la Paris, aș fi vrut să schimb câteva cuvinte cu el (încă nu mă atacase) în legătură chiar cu o afirmație a sa, în genul: “nu-i momentul să discutăm cartea lui M. Nițescu, acum, în preajma alegerilor”... (din 1996, a lui Constantinescu).

Vineri 15 septembrie 2006

Întreprup comentariile pe marginea semnăturilor - corect: pe a semnatarilor (reali sau posibili, în România țara tuturor posibilitățiunilor) - ca să spun câteva cuvinte despre amenințarea formulată alaltăieri de jihadiști adresată Europei în general, în special Franței.

Amenințări sunt date publicității lunar, de astă dată autoritățile franceze au ținut să pregătească populația: gradul de pericol de atentate a fost ridicat la 4 - din 5. Numele celui care a formulat-difuzat amenințarea este cunoscut, eu însă nu l-am reținut. Profitînd de neagra aniversare - 11 septembrie -, Al Quaidistul adjunct, doctorul egiptean nu numai că a amenințat Franța cu atentate, dar i-a desemnat pe atacatori când li s-a adresat să treacă la acțiune: algerienii. Ei vor trebui să redeschidă războiul împotriva “necredincioșilor cruciați” (termenul “cruciat” în limbajul arabilor combatanți îi desemnează pe francezi).

Comentatorii au explicat: războiul din Liban a stârnit un furnicar (mai potrivit: un viespar): Jihadiștii - termen cuprinzînd multitudinea de grupuri, formații, partide luptînd de totdeauna împotriva Occidentului ca factor dizolvant al civilizației islamice. Pe locul întâi : francezii. Americanii au fost incluși în “cruciadă” foarte târziu, după Primul Război Irakian (1991), hotărît după “trădarea” lor: întoarcerea armelor împotriva talibanilor afgani pe care ei îi creaseră (după cum îl creaseră și pe Saddam, ca vîrf de lance împotriva Iranului homeynist) și îi folosiseră împotriva sovieticilor. În fapt, semnalul agresiunii a fost dat de asasinarea comandantului Massud, legendarul. Momentul a coincis și cu ruperea relațiilor cu familia yemenită a lui... Ben Laden - cu care Bush-ii s-au aflat în relații strânse, nu doar de afaceri (petrolul, petrolul!), ci și de prietenie între actualul președinte, George W. și Oussama, Teroarea Occidentului.

Văzînd - la televizor, se înțelege - entuziasmul cu care fuseseră primite de către libanezi trupele italene, apoi franceze, azi spaniole, credeam că bucuria este împărtășită chiar și de musulmani. Se pare că... da; și se pare că nu prea. Occidentalii salvatori ai Libanului nu au produs nemulțumire doar printre israelieni - că nu fuseseră lăsați să ter-

mine operațiunea de demolare a Libanului (și sărăturare/ cu sare - alt pleonasm admis), ci și printre islamiști. Sunt convins că și hezbollahii au jubilat (în sinea lor...) că intervenția occidentalilor a pus capăt, mai ales bombardamentelor israeliene, acestea fiind ucigașe, nu “faptele de arme” ale infanteriei Țahalului; însă au început a se încrunta când au observat că două dintre cerințele Israelului, de altfel consemnate în Convenția semnată - anume: dezarmarea milițiilor (hezbollahi - pleonasm violent), și închiderea frontierei cu Siria, pe unde le veneau armele - sunt puse în aplicare.

Spre stupefarea mea, comentatorul politic Antoine Sfeir, pe care îl știam serios... a afirmat:

«Islamiștii au primit ca o declarație de război trimiterea tancurilor Leclerc (în Liban)»

M-a podidit râsul: ce vor fi avînd islamiștii cu... prefectura Leclerc? Cu aceea au sioniștii!

Însă după acela s-au luat și alții - concluziune:

Da, domnule! Tancurile Leclerc decid soarta Păcii în Orientul Apropiat. Nu prin acțiune, ci prin însăși existența lor. Până de curând le țâțâise curu' israelienilor: găseau că... sunt prea grele, pentru drumurile Libanului - deci iapa trebuia să înțeleagă că antisemiții ar face bine să și le păstreze la ei, în Antisemiția!; acum jihadiștii “consideră” că prezența Leclercurilor (sic) este o declarație de război a cruciaților - deci să și le retragă la ei, în Cruciația, înainte de a ajunge la locul destinației! Căci ele amenință pacea - nu războiul!

Am văzut-o și pe asta: sioniștii gîndesc taman ca jihadiștii - atât că în altă limbă. Să ne aducem aminte că sunt frați - vitregi, dar frați.

...Rămăsesem la semnătura Gabriela Adameșteanu. Ce ar mai fi de adăugat? Nimic. Fiindcă nu am dezlegat misterul: de ce este acum alături de “cauza” lui Goma, arătîndu-se pentru repunerea lui în drepturi - printre ele fiind și *dreptul de a publica*, la care ea a contribuit-pedin-contra, cu complicitatea lui G. Andreescu, a Rodicăi Palade, a Colegiului Onorific al revistei, printre ei: Filipescu (alt semnatar al Apelului actual!), Berindei, Doina Cornea (?), Vianu - în general toată intelectu-alitatea românească ? Doar vreme de 14 ani (din 1992) a fost în tranșea Liiceanu-Monica, altfel spus: revista 22? De acolo a tras în mine direct și din tufișuri, urzici și alte buruine binemirosoare, mai ales că sunt pișate de trecători, punîndu-și “organul” la dispoziția celor care voiau să mă atace sau a celor care (încă) nu aveau de gînd să o facă: «Nu vrei să scrii ceva despre Goma? Dar negativ!» Ce schimbări presupune romanciera și ține să se re-orienteze just - pentru orice eventualitate? Dar ea va fi știind de când mă cunoaște - de prin 1969, deci de 37 ani - că eu sunt un ilustru păgubos, iar cei care se lipsesc de mine vor suferi mai devreme sau mai târziu rigorile legilor socio-politico-scriitorale din care ea și-a făcut regulamentul de funcționament? Cum se împacă acțiunea de a mă fi împiedecat să public, de a mă fi

împiedecat să mă exprim în presă și mai ales ultima: legionarizarea lui Stoiciu și antisemitizarea mea - cu... răsucirea de 180 grade tradusă prin semnarea Apelului?

Și dacă azi - sau mâine, niciodată nu e prea târziu - pică desmintirea: dintr-o regretabilă eroare, G. Adameșteanu semnase... ceea ce n-a semnat și nu va semna în veac?

Mă opresc cât să copiez mesajul trimis de Sorin Alexandrescu lui Mircea Stănescu:

(...) Date: Fri, 15 Sep 2006 02:32:52 -0700 (PDT)

Draga domnule Mircea Stănescu salut initiativa dvs in privinta lui Goma si sustin argumentele ei principale, anume ca statul roman trebuie sa faca un gest de reparatie si nu Paul Goma sa ceara acest lucru, si de-asemeni ca cei care au avut polemici cu el trebuie sa arate ca sunt in stare sa treaca peste ele, macar in ceea ce priveste acest gest fundamental. Exista de sigur riscul ca Paul Goma sa refuze reparatia, din diverse motive. In acest caz el nu va mai avea insa nimic de reprosat nimanui decat lui insusi. Noi trebuie oricum sa ne luam acest risc, este o datorie de onoare.

Va multumesc pentru initiativa.

Sorin Alexandrescu

Profesor la Universitatea din Amsterdam, profesor asociat la Universitatea Bucuresti, Directorul centrului de excelenta in studiul imaginii de la Universitatea Bucuresti, membru GDS (...)

M-am poticnit aici, la Sorin Alexandrescu. Care nu semnează, așa cum ar vrea el să dea impresia - fiindcă... "există riscul ca Goma să refuze reparația". Ai zice că vorbește Țepeneag cu gura lui personală prin gura personală a Salexului. El nu semnează, doamne-fereste, dar el nici nu-semnează, cum s-ar putea, în mod greșit, interpreta; oricum, prezența lui se explică prin dorința fierbinte de a da o înaltă prețuire inițiatorilor Apelului... E limpede? Bine, nu, dar ăsta este Sorin: Băiat bun...

Nu mai zăbovesc la Antonesei (cel care, de acum vreo 7-8 ani a întrerupt relațiile cu mine și nu a mai răspuns scrisorilor, ba a găzduit în *Timpul* textele cretine, analfabete, calomnioase ale lui G. Andreescu - și nu a publicat replicile mele); nici la Norman Manea (el nu m-a atacat, însă într-un interviu recent, la întrebarea gazetarului: credeți că Goma a înnebunit, fiindcă a fost ignorat, uitat?, Norman i-a răspuns cu nesfârșită deferență față de mine: să pună întrebarea celui interesat - în nici un caz că întrebarea însăși este obraznică, insultătoare); nici la Alex Ștefănescu cel care, după trei ani de laude neconținute la adresa mea și a cărților, de prin 1994 a început o negare totală - ca literat, iar ca "publicist" a cerut suspendarea revistei *Vatra* fiindcă publicase **Săptămâna Roșie** în două felii...

Aceștia - ca și Mihăieș, ca și Adameșteanu - fac parte dintr-o categorie misterioasă doar la prima vedere, a românilor din moși

strămoși, neavînd nici un respect față de cuvînt. Ce contează ce afirmaseră ieri?

Sorin Alexandrescu... El a reacționat față cu Apelul cum reacționase toată viața față cu teroarea din România: cu... inertitudine, duplicitaritudine, lunecos, suflător-în-iaurt - și trăgînd cu ochiul la prietenul său din copilărie Țepeneag: cum le ametește-adoarme-împleticește Puiu Oniricu - așa să facă și el...

Consemnez cu amărăciune: a murit Brucan, banditul, tâlharul, criminalul. L-au ținut în brațe, după 1989, nu tovarășii săi: Iliescu, Roman, Pavel Cîmpeanu, ci vitele de români care suferiseră cumplit din cauza și a lui, cei care, neavînd vreun reper cultural, moral, se uitau în gura lui, fascinați de "verbul" gol și de lemn autentic. Dacă Brucan ar fi ajuns președinte al Românilor nu m-aș fi mirat: îl meritau din plin, ai noștri analfabeți, ca brazilii.

Sâmbătă 16 septembrie 2006

Noapte agitată: transpirație, am schimbat trei bluze, va trebui să schimb și cearceafurile, learcă. Oi fi răcit, maică. Sau oi fi murit, astea fiind sudorile morții. Deși nu mă chișc, înțeleg că nu am murit de tot; că n-am prea murit, vorba bunilor prieteni ai mei ardeleni: Buzura, Manolescu, Marta Petreu, Cistelecan, Ruxandra Cesereanu, Anca Hațiegan, Nicoleta Sălcudean Pecican - nu-i așa că sunt mulți/multe?

Mai deunăzi am primit un mesaj de la un... pseudonimat. Ținea cu mine, mă compătimea pentru câte suferisem mai ales din partea bunilor-prieteni: Monica, Liiceanu, Adameșteanu, Manolescu, M. Martin (cunoștea cretinitatea reșițeanului publicată în două numere din 22 prin 1999 în care toate informațiile erau false)... Dar suferea pentru că și eu...:

"Lăsați, d. Goma, că și DVS. îi înjurați pe toți cei buni de-a valma..."

Cu multe cuvinte, cu multe expresii din bagajul românilor - fie ei și scriitori - ce, scriitorul genial român nu are voie să nu vorbească-scrie convenabil limba română? - sunt în dezacord, mai ales cu "a înjura" folosit rapid, negândit, pe de o parte fiindcă omului i-i lene (sau: i-i ȳrecum...) să spună adevărul: "m-a criticat", "nu a fost de acord cu mine", "mi-a reproșat"; pe de alta să-l încondeieze pe acela, să-l descalifice prin monstrul lingvistic, moral: "*m-a înjurat*".

Am mai scris, m-am mai plîns, am mai explicat: Dacă vreau să înjur pe careva spun/scriu de-a dreptul (doar n-o să mă jenez de compa-triotul care toată ziua-i cu pizda-n gură, dar este orifiat când pizda cu pricina este etalată - așa! -, scrisă pe hârtie): «Paștele mă-ti!» sau «Băga-te-aș în!...». Ei bine, nu-mi merge! Dintr-o dată românul - chiar scriitor - se arată a fi cunoscător al limbii cea ca un fagure și îmi explică, el, mie: «N-am zis că m-ai înjurat, am zis că m-ai injuriat...»

Ca să vezi unde stătea stăpînitorul limbii române - azi și mâine!

Fericit că te-a încuiat - el pe tine! - o ține morțiș cu minciuna: că nu zisese că îl înjurasem (de mamă), ci că îl injuriasem «foarte murdar, cum nu m-a injuriat nici mama mea»...

Astfel de “discuții” dobitoace mi-a fost dat să port cu Monica Lovinescu - mereu, mereu, mereu. Firește, nu despre “înjurătura” proferată de mine (pe atunci eram prietenii..., cum spune francezul: ca “porcii”), ci despre, mai ales, atacuri dure, nedrepte (sic), grosolane, dinspre săptămâniștii lui E. Barbu: Ciachir, V.C. Tudor, Dan Zamfirescu, luceferiștii lui Artur Silvestri (Târnăcopul reprofilat, de atunci, pe... cultura imobiliară), Dodu, Răcănel, Ungheanu, Lăncrănjan... «Uite cum mă-njură cutare», se plângea ea, întinzându-mi ziarul întreg sau o fotocopie.

Erau murdării, porcării, minciuni - dar nu înjurături. Însă Doamna Lovinescu nu vedea unde poate fi deosebirea :

«M-a înjurat, uite, m-a făcut “cățea”! (era vorba de Lăncrănjan). L-a înjurat pe Virgil, a zis că textele lui sunt “chiștoace radiofonice” (era vorba de Ciachir). M-a înjurat (E. Barbu), când a scris despre mine: “cu vocea ei dogită...”».

Cât timp fusesem în România și mă aflasem în mediul scriitoricesc, îmi trecuseră pe la urechi astfel de plângeri, dar le luasem ca pe niște ticuri umorale, sau de-a dreptul dureri trupale exteriorizate - ca de pildă ale Cezarului Ivănesc:

«Căcatu-ăsta de X mă înjură, zice că baladele mele-s cam prea lungi - băga-l-aș în pizda mă-si de nimic și-un sfert! Să mă-njure el pe mine? Păi, futu-i...»

Păcatul confuziei la român (doar atât?) nu a fost introdus de comuniști. Și Eliade și Sebastian și Liviu Rebreanu și Camil Petrescu numeau cele mai mărunte ne-laude: “înjurături”. Ce să mai vorbim de contemporanii noștri: Breban, Țepeneag, Buzura, Manolescu: ei se plâng, fără fantezie, că au fost... înjurați.

Nu aș fi (re)adus vorba despre deturnarea termenului - în românește, dacă nu ar fi explodat scandalul cu Papa Ratzinger. Acum câteva zile, la Regensburg, a citat dintr-un text vechi (dar care? nu l-a indicat) - legînd violența de azi de... islamism. Și gata... “înjurătura!”, parcă acum câteva luni agitase lumea întreagă o alta, “înjurătură” prin caricaturile Profetului.

Există naturi structural irascibile, “iuți [iute] la mânie”, care din țânțar fac armăsar, mai grav: neauzind ei înșiși, necitind ceea ce cu adevărat fusese spus/scris, fiind bănuitori, înclinați spre delir, cu dureri de ochi (motiv de necitare), confecționează fără clipire, fără rușine fapte, vorbe inexistente, zbiară că fuseseră agresati, că... «Ce ai vrut, de fapt, să spui - când ai spus...?» - și iată motiv de război (sfânt). Nu între două culturi, ci între un analfabetism complexat, deci agresiv și cetățeanul care, întâmplător, trecea și el pe acolo.

Aici-acum agresorul este fanaticul musulman.

Dincoace-acum este fanaticul evreu. Să existe vreo deosebire de

construcție mentală a acuzației de antiislamism și a acuzației de antisemitism?

Niciuna. Amândouă sunt rezemate pe rea-credință, minciună, precipitare în a trage concluzii înainte de a fi înțeles despre ce este vorba - și mai ales pe ură oarbă față de *celălalt*.

Încă o asemănare până la confuzie: amândouă duc la rezultate dezastruoase pentru victime: indivizi, comunități pe nedrept acuzate.

O spune cineva în cunoștință de cauză: “antisemitul basarabean”, ultima găselniță a lui Ion, fiul cărturarului Tudor Vianu.

Duminică 17 septembrie 2006

Am renunțat la intenția de a instala acum prima chenzină a Jurnalului pe Septembrie - din pricina dimensiunilor: 60 pagini. M-am răzgândit: las timp de respirație Apelului. Nu ar fi deloc inteligent - nici loial - să vin cu comentariile mele pesimiste, ba de-a dreptul demobilizatoare imediat după ce prietenii s-au dat de ceasul morții să organizeze acțiunea de strângere a semnăturilor. În cele două săptămâni rămase până la încheierea lunii voi putea relua, repeta, reaminti reținerile mele în legătură cu o astfel de inițiativă. Și voi evita să-i ofensez pe ei, să pun sub semnul îndoielii efectele Apelului.

Mi-a scris George Damian - și el și V. Roncea au semnat printre primii Apelul, solicitați de Mircea Stănescu. Voi copia aici misiva, riscând să fiu condamnat din nou pentru “divulgarea de corespondență privată” (ar avea de la cine se inspira zilierii ziliarului *Ziua*: de la Tismăneanu) datată: 14 septembrie - de reținut momentul:

“Prea iubite Paul Goma ot Basarabia,

“Iti dau de stire ca ma aflu in buna sanatate care sanatate o doresc si Domniei tale. Insa spun Domniei tale ca buna mea stare s-a preschimbat in adanca mahnire de indata ce am cetit randurile ce le-a scris Domnia ta intre lunile ianuarie-august 7514 de la facerea lumii.

“Ca nu putine le-a fost dat urechilor mele sa auda: unii oameni mi-au zis ca sunt nemica altceva decat un ticalos si un nemernic, iara altii m-au fericit zicandu-mi securist si legionar. Dara nu i-am luat in seama – ca oameni de putina trebuinta sunt acestia.

“Pana ce Domnia ta mi-a pus in spinare cuvantul cel mai greu: "gainar". Si nu stiu cu ce m-am invrednicit eu bietul de mine sa-mi castig un asa nume in fata Domniei tale. Ca doara cat m-am priceput si cu putinele mele puteri cat de putin bine am facut. Poate doara sa fi fost cuvinte la manie rostite de Domnia ta. Ce eu vin acum si cer iertaciune pentru toate cele gresite. Si adevarat spun Domniei tale ca nice un raspuns n-am primit cand cu cererea mea pentru un chip al Domniei tale. Ca multi oameni rai privesc fara voia mea prin cartile si scriso- rile mele și de multe ori mi le strica si amesteca iara Dumnezeu ii va ajuta dupa faptele lor.

“De aceea rog pe Domnia ta: izbaveste-ma de sub scarbavnicul cuvânt

de "găinar" ca nu mi-i de nici o trebuință. Iară dacă Domnia ta nu se va îndura de mine ce-ai putea face altceva decât să zici: iartă-mi toate cele gresite cu voia sau fără de voia mea. Ca Domnia ta are cuvântul greu și cearta aprigă.

“George Damian ot Brasov”

Lăsînd la o parte cronicărișmul elevului de liceu ot Brașov - lucrurile stau astfel:

În 10 mai a.c. jurnalistul George Damian (de la *Ziua*) m-a contactat prin poșta electronică:

De : georgedamian@ziua.ro

(...)Date : 10 mai 2006 15:34:32 HAEC

À : paulgoma@free.fr

“Domnule Paul Goma,

Intentionăm să publicăm plângerea dvs adresată Judecătoriei sector. Din păcate varianta pe care ați făcut-o publică pe internet este în format pdf pe care nu-l putem transforma într-un format care să fie bun pentru ziar. Ne puteți trimite prin e-mail în cursul zilei de azi o variantă txt sau doc a plângerii dvs? De asemenea ne-ar fi de folos o fotografie actuală a dvs la o rezoluție cât mai mare.

Va mulțumesc,
George Damian”

I-am răspuns că *textul* este în realitate *textele* (3): contra lui I. Iliescu, contra lui N. Pleșiță, contra antisemitizatorilor - pe care îl vrea? Nu am mai primit răspuns la răspuns și mi-am (ră)spus că *Ziua* renunțase la proiect.

Surpriză: a doua zi (în 11 mai) au fost publicate fragmente din Plângerea împotriva antisemitizatorilor montate de G. Damian, “ilustrate” cu o fotografie trucată: *în locul cameramanului Paul Cozighian (alături de care fusesem fotografiat în 1997 - imaginea originală) în Ziua apare... V. Tismăneanu!*

Am protestat numaidecât printr-o scrisoarea adresată lui S. R. Stănescu la 12 mai, apoi lui V. Roncea (5 iunie). Spre necazul meu, nici prima nici a doua nu a fost publicată.

Drept care, furios, mi-am vărsat oful în... jurnalul internetizat, unde îl l-am tratat pe G. Damian de găinar, mai ales pentru trucarea fotografiei.

G. Damian se trezește în... 14 septembrie, după mai bine de 4 luni de zile să răspundă, însă nu la reproșul întemeiat al meu, ci la calificativul “găinar” - îl preferasem pe acesta în locul mai-potrivitului: *escroc*. Mă așteptam la explicații, la scuze, fie și după atâta amar de timp. Da de unde: tot eu sunt vinovat pentru că am spus despre el că este “găinar”. Bine, nu este găinar, dar ce este un jurnalist neglijent, abuziv, falsificator de documente - și răspânditor al lor, așa, traficate? Să propună el un alt cuvânt.

Luni 18 septembrie 2006

Ieri după amiază primind o misivă descurajată și descurajantă de la Flori Stănescu, în chestiunea Apelului (că nu au semnat mai mulți scriitori, că ziarele nu l-au publicat, că tembeliziunea nu s-a ostenit să zică un cuvânt despre acțiune), m-am propus încurajator-șef - în virtutea vârstei. Mă așteptam la oarecari negații, însă nu la trei misive expediate de trei fete: Flori Stănescu, Eugenia Crângariu, Elena Andronache. Deși mă ard degetele de dorința de a le reproduce aici, mă stăpânesc: le consider "corespondență (foarte) intimă" și mă șed locului.

Papa Ratzinger: a mai explicat o dată ieri că ceea ce pusese foc lumii musulmane (o călugăriță a fost asasinată în Somalia, biserici - mai multe - au fost incendiate în Cisiordania) era "un citat dintr-un text medieval". Însă nici de data aceasta nu a indicat care-i textul acela și cine-i autorul, dacă are vreunul. Bine a făcut când a regretat interpretarea lui, dar încă o dată: ar fi fost necesar, în contextul exploziv de azi, în chiar momentul citirii să fi făcut "trimiterea" bibliografică și, riscând să-i scoată din fire pe teologi, să o repete.

Fiindcă - iată, eu spun ce am spus mai ieri : musulmanii se indignază la "indicațiile" (prețioase!) al câte unui imam care, cu glas mare, de parcă ar chema la jihad, agitând sabia curbă, aruncă multămii analfabete în general, neinformate în special... o propoziție ruptă din context, ca probă că blestemații "cruciați" au insultat islamul, au pângărit imaginea Profetului! Dacă cineva ar avea posibilitatea (!) să le explice adevărul despre acea... insultă - care nu este deloc insultă din partea creștinilor, ci o invenție, o falsificare ordinară din partea predicatorului musulman... Atunci poate că...

Atunci-poate-că-ce? Dar contemporanele mase largi de musulmani, isterizate de injustițiile, de agresiunile occidentalilor, ale americanilor și ale evreilor nu mai au nevoie de adevăr-adevărat, ci de pretexte de a-i urî și mai puternic pe "cruciați" și pe evrei.

Vede cineva-cumva o similitudine (întristătoare, îngrijorătoare) între "mecanica" gândirii musulmanilor și a evreilor? Nu? Eu, da - am mai spus, am mai scris, chiar alaltăieri. Atât, că masele largi de evrei nu sunt analfabete, nici neinformate. Dar tot dobitoace - ai zice: române.

Ele știu foarte bine care este adevărul, însă evreii se șterg la cur cu adevărul creștinilor.

Trebuie să fi rămas multă amărăciune, multă ranchiună în sufletele mahomedanilor, care ce imperiu au avut! și ce imperiu au pierdut! Din Europa au fost "dați îndărăt" de Charles Martel, la Poitiers, pe la șapte sute și ceva, apoi alungați din Spania, apoi din Africa de Nord. Iar cruciadele purtate pe pământurile lor au exacerbă la ei ura de

creștini. Prin turci a început o contraofensivă (devastatoare pentru noi, cei din Peninsula Balcanică - oricât ar lăuda Mihnea Berindei "aportul civilizator otoman: cafeaua, băile turcești și mai cu seamă bivoliile..."); oprită sub zidurile Vienei, însă refluxul a mai durat, a mai durat... Până ne-au turcit di tăt. Occidentalii și-au luat revanșa prin portughezi, francezi, englezi, ei le-au ciopârțit imperiul, ocupându-i, colonizându-i, jefuindu-i de bogății, umilindu-i (nu altfel făcuseră turcii cu creștinii).

Marți 19 septembrie 2006

- *Gardianul* a publicat un articol în legătură cu Apelul;
- S-au manifestat alți semnatari.

Vești rele:

- Prestația (sic) papei a provocat, provoacă în continuare, pagube imense (citatul produs este din Manuel al II-lea Paleologul, 1350-1425, împărat al Bizanțului, care afirmase ca Profetul Mahomed și-a răspândit religia prin violență, "cu sabia" - însă papa nu indicase inițial autorul);

- Irakul pe pragul războiului civil;

- Ungaria: tulburări, violențe din pricina lui Gyurcsany, primul ministru - "mincinosul";

- Afganistan: presa britanică dezvăluie totala nepregătire a USA, a Angliei - și aliaților - în pornirea campaniei contra talibanilor.

- Deplasarea tancurilor Leclerc spre locul destinat provoacă mormăieli, chiar critici din partea libanezilor («De ce vin aici, la noi? Să se ducă dincolo, în Israel, de acolo suntem atacați...»). Se simte: oamenii sunt îndatorați hezbollahilor sau înfricoșați de ei - sau și una și alta, altfel de ce ar fi nemulțumiți că forțe armate nelibaneze iau poziție, când de 40 ani armata națională a Libanului este o ficțiune? Ei, de ce... Vai de steaua lor de valahi fenicieni!

Încă nu am cules reacții recente din partea israelienilor - deși avea dreptate comentatorul citat mai alaltăieri: tancurile Leclerc sunt prea grele...

Copiez articolul din *Gardianul*, trimis de Flori Stănescu, de LIS:

Ziarul *Gardianul* / Media-cultura, Stirile din 19 Septembrie 2006

Statul roman vrea sa-l umileasca din nou pe Paul Goma

Cetatenie retrasa abuziv, un caz fara precedent in Europa moderna

Un Apel adresat presedintelui Romaniei, premierului Calin Popescu-Tariceanu si presedintilor celor doua Camere ale Parlamentului cere, imperativ, repunerea lui Paul Goma si a familiei sale în drepturile de cetateni români. Statul roman i-a retras unilateral si ilegal cetatenia scriitorului in 1977. Din 1990 pana astazi, statul roman s-a facut ca nu intelege ca trebuie sa-l repuna in drepturi pe cetateanul Paul Goma, automat, fara nici un fel de alte demersuri. Cetatenia este un drept dobandit prin nastere si nu poate fi retras

decat la cererea titularului.

În urma cu o jumătate de veac, în 1956, studentul Paul Goma avea să suporte primele represalii pe care le-a avut de îndurat pentru atitudinea sa sfidătoare față de regim și pentru manifestările aduse împotriva totalitarismului comunist. În vara lui '56 a fost judecat pentru scrierile sale, iar în noiembrie a fost arestat și anchetat de Securitate. Hartuielele regimului nu au încetat niciodată, iar toamna lui 1977 statul român îi retrage cetățenia, fără ca Paul Goma să fi cerut acest lucru. Este un act fără precedent în istoria Europei moderne. Se împlinesc 29 de ani de când familia Goma trăiește în exil forțat, ca proscris, în Paris.

La începutul anilor '90 s-a mai adus în discuție cazul Goma și se părea că scriitorul își va reintra în drepturi în mod automat, fără nici un fel de probleme. În acel moment se dădea vina pe statul totalitar, care ar fi comis un abuz. În mod straniu, lui Paul Goma nu i s-a redat cetățenia nici până azi. Trebuie menționat că scriitorul a rămas un critic aspru al nomenclurii de nivel doi, care a continuat să conducă România și după 1990. Astfel, unui om născut în România i se refuză dreptul constituțional de a fi cetățean român.

Despartirea de trecutul comunist

Apelul pentru repunerea lui Paul Goma și a familiei sale în drepturile de cetățeni români este o problemă de principiu - după cum susțin și inițiatorii acestui demers, de asemenea, fără precedent: Valerian Stan, Dan Culcer, Ovidiu Nimigean, Flori Stanescu și Mircea Stanescu - pentru că reparatia aceasta trebuie realizată ca o inițiativă a reprezentanților unui stat nou, democratic, și nu la cererea scriitorului. Paul Goma nu a vrut și nu a cerut niciodată retragerea cetățeniei române.

„Ultimele luni ale anului 2006 au fost perioada în care reprezentanții celor mai importante instituții ale statului, societatea civilă, presa, partidele, numeroși oameni politici și intelectuali s-au declarat mai hotărâți ca oricând după 1989 să se despartă de propriul trecut comunist“, se arată în Apel, remarcându-se, în continuare, că depășirea perioadei comuniste prin reabilitarea adevărului istoric, prin asumarea responsabilităților și repararea raului reprezintă un pas pentru împlinirea „noului destin istoric al României“.

Exact în această perioadă tumultuoasă s-a nimerit să se îplinească și 50 de ani de când Paul Goma „a avut de suportat primele represalii, primele dintre consecințele cele mai grave pentru atitudinea și manifestările sale împotriva totalitarismului comunist. În vara lui 1956, studentul la Litere Paul Goma este judecat pentru scrierile sale, la Rectoratul Universității București, iar în noiembrie 1956 avea să fie arestat și anchetat de Securitate (în 1952, elev fiind, a fost de asemenea „reținut“ timp de opt zile la Securitatea din Sibiu). Au urmat 21 de ani de opoziție deschisă față de regimul comunist și tot atâția de represiuni împotriva sa și a familiei sale – inclusiv 2 ani de închisoare, 5 ani de domiciliu forțat, excluderea abuzivă din Uniunea Scriitorilor etc. Iar din toamna lui 1977 și până astăzi, 29 de ani de exil și de proscriere nedreaptă și dureroasă“.

«Statul să-și asume responsabilitatea!»

Semnatarii apelului consideră că a venit timpul ca „Statul român să-și asume responsabilitatea (...) și să procedeze neîntârziat la repunerea în drepturi a lui Paul Goma și a familiei sale. Nu Paul Goma trebuie să inițieze aceste demersuri, ci Statul român, autoritatea în numele căreia au fost luate, în 1977, ca urmare a inițierii miscării pentru drepturile omului, măsurile repre-

sive abuzive, de care pâna acum, din pacate, nu s-a dezis sub nici o forma“.

Se insista, adaugandu-se ca acum „România sa recheme acasa pe unul dintre cetatenii sai care o onoreaza în cel mai înalt grad. Este timpul ca exilul lui Paul Goma si al familiei sale sa înceteze (...). Este timpul ca scriitorul exilat sa primeasca recunoasterea si reparatiile care i se cuvin – de ordin moral, istoric, cultural, dar si material – pentru cei 50 de ani în care si-a servit exemplar tara“.

Scuze publice si reparatii morale

Potrivit semnatarilor, statul roman trebuie sa anuleze toate masurile represive care au fost luate impotriva lui Paul Goma si a familiei, „sa i se ceara scuze, sa fie repus in drepturi, oficial, si sa i se asigure o pensie de merit si o locuinta corespunzatoare, precum si orice alte juste despagubiri pentru prejudiciile morale si materiale suferite“. Se cere institutiilor statului abilitate repatrierea imediata a scriitorului si a familiei acestuia.

Asadar, pana la inchiderea editiei, Apelul era semnat de 259 de intelectuali, printre care ii remarcam pe Gabriela Adamesteanu, Liviu Antonesei, Vartan Arachelian, Andrei Badin, Radu Barbulescu, Stefana Bianu, Liviu Cangeopol, Radu Filipescu, Augustin Fratila, Serban Foarta, Bogdan Ghiu, Petru Iliesu, Sorin Iliesiu, Norman Manea, Sorin Marculescu, Mircea Mihaies, Bujor Nedelcovici, Radu Negrescu-Sutu, Vasile Paraschiv, Dusan Petrovici, Luca Pitu, Serban Radulescu Zoner, Victor Roncea, Ioan Rosca, Dieter Schelesak, Dorin Spineanu, Liviu Ioan Stoiciu, Alex Stefanescu, Dumitru Tepeneag, Traian Ungureanu, Tudorel Urian, Petru Ursache, Mihai Vakulovski, Dinu Zamfirescu etc. Oficialitatile din Romania inca asteapta ca Paul Goma sa-i roage frumos sa i se redea cetatenia furata, lucru care l-ar umili inca o data pe cel mai longeviv disident roman, care nu intelege sa faca acest gest.

Manuela Golea

Obosit de moarte, abătut, nemaivînd în fața ochilor decât un vâl cenușiu... Pe măsură ce sucul vieții îmi scade, se îndepărtează și perspectiva publicării antume a scrisului meu.

La urma urmei, acesta a fost, este, va fi visul vieții mele: publicarea.

Să fie “un vis” acela de a publica, de a fi editat în România, în românește, limba în care scriu de când scriu?

Nu cântărisem, intuisem, prevăzusem adevărata forță de distrugere a acțiunii conjugate a colegilor scriitori - mulți și prieteni - întru neantizarea mea, prin *nepublicare*.

Să fi fost în această incapacitate de înțelegere de vină structura mea de bleg, de fraier, de păgubos? Sau firea mea rigidă, ne-, a-socială - vorbesc de societatea... oamenilor de litere români? O fi, n-o fi, sigur este că am dovedit o completă necunoaștere a subteranei sufletului scriitorului român.

Eu știam (de unde voi fi știut - chiar așa: de unde?, de la cine?) că un scriitor-care-scrie (și publică) nu este un adevărat scriitor-care-scrie dacă nu dă o mână de ajutor, o recomandare unui alt scriitor-care-scrie - dar încă nu a publicat.

Și invers: *nu este scriitor acela care împiedecă exprimarea prin*

scris a altui scriitor.

Deși în debutul meu mult întârziat (la 31 de ani în periodice, în decembrie 1966, la 33 ani editorial, cu volumașul **Camera de alături**) nu m-au recomandat-dat-o-mână-de-ajutor scriitori care scriau (și care, cu peste un deceniu în urmă îmi fuseseră colegi, prieteni: Dimisianu, Baltag, Velea), ci persoane cu care nu avusesem de a face: Sânziana Pop, Gica Iuteș. Nu am reținut... reținerile primilor, ci normalitatea celorlalți. Iar când s-a întâmplat să pot recomanda eu pe alți scriitori-care-scriau dar încă nu publicaseră, am făcut-o - la *România literară*; fără șovăire și fără a aștepta mai apoi semne de grațitudine din partea lor. În grupul devenit și al meu - cu Țepeneag, cu Ivănceanu, cu Schlesak, cu M.R. Paraschivescu - domnea același spirit de întrajutorare, pe care eu îl percepeam ca pe o atitudine normală, nu neapărat de gașcă. În exil, nici nu am observat schimbarea de umoare și de program a lui Țepeneag (față de mine), mi-am continuat aplecarea spre "complicitate scriitoricească", deci am recomandat editurilor la care aveam oarecare trecere cărți și autori care nu erau neapărat prieteni, dar erau scriitori-care-scriau și, în noul context aveau nevoie să fie traduși, editați.

Nu este frumos să te lauzi cu faptele bune ale tale; nu este creștinește să aștepți răsplată pentru ele.

Însă când constăți că oameni pentru care tu ai făcut ceva-bun (repet, ca să nu se uite: fie pentru debut, fie pentru traducere, fie pentru editare) îți fac, nu doar ceva-rău, ci foarte-răul care i se poate face unui scriitor, contribuind direct sau prin tăcere complice la *nepublicarea cuiva*, atunci, să mă ierte Doamne-Doamne, dacă păcătuiesc prin aducerea aminte a unui bine făcut.

S-o iau cronologic - pentru a câta oară?:

Pe când eram redactor la secția de proză a *României literare*, la recomandarea Norei Iuga, am propus-o pentru debut pe Gabriela Adameșteanu. Sami Damian a refuzat orificat manuscrisul («Prea scrie ca tine...»), a motivat el, iar Breban, șeful a explicat că el nu debutează în revista lui... necunoscuți...). Am dus proza la concurență, la *Luceafărul*, unde Sânziana Pop a publicat-o pe loc... Prin 1985 am propus pentru traducere-editare **Dimineață pierdută** la Gallimard, la Albin Michel, la Julliard - din păcate fără succes. După 1989, la televiziune, Gabriela Adameșteanu povestindu-și începuturile literare, a afirmat că a debutat-o... Sami Damian, refuzatorul ei! - noroc că nu l-a adăugat și pe Breban, doar și el se opusese postulatei la debut.

Însă Gabriela Adameșteanu - buna mea prietenă - nu a rămas la simpla și la urma urmei omeneasca ingrățitudine și inversare a grațitudinii - ci, în alianță cu Liiceanu (care tocmai îmi retrăsese din librării volumul de mărturie despre 1977 de el publicat **Culoarea curcubeului**) și cu Monica Lovinescu au pus la cale minciuna potrivit căreia Liiceanu era într-un mod murdar ("mârșav", preciza cel mai tânăr filosof la român) calomniat de Goma - cel care pretindea că i-ar fi

distrus cartea de mărturie de el, de Liiceanu nu de altul urcată în slăvi cu prilejul călătoriei la Paris - de la Heidelberg; de el, nu de altul solicitată în 1990 pentru a fi editată la Humanitas.

Îi las de o parte pe Monica Lovinescu și pe Liiceanu, aici mă ocup de scriitori, nu de culturali și de cobilițari de cărți. Așadar, *scriitorul* Gabriela Adameșteanu a început demolarea *scriitorului* Paul Goma, în 1922 prin **inversarea termenilor adevărului**: iar acesta era: victimă: autorul Goma prin cartea lui, distrusă de editor, și nu editorul Liiceanu, distrugătorul cărții.

În continuare G. Adameșteanu a fost în primele rânduri ale agresorilor mei: în 1994, prin vicioasa publicare în 22 a unei replici trimise de mine, dar numai după ce fuseseră scrise și adunate contra-replicile Zoei Petre, a lui E. Constantinescu, a lui N. Manolescu;

În 1997, cu prilejul apariției primelor trei volume din **Jurnal**: ea, împreună cu Liiceanu au dezinformat-o (telefonic) pe Monica Lovinescu despre “calomniile” proferate de mine la adresa Papesei conținute în **Jurnal** (Monica nu l-a citit nici azi, cu excepția unui fragment din vol II, **Căldură Mare**, în vara anului 1989). Tot ei, și tot telefonic, au ațâțat-o pe “calomniată” îndemnând-o să dea replica meritată “calomniatorului” - astfel a rezultat acel model de strâmbătate și de trivialitate :

“*Îmi pare rău că l-am cunoscut pe Paul Goma*”;

În continuare, G. Adameșteanu a luat parte activă la “curentul scriitoricesc român” cel care, insultat de Paul Goma, l-a pedepsit privindu-l de publicare: puținele cărți ale mele apărute nu au fost comentate; sau ironizate; sau de-a dreptul negate; redactorii șefi ai periodicelor, cronicarii amenințați de represalii din partea celui mai important negustor de carte, “vâlcean de-al meu” îl recomanda mândru Virgil Ierunca: Liiceanu, nu l-au mai publicat pe “înjurătorul național”. În schimb a invitat să-și publice în 22 lăturile, născocirile, delirurile calomniatori ca Bianca Marcu-Dumitrașcu-Balotă, P. Barbăneagră, Mircea Martin.

Iar acum, în septembrie 2006, de parcă nici usturoi nu a mâncat, G. Adameșteanu semnează Apelul cu pricina. M-am mai întrebat, mă re-întreb: de ce a făcut-o? Din nesimțire? Din românită băloasă: «Lasă, băi, tu m-ai înjurat, eu ți-am răspuns, hai să ne-mpăcăm, căci scriitori români suntem - dă s' te pup!»...? Am tot dreptul să mă întreb:

«Ce fel de om este scriitorul G. Adameșteanu?»

Și să nu-mi răspund.

După cum nu găsesc răspuns la *coaliția tăcerii*:

Condusă de Monica Lovinescu și de Virgil Ierunca, avându-i locotenenți pe Liiceanu și pe Adameșteanu, la care s-au raliat Manolescu, Mihăieș, Iorgulescu, D.C. Mihăilescu, Ioana Pîrvulescu, Pruteanu, Buduca, Borbély, Alex Ștefănescu, Dimisianu, Mircea Martin, Pleșu, apoi Cistelecan, Marta Petreu, aceștia - și alții și altele -

și-au dat mână cu mână pentru a mă împedeca să public în periodice, să-mi editez cărțile.

În același timp a demarat *campania de... eradicare a mea din lucrările de referință*:

- Negrici, în Istoria sa ignoră existența mea ca scriitor român;

- Dacă pe Marian Popa, "plutonierul lui Eugen Barbu" nu-l iau în seamă (el moare de plăcerea estetică pricinută de V.C. Gheorghiu), Dimisianu, în studiul despre memorialiștii români omite pomenirea mea ca autor de jurnale, de "amintiri", de mărturii - în schimb, ca să spun așa, sunt prezenți Crohmălniceanu, Banuș, Nina Cassian, Vera Călin...;

- Mircea Martin în studiile sale de literatură română tace cu civilitatea-i cunoscută existența și cărțile mele (dintre care el însuși a editat două la Univers: **Ostinato** - cu care a deschis o colecție - și **Gardă inversă**);

- A comis și Alex Ștefănescu o Istorie a literaturii contemporane - nu știu dacă pomenește de mine, însă dacă o face, cu certitudine că este în tonul pe care l-a adoptat după 1994 - total-negator, nu total-ditirambic, ca înainte;

- Și D.CEMihăilescule? a alcătuit o istorie - unde, firește, nici urmă de mine, provocatorul de "tragicomedii", vorba lui;

- Știu că N. Manolescu și-a propus - și a reușit - să nu scrie numele odios al meu.

- N-am să-i fac lui V. Tismăneanu onoarea de a-l include printre literați, dar nu pot trece peste prefața la Scrisorile lui Michnik în care schițând un istoric al mișcărilor contestatate din Europa de Est, nu i-a scăpat nici o referire la păcătosul de mine - în trecut: cel la care, în 1989, făcuse apel pentru traducerea unei cărți de-a lui în franceză...

Riscînd să mă repet, rezum:

De fiecare dată când mi s-a cerut - însă de multe ori din proprie inițiativă - am recomandat pentru publicare, pentru traducere din română cărți și autori români:

- Pe Gabriela Adameșteanu, pentru debut - în *România literară* (refuzat de S. Damian și N. Breban), izbutit în *Luceafărul*; în Franța am recomandat cartea ei **Dimineață pierdută** pentru a fi tradusă și editată - în mai multe rânduri, din nefericire, nu am avut succes;

- Pe N. Breban, A. Buzura, Șt. Bănulescu - i-am recomandat pentru a fi traduși-publicați la Gallimard de cum am venit pentru întâia oară la Paris, în vara anului 1972. Nu am reușit. Nu am reușit nici cu Breban la Seuil, în 1978 - cu toate că știam: el împreună cu Ivasiuc fusese(ră) înainte la München să-l convingă pe Noël Bernard să nu-i mai facă atâta reclamă lui Goma, ins fără talent; același discurs l-a(u) ținut și la Paris față de Monica Lovinescu și Virgil Ierunca; apoi în 1977 la Stockholm față de René Coeckelbergs (care semnase petiția pentru liberarea mea din închisoare și îmi publica în suedeză **Gherla**) și Gabriela Melinescu (tot la Stockholm poposiseră "colegii" Țoiu și

Bălăiță - în același scop: să-l convingă pe Coeckelberghs să nu-l editeze pe Goma). Aveam să aflu mai târziu: în chiar momentul în care locuia în apartamentul nostru de la Paris, scriitorul N. Breban se dusesese la editura Seuil care scotea volumul meu **Le Tremblement des hommes - 1977** și îi explicase redactorului că Goma este un autor nul iar editura se va face de răs publicînd un astfel de nonscriitor - la care Barrou (așa îl chema), ca răspuns, scosese dintr-un sertar un exemplar din **Animale bolnave** recomandat de... nonscriitorul Goma pentru a fi tradus și publicat...;

- Am recomandat editurii Seuil și am prefățat eseul **Cetatea totală** de C. Dumitrescu;

- Am recomandat editurii Gallimard - o **Istorie a literaturii române** pe care urma să o scrie N. Manolescu; după o promisiune - adevărat, ne-fermă - prietenul Manolescu nu a mai dat vreun semn că o face sau nu o face;

- Am recomandat editurii Albin Michel traducerea-publicarea unui roman de Alexandru Papilian - a fost editat;

- Am recomandat editurii Julliard un roman de Rodica Iulian - a fost publicat la altă editură (Balland?);

- Am inclus în colecția mea de la Albin Michel romanul lui Bujor Nedelcovici **Al doilea mesager** ;

- Am recomandat editurii Hachette volumul **Ici Moscou!** al jurnalistei basarabence Renata Lesnic;

- Am recomandat mai multor edituri pariziene (fără succes) eseul lui Andrei Pleșu **Pitoresc și melancolie**;

- Am scris prefețe, postfețe la volume de mărturii de Gheorghe Mazilu, Doru Novacovici...

- Am provocat scrierea, am prefățat volumul de mărturii despre Reeducarea de la Pitești de Ștefan Ioan Davidescu, apărut după multe peripeții sub titlul **Călăuză prin infern** la editura Dacia din Cluj...

- În afară de intervențiile editoriale - pentru colegii mei, dintre care nu toți îmi erau prieteni și nu mi-au devenit după aceea... - am provocat adoptările în PEN Clubul francez ale unor scriitori amenințați de represalii în România: Bujor Nedelcovici, Mircea Dinescu, Dan Deșliu - și iată: mie nu-mi pare rău că l-am cooptat în PEN Club pe Dan Deșliu, deși el mă vorbise de rău și înainte și după; nu mi-ar fi părut rău nici dacă Ana Blandiana - pentru care începusem demersurile - ar fi acceptat să fie primită, în ciuda faptului că... ei îi era frică să nu se afle în România (și acolo-sus și acolo-la mijloc, la Gogu Rădulescu, faptul că Goma este cel care o recomanda și o susținea...). Nu-mi pare rău nici că l-am cunoscut pe Mircea Dinescu, deși el, la sfaturile înțelepte ale lui Fănuș Neagu, ale lui Băieșu, ale lui Doinaș, ale lui Manolescu nu m-a reprimat în Uniunea Scriitorilor - din care fusem exclus în aprilie 1977 și grație voturilor lui Doinaș, Fănuș, Manolescu, Sorescu, Bănulescu - toți aceștia colegi-de-breaslă, nu?...

- Nu mi-a părut rău că îl... cunoscusem pe Buzura nici după

2002, când Iliescu mă invitase în România, iar Gusti intrase în panică, urlând pe coridoarele sediului Fundației România:

«Vine Goma, să-mi fure Fundația!»

Goma, bietul: nu știa că ar putea să-i fure ceva lui Buzura...

- ...după cum nu știa - în aprilie 1977, când era arestat, amenințat cu o condamnare la moarte pentru trădare de patrie - că de acolo, din fundul Rahovei, ar putea să-i fure lui Țepeneag - aflat la Paris - revista *Cahiers de l'Est*, dacă... vine în Occident, cum i s-a plâns, în Canada, poetului Marteau...

De ce am alcătuit acest pomelnic al faptelor-bune ale mele (și încă incomplet)? Ca să mă laud? Când făceam faptele-bune nu aveam conștiința că fac fapte-bune, ci fac ceea ce este normal să fac. Însă, după 1989, în România, nu numai că prietenii mei scriitorii nu au ținut seama de aceste "mici servicii" (încă o dată: pe care le consideram acte normale, în relațiile normale dintre oameni normali), dar au făcut totul ca să-mi închidă mie gura, totodată să închidă gura celor care manifestau intenția de a vorbi-scrie despre cărțile mele.

Culmea ostilității oarbe (și profund cretine, cum doar un ins care trece drept foarte inteligent o poate atinge - vezi-l pe unul din maestrul săi de gândire și mai ales de morală: Ivasiuc, celălalt fiind Ivașcu) a fost atinsă de N. Manolescu în 2005 când pentru a obține postul de ambasador la Unesco a dirijat orchestra Uniunii Scriitorilor - soliști: Gârbea, Caius Dragomir, Cistelecan, Petreu - interpretând Cantata Calomniei: alungarea lui Liviu Ioan Stoiciu de la *Viața românească* pentru publicarea unui fragment din Jurnalul meu și, în același preț votarea - în unanimitate - a H.C.M. prin care a fost legiferată antisemitizarea mea. Cunoștea efectele acuzației idioate, doar el însuși fusese arătat cu degetul ca "antisemit" (și legionar!). Să nu se uite: filele partiturii fiind întoarse de cunoscutul securist săptămânist - devenit contemporanist-brebanist, alături de tovarășul său Ianoși: H. Zalis. Au asistat, au participat activ, scriitorii români cei extrem de rezistenți prin cultură...

Îmi vine să o maimuțăresc pe Monica Lovinescu - astfel:

«Îmi pare rău că v-am cunoscut, scriitori români cotidieni ce sunteți voi!»

Miercuri 20 septembrie 2006

Zi mohorâtă, posomorâtă, urâtă, de toamnă cețoasă.

Oarecare balsam: un mesaj e-mailat de la un un... cititor:

"Stimate Maestre:

"Sunt fericit ca v'am reutilizat pe internet. Citesc si recitesc scrierile dumneavoastra - da, sunt pagini cumplite, aprige, crancene - pagini care starnesc si zgandara amintiri si dureri vechi - dar sunt pagini minunate.

Minunate pentru ca multi ani am crezut ca limba romana s'a intors in pesteri, dar citindu-va, citeodata cu voce tare, o regasesc din nou, si o aud din nou, si simt ca undeva, pentru acest pribeag, mai exista o tara, chiar daca numai cea pe care o regasesc citindu-va...

“Sunteti memoria si constiinta noastra.

“Cu respect,

“S.A.”

[expeditorul nu m-a autorizat să-i dau numele întreg]

Mi se trimite - și bine (mi) se face:

Omoara-i pe arabi si striga «Antisemitism!»

de Norman G. Finkelstein)

luni, septembrie 18, 2006 <http://palestinalacrimamea.blogspot.com>

O teza centrala a cartii mele, **Beyond Chutzpah** este ca de fiecare data când Israelul se confrunta cu o catastrofa a imaginii proprii pe scena mondiala apologetii sai declanseaza alarma pericolului unui “nou antisemitism”. Deci, absolut predictibil, imediat dupa ce Israelul a întâmpinat o noua problema de imagine din cauza distrugerii ucigase perpetrate împotriva Libanului, un grup format din toate partidele parlamentare, condus de cunoscutul sustinator al Israelului Denis MacShane (membru al parlamentului din partea partidului laburist), a facut public înca un raport care avertizeaza asupra resurgentei antisemitismului (Report of the All-Party Parliamentary Inquiry Into Antisemitism, septembrie 2006).

Singura noutate a proiectului, care prelucreaza în special afirmatii fara sens respinse deja în **Beyond Chutzpah**, est noul prag al idioteniei pe care îl sparge. Sa analizam metodologia desfasurata în sprijinul demonstrarii noului antisemitism. Raportul defineste un incident antisemitic ca orice ocazie “percepata” ca fiind antisemitica de catre “comunitatea evreiasca”. [2] Pe același principiu se poate spune ca ploua în absenta oricarei precipitatii, doar pentru ca eu simt ca ploua. Este filosofia onirica a paranoicilor – a celor deosebit de rationali, pentru care presupusa victimizare aduce servicii politice. Raportul include în rubrica incidentelor antisemitice nu doar acte violente și discursuri incendiare, dar și “conversatii, discutii sau afirmatii facute public sau în cadru privat, care depasesc limita admisibilitatii”, precum și “atitudinea și tonul cu care se discuta despre evrei”. Este de mirare ca nu se trec în revista și fanteziile libidinale de represiune antisemitica. [3] În categoria afirmatiilor inerent antisemitice raportul include “comparatiile dintre politica israeliana contemporana și cea a nazistilor” (doar comparatiile dintre politica araba contemporana și cea a nazistilor sunt permise) și “teorii despre influenta evreiasca sau zionista asupra politicii externe americane” (chiar daca organizatiile evreiesti și zioniste clameaza aceasta influenta). [4]

Cea mai mare parte a dovezilor despre antisemitismul atotpatrunzator britanic pune la grea încercare credulitatea. Singurul articol care apare în amenintatoarea categorie “Calomnii sângeroase” este un serial sirian de televiziune “pe care telespectatorii din UK ar fi putut sa-l urmareasca... daca ar fi avut echipamentele de receptie prin satelit corespunzatoare.” [5] Raportul mai noteaza și “cazul [neraportat în instanta] al unui lector universitar evreu care a fost tinta unei tirade antisemite din partea unui student în mijlocul unei

conferinte si ulterior i s-a cerut sa explice autoritatilor universitare de ce-l suparase pe student.” [6] Este antisemitic sa te întrebi daca nu cumva e vorba de o pacaleala? Si apoi citeaza avertismentul London Assembly Conservative Group conform caruia “exista un risc ca în anumite zone ale politicului evenimentele internationale, aproape inconstient, sa conduca la atitudini în mod subtil diferite si la nivele de apropiere diferite în functie de anumite grupuri minoritare.” [7] Chestiunea noului anti-semitism trebuie sa fie deosebit de anapoda daca englezii conservatori încep sa vorbeasca precum Lacan. În cele din urma, este antisemitic pentru organizatiile studentesti sa sprijine un boicot al marfurilor israeliene pentru ca “ar restrictiona posibilitatea de a gasi mâncare kosher în campus”. [8] Poate este în masura Israelul sa organizeze parasutarea unor colete cu stiuca umpluta.

Desi se pretinde ca, în lupta împotriva antisemitismului, “nimeni dintre cei care au adus marturie nu doreste sa vada periclitat dreptul la exprimare libera”, si “doar în circumstante extreme ar fi sprijinit interventia legii”, [9] raportul recomanda autoritatilor universitare “sa manifeste un interes activ în combaterea actelor, discursurilor, literaturii si evenimentelor care cauzeaza anxietate sau alarma printre studentii evrei”, si înregistreaza nemulțumire pentru faptul ca “lucrari clasice si moderne antisemite sunt accesibile liber pe site-ul amazon.com”, si ca “îndeosebi Statele Unite au fost foarte lente când s-a pus problema” închiderii “site-urilor internet antisemitice”. [10] În asemenea momente, chiar cei mai putin patrioti dintre oameni pot fi mândri ca sunt americani.

Note:

1. Declaratia raportului conform careia “nu am primit dovada niciunei acuzații de antisemitism care sa fi fost gresit fondata de principalii lideri si organizatii ale evreilor britanici” (para. 79) are în vedere probabil mai degraba selectia marturiilor decât realitatea.

2. Report, para. 3; cf. para. 73.

3. Constructiile sunt citate din “Sumarul” Raportului. Informatiile politiei despre o crestere a incidentelor antisemite dovedesc prea putine în sine, asa cum recunoaste si raportul, din cauza faptului ca acest lucru ar putea fi datorat multor incidente care tin de înasprirea vietii britanice în general, precum si “cresterii implicarii” în conflictul israeliano-palestinian (Report, paras 28, 29, 59, 64, si Beyond Chutzpah, pp. 81ff.). În schimb, sunt putine dovezi atacurilor antisemitice “organizate”, “motivate politic”. Nu exista nici o evidenta asupra faptului ca autorii atacurilor antisemitice ar fi în mod disproportionat musulmani, iar cei mai multi dintre suspectii acestor incidente au fost adolescenti (Report, paras. 55, 56, 58, 151). Pentru 2005 raportul citeaza doua incidente care au fost “potential” periculoase pentru vietile umane (para. 61). Nu se citeaza informatii comparative despre alte minoritati din Marea Britanie, desi se recunoaste în mod tacit ca “nivelul prejudecatilor si a discriminarii evreilor în UK ramâne scazut”, o afirmatie considerabila (para 17). Într-o nota, deplânge ca “mai putin de unul din zece incidente [antisemite] aduse la cunostinta politiei conduce la acuzarea unui suspect” (para. 69), dar nu citeaza date comparative în functie de care sa rezulte ca aceasta ratie este aberanta.

4. Report, para. 84, 119; cf. para. 148. Într-o nota raportul exprima îngrijorarea pentru faptul ca “utilizarea limbajului si a imageriei

Holocaustului au început să fie puternic răspândite în legătura cu conflictul israeliano-palestinian” (para. 93). Desigur, noutatea legată de această imagine este faptul că Occidentul nu o mai utilizează numai în legătura cu arabii.

5. Report, para. 99.
6. Report, para, 101.
7. Report, para. 104.
8. Report, paras. 203, 204.
9. Report, paras. 74, 75.
10. Report, paras. 183, 189, 220

ONU a cerut Israelului să dea “harta” locurilor din Liban unde lansase bombe cu fragmentație.

Și mai ce? Nu cumva și-o țuică ? Dar cine-i ONU ăla? Știm noi: o organizație fașistă, anti-tot (nu -toată?): -israeliană, -americană, -sionistă, -wieselistă, într-un cuvânt: antisemită!

Apoi: cum să livreze Israelul secretele-i de stat? Doar negase că folosește arme prohibite. Iar SUA negase că ar fi trimis acele arme - ultimul răcnet în materie (o parte din ele oprite - dar nu definitiv, păcat! - de englezi prin iulie, pe un aeroport din Scoția).

Joi 21 septembrie 2006

Azi a explodat bomba - poate numai pentru mine: cică și Gabriela Adameșteanu ar fi întreținut relații rușinoase cu Spurcata Organă.

Celălalt demasc, M. Iorgulescu nu-mi trezește interesul: îl bănuiam a fi murdar de când l-am cunoscut, prin 1970, când Breban, noul șef al *României literare* ni-l adusese ca supravechil - de la *Munca*. Ca și cum n-am fi avut supraveghetorii-vechilii locului: Ion Horea, Valentin Silvestru, G. Dimisianu, Băran, S. Damian (ei da, ei da: Sami-Sămițu). Când a cerut azil politic în Franța, pe Iorgulescu l-am ajutat, provocându-i o invitație la Blois, la o reuniune a disidenților !/, apoi intervenind pe lângă Mme Mitterrand soția președintelui pentru el în vederea recuperării fetelor sale rămase în România. Însă niciodată nu am acceptat să-mi intre în casă.

(Nici pe Nicu Balotă, cu soția sa, Bianca Marcu-Dumitrașcu, fostă colegă de Fabrică de Scriitori în 1954 nu l-am primit: nu mi-a venit să-i primesc, deși se invitaseră, deși o dată veniseră în fața porții imobilului în care locuiam pe atunci).

Ce a scris Bujor Nedelcovici despre Iorgulescu nu m-a mirat, doar m-a iritat noutatea-veche:

«Și pe ăsta îl mirosisem de la început!»

Cu totul altfel stau lucrurile cu Gabriela Adameșteanu: cu ea am fost prieten, ne vizitam reciproc - până prin 1973, când Ana și cu mine ne-am întors din călătoria în Occident. Nu pot spune când anume a început a fi indisponibilă pentru Ana și pentru mine, însă noua atitudine a fost ușor descifrabilă pentru noi, persoane cu experiență: am oftat,

am ridicat din umeri, am bănuir că Securitatea o va fi avertizat-speriat să înceteze legăturile cu noi, ciurmații (doar Organa lucraseră eficace și în cercul prietenilor din “Cenaclul Tănase”, sperându-i, zburătăindu-i pe Cezar Ivănescu, pe Sorin Titel, pe Turcea, pe Marius Robescu, pe Doina Uricariu, pe Florin Gabrea). Din acel moment - 1972 - nu am mai avut de a face cu ea. Nici vorbă să-și fi manifestat prezența în vreun fel în timpul “evenimentelor din primăvara anului 1977”: nu m-am mirat că nu a dat vreun semn de viață, de compasiune, de simpatie - nici vorbă de adeziune la Apelul nostru, deși ar fi putut să ne transmită măcar un salut neangajant prin Virgil Mazilescu - cu el se întâlnea, el ne frecventa pe noi... În noiembrie 1977 când am plecat în exil se adunaseră cinci ani de când nu ne mai văzusem față către față.

Nu-i duceam dorul, însă când, în exil, am aflat de succesul ei cu **Dimineață pierdută**, ne-am bucurat nespus - iată, nu mai știu cine adusesese un exemplar din roman (nu, în niciun caz Marius Robescu, pașnic concub/viețuitorul ei din acel moment: când l-am întrebat de ce nu a adus cartea Gabrielei, el s-a uita la mine ca la un picat din lună, s-a uitat uluit, ofensat, însă nu a rostit nici un cuvânt, că adică alte pretenții nu mai aveam? - deh, scriitorul român la român...). Pe dată m-am prezentat cu cartea la Monica Lovinescu, propunându-i să organizeze la Europa liberă o masă rotundă în juru-i, oferindu-mă să particip și eu la tămâierea din toată inima. Monica, plictisită (se vede că în perioada aceea fusese invadată de o grămadă de alte cărți de proză de o nemaipomenită calitate estetică pentru că a zis ceva în genul acesta: «Bine, pune-o acolo...»), eu am pus-o acolo și pusă a fost cale de câțiva ani. Până când Doamna Lovinescu mi-a telefonat anunțându-mi triumfătoare descoperirea unei cărți “co-lo-sa-le”! Atât că nu mai ținea minte numele autorului colosalei. L-a întrebat pe Virgil, apoi mi l-a comunicat: Gabriela Adameșteanu! - a, da, ei cunosc un arheolog stabilit în Italia, dar care călătorește frecvent în România - o fi rudă cu acela? Degeaba am încercat să o aduc la ordinea de zi, să-i aduc aminte că eu îi recomandasem... descoperirea în urmă cu ani, Monica nu m-a luat în seamă, ba la un moment dat m-a acuzat (desigur, în glumă - e-he, umorul său de o subțirătate imperceptibilă!) că... ascusesem atâta vreme acest “eveniment co-lo-sal”... din gelozie!

Acum că Monica o descoperise pe Adameșteanu (și n-o mai acoperea la loc, vorba glumei proaste vehiculate de mine), i-am propus lui Șerban Cristovici - el îmi tradusese două cărți pentru Gallimard - să vadă în ce măsură textul este francizabil... Șerban a citit, Șerban a plăcut, însă de tradus... Până nu avea contract cu editura... Am continuat a colinda editurile, propunând cartea, înarmat cu referate de la Monica, de la Șerban, de la Alain Paruit...

Și așa au trecut anii, vorba prozei noastre naționale. Se adunaseră vreo 15 de când nu mai comunicasem cu autoarea, când, minune mare, Gabriela Adameșteanu telefonează de la Heidelberg! Se afla acolo, în urma unei invitații a lui Sami Damian. Ce plăcere, ce bucurie, ce mai

face Ana, ce mai face Filip - ce mai face Mircea (fiului ei îi dedicasem o povestire tradusă și publicată în germană, în 1972, într-un volum antologic), când ne vedem?... Nici un cuvânt despre motivele absenței - altfel cum să-i spun nerelației dintre noi?, doar veșnicile promisiuni românești: «Lasă că-ți explic eu, când ne întâlnim...»

A mai trecut o vreme până când ea, venită la Paris, ne-am văzut. Am condus-o la Fundația Anettei Laborey, pentru o bursă, a venit la noi de câteva ori... Însă trecuseră atâția ani, atâția ani... Ea devenise, acasă, scriitor de vârf, de succes, cartea îi fusese adaptată pentru scenă, eu, vai de capul meu, lucram ca zugrav de exterior, sus pe schele - și o făceam cu tot mai mare dificultate, mă îmbolnăvisem, se vedea (dealtfel cam de atunci nu am mai putut lucra în... altitudine). Probabil din acest motiv ea, la un moment dat, a spus ceva în genul:

‘Monica zice că ai spus în jur că încerci să-mi propui **Dimineața**... la Gallimard, dar că m-ai abandonat, cum se spune... Chiar nu se mai poate face nimic? La alte edituri? Am vorbit cu Alain, el e gata să traducă...’

Nu mai țin minte ce am mormăit. În acel moment Ana nu era prezentă, ar fi pus-o la punct și pe ea și pe Monica de le-ar fi mers fulgii:

Cum adică: “spun în jur că am intenția să propun...” editurilor cartea ei? Dar o chiar făcusem, de câțiva ani - după doi-trei ani de tăcere, de nelectură a Monicăi Lovinescu;

Și mă rog, de când Alain “e gata să traducă”? - Alain a dat referate, gata-să-traducă este Cristovici, însă nu se poate apuca de lucru fără contract ferm... La un moment dat i-a scăpat - zâmbind:

«Monica zice că ești gelos pe mine, de asta nu faci nimic pentru cartea mea...» - prietena mea, Monica...

Mărturisesc: am răsuflat ușurat când (prietena mea) Gabriela Adameșteanu a plecat înapoi în România. Mai ales că avusese timp să rostească două - dar două! - cugetări, acestea în prezența Anei.

‘Îmi reproșezi că nu fac nimic împotriva ălor de-acasă, că nu mă opun, că nu le zic nimic... Mi-e frică, na, mi-e frică, de fac pe mine’;

‘Să fac scandal ca tine, să mă dea afară din țară și să ajung ca tine, zugrav, pe schele? Păi știi tu cine-s eu, în România?’

Abia mai târziu, prin 1995, Gabriela a evoluat până la deja clasică-i elipsă:

«Păi eu reprezint!»

Așadar *Evenimentul Zilei* scrie:

Scriitoarea Gabriela Adameșteanu și criticul Mircea Iorgulescu sunt banuți ca au colaborat cu Securitatea.

Potrivit Asociației Civic Media, cunoscuta scriitoare ar fi semnat un angajament înainte de 1989. „Din surse foarte bine informate, o alta persoana din Grupul pentru Dialog Social care a avut legaturi stranse cu Securitatea,

pe langa preotul Justin Marchis si Sorin Antohi, este Gabriela Adamesteanu. Daca doamna Gabriela Adamesteanu mai are vreo bruma de constiinta, ii asteptam confesiunea publica”, lanseaza apelul membrii asociatiei, in frunte cu ziaristul Victor Roncea.

Acesta a pornit recent campania „Voci curate” pentru deconspirarea formatorilor de opinie si universitarilor. Gabriela Adamesteanu a refuzat sa comenteze acuzatiile, preferand sa astepte probele. „Nu vreau sa fac comentarii. Nu am lucrat cu Securitatea. Am refuzat de mai multe ori sa lucrez cu ei, pentru ca mi-au propus, intr-adevar. Nu ma grabesc, nu vreau sa intru in polemica cu cineva ca Victor Roncea, astept sa vad ce probe aduc”, a declarat scriitoarea.

Fost redactor-sef al revistei de analiza politica „22”, Gabriela Adamesteanu este in prezent redactor-sef al suplimentului „Bucurestiul cultural”. Inainte de Revolutie a lucrat la editurile Enciclopedica si Cartea Romaneasca. „Mi-am cerut dosarul de multa vreme si in el nu se spune nimic, era doar o foaie. Eu am scris deja despre propunerile de colaborare in ‘92-’93, in cartea „Cele doua Romanii”, a mai adaugat Adamesteanu.”

Si daca acuzația se va dovedi falsă? Cine va câștiga din asta? Securitatea! Cine va pierde? Acuzatul, fiindcă este greu, dacă nu imposibil să te cureți de noroiul calomniei.

Eu unul nu cred că a Adameșteanu a avut relații spurcate cu Organul. Că așa sunt eu: Goma Necedinciosul. Am mai scris, repet: Adameșteanu are o structură de *pârâcioasă*, ceea ce nu este același lucru cu o informatoare de securitate. Mincinoasă, egoistă, vulgară, ranchiunoasă, arivistă, rapace; și proastă. Dar nu atât de proastă încât să fi semnat pactul cu Securitatea.

Gabriela Adameșteanu este o scriitoare atât de talentată, că nu are nevoie (vorbesc la prezentul-perpetuu) să recurgă la mijloace oculte, subteranice, de canal de scurgere, latrinoase (Securitatea), pentru a urca treptele sociale. Până în 1989, economic vorbind avea o situație stabilă: redactor la Editura Enciclopedică (acolo am cunoscut-o). După aceea redactor la Cartea românească - nu știu de când și dacă mutarea ei a avut loc pe când Preda mai trăia, însă nu văd de ce va fi avut nevoie Securitatea de încă o ciripitoare (nu trebuie să văd eu, să văză ea!), când exista veterana Geta Dimisianu. Apoi redactori “la Preda” erau pe atunci și Sorin Mărculescu și Paleologu (!), și Mugur și Mircea Ciobanu, și Magdalena Popescu-Bedrosian... Mă întreb, naiv: ce ar fi fost de turnat la o editură? În acel loc scriitorii veneau, predau manuscrise, pledau cauza lor, se târguiau cu redactorii, în cele din urmă se ajungea la un compromis - mai mare, mai mic... - iar cartea apărea (sau ba-chiar-din-contra). La o editură nu se măcinau “secrete” (politice!) care ar fi interesat securitatea statului - bârfe, da; răutăți scriitoricești deasemeni, însă acestea se cultivau mai degrabă la un pahar de cabernet bulgăresc în menajăria de stat și de partid adăpostind animalele, în principiu sălbatice, de multă vreme domesticate de partidul nostru drag și iubit. Acolo era parcată cireada inginerimii literaturnice

iar localul se numea: restaurantul Casei Scriitorilor.

În ochii mei (naivi - ei și?, sunt mândru de naivitatea mea) Gabriela Adameșteanu era deja un scriitor de primă categorie - prin **Dimineață...**, nu mai avea nevoie să urce - unde? Să fi jinduit scaunul directorial al lui Preda? Nu cred. Să fi postulat la vreun alt directoriat - de pildă la vreun teatru? Posibil, însă nu cred că obținerea unui astfel de câștig intra în vederile ei (sociale). Că pentru a se menține sub direcția (sic) lui Bălăiță va fi achitat și ea vama obștească - posibil, însă datul din cur nu este păcat **capital**, căci nu cu **capul** se comite el. Păcat ar fi fost dacă, concubinând cu Bălăiță, acest cactivist bălălăos, javră comitetcentralică, s-ar fi contaminat de "directivele" după care se conducea el, la Cîcî-ul lui cîcîcios; și turnătoros; sau profitînd de situațiunea așternutuală, i-ar fi șoptit pe pernă "o mică dorință": fie să nu editeze cutare carte a cutărei autoare («o curvă»), fie să dea afară din editură pe cutare redactor («un porc»...).

Deocamdată - acum, în a doua jumătate a lunii septembrie 2006 - situația ei este cum nu se poate mai penibilă; așa zice: dramatică: nu este sigur că a dat Securității informații - însă a fost lansată bănuiala că ar fi dat. Iar în lumea noastră, și nu doar în România, cel care a fost acuzat de ceva, chiar dacă se dovedește ulterior că pe nedrept, nu poate căpăta la loc imaginea de om curat, cinstit. E ca în virginitatea fetei: odată "stricată" (fie și fără penetrațiundere), nu mai poate fi reperată, oricâte strădanii pe bază de sânge de hulub ar depune ea și ai ei. Rămâne, în măr, viermele veninos: "Nu există fum fără foc... Trebuie să fie ceva, nu se poate să nu fie ceva adevărat..."

Bine ar fi fost ca vocicurateștii lui Roncea să fi început cu *începutul: cu adică Iliescu*. Să continue cu *Pleșiță*; cu *Bruca*n (încă mai trăia - te pomenești că a murit de frica "demascării", bestia, deși demascat era el din 1945, numai ai noștri ca brazilii îl tratau cu "domnul Bruca" și cu "analistul politic"); cu *Petre Roman*; cu alt domn (al lui Liiceanu): *Măgureanu*; cu *generalu' hăl' cu gândirea-n ghips*; să-i ia apoi de epoletii pe cei doi foști prieteni ai mei, tâlharii de drumul mare *Gelu Voican-Lyndik* și *Victor Babiuc*...

Hugo Chavez, la ONU, de la tribună, l-a tratat pe Bush de Satan, care numai rău face oamenilor, lumii : în Palestina, în Liban, în Irak... Adevărat, de la o vreme se pupă în bot cu Castro, însă la o privire, chiar neatentă, le nimerește: pe de o parte vorbind exact limbajul sumaro-apocaliptic al Bushului, pe de alta atingînd exact punctele pe care din cei în ce mai mulți americani le arată iluminatului lor președinte găzar.

Alaltăieri au părăsit sala delegațiile americană și israeliană (am mai scris?, bine am făcut) în semn de protest-hotărît în momentul în care șeful iranian "Gardianul" (nu-i rețin numele, dar a fost recunoscut ca unul dintre homeyniștii care-i luaseră ostateci pe americani) a luat cuvântul.

Întrebare care nu cere răspuns și nu este adresată destinatarului,

Bush: dacă americanii anunțaseră - în urma discuțiile cu Chirac - că nu vor trece la represalii împotriva Iranului, ci vor folosi dialogul (cel detestat de ei și mai ales de israelieni), de ce au părăsit sala?

O altă întrebare de florile mărilor: de ce delegația Israelului a criticat feroce, de la tribună, atitudinea... americană, pentru că *îngăduise* Iranului să ia cuvântul de la tribuna ONU?

Răspund eu, deși nimeni nu m-a poftit să o fac:

Pentru că Israelul consideră ONU o forță... malefică, antisemită, de când zisa Organizație a condamnat sionismul dovedit a fi violent contrariu drepturilor omului (apartheidist)... O părăște de fiecare dată când se ivește ocazia. Însă la fiecare ocazie de strâmtorare, de nevoie, face apel la serviciile detestabile (și inutile), când are "o mică problemă" de rezolvat urgente: o derogare, o excepție, o favoare de cerșit: de pildă cooptarea Israelului în organizația *europenească* pentru comerț; includerea Israelului în organizațiile sportive, *europene*, știut fiind faptul locuitorii lui sunt europeni sadea, de dincolo de Volga, din timpuri imemorabile...

Pentru că tot vorbim degeaba: de ce a părăsit sala delegația Israelului când s-a anunțat că va lua cuvântul Chavez? Știa că are să vorbească despre Palestina?, despre Liban?, despre Irak?

Un mesaj de la Chișinău:

Dle Paul Goma, recent în "Flux" (ed. Vineri 15 septembrie, Chisinau), am citit interviul acordat de Dvs. acestei publicații. Nu a fost ceva ce nu am mai citit sau nu am mai auzit. Ne-a plăcut calmul și mulțumirea pe care am simțit-o în fraza de încheiere:

"Sunt bucuros ca mai am vreo 3 cititori".

Dar gasisem ca număratoarea a fost făcută greșit. Dorim să nu uitați și de noi, încă doi (Basarabeni), care vă citim scrierile. Rămăneți a fi în continuare acel Mos Repros care are întotdeauna un cuvânt de spus pentru că puțin mai sunt aceia care nu se iau după turma.

Vă susținem, Dorel, loly

... Vă cerem scuze pentru deranj direct la adresa Dvs.

Da, domnule. Acuma știu: am 3+2 cititori. Cât face totalul, că nu pot număra până la atâția cititori ai mei?

Vineri 22 septembrie 2006

Aseară am privit un adevărat film: "Dersu Uzala" de Kurosawa. Doamne, ce bun poate fi un film-bun! Film adevărat, din acela de proiectat în sală, nu pastilă TV.

Îl voi fi văzut la București? Posibil. Și (!) improbabil. Oricum, nu am avut senzația de déjà-vu.

De ce mi-a plăcut filmul (vorbit în rusește, subtitrat - ca la noi, în România)? Păi... pentru că el este foarte bun. Și liric. Și patetic. Și...

întins, ca Rusia tatei, ca Siberia lui Stere. Și pentru că acele cântece al militarilor în pauzele expediției, sunt atât de frumoase, încât crezi că ar fi putut fi scrise de Șostakovici, dimpreună cu “Valsul”, cel devenit la modă, în Occident.

Și limba... Ei, da, limba rusă...

După ani, decenii de antirusism declarat, clamat; după mormanele de vorbe rele despre ruși, despre rusism, despre ruskaia iazîk, rostite-scrise și de mine - vine cald pe la inimă să recunoști, cu umilitate (pravoslavă), vorba lui Papașa de la Șeica-Mare, mai adevărat de la Isacova, Orhei, că... Rusia-i țarî mari, dieti... Învațat' limba rusî, dieti... (de găsit în **Arta Refugii**).

O uitasem. Limba ceea, rusă. Pe drept o uitasem și ca un bou. O învățasem de ne-voie, ca toți din generațiile noastre, începînd din 1947, de la reforma învățămîntului. Ajunsesem să înțeleg texte ușoare, apoi din ce în ce mai puțin ușoare, cu inima grea: această limbă mlădioasă, bogată, poetică ne înrobise și ne ținea la pămînt, în patru labe... Când putusem citi Tolstoi cu dicționarul... m-am hotărît să uit limba asta blestemată (care ne ocupase, ne jefuia, ne bătea la palmă și la cur...). Cum în curînd am fost arestat-de-tot (în 1956), nu doar așa, pe-sărite, am primit “întăriri” psihologice în hotărîrea de a nu mă mai supune limbii ruse, ocupante - uite-așa. Și am reușit! Am uitat limba rusului! - așa îmi plăcea să cred, ca un dobitoc...

Nu a trecut mult timp pînă să regret această rezistență prin... uitare, nu cu mult mai idioată decât manoleasca rezistență prin cultură - nu pot să nu notez: de curînd acest prostalău, acest cretin veninos - de Manolescu vorbesc, în continuare, riscînd să orifiez dăscălimea analfabetă și analfabetizatoare a poporului nostru, altfel, român - lăudînd în tandem cu tandemu-său, celălalt ierahizator al literaturii române: E. Simion, daravela, iar acum vorbesc de rezistența-prin-cultură, fiindcă întîlnirea avea loc în Sala Oglinzilor a Uniunii Scriitorilor, a afirmat că “aici” un securist a avut un atac de inimă din pricina... rezistenței scriitorilor români! - și noi dormeam, soro.

Merg mai departe: fiindcă în rusește se scriau “lucruri” care tare bine ar fi fost să se scrie și în românește, iar eu în sinea mea mă și propusesem să traduc din Soljenițîn... Apoi în exil: bine mi-ar fi prins să înțeleg ce-și spun rușii dizidienți înde ei - și să le răspund tot în rusește, fiindcă slabă nădejde să învețe rusul dizidient la Paris, măcar rudimente de franceză...

Nu mai înalț ode limbii ruse. Zic doar: mi-a făcut cald pe la inimă să o aud. Și, culmea! Să înțeleg cea mai mare parte din ce se sonoriza, firește, întîi “rusasca” rudimentară a goldului Dersu...

Semn de bătrînețe această criză sentimentală? Dar eu eram un moș sentimental încă din fragedă pruncie!

«Hă-tu-i încolo și-ncoace, de sălbatici!», îi înjura tata pe ruși.
«Că mari mai sunt!»

Cunoscînd piesa, întrebam prin semne ce înseamnă “mari”: înalți?

- și ridicam o mână până mult deasupra capului.

Tata deschidea amândouă brațele, le păstra așa, în paranteză și umfla pieptul. Pentru străinii familiei noastre el arăta pieptul, care ce mare-tare era el.

Pentru mine arăta altceva. Ceva ce numai noi, victimele rusului o puteam prețui.

Flori Stănescu se bate, se zbate - dar tot nu străbate Zidul Tăcerii. A rămas singura persoană care nu s-a descurajat, nu a abandonat.

Iar eu, beneficiarul (sic) nu-i pot fi de folos; fiindcă nu pot să pot, prin însăși situația mea de beneficiar! Și nici nu-mi dau dreptul de a-i comunica ceea ce prevăzusem de la începutul acțiunii, ceea ce mi se confirmase de la primele semnături: că în ciuda lor - a semnăturilor-semnatarilor - presa nu va vorbi despre Apel. Și nu pentru că ar fi acaparată de dosariada vocicuratistă, ci pentru că... Pentru că...

Iată, gazetari cu roluri și posturi importante la ziarele lor, ca G. Damian și V. Roncea - semnatori ei înșiși: nu numai că nu favorizează publicarea Apelului, dar nici nu răspund mesajelor repetate ale celei care “dirijează” acțiunea: Flori Stănescu. De ce? Fiindcă ei, chiar ei - ce să mai spun de Roșca-Stănescu! - pun piedeci, ridică baraje, exercită o cenzură mizerabilă, cu atât mai detestabilă, cu cât nu e... comunistă, ci ba-chiar-din-contra (sic).

Înainte de a căuta răspuns la acest *de ce?*, să constat încă o dată că bine făcusem când renunțasem la instalarea pe site-ul web a primei chenzine a Jurnalului pe septembrie : mai aveam în față două săptămâni în care prietenii, cei care se zbatuseră pentru a pune pe picioare această acțiune vor avea destul timp ca să accepte evidența: sunt insensibili la semnalul nostru nu doar românii instituționalizați, cei aflați în fruntea treburilor cetății: guvernamentali, șefi, șefei, șefuței, șefese, șefuțe - mai ales în cultură - dar și *A Patra Putere: Presa*, jurnaliștii noștri cei analfabeți și analfabetizatori, cea care își arată mușchii în ultima lună, demascînd fără milă tot felul de “elemente turnătoare” de rangul 16, însă evitînd cu o înțelepciune interesată de a se atinge de Iliescu, Petre Roman, Măgureanu, Caraman (nici de măcar bășinosul turnător Quintus: să se supere Tăriceanu pe consilieru-său Marius Oprea că-l deconspiră pe “tatăl liberalilor”, proprietate a lui Cataramă, cu tot cu cataramele de la izmene?, dar unde ne trezim?) și toată șleahța lor.

Aceștia nu se vor ocupa de Goma, cel care din 25 decembrie 1989 pornise la *demascarea adevăraților vinovați de dezastrul țării*.

Sâmbătă 23 septembrie 2006

Israelul tot nu a evacuat Sudul Libanului, așa cum promisese: “până la 22 septembrie”. Contrariul ar fi fost de mirare. Promisiunile Israelului... Comentînd nonevenimentul, sub o fotografie arătînd - în

Gaza, împotriva desculților palestinieni - markavi-urile, terribilele tancuri cu care tocmai... câștigaseră războiul din Liban - autorele avansa două ipoteze:

- a. Israelienii nu au motorină ca să re-pornească motoarele;
- b. Tancurile nu mai au șenile...

Comentariul meu: vor fi așteptînd să le vină în ajutor un Leclerc, să împingă, tragă, ridice, depună dincolo de graniță...

Flori Stanescu a produs-propus:

23 sept. 2006

Stimate Doamne, Stimati Domni,

În noaptea de 13/ 14 septembrie 2006 am trimis mass-media și instituțiilor statului (Presedinție, Guvern, Senat, Camera Deputaților) textul unui Apel, pe care îl redam mai jos, însoțit de lista semnăturilor strinse pînă la acea oră. Pe 19 septembrie am trimis prin poșta, în regim de «recomandate cu confirmare de primire», textul Apelului și lista semnăturilor pe adresele instituțiilor menționate, la care am adăugat Ministerul Justiției. Între timp au sosit confirmările de primire de la Palatul Cotroceni și de la cele două Camere ale Parlamentului României.

Avînd în vedere tăcerea pe care presa scrisă și televizată încă o păstrează, cu rare excepții, asupra subiectului redobîndirii de către Paul Goma și familia sa a drepturilor de care au fost deposedați în mod ilegal și abuziv de către regimul comunist, noi, inițiatorii acestui Apel, cerem tuturor reprezentanților mass-media, fundațiilor și asociațiilor care tin la respectarea demnității umane și în România să atragă atenția autorităților asupra responsabilității cu care trebuie abordată această problemă. Este o problemă fundamentală pentru istoria românească postbelică, de a cărei rezolvare depinde în bună măsură însănătoșirea noastră morală.

Inițiatorii Apelului doresc urgentarea de către Guvern și Presedinția României a luării unor măsuri legale (și crearea unui cadru legal) pentru repunerea în drepturi cetățenești și onorarea oficială a lui Paul Goma (o decorație românească, o pensie de onoare, de pildă).

Uniunea Scriitorilor va primi de la Dan Culcer o cerere în nume propriu pentru anularea deciziei de excludere a lui Paul Goma și cererea de publicare a procesului verbal al ședinței de Consiliu prin care a fost exclus Paul Goma.

Dacă oficialitățile au nevoie de argumente pentru a-l cinsti pe Paul Goma, ca și Traian Băsescu de o comisie și un raport pentru a condamna comunismul pe bani publici, Dan Culcer se angajează să scrie raportul singur, fără experți plătiți și în mai puțin de șase luni.

Considerăm că este inadmisibil ca jurnaliștii să tacă în privința unui asemenea subiect, în timp ce alte aspecte – de un interes public indoielnic, în contextul încercărilor recente de deconspirare a Securității – sunt aduse cu o insistență suspectă în prim-planul unor prelungite pseudodezbateri.

Atasăm lista semnăturilor, actualizată.

Inițiatorii Apelului pentru Paul Goma

Valerian Stan, publicist, București

Dan Culcer, scriitor și publicist, Franța

O. Nimigean, scriitor, Iași

Flori Stanescu, istoric, Bucuresti
 Mircea Stanescu, istoric, Bucuresti

La “onorare” figura și... primirea mea în Academie - auziți, oameni buni: eu și Cacademia lui Simion! Am rugat-o pe Flori Stănescu să mă dezacademizeze.

Iar acum nu avem decât să așteptăm...

Așteptăm, ce? Rezolvarea problemei? Care problemă: a mea? Dar eu nu constituie nici măcar un sfert de problemă.

În România problema irezolvabilă - și nerezolvată va rămâne - a fost, este, va fi: comunismul-securismul. Ce facem cu el?

Secția D a Securității - parcă așa era indicată *Dezinformarea* - a pus la cale planul următor, B, din chiar momentul în care Ceaușescu a zburat... cu heliicopterul. Acesta nu putea fi unul înșăilat în pripă, nu: va fi existat, pe capitole, pe puncte, amănunțit, de la instalarea comunismului sovietist și în România, NKVD-ul fiind autorul.

Așa cum în decembrie 1989 nu a fost o adevărată răsturnare de regim, ci de persoane, așa a fost aplicată ca la carte diversiunea cu democrația, cu libertatea, cu Iliescu, apoi cu Constantinescu, apoi cu re-Iliescu, apoi cu Băsescu. Nimic nu mișcă, nu va mișca la noi fără a fi fost înscris(ă) în Programul de Măsuri B:

Chiar și Bâlciul Deșertăciunilor Demascării - altfel numita Dosariada care ocupă de la o vreme timpul și sufletul și chiar trupul românilor, dându-le iluzia că, în sfârșit, li se face și lor oleacă de dreptate, doar pentru că niște mizerabili turnători de rangul 14 sunt puși la gard și scuipați nițel...

Ce iluzie! Ce diversiune groasă!

De când a venit la putere Băsescu au început manevrele vădit diversioniste: cedase totul și mai vânduse și ce mai rămăsese din zdrențele noastre, dosite sau uitate pe sub laviță - dar uite că nu totul («Să nu dea Dumnezeu omului cât poate el îndura»); așa a apărut nou-tatea-veche “Institutul /zis/ Wiesel”. Cum adică: nimeni nu a observat rapiditatea, eficacitatea cu care mașina lui a fost pusă în funcțiune: decret de constituire, buget, local, colocvii, conferințe, recrutare de *goi* pentru gardul-de-la-uliță, garda de... autoapărare (Marta Petreu, Manolescu, Gârbea, Cistelean, Antonesei, Pippidi și alții lingăi)? În atâta amar de timp, aproape două decenii, nu s-a înjghebat un Institut de cercetare a crimelor comunismului, li s-au aruncat românilor simulacre (diversioniste, repet) ca Tăriceaniada lui Oprea (în care consilier de taină este sionistul “R.Ioanid”), Tismăniada lui Băsescu - cea care va studia două-trei felii din salamul Istoriei României, de la o vreme Dosariada agitată la stradă de Roncea, mânuită din umbră - de cine? Îi bănuiesc pe aceiași controlori ai ziarului *Ziua* a lui Sorin Roșca Stănescu, turnător dat la întors: ambasadricea Israelului Rodica Gordon și ambasadorul USA Taubman, cel care ne-a procopsit cu

monumentul “soldaților americani care și-au dat viața pentru liberarea României de jugul hitlerist...”!

Scopul? Amânarea *sine die* a condamnării comunismului, pentru ca Holocaustul să rămână, pentru totdeauna, *singurul genocid al secolului al douăzecilea, evreii singurele victime nevinovate*. După nici două decenii tineretul-din-ziua-de-azi nu mai știe ce era pe lume înainte de 1989, iar adulții scutiți de închisoare - ba chiar foști gardieni, activiști, milițieni, securiști își freacă mâinile de satisfacție și îndeamnă lumea să uite, să, vorba lui Buzura, nu se dedea la violență, să se aibă ca frații cu ticăloșii, cu torționarii?

Noi, ultimii martori ai fericirii aduse pe tancurile sovietice - preponderent de către evreii noștri dragi care după ce au făcut toate crimele posibile, s-au cărat în Israel, în America, în Franța, unde trăiesc din pensiile plătite de București (în ciuda “informațiilor” posedate de I. Vianu și care ar contrazice... afirmațiile mele de “antisemit basarabean”); noi vom pieri și, odată cu noi va fi îngropată și memoria acestui pământ nefericit.

Duminică 24 septembrie 2006

Liviu Ioan Stoiciu îmi trimite articolul său apărut sâmbătă 23 septembrie în *România liberă*. Îl cunoșteam. În “bilețelul” însoțitor scrie:

“Mi-a scris Domnul D. Tepeneag: "Dragă d-le Stoiciu, am citit articolul dv. din România liberă și sunt de acord cu ce spuneti. E momentul (poate ultimul!) să facem un efort. Am semnat și apelul în favoarea lui Goma desi eu nu sunt nici acum sigur că Goma vrea să meargă până la capăt."”

Țepeneag nu are somn până nu-ți pune o piedecă - pe la spate. A semnat, *deși*... Deși el nu este sigur nici acum (!) că Goma vrea să meargă până la capăt...

Care “capăt”? Despre ce vorbește Somnolifernicul Onirilă? Doarme pe sine, lăsînd falca să clămpănească de capul ei și să împrăștie bale otrăvite. În aprilie 1977, când eu eram arestat, el se plîngea poetului canadian Marteau că dacă vine Goma în Occident îi fură revista *Cahiers de l'Est*! Acesta era prietenul meu, cel-mai-disident-decât-Goma (care nu se considera, ba chiar respingea eticheta). Prietenul care în 1978, sub un pretext onirico-infantil a rupt relațiile cu toți românii de la Paris, pretinzînd că el “se retrage, ca Cioran”, în realitate ascultînd somația familiei, mai cu seamă a socrului său, popa Ionescu-Grivița, vicarul deputat în MAN, mereu trimis în Occident, amestecat și în tentativa de acaparare a bisericii de la Paris de către stăpânii săi de la București.

Apelul semnat și de el, acum, în septembrie 2006 [ca de altfel și cel din ianuarie 2005, în legătură cu Pleșiță - de curiozitate iată ce scria

atunci, în textul de... solidarizare, Țepeneag: “Nu stiu ce joc face acest Plesită. Cert este că în tot acest timp nu i-a fost teamă. Nici sub Iliescu nici sub Constantinescu. Tot lui Goma i-a fost teamă să se ducă să-l înfrunte. Si de ce să-i fie teamă lui Plesită, dacă tortionari mai mari decât el au scăpat basma curată și au murit în România de moarte bună. Dacă Goma s-a hotărât în sfârșit să-i înfrunte îl felicit și voi fi alături de el”] - așadar Apelul de față nu este o suplică a mea, ci a fost inițiat și materializat, atunci de Mariana Sipoș, acum de Valerian Stan, Ovidiu Nimigean, Culcer, Flori și Mircea Stănescu. Ca și atunci Țepeneag a semnat, dar..., nu se simte om dacă nu mai face o măgărie: “am semnat - *deși...*” A semnat în cunoscutu-i stil diversionist - hai să-i spun: sorinalexandrist.

Că tot s-a băgat în vorbă: nu i-am întâlnit prețioasa semnătură *deșitnică* marcînd solidaritatea-i neprețuită cu mine, autor al volumului **Culoarea Curcubeului** retras de pe piață, trimis la topit de către Liiceanu - *faptă anticulturală de necontestat*;

Nu am citit măcar o propozițiune în care să se arate indignat, dacă nu să protesteze - ca un confrate, nu?, împotriva interdicției de a publica aplicată mie - faptă și ea, culturală, cerută, aplicată de prietenii săi Manolescu, Dimisianu, Ștefănescu - ca și de dușmanul său Liiceanu;

Nu i-am văzut semnătura de solidarizare cu mine, autor al Plângerii împotriva legionarizatorilor lui L.I. Stoiciu și ai antisemitizatorilor mei în frunte cu Manolescu, *deși...* el, Țepeneag știa foarte bine că acuzatorii sunt cu toții mincinoși, culpabilizați, fricoși, interesați, indivizi fără caracter, fără opinii, fără principii, oameni de nimica: Gârbea, Caius, Got, Mihăieș, Dimisianu, Marta Petreu, Cistelecan;

Apoi: unde i-i semnătura de solidarizare cu mine cel care i-am dat în judecată pe Pleșiță și pe Iliescu?

Au poate *Iliescu* nu semnifică, în onirică, “până la urmă”? Eu l-am atacat în presă pe acest criminal din chiar seara de 25 decembrie 1989 (după difuzarea casetei cu execuția Ceaușeștilor), l-am dat în judecată, spre deosebire de Țepeneag Pânălaurmistul, cel care i-a cerșit, cu căciula în mână, la scara Cotroceniului - lui Iliescu, de el vorbesc - cetățenia ridicată de Ceaușescu...

Și, la urma urmei: astfel se solidarizează el, Țepeneag, cu un coleg, cu o cauză: introducînd *deși*-ul dubitativ?, acuzativ (sic) și nu în cele din urmă: căcătiv?

Nu sunt inițiatorul Apelului, nu sunt administratorul lui, deci nu am dreptul să refuz un aderent-care-aderă-*deși...* *Deși* mă arde buza să-l poftesc pe “primul disident român”, altfelnumitul Dumitru Țepeneag Întâiul (și, sper, Ultimul) să-și continue exercițiile de împleticelism etiloco-oniroid pe celălalt trotuar, nu în calea *nedeșiurilor* mele.

Am primit o felicitare pentru aniversarea din 2 octombrie de la Tică Pessaroff, coleg la Gheorghe Lazăr din Sibiu și fotbalist. Băiat vânjos, pietros / și tare prietenos. Tatăl său, cunoscut în Sudul

Ardealului ca “Bulgarul” sau “Grădinarul” - era specializat în producerea și vinderea de semințe de legume și avea serele încolo, spre Ocna Sibiului. Ne despărțisem - ca de restul colegilor sibieni - în 1952, când, după arestare, fusesem eliminat din toate școlile din țară și îmi căutasem norocul în altă parte. De atunci nu ne-am mai văzut până prin... 2002, când a făcut el o vizită la Paris, venind de la New York unde se stabilise demult. Aflase adresa mea de la colegii organizatori ai Întâlnirilor - de 20, de 25, de 30 ani... de la absolvire și schimbasesem câteva scrisori. Deși în afară de fotbal nu aveam... teren de întâlniri, în ciuda pauzei de (să socotesc pe degete: exact 50 ani), îmi face plăcere să mă gândesc la Tică (în catalog era: Petre) Pessaroff - cu doi s, cu doi f - și la perspectiva că într-o bună zi, vom bea împreună o bere și vom spune bancuri proaste, de jumătate de veac răsuflăte - dar ce ne vom distra! Îl simțisem atunci, în adolescență, l-am simțit acum patru ani, aici, la Paris: cu Tică aș fi plecat la drum oricând, oriunde, fără teamă că mă va lăsa singur.

Trei pătlăgele, cele mai mărișoare, au dat în galben. Prima are o cicatrice, nu știu de unde și cum a căpătat-o, se va fi lovit de ceva, în bătaia vântului (à propos de vântului: mamă, ce vântului a fost azi-noapte!, dar nu ăsta a rănit pătlăgeaua - altul).

Papa Ratzinger. Ieri o dezbatere între teologi despre discursul său de la Regensburg. Unii ziceau că nu a greșit deloc, fiindcă a avut un discurs teologic. Alții: că a greșit, tocmai fiindcă a vorbit ca un teolog, nu ca un papă - Wojtyła nu ar fi făcut asta. Eu, neteolog, zic și eu ca ultimii: că papa Ratzinger s-a exprimat în fața oglinzii, fiind sigur că ceilalți îi înțeleg codul. Or “ceilalți” a fost și presa, iar presa i-a simplificat discursul. Se putea evita aceasta doar rostind numele celui citat - or el nici măcar nu l-a pomenit prima oară, fiind sigur că vorbește cu teologi, nu cu credincioși de rând.

Nu, nu e bine să fii totdeauna neamț.

Flori Stănescu mi-a trimis un mesaj de la Tismăneanu. M-am grăbit să o asigur că e semn bun. Măcar cu atâta să se aleagă ea din eforturile consimțite la această... muncă-voluntară-obligatorie, istovitoare.

Între noi: eu nu mai cred în “reparații”. Nu, nu se mai poate repara ceva din ceea ce au stricat, nu atât oficialii, guvernamentalii, comuniștii, securiștii, beliştii - cât prietenii, colegii, vânzătorii de frate.

Ce ar mai putea “repara” de pildă Monica Lovinescu din răul făcut mie? Cum îmi poate pune-la-loc cărțile needitate, datorită ukazului ei : “Imi pare rău că l-am cunoscut pe Paul Goma” ?- ce să mai spun de faima de “ingrat”, de “calomniator”, de “înjurător al celor buni”? Dar Liiceanu - cel care, distrugând **Culoarea curcubeului** nu a ucis doar obiectul carte de el editat la Humanitas, ci mi-a interzis scoaterea,

în sfârșit, a unei *adevărâte ediții* - cea de la Polirom nefiind una adevărată, ci una licențiată, adică și aceasta mutilată - după 27 ani de la scrierea mărturiei, după 28 ani de la publicarea ei în franceză? Dar Dinescu, acest autentic golan, trivial, neam-prost, imoral, doar cu instincte de ajungere, de pătrundere, de cățărare sus, în vârful movilei de bălegar? Dar Pleșu? Dar Adameșteanu? Dar Dimisianu? Dar... - uite, i-am uitat numele directorului (sic) Poliromului, alt pseudonim ușor de retradus! Așa să rămână : fără nume.

Răul pe care mi l-au făcut nu are "valoarea" răului făcut de ruși, de comuniști, de securiști; acela era un rău obștesc pe care îl împărtășeam cu milioane de inși, iar tânăr fiind, îl luam ca pe o încercare... eroică. Pe când interzicea de a publica, distrugerea cărților, trecerea sub tăcere a lor - și a mea, autor - nu intră în aceeași categorie de rău. Rămâne una aparte, făcută din surpriză, din partea mea, a victimei, din uluială, din durere, din întrebare-fără-răspuns: «Răul pe care li l-am făcut eu să fie oare egal în efect și în durată cu răul pe care mi-l fac ei?» De pildă: răutățile - admit: nedreptățile - făcute de mine, de pildă, lui Manolescu - ce efecte au avut: i s-a interzis să mai publice? Li s-a interzis celorlalți să scrie despre el? I s-a luat pâinea de la gură? A fost ținut în carantina egală cu un culoar al morții pentru un scriitor: tăcerea? Sau ce "urmări" pipăibile au avut "calomniile" mele la adresa Monicăi Lovinescu? Și-a pierdut coroana de papesă a scriitorimii rezistente prin cultură (în ciuda criticilor la adresa găselniței estetice, ea și cu Virgil fiind încurajatorii acestei forme de "opozitie")? Nu a mai găsit editor pentru cărțile sale? I s-au închis toate porțile, ușile ziarelor, revistelor? Dar Gabrielei Adameșteanu? Dar Liiceanului? Dar Pleșului?

Reparare... Care reparare? Reparare a ce? Pierderile mele se numără în unități de timp: ani, decenii; și în cărți needitate. Iar cele publicate: necomentate - deci... inexistate. Să nu fiu consolată cu postumitatea: nu cred în ea.

Reparare... Și ce ar trebui să urmeze: iertarea? Unilaterală sau reciprocă, în devălmășia cea mai bătută de veselie: ne întreiertăm, ne pupăm, căci toți s'tem români? Dar eu nu concep iertarea ca pe o ștergere, ca pe o anulare a bunelor și a relelor și luarea de la capăt - a ce: a vieții? Dar poate fi luată de la capăt o viață? Apoi: dacă nu poate fi iertat un torționar securist care m-a bătut, înfometat, umilit, înjosit, s-a pișat pe mine, aflat, cârpă însângerată, sub o masă (și e drept să nu fie iertat), cum să poată fi iertate faptele Monicăi Lovinescu, ale lui Manolescu, ale lui Liiceanu, ale Adameșteanei - împotriva mea? Ei nu m-au bătut-înfometat - ei *m-au negat*. Și s-au pișat pe mine în văzul orb al "prietenilor" mei, al "fraților", tăcuți.

Luni 25 septembrie 2006

Nu-mi imaginam că I. Vianu citește, clandestin - pe internet! - literatură antisemită. Mi-a scris că am mințit afirmând că ar fi frecventat ambasada USA; că nu este adevărat că s-ar fi întâlnit vreodată cu mine, cu Breban, cu Raicu pe strada Luterană, unde povestisem surpriza pricinuită de aflarea, în anchetă, a turnătorilor lui Ivasiuc.

Nu mai am replică: dacă I. Vianu a spus că nu a frecventat ambasada USA - așa să rămână; dacă afirmă el că nu s-a întâlnit cu mine, cu Breban, cu Raicu pe strada Luterană - așa să fie. Pot eu să mă întrez cu însuși I. Vianu, când el este unul dintre emeriții vânători de antisemiți (din cei ca mine, "basarabeanu", vorba lui)? Nu pot: m-ar da pe mâna lui Efraim Zuroff, care m-ar mânca de viu, cu pene cu tot, însă nu înainte de a-i plăti fiului marelui Tudor Vianu 10.000 dolari, prețul demascării-denuțării.

Încă o dată: mirarea mea merge mai degrabă către indisciplina de care dă dovadă (I. Vianu), citindu-l pe Goma pe internet: Ce-or să-i facă tovarășii de șaibă și de comisii, colocvii, conferințe despre disidență, despre holocaust mai ales despre antisemitismul care, el, crește mereu-întruna - precum recentul eliadolog (sic) Oișteanu, ca Șafir, (ba chiar) ca Wiesel!

I-am răspuns:

Ai dreptate, I. Vianu:

- Nu este adevărat că ai fi frecventat ambasada USA - am mintit eu, cu nerusinare, ca un "basarabeanu antisemit" ce sunt (citatul fiind din tine);

- Nu este adevărat că ne-am fi întâlnit pe Luterană : tu, Breban, Raicu, iar eu as fi povestit câte în luna și-n stele despre Ivasiuc - am mintit, de astă dată nu din antisemitism basarabeanu, ci din pricina vârstei - ai să vezi și tu când vei ajunge la peste-saptezeci de ani...

În fine, mirarea mea: cum de ai îndrăznit să frecventezi - fie și întru documentare - site-uri internetice fasciste, legionare, ba chiar (oroare!) antisemite - basarabene, să nu se uite?

Nu te temi că te vor chema la raport tovarășii tăi, holocaustologii? Că te vor aspru critica Oisteanu, Șafir - poate chiar Wiesel în persoană! - colegi ai tăi de colocvii, conferințe, dezbateri despre dizidență, despre Holocaustul Românesc (cel care a dat 400.000 victime), despre cum evreii români au fost masacrați de români - cu precădere de basarabeni, despre cum evreii români (le zic așa lui Tismăneanu, Pauker, Perahim, L. Răutu, Sorin Toma, cei care, doamne fereste, nu pe tancurile sovietice ne-au venit ca să ne învete cum să ne stergem mucii) au întins și celălalt obraz, zicând: "Dumnezeu să vă ierte, goilor că nu stiti ce faceti".

Aceasta nu este o scrisoare personală - va putea fi citită pe site-ul internet fascisto-antonesciano-antisemito-antiisraelian (observi cât de fidel te citez?):

paulgoma.free.fr

Marti 26 septembrie 2006

Azi ordinatorul a făcut nazuri timp de câteva ore. Noroc cu Filip: l-a adus la sentimente mai omenești.

Abia acum am realizat ce neputincios devin fără scula de scris. Temându-mă că absența va dura mai mult, încercam să-mi amintesc cum este atunci când scrii tu cu mâna ta, cu creionul, stiloul. Și mă apuca panica: mă dezvășasem de a-scrie-pe-hârtie, eu care mă credeam scri-i-tor!

Mi-au telefonat surorile Grițcan: vor și ele să semneze Apelul - le-am dat adresa lui Flori Stanescu.

Apoi: vor să organizeze o serată la o Casă Studențească, în legătură cu mine.

Miercuri 27 septembrie 2006

Am pierdut cheile. Uite-așa, ca ultimul bătrân ramolit. Am ieșit la cumpărături cu ele, când m-am întors... n-am putut descuia nici poarta, nici cutia de scrisori, nici ușa apartamentului. Deprimat. Azi-măine o să-mi uit barba - și cu ce mai scriu?

Un articol:

“Spre urmatoarea Intifada”... (de Jonathan Cook)
miercuri, septembrie 20, 2006

<http://palestinalacrimamea.blogspot.com/2006/09/spre-urmatoarea-intifada-de-jonathan.html>

Acest interviu a fost realizat de Andrea Bistrich si publicat în germana în ziarul *Die Junge Welt* în 1 iulie 2006. Realizat înaintea atacarii Libanului de catre Israel, textul a fost editat de autor si publicat pe site-ul internet “Information Clearing House”, în engleza, în 1 septembrie 2006. Traducerea româna are ca punct de plecare textul în limba engleza.

Întrebare: Cartea dumneavoastra a aparut în UK, si este pe punctul de a apare si în Statele Unite. A primit deja elogiile nume-rosilor experti si universitari specialisti în Orientul Apropiat. De ce are nevoie sa fie demascat “statul evreiesc si democratic”?

J.C. – Am ales cuvântul “demascat” pentru ca este termenul pe care l-a folosit Ehud Barak despre Yasser Arafat dupa esecul negoci-erilor de la Camp David din iunie 2000. El a spus ca l-a demascat pe liderul palestinian ca non-partener pentru pace. Dar în fapt ce s-a produs a fost exact invers: esecul de la Camp David si actiunile Israelului în timpul celei de-a doua Intifada au remascat pe cei care, precum Barak, au proclamat ca Israelul era un partener pentru pace. Natura conflictului dintre Israel si palestinieni este ireconciliabila atâta timp cât Israelul se considera un stat “evreiesc si democratic”. Este teza cartii mele. Mitul evreiesc si democratic îi împiedica pe israelieni sa analizeze natura esentialmente non-democratica a statului lor – ceea ce

specialistii în stiinte sociale numesc adesea statul etnic, sau etnocratic – si sa gaseasca o solutie pasnica a conflictului lor cu palestinienii.

Întrebare: Puteti explica problemele puse de “statul evreiesc si democratic” cu mai multe detalii?

J. C. – Cei mai multi dintre israelienii educati sunt stânjeniti de ideea ca Israelul este pur si simplu un stat evreiesc. Sintagma suna putin ca un “stat Afrikaner” sau ca un “stat catolic”. Atunci se adauga cuvântul “democratic”, ca un fel de negare publica a faptului ca Israelul este un stat etnic sau religios. Ideea de evreiesc si democratic este cruciala pentru Israel si israelieni: este doctrina centrala a legii fundamentale si a demnitatii umane din 1992, lucrul cel mai aproape de “Bill of Rights” [al unei constitutii – n.tr.] pe care o posedă Israelul. *Acest document defineste Israelul ca un stat evreiesc si democratic, si de asemenea, în contradictie, exclude egalitatea ca pe unul dintre principii.*(subl. mele, P.G.) Acest lucru are la baza faptul ca multi dintre israelieni cred ca egalitatea nu se aplica decât evreilor în israel, nu si unei cincimi dintre cetatenii israelieni care nu sunt evrei ci palestinieni. *Acest milion de palestinieni sunt ceea ce a mai ramas din majoritatea palestiniana care locuia altadata Palestina. Li s-a dat cetatenia dar sunt tratati ca un fel de abces – sau cancer, cum sunt numiti adesea – într-un corp politic israelian.* Israelul n-a încercat nici sa-i integreze nici sa-i asimileze. De ce? Pentru ca, în calitate de non-evrei, ameninta caracterul iudaic al statului. Deci trebuie dati deoparte, separati, ca pseudo-cetateni. Desi ignorati de obicei în discutiiile despre conflictul regional, relatiile Israelului cu “cetatenii” sai palestinieni sunt, cred, revelatorii în privinta a ceea ce Israelul vrea sa fie si cum se considera pe sine. *Pentru israelieni, “evreu si democratic” înseamna democratic doar pentru evrei.* Opusul unui stat evreiesc si democratic ar fi un “stat al tuturor cetatenilor” (ceea ce noi numim îndeobste o democratie liberala), adica ceea ce a fost principala platforma a campaniei partidelor politice arabe ale Israelului de la semnarea acordurilor de la Oslo în anii ’90. Partidele arabe vor ca fiecare israelian sa fie tratat ca un cetatean egal, oricare ar fi etnicitatea lui. O asemenea platforma politica este tehnic ilegala în Israel, si partidele sau candidatii pot fi interzisi pentru promovarea ei. În alti termeni, *preocuparea dominanta în Israel nu are nimic în comun cu democratia, ci cu evreicitatea – cu orice pret.* Acest lucru este sustinut de sondajele printre evreii israelieni care arata ca o majoritate zdrobitoare respinge ideea unui Israel ca stat liberal democratic.

Acesta este contextul argumentului meu principal, care este ca dezvoltarile recente în conflict au fost aproape în întregime conduse, din partea israeliana, de preocuparile privind demografia, palestinienii devenind majoritari în regiune, iar Israelul fiind comparat cu un stat al apartheid-ului asa ca în Africa de Sud de altadata. *Problema pe care si-o pune Israelul este cum sa se asigure ca statul evreiesc ramâne în întregime în mâinile evreilor, si cum sa deformeze realitatea antrenata de acest lucru, de asa maniera încât Israelul sa poata sa continue sa proclame ca este concomitent evreiesc si democratic.* Retragerea unilaterală din Gaza de anul trecut si acum planul de convergenta pentru Cisiordania au doua scopuri:

(1) protejarea Israelului ca stat “evreiesc si democratic” în sensul în care palestinienii, cetateni sau non-cetateni în egala masura, sa fie exclusi de la exprimarea oricarei opinii privitoare la viitorul acestui stat, si

(2) privarea palestinienilor din regiune de orice putere prin închiderea

într-o serie de ghetto-uri, astfel încât să nu reprezinte nici o amenințare pentru statul evreiesc fiind incapabili să-și revendice drepturile ca popor și drepturile istorice asupra pământurilor [furate în 1948 – n. tr.]. Israelul este hotărât să-și atingă aceste două scopuri, pentru că în fapt sunt inseparabile – cu cât mai mult spațiu își va însuși Israelul din ceea ce a fost cunoscut cândva sub numele de Palestina, cu atât mai slabi vor deveni palestinienii. În acest sens, Israelul crede – în mod greșit, după mine – că viitorul său ca stat evreiesc va fi mai sigur.

Întrebare: Care sunt principalele dumneavoastră concluzii?

J. C. – Explic în ce fel Israelul a prezentat o imagine deformată a comportamentului palestinienilor în timpul celei de-a doua Intifada, și a utilizat apoi această imagine pentru a justifica anumite măsuri politice, îndeosebi retragerea unilaterală din Gaza și construcția zidului din Cisiordania. Plasez – și după cunoștința mea nimeni n-a făcut asta înainte – cetățenii palestinieni ai Israelului în centrul conflictului, pentru a se înțelege ce s-a petrecut în timpul ultimilor șani ani ai Intifadei. Atunci când Israelul a venit la Camp David pentru a le oferi palestinienilor un fel de stat, se știe de la consilierii lui Barak că nu se întruneau nici așteptările cele mai proaste ale palestinienilor. Era un stat care ar fi ocupat o suprafață foarte redusă, și care n-ar fi inclus Ierusalimul de Est, adică ceea ce orice stat palestinian ar avea nevoie ca și capitală.

Ruptura negocierilor a condus direct la a doua Intifada, revarsarea mâniei palestinienilor obișnuiți. *Serviciile secrete militare israeliene cunoscuteau foarte bine cauzele Intifadei, ca era o rebeliune populară, cauzată de frustrarea palestinienilor care vedeau că le este refuzat dreptul la un stat veritabil*, venind de la baza, și că Yasser Arafat însuși era puternic luat prin surprindere de ferocitatea ei. Știu acum, grație scurgerilor de informații de la generalii însărcinați cu conducerea serviciilor secrete israeliene, că *prezentarea acestor informații au fost denaturată și ele au fost complet ignorate de clasa politică aflată la putere în Israel*. Oamenii politici, mai ales Barak și Ariel Sharon, au susținut că Intifada fusese planificată cu mult timp înainte de Arafat și că era o încercare supremă de a învinge statul evreu. Ei au pretins că, la negocierile de la Camp David, Arafat ar fi insistat asupra dreptului la întoarcere în Israel a milioanele de palestinieni care trăiesc în taberele de refugiați din afara Israelului și în teritoriile ocupate, de așa manieră încât să decimeze majoritatea evreiască din Israel. Atunci când aceste exigente au fost respinse, el ar fi ales o altă armă – revolta armată, Intifada.

Cei doi, Barak și Sharon, credeau că Arafat avea o a doua armă: un cal troian în sânul Israelului, pe care ar fi sperat să-l utilizeze pentru a demola statul evreiesc din interior. Acest cal troian era, bineînțeles, a cincea parte a cetățenilor israelieni, care sunt palestinieni. Arafat, spuneau ei, conspira în secret cu minoritatea palestiniană din Israel pentru a distruge Israelul ca stat evreiesc. Liderii israelieni au crezut, sau cel puțin au pretins că cred, și faptul că cetățenii palestinieni din interiorul țării aveau o dublă cale pentru a învinge Israelul. Întâi de toate, că puteau să-și amplifice campaniile politice pentru un stat al tuturor cetățenilor pentru a termina dominația evreiască asupra statului. În ochii israelienilor acesta nu era decât un preludiv al organizării dreptului de întoarcere a refugiaților palestinieni. Și dacă esuau cu această strategie, puteau să încerce erodarea majorității evreiești casatorindu-se cu palestinieni din Cisiordania și Gaza, oferindu-le astfel cetățenia.

În consecința, am văzut în anii din urmă două schimbări politice majore menite să înlăture aceste presupuse amenințări. Întâi de toate, stabilirea frontierelor finale ale statului evreiesc prin retragerea din Gaza și construirea zidului Cisiordaniei, conceput pentru a exclude pretențiile palestinienilor la interiorul Israelului largit. Dacă aceste frontiere sunt finalizate, Israelul va fi în măsură să îndeparteze exigentele politice ale palestinienilor asupra Israelului, chiar provenind de la propriii săi cetățeni, susținând că palestinienii au propriul stat (ghetto) alături în care își pot exercita propria lor suveranitate.

Apoi, *interdicția casatoriilor dintre palestinienii din teritoriile ocupate și israelieni (în practică, palestinieni cu cetățenie israeliană), pentru a împiedica un “drept de întoarcere prin usa din dos”, cum îl numesc israelienii*. Aceste măsuri politice au ca scop suprimarea odată pentru totdeauna a oricărei amenințări demografice puse de palestinieni statului evreiesc.

Întrebare: Utilizați termenul de “zid de sticlă” în cartea dumneavoastră. Puteti să explicați ce anume înțelegeți prin el?

J. C. – Opun ideea “zidului de sticlă” faimoasei filosofii revizioniste sioniste a “zidului de fier”. Revizionistii susțin că palestinienii nu vor accepta niciodată deposedarea la care au fost supuși, și că liderii statului evreiesc trebuie deci să-și forțeze să se supună unui zid de fier – un soi de filosofie a “legii celui mai tare”. Susțin că în practică, Israelul a dezvoltat o strategie diferită pentru a se ocupa de palestinieni, și anume ceea ce numesc zidul de sticlă. Israelul a separat cele două populații etnice, evrei și palestinieni, atât în Israel cât și în teritoriile ocupate, și timp de cea mai mare parte a istoriei sale, a reușit să mențină această diviziune invizibilă în ochii lumii. Zidurile separației existau, dar nu puteai să le vezi. Este ceea ce eu numesc zidul de sticlă.

În teritoriile ocupate, de exemplu, coloniștii evrei trăiesc alături de comunitățile palestinieni, astfel încât ar putea părea că sunt simpli vecini. Dar bineînțeles, în practică, coloniștii au toate drepturile asigurate de legea civilă israeliană, în timp ce palestinienii sunt guvernati de o lege militară cu mult mai puțin clementă. Evreii se pot deplasa fără restricții, în timp ce despre palestinieni nu se poate spune același lucru. Resursele de apă sunt furnizate pentru coloniști, dar rationalizate sever pentru palestinieni. În acest fel, Israelul a menținut simulacrul unei ocupații binevoitoare timp de câteva decenii. Același lucru s-a produs în interiorul Israelului pentru palestinienii din țară.

La sfârșitul anilor ‘80, toate acestea încep să se degradeze în teritoriile ocupate atunci când palestinienii au refuzat să-și mai vada vietele și imaginea ocupației dirijate de Israel. Prima Intifada a obligat Israelul să convertească zidurile de sticlă în ziduri de beton și oțel. La început Fâșia Gaza a fost izolată de Israel și acum același lucru se petrece cu Cisiordania. Acest lucru a cauzat multe neplăceri imaginii Israelului ca stat evreiesc și democratic, și puterea politică vrea acum cu disperare să-și restaureze imaginea. Finalizarea zidului din Cisiordania, cred, este cheia succesului. Dacă Israelul poate să creeze aparenta unui stat palestinian fără realitatea lui, atunci ridică un nou zid de sticlă care ar putea ascunde adevăratele ziduri de beton și oțel din jurul Cisiordaniei și a Gazei. El încearcă acum să facă să treacă o serie de închisori drept un stat. Acesta este obiectivul real al planului de convergență al lui Olmert.

Întrebare: Ce se ascunde în spatele planului de “retragere unilaterală” sau de “convergentă” al lui Olmert?

J. C. – Sa fim clari: planul lui Olmert nu este unul de “retragere unilaterală”. Cuvântul evreiesc este *“hitkansut”*. Echivalentul sau este ceva de genul “convergentă”, “consolidare”, “adunare”. Sunt diferite importante fata de retragerea din Gaza de anul trecut, si din aceasta cauza Olmert a utilizat un termen diferit.

Acest plan tine într-adevar de consolidarea populatiei evreiesti a Israelului, în toate locurile unde a reusit sa se implanteze în timpul celor patru decenii de ocupatie, inclusiv majoritatea celor 430.000 de colonisti care traiesc pe pamântul palestinian al Cisiordaniei si în Ierusalimul de Est, aceste doua amplasamente fiind ocupate de Israel din 1967. Doar un mic numar (poate 60.000 de colonisti, poate si mai putini) vor trebui sa-si paraseasca locuintele, mai ales colonistii situati în locurile izolate si îndepartate. Ei vor fi mutati mai ales în coloniile mai mari, ale caror ramificatii plonjeaza profund în Cisiordania, decupând-o într-o serie de catoane sau ghetto-uri conectate fizic unele de altele. În plus, s-au rostit multe discursuri despre “consolidarea” Vaii Iordanului, flancul lung al Cisiordaniei care contituie frontiera cu Iordania.

Chiar daca populatiile evreiesti sunt rare acolo, aceasta mare fâsie de pamânt a fost anexata faptic de Israel în urma cu multi ani. Strada principala care uneste Galileea cu Ierusalimul, rezervata strict israelienilor, se afla în cea mai mare parte a ei acolo. Palestiniienii care nu traiesc în Valea Iordanului au nevoie de permise speciale, aproape imposibil de obtinut, pentru a intra în aceasta regiune, chiar daca membri ai familiei lor traiesc acolo. Deci Valea Iordanului este o zona militara închisa din punct de vedere palestinian. Daca Israelul o pastreaza în cadrul planului de convergenta, ceea ce este aproape sigur, atunci vorbim de aproape 40% din Cisiordania aflata în afara controlului palestinian, si amintiti-va ca daca palestinienii ar recupera toata Cisiordania si Gaza, n-ar avea decât 22% din patria lor istorica.

Deci, în primul rând, sa disipam mitul ca Israelul s-ar retrage din Cisiordania. Scopul convergentei este pentru Israel sa-si asigure o poleiala de legitimitate în momentul anexarii principalelor colonii evreiesti din Cisiordania, si a întemnitarii palestinienilor în spatiul abandonat, sperând ca în cele din urma acestia vor deveni atât de disperati încât vor pleca. Scopul este furtul pamânturilor palestiniene care pot fi furate acum, si a tuturor pamânturilor mai târziu.

Întrebare: Credeti deci ca ocupatia nu este la sfârșitul ei?

J. C. – Israelul si comunitatea internationala pot pretinde ca ocupatia este pe sfârșite, dar sa privim faptele. Daca Israelul controleaza flancul Est al Cisiordaniei, lunga frontiera cu Iordania, si o serie de lungi degete teritoriale de colonii în spatele unei bariere-zid care diseca Cisiordania în cel puțin trei flancuri Vest, cum s-a terminat aceasta ocupatie? Cine va controla frontierele si miscarile dintre Cisiordania si Gaza, si între cantoanele din Cisiordania? Israelul, care va continua sa-si mentina fara îndoiala punctele de control si sistemele de trecere pe care le-a dezvoltat în anii 1990. *Cine va controla rarele resurse de apa? Israelul, pentru ca blocurile coloniilor sale au fost pozitionate pe înaltimi, dominând principalele nape freatice. Cine va furniza serviciile de apa si electricitate? Israelul, care poate utiliza aprovizionarea si întreruperea acestor servicii ca forma de pedepsire colectiva. Cine va*

controla spatiul aerian, inclusiv zborurile venind înspre si iesind din Cisiordania? Tot Israelul. Si frecventele radio. Si bine înteles, este total imposibil ca palestinienii sa fie autorizati sa aiba propriile arme. Deci despre ce vorbim noi aici, daca nu de o reinventare a ocupatiei? Este un fel de închisoare care, gratiei avansului tehnologic, ar fi dispensata de multi temniceri. Camere de supraveghere controleaza portile celulelor, iar masinile furnizeaza hrana. Se poate spune ca o asemenea institutie este altceva decât o închisoare? Ei bine, cred ca acelasi lucru se poate spune si despre ocupatie.

Întrebare: Activistii pentru pace israelieni ca Jeff Halper de la Comitetul Israelian Împotriva Demolarii Caselor spun clar ca “solutia a doua state este acum moarta”. Credeti ca aceasta estimare ar fi prea pesimista?

J. C. – Câtusi de putin, au dreptate. Ea este moarta de ani de zile, doar ca de ani de zile comunitatea internationala n-a remarcat-o, ne era prea frica sa aratam cu degetul. Cred ca exista motive clare pentru care Israelul se teme de solutia a doua state. Amintiti-va ca Barak si Saron erau amândoi profund împotriva acordurilor de la Oslo, pentru ca le considerau capabile sa creeze un proto-stat palestinian în Cisiordania si Gaza sub guvernarea lui Yasser Arafat si a Autoritatii Palestiniene. Le era teama ca un stat palestinian viabil s-ar îndrepta împotriva Israelului, conducerea palestiniana cerându-si drepturile nu doar în cadrul statului palestinian ci si în Israel, gratie activitatilor subversive ale cetatenilor palestinieni din Israel. Bineînteles, cred ca greseau complet în lectura pe care o faceau intentiilor palestiniene. Ratiunea pentru care cetatenii palestinieni ai Israelului cereau “un stat al tuturor cetatenilor” era ca voiau o egalitate civica, voiau sfârșitul discriminarii.

Au fost numeroase propuneri si acorduri în vederea solutionarii acestui conflict – conferintele de la Geneva, planul Mitchell, acordurile de la Camp David, acordurile de la Oslo, întâlnirea la nivel inalt de la Camp David – dar au esuate cu toate. Care sunt ratiunile acestor esecuri permanente? Motivul acestor esecuri continue este presupunerea nefondata ca Israelul actioneaza cu buna credinta în cadrul negocierilor de pace. Dar, asa cum am semnalat-o, nu este cazul. Israelul nu doreste un adevarat stat palestinian, si orice acord care stabileste acest lucru va fi fie respins de Israel, fie manipulat, precum Foaia de Drum, asa încât punerea lui în practica sa-i anuleze orice valoare.

Întrebare: Ce rol si responsabilitate vedeti pentru comunitatea internationala si Natiunile Unite asa încât acest conflict sa ia sfârșit, iar odata cu el si ipocrizia occidentala?

J. C. - O responsabilitate absoluta. În Israel lipseste si cea mai mica vointa de a se pune capat acestui conflict, iar palestinienii nu au nici o putere în aceasta directie. Deci o solutie trebuie sa fie impusa din exterior. Problema este ca Statele Unite, singura superputere mondiala, sunt în pozitia de a determina solutia conflictului, si nu Natiunile Unite sau Cvartetul, asa cum israelienii stiu foarte bine. Washingtonul pozeaza în intermediar onest, desi realitatea este exact contrarie. Este complet angajat în sustinerea Israelului, atât la bine cât si la rau. Deci pentru moment, orice solutie internationala ar aparea, este pâna la urma tot o solutie israeliana. Din aceasta cauza unilateralismul este acum regula jocului. Se pot cântari ratiunile loialitatii oarbe a Washingtonului fata de Israel.

Una dintre cauze este poate faptul ca lobby-ul israelian este enorm de puternic si de bogat, iar oamenilor politici americani le este frica de influen-

ta lui. Sau poate ca Israelul este un aliat foarte puternic în regiune pentru Statele Unite. Aceasta este o alta dezbatere. Dar rezultatul este ca Washingtonul a refuzat până acum sa constrânga cu adevarat Israelul sa concluzioneze un acord just cu palestinienii.

Întrebare: În cele din urma, ajungeti la concluzia ca va avea loc o “a treia Intifada, mult mai sângeroasa”. Puteti specifica motivele care v-au condus la aceasta previziune?

J. C. – Vladimir Jabotinsky, primul lider al zionismului revizionist, a utilizat primul expresia “zid de fier”, semnificând utilizarea unei forte neobosite împotriva populatiei palestinieniene, care, credea el, nu ar accepta niciodata deposedarea si reducerea ei în sclavie. Ei bine, el avea dreptate în ceea ce priveste refuzul palestinienilor de a se supune de bunavoie, cred, dar era putin cam optimist crezând ca forta pura ar fi suficienta pentru a-i supune de-a binelea. Nimeni nu poate fura un popor, iar mai apoi sa-l închida în închisoare când cere sa i se returneze bunurile, si în cele din urma sa astepte de la el sa ramâna linistit pentru totdeauna. Israelul îi poate închide pe palestinieni într-o serie de ghetto-uri, dar nu va putea sa-i tina acolo indefinit.

Mai devreme sau mai târziu palestinienii vor gasi un mijloc sa se razbune, chiar din spatele zidurilor. Cred ca urmatoarea intifada se va numi intifada Qassam, dupa rachetele palestinieniene facute acasa în Fâsia Gaza pentru a lovi comunitatile israeliene. Aceasta forma de rezistenta se va acutiza. Mai mult, parerea mea este ca pe termen lung, planul de convergenta va prevedea si întemnitarea cetatenilor palestinieni din Israel în propriile ghetto-uri, unele departate de frontiera statului evreiesc si altele amplasate în zone în care acestia vor deveni realmente muncitori imigranti. Deci Israelul creaza o cauza comuna a palestinienilor din regiune, atât a celor din teritoriile ocupate cât si a celor aflati actualmente în Israel. Acest lucru creste considerabil miza în ambele tabere.

Întrebare: Care ar trebui sa fie bazele atingerii unei adevarate paci durabile?

J. C. – Ca sa fim cinstiti, nimic mai putin decât *eradicarea zionismului ca ideologie nationala a Israelului. În circumstantele actuale, nu putem avea un stat zionist angajat sa faca pace cu palestinienii mai mult decât un stat al Africii de Sud din timpul apartheid-ului gata sa faca pace cu populatia neagra indigena. Poate ca zionismul, într-un stadiu anterior dezvoltarii sale, era capabil de asta, dar statul evreiesc pe care îl avem acum este incapabil sa concluzioneze un acord cu palestinienii daca nu renunta la zionism, sau este fortat s-o faca.*

Jonathan Cook este ziarist britanic stabilit la Nazareth (Israel). A publicat recent volumul “**Blood and religion: the Unmasking of the Jewish State**” (Pluto Press, UK) despre proiectele Israelului de deposedare a palestinienilor.

Un alt articol - din *Libération*:

Régis Garrigues, responsabil al misiunii Médecins du monde în Palestina:

“În Gaza avem de-a face cu noi tipuri de arme”

sîmbătă, septembrie 23, 2006

Médecins du monde se află în Teritoriile palestinieniene din 1995 și își desfășoară activitatea în mod permanent în Gaza din 2001. Responsabil al

misiunii asociației în Palestina, Régis Garrigues, medic specializat în urgențe, face în Gaza muncă de evaluare medicală. El explică în acest interviu consecințele incursiunilor militare israeliene în Teritoriile palestinene. Un interviu de Didier François.

Reporter: Ați notat o agravare netă a rănilor provocate în cursul ultimelor operațiuni israeliene...

R. G. – După un tur complet în spitalele din Gaza pentru a vedea victimele ultimei incursiuni israeliene, am fost foarte surprinși să constatăm leziuni de o gravitate absolut neobișnuită. Din 180 de victime civile, 35 prezentau amputări, esențialmente ale membrilor inferioare. Cei mai mulți dintre acești răniți, inclusiv copiii, au fost mutilați de bombe în siturile atacurilor. În mod evident ne confruntăm cu utilizarea noilor arme extrem de violente. Astfel, la Deir al-Balah, cinci dintre cei zece răniți în bombardament și-ai pierdut unul sau chiar ambele picioare. Pe lângă leziunile clasice provenite de la schije, răniții prezintă arsuri la cap și la brațe, pe părțile descoperite ale corpului. În sfârșit, membrele afectate sunt puternic sfâșiate, ca și cum ar fi fost atinse de suflul unei mine. Constatăm o asemănare cu efectele bombelor-ciorchine trase de drone, încărcate cu muniție cu explozie întârziată, arme de război sofisticate care fac dezastre teribile și care n-ar trebui să fie utilizate împotriva populației civile.(subl. mea, P.G.)

Reporter: Israelul pledează în favoarea dreptului la autoapărare împotriva organizațiilor teroriste care îi atacă teritoriul.

R. G. – Convenția de la Geneva exclude utilizarea excesivă și disproporționată a forței. Or, am constatat utilizarea armelor cu efecte foarte violente împotriva populației civile. În plus, oamenii din serviciul de ambulanță al Semilunii Roșii au fost atacați în timp ce ajutau bolnavii. În tabăra de refugiați de la Maghazi, patru brancardieri au fost răniți în trei zile. Unul dintre ei a suferit o amputare. Ni s-a confirmat de către Comitetul Internațional al Crucii Roșii că le-a fost imposibilă coordonarea cu armata israeliană a accesului la răniți, precum și protejarea ambulanțelor în timpul ultimelor incursiuni, scurte dar foarte violente. Militarii declară zonele de operațiune închise civililor și consideră fiecare persoană din sector ca fiind un combatant. Dreptul umanitar impune totuși libertatea de acces și de muncă, precum și protejarea personalului sanitar vizibil, identificat, ca în cazul brancardierilor Semilunii Roșii.

Reporter: Sunteți deci de acord cu afirmația coordonatorului programelor de urgență al ONU, care denunță o “violare a dreptului umanitar” în Liban?

R. G. – Nu putem decât să avem aceeași părere. Dar simpla condamnare nu ajunge. Trebuie o acțiune puternică. Și în condițiile în care coridoarele umanitare sunt puse în practică în Liban, vor trebui să apară și în Gaza. Lipsa de apă, de electricitate, de mâncare, de medicamente este aceeași ca și în Liban. Dacă un vas cu ajutoare ajunge în Liban, poate să facă un ocol de 250 Km spre sud pentru a acosta în Gaza. Comunitatea internațională trebuie să se mobilizeze.

Versiunea în limba franceză a acestui articol a fost publicată în cotidianul *Libération*.

Joi 28 septembrie 2006

Am găsit cheile: erau în cutia poștală. Deci și echilibrul - în fine, așa mă amănesc.

S-a răcit, s-a posomorât vremea. Ai zice că vine toamna.

Ieri am observat: pătlăgelele mele în loc să se îngălbenească, apoi înroșească, devin din ce în ce mai... verzi. Au oare ce să semnifice asta: că ele evoluează ca românul nostru: în sens invers?

Flori Stănescu a lucrat la un text de publicat în *Observator cultural*. Să vedem. Sunt, în continuare, sceptic - și pe termen scurt dar și pe lung. Însă cum sunt obișnuit cu anomalia („cea care care va salva România”), devenită naturel-românesc...

Vineri 29 septembrie 2006

De ce n-or fi făcînd basarabienii ce fac gruzinii cu Rușii? Să ia pe câte unul, de câte o aripă și să-i deie afar' din Kavkaz?

Și de ce nu se găsește unul ceva mai tare la geografie, să spună Ucrainenilor:

«Vreți Transnistria? V-o dăm după ce ne restituiți Bucovina de Nord, Basarabia de Nord (Hotinul) și Basarabia de Sud!»

E chiar așa de greu? De ce, greu?

Fiindcă la Tiflis este “Castorul” Saakașvili, iar la Chișinău tovarășul Voronin?

În *Ziua* de azi Luca Pițu își desfășoară în scris răspunsurile la întrebările Iolande Malamen. Nu-l uită nici pe Manolescu, nici pe LIS, nici pe mine - dar nu spune care-i acuzațiunea cu care ne-a tratatistit Niki al Monicăi.

Îmi scrie Mircea Stănescu - el a aflat de la Dan Culcer: astă noapte, la spitalul Tenon a murit Virgil Ierunca. I-am scris Monicăi două cuvinte.

Dumnezeu să-l ierte.

Când l-am anunțat pe Filip de moartea lui “Gigil”, băiatul a suferit, apoi mi-a reproșat:

«Nu te-ai împăcat cu el! Ați fost supărați până la urmă ...»

Am încasat lovitura. Așa era: de ce nu m-am împăcat cu Virgil - și l-am lăsat să plece, așa? N-am găsit vreun răspuns inteligent, am mormăit:

«Asta-i viața. Nu ne-am împăcat».

Abia într-un târziu am înțeles că Filip vorbea de “Gigil” și numai de el. De el, ca plecat - neîmpăcat - dar numai de el.

Cu “Gigil” Filip s-a împăcat bine totdeauna. Chiar când s-a făcut mai mărișor cerea să fie lăsat să-i stea în brațe: «În *drațe!*» cerea el. Cum îl lua Gigil în *drațe*, cum i se aplecau pleoapele și-și băga

degetul gros în gură, semn că el pleacă în somn.

Cu Monica nu se înțelegea deloc, deloc. Nimic nu-i plăcea la ea, când Virgil nu era acasă, băiatul se lipea de noi, unul din părinți și rămânea așa până la plecare. De la ea nu primea nimic, nu zicea nimic, doar clătina din cap că nu vrea ce i se oferea. reacționa cu mare violență doar când i se părea că Monica îmi reproșează ceva, atunci se năpustea la ea, o lovea cu picioarele, strigînd - în românește:

«Lase pace, tata!» («Lasă-l în pace pe tata!»)

Asta a fost în primul an de exil. După o vreme Ana refuza să meargă alături, la Monica și Virgil, zicea:

«Trebuie să rămână cineva cu Filip», în realitate nici ei nu-i plăcea Monica - se detestau reciproc - mai ales când ea striga la mine și nu ținea seama de faptul că dacă eu nu ridicam glasul, în replică, o puneam la punct - cu glas scăzut.

Mai apoi, după ce ne-am mutat în arondismentul XIV, ne vedeam mult mai rar. Aveam doi pisoii tandri, Take și Kazimir, care se lipeau pe dată de toți vizitatorii. Cu excepția Monicăi. La un moment dat ea, după obicei, ridicase (“ușor”) glasul - nu ne certam, nu mă certa, însă Take (tigratul) a țâșnit într-un salt acrobatic de vreun metru înălțime, răcnind ca un mascul (deși era castrat), iar Kazimir, simetric, s-a ascuns, fulgerător sub un fotoliu. Virgil a început să râdă, Monica nu pricepea, ne întreba pe noi ce se întâmplase...

Atâtea cuvinte ca să spun: regret că nu m-am împăcat cu Virgil; chiar dacă nu avusesem nici o neînțelegere doar cu el - ba da, una, am povestit-o de mai multe ori: un episod despre Ivasiuc din **Culoarea curcubeului**... suprimat din înregistrare, în emisiunea sa “Povestea vorbii”: s-a dovedit că nu Ierunca o făcuse, ci Noël Bernard, la presiunile Departamentului de Stat ca să nu se știe că “omul americanilor” era și al Securității.

Îmi dau seama că ar fi fost imposibilă împăcarea; din pricina “legii cuplului”. Căreia sunt și eu supus - până la sprincene.

Încă o dată: Dumnezeu să-l odihnească pe Virgil Ierunca.

Un articol dinspre Mircea Stănescu:

Uri Avnery: "Left, But..."Monday, 11 September 2006, 12:25 pm

Opinion: Uri Avnery"Left, But..."

By Uri Avnery - Gush Shalom

English - Hebrew 06-09-2006

De stânga, dar...” de Uri Avnery

Într-o zi, am vazut un sketch foarte placut într-un spectacol de cabaret politic. Pe scena se pronuntau fraze fara legatura unele cu altele, toate terminându-se cu cuvântul “dar”. De exemplu: “Am prieteni evrei foarte buni, dar...”, “N-am nimic împotriva negrilor, dar...”, “Detest rasismul, dar...”

În timpul ultimului razboi, am auzit adesea fraze asemanatoare: “Sunt de stânga, dar...”. Aceste cuvinte erau în mod invariabil – dar invariabil –

urmate de cuvinte de dreapta.

S-ar spune ca avem o întreaga comunitate de “oameni de stânga, dar”, care propun anihilarea satelor libaneze, transformarea Libanului într-o gramada de ruine, distrugerea imobilului în care se considera (sau nu) ca se afla Nasrallah, cu locuitori cu tot. Si, daca tot suntem acolo, stergerea Gazei de pe suprafatei pamântului.

Când dau peste asemenea fraze la televiziune, la radio, în ziare, sunt ispășit sa ma rog: Doamne, da-mi fascisti curati mai degraba decât acesti “de stânga, dar”.

Daca analizam al doilea razboi din Liban, este imposibil sa nu tinem cont de rolul jucat de oamenii de stânga, declarati sau nu, în timpul luptelor.

Alaltaieri, am vazut la televizor un interviu cu dramaturgul Iosua Sobol, persoana amabila ale carei vederi de stânga sunt cunoscute. A explicat ca acest razboi ne-a adus foarte multe si a cântat imnuri de lauda ministrului apararii Amir Peret.

Sobol nu este singurul. Când guvernul a început razboiul, a fost sustinut de o lista impresionanta de scriitori. Amos Oz, A. B. Yehosua si David Grossman, care apareau în mod obisnuit împreuna, erau înca reuniti pentru sprijinirea guvernului si si-au utilizat importantul talent oratoric pentru a justifica razboiul. Nu s-au multumit cu asta, si câteva zile dupa începutul razboiului cei trei au publicat un anunt comun în care-si exprimau sustinerea entuziasta pentru operatiune.

Sustinerea lor n-a fost doar pasiva. Amos Oz, scriitor cu prestigiu literar considerabil în întreaga lume, a scris un articol în favoarea razboiului, care a fost publicat în mai multe ziare straine de renume. N-as fi uimit daca as afla ca cineva a ajutat la difuzarea acestui articol. Cei doi tovarasi ai sai au fost si ei activi în propaganda pentru razboi, iar lor li se adauga o lista de scriitori ca Yoram Kaniuk, diferiti artisti si intelectuali, adevarati sau pretinși. Toti erai voluntari la incitarea rezervistilor sa se mobilizeze fara preget.

Nu cred ca razboiul ar fi atins proportii atât de monstruoase fara sustinerea masiva a oamenilor “de stânga, dar” care a facut posibila formarea unui consens general, fara sa se mai auda protestul taberei coerente a pacii. Acest consens a înglobat partidul Meret, al carui guru este Amoz Oz, si gruparea Pacea Acum, în mitingurile careia Amos Oz era orator principal (atunci când aceste mitinguri puteau sa aiba loc).

Anumite persoane pretind acum ca acest grup era într-adevar împotriva razboiului. Câteva zile înaintea sfârșitului, trioul a publicat un al doilea anunt chemând de data asta la oprirea conflictului. În acelasi timp, Meret si Pacea Acum schimbau orientarea. Dar nici unul dintre ei nu s-a scuzat si nici n-a exprimat regretul pentru precedentă sa sustinere în favoarea macelurilor si a distrugerilor. Noua lor pozitie era: razboiul este într-adevar, foarte bun, dar acum a venit vremea sa-i punem capat.

Care este logica acestei pozitii?

Se parea ca guvernul a decis sa atace Libanul ca raspuns la actiunea Hizballahului în cursul careia doi soldati israelieni au fost capturati pe teritoriul israelian pentru a servi drept moneda de schimb cu prizonierii libanezi detinuti în Israel. În aceasta actiune, mai multi camarazi ai soldatilor capturati au fost omorâti si alti soldati au pierit în tancul lor atins de o mina atunci când îi urmarea pe rapitori pe teritoriul libanez.

Israelienii au reactionat evident cu mânie si au strigat dupa razbunare.

Dar am fi putut astepta de la intelectuali, îndeosebi “de stânga”, sa-si pastreze sângele rece, chiar – si poate mai ales – în timpul momentelor de mare tensiune emotionala. În circumstante asemanatoare, chiar Ariel Saron a evitat reactii extreme si a concluzionat un schimb de prizonieri.

Cei care n-au avut suficient curaj pentru asta (“Oz” în ebraica înseamna forta si curaj), sau care credeau cu adevarat ca actiunea Hizballahului trebuia sa primeasca o reactie puternica, ar fi putut justifica o riposta militara limitara. Pe moment era admisibila alaturarea cu cei care cereau o asemenea reactie rezonabila. Dar deja la capatul a 48 de ore era clar ca reactia nu era proportionata, ci masiva. Scopul ei nu era trimiterea unui mesaj Hizballahului si poporului libanez în ansamblu pentru o provocare care nu putea sa ramâna nepedepsita. Reactia avea obiective cu totul diferite.

În a doua si a treia zi a razboiului, era absolut clar unei persoane dotate cu bun simt – si intelectualii nu se lauda ca fac parte din aceasta categorie? – ca era vorba de un razboi real care mergea cu mult dincolo de problema celor doi soldati capturati. Bombardarea sistematica a infrastructurilor libaneze a pus în lumina faptul ca era pregatita cu mult înainte si ca obiectivul ei era distrugerea Hizballah si schimbarea realitatii politice în Liban. Daca cineva voia sa se convinga de asta, era suficient sa asculte declaratiile lui Olmert, Peret si Halut.

Acolo si-au dat intelectualii masura. Putem sa le iertam prima reactie. Putem spune ca i-a luat valul, ca pe toata lumea, la începutul razboiului. Putem spune ca n-au înțeles contextul (acuzatie teribila în cazul intelectualilor). Dar dupa a treia zi asemenea scuze nu mai tin.

Sefii militari n-au ascuns teribilele distrugerii provocate în Liban, dimpotriva, s-au laudat cu ele. Era clar ca suferinte înfricosatoare erau aduse sutelor de mii de oameni, ca erau ucisi în mare numar civili, ca multi oameni pierdusera totul în satele si în orasele distruse sistematic. În acelasi timp, mari suferinte erau impuse populatiei din nordul Israelului.

Cum s-a putut ca scriitori dotati cu constiinta, si înca scriitori “de stânga” având conceptii umaniste, sa ramâna senini în timp ce asemenea atrocitati au fost comise? Cum au putut ei servi masinei de propaganda în favoarea razboiului?

Desigur, scriitorii nu puteau sa stie ca, înca din a sasea zi a razboiului sefii militari transmisesera guvernului ca tot ce putea fi obtinut prin razboi fusese deja obtinut, si ca nimic mai mult nu mai putea fi asteptat (de genul întoarcerii prizonierilor, restaurarii puterii disuasive a armatei, dezarmarii Hizballahului...). Cu alte cuvinte, ca, inclusiv din punct de vedere militar nu mai era nici o ratiune sa se continue oroarea – si totusi s-a mai continuat timp de 27 de zile si de 27 de nopti. Dar daca un oarecare protest al scriitorilor celebri s-ar fi facut auzit, el ar fi împins conducatorii politici si militari la reanalizarea pozitiei pe care o aveau. Însa un asemenea protest n-a avut loc.

Când scriitorii s-au desteptat în a cincea (a cincea!) saptamâna de razboi si au facut un apel pentru oprirea lui, era prea târziu. Nu mai avea nimeni nevoie de ei. Masinaria grea a Natiunilor Unite se angajase deja în procesul încetarii ostilitatilor. Moartea fiului Uri al lui David Grossman a fost un eveniment tragic al ultimelor ore ale razboiului.

Ce anume i-a împins pe “de stânga, dar” sa se comporte astfel? Se pot gasi motivele superficiale. Este foarte dificil pentru oamenii de stânga sa se ridice împotriva unui guvern în care partidul muncitoresc joaca un rol

important. La fel a fost cazul și în 2000, atunci când liderul muncitoresc Ehud Barak a esuat la Camp David și a revenit cu sloganul fatal: “Nu avem partener! Nu este nimeni cu care să vorbim!”

Dar nu aceeași a fost situația și în cazul primului război împotriva Libanului, în 1982, pentru că atunci era la putere partidul Likud. Chiar și atunci, oamenii “de stânga, dar”, conduși de Simon Peres și Itak Rabin, susținuseră războiul. În timpul asedierii Beirutului, Rabin a fost primit de Saron și, în picioare pe ruine, a propus întreruperea furnizării apei și a medicamentelor pentru populația asediată din partea occidentală a orașului (în care eu îl întâlneam pe Yasser Arafat în același moment). Abia în a treia săptămână a războiului Pacea Acum s-a alăturat protestelor împotriva conflictului.

Dupa masacrul de la Sabra și Satila, Pacea Acum a organizat un miting de protest – adunare a celor 400.000 de participanți legendari ai săi – pornind de la care și-a fondat reputația ulterioară. Acesta a fost punctul culminant al mișcării și începutul declinului său. Pentru că, pentru a garanta eficacitatea manifestatiei, Pacea Acum a făcut un pact, nu cu diavolul, ci cu ipocrizia. Recunoscându-și susținerea pentru partidul muncitoresc, i-a invitat pe Peres și pe Rabin să fie oratorii săi principali – în ciuda faptului că, înainte de războiul lui, amândoi se întâlniseră cu Menahem Begin și ceruseră public invadarea Libanului.

Dar există cauze mai profunde pentru explicarea comportamentului celor “de stânga, dar” în timpul războiului.

De la începutul mișcării muncitorești evreiești în țară, stânga a suferit de o contradicție internă: era concomitent socialistă și naționalistă. Din aceste două componente, naționalismul era de departe cea mai importantă. Astfel, apartenența la organizația sindicală, Histadrut, era fondată pe clasificarea etnico-națională, un arab neavând dreptul să devină membrul acestei organizații al cărei nume oficial era “Organizația generală a muncitorilor evrei din Eretz Israel”. Abia după mulți ani de la fondarea statului Israel arabii au primit acceptul de a face și ei parte din ea.

Una dintre cele mai importante sarcini ale Histadrut a fost să împiedice prin toate mijloacele, inclusiv violența, angajarea arabilor în funcții care puteau fi asigurate de evrei. Pentru asta a curs sânge.

L-a fel s-au petrecut lucrurile și pentru cea mai glorioasă dintre realizările socialiste: kibbutul. Nici un arab nu a fost autorizat vreodată să devină membrul vreunui kibbut. Nu era o întâmplare, acestea se vedeau nu doar ca realizări ale unui vis socialist, ci și ca fortarete în lupta evreiască pentru patrie. Crearea unui nou kibbut, ca de exemplu Hanita la frontiera libaneză din 1938, era celebrată ca o victorie națională.

Miscarea cea mai de stânga a kibbuturilor, Hasomer Hatair (baza fostului partid Mapam, azi Meret) avea o deviză oficială: “Pentru zionism, socialism și fraternitatea dintre popoare”. Ordinea cuvintelor exprima ordinea de prioritate. Hasomer Hatair nu l-a adorat prea mult pe Stalin, “soarele popoarelor”, până la moartea sa, dar principalele ei creații au fost coloniile, în general pe pământuri cumparate de la bogatii proprietari de latifundii absenti, după ce fellahii care munciseră pentru ei timp de generații fuseseră alungați. După fondarea Israelului, kibbuturile lui Hasomer Hatair au fost implantate pe pământurile refugiaților și pe pământurile expropriate de la cetățenii arabi din Israel. Kibbutul Baram a fost stabilit pe amplasamentul satului Biram, după ce locuitorii arabi au fost expulzați la sfârșitul luptelor din 1948. Mult

zionism, foarte putina fraternitate între popoare.

În toate încercările adevărate, contradicția internă a “stângii zioniste” (asa cum le place lor sa se numeasca) devine evidentă. Este radacina dublei personalitati a “stângii, dar”.

Când se aud tunurile si fâlfâie drapelurile, “stânga, dar” ia pozitie de drepti si saluta militarest.

Teribil și acest articol. Spre deosebire de altele - care confirmau “calomniile” mele despre Israel și despre israelieni, acesta mi-a dat peste cap opinia bună despre Amos Oz: cine este, cu adevărat, Oz, faima-și-mândria-Israelului?

Din nefericire astfel de texte apar pe site-uri internet și au o răspândire cam tot atât de importantă ca și ale mele...

Sâmbătă 30 septembrie 2006

Azi dimineață am găsit cutia de scrisori a ordinatorului încărcată. Vești, în general, bune, chiar când sunt de-a dreptul rele, ca cea dinspre *Ziua*: care, în sfârșit publică Apelul (din 7 septembrie!), dar titrează: “Reabilitarea” lui Goma. Mircea Stănescu dă vina pe Roncea: ocupat până peste cap cu demascarea plevuștei nu mai are timp să citească măcar titlul textelor reproduse. Mie mi se pare că George Damian mi-a făcut-o pentru că îl tratasem de găinar. Adevărat, de astă dată nu mai trafichează fotografia, în schimb... În fine, dând exemple de semnături tot unul și unul dintre “prieteni” mei: Adameșteanu, Antonesei, Manea, Arachelian, Alex Ștefănescu...

Mă consolează Andrei Vartic:

Pendulul de la miezul nopții (de Andrei Vartic)

29.09.06 Roze pentru Paul Goma

A trecut și 26 septembrie, România a ajuns și membru UE, iar Paul Goma a rămas tot un alungat din țară. Adică un „dușman al poporului”... De necrezut - în România anulului 2006 un scriitor care a luptat deschis cu regimul comunist, care a fost lipsit și de drepturile cetățenești, și alungat din România, și dat afară din Uniunea Scriitorilor nici până azi nu a redevenit cetățean român (ce să mai vorbim de cei 3,5 milioane de români din Basarabia, cărora imperialismul comunist rusesc le-a luat în iunie 1940 cetățenia română și i-a condamnat la moarte cu sutele de mii tocmai pentru că se declarau români). De ce elita politică și intelectuală ce conduce statul român contemporan nu l-a scos pe Goma de pe „lista neagră” nici după decembrie 1989? De ce nu le place democrațiilor bucureșteni Liiceanu și Manolescu (de pildă), anticomunistul Paul Goma? Răspunsul la aceste întrebări pune limite precise manifestării amoraliității în România după decembrie 1989. Fiindcă Paul Goma este un uriaș reper moral, iar cei care îl urăsc acum pe Goma l-au urât și înainte. Oamenii curați și drepti, chiar dacă nu sunt de acord cu Goma (în problema colaborării Anei Blandiana cu rețeaua de poliție politică a lui Gogu Rădulescu!), chiar dacă se războiesc cu

el în probleme „subtile” (cum ar fi participarea cetățenilor români de etnie evreiască la genocidul comunist din „săptămâna roșie” a Basarabiei, 26 iunie-3 iulie 1940), nu-l pot urî pentru convingerile sale etico-politice care reies din morala lui anticomunistă, nu pot desființa opera lui Goma doar din cauza dezacordului cu el în aceste probleme. Mai ales nu pot să pună bețe în roate recăpătării drepturilor lui cetățenești, luate abuziv de fostul regim comunist.

Or, ponegrirea lui Goma și după decembrie 1989 face publică cea mai rușinoasă amoralitate a elitei intelectuale și politice centrale, de la București: chiar și după primirea în UE marele scriitor român Paul Goma (cei care atacă meritele scriitoricești ale lui Goma să o facă cu o operă pe măsura romanelor sale), unul din cei mai curajoși luptători cu regimul comunist, denumit de elitele europene și „Soljenitîn al României”, nu este repus în drepturile cetățenești pe care i le-a luat Partidul Comunist și Nicolae Ceaușescu. Rușine, dlor președinți, senatori, deputați și miniștri! Rușine pentru Ministerul Culturii și Cultelor, Institutul Cultural Român, Uniunea Scriitorilor! Rușine pentru pretinsa societate civilă de la București ce ne învață arta democrației mai în toată masmedia centrală. Rușine pentru cei care reprezintă România la ONU, UE, UNESCO! Rușinea rușinelor!

Trecerea timpului compară necruțător faptele omului. Deci când ies la iveală angajamente cu securitatea comunistă de tip Sorin Antohi și scrisori de lingușire pe lângă dictatorul Ceaușescu gen Andrei Pleșu, cel puțin o întrebare trebuie pusă fără ocolișuri: de ce România, stat intrat și în NATO, și în UE, nu a creat o strategie-lege de anihilare a mentalului comunist nici imediat după decembrie 1989, nici mai târziu? Răspunsul la această întrebare ar trebui să-l dea, după opinia noastră, gruparea de intelectuali „democrați” care și-a asumat funcții politice și ministeriale (Pleșu, Antohi, Manolescu), sau pe cele din pretinsa societate civilă, dar și CNSAS și diverse comisii de condamnare a comunismului (Pleșu, Liiceanu, Patapievici, Dinescu, Tismăneanu, Corneanu etc) și care au fost obligați de responsabilitatea actului politic acceptat să impună clasei politice și societății civile românești o asemenea strategie. Lipsa răspunsului, dar și lipsa strategiei, demonstrează și altceva – această grupare de intelectuali „democrați”, compromisă prin prietenia cu fostul regim, dar și conștientă de necesitatea anihilării în regim de urgență a mentalului comunist, nu a creat-o și nici nu a propus-o clasei politice tocmai din cauza colaboraționismului lor cu fostul regim și a dorinței conștiente de a astupa cu trecerea timpului și amoralitatea aceluia colaboraționism, dar și pe cea a colaboraționismului fanariot cu „valorile euro-atlantice” de după decembrie 1989. Timpul, însă, vorba lui Milescu, nu astupă asemenea fapte, ci le lecuiește așezându-le la vedere în ochii lumii. Așa amoralitatea prețișilor intelectuali „democrați” care și-au asumat nenumărate responsabilități politice și civile după căderea statului comunist și care nu au dat României o strategie de anihilare a mentalului comunist a făcut posibilă punerea României moderne la coada umilitoare a trenului integrării euro-atlantice. Așa mentalul comunist s-a răzbunat pe România amplificând mentalul fanariot pe care, fie spus și acest adevăr, elitele centrale bucureștene nu au vrut să-l anihileze după 1918, când lucrul acesta a fost cerut cu insistență de basarabeni Vasile Stroeșcu și Constantin Stere.

În culoarele politico-intelectuale de la București prin 1990-93 se spunea că este important să apară cât mai repede o clasă de oameni bogați în România, fiindcă prin ei se va propulsa și interesul național. A fost o strate-

gie greșită. Nici un miliardar făcut peste noapte nu a investit în interesul național al României. Fiindcă interesul național american sau francez este apărat de clasa de mijloc, și nu de cea foarte bogată, dependentă de capitalizarea mondială. În asemenea condiții în România post-decembristă nici nu s-a discutat strategia clasei politice și intelectuale germane după căderea nazismului în 1945, dar și după re-unificarea de după căderea regimului comunist. Acea strategie, se știe, a fost construită pe acest slogan (transformat mai apoi în politică de stat și de americani): noi, poporul german, vom reuși să anihilăm iadul nostru nazist și comunist fiindcă suntem nemți, fiindcă avem specificul nostru național german, fiindcă avem spiritul nostru german, avem demnitatea noastră morală germană, care ne și impune această lucrare. Așa, cu miza pe „specificul național german”, cu toate ramificările lui sociale, economice, culturale, religioase, națiunea germană a re-devenit după 1945, în numai vreo 12 ani, una din cele mai puternice națiuni ale lumii. Noi, poporul român, de ce nu am urmat calea nemților, că iată, au trecut 16 ani de la căderea anomaliei comuniste? Fiindcă nici nu s-a pus problema anihilării mentalul comunist, dar nici cea a re-unificării poporului român, dezmembrat, ca și poporul german, de urgența comunistă. Astea nu s-au întâmplat fiindcă clasa politică post decembristă și gruparea de intelectuali care o slujește nu au dorit acest lucru. Cu aceste restanțe teribile - mental comunist, rana sângerândă a Basarabiei, elite intelectuale fanariote - România nu se poate integra în structurile euro-atlantice ca forță economică, culturală și demografică. Or, problemele României, cum demonstrează experiența de ultimă oră a Ungariei și Poloniei, care tot nu au anihilat până la capăt mentalul comunist, abia încep. Mai rău, dacă fariseii comuniști de ieri și de azi, arătați deschis de Paul Goma, întâmplător tot basarabean, ca și Stroescu și Stere, nu vor fi înlăturați de la masa puterii de la București, dacă mentalul comunist, protejat de ei, nu se va anihila, dacă re-unirea Basarabiei cu România nu va avea loc, dacă specificul național românesc nu va face parte din interesul național al României, soarta României în NATO și UE, cum spun chiar experții americani, „va fi una dramatică”. Acest dramatism îl tot descrie de la 1989 încoace marele scriitor și luptător anticomunist Paul Goma, dar glasul lui este dosit de urechea poporului român tocmai de cei care se bat cel mai tare cu pumnul în piept, dar din scaunul puterii, că sunt „democrați și anticomuniști”. Noi, însă, am pregătit buchetele de preafrumoase roze cu care îl vom întâmpina pe Paul Goma la revenirea lui în patrie.

Încă o surpriză - semnalată de Mircea Stănescu prin exclamația:
“Extraordinar! Cine vor fi fiind onorabilii initiatori? MS”:

Paul Goma, sarbatorit la Onesti

Romania libera Sambata 30 Septembrie 2006

Biblioteca "Radu Rosetti" din Onesti va organiza, in cursul lunii octombrie, mai multe expozitii de carte, dedicate unor personalitati marcante ale culturii romanesti si universale. Printre aceste manifestari se numara si aniversarea lui Paul Goma, care implineste, pe 2 octombrie, 71 de ani de viata. Alte expozitii sunt dedicate lui St. O. Iosif (131 de ani de la nastere), Mihail Sadoveanu (45 de ani de la moarte) si lui Paul Cezanne (100 de ani de la moarte).

Tot pentru luna octombrie au fost programate și un concert cameral, susținut de cvartetul de coarde "Ad Libitum" (din Iasi) și festivitatea de premieră pentru concursul național de proză scurtă "Radu Rosetti", editia a VIII-a.

Tot din *Ziua* de azi aflu că Radu Cosașu a fost extrem de revoltat pentru că Oana Orlea, într-un interviu recent, îl bănuiește a fi redactorul (nu semnatarul) unui articol de demascare a sa, "dușman al poporului" din *Scînteia* tineretului de prin 1951, intitulat "Prințesa dolarilor".

Tovarășul Radu (!) ar fi fost muuult mai înțelept dacă ar fi tăcut din gură. Tovarășul Radu, chiar de nu va fi scris acel articol, este autor al multor ineptii, porcării, laudării (cântece "ostășești", adunate într-un volum cu titlul: "**Servim Republica Populară!**") - ca și al afirmației cretine, dacă nu ar fi criminale:

"La noi stalinismul a fost o blenoragie de tinerețe".

Tovarășul Radu - din care o sumă de *goi* lingăi și de patrupești au făcut un adevărat macabeu anticomunist, "primul disident român" (cine îl botezase astfel: G. Andreescu, în perioada în care căuta... contragreutăți pentru Goma?, sau Gelu Ionescu, bridgist impenitent?), vajnic subversiv pentru... "sinceritism". Săracul tovarăș' Radu! A fost dat-afară de la *Scînteia* Tineretului!, ce tragedie, dar nu a fost băgat-înăuntru la Jilava, măcar pentru trei minute și nu pentru trei ani, ca *goi*-ii pentru exact aceeași culpă. El zice că în 1952 nu mai era la *Scînteia*, că era la armată - ei și? "Armata" ceea nu l-a împiedecat să scrie - în birourile cazarmei, nu pe terenurile de exerciții - "poezèlele" și să i se tipărească volumul susnumit (repet: "**Servim Republica Populară!**" - în 1952. Ba, aș zice, chiar dimpotrivă, to'ar'șu Radu!

Textul Oanei Orlea: excelent. Îl ia pe tovarășu' de sus, după cum merită o javră imundă ca el, profitor nerușinat, devenit, pe urma revoluției lui Brucan unul dintre "directorii de opinie de la *Dilemna*".

Aseară, la un jurnal TV: vești din Liban : Trupele israeliene tot nu s-au retras (ce,-s proaste? Ele-s deștepte: promit, semnează - nu respectă nimic).

Discuții cu o unitatea de blindate ușoare (fără vreun Leclerc - caută găina), franceză: ofițerul comandant, cu un aer împăciutor, ridicînd din umeri, confirmă:

«De aici - și arată pământul - se retrag ziua, dar noaptea se întorc, taie sârma ghimpată [a graniței], pătrund cu tancurile - le vedeți urmele - strică ce încă nu a fost stricat și, în zori pleacă dincolo, în Israel. Dar mai sunt vreo zece poziții din care nu au plecat de loc...»

Poziții nepărăsite de israelieni. Jurnaliștii francezi vor să intre în vorbă cu câțiva ostași (israelieni) din jurul unui tanc îngropat. Aceștia fac un fel de gesturi ciudate: de refuz de a sta de vorbă cu jurnaliștii și simultan, de frică de a fi filmați; încearcă să "astupe obiectivele camerelor de luat vederi, dar văzînd că jurnaliștii stau locurile, o iau ei la

fugă... și se ascund îndărătul tancului...

Jurnalistul francez ne explică ceea ce am văzut și noi foarte bine:
«Israelienii refuză să vorbească»

S-au semnalat multe comentarii de pe Forumul provocat de Apel - așa cum a fost publicat de “prieteni” noștri de la *Ziua*, V. Roncea și G. Damian - însă nu le mai trec aici cu excepția unui produs al “Orianei”, această eternă tovarășă de la Cadres sau/și de la ei, de la Securitate, acum “azilantă în Italia”:

Oriana 2006-09-30 16:47:18

Pacat !... O fi senilitatea ?

<<Paul Goma s-a nascut (1930) intr-o familie de invatatori de tara din Basarabia, si acolo si-a petrecut primii ani ai copilariei, lucru reflectat si in citeva din cartile sale.(...)Pe vremuri ERA de admirat mult pe Goma: o minte clara, un spirit patrunzator, o pana ascutita - asta pina pe la inceputul anilor '90. Din pacate, in ultimii ani, Goma a alunecat intr-un incrincentat natioanalism basarabean, cu agravanta ca vinovati de ceea ce s-a intimplat cu Basarabia i-a gasit pe evrei (nu pe rusi, vinovatii naturali). De aici o alunecare spre stinga, deliruri nationaliste, antisemitism - intr-un cuvint imbatrinescete (are 75 de ani) urit. Culmea e ca este acum recuperat de cei pe care i-a urit cel mai mult, din toata inima, toata viata, si anume de securistii - aripa nationalista, discursul lui actual semanind ca doua picaturi de apa cu ranturile nationaliste si antisemite din gazeta lui Vadim Tudor, Romania Mare. Pacat ! >>

OCTOMBRIE

Duminică 1 octombrie 2006

Uf! Am ajuns la mal - vorbesc de malul Jurnalului pe septembrie. În continuare voi fi mai... sobru - cu condiția să nu dea 'venimentele peste mine, ca de obicei («Las,- că și tu...»), cum îmi zicea, cu infinită drăgălășenie, Dana Dumitriu.

Luni 2 octombrie 2006

Sunt băiat mare: am 71 ani! Mulțumesc.

Am primit o mulțime de telefoane, e-mail-uri: felicitări. Printre acestea un telefon de la Tică Pessaroff. Mi-a făcut o mare plăcere.

Jurnalista de la Flux, Ecaterina Deleu a fost iar la Mana. Cică a avut loc un te-deum... Am zis că asta e slujbă de morți, ea a zis că tedeumul e și pentru cei vii. Avea dreptate: Nu e doar pentru morți ci "pentru împrejurări solemne". Mea culpa.

Dar vestea cu adevărat bună: Mănenii (adică Valentina Savițchi) au făcut ce-au făcut și au pus o cruce pentru Petrică. Mi-a spus că au pus-o alături de a familiei Scordeli, ctitorul bisericii. Am spus că din câte știu (din martie 1944!) mormântul fratelui meu se afla mai depărțitor de biserică. Sau nu mai țin eu minte? Posibil. Oricum, după 73 ani (dacă a murit în 1933) nu vor fi fost găsite osemintele - nu mai exista nici grilajul de fier împrejmuitor... - dar există o cruce, ca să fie marcat locul.

Mi-a telefonat și Valentina Savițchi. Am vorbit de slujbă, de cruce. A promis că îmi răspunde în scris și trimite fotografia.

Azi am fost binișor oblojit pe la inimă.

Marti 3 octombrie 2006

Ca de ne-obicei, la deșteptare nu am privit *Ziua* - fiind sătul de măgăriile ei, ultima fiind cea cu "reabilitarea". A fost nevoie să-mi atragă atenția Flori Stănescu (și ea alertată de la... New York de Gabriel Pleșea), ca să aflu că ziarul meu ne-preferat a publicat "ceva de Miruna Munteanu":

ANALIZE SI COMENTARII - Marti, 3 octombrie 2006

Miruna MUNTEANU: Goma si reabilitarea statului roman

La 17 ani de la prabusirea regimului Ceausescu, cel mai intransigent opozant al totalitarismului romanesc continua sa fie un fel de paria pentru tara sa. Paul Goma traieste tot in exil. Nu a primit inapoi cetatenia romana, retrasa in mod samavolnic in 1977. Nici statutul de membru al Uniunii

Scriitorilor, retras abuziv in acelasi an. Nu a primit nimic. Nici macar scuze. Si nici nu a cerut ceva. A asteptat sa i se faca dreptate. Asteapta si acum.

Intre timp, personaje cu merite mult mai ambigue s-au inghesuit sa capete prestigiu, dar si recompense concrete: o sinecura, o renta viagera, un certificat de "revolutionar", compensatii banesti. Se straduiesc sa capitalizeze orice suferinta, a lor sau a stramosilor. Pentru ca tatal sau, rabin si istoric, a fost obligat, in timpul razboiului, la cateva luni de domiciliu fortat, un roman stabilit de 40 de ani in Elvetia pretinde despagubiri de la statul roman. Paul Goma a suportat cinci ani de domiciliu obligatoriu, de vizite intempestive ale Securitatii, de interogatorii violente. A zcut si doi ani in puscarie. Si nu a cerut nimic. A facut-o, inasa, generalul Pacepa - care si-a primit, deja, inapoi gradul si pensia de general. De general al Securitatii ceausiste. Fiindca - oricate servicii o fi adus el, ulterior, democratiei - Pacepa a fost, timp de doua decenii, un stalp al politiei politice comuniste. Era mana dreapta a lui Ceausescu in 1977, atunci cand prigoana impotriva lui Goma ajunsese la apogeu. A fugit din tara abia un an mai tarziu. Acum, pretinde ca statul roman ii este dator vreo doua milioane de dolari - valoarea "actualizata" a bunurilor confiscate in momentul defectarii.

Paul Goma nu si-a angajat avocati si nu a intentat procese. N-a atarnat un pret pe calvarul sau. Nu si-a negociat o intoarcere triumfala si nu a pretins privilegii. Ar fi putut s-o faca foarte usor, daca ar fi fost dispus la compromisuri. Dar la compromisuri nu s-a priceput niciodata. Asa ca s-a trezit din nou marginalizat. Intransigenta, verticalitatea, incapatanarea de a spune lucrurilor pe nume deranjeaza nu numai in dictatura, ci si in democratie.

Evident, Paul Goma continua sa-i incomodeze pe multi. Nu doar pe securistii care l-au persecutat in mod direct si care ar trebui, totusi, candva, trasi la raspundere. Inevitabil, numele sau provoaca fiori reci si prin pestrita elita intelectuala romaneasca. Ii obliga pe multi sa-si aminteasca propriile lasitati, lipsa de solidaritate, obedienta fata de sistem. Culminand cu rusinosul episod al excluderii lui Goma din Uniunea Scriitorilor. O alta nedreptate nereparata pana astazi.

Este firesc ca pseudo-disidentii, autoproclamatii corifei ai "rezistentei prin cultura", se tem sa dea ochii cu un opozant autentic si declarat al regimului comunist. Nu doar fiindca, prin comparatie, "meritele" lor ar cadea in derizoriu. Ci si pentru ca e dificil sa infrunti privirea unui om pe care l-ai dezamagit. Iar Goma tine minte si nu se sfieste sa spuna ceea ce crede. La fel ca si in urma cu 30 de ani, nu-i pasa pe cine supara.

Si supara pe multi. Refuza sa faca frumos la comanda, indiferent cat de dulce ar fi zaharelul promis. Refuza sa accepte noile tabu-uri ale democratiei. Refuza sa ocoleasca subiectele incomode, sau sa-si adapteze discursul dupa "trendurile" momentului. Continua sa-i oripileze pe conformisti, pe lasii majoritari crescuti in refrenul "capul plecat sabia nu-l taie" si preocupati, in primul rand, sa nu scuibe impotriva vantului. Acestia ii reproseaza ca este excesiv, lipsit de intelepciune, orgolios, ranchiunos, nebun. Soptesc, superior, ca "Goma a imbatranit urat". In realitate, Goma a ramas acelasi dintotdeauna. Gata sa se ia la tranta cu o lume intreaga si sa lupte pana in panzele albe pentru convingerile sale. Indiferent de consecinte. Este bizar sa-i omagiezi bravura de pana in 1989, dar sa-i critici "excentricitatile" post-comuniste. Ar fi fost absurd si tragic ca omul care a sfidat teroarea ceausista, provocand in mod deliberat sistemul, sa se inregimenteze, dupa 1989, in noile gasti

ale fripturistilor "corectitudinii politice". Nu a facut-o si a platit, din nou, pre-tul: izolare, cenzura, lipirea unor etichete nedrepte. Nimic nou pentru Paul Goma, calit in incercari mult mai grele. Extrem de grav pentru tanara democra-tie romaneasca, paralizata inca de reflexele conformismului de turma. Care, iata, in aproape doua decenii scurse de la "revolutie", nu a gasit timp sa repare - macar la nivel formal - uriasa nedreptate facuta unuia dintre putinii opozanti autentici ai totalitarismului. Aceasta reparatie nu este o prioritate pentru disidentul de la Paris, dar ar trebui sa fie pentru statul roman. In rela-tia cu Paul Goma, statul roman este cel care are nevoie de reabilitare.

Ce surpriză - plăcută! Sincer: nu mă așteptam - nici de la *Ziua* lui SRS, nici de la alte ziare. Mă resemnasem. Și uite că există un **bărbat** care îndrăznește să spună normalul, adevăratul într-o lumea ca cea românească. Acest jurnalist - din fotografie arată a avea multă femini-tate - mi-a procurat o imensă bucurie. Și un cadou neprețuit de ziua mea aniversară.

Forum:

Ciufulici 2006-10-02 23:32:28 GOMA ESTE CAM SIONISTAm aflat ca spune unele lucruri cam pe ocolite si nu critica indeajuns, deci tine cu ei!

Maldini 2006-10-02 23:43:24

Doamna Miruna Munteanu, va felicit ."capul plecat sabia nu-l taie" In relatia cu Paul Goma, statul roman este cel care are nevoie de reabilitare." Asa este: statul roman este cel care are nevoie de reabilitate... Cine reabilitea-za ? Traian Basescu ? Consilierii ? Baronii ? Golden and Blitz ? Eu inteleg ca Paul Goma nu este o persoana buna primita in Romania lui Basescu. Pacepa a fost reabilitat imediat dupa alegeri de Basescu.

Arogantu' 2006-10-02 23:47:25 Re: GOMA ESTE CAM SIONIST. Multe javre l-au latrat ! Tot dupa ele te iei ?! (...)> Ia de pune mina si cetes-te de un par ezamplu la "Saptamina rosie " , nu de alta, da (...)

synd 2006-10-03 00:20:03 Ferestre si usi inchise... Atunci cand majori-tatea romanilor ascultau in surdina emisiunile Europei Libere, cu ferestrele si usile apartamentelor bine ferecate, iar teroarea comunista atingea apogeul, Paul Goma a fost unul dintre putinii dizidenti romani care a avut demnitatea si curajul sa acuze deschis ororile totalitarismului in Romania. Putini romani i s-au alaturat atunci; ulterior multi au devenit... dizidenti! Repunerea in drep-turi a lui Paul Goma si a familiei sale este un minim reparatoriu, pe care sta-tul roman il datoreaza acestui conational. Condamnarea comunismului si asu-marea consecintelor sale de catre statul roman, inclusiv a recunoasterii res-ponsibilitatii sale morale fata de toti cei persecutati pentru delictul de constiinta, ar reprezenta premiza reconcilierii nationale. Felicitari doamna Munteanu!

fufu 2006-10-03 00:24:05Mere cu prune..."Ar fi fost absurd si tragic ca omul care a sfidat teroarea ceausista, provocand in mod deliberat sistemul, sa

se inregimenteze, dupa 1989, in noile gastii ale fripturistilor "corectitudinii politice" (...) *E de compatimit omul care si-a gasit azi sa sfideze asa ceva. Dupa cum e, sincer, de compatimit cel care insulta minoritatile - cum e cea evreiasca (numarind cite felii de piine mincau in copilarie colegii sai de scoala evrei, cu cite plase merg la cumparaturi pensionarii evrei din Belleville etc.). Ce nu inteleg eu: de ce baga dom'soara Miruna in acelasi borhot si amesteca bine-bine ceausismul si "corectitudinea politica"? Cam cite paralelisme se pot gasi intre omul care vrea sa le dea in cap tuturor celor din jurul sau si omul care vrea sa-i apere pe cei napastuiti de linga el? Altminteri fireste ca Goma merita chiar si o pensie de la statul roman. Dar nu pentru gargara de-acum, ci pentru eroismul de-atunci. (subl. mea, P.G.)*

Adis 2006-10-03 00:42:02 Bine v-am regasit, doamna Miruna!

Paul Goma nu poate fi reabilitat de Statul Roman, motivele tin de politica externa, basescu nu are curajul sa o faca deocamdata, poate in viitor, cine stie? Paul Goma trebuie impus pentru recunoastere de catre "societatea civila". Kakaia societate civila?!? Pai, aia care nu exista... Cum va spuneam, intelectualitatea, bat-o vina. Dar aveti un exemplu chiar in randurile "Zilei", pe "onorabilul" D. Tudoran care se lupta cu Ion Cristoiu. Tudoran asta poate minti pe oricine dar nu pe unul care il citea pe Cristoiu cu nesat in Piata Universitatii, in 90.

(...)

Ciufulici 2006-10-03 00:51:20

Daca bestia de Plesitza nu a fost pus la zid, GOMA TREBUIE SA AIBA STATUIE DE AUR IN PIATA REVOLUTIEI Da, da, statuie DE AUR, nu numai poleita, in locul sfant. La care revolutie dansul a contribuit spiritual in mod esential.

mikele durul 2006-10-03 01:05:23 Doamna Miruna Munteanu, va felicit . La 2006-10-02 23:43:24, Maldini a scris: > "capul plecat sabia nu-l taie" In relatia cu Paul Goma, > statul roman este cel care are nevoie de reabilitare." "Pacepa a fost reabilitat imediat dupa alegeri de Basescu. " Paul Goma nu are de ce sa fie reabilitat . El nu a gresit fata de poporul roman pentru a fi reabilitat. (...) Termenul de Reabilitare folosit in legatura cu Paul Goma este o insulta la adresa lui. Repunerea in drepturi este altceva decat reabilitarea.

mikele durul 2006-10-03 01:16:53 Pe buna dreptate sunteti revoltata de situatia lui Paul Goma fata de Statul Roman (Ț)

neamtu tiganu 2006-10-03 01:17:02 (...)

Cred ca se asteapta moartea lui Goma, atunci poate va fi repus in drepturi, pin-atunci nimeni nu are curajul sau interesul sa faca ceva.

Miruna s-a depasit pe sine. Bravo!(...)

Vasile Calmatui 2006-10-03 01:46:36 Paul Goma, felicitări cu ziua de naștere E născut la 2 octombrie 1935. Mulți-mulți ani înainte și curaj! Măcar cu această ocazie statul român putea face un gest.....

Adrian v.D. 2006-10-03 01:48:47

"Bravo doamna Munteanu!" Cat de facil si-a ales doamna Munteanu

acest subiect: un dizident adevărat, un chinuit al soartei, o victimă a unei salbatice dictaturi, un om cunoscut publicului larg, un exilat ce nu dorește mai nimic(!), și iată <succesul>. Și cum este prezentat domnul Goma, în antiteza cu <tradatorul>, lui Ceușescu, fostul general de securitate, care a <fugit> la americani. Normal, laudele nu au întârziat să vină.... Macar pentru atât. (...) Este aproape superfluu să mai spun că în ziarul "RL", dar și în unele reviste literare, am citit articole docte despre marele dizident, aflând și unele noutăți, sau cel puțin, unele picanterii, de multe ori luând cuvântul însuși domnul Paul Goma.... Prilejul este dat mereu de o nouă luare de poziție, de vreo schimbare de fond a conflictului, sau mă înșel eu?!

gppress 2006-10-03 01:56:55 Paul Goma și NU dubiosii rezistenți precum Nicolae Manolescu și ei, și de asemenea farina merită stima și prețuirea noastră. Felicitări Mirunei Munteanu pentru curajul de a spune lucrurilor pe nume. BRAVO! Așa cum au făcut și inițiatorii Apelului pentru repunerea în drepturi a lui Paul Goma și a familiei sale, publicat zilele trecute (cu o întârziere de neinteles -- Apelul este datat 7 septembrie a.c.). În privința celor (din cultura) "cu merite mult mai ambigue" care "s-au înghesuit să capete prestigiu, dar și recompense concrete: o sinecură, o rentă viageră, un certificat de "revolutionar", compensații banesti" ofer câteva nume, în frunte cu dubiosul și arogantul Nicolae Manolescu (președinte URSS, director România Literară, director Cartea Românească, ambasador în devenire, cronicar de fotbal, colaborator al lui Ion Iliescu -- Omul lui cu "O" mare), prof, critic etc etc) care a votat excluderea lui Paul Goma din URSS în 1977 și acum îl cenzurează și îl vanează ca antisemit (ca să obțină postul la Paris), urmat de "stalpii" Alex Ștefănescu (veleitărilor critic/autor al unei catastrofale istorii a Literaturii române, care a dus mai departe ordinul dat de Securitate, precum că "Goma nu are talent") și Gabriel Dimisianu (eternul adjunct), care l-a dat afară pe Paul Goma de la România Literară în 1977, Eugen Simion (fost președinte al Academiei Române), Augustin Buzura (fost președinte al Fundației Culturale Române), care l-au ignorat pe Paul Goma la însușirile lor, și alții ca ei.

Agentura 2006-10-03 01:59:57

Re: Dacă nu-ți place subiectul asta, citește-l pe Tudoran... Care scrie numai despre el și ce i s-a întâmplat lui în junete.

Scufița Rosie 2006-10-03 02:20:1 În sfârșit cineva s-a prins ... mme Miruna nu mă așteptam chiar la mătă ... antiimperialista presei mioritice! Sigur că Goma-i incomod ... chiar și pentru poezii revoluționari, agricultori, interlopi, manelști, politicieni, filozofi unși cu toate grasimile de friptură căzută de pe masă altcuiva. Într-o societate bazată pe minciună, trădare, tilharie la drumul mare și dat în gît ... adevărul și cinstea orbite dureros. România e țara în care Pacepa a ajuns simbol anti-comunist multi milionar pe bani publici (despagubit cu milioane de dolari pentru tonele de țigări luate spaga și confiscate de subalternii securiști din locuința sa de trădător suprem al patriei) ... iar Goma fost donator de singe la securitate ... a fost concediat din comisia de condamnare a comunismului de nepotelu lui Stalin venit tocmai din "SUA din America" la o friptură marinarească moca. Oare Marinețul Suprem a fost santajat (e.g. ce-i apare dosarul "in integrum") ca să numească un PSD-ist la securitate? Banuiesc că-n atîta ani de guvernare PSD-ul s-a blin-

dat cu dosare importante ... care pot fi bagate la o adica "La Rasboiu" ... presa libera nu? Stima Noastra si Mindria!

P.S. Si cu toate astea eroul Pacepa nu prea are curaj sa calce in Republica Franco-Afona. Oare de cine ii este asa de frica ... sa faca turism intr-o tara NATO?

Mark2006-10-03 02:33:38Re: Paul Goma, felicitări cu ziua de naștere Multi ani si sanatare D-lui Goma ! (...)

Mos Grigore 2006-10-03 02:34:34 Re: Ferestre si usi inchise... Ai dreptate Syndule ca si mie mi-au umflat apartamentul' la care mi-am mincat TIN-RETZEA,PLATIND! In rest ca-n TREN!

PS. Cit despre Goma, WHO CARES, cine e Goma fata de Nadia Comaneci? Ia intreaba, ca nici in FR nimeni n-are habar de el: un "LITE-REAR" Ciufut de origine RO .cine e RO? (...)DECE TATA? Ce scriitoru' lu' PESTE e Goma? Cine a auzit de el, sa zicem in FR, dar in RO? In afara de un jurnal de FRUSTRAT cu ce a lovit el piatza literara? Spune de un BEST SELLER, stii de vreunul? (...)

jan dinu2006-10-03 03:51:03PAUL GOMA -- Omul permanentei crucificari ... D-na Miruna Munteanu shi-a cristalizat drumul in societatea romaneasca printr-un rol unic ce si-la asumat odata cu ieshirea ei la scena deschisa pentru clarificarii prin arta scrisului in societatea romaneasca ce sufera inca de traumele totalitarismului comunist ce-a trait viatza acolo prin infernul unde cu totii l-au simtit . Distinsa doamna este constienta ca shansa ei de a cistiga un premiu -- PULITZER -- (ori altele) pentru adevarate merite jurnaliste sunt minime atita timp cit a intrat in "conflict " cu suprematia "adevarului Unic " controlat de corifeii influenti si agresivi ai agenturii mondiale .. Prezentul articol tocmai de ziua nasterii _onorabilului PAUL GOMA - este o ocazie speciala de -a ne solidariza cu cauza morala - patriotica a acestui OM care si-a lasat persoana la voia sortii in confruntare cuputerea absolutista care inca doreste controlul omului - mic sau mare - ca astfel -- ELITA -- sa ramina la locul ei neperturbata ! Oriunde in lume asistam cum pirghiile cercurilor influente actioneaza cu orice mijloace ...spre a descuraja---orice om de bine --- in a contrazice "adevarurile oficiale " prin folosirea shtamPlilelor caracterizarii --"ANTI "-- JD

Anticomie 2006-10-03 04:11:48 (...)Măcar cu această ocazie statul român putea face un gest.... Ehei, minuni in vremea noastra nu vaz a se mai face...(...) Goma si cu Tismaneanu Bine le zice Miruna: toate "victimele" mai respectabile, lovite in aripa de regimul comunist, si-au tras despagubiri galore, in frunte cu eroul muncii socialiste de turnatorie, transformat in victima, apoi in Robespieru revolutiei de la '89 (Pacepa a declarat unui post de tv din USA ca cartea sa a deschis ochii populatiei care apoi a purces la revolutia de palat). Uite inasa ca Tismaneanu n-a suferit sub comunisti, ba dimpotriva, a mancat o paine buna de pe urma comunismului si o mananca in continuare de pe urma aceleiasi ideologii, chiar daca s-a rasucit chipurile "radical". (...)Numai ca Goma si cu Tismaneanu nu sunt frati, ca sa se poata explica, fie si jucandi cauza, consecventa de situatii in fostul si actualul regim. (...) Intr'adevar, Miruna si-a ales excelent omagiul inchinat D-lui Goma, chiar de

ziua dansului. Asta de sigur, nu-i va atrage un premiu de popularitate cu powers that be: establishmentul, Uniunea Scriitorilor, sau cu politia corectitudinii politice. Doamna Munteanu, CHAPEAU!

Arogantu' 2006-10-03 04:44:41

Demnitate, Miruna ! Stii ce-i aia ?!"Si nu a cerut nimic. A facut-o, insa, generalul Pacepa - care si-a primit, deja, inapoi gradul si pensia de general." Sigur ca Paul Goma nu a cerut nimic ! Nu are importanta daca este sau nu un mare scriitor - in ochii multor romani este un simbol al refuzului de a pactiza cu dusmanii neamului ! Si asta ar fi trebuit sa fie suficient pentru ca autoritatile de dupa 1989 sa se sesizeze "din oficiu" si sa stearga de pe obrazul Romaniei rusinea aruncata de comunisti ... Inca nu este prea tirziu ... Nenorocirea este ca pentru alti "romani" - Omul Paul Goma este indezirabil... Pentru acelasi motiv care il ridica in ochii celorlalti la inaltimi ametitoare ! PS (...) Dudaie - generalul Pacepa a avut alta soarta decit Paul Goma - dar nu crezi ca o condamnare la moarte in contumacie demonstreaza ca lovitura aplicata de el comunismului a fost devastatoare ?! (...)

Aladin 2006-10-03 06:53:17 In 1977 cand s-a anuntat la Europa Libera pt semnarea apelului lui Goma, pentru respectarea drepturilor omului telefonul lui Goma a fost blocat si cei care cu dorinta se aventurau in apropierea locuintei lui goma faceau cunostinta cu "olimpicii de box" ai lui dinamo. Miruno,meriti toate aplauzele,ai scris excelent ,pentru noi ce gandim. Eu poate a-si fi cenzurat pe acest forum,scriind acelasi lucru, trebuie sa recunoastem cineva sus l-a declarat pe Goma political-incorect. Chiar si mercenarii de pe forum s-au ascuns cu exceptia a cativa inraiti. Adevarul a suparat si supara in continuare, dar iese ca untdelemnul la suprafata oricat borhot ar manca mercenarii.

doctorul 2006-10-03 07:09:05Goma La multi ani ! Nimeni din tara noastra nu asteapta reabilitarea ta, reabilitatea trebuie sa fie, nu a romanilor, ci a statului roman.Rusine colegilor de breasla, care TAC VINOVATI. Felicitari Doamnei Munteanu. Dr. George Calalb (...)

bazileus 2006-10-03 10:59:52 "reabilitarea "lui GOMA... intr-o tzara in care tortzionari cu pensii de zeci de mil.lei fac audientza la TV ???...de confratzi ce sa mai vorbim,doar totzi au scris ode si au provocat "cuplului genial" o groaza de hemoroizi!

Tzepelica (...) adevarul crud/curajul de a spune fara menajamente ce gandesti, supara. Din pacate, numarul dizidentilor adevarati nu face decat sa confirme cele scrise de mine. Guvernantii si scriitorimea, de asemenea, nu fac decat sa reflecte, si ele, "profilul moral al unei natii".(...)

Inima-Rea2006-10-03 12:14:54 Batrinului stejar noduros, multi ani cu sanatate! Miruna Munteanu are un imens succes la public, ceea ce e meritul "ambelor parti contractante". Cu omagiul adus la aniversare, lui Paul Goma, Miruna Munteanu se situeaza pe directia sanatoasa a mentalitatii romanesti, aceea de a-i cinsti pe marii barbati ai acestui neam. Caci intratabilul Paul Goma este un astfel de roman, din stirpea lui Avram Iancu, Horea, Closca si Crisan, Tudor Vladimirescu. In alte vremuri, s-ar fi pus in slujba Tarii, impo-

triva tagmei jefuitorilor, spunind atit: No! Paul Goma a devenit - demult, nu de azi, de ieri - nefrecventabil. Aceea care i-a hotarit ostracizarea se numeste Monica Lovinescu, una care socotea ca Paul Goma ii era indatorat. Incredibil pentru d-ei, acest om nu s-a dovedit capabil de recunostinta. Mai mult, a socotit ca i se cuvenea - si inca mult mai mult, mai repede, fara conditii - tot ceea ce abia i s-a oferit, dupa lungi ani de umilinte din partea "fratilor" din exil. Paul Goma s-a nascut de fier. A fost tratat siderurgic de Securitate si, in loc sa se-nmoaie, s-a otelit. Bine sau rau, el nu mai este demult aidoma vreunui contemoran de-al nostru, asa ca degeaba ne-am stradui sa-l intelegem, explicam, sa ni-l asumam. Ori il admiram, ori nu - aceasta-i solutia, dupa chiar vrerea lui. Intreba cineva, aici, pe forum: Ce mare scriitor este Goma? Pina sa definim "mare scriitor", sa raminem la constatarea ca este unul din cei mai cunoscuti scriitori ormani, in Occident - daca nu chiar cel mai cunoscut. Sau ca era, acum 25-30 de ani, la fel ca Soljenitin, sa zicem. Oricum, Paul Goma este un scriitor important al Europei careia tocmai ne-am alaturat, o constiinta pe care acel Apus a pretuit-o si o pretuieste. A, ca alti romani sint mult mai exigenti, ca nu se multumesc "cu att", e problema lor, nu a lui Paul Goma. Din pacate, pare adevarat ca Paul Goma "va fi repus in depturi" post mortem. Ar ramine sa-i uram cit mai gabnica "reabilitare", in mistocarescul stil dombovitean, al vicleanului care a stat pitit dupa perdele pina ce s-a facut revolutie cu voie de la politie. Al omului care n-are nimic sfint, altfel spus, al activistului - cu sau fara plata - ce s-o mai dam pe dupa piersic? Dar se cuvine sa-i spunem sincer "La multi ani, batrine stejar noduros!" Si sa ne gindim ca, de-am fi avut norocul de a-i fi contemporani, ce mai eroi ar fi iesit din noi! (...)

Astă-noapte a plouat cu găleata. Acum stropează cu stropitoarea. Căci iar s-a hâțânat și a rămas într-o rână osia lumii - maică.

Obosit. De astă dată de mici-bucurii. Deie-mi Domnul cât mai multe - că merit, zău, și eu o bombonică...

Miercuri 4 octombrie 2006

Alte felicitări, urări. Mă ung la inimă.

Nu încep cu prima informație primită - voi reveni la ea - ci una combinată cu o invitație din partea lui Jean Dumitrașcu, director al revistei Argeș:

“Stimate Domnule Paul Goma,

Prin amabilitatea domnului Mircea Stanescu, am avut ocazia de a afla de Apelul pentru repunerea Domniei Voastre si a familiei in drepturile de cetateni romani. Nu numai ca am aderat, fara a sta pe ganduri, la aceasta initiativa, dar am si popularizat-o la Pitesti, scriitori locali de talia lui Radu Aldulescu ori Dumitru Augustin Doman semnand Apelul. Si nu numai scriitori. Printre semnatori se afla si primarul municipiului Pitesti, dl. Tudor Pendiuc. Mai mult chiar, ca fiu al unui refugiat roman din Bucovina de Nord (cand au dat rusii navala), ca om al faptelor si ca unul dintre organizatorii Simpozionului despre Experimentul Pitesti, dl. primar Pendiuc nu numai ca a semnat Apelul, dar doreste sa va ofere o locuinta in municipiul Pitesti in

ziua in care veti reveni in patrie. Cetatenia fara o casa nu ar fi, crede dl. primar, deplina.

In ce ma priveste, conduc (si) revista de cultura ARGES. Anul trecut, in octombrie, v-am sarbatorit (revista o puteti citi la adresa www.centrul-cultural.ro). Personal, mi-am facut un titlu de glorie din acest gest, mai ales ca putine reviste l-au facut (revista Rost, mai bine, totusi, ca noi). Pana la urma, prin bunavointa domnului Luca Pitu, distinsul colaborator al revistei Arges, am aflat si adresa Domniei Voastre (de fapt, dumnealui m-a intrebat daca va trimit eu, sau o face dumnealui, revista Arges pe septembrie 2006, in care am publicat doua pagini de marturii ale celor trecuti prin reeducarea de la Pitesti), inclusiv aceasta de mail.

Sincer, aveam de gand doar sa va trimit prin posta revista Arges (numarul pe luna octombrie 2005 si numarul pe luna septembrie 2006), dar, afland de acest gand al primarului Tudor Pendiuc, am indraznit sa va si scriu.

Dorindu-va toate cele bune si cu speranta ca veti accepta sa aveti domiciliu de Pitesti,

Al Domniei Voastre cititor,
Jean Dumitrascu,
director al revistei Arges,
director al Centrului Cultural al municipiului Pitesti

Le voi scrie chiar în dimineța asta, mulțumindu-le atât lui cât și primarului (să ți se ofere o casă! - unde s-a mai pomenit așa ceva?!); și lui Radu Aldulescu și lui D. A. Doman.

Informație:

“PLEȘIȚĂ A FĂCUT POLIȚIE POLITICĂ!”

Auziți, oameni buni! “Dom’ general Pleșiță”, “Domnu’ Pleșiță”, el personal, cu mâna lui (la propriu, cărei îi cunosc gustul) a făcut - nemaipomenit! - poliție politică! Citez:

“CNSAS a decis *ieri* (3 octombrie 2006, subl. mea) in unanimitate si fara nici un dubiu ca fostul sef al Departamentului de Informatii Externe al Securitatii, generalul Nicolae Plesita, si fostul sef al SRI Prahova, colonel in rezerva Corneliu Paltanea au colaborat cu Securitatea ca politie politica. Potrivit unor surse din cadrul Colegiului, deciziile au fost luate pe baza dosarelor celor doi, venite de la SRI, si care contin dovezi evidente de politie politica. Aceleasi surse au dat ca exemplu de politie politica, in cazul lui Plesita, eforturile generalului de Securitate de a-l compromite pe disidentul Paul Goma. "Intreba acolo ce masuri sa ia in tara si in strainatate, ce materiale compromitatoare sa distribuie", au precizat sursele din CNSAS”...

Bag’ sama: CSNAS l-a descoperit în cele din urmă pe Pleșiță! L-a dibuit, după lupte seculare pe generalul de securitate Pleșiță! Și pe dată i-a pus pe frunte eticheta: “A făcut poliție politică, dragi tovarăși!” După eforturi seculare, această UM a Securității - de CSNAS vorbesc - a reușit să pună o etichetă pe epoleții generalului Pleșiță, monstru care nu se ascundea, balaur care dădea interviuri,

câine de porc abonat la platourile de TV, unde explica, ajutat puternic de sergenți în civil ca Dan Diaconescu și Marian Oprea, boilor de telespectatori că Securitatea este vie, iar el, criminalul, încă în serviciu, pentru apărarea Patriei!

Vorbesc de marea cacialma CSNAS (ai zice că este titlul unui volum de versuri de poetul Dinescu - dar nu: nu el a inventat *asta* - el a folosit-o, în bășcălie și pișându-se pe dosarele ei, în văzul populației setoase de astfel de spectacole și vorbe-ale-lui-Dinescu. Acolo au activat, din negura anilor, nu doar tovarăși devotați partidului-și-, ca Onișoru, Mihai Gheorghe, Secașiu, Buchet, Chirițescu, Cendes, V. Nicolescu, A. Pricu, dar și tovarășii tovarășilor maisusucitați, ‘telectualii noștri stimați și onorați: Dinescu și Patapievici și Pleșu. ‘Stituție - tot la CSNAS am rămas - de unde au fost alungați Mircea Stănescu și Gabriel Catalan cei care chiar crezuseră că oficina/cu pricina va avea rolul demascării securiștilor, a activiștilor, a beliștilor - ei bine, se înșelaseră! Securitatea era veșnic activă, omnipotentă - prin Onișoru, ‘‘istoricul’’ care prin ‘‘prestigiul’’ său politic își dăduse examenul de obediență oarbă a ‘‘fostei Securități’’ acoperind varianta în românește a **Cărții negre a comunismului** de Courtois, al cărei capitol despre România era deja debil, costeliv în franceză (redactat fiind de tovarășul Bartosek, cunoscător doar al izvoarelor: Cristina Boico și V. Tismăneanu), dar ce a devenit după ‘‘contribuțiile’’ tripletei dezinformatoare Blandiana, Rusan, Liiceanu... Din nefericire, răsfoitorii cărămizii tipărite cu tam-tam la Humanitas și urcată în slăvi de intelectualii analfabeți și patrupeșiți erau tot români, deci habar n-aveau de istoria pe care ei înșiși o trăiseră). Unii se miră de tăcerea, de inerta, de mortăciunitatea intelectualilor, deci de încuviințarea măsurilor (de-stat-și-de-partid) - hai să-i mai arăt o dată: Dinescu, Patapievici, Pleșu față cu alungarea lui Stănescu și a lui Catalan. Să nu se mire: Dinescu, Pleșu, chiar și Patapievici sunt români. Ei nu au principii, doar interese extrem de personale, de gașcă, de moment. Alții - sau aceiași - după atâția ani de la ‘‘întâmplare’’, recunosc-cinstit (sic) că aveau dreptate (Stănescu și Catalan) și ce bine ar fi fost dacă... n-ar fi fost așa cum a fost... Da, dar aceștia, chiar dacă fac acum pe cinstiții înșelați (atunci), nu o spun cu glas tare, ci în șoaptă, cu gura strâmbată de frica... lui Dinescu! În prima fază a Comisiei Tismăneanu Marius Oprea îl contactase pe colegul său Mircea Stănescu, propunându-i să colaboreze... Colaborare s-a făcut!, Marius Oprea prins până peste cap de treburile de stat (de ce-mi va fi venind să continuu: ‘‘...și-de-partid’’?, doar din inerție?), a uitat, apoi a fost constructiv consiliat (el, consilierul) să nu se încurce cu persoane contaminate de Goma...

Dar bine că CSNAS a pus mâna pe Pleșiță! - așa-mi spusese el mie, la 1 aprilie 1977, în biroul plin de securiști:

«Am pus mâna pă tine, bandit’le!»

Să vezi și să nu crezi - descoperirea este epocală - nu serios: și dacă avea loc abia după moartea prin crăpare a... descoperitului? De

calibrul “descoperirii” Muștei la români și a Antohiului la intelectuali ca Antonesei, Tismăneanu, Dan Petrescu. Până atunci (până ieri, a doua zi de ziua mea aniversară...) nimeni nu știa nimic, oamenii îl/o credeau de-al/a nostru/noastră - când a picat, trăznet surpriza: Pleșiță - altfel general de securitate - nu a fost un oarecare biet-turnător, nici chiar mărunț slujbaş la ei, “la cazarmă”, ci “făcuse poliție politică”, oameni buni!

Dacă așa au hotărât Dinescu și Pleșu, Patapievici și tot neamul lor de anticomuniști, antisecuriști, din neagra ilegalitate în Anul Domnului 2006, luna Octombrie... - așa o fi, soro!

Ce mirare, ce tulburare...

Băga-i-aș în pizdele mamelor lor de “descoperitori”! - după 17 ani de... libertate de a descoperi! Până acuma ce mă-sa-n cur au făcut ei, directorii de opinie, “telectualii patriei, jurnaliștii de trei bunghi și cincii benghi, “analistii politici”, rezistenții prin cultura sfeclei furajere - să nu fie uitat Arpagicul (căci el, Arpagicul...): au înfulecat banii din buget cu polonicul, s-au preumblat cultural prin România ruinată și prin Occidentul binecuvântat, s-au prefăcut că “lucrează la deconspirarea securiștilor”, i-au invitat pe criminali să dea interviuri, să participe la “dezbateri” TV (în numele libertății de exprimare, vezi doamne), i-au tratat cu “Domnule” (...Brucan, Iliescu, Măgureanu, Pleșiță...), le-au cerut luminata lor opinie-despre-orice...

Să fie doar urmările fricii băgate în oase de Stalin, Dej, Ceaușescu? Să fie de vină “creștinismul”- mai corect: “vocația sfințeniei la român”?, vorba marelui pictor Horia Bernea, cea care îi ține înlănțuiți de... glia strămoșească și nu le îngăduie (de vocație vorbesc) să îndrăznească măcar o întrebare retorică de genul: «De ce dai, domnule? De ce mă bați, Doamne?»?

Nu mă interesează “descoperirea... poliției politice” la animalul Pleșiță, ci... o chestie, o chestioară povestită de mine în interviuri începând din noiembrie 1977, pusă pe hârtie în cartea **Soldatul câinelui**, scrisă în 1981, nu ca... mărturie, ci ca deducție - mai bine citez din articolul din *Ziua* textul semnat de Carmen Epuran:

“Nicolae Plesita este prezent si in trei fotografii, realizate in 1977 de unul dintre fotoreporterii agentiei Ager Press. In imagini, acesta apare *in calitate de ortac, printre minerii grevisti de la exploatarea Lupeni, din Valea Jiului* (subl. mea).

Nu mai deschid cartea, dar ce scriam eu acolo?: că, răpit de pe stradă pentru a nu știu câta oară - atunci, în august 1977 - și dus pe sus la Pleșiță și la colonelul Vasile, pe Calea Rahovei, am observat că erau... mai bronzăți ca de obicei. I-am întrebat dacă făcuseră plajă la soarele Văii Jiului? - tocmai aflasem că fuseseră tulburări acolo și mă gândeam că nu se putea o revoltă anticomunistă fără “pacificatorul-

șef' Pleșiță... Întrebații au deschis gurile de uluire: Cum adică: eu îi întrebam pe Ei? Și mai ales:

«De unde știi, bă?» - asta îi dorea.

«Nu știam, dar acum știu: întrebarea Dvs... 'De unde știi?' mi-a confirmat că am avut dreptate: ați fost în Valea Jiului».

«Ș' ce te-ntereesează pă tine un'e-am fos'?» (Pleșiță)

Cu toate acestea numele lui nu a apărut în vreo mărturie de după 1989, în vreun articol - de ce? Abia acum capăt explicațiunea: Pen' că 'oțul dă Pleșiță era... deghizat! Niminia nu-l, zi-i pe nume, deconspirase! Pen' c-acolo - în Valea Jiului, în timpul istoricei revolte el apărea "*În calitate de ortac*", cum atât de frumos românește ne-o scrie Carmen Epuran.

Ecaterina Deleu mi-a trimis alte fotografii de la Mana. Printre ele - la cererea mea - și una cu fetița ei, Andreea: o minune! Ce frumoși sunt copiii când sunt copii (cugetare)...

Mi s-a rupt inima: de-acum frate-meu Petrică are cruce fără... mort, fiindcă nu i se vor fi găsit osemintele, nici nu mai știau unde fusese mormântul cu grilaj (dacă în 1990 biserica era în ruină, curtea cu mormintele: bălării înalte cât omul...); tata avusese și el, în 1941, mormânt cu cruce (lângă mormântul adevărat al lui Petrică, cu vreo 20 metri mai departe de biserică), dar tot fără mort - el, viul fiind atunci în Siberia...

Joi 5 octombrie 2006

Noapte grea: frig și țânțari! M-am perpelit, m-a trezit obosit și fără chef de viață.

Îmi scrie LIS:

(...) In editorialul din Romania literara / 29 septembrie N. Manolescu: "*Paul Goma n-a fost exclus din Consiliul USR. Oricat de discretionara, puterea comunista n-a indraznit sa puna la vot excluderea (in Consiliul USR)... Din procesele verbale care s-au pastrat nu rezulta nici ca votul ar fi fost dat de Biroul USR (singurul organ neales democrtic, ci impus de conducerea PCR). De altfel, ca si indepartarea lui Goma din redactia Romaniei literare, asemenea lucruri se hotarau fara consultarea obstei literare ori a directorilor de publicatii*".

Va intreb daca nu e cumva un raspuns indirect (de-a dreptul diabolic) la petitia adresata pe e-mail de Domnul Dan Culcer Consiliului USR, prin care se cere anularea deciziei de excludere a Domnului Paul Goma din USR. Ce e de facut? Consiliul USR a fost spalat pe maini astfel de N. Manolescu in cazul excluderii Domnului Paul Goma din USR, de vina sunt... cine? PCR si Securitatea, la general, nu breasla scriitorilor? Doamne fereste. De fapt, care e adevarul? Nu-mi dau seama cand va fi prima sedinta a Consiliului USR (dar se apropie, probabil in urmatoarele doua saptamani) la care ar putea fi rezolvata petitia Domnului Dan Culcer de N. Manolescu prin repetarea celor

declarate in editorialul sau, blocand orice discutie... Sunt dezolat, nu putem face un pas inainte, ne invartim intr-un cerc vicios. Cu omagii, LIS

Eu nu zic nimic. Nu am ce. Vorba celuia: «Ce să mai zic?» Să re-repet că Manolescu este un ticălos? Am obosit.

Flori Stănescu însă are - la același mesaj al lui LIS, ea:

(...) In definitiv, ce vrea Manolescu sa ne spuna noua? Oare altceva decit ca se teme ca dracu de tamaie de o eventuala recunoastere a lui Paul Goma? Ce ne invirtim atita pe dupa vorbe? Crede ca o sa dea din gura si din mina mereu, ca adevarul n-o sa fie cunoscut pina la urma in detaliile si nuanțele sale (ca tot se innebunesc ziaristii si analistii dupa nuante de la o vreme!) O sa publice mereu pe cine ii convine (lui si amicilor lui) si o sa hotarasca la nesfirsit ca x si y sunt scriitori, iar Goma n-are ce cauta in literatura romana? Asta e marea lor problema, as zice ca de nerezolvat - Paul Goma este in istoria si literatura romaneasca. Nu hotaririle zeilor de mucava conteaza pe termen lung.

Sa-si vada de ambasadoriatul lui, ca nu poti pacali pe toata lumea la nesfirsit. Nici macar in Romania.

Se indoieste cineva?

Desigur, cita vreme ziaristii ii vor lasa pe cei ca N. Manolescu sa-si lustruiasca statuile in public si nu se vor lega de ei nici macar cu o vorba, sansele de a se discuta cum trebuie despre aceste lucruri sunt reduse.

Da, domnule.

Sunt atât de obosit, de înfrigurat, de înțânțarat, că nu mai percep subtilitățile gândirii lui Manolescu.

Sunt atins rău la... trup: mi s-a infectat ochiul stâng, l-am tratari-sit cu 'dicamente, iar acum, după ungerea cu smac, abia văd clapele clavierului.

Ca să mă consoleze, Ovidiu Nimigean mi-a trimis un articol al lui Lucian Postu din *Ziua* de Iași:

Lucian Postu: Ora exactă /Ayatollahul cel bun

E trist, penibil, dezgustător, dar adevărat: în anul somnului 2006, a vorbi despre Paul Goma e ca fli cum ai spune "penicilină" în vremea ciumei lui Caragea. Dacă veți obiecta că această comparație ar fi fost plauzibilă doar până în 1989, vă invit nerespectuos să observați, bunăoară, cum îl cheamă pe senatorul care ne delecta cu minunatele spectacole de muzică și poezie dedicate tovarășului Nicolae Ceaușescu.

Cum? Știți cine e Ceaușescu (ăla care-a făcut multe blocuri), știți cine e Adrian Păunescu (aveți cărțile lui, înțeleg...), dar habar n-aveți cine e... ăsta... Paul Coman? Vă cred, nu-i nici o problemă, am zis și eu, așa, în glumă... nu vă deranjați, petrecere plăcută și "Hai aderare!"

Poftim? Dacă tot v-am deranjat de la masă, să vă spun totuși cine e Paul Goman ăsta? Da' scurt, c-aveți treabă... Bine, da' să știți că nu prea merge cu salata boeuf: Paul Goma e un prost care-a luat în serios poporul român. Un inconștient care s-a jucat de-a Ioan Botezătorul, pe pielea lui și a familiei

sale, cu o populație de aborigeni balcanici din a doua jumătate a secolului 20. Unii îi mai cer și acum capul, în bună tradiție general-umană, deranjați de acest mâncător de lăcuste care predică într-una, în pustiu, împotriva mâncătorilor de rahat. "Din toate țările, uniți-vă!".

Ca să închei scurta descriere: Paul Goma e, astăzi, 2 octombrie 2006, o rușine pentru România. O mare rușine. La 17 ani de la căderea oficială a comunismului în România, cel mai important oponent al acestui regim trăiește în străinătate, fără cetățenie română, fără ca statul român să-i ceară scuze pentru că a încercat să-l asasineze, și fără ca vreun dobitoc cu funcție oficială să fi îndreptat această strâmbătate absolut dezgustătoare și strigătoare la cer. Băsescu, Tăriceanu, se-aude?

Există, totuși, și o veste bună: spre deosebire de Avram Iancu, care-a murit rătăcind prin munți, cu mintea răvășită, Paul Goma nu le-a făcut românilor bucuria de-ai scuti prea devreme de palmele menite să-i trezească din somnul cel de moarte.

Jidanizat de securiști și de legionari, antisemitizat de comisarii politici ai Holocaustului, ostracizat de "lumea bună" de pe Dâmbovița, înjurat de limacșii de toate calibrele, acest ayatollah nesuferit al pedagogiei morale nu se lasă îmbălsămat și, la 71 de ani, își continuă cu obstinație munca lui de învățător de țară.

Păcat doar că țara e locuită.

Lucian POSTU

Vineri 6 octombrie 2006

Am suferit, ieri, astă noapte, sufăr azi de infecția ochiului stâng. Acest ochi, în principiu mort din copilărie - strabismul convergent asimetric nu fusese grija mea de căpătâi pe atunci, iar când, în sfârșit, pe la 17 ani s-a uitat în mine un oculist, era preatârziu, corectarea devenise imposibilă. Ochiul mort, ziceam, acum, că e bolnăvior, îl contaminează de neputință și pe sănătos, deci văd prost, turbure - în perfectă stereoscopie! - și cu draci.

Mircea Stănescu, Pleșea: mirați-furioși că *România liberă* a deschis în sfârșit gura, ca să vorbească despre mine... doar în legătură cu "casa de la Pitești". Eu: nu. Eu găsesc normal, într-o Românie... liberă ca jurnaliștii să se ocupe de casa-de-la-Pitești - și cu asta, gata, a fost acoperită în întregime și pentru totdeauna "problema Goma", trecem la celelalte, toate arzătoare...

Iată știrea în toată...întinderea ei:

Romania libera / 6.10

Paul Goma, invitat sa se stabileasca la Pitesti

Scriitorul Paul Goma, aflat de peste 28 de ani in exil la Paris, ar putea sa se stabileasca la Pitesti, dar aceasta dupa ce va redobandi cetatenia romana si se va intoarce in tara! "L-am invitat pe scriitorul Paul Goma sa se stabileasca la Pitesti. Sper ca, pana la intoarcerea lui in tara, sa gasim solutii pentru a-i oferi o locuinta", a anuntat primarul municipiului Pitesti, Tudor

Pendiuc. Primarul a adaugat ca a luat legatura cu Paul Goma, iar acesta a fost incantat de idee! Ideea invitarii lui Paul Goma la Pitesti a aparut in urma simpozionului dedicat "Experimentului Pitesti", cand participantii au lansat un apel pentru repatrierea scriitorului si a familiei sale.

Asta este. Mircea Stănescu a primit de la Jean Dumitrașcu următoarea explicație:

Stimate dle Mircea Stanescu,

Imi pare extrem de rau de modul in care Romania libera a pus problema. Eu o sa incerc sa va trimit ceea ce a scris presa locala despre acest demers al nostru de la Pitesti! De altfel, mi-am permis sa il avertizez pe dl. Goma in legatura cu reactiile din tara, cand l-am anuntat ca i-am trimis revista Arges si un ziar local! Domnia Sa, tinand cont ca eu nu am fost explicit, a inteles ca s-ar putea ca si alte orase sa ii ofere o locuinta si s-ar vedea nevoit sa isi deschida o agentie imobiliara!

Primarul, si eu, am mentionat doar atat din scrisoarea dlui Goma: accept, pentru ca stiu ca propunerea a fost facuta din inima!

Cat despre diversiuni, ce sa mai vorbim!!!

In plus, mi-am permis sa vorbesc ieri cu cineva de la Ministerul de Externe, prieten, pe marginea Apelului. Mi-a spus sa stau linistit, ca nu intereseaza pe nimeni!!!!

Al dvs., jean

Flori Stănescu, mânăioasă a trimis la *România liberă*:

Bucuresti, 6 oct. 2006

Stimate domnule Emil Hurezeanu, Stimate domnule Bogdan Ficeac,
Stimate domnule Eliade Balan, Stimate Doamne si Stimati Domni,

Cu privire la nota aparuta in „Romania Libera”, 6 oct. 2006, „Paul Goma, invitat sa se stabileasca la Pitesti”, in calitate de initiator (alaturi de Valerian Stan – publicist, Bucuresti, Dan Culcer, publicist si scriitor – Elancourt, Franta, O. Nimigean – scriitor, Iasi, Mircea Stanescu – istoric, Bucuresti) a Apelului pentru repunerea lui Paul Goma si a familiei sale in drepturile de cetateni romani, anunt urmatoarele:

Pe unele din adresele „Romaniei libere” au sosit, incepind din 14 septembrie 2006 (si chiar din 8 sept.!), atat textul Apelului si lista semnaturilor la zi, cit si multe alte informari.

Este inadmisibil pentru un ziar de calibrul „Romaniei libere” sa ocoleasca saptamini in sir un subiect ca cel pomenit, apoi sa trinteasca o nota cu iz diversionist ca cea la care fac referire. O sa-mi spuneti ca in ziarul dvs. a aparut prima instiintare despre Apel. Stim. Ma abtin sa o mai comentez si pe aceasta. Ar fi fost in regula daca era urmata de altceva. Cum nu a fost...

Propunerea primarului din Pitesti este reala si dl Paul Goma a acceptat-o, adevarat, impresionat, cu atat mai mult cu cit gestul a fost facut de descendentul unor refugiati bucovineni. Insa, pornind de la aceasta informatie, nu se poate face stire de presa din mai nimic. Cu atat mai mult, cu cit, repet, „Romania libera” nu a dedicat un articol mai amplu textului Apelului si ratiunilor acestuia. Ar fi fost de asteptat de la ziarul dvs. sa lanseze o dezbatere

publica pe aceasta tema, tinind cont si de circumstantele morale si social-politice ale „dosariadei”

Or, din scurta nota se intelege ca problemele lui Paul Goma sunt ca si rezolvate. Dar, noi vorbeam despre lucruri importante, principiale (nu de cine se ofera sa mai dea cite ceva, de altruiste gesturi individuale!) si de responsabilitatile institutiilor de drept si culturale ale statului roman. Adica: restituirii cetateniei luate abuziv de catre regimul totalitar (cu tot ce decurge de aici) si clarificarea excluderii scriitorului Paul Goma din URSS in 1977.

Este cel putin ciudat ca nu dati atentie scriitorului Paul Goma, cel mai important si consecvent opozant anticomunist roman, un reper fundamental pentru istoria noastra contemporana. De vreme ce in paginile ziarelor romanesti gasim lucruri de care ne-am putea lipsi fara sa ne doara. In timp ce tortionarii lui Paul Goma traiesc in libertate, fara constringeri, iar minimalizatorii sai, cei care il oculteaza sistematic uzind de tezele Securitatii, traiesc fara lipsuri, in onoruri, detinind decizia la nivel politic si cultural. Taie si spinzura in stinga si-n dreapta fara sfiata si fara teama ca ii va opri cineva. Vorbim, totusi, de un Apel semnat de peste 300 de oameni. Un Apel-Petitie care a fost trimis Presedintiei, Guvernului (de la care am primit si raspuns), Senatului, Camerei Deputatilor si Ministerului Justitiei. Si... Presei.

Sper ca imi veti da dreptate: ca sa fie informati corect, cititorii „Romaniei libere” ar trebui sa citeasca mai intai alte publicatii (cum ar fi „Gardianul”, „Observator cultural” sau „Ziua” - centrala si de Iasi), numai asa ar putea avea idee cit de cit despre ce este vorba si nu ar fi trimisi pe piste false.

Cu stima,
Flori Stanescu, istoric
Bucuresti (0721 265 983)

Le-a zis-o! Atât că în materie de “le-a zis-o” ar fi normal-necesar ca celălalt să audă că/ce i-ai zis(-o). Or slabă nădejde dinspre cei care fac presa, azi, în România: Hurezean, fiul Blandienei (și al Monicăi Lovinescu, doar ea l-a recomandat călduros Europei libere, ca pe “unul foarte pozitiv”, în ciuda mormăielilor mele: cum poate fi “foarte pozitiv” un pandant, un atârnal al premiului Herder: Blandiana - așa cum fusese V.C. Tudor, al lui Eugen Barbu)?, iar după “revoluție” devenit, ca prin miracol... prezentator al lui Măgureanu, autor de carte (să auzi și să nu-ți vine a crede: știe carte, Astaloșul?, bine-bine, Zoe Petre cu Constan-tinescu îi creaseră Șarpelui o catedră de sociologie la Universitatea Bucu-rești, însă credeam că doar așa, în virtutea inerției Elenei Ceaușescu...)?; Ficeac - care, din momentul pensionării lui Mihai Creangă s-a și a lăsat *Aldinele* pe mâna lui Dan Stanca, mi-a închis accesul și acolo...?

Și de parcă ziua de azi nu a adus atâtea vești rele, prietenul meu epistolar Juraveli de la Chișinău îmi transmite un articol al lui Andrei Vartic, replică la o măgărie uriașă publicată în *Cotidianul*:

Iată că am ajuns să o vedem și pe asta: câțiva arginți nenorociți, împrăștiați și pe zece ani, pun la îndoială unitatea poporului român în pragul de incertitudini al Globalizării. Luni, ziarul bucureștean „Cotidianul” a publicat un „studiu” provocator despre costul re-unirii României cu Basarabia. Problema a fost pusă batjocoritor și injust, dat fiind că cele vreo 25 de miliarde de euro care, cică, ar trebui pentru reconstruirea Basarabiei (pustiită, apro-po, de cedarea ei la 28 iunie 1940) sunt, de facto, o sumă foarte mică (vom arăta mai jos) și nici nu pot fi puși pe balanța siguranței naționale a României. Atât de uriaș este rolul Basarabiei în acest sens.

Andrei Vartic, pentru TIMPUL [Chișinău]

De ce Germania a numărat nemții,
și nu banii din buzunarele lor?

Nemții nu au pus problema banilor când s-au re-unificat. Pentru că re-unificarea Germaniei la căderea imperiului comunist a transformat acest stat în una din cele mai mari forțe etnice, geografice, demografice, militare, culturale și politice a Europei în pofida pierderilor financiare de moment, care oricum se vor recupera. Cât costă, în acest sens, re-unirea Basarabiei (și a Bucovinei!!!), cu forma ei de scut strategic, dar și cu cele patru milioane de români foarte harnici și inteligenți? Dar cât costă ideile unificatoare și reformatoare pe care Basarabia și „școala basarabească” le-a dat României moderne? Cât costă „epistola către români” a lui Al. Hâjdău (care așază poporul român la masa cea mare a culturilor lumii), mesianismul lui Alecu Russo (care a stat la baza Unirii Principatelor), reformele lui Mihail Kogălniceanu (care au transformat Principatele Unite în stat european), prinosul istoric și lingvistic, dar și arhivistic, al lui B. P. Hasdeu (fără de care limba și istoria românilor mai că era să devină una migraționistă), reformele lui Constantin Stere (votul universal, reforma agrară, unificarea partidelor politice și UNIREA ARDEALULUI, BUCOVINEI ȘI A BASARABIEI în 1918, dar, mai ales, anihilarea virusului bolșevic cu aceste reforme și uniri), primenirea la față a statului român modern, începută de alt mare basarabeu, Paul Goma? Cât costă faptul că revoluția română din decembrie 1989 a fost precedată de pilda fratelui basarabeu, care, fără nici un fel de ajutor al serviciilor secrete străine sau românești, a alungat URSS din Basarabia cu manifestările Marii Adunări Naționale din anii 1989-1991 (milioane de basarabeni au scandat atunci „UNIRE!”, dar România politică s-a făcut a nu auzi), care au culminat cu proclamarea limbii române și a scrisului latin ca norme statale ale românilor din Basarabia? Dar cât costă la târgul modern al războaielor demografice pe care le duc și Rusia, și SUA, și China, și Italia, și Ucraina și toate statele mari și mici ale lumii, faptul că românii din Basarabia au o forță de regenerare de 3-4 ori mai mare ca în România? Nu știu, oare, jurnaliștii de la „Cotidianul” că președinții Rusiei și Ucrainei folosesc mai în toate discursurile lor sintagma „națiune-stat” fără să pună accent pe costurile re-fondării națiunilor lor, răvășite de comunism? Nu știu ei că Israelul a plătit zeci de miliarde doar în războiul recent din Liban, fiind vorba, metaforic vorbind, doar de câțiva centimetri pătrați de pământ sacru evreiesc? Nu știu domnii ziariști că transformarea celor peste 30 de milioane de români din lume în cetățeni ai României ar pune mult mai sus pe harta Europei națiunea și statul român? Nu știu ei că acest loc mult mai sus ar aduce economiei și culturii românești, devenită astfel monopolistă pe „Porțile Orientului”, dividende de

mii de miliarde de euro, incomparabili cu cele 25 de miliarde de mizerie și minciună pe care i-au băgat iresponsabil în ziua de 2 octombrie 2006 în ochii cetățeanului român?

Dar care sunt veniturile geopolitice ale re-unificării? Calculele făcute de experți euroatlantici, dar și de ruși, arată că e vorba de peste 250 de miliarde dolari pe care România i-ar economisi în viitorii ani dacă întărește cu Basarabia hotarul său răsăritean, lecuind astfel buba arhetipală a nomadismului de tip est-vest. Nu cumva tocmai această economie și acest venit uriaș îi ține pe ruși legați de Basarabia și Transnistria? Nu cumva tocmai prețul uriaș geostrategic al Basarabiei îi impune pe ruși să investească milioane de euro anual pentru a întreține în Basarabia și o armată bine dotată, și o mass-media rusă monopolistă?

Din care parte a hotarelor sale a fost atacat cel mai dur poporul român pe parcursul istoriei? Răspunsul este univoc - dinspre răsărit. Amintim lecțiile turanicilor, slavilor, ungarilor, mongolilor, rușilor, sovieticilor fiindcă istoria, chiar dacă nu se repetă întocmai, nu schimbă realitățile geografice ale nemărginirilor geografice euro-asiatice. Or, dacă în ultimele sute de ani invadatorul răsăritean s-a mulțumit doar cu Basarabia, asta a însemnat ca a fost salvată și unirea politica a întregului popor român, și unitatea lui etnoculturală. Și în 1812, și în 1940, și în 1991. Numai pentru asta, spune marele om de cultură Ion Ungureanu, România ar trebui să înalțe un monument Basarabiei pe care să scrie „Basarabiei, de la România recunoscătoare”. Scenariul iugoslav era să se întâmple (după evenimentele de la Târgu-Mureș) și în România dacă Basarabia nu era cedată din nou, după re-unificarea Germaniei, la 27 august 1991, când Bucureștiul, în loc să ceară de la fosta URSS teritoriile luate cu forța unirii comunismului cu nazismul, s-a grăbit să recunoască independența Republicii Moldova, creată de Rusia în pofida deciziei Senatului SUA din 28 iunie 1991, la care, de ce oare, jurnaliștii de la „Cotidianul” nu fac nici o referință? Iar acea decizie permitea guvernului american să pledeze pentru „re-unificarea Basarabiei cu România”...

Privită în context politico-istoric re-unificarea este încă și mai profitabilă, fiindcă în noile condiții ale rupturilor dintre Est și Vest, Răsărit și Vest, creștini și musulmani, Globalizare și războaie contra Globalizării, dezvoltare și subdezvoltare, economie de corupție și economie de droguri etc., etc. rolul Basarabiei, ca scut al României, dar și al NATO și UE, va fi imens. Pentru a înțelege acest rol este de ajuns să privești harta Europei și să te dumirești (sic!!!) că scutul românesc basarabeano-bucovinean ocupă jumătate din teritoriul de la Marea Neagră la Marea Baltică. Comparată științific cu nenumăratele invazii ale trecutului, care, repetăm, întotdeauna au venit peste spațiul geografic locuit de români dinspre răsărit, problema re-unificării Basarabiei cu România devine una supremă pentru ființarea României. Așa 25 de miliarde de euro sunt un fleac pe lângă posibilitatea distrugerii statului român și scoaterii poporului român din istorie anume prin distrugerea scutului românesc al Basarabiei. Iar în zilele când SUA construiește 1.100 de kilometri de zid la hotarul cu Mexic, a pune problema re-unificării, așa cum o pune ziarul „Cotidianul”, este atac direct la siguranța națională a României. Dacă politica s-ar face cu mintea jurnaliștilor de la „Cotidianul”, ar trebui lăsate și Gurile Dunării, și Maramureșul istoric, și toți Carpații, și partea seacă a Dobrogei, și Apusenii, și județele de mai sus de Brașov. Fiindcă, adicătelea, ne costă întreținerea lor...

Știința arheologiei demonstrează irefutabil că Basarabia este ținut de geneză a poporului român. Românii din Basarabia au păstrat limba și tradițiile românești chiar și în cele mai strașnice momente ale istoriei. Genocidul comunist din anii 1940-1952 (aproximativ un milion de victime din 3,2 milioane de cetățeni câți a părăsit fără nici un foc de armă Carol al II-lea în 1940) nu a distrus românimea basarabeană. Mai mult, forța de regenerare naturală a restabilit milionul sacrificat de Stalin în mai puțin de douăzeci de ani fără ca statul român să investească măcar un cent în asta. Iar actualmente numai cei plecați peste hotare trimit în Basarabia peste 1,5 miliarde de euro anual. Adevărata sumă câștigată de acești oameni harnici este mult mai mare și ea se poate vedea în uriașele construcții imobiliare, adică sedentare și casnice (!!!) din zona Chișinăului. Orice economist serios vede în acești bani faptul că românii din Basarabia își vor plăti singurei re-unificarea. Doar să se scoată hotarele de pe Prut, hotare pe care, asta chiar ar trebui s-o știe jurnaliștii „Cotidianului”, statul român trebuia să le dărâme în ziua când URSS a dispărut, Republica Moldova încă nu exista, iar un milion de români din Basarabia construiau peste Prut acel miraculos „pod de flori” pe care, așa e mîntea cotidiană, unii cetățeni români de la București l-au și uitat. În fine, să împărțim 25 de miliarde la 4 milioane (atâția români sunt în Basarabia și Bucovina) și vom obține infimizezimala sumă de 6250 de euro care ar trebui să lecuiască strașnica rană comunisto-nazistă din 28 iunie 1940. Împrăștiți pe 10 ani, cum se vaieță jurnaliștii de la „Cotidianul”, asta ar însemna câte 625 de euro, bani pe care românii din Basarabia și-i vor dona fără să se scotocească prin buzunare în fondul re-unirii Basarabiei cu România. Dar dacă împărțim această sumă la tot prinosul de 30 de milioane a poporului român, la vectorul lui de devenire și peste o sută, și peste o mie de ani, chiar îți vine a râde de ridicola aritmetică geopolitică a ziarului bucu-reștean „Cotidianul” din ziua de 2 octombrie 2006.

Nu cunosc textul din *Cotidianul* care a provocat mânia lui A. Vartic. M-am interesat, am aflat doar titlul unuia: “Basarabia costă bani grei” și autorul : Doru Bușcu. Se pare că mai este un text: “Câți bani ne-ar costa unirea cu Basarabia” de Vlad Macovei. Pot deduce, din ripostă, halul intelectual - dar moral! - al propoștei...

Ce rușine! Ce jale pentru România informată, educată, de astfel de jurnaliști.

Monica Lovinescu m-ar fi pus la punct:

«Ai alții mai buni? Pe ăștia îi ai, cu ăștia lucrezi».

Dar eu nu vreau să lucrez *cu ăștia* - doar fiindcă alții mai buni nu am. Eu nu mai lucrez deloc! Decât să stric, prin ei, încă o generație-două (“fiindcă alții nu-s”), mai bine lipsă: să rămână o generație-două de analfabeți, dar nu de piteștizați-fără-Pitești.

Patetic, textul lui A. Vartic? Disperat?

Acesta este zidul mental de care ne-am izbit noi, refugiații basarabeni și bucovineni începînd din iulie 1940, mai tragic după martie 1944: *neînțelegera* din partea fraților români din provinciile în care

găsisem adăpost. Dar basarabeni și bucovinenii care nu reușiseră să se refugieze și rămăseseră acolo, pe loc, sub cizma rușilor?

Omul când e necăjit (sic) și nu mai vede ieșirea spre lumină este tentat să dea vina pe alții: că nu-i sar în ajutor, că îl părăsesc și mai ales: *nu-i înțeleg durerea*. Iată: ardelenii de azi au uitat - și nici nu vor să-și mai aducă aminte că stră-străbunicii lor (înainte de Primul Război Mondial, apoi între 1940 și 1944) erau și ei patetici și desperați și acuzați ai regătenilor pentru că nu le sunt aproape, *nu-i înțeleg*... Numai prin gura lui Goga câte văicări versificate, câte diatribe, câte acuzații la adresa ne-ardelenilor nesimțiți! Și, atenție: în comparație cu alte cauze - și ele naționale, și ele vorbind despre "frații noștri de sub cizmă străină", Ardealul a fost unitatea cea mai dragă ne-ardelenilor, cea mai apropiată, cea mai demnă de mobilizare generală.

Fără nici o îndoială, prietenul Andrei Vartic are temeiuri, îndreptățiri să fie patetic și disperat în discursul său.

Ceva mai puțin atunci când acuză România de a nu fi făcut *nimic* pentru Basarabia și pentru Bucovina de Nord. Și eu am căzut în păcatul acesta, la mânie - cea care orbește. Însă după ce mi-am depășit durerea pricinuită de abandonuri (cel din iunie 1940 și cel din 1990), am nuanțat : Patria Mamă România nu a făcut *destul* (sau: nu făcuse minimul-moral necesar).

Abandonul din 1940, trăit cu carnea mea de copil a fost... compensat (există oare vreo compensație în istorie? da: cele din istoria scrisă de mine) prin jertfa a mii, zeci de mii de tineri, după 22 iunie 1941, când generalul Antonescu a strigat: "Ostași! Vă ordon: treceți Prutul!" Și nu "unde, în geografie", ci, de pildă în satul nostru, Mana din județul Orhei: după ce frontul s-a îndepărtat, mama împreună cu câțiva flăcăi premilitari a cules de pe câmp 21+1 de "soldăței", i-a dus în spatele bisericii unde a amenajat Cimitirul Eroilor; i-a îngropat, le-a pus cruci de lemn pe care a scris cu creionul numele și gradul și unitatea (copiate după matricolele de la gât). A cules mama și un neamț - îngropat alături (el era "al 22-lea") - îi țin minte crucea: avea și aceea, în culme, cască (germană), însă de un braț al ei atârna de o bretea o misterioasă cutie cilindrică, lungă și verde (mi-a explicat Moș Iacob: acolo era masca de gaze - nu știam ce-s "gazele", credeam că e o armă-de-omorât, nu una de apărare, însă cutia era minunată); și de vreo cinci ori mai mulți ruși, însă aceia nu avea drept la dezmiertătorul "soldăței", rezervat alor noștri: românii și neamțul care murise(ră) "pe raza" Manei de glonte, nu de gaze... Apoi: peste deal, la vreo 3 kilometri, la Hirova - aflu acum, în 2006 - că există un alt Cimitir al Eroilor, cu alți 15 soldăței.

Dar pe cuprinsul întregii Basarabii și al Bucovinei de Nord?

Regătenii: se vor fi plictisit iarăși - în frunte cu N. Manolescu, cel care, prin 1988 îi ironiza pe basarabeni pentru că "luptau - auziți! - pentru limbă!"; acum, dacă mai are timp, îi va fi batjocorind pentru... necrofilie: «Ce atâta cult al morților? Numai legionarii îl cultivau...»

Nu numai legionarii, ci și - mai ales - evreii (în slujba cărora a intrat el, anul trecut, slugă la dârloagă, slujindu-se de turnătorul emerit H. Zalis și de argatul G. Hârbea, doar pentru a obține postul de ambasador la Unesco), după o jumătate de secol nu și-au uitat morții. Însă ardelenii din Nordul ocupat de unguri vor fi gândind altfel decât Manolescu: și pentru liberarea lor, în 1944-45 au murit mulți "soldăței", ne-ardeleni - Domnul să le aibă sufletele la sânul său.

Bieții basarabeni: trăiesc în 2006 mult mai rău decât în 1926 (când părinții au fost numiți învățători în Mana), însă rup ultimul bănuț de la gura lor, de la gura copiilor, ca să repare bisericile devastate, năruite în timpul Ocupației Rusești, ca să cosească, plivească "locurile" uitate-tainice, devenite bălării, pășuni, ogoare, să pună cruci de lemn, să cheme popa să le sfințească, iar femeile și fetele (câte au mai rămas ne-plecate în Italia, la-lucru...) să înece în flori mormintele flăcăilor români căzuți în urmă cu 65 ani, ca să ne libereze pe noi de robia bolșevică.

Este adevărat: "după aceea" tragediile s-au prăbușit pe capul tuturor românilor, nu doar pe al nostru, basarabeni și bucovineni de nord. Numai că unele (tragedii) era mai-mari, altele... și-mai-foarte-mari. Iar între categoriile de victime nu totdeauna trece curentul, cum se spune.

De acest Zid al Neînțelegerii ne-am izbit, noi, frații fraților noștri ardeleni, începând din... dimineața zilei de 24 august 1944, când am devenit - și am rămas, vreme de decenii - categoria cea mai "periculoasă" pentru ocupanții ruși și pentru slugile lor, băștinoase, localnicii - nu pentru *ceea ce am fi făcut* împotriva comunismului, ci pentru *ceea ce eram*: martorii materializării lui.

Sâmbătă 7 octombrie 2006

M-am dat cu oboseala,/ cu dezumfleala: nimic bun nu are să se mai petreacă, am să sfârșesc așa cum o duc de 30 ani (nu de 50? Nu de 65?). Din păcate, nu cred în viața de apoi, nici în edițiile postume ale scrierilor mele.

Mi-au făcut-o: Monica Lovinescu, Liiceanu, Adameșteanu, Manolescu, Pleșu, D.C. Mihăilescu, Negrici, Mircea Martin; Ștefănescu, Mircea Dinescu, Blandiana, Palada... Au asudat, au trudit - dar în cele din urmă au reușit să mă îngroape de viu.

Chiar să fi reușit? Parcă mă laudam că eu nici mort nu mă las îngropat. Eh, câte nu zice omul la supărare...

Anna Politkovskaia a fost împușcată azi, în holul imobilului moscovit în care locuia. Un "individ în negru" o aștepta, a tras și a plecat, agale. Politkovskaia își făcuse mulți dușmani printre ruși, pentru că, jurnalistă fiind, pleda cauza cecenilor. Dar și prin propunerea cecenilor ai lui Kadîrov-junior, acel tâlhar-tânăr, fiul bătrânului bandit și

vânzător de frați și de țară. Nu era iubită - măcar acceptată - nici de "masele largi de ruși" : că de ce îi apără pe păgâni?, pe bandiți? pe teroriști? Și ce dacă au fost deportați de Stalin în aproape totalitate? Ce, noi, rușii n-am fost deportați? - iar noi suntem creștini, ortodocși ca Tătucul, nu "turci" ... Apoi: de ce ne părăște străinilor că nu acceptăm democrația? Să stea aici, în Rusia, cu noi, rușii, să pună umărul la treabă, să lucreze cu noi, să reușească cu noi, să greșească cu noi... (ia te uită: dar acestea sunt cuvintele lui I. Simuț mie adresate...). De multă vreme fusese ținta unor tentative de asasinat - din acelea scăpase, din acesta: nu.

Că tot sunt la putinoarea cu pricina: i-a strâns de gât pe gruzinii rebeli. Fiindcă Saakașvili a îndrăznit (auziți, sfidare!) să aresteze vreocâțiva spioni ruși, ca represalii, Putin a pornit vânătoarea de georgieni din Rusia și expulzarea lor către patria mamă. Or o bună parte din familiile georgiene (din Georgia) trăiesc din banii trimiși de ai lor lucrând în Rusia. Caucazienii: georgienii, armenii, osetinii, cecenii, abhazii au "urcat" spre nord de când țările le-au fost ocupate de ruși (pe timpul lui Lermontov, al lui Tolstoi), acolo au făcut comerț, afaceri necurate, banditism curat... Caucazienii sunt corsicanii Rusiei... Despre corsicani umblă o vorbă: o treime din populația Insulei Frumose (sau: a Frumuseței) sunt oameni onești, muncitori, dar păstrează tăcerea (omerta) în legătură cu faptele și persoanele bănuite de banditism, de crime; o treime: bandiții-cinstiți, iar a treia... poliștii. Nu e o legendă: când am avut de a face cu DST-ul în anii '80 - "L'Affaire Tanase-Goma", majoritatea "lucrătorilor" era de origine corsicană: de la divizionarul șef Rossi până la agentul "Luigi" (vezi **Soldatul câinelui**).

Ceea ce *nu* vreau să dau de înțeles: că... corsicanii nu ar fi oameni de treabă. Ba da, ba da. Ca și georgienii.

Dar românii mei... A! Ei... Uite-așa de de-treabă!

Duminică 8 octombrie 2006

Azi sunt 10°C afară, înăuntru poate și mai frig - ați observat fenomenul, tovarăși? Nu? Bine ați făcut, altfel v-ar fi înghețat nasurile - și ce mai rămâne din un om fără-de nas?

Oricum, nu ne-au dat căldură. Și e greu fără' de. E greu, la vârsta mea, pe caniculă: mă lichefiază; e greu la vârsta mea, pe frig : mă înghețează. Bine-ar fi așa, cam pe la 22°C. Sau pe la în jur de 25°.

Ora 8,00. A ieșit soarele, termometrul se află tot la 10°C.

Întrebare de căpătâi: oare la această temperatură se vor coace pălăgelele mele ? Sau vor rămâne pe veci gogonele?

Luni 9 octombrie 2006

O altă zi grea: frig, pustiu.

Aseară, târziu, am primit un telefon de la un cunoscut (telefonice), om cumsecade și de altfel martir al Piteștiului. A sacrificat bani mulți pe o convorbire telefonică, ca să-mi comunice că... poate cei care îmi “oferiseră casă la Pitești” au gânduri necurate, vor să profite de pe urma mea...

L-am asigurat: muuulți au profitat de pe urma mea (ei și?, nu mi-au provocat mai multe pierderi, răni, tot ca la începuturi am rămas: singur și gol): plecări din țară, “pașaport Goma”, în Occident: certificate de... opozant, ca să obțină azil politic... - așa că sunt obișnuit, nu reproșez nimănui (nici mie, că am mințit, mai ales în “certificate”), însă în situația de față cei care mi-au oferit casă la Pitești mai degrabă s-au expus oprobriului public politic, fiindcă cine e nebunul care, după decretul Monicăi Lovinescu (“Goma e contestat”), dar mai ales după antisemitizarea, prin N. Manolescu, să-i ia apărarea?

Nu a înțeles ce spun ori s-a prefăcut. Eu am rămas ulcerat.

Azi dimineață Cangeopol, exasperat că i se trimit “dialogurile” dintre Flori Stănescu și Nick Sava a cerut să fie șters de pe lista destinatarilor.

Dreptul său cel mai sfânt. Și eu, de câteva luni sunt enervat de pălăvrăgelile, la care se dedă semnatarul, însă am optat pentru tactica englezului: fuga e rușinoasă, dar... Adică, după ce aruncam ochii pe producțiunea-i recentă, o ștergeam - și gata! Poate fiindcă sunt mai bătrân, mai tăbăcit decât Cangeopol mi-am zis: “Dreptul la cuvânt” este... un drept foarte mare, pe care oamenii l-au căpătat de curând și uzează, abuzează de el. Însă chiar când ești scos din fire de ineptia “mesajelor”, de analfabetismul violent al “convorbitorilor”, vorba celuia - iar pe Forumul Ziua de trivialitatea, de obrăznicia multora (datorate mai cu seamă pseudonimatului) - este atât de simplu să-ți... astupi urechile internetice - mai degrabă văzul - ștergînd mesajele!

Ipocrizie curată din partea noastră, a celor care astfel ne protejăm de *invazie*. Dar măcar nu punem sub semnul întrebării, nu negăm dreptul-la-cuvânt.

Lui Cangeopol i-a sărit “siguranța” și a cerut să fie șters de pe lista adresanților. Însă, prin contaminare («Uite, ocazia!») după el s-au luat alții - acești săritori pe ocazie: Bădin de la *România liberă* și V. Roncea de la *Ziua*!

Sunt excesiv de bănuitor? Nu: sunt o ființă normală, care miroase anormalitatea la cei din jur. Și Bădin și V. Roncea au sărit pe ocazia de a scăpa, nu de mesajele enervante (în realitate SOS-urile unui om tragic de singur și dornic de comunicare cu geanta), ci de... Goma - de care N. Sava rar pomenea în produsele sale. Las' să se creadă că sufăr de delir de persecuție.

Mi-a răspuns Mario Cugno. Că nu, **Arta refugii** nu a putut apărea în septembrie - dar va apărea! În curând! L-am liniștit, spunînd că și eu cunosc teoria trenului italian: nu a venit acum - dar si-gur are să vină!

În curând!

El nu s-a restabilit încă după operație. Dar, ca și cartea mea, ca și trenurile lor: nu acum - dar în viitor are să fie bine, bine!

Ce fericiți oameni, ‘talienii.

Marți 10 octombrie 2006

Altă zi sumbră.

Am trimis prietenilor - cu precădere avocatului - următorul mesaj:

CULOAREA CURCUBEULUI

Polirom 2005 pp. 420-421

[Pre-comentariul lui Paul Goma]:

‘Nu există în acest lot vreun “document oficial” (vreau să spun: dactilografiat, semnat, cu stampila eglementar aplicată) cum era hârtia arătată - cu jubilație - în plină anchetă de către colonelul Gheorghe Vasile în jurul datei de 14 aprilie 1977. Ci doar o ‘NOTA-RAPORT’ scrisă de mână - de mâna lui Achim, căpitan de Securitate, înregistrată mai devreme:

[Document]:

“151/A.V/9-04-1977

NOTA-RAPORT

Azi a avut loc sedinta Comitetului Asociatiei Scriitorilor din Bucuresti în care principalul punct al ordini (sic) de zi a fost pregatirea viitoarelor organe.

Cu aceasta ocazie s-a pus în discutie si problema excluderii lui Paul Goma din Uniunea Scriitorilor.

[Propozitie stearsă - incomplet - înlocuită cu: “iar la punctul diverse s-a pus în discutie PAUL GOMA”]

Au fost prezenti sase din cei nouă membri ai Comitetului. A (sic) lipsit NINA CASSIAN, EUGEN JEBELEANU si MARIN PREDĂ, desi au fost anuntati si se găsesc la Bucuresti. Au mai participat Virgil Teodorescu, presedintele Uniunii, Dumitru Ghise, vicepresedinte al C.C.E.S., Vasile Nicolescu, Directorul Directiei culturale din C.C.E.S. si I. BUCUROIU, activistul sectiei care răspunde de Uniune.

Cînd s-a discutat «Cazul Goma», tov. George Macovescu, secretarul Asociatiei, a făcut o scurtă informare în care a arătat pe scurt activitatea infraccională a lui GOMA PAUL.

La acelas (!) lucru s-a referit si Dumitru Ghise.

Propunerea excluderii a fost votată în unanimitate ~~conform articolului~~ [două cuvinte sterse, dar lizibile] fiind acuzat că a încălcat articolul 9 din Statutul Uniunii.

În încheierea discutiilor Fănuș Neagu, membru al comitetului a propus ca procesul verbal prin care s-a luat această hotărîre să fie semnat si de cei trei membri care au lipsit de la această sedintă. Propunerea a fost aprobată.” (subl.me)

Post-comentariul lui Paul Goma:

1) În jurul datei de 14 aprilie 1977 colonelul Vasile Gheorghe îmi arătase, triumfător, o hârtie, explicînd că fusesem exclus din Uniune (vezi și capitolul XIII, "14 aprilie"). Acea hârtie avea stampilă, părea în regulă - atît că nu menționa motivul excluderii. Am mai văzut-o în dosarul "final", cel citit înainte de "proces". *Acea hârtie nu a mai fost găsită de Stejărel Olaru la CSNAS - doar nota manuscrisă a lui Victor Achim.*

2) A umblat zvonul insistent că Arhiva Uniunii Scriitorilor ar fi fost distrusă în 1990 de noul președinte Mircea Dinescu la insistențele lui Doinas, D.R. Popescu, F. Neagu, Blandiana, Buzura, Manolescu, Bălăiță, Toiu - și alți "interesați".

În acest caz de unde a scos N. Manolescu "documentele" care îl îndreptătesc să afirme că nu Consiliul Uniunii Scriitorilor m-ar fi exclus, ci... un ordin "de sus" (ca și alungarea de la România literară, adaugă el)? Desigur, "de sus" veneau ordinele, dar cei "de jos" le executau.

Dacă îl credem pe V. Achim, securistul, cu excepția lui Preda, Jebeleanu, a Ninei Cassian - absenți de la ședința cu pricina - cine sunt ceilalți, pe lângă Fănuș Neagu prezenți și activi votanți?

Paul Goma

Mă întorc la declarația lui N. Manolescu din România literară, 29 sept. 2006:

"Paul Goma n-a fost exclus din Consiliul URSS. Oricât de discreționară, *puterea comunistă n-a îndrăznit să pună la vot excluderea* (subl. mea, P.G.) (în Consiliul URSS)... Din procesele verbale care s-au păstrat nu rezultă nici ca votul ar fi fost dat de Biroul URSS (singurul organ neales democratic, ci impus de conducerea PCR). De altfel, *ca și îndepărtarea lui Goma din redacția României literare*, asemenea lucruri se hotărau fără consultarea obștei literare ori a directorilor de publicații".

N. Manolescu își imaginează că dacă a ajuns șeful-clasei inginerilor sufletului românesc poate să facă afirmații fără acoperire, nimeni nu are să-i conteste "adevărul", nimeni nu are să-i ceară să producă dovezile scrise ale spuselor sale - cine: curajosul Gârbea?, versatilul Mihăieș?, au poate îndatoratul Cistelecă, cu tot cu ianoșoloaga de serviciu Marta Petreu?

Dictatura lui Manolescu nu este nouă în peisajul intelectual românesc de după 1989. A fost dictatura Blănișanului: oricine contesta onorabilitatea ei i se pune dinaintea ochilor avertismentul: "Dai în Blandiana - dai în democrație!", dictatura Monicăi Lovinescu și a lui Virgil Ierunca: oricine contesta o iotă din gândirea lor era imediat catalogat de "dușman al adevărului suprem"; a existat - există încă - dictatura lui Liiceanu; oricine pune sub semnul întrebării cuvântul său ori "orientarea" sa devine "dușman al celui mai drept, cel mai înțelept dintre uce-

nicii lui Noica și ai lui Plămădeală”. N. Manolescu domnea de mai demult, ca cel mai autorizat critic literar (și lustruitor al cizmelor lui Iliescu). Însă fiindcă noi, românii-verzi nu permitem, mă-nțelegi, să amestecăm *opera* cu *viața* potrivit Bibliei autonomiei esteticului (sic), nu a contat în ochii confrăților, apoi în ai subalternilor din ce în ce mai sub-alterni porcăriile comise de Marele Manolescu, în legătură cu Micul Iliescu, apoi cu distrugerea Alianței, apoi cu manipularea alegerilor. Dar spălarea de căcat a turnătorilor - în ordine cronologică- : Băran, Silvestru, Pardău, Țoiu, Dimisianu (cei care l-au ajutat să pună laba pe *România literară*)? dar pactizarea, chiar colaborarea cu Gelu Voican Voiculescu, suprașeful Securității lui Iliescu; mai încoace “explicarea”, deci acoperirea turnătoriilor unor Uricaru, Buzura, Bălăiță, prietenul său intim: D.R. Popescu? În fine: nici un fir de păr de pe capul scriitorului român nu s-a clintit sub răsuflarea puturoasă a duhului venită dinspre latrina Uniunii Scriitorilor atunci când N. Manolescu - bine consiliat de turnătorul emerit H. Zalis și de ambasadorul Israelului Taubman - a decretat că Liviu Ioan Stoiciu a greșit grav publicându-l pe Goma, fiorosul antisemit, ascultați-l pe Manolescu, dragi tovarăși, filosemit din negura vecurilor de alaltăieri...

Miercuri 11 octombrie 2006

Azi va avea loc întâlnirea cu basarabeni masteranzi și doctoranzi. O să vedem cine, în afară de surorile Grițcan va mai veni. Oricum, eu am asigurat... jumătate din participanți: Ștefana Bianu, Andrei Doicescu, Negrescu-Suțu, N. Baltă...

Cu toate acestea am trac. Mi-e frică mai ales de întrebările “laterale”: «Ce credeți despre Monica Lovinescu?» «Ați fost prieten cu Virgil Tănase?» «De ce v-ați certat cu Țepeneag?»...

Ieri a fost înmormântată la Moscova Anna Politkovskaia.

La Jena (unde fusese “rezident” kgb-istul Putin) s-au întâlnit - simbolic? - actualul țar cu Angela Merkel. Aceasta nu s-a sfiit de a-i vorbi de Politkovskaia (ce ar fi făcut Schröder? - ar fi tăcut și ar fi surâs). Putinoarea care a rămas mută două zile (nu trei?) și a deschis gura lui de broască veninoasă abia după ce Bush l-a îndemnat să o facă, a găsit “cheia”: pagubele (!) pricinuite statului rus, statului cecen de... tragicul eveniment sunt mult mai importante decât moartea unei jurnaliste... (aici a tras-o după colț), “femeie, mamă de copii”...

Fiindcă în chiar ziua atentatului evreii nu s-au putut stăpâni de a mai face ei o prostie (printre cei care veniseră cu cât o floare, cu câte o lumânare erau vreo cinci inși - bine: zece - care se țineau de o parte, dar... arborau pe haine steaua galbenă), reacțiile antievreiești nu s-au lăsat așteptate: un bărbat, poate evreu el însuși (!) s-a arătat indignat: ce au vrut să dea de înțeles purtătorii perfect inoportuni de stea: că

Politkovskaia a fost executată pentru că era evreică? Ce idiotenie! O femeie: Dobitocii ăștia (steliștii) sunt putiniști, acțiunea lor este diversiune curată! O femeie în vârstă, cu un palton obosit a zis ceva în genul: Ea și-a permis să facă ce-a făcut, fiindcă era evreică!

Oricum ar fi dat-o, orice ar fi făcut, Politkovskaia tot prost iese și după moarte: în ochii dușmanului (Putin și Kadîrov) ea era o subversivă, aflată în slujba unei puteri străine și inamice: USA - ce să mai vorbim de dușmanul nr. 1 al teroriștilor de stat și de partid: jurnaliștii, cei care nu-tac-crimele? În ochii maselor largi de ruși (era să-mi scape mâna, să scriu: "români") ea "își permitea" - păi dacă era evreică!, dacă avea dublă cetățenie (se născuse la New York)... Iar în ochii celor puțini care deplorau sincer moartea "Aniei", la înmormântarea de ieri două femei de vârsta asasinatului: 50 ani: «Acum cu cine mai rămânem? Nu mai este nimeni care să facă treaba asta - intelectualii noștri s-au vândut lui Putin... Am rămas singuri...»

...Până când se va găsi un alt nebun - eventual evreu, de ce nu? - care să facă el, tot de unul singur, treaba unei întregi... intelectualități, altfel rezistente. Cineva care... să-și permită.

Evreitatea Annei Politkovskaia: deși a fost înmormântată după ritul creștin (ortodox), cu popă, cu cruce..., va fi fost născută evreică. Dealtfel numele de familie (sic) miroase a... pseudonim, dar nu din cel conspirativ - din timpurile ilegalității, ci din perioada post-revoluționară, când se făceau și cu "supranumele" (un fel de certificat de revoluționar) - nume de evreu angajat politic alături de bolșevici. *Politkovski* trimite la "*politkomissar*", evreii bolșevici nezezând să-și ia pseudonume, nu doar politice, chiar... aniversaricești, ca *Pervomaiski*, *Oktiabrski*, dar de-a dreptul polițienești: *Komisarz* (o patinatoare americană), *Komissariiev[ski]*...

Ei, da. Însă adolescența newyorkeză, apoi femeia s-a întors în Rusia și, în loc să facă o carieră aducătoare de beneficii, a ales calea păgubosului; al condamnatului la moarte - fiindcă or fi "drepturile omului" o diversiune-comunistă (cum afirmă prietenul meu I. Varlam), dar periculoasă chiar și în România.

Mi-a trecut pe sub ochi o știre potrivit căreia Ioana Crăciunescu ar fi și ea "în diplomatie". Am fost izbit, în primul moment. În al doilea n-am mai fost. Deloc. Sunt imunizat.

România liberă de azi publică:

"Dusmanii poporului", declarati nebuni de regimul comunist

Planul de anihilare a lui Paul Goma, Miercuri 11 Octombrie 2006

Un alt caz celebru de psihiatrie politica este cel al omului de cultura Paul Goma, un disident al regimului comunist, care a trimis o scrisoare de sustinere a Chartei 77 din Cehoslovacia (actiune anticomunista din tara vecina). Intr-un document important deconspirat de CNSAS sunt prezentate mijloacele prin care Securitatea urmarea sa-l anihileze psihic pe Goma. Pe 17

martie 1977, Ministerul de Interne, Directia 1 de Securitate, semnat de generalul Nicolae Plesita, emite un "plan de masuri in continuarea masurilor de anihilare si neutralizare a actiunilor ostile initiate de Paul Goma, la instigare si cu sprijinul postului de radio Europa Libera si a altor centre reactionare din Occident".

Descurajare si intimidare

Pentru a pune in aplicare aceste masuri, Directia 1 va intreprinde "actiuni de descurajare, derutare si intimidare": "Se va initia o actiune permanenta de tracasare prin telefon a lui Paul Goma, in scopul de a-l timora si determina sa nu mai raspunda la apeluri". Totodata, "vor fi selectionate surse informative si alte persoane de incredere (D.C., J.G., M.G, K.Z., "Ady"...) care sa-l contacteze pentru a intra in dispute de natura a-i ocupa timpul si crea o stare de tensiune". In scopul actiunii de descurajare, "va fi instruita si trimisa o persoana care sa accentueze disputa pana la a-i rupe demonstrativ scrisoarea care o poseda cu semnaturile respective". Totodata, "se va organiza ca aproape zilnic sa primeasca din capitala si judete scrisori si anonime cu continut de intimidare, descurajare, protest si amenintare". S-a lucrat chiar si la nivelul vecinilor: "Se va actiona in continuare pentru a se crea o atmosfera de respingere in bloc, cartier si localitatea Breaza, unde va locui incepand de la 25 martie".

Actiunile vor continua prin recrutarea a doi-trei psihiatri "de incredere," care "il vor vizita cu diverse pretexte, in scopul de a ne prezenta concluzii cu privire la vulnerabilitatile sale, in functie de care vom folosi si alte masuri de natura a-l anihila". Goma va fi bombardat cu telefoane "in numele unor organe de presa straine, care sub pretextul ca doresc sa-i ia interviuri, ii vor adresa opinii depreciative si descurajante".

Retragerea cetateniei

Prin sursele "Donici" si "Baltag", Goma "va fi influentat sa plece in strainatate, iar in cazul in care paraseste tara se vor face propuneri pentru a i se ridica cetatenia romana". Directia 1 si Unitatea Speciala "T" "vor lua masuri pentru pregatirea conditiilor de control prin mijloace speciale la Breaza, unde postul telefonic din aceasta localitate ii va fi deranjat periodic". In acest plan de masuri mai sunt cuprinse si "masuri de compromitere a sa la unele ambasade din Bucuresti".

Agentii CIA, intoxicati

Astfel, "prin sursele informative ale Directiei a 3-a se va actiona pentru discreditarea lui Paul Goma fata de diplomatii straini, indeseobi de la ambasadele SUA, Angliei, RF Germaniei si Frantei si influentarea lor pentru a cere guvernelor pe care le reprezinta sa nu sustina aceasta campanie". Securitatea urmasa sa-l discrediteze pe Goma prin intoxicarea cu informatii false a unor agenti CIA. "Pe linia diplomatilor americani, sursele Ovidiu, Bistriteanu, Florian Dobre, Luca si Barbu, se va actiona pe langa diplomatii Tripton John si Connell James, consilieri politici, cadre CIA, cunoscuti ca fiind preocupati sa detina date despre Paul Goma - in sensul de a le plasa informatii care sa il discrediteze, subliniind ca acesta nu reprezinta nimic pentru literatura romana, fiind o persoana care s-a antrenat intr-un joc politic dirijat de strainatate". Totodata, "deoarece la ambasada americana se cunoaste ca o functionara romana a difuzat in randul diplomatilor straini ca Paul Goma ar fi agent al unei puteri straine, prin informatorul "Bistriteanu", vom sustine aceasta versiune, accentuand ca Goma a acceptat acest joc pentru a compromite

Conferința de la Belgrad". Iar "în cazul ambasadorului Harry Barnes, cunoscut ca are o influență mare asupra conducerii postului de radio Europa Libera prin informatorii "Barbu" și "Gelu Barbu", vom acționa pentru a-i atrage atenția ca oamenii de cultură consideră inoportuna campania dusă de Goma".

Acesta este un fragment, întregul fiind semnat de Costel Oprea. Mircea Stănescu îmi atrage atenția: autorul a citit - minune mare! - **Culoarea curcubeului**... de la Polirom și a copiat din **Cod Bărbosul**. Însă nici M. Stănescu nu a verificat dacă Costel a copiat întocmai, sau... românește: mai punând și de la el - mai degrabă suprimând ce nu-i convine lui.

EVZ publică o scrisoare a lui Virgil Tănase în care Țonțu povestește cum a devenit el informator... Am rediscutat cu Ana despre el: avem aceleași opinii ca și în urmă cu 14-15 ani, când a făcut prima mărturisire în acest sens. Comentariul nostru - răutăcios - era că el se laudă ca un puțoi, ca un adolescent cretin, ca să fie luat în seamă. În ultima discuție (sic) cu el (Salonul cărții de la Le Grand Palais, în prezența lui Mircea Martin, Mariana Vartic, Dimisianca - nu va fi fost și Manolescu pe-acolo?) când i-am urlat, în românește, că se laudă, mințind: uite, eu mi-am văzut dosarul în timpul arestării din 1977, am văzut notele informative ale "prietenilor" - dar nici una semnată de el! Cum pretinde el că a fost informatorul Securității, când eu nu am văzut nici o "informațiune" de-a sa? Țonțu s-a simțit ofensat: cum adică: nu-l cred pe el, prietenul meu când îmi spune că a fost informator al Securității? Iar eu:

«Nuuuu!!»

Iar el, nedreptățit, umilit, ugit - în pragul lacrimilor:

«De ce nu mă crezi tu pe mine?»

La așa ceva nu mai aveam replică. M-am îndepărtat cu grabă, de parcă eu aș fi fost "informatorul" - cel ne-crezut.

Joi 12 octombrie 2006

Aseară, à la Maison des Initiatives Estudiantines de pe rue Tournelle de lângă Bastille a avut loc o întâlnire cu masteranzii, doctoranzii basarabeni (și câțiva nebasarabeni). Îmi ziceam că dacă sunt 5 participanți, începem "dezbaterile". Au fost de 5 ori 6 și dacă ar fi fost mai mulți nu ar fi avut loc pe scaune.

Surorile Grițcan au fost inițiatoarele-organizatoarele. Câteva fete au citit fragmente din **Calidor**, a fost proiectat filmul Marianeii Sipoș; apoi câteva cântece (superbe, de compozitori basarabeni); apoi "discuții". În fapt, nu au fost discuții, ci un monolog al meu. Tunând și fulgerând împotriva celor răi.

Ultimele zile mi-au fost bătute de trac. Dar, vorba ceea, sunt obișnuit cu tracă. Rezum rapid: nu știu cât de plăcută, fertilă a fost

întâlnirea lor cu mine, dar întâlnirea mea cu ei (mai ales cu ele...) a fost minunată. Grație Violetei și Elvirei Grițcan.

Presimt: după dușul cald de ieri va veni dușul rece de azi.
Ieri Mircea Stănescu mi-a scris:

Dragii nostri,

Am citit mesajul Dvs. catre cei de la Pitesti cu un nod in gât.

Este adevaratul raspuns care trebuia dat acelor oameni. Daca as fi fost exilat, si au as fi raspuns la fel. Dar nu sint, la fel cum nu stiu decit de la distanta si intr-un mod intelectual ce-i aceea. Ceea ce revine la a spune ca nu stiu nimic.(...)

Care era mesajul? Acesta:

Încă o dată: mulțumirile mele cele mai sincere adresate pitestenilor care vor să mă primească la ei și chiar să-mi ofere o casă.

Ii propun D-lui Pendiuc să rămână la această foarte laudabilă intenție și să-și spună că, din moment ce a vrut, s-a și făcut...

Numai că noi - mai ales Domniile Voastre - trăim în România, țară a tuturor posibilităților... rele.

Nu am primit nici un semn că "problema" mea ar fi luată măcar în discuție - dovadă: opinia prietenului Dvs. de la Externe. Fiindcă de... existența mea (nu doar de prezența) se tem, nu doar securistii, activistii, belistii - ci și reprezentanții de vârf ai intelectualității carpatodanubiene: Liiceanu, Plesu, Adameșteanu, Manolescu, Blandiana, Patapevici, Buzura, Fănuș Neagu, Dinescu, Pintilie, Paler... toată floarea cea vestită.

Nu degeaba m-a declarat mort procurorul Eduard Nustiu cum - el a exprimat, ca să spun așa, neliniștea națională:

«Vine Goma!, nu neapărat să ne ia friptura de la gură, dar să ne... înjure, să ne facă albie de porci: că de ce nu ne-am opus comunismului?, de ce ne-am făcut frate cu Secu?, de ce ne-am întretinut (ca într-un Pitesti cât țara?) ; și de ce, după "rivoluție", ne-am bătut în piept, că am făcut rezistentă-prin-cultură și ne-am repezit la certificate de revoluționar, la proprietăți, la titluri, la funcții, la case, la burse în Occident...?» etc. etc

Îl rog pe D. Pendiuc să nu treacă mai departe de nobila intenție. Băștii și Tariceni nu sunt mai breji decât Iliestii și Constantinestii. Eu am un... "metru" cu care măsoară pretuirea pe care mi-o acordă compatrioții: Străinii:

- iată, ungerii m-au decorat, m-au cinstit - pentru solidarizarea cu revoluția din 1956;

- iată polonezii: și ei m-au cinstit - oficial;

- și cehoslovacii (înainte de separare);

- basarabienii la fel.

Doar rusii și românii, mai bine m-ar vedea mort.

D. Pendiuc să nu se aventureze în cereri de subvenționare, în cheltuieli: sunt atâtea de cârpit acolo, la Pitesti, cu săracii Dvs.

Eu, se vede, că am s-o sfârșesc aici, în Paris și potrivit dorinței, voi fi incinerat, iar cenusa va fi presărată în apa Senei. Termenii acestui testament au fost hotărâți după ce propusesem Uniunii Scriitorilor și Bibliotecii

Centrale (asa îi spuneam eu) să accepte arhiva și manuscrisele mele. Nu mi-au răspuns (nu vor fi avut timbre, bietii de ei). Drept care am acceptat propunerea mai veche a Bibliotecii Nationale Franceze de a-i încredința "hârtiile".

Că a venit vorba: Franta m-a decorat cu peste un deceniu (pe timpul ministrului Jack Lang), înainte ca Liiceanu să se pozeze triumfător cu "distincția" - eu o pastrez într-o cutie: nu ea m-a făcut; ci eu pe ea.

Ceea ce nu înseamnă că nu rămânem-în-legătură (acesta fiind cuvântul de ordine al refugiaților basarabeni și bucovineni), drept pentru care vă rog să-l transmiteți D-lui Pendiuc.

Prietenia lui

Paul Goma

Da, domnule: așa fu.

Au început durerile reumatice în articulații, cu o preferință pentru umeri și degete (ale mâinilor). Toamnă pariziană, ce-oi mai fi vrînd - sau, românește: pretinzînd?

Mi-a mesajat Marco Cugno: are în mâini șpalturile traducerii sale în italiană a **Artei Refugii**. Tot e ceva! Vorba ceea: dar dacă nu le avea nici pe acelea?

La orele 15 ne-au dat căldură! Era și timpul. Filip, constatîndu-mă atât de jubilat în manifestări, bagă de seamă:

«Dar tu nu erai atât de friguros...»

Nu, nu eram. Atât de. Am devenit - între timp.

Căci toți îmbătrânim.

Vineri 13 octombrie 2006

Șeful militar al Angliei (al Statului Major?, Ministrul?) a cerut ca țara sa să se dezangajeze urgent din Irak, fiindcă poziția sa, de aliniere oarbă la linia Bush a pricinuit pagube considerabile în politica internațională britanică. Firește, Blair nu este de acord...

Adoptarea, ieri, în Marea Adunarea Națională a Franței a legii privind genocidul armenilor a stârnit, cum era de așteptat, furia turcilor și a berindeilor de toate sexele, dar și satisfacția, nu doar a urmașilor martirizaților, ci și a francezilor de bun simț. Este necesar de subliniat că proiectul de lege este... socialist, chiar dacă prietenul meu Lang contestă "oportunitatea unei asemenea legi" (aici lucrîndu-l evreitatea...). Adoptarea legii - care prevede și pedepse în caz de negare a genocidului armenilor! (mai are de trecut vama senatului) - a fost primită cu, așa zice, reținere în bucurie. Am auzit din gura unui deputat (din păcate nu i-am reținut numele nici apartenența politică) zicînd că, în sfârșit, încetează hegemonia unicului genocid, cel împotriva evreilor...

Turcii se agită, furioși, spunînd prostii, proferînd minciuni, ca ministrul lor de externe care a urlat, în Parlamentul turc că Franța ar fi

putut să se ocupe de bubele ei - “de pildă colonialismul”...

...De unde se vede că masele largi de turci nu sunt mai breze decât cele ulahe: și ei pe lângă (sic) analfabetismul în privința propriei istorii, Istoria Imperiului Otoman, păstrează în memorie numai latura vitejească (aș zice: echivalentul Călugărenilor...), nu și cea crâncen... colonializatoare - îi spun așa, fiind eu băiat îndelicat, altfel ar fi trebuit să vorbesc de jumătatea de mileniu de întuneric și de jaf organizat la care au fost supuse națiunile din Balcani: greci, bulgari, sârbi, albanezi - mai puțin români, ai noștri ca brazii suferind, nu ca cei înșirați mai sus, ci ca noi: *turcirea* (în cuget și în simțiri...).

Pentru moment evreii tac. Căci ei... “nu se așteptau”, mă rog frumos, din partea noastră (în fine a Occidentalilor) la o astfel de... trădare!

Auzi: trădare! Ei credeau că întreaga populație a Europei, deci și a Franței - oricum, majoritatea reprezentanților ei - este culpabilizată de acești peste 60 de ani de dominație psihologică și intelectuală, fiindcă prin intelectualii de frunte se împute peștele unei comunități? Nu-i adevărat? Să dăm nume? Să facem liste? - obișnuința a evreilor - dintre ai noștri: Sadoveanu și Vianu, Călinescu și Petru Dumitriu și Bogza și Zaharia Stancu - pe Beniuc nu-l mai pomenesc: e prea... mic - Eugen Barbu, Titus Popovici, D.R. Popescu, Țoiu, M. H. Simionescu, apoi Buzura, Eugen Simion, Breban, Pleșu, Liiceanu, Adameșteanu, Manolescu, Mihăieș, M. Martin, Cărtărescu, Marta Petreu, Patapievici și toți urmașii lor, prezenți și viitori - “căci românismul, el este fără de moarte”. Așadar evreii au primit o trădătoare lovitură pe la spate: negarea “unicității... singurului genocid din istorie: Shoah”. Deci de-acum încolo va îndrăzni - vorbesc de majoritate francezilor - să conteste (oroare! antisemitism feroce!) “adevărul unic”: în Istoria Omenirii evreii și numai ei au fost persecutați, masacrați de “alții” (citește: de *goi*).

Nu vor întârzia cârâielile sioniștilor de profesie, caraulor de serviciu: Finkielkraut, B-H. Lévy, Adler, Oișteanu, Al. Florian, Shafir, Taubman, Wiesel... Prin plângerile lor (ieremiadice) vor arunca blesteme împotriva afurisiților de *goi*, deocamdată, francezi, toți tovarășii pensionari supraviețuitori ai bolșevismului servit cu abnegație și fanatism în URSS, în Țările Baltice, în Polonia, în Ungaria, în Cehoslovacia, în RDG, în Bulgaria - dar în Basarabia și Bucovina, în Anul de Sânge 1940-1941, apoi în restul României, din 1944!? - aceștia dacă mai trăiesc, însă și fiii, fiicele, nepoții, nepoțelele lor - fiindcă, nu-i așa, “Oriana”: ce naște din bolșevică/ *goi* cruzi mănâncă...?

Sunt curios să aflu reacția românilor la hotărârea francezilor. Vor fi ei doar analfabeți - cum și sunt - în materie de istorie trăită și de străstră-moșii lor? Sau vor fi abject-corecți, la cizma amerisraelienilor? Să se știe: curiozitatea mea are o singură țintă: filoturcimea română cea după modelul prietenului Mihnea Berindei care a afirmat că Imperiul

Otoman a avut un rol pozitiv, culturalizator (!) în ocuparea statelor din peninsula Balcanică: ne-a adus cafeaua, băile (turcești) și bivoli. A uitat: tutunul, bacșișul, pătlăgica - ce să mai vorbim de haraci (aici să fi intrat pe lângă aur și cai, copiii furati deveniți ieniceri și fetele noastre răpite și haremuite? - am format eu, abuziv, acest termen derivat de la instituția *harem*, de *haram* să-i fie!).

Sâmbătă 14 octombrie 2006

Am dat gata a doua variantă a scrisorii (A Treia) către Traian Băsescu:

[Transcriu aici - *anticipînd* - a treia variantă (din 15 oct. a.c.)]

A.S. Credeam că A Doua Epistolă a mea către Traian Băsescu va fi ultima că, în cele din urmă, îmi va răspunde.

M-am înșelat: Traian Băsescu nu a răspuns. Iat-o pe a Treia:

D-lui Traian Băsescu
Președintele României
Palatul Cotroceni
București

Paris, 14 octombrie 2006

Domnule Traian Băsescu,

În urmă cu șase luni V. Tismăneanu m-a contactat, invitîndu-mă să particip la o Comisie ce avea să studieze "binefacerile" comunismului căzut pe capul Românilor, începînd din 28 iunie 1940. O făcea, afirma el, cu asentimentul președintelui Traian Băsescu, inițiatorul Comisiei. După ce am acceptat propunerea, el m-a asigurat că în câteva ore consilierul prezidențial Săftoiu îmi va telefona pentru a stabili condițiile colaborării mele - V. Tismăneanu le comunicase președintelui Băsescu iar acesta fusese de acord cu ele:

- restituirea - fără a face vreo cerere - a drepturilor cetățenești care îmi fuseseră luate de Ceaușescu în 1977;
- repunerea în toate drepturile furate, mie și membrilor familiei mele (documente de la CSNAS arată că guvernul Ceaușescu, într-un "Plan de măsuri", *propunea retragerea cetățeniei încă pe când mă aflam pe solul României, adică înainte de 20 noiembrie 1977*): cetățenia română, dreptul de a publica în editurile și în presa din România - *în care nu m-am putut exprima din martie 1970 până în ianuarie 1990 (total: 20 ani); nici din 1997*

în urma acțiunilor “colegiale” ale foștilor prieteni deveniți turiferari ai lui I. Iliescu, ai lui E. Constantinescu (*total general: 30 ani de interdicție*); în fine, aștept de la statul român reparațiile morale și materiale cuvenite, ca unul care a luptat pe față - și a fost întemnițat - pentru... drepturile omului în România dinaintea de 22 decembrie 1989 fix, taman când vitejii și fideli colaboratori ai Securității au devenit posesori de certificate de revoluționari anticomuniști!

Consilierul Săftoiu nu s-a manifestat. Nici președintele Băsescu - din contra: acesta și-a dat binecuvântarea pentru alcătuirea Comisiei destinată să cerceteze crimele comunismului, eliminându-mă, pentru a pune în loc notorii “rezistenți(doar)-prin-cultură”, profund analfabeți în materie de Istorie a României.

La începutul lunii septembrie acest an, câțiva prieteni (Dan Culcer, Ovidiu Nimigean, Flori Stănescu, Mircea Stănescu, Liviu Ioan Stoiciu) la inițiativa lui Valerian Stan au redactat și difuzat instituțiilor, presei, intelectualilor un *Apel* pentru repunerea mea și a familiei mele în drepturile furate de regimul comunist.

Se vede însă că trecuse prea puțin timp de la asasinarea Ceaușescului (abia 17 ani!) pentru a spera în abolirea ceaușismului. În condiții nedemne de un stat care bate la poarta Europei: boicot, blocaj din partea presei scrise și audiovizuale, bănuim: ca urmare a directivelor primite de la Puterea Politică din România al cărei suprem reprezentant sunteți - au aderat la acest *Apel* peste 300 persoane. Și cu toate că textul, cu lista semnatarilor periodic completată, a fost trimis la toate instituțiile de stat și de partid (așa!), până azi nu a fost primit un singur răspuns scris!

Pe căi ocolite - și orale, de parcă am fi o nație de analfabeți etern folclorizați - prietenii mei și cu mine beneficiem de sfaturi prietenești (dar anonime, doar suntem urmașii în linie dreaptă ai lui Farfuridi!): un tovarăș tânăr “de la Externe” a dat asigurarea că “acolo, sus, nimeni nu se va ocupa de «problema Goma»”; un nu mai puțin tovarăș-tânăr (ai zice că, după 1989 românii se nasc gata-utecizați) a telefonat “de la Ministerul de Justiției, oferind și dânsul din partea casii o indicație prețioasă - aceasta:

«Pentru obținerea cetățeniei române, domnu’ Goma să facă cerere (așa accentuează securiștii), dânsu’ cu mâna lui, precum și fiecare membru al familiei...”- de unde concluzia că to’ar’șu’ de la Justiție (!) nu citise ce scria acolo, în textul *Apelului* - sau: primise directive să dea un astfel de răspuns echivalent cu o trimitere la plimbare (căci noi avem alte treburi - măi tovarășii!).

Cum să nu aibă alte treburi măi-tovarășii uteciști -

foști, prezenți, viitori? Doar ei conduc destinele României, țară mult mai a mea decât a lor, profitorii, hoitarii, decendenți ai vechii nomenklaturi, alcătuind actuala elită a drojdiei, băștinoasă.

Chiar dacă ceea ce am făcut nu am făcut pentru a primi răsplată, iată că țări vecine, cu nefericit destin asemănător pricinuit de ocupația rusească, apoi de piteștizarea întregului Lagăr Sovietic, au găsit de multă vreme prilejuri de cinstire a persoanei și a faptelor mele:

- Ungaria, pentru solidarizarea, ca student, la Revoluția Maghiară din 1956;

- Cehoslovacia, pentru solidarizarea cu Charta 77;

- Polonia, pentru solidarizarea cu spiritul Solidarnosc;

- Basarabia, pentru că... m-am născut *acolo* și pentru că am scris mereu-mereu despre *acolo*: a fost botezat gimnaziul din satul natal cu numele părinților mei, primii învățători-apostoli *acolo* - și cu al meu. Pentru analfabetul securețo-utecisticel care a avut nerușinarea să afirme că pământeni Țării Moldovei vorbesc... "light rumanian", o întrebare nevinovată: unde se va fi născut mutantul? În Coreea de Nord? În Vietnamul (tot) de Nord? Cine i-a fost mamă: masa de ședință a organizației de bază? - fiindcă tată nu a avut, numai bunic: nemuritorul Stalin.

Doar Rusia Eternă și România Mare (să fie consultat procurorul Eduard Ilie) m-ar vrea mort: ca să nu mai pot deschide gura și să-i "înjur" pe ei - cei extrem de vii și care lucrează din greu la propășirea țărișoarei, nu gândesc, Doamne-fereste!

Paranteză: în iulie 1981 președintele Franței Mitterrand, prin ministrul Culturii, Jack Lang mi-a propus a face parte din "tripleta" încetățenită în cadru festiv. Am mulțumit, am declinat, explicînd: mai bine român fără cetățenie, refugiat politic în Franța, decât cetățean francez, în același paner cu Julio Cortázar și cu Milan Kundera. Să nu fiu întrebat de ce: în niciun caz din gelozie: scriitorii nu pot fi geloși decât pe Dumnezeu: Cortázar și Kundera nu erau...; apoi contemporani fiindu-mi, îi judecam *total*: omul și opera.

Prin prezenta îi anunț pe toți născuții gata-utecizați care, din 1989 se prefac a conduce România "pe calea democrației":

Nu voi cere niciodată să primesc cetățenia pe care doar Dumnezeu mi-o poate lua (iertare: a mai fost unul: Ceaușescu - veți fi auzit ce-a pățit...), *eu, ca și membrii familiei mele fiind români prin naștere*. Tot eu să fac cerere? Atunci când guvernării comuniști mi-au luat cetățenia a fost cumva... la cererea mea? O cerere

tapână, “conform legii”, corect timbrată?

Nu am cerșit un favor (pentru care să fac cerere), ci am anunțat că este timpul - 17 ani! - să mi se restituie drepturile civile, morale, materiale pe care Statul Român mi le-a furat în 1977-78.

În continuarea acțiunii mele de reintrare în drepturi, un memoriu mult mai cuprinzător va fi înaintat instanțelor care controlează respectarea *angajamentelor* României, condiție a acceptării depline în Comunitatea Europeană.

Nu de alta, dar să afle și occidentalii până unde au ajuns cu adevărat “reforme” în România - inclusiv (aș zice: mai ales) cele privindu-l pe *om*, începînd cu elementarele drepturi-ale-omului cărora mi-am închinat viața. Apoi **România semnifică 30 milioane de... oameni** (firește, cu cei abandonăți Rusiei și Ucrainei cu tot cu tezaurul și cu pământurile noastre, moștenite de la înaintașii noștri), nu doar kilowați, kilotone, kilometri - ca în plin comunism cantitativ(ist).

Deasemeni voi atașa o copie după această scrisoare adresată Domniei Voastre, Domnule Președinte al României.

Vă salută

Paul Goma

[Notările următoare nu mai corespund textului de mai sus, ci anteriorului. Se va înțelege din context despre ce este vorba.]

Am revenit din oraș, de la poștă. I-am dat Anei să citească adausul (de aseară pân-la moară) și nu i-a plăcut “bolșevicul Julio Cortăzar și strecuratul Milan Kundera” (așa figura în cealaltă variantă). Mi-a explicat de ce - știam eu foarte bine de ce, dar am ascultat-o până la sfârșit, ca un elev vinovat care știe că nu poate pleca până nu se termină critica-constructivă:

- «Ai să-i superi și pe cei care îți erau favorabili, dar care îi prețuiesc și pe scriitorii Cortăzar și Kundera ca, dealtfel și noi;

- «Chiar cei mai binevoitori față de tine au să spună: ‘Noi îl știam doar veninos cu cei răi, dar el se arată a fi gelos pe scriitorii de succes! Uite cum vorbește despre Kundera despre Cortăzar...»

Ana are dreptate. Am știut că am făcut o gafă încă de pe când ea nu ajunsese cu cititul la pasajul cu pricina. Și mi-am dat un pod de palmă în frunte:

«Imbecilule!», i-am zis-o lui Goma, nu pentru întâia oară.

Ce era de făcut? Nimic. Scrisoare către Băsescu plecase - cu aviz de primire: 7 euro mari, dar lați - aceeași, emailată plecase la vreo 50 de persoane... Să dau o desmintire - ba nu, o explicație? Dar ce este de

“explicat” la o gafă? «Stai să vezi, că n-ai înțeles tu ce am avut eu intenția să spun»? Efectul este rău, strâmb, enervant, ca și în cazul în care cineva, după ce a spus un banc tâmpit, crezând că nu a fost înțeles, îl explică: «Stai să vezi...».

Unde să-mi explic bancul-prost: la *Scînteia Adevărului*? Au poate în coloanele *Dilemei pe stil vechi-nou*? La televizunea lui Dan Voiculescu (cred că așa îl cheamă pe individul ordonanță a lui Pleșiță, la rândul lui superior subordonanței Marian Oprea)? Cum îi povestisem lui Băsescu: nu am unde mă exprima - cu excepția internetului. Știu că N. Manolescu, ironist subțire m-a blestemat: «Pre limba internetului vei pieri!», iar eu, neavînd încotro, nu voi apela la Dimisianu, la Ștefănescu - nici la Băran, vechiul său tovarăș de cucerire a redutei *Romlit* în 1990, în lupta cu Paler. Deci iată ultimul cuvânt al meu - în Jurnal, pe internet:

Sunt vinovat: am crezut că *adevărul* este deasupra tuturor zbate-rilor, faptelor, secrețiilor, abjecțiilor, dejecțiilor noastre.

Am greșit, scontînd pe minima *informare* a cititorului produsului meu (Scrisoarea către Băsescu): cine sunt scriitorii Cortăzar și Kundera, ca oameni, ca “civili”, în afară - sau: pe lângă - cărțile lor de valoare;

Am greșit scontînd pe minima *moralie* a cititorului: credeam că va ține seamă și de *viața*, nu doar de *opera* scriitorului X, a lui Y.

Adevărul - cu acest prilej mă văd silit să precizez: *adevărul meu* - este acesta, rezemat pe informații:

Julio Cortăzar, scriitor argentinian, comunist, s-a stabilit în Franța. Aici, dimpreună cu argentinienii săi comuniști și cu chilienii allendiști nu s-a simțit nici o clipă solidar cu ceilalți nefericiți supraviețuitori ai *regimurile totalitare* din țările lor: URSS - și Imperiul Sovietic, Vietnam, China, Cuba - am enumerat doar țări comuniste, însă noi ne cei din Est ne simțeam alături și de iranieni (pe vremea când șahul mai domnea). Nu a acceptat nici o acțiune comună: petiții, colocvii, manifestații de stradă cu noi, “fasciștii” - așa vorbeau argentinienii și chilienii comuniști despre Soljenișin, despre Walesa, Michnik, Kuron, Bukovski, Tigrid, Sabatova, Kohout (și despre mine...). Cortăzar, în Occident era invitatul tuturor stângiștilor americani și germani, alături de García-Márquez, oaspete drag al lui Fidel Castro. La Paris exercita o funcție de komisar politic bolșevic, mai cu seamă la Gallimard, pe mine mă trata de, cum altfel : “fascist român” și se mira că sunt tradus, publicat... Ce puteam eu avea în comun cu un “vânător de fasciști” ca argentinianul bolșevic Cortăzar?

Kundera: foarte-bunul scriitor Kundera nu a participat la o singură întrunire-întâlnire-colocviiu în sprijinul cehoslovacilor concetățeni ai săi persecutați, întemnițați în țara lui, fie după 1968, fie după declanșarea Chartei 77. Declara cu dulceață - rugîndu-i însă pe jurnaliști să nu consemneze acele cuvinte ale lui - că el nu a făcut (sic) și nu face politică - doar literatură. Ceea ce nu l-a împiedecat ca într-

un articol publicat în săptămânalul *L'Express* să facă afirmația - aproximativ: 'Europa se oprește pe malul Vltavei'... Slovacia s-au supărat, Ungurii s-au supărat, ce să mai vorbim de polonezi, de baltici (Ugné Karvelis, șeful departamentului literaturii nefranceze de la Gallimard fiind lituaniancă și... protectoare a noastră în fața lui Cortăzar...).

Bine-bine, acesta este adevărul - dar omul nu se hrănește doar cu... adevăr, cum scrie la Scriptură.

Liviu Cangeopol îmi trimite textul său, un superb omagiu închinat lui Virgil Ierunca:

NEVOIA DE PAUL GOMA

Pentru romani, moartea lui Virgil Ierunca echivalează cu prabu-sirea unui turn al ultimei speranțe. Zeci de ani, biciul muscător al ironiei sale culturale a temperat naturala inclinație spre destrăbălare morală a intelectualului roman, în special a scriitorilor. Unii vor spune, cu imperfecta îndreptare: cu toate acestea, misiunea lui a fost în zadar. Scriitorul roman este perceput și acum, după dispariția comunismului cu picioare de lut, ca o slugă murdăra, stupidă și rea, incapabilă să se ridice la statutul demnității pe care-o implică harul scriitoricesc. Acum, când slăbiciunile memoriei se lătesc, multora le vine ușor să invoce principiul circumstanțelor atenuante, dar să încercăm măcar și pentru câteva clipe să ne imaginăm cum ar fi arătat cultura română în anii beznei comuniste fără îndepărtata rază de lumină aprinsă de Virgil Ierunca în sufletele noastre.

Un colectiv de savanți occidentali a depistat că, la naștere, ochii cartiței funcționează, totuși, normal, iar orbirea este dobândită în urma unui proces de adaptare la condițiile existente. În adâncurile beznei comuniste, rechizitoriul lui Virgil Ierunca era o stavilă împotriva orbirii, căci, pentru a supraviețui, scriitorul roman se adaptase minciunii, mediocrității, lipsei de libertate. Putinii care au rezistat au avut în Virgil Ierunca un apărător, un permanent argument că, poate, lupta nu e total absurdă și fără sorti de izbândă.

Când, după răsturnarea dictaturii, li s-a dat romanilor lumină, s-a văzut că pe mulți lumină i-a durut, căci dumnezeul lor le-a spus: să se facă întuneric! Din păcate, românii ar fi avut atunci nevoie de Virgil Ierunca mai mult decât înainte. Dar vocea lui s-a pierdut în vacarmul perpetuu al falselor emancipări îngaduie cu prea largă indulgență de clica noilor ciocoi, căci pentru a fi acceptate de prostime, hienele conduse de Ion Iliescu nu numai că au încurajat lenea și desfraul, drogurile și escrocheria, ci le-au instituționalizat. Iar vocea care tuna înțelepciune către popor era a lui Silviu Brucan.

Îmbogățirile rapide au sucit mintea unei populații imorale, care vedea în hotie singurul mijloc de a nu rămâne în urmă, iar intelectualul, în lipsa scrupulelor, sansa de a ieși curat din tenebre. Putine s-au schimbat în bine, pentru că nimeni nu a urmarit o altă schimbare decât cea a mărimii contului bancar (în detrimentul celor mai puțin iuți ori imorali). Ce a lipsit atunci României a fost o voce ca a lui Virgil Ierunca. Cei care ar fi putut nu aveau caracter, iar cei care aveau n-au putut. Au fost corupți ori li s-a pus pumnul în gură.

Pe vremea dictaturii, virusul intrat în dusmanul poporului era tratat de

medicii Securitatii cu doua terapii: asasinarea ori racolarea. Sub democratie, mijloacele au fost adaptate. Asasinarea a fost inlocuita cu taierea cablului de la microfon, iar locul racolarii a fost luat de facilitarea imbogatirii peste rand. Covarsitoarea majoritate a cazurilor in care intelectualul roman ridica vocea la clica guvernamentala nu se adeverea decat o rampa de lansare spre o demnitate inca nedobandita. Problemele societatii dispareau ca prin farmec in clipa in care un critic acerb primea invitatie la masa. Cand echipa se rotea democratic si criticul amortit era invitat sa lase altora locul, relele reapareau ca la un semn.

In noile conditii, un singur individ ar fi putut zdruncina stabilimentul cu taria cu care o facuse Virgil Ierunca pe vremuri: Paul Goma. Dar Paul Goma prezinta, in conditiile actuale, doua dezavantaje: traieste departe de tara, iar scrierile sale nu sunt publicate decat sporadic si periferic. Caracterul sau incoruptibil pana la auto-distrugere si intransigenta care atinge uneori pragul injustitiei l-au facut, in comparatie cu molusca intelectuala a locului, sa fie perceput ca o izolata aberatie. Pe deasupra, Paul Goma nu tine cont de nici un fel de strategie. Un strateg cauta sa isi faca aliati, pe cand el, fara a urmari asta, nu reuseste sa-si faca decat dusmani. Daca ar avea aliati, Paul Goma ar fi de temut. Dusmanii sai sunt organizati pe baza a doua criterii: al impozitului demascate si al ticalosiei inregimentate in oastea securistilor.

Recent, cativa prieteni (dintre putinii care i-au mai ramas fideli) au intocmit un apel prin care se cere repunerea in drepturile de care a fost privat de calaii comunisti in urma cu mai bine de un sfert de secol. Paul Goma a fost persecutat de autoritatile romane, batut, umilit, infometat, izolat, extirpat din Uniunea Scriitorilor, descetatenit si trimis surghiun in strainatate, ca acolo sa fie in continuare izolat, batjocorit si nedreptatit de alti romani, liberi de data asta.

Atata timp cat vocea lui Paul Goma ar putea reprezenta singura speranta a celor ce doresc sa iasa din minciuna, a prelungi starea artificiala de divort impotriva naturii dintre Paul Goma si romani este perpetuarea aceluiasi tip de aberatie care a permis proliferarea buruienilor de gazeta proletcultista gen C.V. Tudor si Ion Cristoiu, ori a intregii noastre clase politice. Arhimede avea nevoie de un punct de sprijin pentru a rasturna universul. Paul Goma ar putea fi singurul punct de sprijin in stare sa pericliteze echilibristica draceasca a alternantei pseudo-democrate a securistilor perpetuati de 17 ani la guvernare.

Apelul, insa, a trecut aproape neobservat. Semn al indiferentei generale ori al succesului celor care au decis amutirea marelui luptator. Ziarele si posturile de televiziune nu s-au ingramadit sa-l preia. In nesimtirea lor dirijata, e mai important un scandal sexual in cadrul etniei rome ori ultima tampeanie emanata de un vadim analfabet precum Gigi Becali. Orice director de constiinta care tace este un tradator. Orice geambas de informatii isi asuma o responsabilitate. Orice capetenie politica este vinovata. Caci, respingandu-l pe Paul Goma, in bratele cui suntem impinsi? Sa ne amintim ca in 1996, cand candi-daturii sale la Presedintie i-a fost preferata cea a lui Emil Constantinescu, rusinea suprema a sperantelor noastre democrate...

In duplicitatea lor operativa, si politicienii murdari, si membrii marcanti ai intelighentiei noastre tocite, si reprezentantii presei in lesa ii asteapta disparitia, pentru ca imensul gol lasat in urma-i nu va umplut de nimeni. Ei stiu asta. Pentru ca Paul Goma este, in felul lui, unic. Il vom plange cu lacrimi nu intru totul false si ne vom deplange soarta, nu doar pentru a cersi. Cei care au

fraiele deciziei in mana se joaca nu cu soarta unui om care si-a inchinat intregul efort al existentei sale pline de suferinta binelui colectiv (un efort care nu i-a adus decat durere, umilinta, izolare), ci a intregului popor.

Reparand nedreptatile la care a fost supus Paul Goma de-a lungul anilor, Traian Basescu ar da dovada de intelepciune. Ion Iliescu a facut cadou natiunii vocea hodorogita a veninosului broscoi brucanian, in corul caruia au sarit vadimi in trese si cristoii cu carnet. Traian Basescu l-ar reda romanilor pe Paul Goma. Prin disparitia lui Virgil Ierunca, au cazut obloanele peste ultimul licar al demnitatii romane. Repunerea in drepturile sale inalienabile si repatrierea lui Paul Goma ar repara aceasta injustitie a istoriei. Nu a lui, ci a noastra: de a fi de-a pururi blestemati sa avem conducatori care sa nu ne arate decat calea salvatoare a dezastrului.

13 Octombrie 2006

Duminică 15 octombrie 2006

Am tras ultima (sic) variantă. Epuizat de aceste zile de mereu-mereu epistolărie.

Am primit o carte a lui Petru Ursache. Există și un textulete despre mine. Dar și fără acela este foarte bun volumul: adună studii interesante - pe de o parte cele în care îi laudă pe "basarabeni" (ghilimele îi indică pe nebasarabeni care au studiat Cornova) pe de alta cele polemice cu Mihai Zamfir...

Luni 16 octombrie 2006

Moshe Katzav, președintele Israelului se îndreaptă spre inculpare pentru viol, hărțuire sexuală - și pentru găinării.

Simpaticii noștri prieteni de veacuri, evreii, arată cazul lui și îl dau ca exemplu de "democrație în Israel": Uite că însuși președintele țării poate fi anchetat, pus sub învinuire... Ei, da: precedentul: Weitzmann fusese acuzat de "malversațiuni"...

Da, bre... ar zice un basarabeian (de-o pildă: eu). Victima (tânăra care e depus plângerea pentru viol) este evreică; acuzatul (președintele): evreu; polițiștii care anchetează, magistrații care... magistrează - toți sunt evrei. Nici măcar nevasta vreunui polițist nu este, de-o pildă palestiniană - abia atunci s-ar putea vorbi, cu indulgență, despre "democrație în Israel" și nu despre... *democrație-între-evrei* - și numai între ei - în Israel.

Acest Katzav mi-a devenit antipatic de la meciul de fotbal Israel-Franța jucat la Tel Aviv acum vreo doi ani (?). Atunci toți spectatorii au fluierat-huiduit imnul țării oaspete, Marsilieza - iar Moshe Katzav, președintele țării gazdă, în tribună, discuta și râdea împreună cu o femeie, probabil soția sa. În timpul meciului spectatorii huduiău-fluierău oridecâteori Barthez atingea mingea (fiindcă portarul francez făcuse o declarație presei în care vorbea de atmosfera de insecuritate

în care trăiesc neevreii în Israel); fluierături-huiduieli la care Moshe Katzav nu dat nici un semn de iritare - și nimeni nu i-a atras atenția că Chirac, atunci când Marsilieza fusese huiduită-fluierată (de maghrebini) la meciul Franța-Algeria, jucat în Franța, la Paris, a pus mâna pe microfon și după ce a protestat cu vehemență, a părăsit stadionul.

Ei, da, vor “nuanța” avocații evreilor. Chirac (“Năsosul” cum îl poreclise Wolfowitz, posesorul unui năsuc cât un bumbuc) ar fi protestat chiar dacă imnul oaspeților ar fost batjocorit. Katzav, gazdă... respectuoasă față de oaspeți se afla la el, în Israel, atunci când compatrioții săi, israelienii, au huiduit din toată inima Imnul țării oaspete, Antisemita Franță... - ce putea el să facă, bietul: să-i certe pe viitorii alegători ai săi că se lăsasera pradă mâniei sfinte împotriva Franței și a francezilor?

Katzav... Din categoria lui “Bibi” Nathaniaou, a tinerilor-din-ziua-de-azi, mai limpede: a uteciștilor. Profund antipatică.

Câteva din mesaje primite în ultimele zile:

“Cer iertare pentru deranj si va multumesc din suflet acum nu ma mai simt singura si m-ati inarmat cu mai multa siguranta de-a lupta mai departe. va multumesc si pentru faptul ca am aflat atatea lucruri noi despre Dumnevoastra nici nu va puteti imagina cat de mult m-ati ajutat. Sa va ajute, si sa ne ajute Dumnezeu ca dupa cum inteleg doar pe el il mai avem.Voi astepta cu sufletul la gura continuarea. Cea ma puternica arma de care dispunem acum este cuvantul si pentru el va multumesc dorindu-va izbanda Cu enorm respect I R”

*

“Le voi folosi. Trebuie sa tipam, diplomatic. Nu vezi ca nu mai tine in tara asta decat asa? Trebuie sa fim agresivi, altfel nu ne baga nimeni in seama. Domnule Goma, stilul dumneavoastra este inconfundabil. Daca as fi citit scrisoarea scrisa de dumneavoastra fara sa fie semnata, as fi ghicit de cine este scrisa.” (?)

*

“In urma cu cateva zile am primit un articol semnat de Dorin Tudoran si publicat in "Ziua". Dorin Tudoran apartine unui gen nedeterminat, a carui cautare se dovedeste un exercitiu in inutilitate. Inevitabil cele ce ies din condeiul sau sunt consistente cu aceasta ambiguitate. In articolul pomenit, "nedeterminatul" afla de bine sa atace brutal un numar de creatori romani care azi stau pentru valorile perene romanesti. Cred ca Dorin Tudoran poate scrie ce vrea dar la fel cred ca prostia nu poate fi considerata virtute (...)(“A. N”, SUA)

*

(...)“Seitul Dl Paul Goma creeaza spasme Bucurestiului, va pot oferi doar un exemplu recent, desi aparent minor: Am inceput populariza acest seit prin<http://groups.yahoo.com/group/EUROPA-CRES-TINA/aflat> la Panoul Info (prima pagina), o prima reactie publica a venit la scurt timp, tineri (care inca nu aflasera), au declarat public ca au ramas impresionati de descoperirea facuta in scrierile Dl Goma. In rândul tineretului Dl Goma se bucura de

o apreciere deosebita, din pacate, adesea mai trebuie si ajutati, indrumati spre pagina respectiva, majoritatea practica jocul distractiv pe internet, inclusiv forumurile este un astfel de joc. Motiv pentru care am demarat conceptul Europa-Crestina, mai eficient ar fi sa ne organizam in astfel de grup, sau grupulete ce sa colaboreze strâns, informeze/popularizeze reciproc. In cazul unor actiuni de interes national, Unirea Basarabei cu România, Apelul Goma, a fi capabili da foc internetuli, organizatori (creierele), sa gaseasca real si consistent sprijin in astfel de situati. Din pacate suntem foarte departe de acest dezi-derat, pentru ca pitici au ajuns a se crede uriasi, internetul le ofera multora acesta iluzie”. (Octavian Mihaescu)

*

“Domnule Goma,

Aveti dreptate si tot ceea ce spuneti este o condamnare a politicianilor actuali. Mirarea mea se refera mai ales la Dl. Basecu care pare a fi un reformator. Din tot acest lucru Romania pierde si isi neglijeaza unul dintre eroii neamului nostru, despre a carui importanta nu s-a spus, nu destul dar aproape nimic.

Faptul ca se intampla ceea ce dv. spuneti ne dovedeste ca Romania este inca departe de a merita respectul lumii.

“Sa ai un paul Goma si sa te prefaci ca nu stii, sa astepti ca un erou, cel mai mare dizident roman sa faca cerere de a deveni ceea ce este prin nastere cetatean roman este o rusine.

Eu cred ca dv. sunteti o insulta pentru establishmentul cultural si literar actual, care se sbate sa obtina cat de cat onorabilitate,

Ori Goma nu face compromisuri si le pune oglinda in fata.

De aceea ei va urasc, dar ura lor difuzeaza si asupra Romaniei. va doresc succes si sanatate” (...)

Marti 17 octombrie 2006

Ce surpriză! *Ziua* de azi (sic) publică, atât textul lui Cangeopol cât și “Scrisoarea a III-a” a mea.

Câteva comentarii:

Davidescu vasilie 2006-10-16 23:09:44 Dlui Goma

Domnule Goma, Aveti dreptate si tot ceea ce spuneti este o condamnare a politicianilor actuali, Mirarea mea se refera mai ales la Dl. Basecu care pare a fi un reformator. Din tot acest lucru Romania pierde si isi neglijeaza unul dintre eroii neamului nostru, despre a carui importanta nu s-a spus, nu destul dar aproape nimic. Faptul ca se intampla ceea ce dv. spuneti ne dovedeste ca Romania este inca departe de a merita respectul lumii. sa ai un paul Goma si sa te prefaci ca nu stii, sa astepti ca un erou, cel mai mare dizident roman sa faca cerere de a deveni ceea ce este prin nastere cetatean roman este o rusine.

Eu cred ca dv. sunteti o insulta pentru establishmentul cultural si literar actual, care se sbate sa obtina cat de cat onorabilitate, Ori Goma nu face compromisuri si le pune oglinda in fata. De aceea ei va urasc, dar ura lor difuzea-

za si asupra Romaniei.
va doresc succes si sanatate.

Marius 2006-10-16 23:29:52 Scrisoarea III

D-le Paul Goma Sunteti mult prea bland cu toti acesti indivizi care au condus si conduc inca tara noastra.

mikele durul 2006-10-16 23:52:27

Ce parere ai Tovarase Basescu daca ajungi reclamat pe la CEDO si intri in gura organizatiilor internationale pentru Drepturile Omului ?

Tony 2006-10-17 00:01:19

Goma - o problema insolubila? Citind articolele, scrisorile, memoriile lui Goma nu se poate sa nu-i dai dreptate, daca reusesti sa te plasezi in acelasi plan al unei logici absolute pe care o teoretizeaza consecvent. Din nefericire nu intotdeauna contextul ingaduie aceasta pozitionare. Poate ca Goma merita un tratament special (desi mi-e greu sa-mi imaginez cine si cum poate decide acest lucru) astfel incat solicitarile sale legitime (formulate numai in scrisori si nu in documente oficiale) sa fie acceptate si satisfacute. Probabil ca nu s-ar crea un precedent nefericit printr-o astfel de exceptie daca s-ar gasi o tratare juridica potrivita (asemanatoare cu legile speciale referitoare la fostul suveran al Romaniei). Altfel s-ar putea deduce ca actualele autoritati din Romania au datoria de a descoperi si repara din oficiu toate abuzurile comise de autoritatile comuniste inainte de 1989. Ceea ce nu este posibil (macar) din punct de vedere tehnic. Mi se pare logic ca victimele abuzurilor sa depuna solicitari oficiale in legatura cu aceste abuzuri, pe care autoritatile (cel putin formal) au obligatia sa le analizeze si rezolve. Tare mi-e teama insa ca dreptatea absoluta a lui Goma nu se va putea rezolva decat in absolut.

eugen chicioreanu 2006-10-17 00:03:09

cetatenie Chiar credeti ca doriti sa redeveniti concetatean cu cele cateva mii de slugi ale lui ceausescu, care s-au impropietarit cu ce a fost mai bun pe aceste meleaguri? Chiar credeti ca marinetul (stiti ca in primul lui voiaj pe mediterana, in calitate de comandat s-a pierdut?) care a beneficiat la 33 de ani de ceea ce altii mult mai buni nu au primit niciodata, va misca in front ? Eu nu cred si nefericirea face ca totusi dupa 01.01.2007, o sa fiti concetatean cu toti acestii lacheii pe care i-ati urat toata viata....(subl. mea, P.G.)

pahontu tiberiu 2006-10-17 00:03:18

O rusine careia trebuie sa i se puna capat Dupa 17 de ani de la disparitia lui Ceausescu, e o imensa rusine ca Paul Goma e in continuare azilant politic. O imensa rusine pentru Ilescu, Constantinescu, Basescu, pentru "societatea civila" si "intelectualii" acestei tari... Cinste initiatorilor (si semnatarilor) Apelului celor 300!

costy (...)Scrisorile dvs, cat si "apelul celor 300" ar trebui dirijate spre seful guvernului tarii, presedintele PNL. (...)PS: M-as fi intristat, in conditiile in care presedintia ar fi reactionat pozitiv la compromisul cetatenie contra participare, sa va fi stiut intr-o comisie numita de un comunist -chiar daca el este presedintele tarii-, alaturi de niste bijbocei..."analfabeti in materie de

Istorie a Romaniei"! Sanatate multa si rabdare maxima, cu toate ca, la cat de trasnit e Traenel asta a nostru, n-ar fi exclus sa va treziti peste noapte ROMAN, cum "creati" inainte de saptesapte...

(...)

evreu mandru din israel 2006-10-17 01:01:02

Ce ma mira pe mine e... de ce nu pot romanii sa organizeze la Bucuresti o demonstratie la care sa participe cateva sute de mii de oameni care vor cere guvernului restituierea cetateniei lui Goma.(subl.meu P.G.)

gili 2006-10-17 01:28:17 (...)...evreu mandru din israel a scris:

> de ce nu pot romanii sa organizeze la Bucuresti (...) >

Cum adica de ca nu pot ? Pai tocmai ca sa se mire ... cum zici ... n'asa?

Radu Dragan 2006-10-17 01:31:58

TACEREA LASA A PRESEDITELUI BASESCU

Va e frica de domnul Paul Goma? Va e frica domnule Basescu!

Pentru ca domnul Paul Goma e o vointa unica si incoruptibila. O tacere lasa umple si azi palatul Cotroceni, sa fie aceasta tacere lasata in custodie dumneavoastra de criminalul Iliescu? Ori nu aveti vointa pe care domnul Paul Goma o are? Azi tacerea dumneavoastra domnule presedinte nu e nici de aur, nici inteleapta, e doar o tacere LASHA. Multumesc pentru atentie!

Anticomie 2006-10-17 01:46:34 Re: evreu mandru din israel a scris: > de ce nu pot romanii sa organizeze la Bucuresti (...) Intrebati-i - pe fiecare in parte; ca din pacate, romanii nu prea o au cu disciplina tribala, "uniti in cuget si'n simtiri" sunt doar in cantece patriotice, in realitate mioriticul e un individualist, de aceea comunismul nu i-a priit ca altor natii.

gili 2006-10-17 01:46:58Radu Dragan a scris: > Va e frica de de domnul Paul Goma? (...) Nu e lasitate, e doar complicitate ... cu Iliescu si ai lor

Anticomie2006-10-17 01:55:36 Paul Goma - cetatean de onoare al Romaniei ...chiar daca nu exista nici un document de atestare oficiala, este un fapt, necontestat de nici un roman de buna credinta. Indiferent de orientare politica, da bine la amorul propriu sa ne laudam ca am avut si noi un dizident pe vremea dictaturii comuniste, care a ramas cu coloana vertebrala intacta. (...)Eu cred ca emdi a crescut si inflorit pe vremea comunismului, de aceea ideologia de turma i s-a intiparit pe cortex. Am observat ca vorbeste mereu la persoana I-a plural ("noi"), dar nu ca pluralis majestatis ci ca tic al gandirii colectiv(ist)e.

evreu mandru din israel 2006-10-17 02:09:00 (...)

Demonstratii in tari democrate e un act legitim, nimic in comun cu Coreea de Nord. In Israel au avut loc multe demonstratii pro si contra guvernului si de multe ori guvernul a fost nevoit sa cedeze sub presiunea opiniei publice. O asemenea demonstratie il va ajuta si pe Goma, bineinteles numai daca romanii cred ca cel mai renumit dizident roman merita sa fie ajutat. (subl. meu. P.G.)

Vasco da Gama 2006-10-17 02:15:22.. (...). Se vede clar ca pur si sim-

plu nu pot pricepe ca repara o nedreptate, de aceea nu au nici au inclus articol care sa se adreseze celor in situatia D-lui Goma (cate zeci de mii vor fi?). Logica de litfe comuniste - fa tu o cerere, o sa vada baietii (instiintati operativ de tov consul sau figura ala de la minister) si o sa decida daca iti dau sau nu cetatenia. Oricum plateste pentru cinstea ca noi sa ne punem problema ca am putea sa indreptam un abuz.

Anticomie (...) evreu mandru din israel a scris: > Demonstratii in tari (...) Adica de ce nu ia Romania exemplul Israelului? Aveti grija cum percutati, a mai spus si Paul Goma odata sa luam exemplul de la evrei, si a fost etichetat drept antisemit. (...) Dar dvs. ca roman, ce credeti, merita Paul Goma sa fie ajutat? Daca da, atunci ce-ar fi sa luati dvs. initiativa reabilitarii lui Goma in ochii celor care-l fac "antisemit"? Ati face istorie, ati intra in istorie si in plus, ati face un mitzva ptr. co-religionari, adica fiul si sotia lui Paul Goma.

GICA CONTRA2006-10-17 02:24:18 GOMA - UN LETOPISETZ IN VIATA. SI TOTUSI VA REAMINTESC...

Domnule Goma este inutil sa va multumesc pentru faptul ca v-ati mentinut coloana vertebrala verticala si nu ati cedat nici un centimetru de demnitate. Faptul ca ati cerut cetatenia romana este normal sa va fie data inapoi pentru ca abuziv v-a fost luata insa nu cred ca se va trece peste aceste formule ce trebuiesc completate. Ele vor fi obligatorii si pentru dumneavoastra tocmai pentru a va micsora din marimea disidentei, ba chiar aratand lumii ca stati la coada milei. (...) V-am citit si chiar le am cele doua scrisori care v-au fost adresate de presedintele Iliescu cind v-a invitat sa veniti in tara pentru a repara greselile trecutului asa ca sa faceti parte din (re)concilierea nationala ca si cum ne-am fi conciliat vreodata. Atunci ati pus punctul pe "I" amintind de ceea ce Sorescu si Liiceanu au facut din scrierile dumneavoastra care au fost aruncate la topit ceea ce nici Pingelica nu ar fi indraznit. Ati declarat ca nu aveti ce cauta sub acelasi steag cu netrebnicii de acolo, comunisti si securisti. A urmat o scrisoare a lui Dorin Tudoran care facea apel la Iliescu, dupa ce Breban ar fi dorit sa va ajute cu o casa si un serviciu dat fiind intentia de a va repatria. Acest duplicitar de Breban va acuza public in 1977 ca va va da "o palma morala" in fata Uniunii Scriitorilor pentru ceea ce ati facut. Tot o palma dar nu morala venea si de la Pleshitza care acest securist recunostea in emisiunea "Nashu" ca v-a batut. A recunoscut si cu asta gata nimic nu i s-a intimplat decit ca un biet traznet a ajutat sa ii ia foc casa. Dumnezeu vede. Atunci Dorin Tudoran care recunostea ca nu mai este in relatii cu dumneavoastra din diverse motive, sarea la gitul lui Iliescu care scrisese periculos de bine invitatia la care ar fi fost greu sa o refuzati. Dorin Tudoran ii cerea lui Iliescu ca cei doi "fruntasi" in ale literaturii si a batailor cu pumnul sa isi ceara public scuza atat la radio cit si la tv. In acest caz veti fi convins de buna intentie prezidentiala da a vi se reda locul pe care il meritati si consideratia de care tot se vorbea. Ei bine, ati asteptat un pic si raspunsul iliescian nu a mai venit cum era lesne de inteles ceea ce a facut ca sa puneti din nou mina pe "pistoalele" scrisului aratand din nou cu degetul pe impostori, batausi, securisti perversi etc. Nu ati cazut in plasa ba chiar le spuneati si motivul pentru ca nu vreti sa mai reveniti: "d'aia ba!" exact cum va apuneau cind va bateau raspunzind intrebarii ce le-o adresati in a va da vreun motiv "batutei."

Ei raspundeau in batjocura cu "d'aia ba!" Clarificind pentru cititori cele intimplate stau si ma intreb cum de v-ati razgindit sa acceptati statul sub acelasi steag cu cei care v-au facut mult rau. Sint inca comunisti la putere, apoi stiti bine ca ati fost acuzat de antisemitism in urma fantasticei si plina de demnitate romaneasca a cartii " Saptamina Rosie." Ati dat in judecata la rindu-va pe cei de la Uniunea Scriitorilor dar si pe cei ce reprezinta Comunitatea evreiasca care cu totii v-au acuzat de antisemitism.

Eu unul am tot respectul pentru tot ce ati facut insa nu cred ca este un moment propice pentru a reveni in patria ce apartine altora si din care nu cred ca va mai ramane ceva decit betzivi, prostituate, gunoaie de toate felurile pentru ca poporul pe care il stiti nu mai exista de mult. Tara este o minune a lui Dumnezeu dar este locuita de cine nu trebuie. Cei putini care au ramas cu mintea intreaga sint putini, batrini, bolnavi si fara vreun alt ajutor. Valorile romanesti se impart intre unii fotbalisti, gimnaste si cintareti de manele sau alte curente ce tin mai mult de fitness decit de muzica insine. (...)

Cu mult respect un cititor asiduu de ... adevar.

evreu mandru din israel 2006-10-17 02:25:30 Nu Romania trebuie sa ia exemplul, ci romanii. Si nu neaparat al Israelului, asa se procede in fiecare tara democrata cand opinia publica e interesata intr-un subiect specific. Eu desigur nu voi participa la nici o demonstratie pro Goma, pana nu isi va cere scuze de la evrei pt. iesirile lui antisemite. (...) (subl.me. P.G.)

Ciprian_BV2006-10-17 02:42:13din pacate ...

Sint destul de batrin ca sa imi aduc aminte de Paul Goma de la Europa Libera, si in acelasi timp destul de tinar ca sa imi dau seama cam pe unde se afla romanii dpdv. ideologic si material acum. Eu locuiesc de citiva ani in SUA. Ideea de restituire morala este intr-adevar laudabila, dar totusi unde este granita dintre aceasta si o incapatinare de copil caruia i s-a furat si distrus jucaria. Nu iau aici in deridere suferintele D-lui Goma. (...) Ce inseamna pentru mine cetatenia romana? Intrarea si iesirea din Romania fara plata vizei, sau limitare la perioada de sedere, dreptul de a detine proprietati si dreptul de vot, familia. Cetatenia americana? Exact acelasi lucru!

voyager 2006-10-17 02:54:29 Mai Goame Asteptam reactia mult iubitelui si stimatului. Oare cu ce nou apelativ i se va adresa? Mai scriitorule? Sau... Gaomule? Ha,ha,ha. (...)

gili 2006-10-17 02:58:35(...) d'aia este necesar ca domnul Goma sa revina in Romania, d'aia pentru ca lucurile stau asa cum zici (...)si cam ar fi necesar sa se schimbe (...) Exilul domnului Goma a fost ca aerul proaspat suflat din cind in cind peste miasele fetide ale comunistilor in cele timpuri, acum exilul dinsului ne este mult mai putin de folos decit prezenta dinsului aici. Romania are nevoie mai mult decit oricind de repere morale, de caractere (...)

Ratacitul 2006-10-17 03:08:11 Mi se pare ca s-a gresit adrisantul...Nu-mi amintesc sa fi vazut printre atributiile prezidentiale acordarea sau retragerea cetateniei. Faptul ca Goma se adreseaza presedintelui si nu sefului guvernului, cum ar fi normal, poate fi datorat fie orgoliului excesiv al lui

Goma - care, nu-i asa, discuta doar cu presedintele-, fie este un indiciu al postarii lui Goma de o anumita parte a baricadei in razboiul dintre palate. Ramane de vazut.

Anticomie 2006-10-17 03:19:47 evreu mandru din israel a scris: > Nu Romania trebuie sa ia exemplul, ci romanii. (...)> Eu desigur nu voi participa la nici o demonstratie pro Goma, pana nu isi va cere scuze de la evrei pt. iesirile lui antisemite. (...) pe de o parte recomandati catorva sute de mii de romani sa iasa la o demonstratie pro-Goma, dar dvs. personal nu ati participa la o asemenea demonstratie. Correct me if I'm wrong, dar dupa modul cum "instigati" romanii la demonstratie, cu exemple de democratie reala, parerea mea este ca si dvs. ati participa la o asemenea demonstratie pro-Goma (macar cu inima) dar va temeti de "peer pressure". Un lucru e cert: dvs, evreul mandru din Israel, nu condamnati o demonstratie pro-Goma din moment ce o recomandati.

sarkizian2006-10-17 03:22:02 :Dle Goma, suntem de varsta apropiata,cativa ani mai in varsta dumneavoastra decat mine, nu mult.Un lucru ma surprinde: Cum a fost posibil ca in vremea impuscatului sa ajungeti un Dizident care a luptat pentru niste drepturi,iar acum dupa caderea comunismului, dumneavoastra un intelectual nu aveti posibilitatea/capacitatea sa intemeiati o organizatie in exil sau in tara, care sa lupte pentru drepturile oamenilor? Aveti dreptate atunci cand sustineti ca cei cetatenia ar trebui sa revina automat si nu numai dumneavoastra, noua tuturor care ni sa luat cu forta. Asa din senin inasa, dumneavoastra ca intelectual si fost dizident, cum de nu ati inteles ca nu se va rezolva? Oare aveti un fix, va incapatanati sau va intereseaza doar persoana dumneavoastra,cand de fapt ati putea colabora cu sutele de mi de romani carora li sa luat cetatenia abuziv? (...) Cum a fost posibil ca sub o dictatura sa deveniti un dizident si sa va sacrificat viata pentru niste drepturi, iar acum in conditiile ceva mai democratice din Romania, nu riscati? Sa stiti ca pentru aceste considerente, pentru persoana mea deveniti cam suspect. Lamuritine cu un lucru: Aveti cumva misiunea sa ramaneti in continuare un dizident, se fac bani din asta? (subl. mea, P.G)

nastratin123 2006-10-17 03:44:27 Re: Intrebare adresata Dlui Paul Goma poate va lamureste si care e interesul in care in scrisoare repeta ca vrea si raspagubiri materiale. care e motivul ca nu scrie scrisoare numai pentru restituirea cetazeniei nu si cea materiala. (subl. mea, P.G)

Raquel 2006-10-17 04:58:58 Daca nici de data asta preaiubitul nu va face dreptate, inseamna ca nu mai are sanse sa se reabiliteze vreodata el insusi in ochii romanilor din tara si de pretutindeni si va ramane un demn continuator al fostului regim comunist. Cum poate el sa trateze cu aroganta aceste scrisori de la singurul si fara dubii anticomunist ?! Ar fi o greseala de neiertat si mai devreme sau mai tarziu va veni si nota de plata la aceasta mutenie nedemna pentru unul care si-a luat in serios toate prerogativele prezidentiale, dar si toate metehnele unui dictator prea sigur pe el. Daca nu va raspunde in singurul fel posibil si demn acestei de a treia scrisori, preaiubitul se va discreditat definitiv in ochii "supusilor" sai.

“Mos Grigore” [el face parte dintre “sentinelele” cu pricina precum și dintre diversioniștii profesioniști: postează 8 “mesaje” - ca de obicei, pentru a ocupa terenului și timpul]

alexandru15 2006-10-17 05:18:12 (...)Un raspuns ca dl Paul Goma doreste si despagubiri materiale, ar fi acela ca sunt precedente. Dlui Pacepa i s-a dat pensia de general comunist si restituit bunurile materiale confiscate. La fel, regelui Mihai si multor alti printi si mari mosieri/latifundiari/ industriasi... Domnul Goma nu a avut mare avere, dar prin alungarea din tara, a fost frustrat/oprit sa realizeze moral si material ceva in tara. (de ex.: daca ramanea membru al Uniunii Scriitorilor putea lua imprumuturi mari cu dobanda mica, sau fara dobanda sau nerambursabile, cum a tot explicat presa., ca se practica Si isi facea o vila, ca multi altii!) Daca stiti pe cineva - din numele cunoscute-, tratati quasi-similar cu familia Goma, care doreste doar reabilitarea morala , fara cea materiala, va rog dati o lista de exemple.

Apoi, daca a fost obligat -dumnealui si familia- sa primeasca uriase lovituri, fizice, morale si materiale, normal este sa fie repus in drepturi , cu scuze si reparatii in toate aspectele vietii in care a fost lovit.

Cred ca Romania ii datoreaza domnului Goma, NU dl Goma datoreaza Romaniei si romanilor , explicatii de ce cere Si despagubiri materiale. Pentru suferinta si lipsa de a se afirma normal, impreuna cu familia, in tara unde s-au nascut. Pentru absurdul si rautatea cu care li s-a tratat viata. "Interesul" pe care spuneti ca nu-l intelegeti, ar fi acela , ca material, daca se intoarce in Romania, familia Goma ar vrea (ar trebui) sa aiba o casa a lor, o masina, ceva mobila si o viata decenta..ca a multor alti scriitori (nu stiu sa spun daca egali sau nu) gen Eugen Uricaru, Nicolae Manolescu, Fanus Neagu, Augustin Buzura, Razvan Theodorescu, etc.. colegi de generatie si condei. Atata doar ca acestia nu au "incasat" pumnii si cizmele pe care le-a incasat dl Goma. In plus, e posibil ca dl Goma sa nu aiba "avere" in Franta, deci sa nu aiba potential material de intoarcere in Romania. (...)

folclorist 2006-10-17 05:40:50 saul Goma e ratacit. In jurnalul lui a zis ca toate relele vin acum din America. Nu m-a lamurit daac vin pe jos sau cu par-avion. Cred ca e plicticos sa fie pensionar. El in loc sa schimbe butelia, sa stea la coada la lapte, face politica.(subl.meu, P.G.)

doctorul 2006-10-17 06:29:31 Goma Am scris si eu in FORUM in diverse ocazii,despre Goma.Apare asa,pe neasteptate,da subiecte de discutii aprinse intre aceleasi personaje,in care exceleaza prin prezenta Raquel,apoi se aterne iarasi linistea,pana-n "ciclul"urmator. Curios.

(...)

NITOI OVIDIU2006-10-17 08:01:12 PAUL GOMA

ROMANIA TREBUIE SA INAPOIEZE FAMILIEI GOMA TOATE DREPTURILE FURATE . TREBUIE SA INCEAPA REPARATIILE MORALE SI MATERIALE FATA DE ACEASTA CONSTIINTA A NEAMULUI ROMANESC. ESTE O RUSINE PENTRU CETATENII ROMANIEI SA AVEM REFUGIATI POLITICI IN ACEST MOMENT.

ionion 2006-10-17 08:56:59 Romania bolsevica niciodata nu-l va recu-

noaste pe Goma - si este gata sa intre in EU aceasta tara Romania. Pacat Romania ca te lasi tarata in ciorba bolsevico-securista instaurata si continuata si dupa 2005.

Tzepelica2006-10-17 09:15:17Am o propunere Sa se puna de o comisie, dupa modelul "Tismaneanu", care sa analizeze/argumenteze pataniile domnului Goma sub comunisti. In fruntea careia sa fie numit Plesitza, bineinteles. In felul asta, se respecta procedura damboviteana.

Ernest Fetcu 2006-10-17 09:15:44 paul goma

"Insulta "adusa de dl.Goma statului comunist si genialului sau conducator continua si astazi la noua generatie a cripto-comunistilor. Ei continua sa priveasca masura luata de Ceausescu ca ceva just, deoarece ei continua sa priveasca imaginea Romaniei in lume identica cu propria lor imagine.

sucamoromete 2006-10-17 09:54:24 lui Goma

Imi amintesc de poezia ta "Pamant de flori", parca, publicata in zilele cutremurului in contemporanul, daca nu ma insel....daca ramanei la poezie cred ca ai fi avut viitor.... asa insa cred ca este bine sa consulti un doctor...(subl.me, P.G.)

Codrea 2006-10-17 10:02:11Prea devreme...

Situatia în care se află scriitorul si militantul pentru drepturile omului Paul Goma nu exprimă altceva decât o realitate pe care refuzam cu obstinație să o percepem de ceva ani încoace: aceea că în România s-au schimbat extrem de puține lucruri, iar schimbările -atâtea câte sunt- au fost mai degrabă simulate, doar pentru a adormi vigilența lumii occidentale. Traian Băsescu nu este altceva decât extensia în actual a vechiului sistem, pus în incomoda, contorsionata poziție de a se preface altceva decât este. Oameni precum Paul Goma, îi displac profund fiindcă îi readuc în memorie detaliul că pot, iată, exista printre români si atitudini verticale. Iar verticalitatea, înspăimântă pe cei veșnic aplecați! Demersul lui Goma păcătuiește deocamdată prin momentul prea timpuriu în care sosește: România se găsește de abia în zodia fostului etc...

evreu mandru din israel 2006-10-17 10:22:42 (...) Nu recomand si nu condamn nimic, mentionez numai faptul ca citind comentariile de pe forum am impresia ca fara retrocedarea cetateniei lui Goma, Romania nu e Romania. Asa ca m-as astepta sa vad demonstratii pro Goma, la fel cum erau in SUA demonstratii contra razboiului in Vietnam si in Israel demonstratii contra guvernului din cauza evenimentelor petrecute in Sabra & Shatila in 1982.

Eu nu as participa la asa o demonstratie din doua motive simple -

1. Nu sunt cetatean roman, asa ca nu ma bag in chestiile altora, le am cu varf si indesat pe ale mele.

2. Antisemitismul lui Goma la batranete, ma impiedica sa le fac o mitzva sotiei si fiului. De fapt singura mitzva la care mai sunt dispus e pru urvu, chiar fara consecinte evidente. (subl. mea, P.G.)

gili 2006-10-17 10:27:29 (...) Iliescu a ruinat Romania, dar nu cu inte-

lectuali, poate cel mult cu "colegii mei academicienii" cum zicea o binecunoscuta clasica care nu mai este in viata, n'asa? Problema care se pune este aceea ca Romania are nevoie mai mult decit oricind de repere morale, de caractere . Ori Goma este un astfel de reper, care ar putea indamna fie si la actiunea pe care o reclami, n'asa?

ursu livia 2006-10-17 10:34:45 DOVADA,IN ROMANIA COMUNIS-TII DECID.Orice comentarii sunt de prisos.Paul Goma va fi intotdeauna dovada vie a existentei securism-comunismului in Romania.

Oricate poleiri vor fi, oricat de mult s-ar" reforma " legislatia romaneasca si justitia romaneasca daca acestea nu sunt insotite si de fapte reale, ele raman ca o incercare marsava de pacalire a UE cu intentia tipic comunista de inducere in eroare a Parlamentului european si a tuturor vest europenilor. Comunistii actuali, aflati in toate structurile statului actual roman, doresc doar compromiterea democratiei vest europene. Oricine s-ar ridica cu vocea sau cu fapta impotriva practicilor securist-comuniste actuale vor suporta politica politica securist-comunista actuala. Paul Goma va fi in continuare marginalizat si dispretuit intr-o tara ocupata de comunisti.Il imploram pe Paul Goma sa-si foloseasca scrisul sau cuvantul pentru a-i ajuta pe romani sa fie eliberati de ciurma rosie. Sunt mii de oameni in tara care ii vor fi alaturi si care vor vedea prin recunoasterea drepturilor fundamentale ale d-lui Paul Goma, recunoasterea propriilor lor drepturi. Este insuportabil si ingrozitor sa fii terorizat si batjocorit atat timp cat doresti pentru tine si neamul tau libertate si democratie. Ziua aveti toata consideratia si respectul meu, pentru ca d-tra va doriti sa fiti o presa libera si occidentala pentru noi,toti romanii. L.

sarkizian2006-10-17 09:48:32 Pt.Nitoi Ovidiu: Mai nitoi,Paul Goma nu sta la paris pentru ca este dezident, sta in speranta ca va primi ceva despagubiri de la romanika si sa traiasca bine merci acolo. Daca ar fi doar Paul Goma nedreptatit asi zice. aca paul Goma este un adevarat dezident, nu lupta doar pentru dreptul lui, dezidentii lupta pentru drepturile tuturor. A fondat paul Goma la paris o asociatie a romanilor care li sa furat indentitatea? NU? Atunci nu este un dizident. Goma si cu regele sau luptat doar pentru drepturile lor,iar noi sa fim alaturi de ei,multam nu

ionion 2006-10-17 10:39:13

a zis tovarasul colonel Pantelinescu alias sucamoromete ! Ura si la gara ! La 2006-10-17 09:54:24, sucamoromete a scris: > Imi amintesc de poezia ta"Pamant de flori", parca, publicata in zilele cutremurului in contemporanul, daca nu ma insel....daca ramanei la poezie cred ca ai fi avut viitor....asa inasa cred ca este bine sa consulti un doctor... (...)

Ce pot sa mai adaug Livia ? ai dreptate ! Jos cu comunistii ! ndc (...)Trebuie infiintat frontul pentru eliberarea Romaniei ! si asta pana la 1 Ianuarie 2007.

dan toader 2006-10-17 10:47:17 ungiureanu, marea dezamagire

Ungureanu este ministrul care m-a dezamagit cel mai mult. ma asteptam la un tanar care sa dovedeasca ceva atasament fata de romani. in fapt s-a dovedit un soi de geoana. pacat.

roy 2006-10-17 11:05:47 (...) Goma trebuie respectat pentru faptul ca

avut curajul (pe care foarte putzini l-au avut) sa faca ce a facut in timpul comunistilor. Si cred ca statul roman daca vrea sa faca o figura onorabila, ar trebui din proprie initiativa sa-l repuna in drepturile sale. Insa... este un tip artzagos, universul lui se rezuma la el insusi, cauta nod in papura din orice si intra in detalii care nu pot fi urmarite de altzii, pierzand linia centrala. Cat despre jurnalul lui pe internet este un monument de ura si de discordie. M-as fi asteptat de la el la mai mult. (...)(subl. mea, P.G.)

[Iată-l și pe “Roy”, alt paznic la Poarta Templului. De mirare că nu s-a manifestat “Oriana” - pe lângă “Evreu mândru din Israel” (și mai cum?), “Sarkizian”, “Moș Gheorghe” (sic-sic)]

Katty 2006-10-17 12:16:45 Adrian v.D. a scris: >...recunoaste pe cei 22 de milioane de cetateni romani care au ramas in tara pana la revolutia-lovitura> Unde reiese din scrierile lui Goma ca face abstractie de suferintele romanilor ramasi in tara ? > 1-Talentul sau este nerelevant(...)>3-Renuntarea sa-din start-in ciuda carismei sale deosebite...>,(...)L-ai fi vazut pe Goma coleg de senat sau de camera deputatilor cu fostii calai comunisti ? Dar tu, tu cu ce te-ai implicat in viata politica post decembrista ca sa sa-l judeci pe Goma ? Dar poate domnul Coposu a facut <cererea>,pentru tara,nu pentru nedreptatea comisa lui. Ce cerere a facut Coposu ? Si daca Coposu a esuat in mlastina post decembrista , l-ai fi vrut si pe Goma sfisiat de hienele politice ? (...)Vorbesti din inertie. Acele sute de mii de victime ce n-au apucat revolutia in mare alor majoritate nu l-au cunoscut pe Goma ca disident decit doar de la Europa Libera si nu din scrierile sale devenite accesibile doar dupa revolutie. Si nici atunci toate. Noroc cu internetul ca altfel nici astazi multe dintre scrierile sale nu ar fi fost cunoscute publicului. Din cum pui problema, sigur nu l-ai citit pe Goma. (...)

*

Comentarii la “Nevoia de Goma” de Liviu Cangeopol:

Valentin Costin 2006-10-16 23:23:08 Articol foarte bun ! Opinii dure-ros de adrevarate!Nu stiu daca România este o tara libera! Nu stiu daca cei care o conduc, actioneaza în interesul national. Se pare ca nu, astfel explicându-se toate actiunile (inclusiv în ce-l priveste pe marele român Paul Goma). Ideea lansata în anii '90, ar fi bine sa se reia (daca Paul Goma ar accepta), anume, ca scriitorul sa candideze la presidentia României peste 2 ani.

Ce formatie politica are curajul sa-i propuna si sa îl sustina?!

Ciufulici 2006-10-16 23:29:39 (...) Locul domnului Goma este intre legislatori, ca reper moral si etic de desavarsire romanasca. Iar papsuca veninosului broscoi brucanian nu are ce cauta in Senat, caci existenta lui spurca ideea de dreptate si pe cea de democratie.

ahoo2006-10-16 23:47:34 goma este util in felul sau chiar daca nu face nimeni comisia cu goma presedinte asta le va zice de la obraz multor lepre ceea ce si merita

mikele durul 2006-10-17 00:04:24 Lui Basescu :Reparand nedreptatile la care a fost supus Paul Goma de-a lungul anilor, Traian Basescu ar da dovada de inteligenta Daca toate mustele ar face miere!

S.Stefan 2006-10-17 01:17:42 Să ne cinstim adevărații opozanți si să-i reintegrăm în drepturile lor! Cât mai repede, cu atât mai bine! Si dacă trebuie o forță colectivă, atunci hai să ne aliem: PENTRU PAUL GOMA. românul care nu a trădat România! Vă dați seama?! Un Pacea care numai cu leafa de securist nici într-un caz nu putea aduna averea ce i se restituie si care a trădat România, oricine, orice ar zice, pentru că nici într-un caz nu doar pe Ceausesti i -a trădat, ci tot sistemul: fii bine a făcut! Dar ORICUM AI ÎNTOARCE PAUL GOMA A FOST TRADAT, A FOST FURAT, A FOST EXILAT. si de ce i se refuză repunerea în drepturile sale legitime? Pentru că la noi încă tot DANA ori FELIX si TIMPANELE NE CONDUC? RUSINE SA NE FIE TUTUROR CARE NU MISCAM UN DEGET PENTRU A SE FACE DREPTATE CELOR OMORĂTI; DISTRUSI ORI EXILATI!

*

Evenimentul Zilei 12 Octombrie 2006

Goma, neinvitat la conferinta diasporei

Ministerul de Externe nu l-a invitat pe fostul disident anticomunist Paul Goma, care in prezent locuieste la Paris, la Conferinta Comunitatilor Romanesti din Europa, eveniment ce va avea loc la sfarsitul acestei saptamani la Palatul Parlamentului.

Mihai Gheorghiu, secretarul de stat pentru romanii de pretutindeni, a afirmat ca Goma "are o atitudine speciala relativ la reprezentantii autoritatilor romane" si ca, desi din partea Romaniei exista o atitudine deschisa, pentru acest eveniment nu i-a fost facuta o invitatie.

Circa 190 de romani din tarile europene au fost invitati la conferinta diasporei, fiind selectati de MAE pe baza eforturilor depuse in ultimii 16 ani pentru mentinerea identitatii religioase si lingvistice a celor plecati din tara.

*

PAUL GOMA ASTEAPTA SA FIE REPUS ÎN DREPTURI

Scriitorul Paul Goma îi cere presedintelui Traian Băsescu să-i restituie drepturile cetățenești care i-au fost retrase în urmă cu 30 de ani. Paul Goma precizează că el nu va face nicio cerere pentru a-și recăpăta cetățenia română, considerând că aceasta trebuie să-i fie redată de către statul român, ca reparație morală.

Scriitorul stabilit în Franța, care a fost una din vocile puternice ale exilului românesc în perioada comunistă, îl critică vehement pe Traian Băsescu, pe care îl suspectează că ar fi la originea dezinteresului manifestat în țară față de problemele sale. Goma vorbește despre un apel redactat în favoarea sa, și adaugă faptul că "în condiții nedemne de un stat care bate la poarta Europei: boicot, blocaj din partea presei scrise și audiovizuale, bănuim: ca urmare a directivelor primite de la Puterea Politică din România al cărei suprem reprezentant sunteți - au aderat la acest Apel peste 300 persoane".

Paul Goma își mai exprimă nemulțumirea pentru că nu a fost acceptat în comisia pentru analiza comunismului, în care presedintele ar fi inclus în

schimb "notorii «rezistenți(doar)-prin-cultură», profund analfabeți în materie de Istorie a României".

Sursa: Antena 3

*

SCRIITORII CER CETATENIE ROMÂNĂ PENTRU PAUL GOMA

Sistemul comunist a alungat din țară multe valori și reale talente artistice. Unul dintre renegații comunismului a fost Paul Goma, un cunoscut scriitor român, care a făcut, însă, carieră în Franța, unde s-a refugiat ca exilat politic, asemenea altor confrăți. În anul 1956, Paul Goma era student al Facultății de Litere. Nimic special până aici. Paul Goma era fli scriitor, iar creațiile lui nu se încadrau în standardele comuniste. De aceea, Rectoratul Universității București a considerat că era cazul ca tânărul autor să fie reancorat în realitate, ca urmare, el va fi arestat, judecat și verificat de Securitate.

Odată scăpat din infernul închisorii, Paul Goma a fugit în Franța, pierzându-și, astfel, cetățenia română și fiind obligat să ceară azil politic. În toți acești ani, Goma a luptat, de la distanță și cu armele caracteristice unui creator literar, împotriva comunismului. În prezent, după atâția ani, cinci colegi de breaslă, din România, au văzut că, din Pantheonul literaturii române lipsește un personaj important. În consecință, Dan Culcer, Ovidiu Nimigean, Flori Stănescu, Mircea Stănescu și Valeriu Stan au inițiat un "apel", în vederea recuperării cetățeniei române, atât de către Paul Goma, cât și de familia acestuia. Ideea a venit la împlinirea a 50 de ani de la primele anchete comuniste asupra lui Goma.

Comentarii:

ROBINSON, P. GOMA .Rrebuie repus in drepturi prin decret presidential si cu interventia lui V. Tismaneanu care stie cel mai bine cat a avut de suferit P. Goma . Postat pe: 2006-09-10 la ora 13:09

axus, P Goma E un lucru elementar ca Paul Goma sa si recapete cetate-
nia romana. Merita cu prisosinta dupa tot ce a facut impotriva comunismului.
Mai bine mai tarziu decat niciodata.

andro_mariana, OARE DE CE?

Intr-adevar Paul Goma este printre putini scriitori romani care au avut curaj sa plece si sa scrie despre Romania comunista.Totusi la intoarcerea in tara el a continuat sa jigneasca si sa spuna niste adevaruri despre anumiti scriitori, de aceea unii colegi de breasla au inceput sa-l ocoleasca. Asa se vede ca il sprijina scriitori care nu prea sunt cunoscuti: Dan Culcer, Ovidiu Nimigean, Flori Stanescu, Mircea Stanescu, Valeriu Stan. Oare de ce?? Postat pe: 2006-09-10 la ora 15:09

MALAXA, Nu in Europa !

Scriitorul Paul Goma are inca AZIL POLITIC in Franta ! Este posibil ca Romania cea liberala sa intre in U.E. cu un scriitor ce are azil politic ? Cred ca nu ! Pana la "rezolvarea" cazului Goma (cu despagubiri si scuze din partea Presedintelui si a Uniunii Scriitorilor), NU ROMANIEI IN U.E. Postat pe: 2006-09-10 la ora 17:09

Popa Gabriel, p_g pentru Paul Goma

Este roman?... Da - Da! Deci trebuie sa depunem toate eforturile, ca acele pagini goale din istoria Romaniei sa fie scrise...

Un roman care nu mai stie pe cine are mai aproape, pe cine sa mai creada?... Daca va indepartati sotii, parintii, copiii, nepotii, prietenii, cum credeti ca vor reactiona??? Postat pe: 2006-09-15 la ora 00:09

Radu Negrescu-Sutu îmi transmite ce spune Vocea Boborului despre mine pe forumul Altermedia :

3 Rezultate la "A TREIA SCRISOARE A LUI PAUL GOMA CATRE TRAIAN BASESCU"

toni :

October 17th, 2006 at 1:55 pm

Oare Pacea a facut vreo cerere sa i se dea cetatenia si sa fie repus in drepturi (inclusiv o avere de 3 milioane \$ stransa din salariul de securist) ? Sau "prietenii" lui au facut cererea pentru el ?

vocea_poporului :

October 17th, 2006 at 9:28 pm

pacepa a fost un patriot, pe cand goma a fost un anti-roman si anti-semit. cat a fost la americani, pacepa nu am auzit sa fii demigrat romania sau sa o vorbeasca de rau pe cand goma asta a facut, a improscat cu noroi tot ce insemna romania, din strainatate aparat de prietenii lui "dizidenti" ca si el, de fapt salariatii CIA si ai americanilor si ai Europei Libere. si nici acum goma nu se potoleste. arunca cu gunoi in cultura romana, in istorie si in marii oameni pe care ii mai are tara asta, doar pentru ambitile lui meschine. ce ar vrea acum, sa i se deie miliarde de dolari ca a fugit din tara si s-a dat de partea occidentalilor?

[Ce-o(r) să-i facă ăstuia "Roy" sau/și "Evreu mândru..."! Nu era suficient că este prostalău de-acasă, dar și-a ales un pseudonim de mai mare râsul: "Vocea Poporului"]

toni :

October 17th, 2006 at 10:21 pm

Goma sta in gatul evreilor si a slugilor lor in urma dezvaluirilor crime-
lor facute de evreii bolsevici in perioada iunie 1940 , momentul retragerii din
Basarabia , si pana la 1941 cand Maresalul Antonescu a ordonat "Romani ,
treceti Prutul". Goma fiind basarabean a cunoscut bine situatia de la membrii
mai varstnici ai familiei sale . A sintetizat totul in cartea sa "Saptaman Rosie"
ce poate fi gasita in format pdf pe site-ul sau : <http://paulgoma.free.fr/>

Evreii ar fi vrut sa tot povesteasca de "crimele romanilor" impotriva
natiei lor, dar dezvaluirile lui Goma le-a mai taiat din avant . De fapt nu sunt
chiar dezvaluiri pentru ca sunt lucruri stiute de toata lumea, numai ca "toata
lumea" , fie din frica , fie din oportunism se face ca le-a cam uitat . La retra-

gerea din Basarabia , armata romana a primit ordin sa nu traga nici un foc de arma . Evreii bolsevici au profitat de situatia asta si au atacat armata si civili in retragere chiar si cu foc de mitraliera . Unele estimari vorbesc de 10.000 de soldati morti in aceste imprejurari . Tot Goma a vorbit si de slujba de blestem impotriva poporului roman facuta la Sinagoga Centrala din Bucuresti de evrei, la cateva saptamani de la retragerea din Basarabia .

Cum spuneam multi se prefac ca nu stiu sau ca au uitat aceste lucruri , fie din frica fie din oportunism . Dar in acelasi timp , din cauza prestigiului lui Goma nici nu indraznesc sa-l atace prea rau pentru ca se fac de ras .

Goma explica violentele asupra evreilor ca o masura de razbunare a romanilor si asta ii infurie pe evrei si pe slugile lor .Totusi unii 'telectualii au mers pana acolo cu tupeul incat l-au atacat pe Goma. Unul este un scriitor de care n-am auzit pana acum , cu nume unguresc , Laszlo nustiucum care cere pedepsirea lui Goma in virtutea legilor anti-negationisti .

Altul este Nicolae Manolescu care pentru a obtine un post de ambasador la UNESCO a facut o manevra foarte dubioasa . L-a acuzat pe redactorul sef de la "Viata Romaneasca" de anti-semitism pentru ca a publicat dintr-un jurnal al lui Goma . Toata tarasenia a fost dezvaluita in revista "Puncte Cardinale" :

Ovidiu Nimigean semnalează *Romania literară*, nr. 41, 13 oct. 2006, pg. 32 unde sub "semnătura": *Observator* există următoarea punere la punct:

Neadevaruri in legatura cu Goma

Circula in legatura cu Paul Goma unele neadevaruri pe care elogiatorii sai inflamati le preiau fara discernamint. Publicista Miruna Munteanu scria de exemplu in Ziua din 3 oct.: "Paul Goma traieste tot in exil. Nu a primit inapoi cetatenia romana, retrasa in mod samavolnic in 1977. Nici statutul de membru al URSS, retras abuziv in acelasi an. Nu a primit nimic." Si inca mai apasat: "... rusinosul episod al excluderii lui Goma din URSS. O alta nedreptate nereparata pina azi."

Cronicarul nu stie in amanunte care e situatia cetateniei lui P. Goma: i-a fost sau nu retrasa in timpul regimului Ceausescu, in acelasi fel cum i-a fost retrasa, prin decret prezidential, lui Dumitru Tepeneag? Dar ce stie sigur Cronicarul este ca in sedinta Consiliului URSS, din seara lui 22.dec. 1989, una din primele masuri adoptate a fost abrogarea tuturor excluderilor din Uniune care i-au vizat pe scriitorii romani din exil. Toti, asadar si Paul Goma, au redevenit din acel moment membrii ai Uniunii, cu toate drepturile care decurgeau din aceasta calitate. In virtutea acestora i s-a acordat de altfel lui Paul Goma, in 1992, Premiul URSS pentru romanul *Ostinato*, fapt ignorat (chiar fara intentie?) de cultivatorii tezei despre nedreptatea nereparata." Cronicarul le mai aminteste acestora un fapt: in anul 1990 Romania literara i-a publicat lui Paul Goma serialul *Patimile dupa Pitesti*, intins pe vreo 30 de numere ale revistei. Si aceasta tot nerecunoastere sa fi fost, tot "nedreptate nereparata"?

Pot eu să-i răspund lui Manolescu, cel care a scris porcăriile de mai sus, cu mâna dreaptă a lui Dimisianu și cu mâna stângă a lui

Ștefănescu? Firește: nu pot.

Astfel vor rămâne - alb-pe-negru - doar minciunile Uniunii Inginerilor Români, prin președintele ales (la al câtelea congres?): N. Manolescu.

Flori Stănescu îmi transmite:

"Guvernul Romaniei
Directia Relatii cu Publicul
NR.16/ 7398/A 09.10.2006
Doamnei STANESCU FLORI
STR. PETRE DUMITRU, NR. 22, BUCURESTI SECTORUL 3,

Referitor la memoriul dumneavoastra, va facem cunoscut faptul ca a fost transmis, spre competenta solutionare, MINISTERULUI CULTURII SI CULTELOR si MINISTERULUI JUSTITIEI, solicitind luarea masurilor legale ce se impun.

Urmeaza ca, in termenul legal, institutiile sesizate sa comunice Cancelariei Primului-Ministru si dumneavoastra solutia adoptata.

Cu stima,
DIRECTOR,
Oana Marina ISTRATE"

"P.S. [Flori Stănescu] Plicul primit azi poarta pe stampila de trimitere 13 oct., iar pe cea de receptie data de azi - 17 oct."

P.P.S [P. Goma] : Data conceperii răspunsului: 9 oct. Deci, ținând seamă de mersul poștei românești, intervalul 9-17 octombrie (același an, totuși 2006) este cu totul normal.

Însă dacă hârtia a fost emisă-trimisă azi - după apariția în *Ziua* a "Scrisorii a III-a" - și după "aranjarea" din stampilă a datelor, intervalul de câteva ore: 17-17 octombrie a.c., atunci... este cu totul și cu totul normal - în România.

Atât că nu pot produce probe.

(Așa, cam pe seară): Ce rău e când e bine... O stare de rău, cu greață, cu ceață, motivul: singura veste bună după atâta vreme de vești rele. Nu, nu sunt masochist, ci doar... învățat cu jugul. În care trag, în genunchi, ca bivolii - de atâtea decenii, de atâtea vieți.

Miercuri 18 octombrie 2006

E ca și cum ieri aș fi născut. Ei, da: am o stare de lehoză.

Zădărnicie, acesta este sentimentul, acut.

Cu ce, cu cine încerc să dialoghez - antrenându-i și pe prieteni în această Sisifiadă: cu o movilă, cu un deal de nisip? Cu un zid de putre-

gai? Vrei să te apropii, ca să fii auzit, ca să auzi ce îți, eventual, răspunde: tâlpile întâi, apoi gambetele se scufundă în... materie (ce noroc, e doar nisip, nu altceva!), te înnisipezi întreg, până la brâu, până la umeri - dacă nu te zbați să ieși, vei fi înghițit, îngropat acolo...

Asta-așa să fi devenit țara mea? Aceștia-acestea compatrioții - oațele mei/mele, nu neapărat dușmani, nu neapărat indiferenți, nu neapărat neinformați: ca nisipul... mării? Bineînțeles: nu - dovada: ecourile (le spun așa, fiind optimist din fire /sic/) *Apel*-ului, comentariile pe marginea textului cangeopolesc și al "Scrisorii" mele.

Da, bre. Așa e: în ziua (sic) de 17 octombrie 2006 s-a discutat de zor (în *Ziua*) despre *asta*. În 16 octombrie 2006 - cu o zi mai devreme - nu se discutasese despre *asta*. Doar pe internet-dragostea-noastră. Azi, 18 octombrie 2006 nu se mai discută despre *asta*, nici măcar urma,-n praf a bicicletei de ieri nu a rămas: au trecut alte biciclete, a suflat vântul - doar în Bărăgan ne facem veacul - ce să pretinzi de la o urmă (de bicicletă): să rămână eternă? Știi că ești bine?

Știu.

Ca să vezi: o jună-tânără de pe la Pașcani care m-a contactat prin e-mail, cerîndu-mi "un interviu" și căreia i-am răspuns că nu mai fac așa ceva, după ce se miră că *Apelul* semnat de 300 oameni nu atrage atenția, mă întrebă dacă chiar vreau să vin în *această* țară...

Chiar : vreau să mă întorc în țara *aceasta*?

Chiar.

Șapte îmi sunt pătlăgicile. Pătlăgelele. Trei mari, una mărișoară, trei miiici, mici, dar și când or să mai crească, e-he!

Căci nu te pui tu cu gogonelele melele !

Și cu țara ce făceam?

Ce-am avut și ce-am făcut cu calu'.

Joi 19 octombrie 2006

Am lucrat la o serie de răspunsuri cerute de D-na Crângariu. Sper să fie de folos.

Dumnezeu mi-e martor: deși nu mai sunt în relații cu Dorin Tudoran, în virtutea... vechilor apucături (rele!), sufăr când observ că fostul meu prieten se duce în jos prin gazetăria lui - să fie doar alimentară? Dar chiar așa, ar trebui să-i funcționeze ceva care să nu-l lase să se și scalde în conținutul latrinelor, chiar dacă, de nevoie (pentru o buca' de pâne), lucrezi la golitul lor.

Până ieri forumiștii (care nu reprezintă chiar majoritatea... intelectuală a țării - dar care o fi acea majoritate?, cea care se exprimă sub semnătură în presa-noastră-zilnică?) până ieri, ziceam, forumiștii se arătau dezamăgiți de "țintele" lui Tudoran: Cristoiu, Vadim, Merce - dar acesta din urmă nu ca securist, doamne-ferește, el îi zice: "Domnul

Merce”- ieri a ochit ceva-mai-sus și a nimerit ceva-mai-foarte-jos: Bănescu și găozarii lui. Citind textul lui Tudoran, eram neliniștit, fiindcă și eu, când mă pornesc la înfruntare, luat de avânt, risc să cad în trivial, în vulgar, în pe-de-lături. Dar cum fac o critică (prietenească, mă-nțelegi), nu o autocritică, zic și eu, de pe margine: Tudoran ar face bine să-și aranjeze o pauză, un concediu de la *Ziua*. Iar dacă mai revine, este necesar să scrie *altfel*, despre *altceva*.

Altfel...

Un articol de Nicolae Dabija, trimis de un corespondent (pescuit din “Observator”)

"Cat ne costa neUnirea?"

L-am auzit candva pe cineva afirmand: "Viața e atat de scumpă încat nici nu merită s-o trăiesti".

La fel, analistii de la publicația bucuresteană "Cotidianul" încearcă să ne convingă că Unirea Basarabiei la Romania ar fi atat de scumpă, încat nu merită să fie făcută. Ei estimează că Unirea noastră ar costa în jur de 25-30 miliarde de euro.

Scump!, zice cetățeanul de rand al Romaniei, prea scump! Mai bine colo un adaos la pensie sau la salariu!

Căci anume pentru el, om sentimental si cu simțul dreptății, e scris acest "manifest antiUnire", o sperietoare, că uite, domnule, vin basarabeni peste tine si o să se ruineze țara, si atunci ce doresti: o țară Mare si săracă, sau o țară mică si bogată?! Mai bine renunțăm...

Dar cum să estimezi ceva ce nu poate fi estimat în bani?! Dorul, spre exemplu?! Sau Visul?!

Cat ne-a costat, mă întreb, dez-Unirea noastră din 1940?!

Viețile unui milion de basarabeni, care au fost împuscați, care au murit în închisorile de langă Polul Nord, în minele de la Inta si din Kolîma, în tai-gaua fără de margini sau între ghețarii de la Vorkuta, care au fost deportați cu satele si osemintele căroră sunt semănate prin toată Siberia, care au fost nevoiți să-si părăsească bruma de avere, casele, mormintele părinților, trecand Prutul ca să se poată salva, care au rămas, cei care au rămas, fără de limbă, fără de istorie, fără de credință, ele cat costă?!

Cat costă cele peste 1000 de biserici si mănăstiri rase de pe fața pământului sau prefăcute în closete publice (ca cea de la Cetatea Albă), în case de petreceri, depozite, ospicii, ferme pentru vite etc.?!

Cat costă cele cateva milioane de cărți stranse din toate bibliotecile basarabene în 1944 si arse public?!

Cat costă cimitirele noastre arate, monumentele răsluite, cetățile dăramate?

Cat costă Sudul mutilat al Basarabiei, Nordul retezat de pe harta noastră, Insula Serpilor s.a., pământuri dăruite în 1940 de către Stalin Ucrainei?!

Cred că mai mult de 25-30 de miliarde de euro.

Acesti bani trebuiesc ceruți, ca recuperare a unor daune materiale si morale de la Federația Rusă, ca succesoare de drept a statului criminal Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste, si cu ei să se facă UNIREA.

În ultimatumul de la 28 iunie 1940, URSS a solicitat de la Romania Basarabia, iar ca despăgubire ("scodă"), pentru "ocuparea Basarabiei timp de

22 de ani", ea a mai cerut obraznic si partea de nord a Bucovinei.

Noi pentru ocuparea si cotropirea teritoriilor noastre străvechi, pentru decimarea mai multor generații de basarabeni, pretindem o sumă infimă, cele 25-30 de miliarde de euro, bani necesari pentru a fi corectată o greșeală a istoriei.

E de fapt recuperarea unor bani care ne aparțin. Academicianul Petru Soltan, fost director al Institutului de Planificare, iar domnia sa stie ce spune, a afirmat că în perioada 1944-1991 URSS a sustras din haznaua R. Moldova, circa 100 miliarde de dolari. Noi solicităm să ni se restituie doar a treia parte.

Unirea costă prea mult, ne dau de înțeles cei 4 analisti.

La fel ne spunea conducerea de stat si de partid, vă mai amintiți?!, în 1988-1989, că trecerea la alfabetul latin va costa circa 10 miliarde de ruble (aproximativ 14 miliarde de dolari).

Iar revenirea scrisului nostru la alfabetul latin n-a costat nimic. Readaptarea unei masini de dactilografiat la noul "srift" costa 10 ruble si 50 de copeici (e afirmația dlui Mihai Coscodan, pe atunci vice-prim-ministru pe probleme de cultură, sănătate si... alfabet).

Fiecare organizație, întreprindere, redacție etc. a plătit acele 10 ruble si 50 de copeici din fondurile proprii, fără să le mai solicite de la stat.

Cat a costat Unirea din 1918?

A valorat ea oare 25-30 de miliarde de euro?

As! Ea n-a costat nimic. Atunci, la moment.

Pe urmă ea a adus beneficii Romaniei si civilizației europene.

Cați basarabeni de geniu s-au afirmat în perioada interbelică si ulterior?! De la Constantin Stere, la Eugen Coseriu, de la Antonie Plămădeală la Nestor Vornicescu, de la Leonid Dimov la Paul Goma, de la Stela Popescu la Iurie Darie, s.a., s.a.

Poate fi aportul lor estimat în baniș!

În 1939 Romania ocupa alături de Danemarca locul 6 si 7 în Europa după Venitul Național. Si asta pentru că eram împreună.

Solul Basarabiei, considerat de Pirogov si alți savanți pedologi, cu cel mai bogat cernoziom din lume (pe alocuri unele straturi ajungand la 6-7 metri adancime) încă n-a secătuit de tot. țaranul nostru harnic, asistat de o tehnică avansată si de tehnologii performante, l-ar putea face să-si revină.

Într-o perioadă scurtă, roadele acestor pământuri ar putea recupera acele miliarde despre care ni se spune că ar fi necesare pentru salvarea noastră.

Si nu atat pentru salvarea noastră, cat pentru cea a generațiilor de maine, care - izolați de contextul țării si al Europei - nu vor avea parte decat de sărăcie si neviitor.

Destinele urmasilor răzesilor si darabanilor lui Stefan cel Mare care au protejat fruntariile de est ale romanii, dar si ale Europei, costă oare chiar atat de mult, încat acestia să merite să fie abandonatiș! Acest moment al istoriei îmi aminteste de scene frecvente în Evul Mediu, cand persoanelor care locuiau la poalele cetăților li se închideau porțile în nas, din motiv că năvălitorii ar fi prea aproape si ar putea si ei să pătrundă în fortăreață odată cu cei care-si căutau în ea refugiu, si atunci - mesterii, plugarii, zidarii erau sacrificați cu tot cu familii, iar bătălia cea mare, în care se includeau cu uneltele lor pasnice, o purtau chiar dansii.

Am impresia că acum, cand aproape că eram cu un picior pe podul suspendat din fața Cetății, acesta este tras în pripă din fața noastră, motivandu-

se că undeva pe zare se vede praful ridicat de ostile hunilor lui Putin-han.

Dacă în 1918 bunicii nostri ar fi efectuat calcule asemănătoare, s-ar mai fi unit oare cu țara - Basarabia, Bucovina, Transilvania?!

Norocul lor că ei n-au avut parte de "analisti".

Dar cat i-a costat pe rusi ocuparea din 1940 a Basarabiei!

S-au speriat cumva dansii de "pierderile" pe care le-ar fi putut suporta, dacă tancurile lor ar trece Nistrul în astălalță parte?!

Admit că Unirea Basarabiei cu Romania ar putea să prețuiască cateva zeci de miliarde de euro.

Acești bani (dacă am ajuns la bani) vor putea fi recuperați în cațiva ani din sumele enorme pe care R. Moldova le plătește pentru întreținerea ambasadelor parazitare, pentru salarizarea ministerelor inutile, a enormului aparat administrativ și represiv (securitatea, armata, internele) etc.

Basarabia va putea recastiga banii necesari investițiilor alocate pentru eruropenizarea ei prin poziția geostrategică în primul rand, de care vorbește și eseistul Andrei Vartic.

Am citit nu mai țin minte unde un studiu științific care afirma:

"Dragostea face rău sănătății".

E același lucru cu a susține că Unirea costă atât de mult încât nu trebuie făcută.

E un argument pentru lasi.

Sau pentru cei care nu vor să facă ceea ce ar trebui să facă și de la care Dumnezeu asteaptă să facă.

Motivații se vor găsi mereu și suficiente, pentru ca să nu fim împreună.

Iar noi, basarabeni, prin sacrificiul a zeci de generații, avem niste drepturi la care nu putem renunța: dreptul nostru la Patrie, dreptul de a ne afla în aceeași țară cu rudele noastre, dreptul la a fi europeni, dreptul de a ne ști cu lumea civilizată, dreptul de a scăpa de sărăcie s.a.

A estima în bani viețile și destinele unor oameni e o blasfemie.

Ceea ce propun analistii de la "Cotidianul" îmi aminteste într-un fel spusă "patriotică" a lui Stalin care, atunci când i s-a propus să facă schimb de captivi: să-l dea pe generalul Paulus, făcut prizonier la Stalingrad, pentru feciorul său Iacov, care fusese capturat de nemți, ar fi afirmat: "Eu nu schimb un general pe un soldat". La fel unii "specialisti" în ale integrării, par a susține demagogic: "Noi nu putem renunța la UE de dragul Basarabiei".

Iar miile de semnături, care sosesc zilnic pe adresa Forului Democrat al Romanilor din Moldova întru susținerea Inițiativei Băsescu de integrare concomitentă a Republicii Moldova și României în Uniunea Europeană parcă ar vrea să zică: "Dacă voi nu ne vreți, noi vă vrem!".

Pentru că fără de voi, nici noi nu mai suntem noi!"

de Nicolae DABIJA 10/17/2006

Bătrânul Dabija - spun așa, fiindcă și el a făcut parte din generația eroică (a "celor care pierdeau timpul, luptând pentru... limbă..."), vorba lui N. Manolescu). La un moment dat, supărat pe nu mai știu ce gafă - de parcă eu nu făcusem... - am scris cuvinte rele despre Dabija. Și uite: și el - ca și Vartic - se ține drept în ciubote. Laudă lui, laudă lor. "Bătrânii" mai păstrează ceva din "etica politiciii" (sic), fiindcă junii-tineri, visează doar să treacă ei Prutul, la București - eventual Oceanul, la

New York - ce se va întâmpla cu "Moldova": îi doare-n cur! De parcă ar fi regăteni; mai rău: ardelenii din ceia, fără de memorie... Din câte îmi dau seama (eu, atât de puțin informat cu ceea ce se mai scrie acasă), Dabija este întâiul care se reazemă pe despăgubirile pe care ni le datorează Rusia pentru atâtea decenii de ocupație și de jaf. Scriam eu - oare - altceva în Programul electoral din 1995?

După știrea-informația mea, iată doi oameni normali care judecă normal o situație profund anormală. Vartic și Dabija.

Vineri 20 octombrie 2006

O serie de texte din presă Flori Stănescu îmi trimite, din *Cotidianul* de azi, 20 octombrie:

Goma are dreptate! Liviu Antonesei

Obstinația autoritatilor noastre de a nu-i reda, din oficiu, cetățenia română este absurdă și contraproductivă.

A fost dat publicității un Apel, semnat de aproape 400 de persoane, multe fiind nume de referință ale vieții publice bastinase și ale diasporei, referitor la redarea cetățeniei române lui Paul Goma, cel mai important disident anticomunist român, scriitor tradus în nenumărate țări, iar după 1990, publicat aproape integral și în țară. Apelul a fost trimis autoritatilor în drept, de la Președinție la Ministerul Justiției, dar a rămas fără ecou. Sau aproape, pentru că un telefon a fost dat de cineva de la Justiție, prin care se sugera că Paul Goma trebuie să solicite personal redarea cetățeniei. Între timp, scriitorul s-a adresat public președintelui, arătând motivele pentru care nu va solicita niciodată acest lucru. Și, de fapt, Goma are dreptate! Cetățean român prin naștere, detinut politic și disident român, scriitor în limba română, Goma nu a renunțat niciodată la cetățenia română. Aceasta i-a fost rețrăsită abuziv de regimul comunist, care se credea etern, dar s-a dovedit trecător, după expulzarea sa din țară, în 1977. Mai mult, Goma este fără nici o cetățenie, refuzând oferta președintelui Mitterrand de a deveni cetățean francez, „la pachet” cu scriitorii Julio Cortázar și Milan Kundera.

Nu este prima dată când instituțiile românești procedeau greșit cu Goma. În ianuarie 1990, reformata Uniune a Scriitorilor, cu disidentul Mircea Dinescu în frunte, nu a procedat la minimul gest reparatoriu al reprimirii lui Goma în URSS, deși au fost acceptați sute de membri noi într-o lună. *Pe vremea CDR, am mai semnat un Apel pentru redarea cetățeniei române lui Paul Goma, rămas fără efect. (subl. și mirarea mea, P.G.)* Și asta deși i-am explicat dlui Valeriu Stoica nu doar avantajele „de imagine” ale gestului, ci și absurditatea legii aborigene a cetățeniei. Dacă este normal să solicite personal cetățenia română cineva care nu a avut-o vreodată ori care a renunțat din proprie inițiativă la aceasta, este cu totul absurd și chiar jignitor să pui pe cineva caruia i-a fost rețrăsită abuziv să procedeze astfel. Dl Stoica pare să fi înțeles, dar m-am înșelat, legea a rămas aceeași, iar Goma - apatrid în continuare. Ce se poate face? Fie modificarea în regim de urgență a legii, ca să scapăm de această rusine juridică, de neîntâlnit altundeva în lumea civilizată, fie elaborarea unei legi speciale, referitoare la cei privați abuziv de cetățenie. Paul Goma este cazul cel mai spectaculos, din păcate nu și singurul! Ar

fi trist sa intram in Europa cu asemenea poveri atirnite de regimul comunist, cu astfel de datorii neachitate, cu asa continuitati procedurale suspecte. Ar fi si aceasta o proba a desprinderii de comunism si de condamnare a abuzurilor si a crimelor acestuia.

Ia te uită: Liviu Antonesei, cel care, nu numai că semnează Apelul de acum, trecînd sub tăcere... tăcerea lui de vreun septenal, dar vorbește de un Apel de pe vremea CDR! Oi fi eu bătrîn, memoria îmi joacă feste /din ce în ce mai... manifeste, dar chiar așa? Când a fost inițiat un alt "Apel pentru redarea cetățeniei" mele?

Mircea Stănescu îmi trimite un text din *Jurnalul Național* de ieri, 19 octombrie:

Dreptate - Goma ii scrie presedintelui
17 Octombrie 2006 de Adrian Vaduva

Paul Goma anunta intr-o scrisoare deschisa adresata presedintelui Traian Basescu ca, desi nu va face nici o cerere pentru a capata cetatenia romana, considera ca este timpul, la 17 ani de la Revolutie, sa i se restituie "drepturile civile, morale, materiale" pe care statul i "le-a furat" in 1977-1978.

Scriitorul, stabilit in Franta, a declarat ca in urma cu sase luni a acceptat propunerea lui Vladimir Tismaneanu de a face parte din comisia prezidentiala de analiza a comunismului, cu conditia sa i se restituie cetatenia romana si sa primeasca reparatii morale si materiale pentru ca "a luptat pe fata – si a fost intemnitat – pentru drepturile omului in Romania dinainte de 22 decembrie 1989".

Potrivit lui Goma, citat de Mediafax, presedintele nu a raspuns acestor conditii si nici nu l-a inclus in componenta comisiei, ci a pus in loc "notorii «rezistenti(doar)-prin-cultura», profund analfabeti in materie de Istorie a Romaniei".

Flori Stănescu trimite al doilea răspuns oficial:

PARLAMENTUL ROMANIEI - CAMERA DEPUTATILOR

Directia pentru Comunicare, Presa si Relatii Publice

Serviciul pentru Audiente si Petitii

Bucuresti, str. Izvor nr. 2-4, sector 5, tel. 402 14 70, fax 402 14 69

Bucuresti.....

Nr. 54 C/31467/1970/2006

Catre,

FLORI STANESCU [...]

Va facem cunoscut ca petitia dvs. adresata Camerei Deputatilor a fost inregistrata la nr. 54C/31467/1970/2006.

In urma examinarii continutului aceasta a fost transmisa COMISIEI PENTRU DREPTURILE OMULUI, CULTE SI PROBLEMELE MINORITATILOR NATIONALE, a Camerei Deputatilor.

Cu stima,

Sef Serviciu,

TUDOR GEANGOS

GT/GF

Data 11.10.2006

*

“...țara asta e guvernata de proști. Chiar ati vrea să veniți aici, în România?”

Sunt cuvintele unei eleve de 17 ani. Nu știam că este atât de fragedă, copila, mie nu-mi mărturisise vârsta. “Conversase” cu Flori Stănescu.

Chiar de nu aveam știre de vârsta ei, întrebarea - mai degrabă retorică - mă tulburase. Mă lucrează, în continuare, de două zile.

Chiar aș vrea să... vin în România? Cum să nu vreau!

Dar-însă-totuși.

Piedeca va fi nu vrerea sau refuzul meu de a merge în România - ci timpul cerut de... hotărîrea *lor*: prea lung, insuportabil de lung pentru mine, la vârsta pe care o am.

Pe așteptare, pe nerăbdare, pe pierderea săritei lucrează și tovarășii noștri. Nu vor să spună: «Nu», Doamne-fereste, dar o vor lungi, târâi, lungi, prelungi... Până moare Goma! În acel moment vor putea da din coadă a satisfacție câinească:

«L-am înfrânt! L-am avut! L-am pus cu botul pe label!»

Ăștia, utemiștii (le zic așa, în continuare, chiar dacă adevărul este că, în prima perioadă komsomoliștii locali își spuneau uteciști) sunt demnii fii, nepoți ai taților-bunicilor lor: analfabeți abia știind să iscălească primirea salariilor grase, a primelor supragrasede securiști din prima generație. Ăștia au învățat carte, au învățat să-și sufle nasul în batistă - ba chiar să poarte ochilari, ca Ungureanu! - dar viclenia tot groasă le este, tot noroioasă.

Ce, credeam eu că mă pun cu Ei, Puterea? Cu ei, alcătuitoarii Noii Elite, cum spunea Ulici - și nu glumea... - nici eu când o numeam: elita drojdiei - ? Eu, singur-singurel împotriva Tancului Puterii? Ce eroare! Îmi merit soarta.

Aflu, dintr-o recenzie de Vladimir Alexe a unei cărți despre infiltrarea disidenței poloneze, lucruri pe care nu le cred: că și Mazowiecki, și “Bolek” (Walesa) ar fi fost... semnatari de angajamente... Cred însă - chiar dacă se va dovedi minciună - că Geremek era... omul securității (KGB-ului). Argumentul meu este simplu, recunosc: antipatia (altfel violentă) pricinuită de declarația lui Geremek la puțin timp după primirea Poloniei în NATO: “America a salvat de două ori Polonia; o dată de nazism, a doua oară de comunism”. Declarație perfect iresponsabilă în gura unui istoric (dar ce, Ungureanu nu-i istoric? Zoe Petre? Pippidi? Onișoru?)

Sâmbătă 21 octombrie 2006

Ana Blandiana afirmă într-un interviu - transmis de Liviu Ioan Stoiciu - că o acuz pe nedrept "în pamflete" de a fi participat, ca membru al Consiliului Uniunii Scriitorilor la excluderea mea din aprilie 1977.

Dacă ar mai fi trăit Marin Sorescu, s-ar fi debarasat de o asemenea întrebare-bănuială (că ar fi participat și el la o porcărie) prin legenda:

«Las-o-ncurcată...»

Înțelesul - adânc - al îndemnului sorescian vizualizat ca un zbor agasant-amenințător al unei albine în jurul capului său ar fi: «Să nu mai vorbim de asta (porcăria), să trecem la altceva (la faptele mele bune, de arme...)» - abia în ultimul rând "explicația" că asta fusese, în sensul adevărat al termenului "încurcată" (și încă rău de tot, de n-o mai descurcă nici dracul - apoi cine are interesul să o lumineze acum, după atâta amar de timp?).

Dar să vedem pasajul întreg:

"Pravalia culturala" (<http://www.pravaliaculturala.ro>), Cornel Mihai Ungureanu:

[Întrebare]: Paul Goma povestește cum a fost exclus din Uniunea Scriitorilor (în 1977, în timp ce era închis în arestul Securității de la Rahova) de către conducerea Uniunii, din care făceau parte, între alții: Nicolae Manolescu, Ana Blandiana, Stefan Augustin Doinaș. Cum a decurs acea ședință? Ce cale ați ales și ce ați simțit atunci față de alegerea respectivă? Ce simțiți acum?

[Răspuns - Blandiana] : Nu numai că nu am participat la acea ședință, dar nici până azi nu am reușit să aflu cum s-au petrecut lucrurile. Nici în *Culorile curcubeului* [**Culorile curcubeului** este titlul - greșit - al ediției Humanitas, iunie 1990, și nu avea ca anexă "dosarul de la CNSAS"] nici în dosarul Goma de la CNSAS, publicat ca anexă în ultima ediție a cărții ["ultima ediție" poartă titlul - corect: Culoarea...], nu există referiri la numele care apar frecvent doar în pamfletele din ultimii ani. În ceea ce mă privește, nu am amintiri personale legate de acel moment, dar nu știu dacă aceasta se explică prin faptul că nu am fost prezentă la acea ședință, sau că nu aveam dreptul să fiu prezentă (nu am reușit să găsesc în vrayștea arhivei Uniunii Scriitorilor data când am fost aleasă în Consiliul format din 90 de membri), sau, pur și simplu, excluderea lui Paul Goma din Uniunea Scriitorilor a fost nu rezultatul unui vot al scriitorilor, ci al unei hotărâri de partid comunicate pur și simplu. Vestea am aflat-o mai târziu de la Radio Europa Liberă și cred că am interpretat-o în acest fel: dacă ar fi fost vorba de o ședință și de o votare, s-ar fi produs o agitație despre care s-ar fi auzit, aș fi aflat detalii, s-ar fi vorbit. Era perioada în care la Uniunea Scriitorilor se vota secret și cădeau automat la vot scriitorii membri în CC sau în Marea Adunare Națională. Era o realitate cunoscută și comentată de toată lumea. Ar fi fost un risc pentru putere să supună problema discuției scriitorilor și să se expună unui vot negativ.

Foarte bine. Ana Blandiana face trimitere la ediția Polirom 2005 (dar, ciudat - și grăitor! - citează titlul - greșit - al cărții, cea/cea topită de Liiceanu în 1992!), unde textul scris în primele luni ale anului 1978 era scurtat (însă marcate suprimările), re-cules de mine, pentru internet... Iată, nu mă întreb: de ce Ana Blandiana, “colega” mea nu a consultat, nu doar prin... citarea titlului, prima ediție în românește: cea de la Humanitas: s-ar fi crezut silită să spună că... nu o găsisese, atunci, în 1990? Pentru că o trimisese la topit Liiceanu?, cu încuviințarea Monicăi Lovinescu?, cu complicitatea Gabrielei Adameșteanu? De ce nu s-a “abătut” asupra ediției de la Biblioteca Familia, din 1993 (care corectat titlul: **Culoarea...**, nu **Culorile...** - chiar dacă nici aceasta nu a avut... noroc cu distribuitorii... Răspunsul este: **fiindcă pe Ana Blandiana nu o interesa ce scrisesem eu despre acel an, 1977, la scriitorul român, ea avînd alte treburi, încă de pe atunci** (voi reveni).

Chiar așa, scurtat, textul din ediția Polirom este limpede în ceea ce privește excluderea - pag. 225, cap. III “14 aprilie”:

“ (...) Pe la ora 9 a intrat Grenadă:

“ - (...) Uniunea Scriitorilor te-a exclus...

“ - Noutate veche, m-a exclus de acum câteva luni...

“ - Te înșeli, frumosule! Te-au dat afar’ ieri [adică: în 13 aprilie 1977].

“ - Cine m-a exclus: Hobană?

“ - Nu, băiete, nu Hobană, *Consiliul te-a exclus* [subl. mea din 21 oct. 2006] - ești mort și livid [...].”

În urma unei “precizări” a lui N. Manolescu din *România literară*, scrisesem pentru uzul avocatului meu, D-na Eugenia Crângariu următoarea contra-precizare - să-mi fie iertate repetările:

“Joi 19 octombrie 2006

Stimată Doamnă Eugenia Crângariu,

Pun în fruntea mesajului meu chestiunea cu... membră Uniunii Scriitorilor, excludere contestată de N. Manolescu.

CULOAREA CURCUBEULUI Polirom 2005 pp. 420-421

[Pre-comentariul lui Paul Goma]:

‘Nu există în acest lot [de la CSNAS] vreun “document oficial” (vreau să spun: dactilografiat, semnat, cu stampila egleментар aplicată) cum era hârtia arătată - cu jubilație - în plină anchetă de către colo-nelul Gheorghe Vasile în jurul datei de 14 aprilie 1977. Ci doar o ‘NOTA-RAPORT’ scrisă de mână - de mână lui V. Achim, căpitan de Securitate, înregistrată mai devreme:

[Document]:

“151/A.V/9-04-1977 NOTA-RAPORT

Azi a avut loc sedința *Comitetului Asociației Scriitorilor* (subl. mea) din București în care principalul punct al ordinii (sic) de zi a fost pregătirea viitoarelor organe.

Cu aceasta ocazie s-a pus în discuție și problema excluderii lui Paul Goma din Uniunea Scriitorilor.

[Propoziție stearsă - incomplet - înlocuită cu: “iar la punctul diverse s-a pus în discuție PAUL GOMA”]

Au fost prezente șase din cei nouă membri ai Comitetului. A (sic) lipsit NINA CASSIAN, EUGEN JEBELEANU și MARIN PREDA, deși au fost anunțați și se găsesc la București. Au mai participat Virgil Teodorescu, președintele Uniunii, Dumitru Ghise, vicepreședinte al C.C.E.S., Vasile Nicolescu, Directorul Direcției culturale din C.C.E.S. și I. BUCUROIU, activistul secției care răspunde de Uniune.

Cînd s-a discutat «Cazul Goma», tov. George Macovescu, secretarul Asociației, a făcut o scurtă informare în care a arătat pe scurt activitatea infraccională a lui GOMA PAUL.

La acelaș (!) lucru s-a referit și Dumitru Ghise.

Propunerea excluderii a fost votată în unanimitate conform articolului [două cuvinte șterse, dar lizibile] fiind acuzat că a încălcat articolul 9 din Statutul Uniunii.

În încheierea discuțiilor Fănuș Neagu, membru al comitetului a propus ca procesul verbal prin care s-a luat această hotărîre să fie semnat și de cei trei membri care au lipsit de la această ședință. Propunerea a fost aprobată.”

Post-comentariul lui Paul Goma:

1) În jurul datei de 14 aprilie 1977 colonelul Vasile Gheorghe îmi arăta, triumfător o hîrtie, explicînd că fusesem exclus din Uniune - *prin Consiliul său* și nu prin... Comitetul Asociației (vezi și capitolul XIII, “14 aprilie”). Acea hîrtie avea stampilă, părea în regulă - atît că nu menționa motivul excluderii. Am mai văzut-o în dosarul “final”, cel citit înainte de “proces”.

Dar acea hîrtie - repet: *în care era vorba de Consiliul Uniunii Scriitorilor* - nu a mai fost găsită de Stejărel Olaru la CSNAS - doar nota manuscrisă a lui Victor Achim - vorbind despre... Comitetul Asociației.

2) A umblat zvonul insistent că Arhiva Uniunii Scriitorilor ar fi fost distrusă în 1990 de noul președinte Mircea Dinescu la insistențele lui Doinas, D.R. Popescu, F. Neagu, Blandiana, Buzura, Manolescu, Bălăită, Toiu - și alți “interesati”.

În acest caz de unde a scos N. Manolescu “documentele” care îl îndreptătesc să afirme că nu Consiliul Uniunii Scriitorilor m-ar fi exclus, ci... un ordin “de sus” (ca și alungarea de la România literară, adaugă el)? În... “*vraiștea arhivei Uniunii Scriitorilor*”, cum scrie Ana Blandiana despre realitatea unei **arhive** - vrăștită de Dinescu și de ai săi securiști? Desigur, “de sus” veneau ordinele, dar cei “de jos” le executau.

Dacă îl credem pe V. Achim, securistul, cu excepția lui Preda, Jebeleanu, a Ninei Cassian - absenți de la ședința cu pricina - cine sunt ceilalți, pe lângă Fănuș Neagu prezente și activi votanți?

Paul Goma

În continuare, un mesaj în legătură cu ridicarea cetățeniei:

“19 octombrie 2006

Stimată Doamnă Crângariu,

Pe puncte, ca să ne fie mai ușor;

- Nu am primit vreodată vreo hârtie prin care să-mi fie anunțată ridicarea cetățeniei române.

Repet ce am mai spus:

- încă pe când mă aflam pe solul României ministrul de interne Coman - ca și generalul Plesită - propuneau (prin iulie-sept 1977) ridicarea cetățeniei. Eu aveam să plec din țară la 20 nov. 1977, iar "informația" aceasta mi-a parvenit abia în toamna-iarnă 2004, prin documentele de la CSNAS obținute de împuternicitul meu Stejărel Olaru.

- de altfel, dosarul meu se... oprește în 19 decembrie 1977 (vezi **Cod Bărbosul**, pag. 537).

- și nu mai continuă: la CSNAS i s-a spus lui St. Olaru că dosarul lui Goma a) nu mai continuă b) nu mai există c) nu este consultabil;

Presupun; începând din ultimele zile ale anului 1977 Securitatea (desigur, la "sugestia" Puterii Politice):

- a întreprins acțiuni care nu se mărturisesc (de pildă luarea cetățeniei române înainte ca pedepsitul să fi părăsit România;

- a planificat și a întreprins - în exterior, cu precădere în Franța, unde mă stabilisem - acțiuni care, nici ele nu se mărturisesc (din acest motiv, în 1982 președintele Mitterrand a anulat vizita de multă vreme programată în România: ca urmare a "L'Affaire Tanase-Goma" s-au aflat intruziunile Securității pe teritoriul Franței).

În chestiunea datelor civile:

Până la 1 aprilie 1977 (când am fost arestat pentru a *n*-a oară) am locuit în București pe Aleea Compozitorilor nr. 21. După arestarea mea, soția și copilul au fost evacuați cu forța "unde va fi în Vitan" (nu a existat vreo hârtie pe care să o fi avut între mâini soția, din care să afle la ce adresă fuseseră consemnați). Totuși, copilul mic având nevoie de un minimum de igienă, au fost lăsați să locuiască la tatăl soției - bagajele rămânând la noua adresă.

După liberarea mea din închisoare (6 mai 1977), fiind "oarecum bolnav" (citește: drogat), Securitatea mi-a... îngăduit să locuiesc și eu la socrul meu. În iunie Plesită mi-a impus (iar eu nu m-am opus) o slujbă la Biblioteca Centrală. Iar pentru că "imperialistii urlau că Goma e persecutat, că a fost dat afară din casă...", Plesită mi-a "procurat" un nou apartament (vezi **Soldatul câinelui**).

Pe noi nu ne-a mirat atunci, nu ne miră nici acum, după aproape 30 ani: noul apartament se afla pe o stradă fără nume, într-un bloc fără indicații - tot în Drumul Taberii. Singura dată când am văzut o hârtie relativă la noua locuință a fost în momentul în care colonelul Gheorghe Vasile m-a pus să o semnez de... luare la cunostință. Observând că nicăiri nu era menționată adresa, am refuzat să semnez. Colonelul m-a asigurat că nu are importanță adresa, "tot la noi domiciliem...".

Abia în 2005 când Mariana Sipos a realizat filmele despre mine (și a filmat "noua adresă din 1977") am aflat că strada - mai degrabă aleea - se numea Lunca Siretului... Însă tot nu pot indica numărul...

După cum vedeti, sunt, nu doar românul fără cetățenie, dar și fără hârtii: o sumă dintre actele mele se află - inaccesibile mie - la Securitate. De acolo trebuie să iasă la lumină.

(...) astept opiniile Dvs. Paul Goma"

Să ne întoarcem la Ana Blandiana:

Să zicem că eu o cred când afirmă că nu mai știe când a fost primită în “Consiliul format din 90 membri” - ca să fie împărțită povara păcatului în aproape 100 de părți, astfel fiind mai ușor de dus...

Dar eu mă cred și pe mine când afirm că nu știu care este deosebirea între Consiliul Uniunii Scriitorilor și Comitetul Asociației (Scriitorilor). De intrat, am intrat în Uniunea Scriitorilor - cu greu, fiindcă s-a opus Fănuș Neagu, în 1967, explicînd că... nu am “volum la bază”... Când i-am atras atenția că Țepeneag intrase avînd “la bază” câteva texte publicate în reviste, Fănuș m-a sfătuit să nu mă compar cu Țepeneag - a trebuit să aștept 1968-ul, când mi-a apărut **Camera de alături**.

Despre excluderea mea s-a vorbit - în șoapte confidentiale-officiale... - prima oară prin 1969, când am spus într-o ședință că voi publica **Ostinato** în Occident, fiindcă nu mi se publică în Orient; a doua oară oficialitățile-confidentiale au vorbit de excluderea mea în 1971, când a apărut **Ostinato** în Germania, provocînd scandalul cu pricina la Târgul de carte de la Frankfurt; a treia oară când am plecat în prima călătorie a mea, în 1972 (la insistențele Uniunii Scriitorilor, care mi-ar fi dat și nevasta... dacă ea ar fi acceptat...); a patra oară când, la întoarcerea din Occident, în iulie 1973, am fost dat afară de la *România literară*; a cincea oară în 1976, după ce a apărut la Gallimard **Gherla**, iar Europa liberă a început transmiterea ei în lectura mea (atuncea-când scriitorii-colegi Ivăsiuc și Breban au fost trimiși de Securitate întâi la München, apoi la Paris, atuncea-când scriitorii-colegi Țoiu și cu Bălăiță au fost trimiși de Securitate la Stockholm - ambele cupluri avînd misia de a mă pune bine pe lângă Noël Bernard, Monica Lovinescu, Coeckelberghs, editorul suedez - tot în legătură cu apariția **Gherlei**...; a cincea oară în februarie 1977, după scrisoarea mea adresată Chartei 77...

În fine, a șasea oară în 14 aprilie 1977 - vezi scena din **Culoarea curcubeului**.

Pe cine să cred? Pe Ana Blandiana? Însă ea afirmă că nu a participat la excluderea mea. Pe ce se reazemă? Iată pe ce - citez din interviu:

“Ar fi fost un risc pentru putere să supună problema discuției scriitorilor și să se expună unui vot negativ”.

Așadar Puterii i-ar fi fost... ȃrecum - ca să folosesc un ardelenism familiar și ei și lui N. Manolescu - “să supună problema discuției scriitorilor” - de ce?, cum de ce: fiindcă nu voia “să se expună unui vot negativ”.

“Vot negativ”. Nu pentru că și ea este ardeleană, ci pentru că este făcută din același aluat de “inginer al sufletului omenesc” vrea să prezinte un “trecut de luptă” al “breslei” ca și Manolescu. Mai deunăzi proaspătul ambasador la Unesco (pe spinarea mea de “antisemit”, a nu se uita) delira pe tema “rezistenței prin cultură” înainte de 1989, vor-

bindu-ne de un activist de partid (căruia nu-i dădea numele) avînd un atac de inimă în timpul unei ședințe cu scriitorii - desigur, numai din pricina dârzeniei aces-tora - fiindcă... puterea avea slăbiciunile ei, ce ne imaginăm noi, cei care criticăm plecaciunismul, târîtorismul, demisia totală a scriitorilor români - în ciuda unor accese de revoltă - dar numai între patru pereții sălilor de ședință unde bestiile de activiști erau fulgerați de apoplexiei în fața dârzeniei scriitorului la român ca Blandiana, ca Manolescu...

Fiind, vrînd-nevrînd, în aceeași categorie de scriitori: lași, fricoși, dezertori, fără simț moral, Blandiana și Manolescu ar fi făcut bine să-și "armonizeze" apărarea-atacatoare, să nu plece la atac în ordine dispersată - și contradictorie - prima afirmînd că arhiva Uniunii Scriitorilor este "vraiste", al doilea, din contra, că a găsit el documente care îi permit să afirme că... Goma nu a fost exclus prin votul scriitorilor - fie și prin... neridicarea mâinii la întrebarea : «Cine este contra», ci... Puterea, fără a-i consulta pe bieții ingineri băștinoși.

Să nu se crispeze Ana Blandiana - chiar dacă nu este adevărat că ar fi votat pentru excluderea mea, în aprilie 1977. Fiindcă sunt sigur: dacă ar fi fost pusă în situația de a o face - ar fi făcut-o. Fără doar și poate. Fără tresărire. Crescută în seraiul lui Buldogogu Rădulescu (dimpreună cu ceilalți frecventatori - în majoritate ardeleni legitimiști: Buzura, Manolescu, Paler) nu putea să aibă un alt comportament. Dovadă: am văzut (în filmul Marianeii Sipoș) de mai multe ori Congresul scriitorilor ținut în iunie 1977: Blandiana se afla în Prezidiu - adevărat, în ultimul rând, în stînga privitorului; dar era acolo și se prefăcea că scrie - ce o fi scris ea, atunci? Luarea la cuvînt? Lauda Partidului și a Conducătorului Iubit? Nu cred. Oricum, nu scria un protest hotărît al scriitorului Ana Blandiana față de arestarea și excluderea "colegului" său Goma.

În 1989 - oricât de împleticite au fost explicațiile ei, ale lui Sami Damian, ale Monicăi Lovinescu - în chestiunea cooptării în PEN Club - adevărul este că ea, Blandiana nu a acceptat să fie primită, fiindcă contravenea statutului său de scriitor obedient al regimului - știa ea foarte bine, cu instinctul său de ardeleană legitimistă, dar cu certitudine fusese confortată în "hotărîrea-de-a-nu-lua-această-hotărîre" de Gogu Rădulescu, deneprețuitu-i mentor și sfetnic.

Cât despre opoziția sa... Să recitim Manifestul Anticomunist redactat de mîna ei, intitulat "Arpagicul": vom constata cât de vajnică i-a fost...

Duminică 22 octombrie 2006

Au început aniversările Revoluției Maghiare din 1956.

Tineretul-din-ziua-de-azi maghiar nu este mai breaz, mai alfabetizat decât cel valah. Nu știe mare lucru - sau nimica - despre 1956 (deși bunicii, părinții povestiseră epopeea prin care trecuseră), puțin îi

pasă de trecut - îi pasă numai de viitor: să câștige bani, să-și facă viața comodă. Asemănarea dintre ai noștri și ai lor (ungurii) ar putea înainta până la confuzie, dacă nu ne-ar despărți *trecutul*: ungurii au ce ignora din eroismul înaintașilor, românii nu au *ce să nu-țină-minte*. Și, în imbecilitatea structurală a lor (a noastră) se mai și laudă cu vidul istoric:

«La ce le-a slujit că în '56 s-au răsculat ca proștii ? Au fost împușcați, striviți de tancurile rusești, apoi arestați, torturați, chiar uciși de securiștii lor, unguri, sute de mii dintre ei au apucat calea pribegiei...»

Nu mai lipsește decât completarea - logică:

«Pe când noi am stat cuminți și n-am pățit ce-au pățit ei...»

Logica robului: Ungurii “au pățit” pentru că și-au cerut-afirmat demnitatea, libertatea, Românii noștri cei cuminți... au pățit-o (tot cu uciși, tot cu torturi, tot cu calea-pribegiei), chiar cuminți rămânând.

Cine o fi mai câștigat? Românul zice că el, inactivul, “cumințelul”; ungurul: că el, răzvrătitul pe față. Urmașii contemporani ai ungarilor și ai românilor (și ai polonezilor și ai rédégiștilor, ai cehoslovacilor) spun că... toți am pierdut, ce să ne mai facem inimă rea aducându-ne aminte, mai bine să ne vedem de treaba noastră - care, ca membri în Europa lărgită (altfel spus: lăbărțată) este una singură: amenințarea șomajului... Pentru românachii personali, care încă nu au intrat de tot, dar își arată mușchii lor de gata-integrați amenințarea vine de la... basarabeni, ei vor năvăli ca lupii, ca lăcustele în România-Țara-Mea, să mănânce pita lor, a românilor din moși-strămoși, mai ales a bravilor ardeleni (ca Manolescu, Blandiana, Buzura, Măgureanu, Maior) ei, neromânii basarabeni și bucovineni de nord... Deci bine a făcut tovarășul nostru Ungurean' când i-a tratat de vorbitori de “light rumanian” și le-a tăiat pofta de... cetățenie română - n-or fi pretinzând și cheia de la cassa cu bani?

Doru Dovleacovici (eu i-am dat lui Novacovici acest nume de personaj), s-a dovedit a fi, pe lângă un om de nimica (ce, e puțin?) și un escroc: și-a înșelat frații, în chestia unei moșteniri!

Aflu din ziare că Ghiță Calciu, bolnav, a fost internat la Spitalul Militar din București, unde a primit vizita lui Teoctist. Ce pedeapsă, totuși nemeritată, chiar de unul-ca-Calciu. Să-ți vie, la căpătâi, Securistul-Teoctistul...

Valerian Stan se agită, a scris unor deputați să intervină în favoarea rezolvării “problemei Goma”...

Ce să-i spun - lui, dar și Floarei Stănescu, lui Mircea, lui Culcer, lui LIS, lui Nimigean ? Că “problema”, așa cum a pornit... spre rezolvare va rămâne o meree problemă? Adică una nerezolvată - fiind ea nerezolvabilă prin natură? Nu pot, nu e drept să le spun ce știu, din experiență, ce simte *pif*-ul meu, ultraexperimentat întru alde astea,

murdarele, noroioasele, puturoasele “probleme românești”. Oamenii aceștia - și semnatarii, chiar dacă unii dintre ei sunt oportuniști la sfert de tură - au pornit la treabă neromânește, adică fără a cântări eventualele (ce : eventuale - sigurele!) pierderi de pe urma acestui act “nepatriotic”: solidarizarea cu un proscris. Ar fi cel puțin o nedelicatețe dacă l-aș spune că acțiunea lor nu va avea alt rezultat decât... neașa tăcere, amânare, ducînd la... nimic, adică la neantul valah.

«Tu să fii în locul meu - ce-ai face?», mă mut pentru câteva clipe “în locul” lor: autorități, oficiali, dar și particulari, aceștia făcînd parte din intelighenția dâmbovițelină : Liiceanu, Pleșu, Manolescu, Mușata, Palada, Patapievici, Mihăieș, Adameșteanu, Al. Ștefănescu, D.C. Mihăilescu - precum și trepădușii gravitaționali: Gârbea, Cistelean, Petreu, Pecican, Dimisianu...

«Păi, ce să fac... », aș ridica din umeri. «Fac și eu ce fac ceilalți, confrății, breslașii».

Se înțelege: merg după coada oii din fața mea.

Nu, nu: nu se vor lăsa bătuți (!) de mine, convinși (de mine?), obligați - de cine, doar nu am nici o putere - scriitorii care au semnat Apelul nu sunt “atât de importanți” ca - ca cine: ca Manolescu? Blandiana? Breban? Cărtărescu? - ce să mai vorbim de Pleșu, de Liiceanu, de Monica Lovinescu... Aceștia, toți foarte-importanții sunt, dacă nu direct împotriva mea, atunci împotriva întoarcerii mele printre cei vii - ce, nu mi-e bine acolo unde m-au îngropat? Să-i las pe ei să-și scrie cărțile lor bune și foarte bune, să participe la emisiuni TV din cele extrem de pedagogizatoare - și ce dacă unii dintre ei au fost turnători (vorba lui Pleșu-Pintilie-Breban: «Toți am fost - mai mult sau mai puțin...»). Și așa, de la depărtare, prin amărătul de internet le fac atâtea necazuri, lansez atâtea minciuni, îi calomniez, îi împrusc cu noroiu - să mai și vin în România? Să le rîd în nas - de la doi metri? Să am dreptul să-i porcăiesc în ziare, la radio, la televiziune? Să-mi public mormanele de înjurături în reviste și la edituri, de să creadă cititorii că scriitorii-preferăți ai lor sunt, în realitate niște nevertebrați, fără principii, fără morală (mamițo)?

Ei bine - nu! Pe-aici nu se trece! Așa cum făcusem baraj în 1989, când “uitasem” să-i trimitem o confirmare că fusese reprimat de Uniunea noastră (a Scriitorilor, ce dracu!); așa cum ne mobilizasem împotriva participării lui la Comisia Tismăneanu - așa vom face și de astă dată, doar experiență avem...

În Palestina... Din ce în ce mai rău. Palestiniienii sunt deja atât de disperăți, încât n-au să le mai pese de viața lor, au să devină kamikaze fără bombă, fără explosibil, au să piară cincisprezece, dar tot au să ucidă un evreu, doi, trei - cu mâinile goale. Are să vină explozia pe care, mai apoi au s-o regrete, în primul rând evreii, apoi americanii, apoi europenii. Arabii petroliști: nu, lor niciodată nu le-a păsat de palestinieni, acești paria, prin nefericirile lor le stricau afacerile.

Jean-Claude Brially, cunoscutul actor a făcut o călătorie de aducere-aminte în Algeria, unde s-a născut, în 1933, ca fiu al unui ofițer de artilerie francez trimis acolo, în serviciu. Acum, la vârsta de 73 ani merge întâi în orașelul în care se născuse, apoi în altul, apoi în altul... Iată cazarma în care văzuse lumina zilei, iată salonul apartamentului de funcțiune, iată camera copiilor (avusese încă doi frați). Iată prăvălia de unde cumpăra dulciuri, iată parcul în care se plimba, cu mama... Apoi: aici (în alt oraș) a început a merge la școală, dincoace a prins gustul pentru teatru, la o sărbătoare școlară... Apoi orașul Alger, de care nu l leagă amintiri deosebite, decât că, de câte ori mergea cu părinții, pentru o zi sau două, tatăl își ducea familia în port, de unde priveau spre Nord și zicea (tatăl):

«Uite, se vede Franța...»

Și o chiar vedeau - deși nu se chiar vedea.

Călătoria se încheie în deșertul Tamanraset, unde a trăit și unde a fost ucis de tâlhari Le Père Charles de Foucault, de curând canonizat...

Destinele noastre nu sunt paralele, deși suntem apropiați ca vârstă. Drumurile ne-au fost mai degrabă divergente: el a plecat, la vârsta de 10 ani în Franța, la bunici, în vacanță, s-a îmbolnăvit și nu s-a mai întors niciodată în Algeria; eu am plecat la 9 ani de-acasă și de atunci am umblat de ici-colo - tot vreme de șaizeci de ani - însă la mine nu se întrevade vreo întoarcere, fie și pentru o vizită.

Iar dacă așa ceva s-ar realiza, ce aș face, unde m-aș duce, să-mi caut în colb urma pașilor?:

La Mana, să văd casa în care m-am născut? Dar aceea - bojdeuca de la uliță - nu mai exista nici în clipa în care am deschis ochii și am început a vedea lumea (din calidor). Nu mai există demult nici aripa școlii care găzduia locuința directorului, se spune că a fost dărâmată prin anii '50. Cică ar mai exista "niște oameni" (bunelul fetei blonde, fost coleg de bancă al meu...). Dar amintiri comune? Chiar cei care mi-au fost colegi nu mai au amintiri-adevărate, pe acelea le-au pierdut, au vrut bieții oameni să le uite, ca să nu aibă și așa ceva la dosarul lor de deportabili-arestabili; dacă au ceva, acum, sunt amintiri-împrumutate din cărțile mele despre copilăria (numai a) mea, devenite și ale lor (in lipsa celor șterse) - am verificat acest transfer normal.

Unde să mai merg, urcând pe scara... copilăriei?

La Gusu, în județul Sibiu? Dacă eu îmi mai amintesc câte ceva, apoi din cauză că mi-am stârnit amintirile atunci când mi-am scris cărțile, dar ei, ceilalți? Ei nu-și vor fi propus nici măcar să povestească ceva din amintirile comune. Așa că acum sunt convins: nimeni dintre guseni nu-și mai aduce aminte de mine, de noi, refugiații. Nu, nu am ce căuta la Gusu.

Dar la Buia? Acolo am primit-adunat multe amintiri bune, dar și multe rele. Martorii amintirilor mele bune nu mai există (acolo, la Buia), iar cei ai amintirilor rele (de pildă Turcu, cel filmat-intervievat

de Lucia Hossu-Longin) nu prezintă interes.

La Agârbici? La Șeica Mare? Nu.

La Sibiul drag - cu Școala Normală, apoi cu Liceul Gheorghe Lazăr? Dar tot ce mi-a fost drag-bun-luminos în perioada Sibiului se află în cărțile mele. În afara lor: nimic.

Să merg în Bărăgan, să văd unde... nu mai există satul-nou Lătești? Cum nu am dat pe acolo înainte de a-l fi arat securiștii, ca să șteargă urmele crimelor lor, nu am nici cea mai mică dorință să văd... câmpul (în fine: via) și să înnebunesc de dezorientare în spațiu, în timp - ca bietul Bimbo Pop.

Nu, nu am unde să mă duc. Trecutul meu nu mai există decât pe hârtia cărților mele. Acolo, nicăiri în altă parte.

Să aibă dreptate fetița din Pașcani, elevă la Iași care mă întreba dacă chiar vreau să mă întorc în România? Chiar-chiar vreau?

Îmi atrage atenția Flori Stănescu: Grigurcu ar fi dorit să semneze Apelul mai demult, dar nu a știut cum/unde. Într-un târziu a telefonat de la el, de la Târgu Jiu Elvirei Iliescu, la Constanța, pe această cale mult ocolită a aflat adresa bună...

“Asta arată cât de îndârjită a fost presa noastră în a ne ține la distanță. Niciun ziar nu și-a anunțat disponibilitatea de a ține o linie deschisă pentru strângerea de adeziuni”, scrie ea.

Luni 23 octombrie 2006

Flori Stănescu îmi trimite un text al lui Liviu Antonesei ce va fi publicat nu știu unde sub forma augmentată - l-am reprodus în jurnal la 20 octombrie.

Israelul recunoaște că a folosit în Liban muniții cu fosfor, dar explică specialiștii lor: “în cadru legal și numai contra hezbollahilor”... Deasemenea israelienii au admis că au lansat și bombe cu fragmentație - tot în-cadru-legal și tot numai-împotriva-hezbollahilor.

Fac progrese considerabile israelienii în renunțarea la minciună. Până de curând negau toate adevărurile care contraziceau “caracterul umanist” al acțiunilor lor și îi tratau pe jurnaliștii care aveau “insolență” de a susține adevărul de - cum altfel: “antisemiți”. Numărul ultim al revistei prosemite - dar nu și proisraeliene - *Le Nouvel Observateur*, prin editorialul semnat de director: Jean Daniel îi atacă sever pe actualii oameni politici de la Tel Aviv - dar, ciudat (și explicabil: “cu toții suntem evrei”, vorba celuia, deturnată, agrementată de mine cu orbitor de intelectualul: “mai mult sau mai puțin...”, la care au coautorat Pleșu, Breban, Pintilie - *i drughie*), pretinzând că “marii intelectuali - “ca Amos Oz” - s-a manifestat contra războiului..., când cei normal informați știu bine că Oz a tras-o pe dreapta ultranaționalistă, feroce sionistă, belicoasă - în acest jurnal se află arti-

colul analizând demisia, nu doar a lui. Ceea ce este demn de reținut din editoriu-alul lui Jean Daniel: că “America - unde nu puteai publica articole critice la adresa Israelului - ca la Tel Aviv” (din pricina lobby-ului evreiesc, feroce) de vreo două săptămâni a deschis robinetul sferturilor de adevăr, mergând chiar - la *Washington Post!* - până la a vorbi de crimele-de-răzbunare asupra palestinienilor și așa nefericiți, ale Tahalului, întors din Liban înfrânt și luptându-se cu hezbollahii... copii, femei, bătrâni din Gaza...

Tactica - greșită, cretină, devenită boomerang - a evreilor de a tăcea, de a nega toate adevărurile deranjante (cel puțin, când nu sunt de-a dreptul criminale) începe a-și arăta crăpăturile. De ani de zile - de când sunt atacat, antisemitizat, pentru adevărurile scrise pe hârtie - am constatat și eu: Barajul de Minciuni, Zidul Ierusalimului de Negeții și Acuzații (de antisemitism, firește), a făcut mult mai mult rău evreilor decât întreaga propagandă antievreiască (mai cu seamă din partea arabilor).

Se va spune că nu toți evreii (alt tic tocit) au participat la “autoapărare” prin minciună, prin negație, prin întoarcerea acuzației pe partea cealaltă. Este adevărat - în parte. “Nu toți - fiindcă am generaliza...” vorba lui Buduca și am ajunge ca, într-un text de 700 pagini (Jurnalul meu pe anul 2005), luminatul scriitor responsabil de imagine (sic) la Uniunea Scriitorilor G. Hârbea să numere peste 120 de: “evreii” - ceea ce este inadmisibil de antisemit, după cum decretase stăpânul său, N. Manolescu. Ca în toate comunitățile, minoritățile active, agitate-agitatoare, dau tonul - și impresia de... unanimitate. Dar nu în comunitatea evreiască, crescută în legenda ostilității celorlalți, hrănindu-se din ostilitatea (reală, imaginară) a celorlalți, care și-a făcut un scop în viață din *nimicirea* celui alt, nu din înfrângerea lui.

Tenacitate (eufemism pentru: “încăpățănare idioată”) a lor de a contesta tot ce vine de la *goi*, tot ce pare a contraveni “adevărului de rasă” al lor poate fi percepută unde nu te aștepti: pe forumul de discuții al ziarului *Ziua* - acesta mi-a fost accesibil. În intervențiile forumiștilor evrei sunt concentrate toate ticurile *negaționiste* - ei, da, de astă dată evreii sunt feroci negaționiști ai evidenței, adeseori ai adevărului.

Cu ce fel de mijloace? Cu cele-mai-simple, deci cu cele-mai-eficace:

Pentru ei nu contează **integritatea propoziției** *goi*-ului, eventuala citare a textului de atacat constituind, nu doar o greșeală tactică, dar un păcat.

Iată, de pildă Jurnalul meu instalat pe internet, mai ales lunile iunie, iulie, august 2006. Despre ce “tratează”, vorba nemuritorului Brucan? Despre... evenimentele la ordinea zilei: agresiunea Israelului asupra Libanului.

Ca orice persoană liberă, mi-am spus, în scris, opinia despre acest nefericit eveniment. Ca orice persoană cât de cât liberă și sensibilă față de suferințele omenești - de oriunde ar fi acei oameni - am alcătuit o cronică - subiectivă, desigur - a Marelui Război de Autoapărare

dezlănțuit de Israel împotriva... nu a hezbollahilor, cum pretindea propaganda lor de război, ci împotriva Libanului în totalitate, împotriva civililor nevinovați, israelienii exercitând Teroarea asupra populației din teren străin, pentru a o obliga să... nu-i mai ajute pe combatanții antiisraelieni. Firește, acolo am vorbit de crimele de război și crimele împotriva omenirii, astfel formulate de observatori internaționali - dintre care unii evrei, ca Toubiana, cel care a pomenit primul despre "arme prohibite": bombe cu fosfor, bombe cu fragmentație.

Admit: Forumul ziarului *Ziua* nu constituie un pisc de dezbateri inteligente, nici măcar de bun-simț. Dar este o deosebire ca de la cer la pământ între intervenția unui *goi* semianalfabet băgându-se și el în vorbă, cu toate că nu știe despre ce se vorbește - și tactica de atacare în grup, în haită, concentrică, concentrată a evreilor, care neagă afirmațiile din propostă, îl tratează pe autor de mincinos și de... anti-semit - dar doamne ferește să reproducă măcar fragmente din... textul antisemit (iar când o fac, nu cei de pe Forumul Ziua, ci holocaustologii care m-au atacat pentru **Săptămâna Roșie**, cu citate "ajustate" - care, la rândul lor sunt... citate de slugile lor, *goi*-ii interesați în obținerea unei burse, a unei călătorii - a orice, numai să pice...).

Obraznici, sfertodocși - și, se vede, se simte: foști securiști (aici intrând chiar "micii funcționari" de stat și de partid) ca cei semnând conspirativ - și acesta un tic de stat și de partid... - ca "Oriana", "Evreu mândru din Israel", "Roy", "Sarkizian", "Moș Grigore". Aceștia nu pălăvrăgesc, nu trâncănesc pe sticlă, nu stau de vorbă (ca să spună... nimic, pe internet), nu: ei stau-de-strajă, ei sunt sentinelele "cauzei evreiești". Aplică metode diverse - dar limitate ca număr: *diversiunea* (mama sănătății) : când *goi*-ul face aluzie la "democrația pentru dulăi" din Israel, el/ea, specializat/ă în materie (de diversiune) intervine, ocupînd spatiul și timpul cu interminabile citate în engleză - care nu spun nimic - cu povești fără nici o legătură cu "tema"; când *goi*-ul - de pildă eu - vorbește despre atrocitățile israeliene în Liban, țară prefăcută în ruine doar în câteva săptămâni, tu (de pildă: "Oriana" - și-a luat pseudonumele de la Fallaci, mîncătoarea de arabi), îl "desființezi" pe Goma cu argumente de genul:

'Dacă ar citi cineva ce a scris el la luna august, ar găsi că trebuie internat de urgență la un spital de nebuni'... - nu am folosit ghilimelele citării, pentru că am reprodus spiritul (sic), nu litera acestei băboaițe ascunsă sub fustele "Orianei".

Dar să dea un scurt citat din "celălalt" - ca să fie asigurat cel căruia i se adresează că Goma este bun de casa de nebuni...? Doamne ferește! Ca și în cazul **Săptămânii Roșii**: dacă evreii ar produce citate - corecte, nu "adaptări" din textul incriminat - și-ar da singuri pumni în bot, la oglindă.

Prietenul meu Victor Babiuc... Auzisem că era un șnapan, securistiucul Victoraș - cel care încerca să mă convingă/ că "Comerțul

Exterior”, unde intrase el nu are legătură cu... interiorul Securității - dar acum aflu că, fiind ministru al Apărării, a făcut parte dintr-o bandă care a furat milioane (numai?) de dolari din bugetul pentru dotarea armatei.

Meteahnă veche, ar putea spune comuniștii: tot așa făcuseră ai noștri ca brazilii și înainte de al Doilea Război Mondial, astfel că, la 28 iunie 1940 țara era... nepregătită de război...

Futu-ne muma-n cur!

Mona Muscă e din ce în ce mai favorabil percepută de români - după un sondaj recent. Căci, de ce? Căci - s-ar zice că noi iubim gagicile pe nedrept tratate de curve, de turnătoare.

Căci numai pentru de-atâta? Nu, nu: să nu ne psihanalizăm, că ajungem la vorba ăluia, Goma, de ne-njură neamul, susținând că e prost! Da de unde! ‘I pe din-contra: neamul nostru, chiar -prost, el este foarte dăștept. Cine nu crede să se uite peste gard la Ungaria: ea sărbătorește Revoluția din 1956 și steagul cu emblema comunistă dezîngăurită. Noi suntem dăștepți, fiindcă, în realitate, noi am inventat “Revoluția din 1989”, pe care ne-au furat-o ungurii... în 1956, ca și steagul cu gaură-n cur - și p-ăla ni l-au plagiat, boanghenele! Și tot în ‘56...

23 octombrie. 50 ani. 23 octombrie 1956. Dacă am amintiri din 23 octombrie 1956? Nu, nu am - din acea zi.

Acum mă întreb: de unde aveam noi știri? Doar de la radio. În camera noastră de la căminul Matei Voievod colegul nostru Mircea Bradu avea aparat de radio. Dar cine, când îl asculta? Ce post? Se vorbea de Vocea Americii, parcă și de Europa liberă, dar uite, eu nu le-am ascultat vreodată cu-urechile-mele: Nu de frică - era perioada Destinderii, Conferința de la Geneva care permisesse a câteva mii de deținuți să fie liberați. Ci, așa, că... nu aveam timp de radio.

Radio... Familia noastră nu a avut niciodată. Eram extrem de săraci, apoi ca refugiați, tot timpul supravegheați de... supraveghetori. Ciudat, însă nici nu-i simțeam nevoia (cu excepția unei scurte perioade în clasa a X-a la Sibiu, când îi făcusem curte unei fete doar pentru că avea radio acasă - un Telefunken; eu aș fi vrut să ascult știri-din-lumea-largă, dar singur cu fata în toată casa, ne sărutam de mama focului pe muzică de Bach, de la patefon, avea plăci, nu-mi venea să-i cer să deschidă radioul... Iubeam natura, nu cultura. Apoi eram sătul de *difuzor* - îl introduseseră comuniștii prin 1949, îl aveam și noi în casă, la țară (chiar în satele unde nu exista curent electric, vor fi avut rețelele de difuzorizare cu alimentare autonomă, dracu să le ia). Dar ca și difuzoarele de la internat, de pe străzile Sibiului, acestea deformau muzica până la grotesc - unde mai pui că stația de radioficare transmitea numai Bucureștiul de la Bod, pe unde lungi...

Atâtea cuvinte ca să spun că atunci, în toamna anului 1956 nu simțeam nevoia știrilor de la radio. Le aveam de la alții, colegi, adulți:

în acel an oamenii vorbeau mult mai liber decât cu doar un an în urmă, povesteau chiar în tramvai “ce s-a mai dat la Novisad” - în românește.

Evenimentele de la Poznan din vara lui 56... Eram în “convocare militară” (altel i se spunea, am uitat) la Cilibia, însă după vreo săptămână ni s-a făcut vizita medicală și, spre supărarea mea, mă găsiseră... chior de ochiul stâng, așa că mă trimiseseră la Spitalul Militar de la Buzău, pentru re-analize... Acolo: trai, neneaco, noi, studenții în curs de a fi reformati aveam succes turbat pe lângă infirmiere, veneau “în vizită” și multe fete-cucuiete de la spitalele civile. În spital nu existau aparate de radio, însă umblau vorbele liber, așa am aflat de la doctori, de la militarii cu grade superioare ce se petrecuse în Polonia, la Poznan... Doamne ce pline-ochi fuseseră cele două săptămâni de vară... Ne spuneam - cu glas tare - că azi-mâine se vor căra rușii la mama dracului și vom rămâne liberi și ferice...

Marti 24 octombrie 2006

Simt, simt, simt cum vine momentul adevărului, cel în care-mi voi face *mea culpa*, pentru păcatul de a nu mă fi ținut de cuvânt, de promisiune: prima oară față de Snegur, în 1992, a doua oară în 2002, ca răspuns indirect lui Iliescu, cel care... mă pof-tise în România - anume:

«Nu călătoresc în țări comuniste»...

Eroare... omenească: îmi doresc atât de tare să mă pot întoarce în țara mea, încât, în acest an, am călcat de două ori în gropi, întâi în a lui Tismănanu - atunci îmi spusese: «Și dacă, acum în ceasul al... 24-lea...?» - am fost pe loc pus la punct:

«Noi, românii rezistenți-prin-cultură nu aveam nevoie de un înjurător național ca Goma!» - și, pe loc Goma a fost trimis la plimbare din “Comisia Tismăneanu”, pentru a face loc eternilor abonați : Liiceanu, Pleșu, Manolescu, Patapievici, Antohi, Corneanu - să mulțumim cerul că nu au fost cooptați Buzura, Blandiana, Bălăiță, Muscă, Smaranda Enache, Adameșteanu, Alina Mungiu, M. Iorgulescu, Dimisianu, D.C. Mihăilescu... ;

A doua oară: în această toamnă, când am cedat ideii generoase a prietenilor - inițiativa aparținând lui Valerian Stan - iar eu nu le-am potolit zelul, ba chiar spunându-mi (în barbă):

«Și dacă acum, în ceasul al 25-lea...?».

Ei bine, a trecut peste o lună și jumătate de la lansarea Apelului - și... Și! Au fost primite câteva confirmări și informări care nu informează nimic, de genul: “Petiția a fost trimisă la Ministerul (sau Direcția) cutare”...

Mă bate gândul să încep de pe acum redactarea unui text scurt, intitulat, cum am mai spus: *Mea culpa*.

Ieri am primit următorul mesaj:

Stimate domnule Paul Goma, ma numesc Livia Serban Iancu si sunt producatorul emisiunii "Discutii despre adevar", un talk show difuzat pe TVR1. Prima editie este pe 26 oct anul acesta si va incepe la 20.15, ora Romaniei. Subiectul primei editii este, binenteles **problema dosarelor**, dar mai ales **unde sunt cei care au distrus, mii de suflete**. As fi extrem de onorata daca ati accepta invitatia de a veni la aceasta emisiune moderata da colegul meu de la ziarul Gandul, Adrian Ursu. Spun acest lucru deoarece sunteti cel mai cunoscut disident la tarii noastre, iar numele dumneavoastra impune respect si este mai presus de mizeriile si viermuielile legate de subiectul securitate-comunism.

Toate cheltuielile legate de transport le vom suporta noi, Televiziunea Romana. In cazul in care nu veti putea veni in studio, si, binenteles daca veti fi de acord, va rog sa-mi trimiteti pe mail nr dvs de tel pentru a va putea contacta in timpul emisiunii.

Am răspuns azi dimineață:

Stimată Doamnă

Sunt de acord să particip la emisiunea pe care o produceti, chiar dacă vă adresati cuiva despre care stiti puțin sau: nimic, altfel nu ati fi oferit "cheltuielile de transport"...- care transport, soro? Să fie transportat, cine?

Sunt dispus să particip la emisiune, chiar să mă prezint singur-singurel (prin telefon, vai), la cei 71 ani împliniti si la cele 66 volume publicate - fiindcă nici Adrian Ursu nu stie despre mine mai mult decât Dvs., producătoarea.

Asadar, vă rog să-mi comunicati:

1. Câte minute durează emisiunea si **câte minute îmi acordati mie, fără intervențiile ajutătoare ale moderatorului**"- vă asigur: îmi cunosc lectia, o turui fără întreruperi de... 50 ani (din 1956 - vă spune ceva această dată?); deasemeni cunosc valoarea timpului la televiziune - vorbesc de cele occidentale («În câte minute să concentrez Istoria României? În trei? Perfect, pot s-o iau chiar de la Burebista!»)

2. **Cine vor fi ceilalti invitati**, acestia prezenti pe platou?

3. Pentru necesara, corecta informare a telespectatorilor în privinta disidentei reale, nu a "rezistentei-prin-cultura-arpagicului", deasemeni despre umila mea persoană, vă recomand să-i contactati pe sotii Flori si Mircea Stănescu (flowerstanescu@yahoo.com si: mirceastanescu@hotmail.com), istorici (el a lucrat la CSNAS până l-a dat afară tovarășul Onisoru, pentru că chiar voia să-i demaste pe securisti, pe activisti, pe belishti). Într-o emisiune ca aceasta ei ar fi oamenii foarte potriviti la locul cum nu se poate mai potrivit.

Dacă sunteti de acord cu propunerile mele dati-mi de stire.

Telefonul meu, la Paris: 01 43 58 30 44

Pe curând, deci,

Paul Goma

Textul care urmează - apărut în Ziua de azi - merită reproducerea în integralitate:

DOCUMENTAR - Marti, 24 octombrie 2006

Romani in Gulagul sovietic

Contributii la o istorie a destararilor * In URSS, peste cinci milioane de "moldoveni" * 65 de ani de la primele mari deportari * Oaze de romanitate in Kazahstan si Kargastan

Dintotdeauna, imperiul rus - fie ca se numea tarist, fie sovietic - a insemnat o "inchisoare a popoarelor", o inchisoare in care detinutii erau mutati cu forta dintr-o celula in alta, dupa bunul plac al gardie-nilor; celulele erau gubernii si mai tarziu republici, iar gardienii devenisera reprezentanti ai poporului... prin NKVD. Miscarile de populatie aveau ca scop, pe de o parte, smulgerea oamenilor din pamantul stramosesc, pentru a-i slaviza, iar pe de alta, colonizarea unor imense teritorii nelocuite, desertice, de tundra si zapezi, din centrul asiatic pana dincolo de Cercul Polar. In locul celor dislocati, din localitati cu un anumit grad de civilizatie, erau impamantentati rusi sau rusofoni; destararii erau meniti sa traiasca in lagare de bordeie si sarma ghimpata - sau sa moara de frig, foame, boli si chiar glont! - in vreme ce noii ocupanti gaseau case sanatoase si ogoare cultivate. Cine nu rezista regimului din marele Gulag era sortit cimitirelor comune...

Recensamantul din 1989

Conform datelor recensamantului oficial al URSS, din 1989, acolo traiau 3.352.352 de moldoveni si 146.071 de romani. Iata repartizarea lor in principalele "tari" sovietice: Moldova = 2.794.749+2.477; Ucraina = 324.525+134.825 si Rusia =172.671+5.996. Pe langa cele 15 republici unionale, sunt numerate 88 de republici, regiuni, districte, tinuturi autonome si orase din Federatia Rusa, care in 1979 avea 102.137 de moldoveni, pentru ca dupa un deceniu moldo-romanii sa fie cu aproape 170% mai multi. Numai din comparatia cifrelor dintre cele doua recensaminte se poate constata ca politica de deznationalizare a regimului comunist avea sa continue si dupa stalinism, sub alte forme, in epocile hrusciovisto-gorbacioviste. Iata cateva exemple, care nu mai pot fi puse pe seama deportarilor staliniste, ci sunt datorate acelei politici imperiale de "imprastiere" a populatiilor conlocuitoare, incepand cu serviciul militar si terminand cu industrializarea si destelenirea pamanturilor virgine. Prezentand un tabel comparativ 1979/1989 al "moldovenilor" din Federatia Rusa, scriitorul bucovinean-basarabean Mihai Prepelita, cu studii la Moscova, avea sa afirme ca "romanii asa cum i-a dispersat fostul regim totalitar, intr-un spatiu urias, preponderent de dincolo de Moscova, pana la Murmansk si pana in Sahalin, Kamciatka sau Ciukotka, toti sunt ai nostri, pentru toti si pentru fiecare ne doare departarea si izolarea la care au fost impinsi, dorind ca aceasta memorare sa fie pentru ei un semn de solidaritate, de mangaiere si de intarire"... Asta arata intensificarea masurilor luate de autoritatile sovietice pentru "transportarea" romanilor din locurile lor de bastina (Basarabia, Bucovina de Nord-Cernauti, Transcarpatia Maramuresului istoric, Transnistria, sudul Basarabiei-Odessa) a continuat si dupa marea deportare/expulzare din anii 1940, 1945, 1949. Toti acestia sunt, actu-almente, peste un milion (din cele 5 milioane aflate dincolo de Prut)!

Trenuri oprite in pustiu

Voi exemplifica cele de mai sus, pentru intelegerea fenomenului deportarii/destararii romanilor in spatiul sovietic, prin destinul celor ajunsi in Kazahstan, un imens teritoriu asiatic, o tara "eminamente" desertica, dar cu resurse colosale, de care puterea sovietica incepuse sa-si dea seama inca din

primele decenii ale instaurării bolșevismului. Numai că acolo trăia o populație redusă ca număr și la nivel medieval. Rușii nu se prea încumetau să ajungă aici, chiar dacă Stalin și propaganda sovietică declansaseră, în anii '30, lupta pentru cucerirea pământurilor întinse! Bastinașii trăiau în iurte, passeau turmele până se epuiza hrana dată de Dumnezeu și plecau zeci și sute de kilometri, pentru un nou repaus, de catava vreme.

"Noroc" cu războiul și consecințele lui. Din lungile trenuri cu bou-vagoane, trimise spre Siberia, în "gari" de nimeni știute, erau aruncați cei sortiți pieirii. Era Karaganda, ținutul nimanui, intrarea într-un desert al pierzaniei. Mii de basarabeni, bucovineni și ostași ai Armatei Regale Române au fost abandonati în acest perimetru inospitalier. Deportările fuseseră făcute după un plan diabolic, însemnând despartirea familiilor și condamnarea, din capul locului, a copiilor, bătrânilor și bolnavilor, care nu puteau munci, la infometare. Era pusă în practică "marea deportare" din 6 iulie 1949, când 13 mii de familii din Basarabia au fost smulse de la bastina și trimise sub paza înarmată în Siberia, Kazahstan și alte regiuni îndepărtate ale imperiului. În iunie 2000, s-au comemorat 60 de ani de când primii basarabeni, nord-bucovineni și herteni fuseseră obligați să-și parasească pământurile pe care s-au născut și au trăit strămoșii lor. Cu acest prilej, a fost amintit că sovieticii au organizat, între 1944 și 1950, deportarea și trimiterea în lagare a peste 250.000 de romani, pentru că în următorul deceniu să fie stramutați alți 300.000; mai mult, în 1965, 380.000 de romani au fost constrâși să parasească Basarabia, în locul lor fiind aduși peste o jumătate de milion de coloniști de origine slavă. Astfel, holocaustul românesc se ridică, în teritoriile rapite, la peste două milioane de oameni, adică la aproape 60% din populația aflată în stanga Prutului, la începutul războiului. Din zecile de convoaie trimise spre Siberia, numai aproape o jumătate din "calatori" ajungea la destinație; transsiberianul făcea escale unde voia el, fie pentru a arunca morții din vagoane, fie pentru a-i depozita pe cei sortiți să destelenească pământurile sterpe. Din luna în luna, în imensa Karaganda rămăneau să muncească și să supraviețuiască sute de romani, adică moldoveni și bucovineni.

Basarabca - pământ românesc - între cer și nisip

La recensământul din 1989, în RSS Kazahstan nu s-a înregistrat nici un roman; în cel peste un deceniu, în independenta Republica Kazahstan s-au declarat 596 romani și 19.458 moldoveni, din totalul de 15 milioane de locuitori, într-o țară uriașă, de peste 2,7 milioane de kilometri pătrați (de vreo zece ori mai întinsă decât România), cu două capitale, Alma-Ata (cea veche, în sud) și Astana (cea nouă, în zona central-nordică). Aici trăiesc reprezentate 120 de naționalități și 45 de confesiuni religioase, într-un amalgam multietnic și multicultural, pentru care actualul stat suveran a creat un organism al concordiei social-naționale intitulat Adunarea Popoarelor din Kazahstan (APK).

Despre existența unei populații de etnie română, nici nu se punea problema înainte de 1990, deși se știa că primii moldoveni veniseră, în câteva zone, la cumpăna veacurilor XIX - XX, pe timpul foametei din guberniile rusești Basarabia și Herson, în căutarea hranei. Despre deportații deceniului cinci, nici vorba. Și totuși, tânărul ambasador Vasile Soare, numit la Alma-Ata în februarie 2002 (specialist în limbi mongolo-tiurane, din care face parte și kazahă), s-a hotărât să afle ce-i cu cetățenii întâlniți într-o zi în piața orașului, mirându-se că se înțeleg, ei vorbind "moldovinește", el, românește!

Asa a inceput un lung proces de cunoastere si coagulare a celor carora le era si frica sa-si spuna romani, doar ei intre ei glasuind "moldovineste", in relatiile diurne folosind rusa sau kazaha.

Pus pe studiu si calatorind foarte mult in intinderile "asire", el avea sa afle ca inaintea destramarii Uniunii Sovietice, pe aceasta imensa harta desertica traiau cam 33.000 de "moldoveni", prin anii '60-'70, unii basarabeni si bucovineni intorcandu-se ulterior in tinuturile natale. I-a fost de mare folos studiul unui lingvist, cercetator al spatiului centrasiat, scris in 1990, care relateaza despre populatiile din perioada hrusciovista, de la sfarsitul anilor '50, cand se ducea lupta pentru destelenirea pamanturilor din Kazahstan, pentru dezvoltarea agriculturii socialiste. Trecuse un deceniu de la marile deportari sovietice si el ajunsese in nordul Kazahstanului, unde moldovenii isi creaseră propriile asezari, in plin desert, spre deosebire de locurile autohtonilor. La sosirea lui, in satul Basarabca, plin de verdeata, cu pomi fructiferi, gradini de zarzavat si muscate in ferestre, vita-de-vie si fantani la raspantii, s-a adresat, in ruseste, primului barbat intalnit, cerandu-i o cana cu apa. Omul de langa fantana s-a adresat, in romaneste, vecinului de peste drum: "Hai, mai, mos Niculaie, ca au vint in ospetie!" Si l-au poftit la masa si el a innoptat in "casa mare", adica odaia de musafiri, cu stergare, blide si icoane pe pereti, cum avea sa vada si in alte cinci sate din pustietate si sa afle ca ei si parintii lor fusesera aruncati din bou-vagoane, intre cer si nisip. Multi dintre ei n-au rezistat, si i-au mancat ciorile, pana sa-i poata pune intr-o groapa fara cruce, cum dispunea NKVD-ul...

Prima "Asociatie moldo-romana" din Kazahstan

Intr-un interviu publicat in urma cu doi ani (ZIUA, 2 noiembrie 2004), cand E.S. Vasile Soare se afla in concediu, aveam sa aflu eforturile pentru infiintarea unei organizatii a etnicilor romani, deoarece numai acestia nu aveau o asociatie proprie - in cadrul Adunarii Popoarelor din Kazahstan - sa-si sustina drepturile, precum celelalte minoritati (tatari, ucrainieni, polonezi, nemti, armeni, unguri, coreeni s.a.). A trebuit, mai intai, sa-i descopere, in Karaganda, regiune din extremul nord cat o tara, la peste 1000 km de Alma-Ata, dupa o calatorie de-o noapte, cu trenul. A dat de satele moldovenilor, acolo unde fusesera ingropati mii de romani, intr-unul din lagarele staliniste, in urma cu o jumatate de secol. Trebuie spus ca in acea zona, de 1000 km/600 km, era o retea de 24 de lagare de prizonieri, desfiintate la sfarsitul anilor '50, ale caror documente fusesera arse, ramanand, printr-o minune, cele ale lagarului "Spask 99", cu 67.000 de prizonieri de razboi, dintre care o zecime era formata din romani, soldati si civili. Ambasadorul a identificat locul detentiei si disparitiei acestora, punandu-le o piatra de mormant crestinesc si stabilind lista cu numele eroilor din zona.

Asa i-a cunoscut si pe urmasii acestora, supravietuitori ai holocaustului bolsevic, cativa trairand si in capitala: pe Nicolae Toma, octogenarul care le-a recitat "Penes Curcanul" si "Codrule, codrutule", pe invatatorul Mihai Groza, un fel de rapsod al etniei noastre, cu ajutorul caruia a fost infiintat Ansamblul ROMANAS, punand bazele "Asociatiei romano-moldovene din Kazahstan" (ARMK), inregistrata juridic in 27 mai 2003. Denumirea poate contraria! Realitatea locului a impus-o: daca cei ce se declarasera romani stiau ce sunt si de unde provin, moldovenii cu greu constientizau ca nu sunt slavi! Era urmasia fireasca a politicii de deznationalizare, inceputa inca de pe vremea deportarilor si continuata pana azi, in Republica Moldova, unde basarabeni-

lor incearca sa li se impuna ideea ca sunt cu totul altceva decat romani! Prin actiuni sustinute de ambasada noastra (spectacole la televiziune, conferinte publice si intruniri particulare la sediu) s-a ajuns sa se stie, pe de o parte, ce au comun romanii cu moldovenii, iar pe de alta, s-a vorbit, pentru prima oara, despre faimosul tratat Ribbentrop-Molotov si consecintele lui, tinerilor moldoveni-kazahi spunandu-li-se ca parintii lor venisera acolo in cautarea libertatii si bunastarii sovietice, dupa ce fusesera supusi regimului burghezomoseresc romanesc...

Pregatind acest articol-documentar, i-am telefonat tanarului nostru ambasador, pentru a afla noutati despre cei pe care, cu adevarat ii pastoreste, el fiind trimisul Romaniei si in republicile Kargastan si Tadjikistan, din aceiasi spatiu geografic si etnolingvistic. Am primit o fisa despre infiintarea celei de-a doua asociatii a romanilor din Kazahstan - "Societatea Culturala Romana DACIA", la Karaganda, unde traieste o comunitate importanta de frati, deschisa oficial la 29 aprilie 2005. Si, in premiera pentru presa din tara, relatarea despre o comunitate mica de romani din Kargastan, deportati si urmasii acestora, in 1949 din Basarabia si Bucovina in Siberia, de unde, in 1965, au fost eliberati. Culmea este ca acestora nu li s-a comunicat, ca dupa moartea lui Stalin, fusesera scosi din captivitate, decat dupa un deceniu si ceva, permitandu-le sa se stabileasca oriunde in URSS, numai in Basarabia si Bucovina nu!

"Premiera" in Karaganda si Kargastan

Din miile de romani deportati in Karaganda, acum mai vietuiesc acolo peste 3500 de persoane. De subliniat ca "DACIA" a fost creata in jurul unui grup de tineri originari din Basarabia, cu legaturi de rudenie in Romania (bunici care au luptat in Armata Regala Romana, in cel de-al doilea razboi mondial, rude care s-au refugiat in Romania, in anii '40, ca urmare a anexarii Basarabiei la URSS). Referitor la cifra de 3500, adevarul este ca sunt mult mai multi, inasa in perioada sovietica numerosi romani s-au declarat bulgari, rusi, ucrainieni etc, pentru a nu fi persecutati ca provin din tara dusmana sovietelor... Prin constituirea acestei Societati in Karaganda, s-a realizat eliminarea disjunctiei romani/moldoveni si in alte regiuni ale Kazahstanului, unde traiesc peste 20.000 de etnici romani. Prin aparitia sa, promovand limba, cultura si traditiile romanesti autentice, prin amintirea atrocitatilor la care au fost supusi deportatii, prin actiunile initiale de ambasada, etnicii romani au posibilitatea sa se manifeste ca entitate culturala distincta, alaturi de alte nationalitati din regiune. Totodata, se poate contracara si elimina, in timp, teoria care persista din perioada sovietica, potrivit careia "moldovenii sunt de origine rroma", adica tigani fara patrie!

Acreditat ca ambasador si in Kargastan, Vasile Soare a descoperit, in vara anului 2005, existenta unei comunitati de circa o mie de persoane de origine "moldoveneasca" si 46 de romani. Premiera absoluta. Au ajuns acolo, venind din Siberia, unde fusesera deportati in 1949 si 1952 (regiunile Tomsk, Kurgan, Irkutsk s.a.), pana in 1965, desi fusesera "eliberati" in perioada 1956-1958. La "eliberare", majoritatii basarabenilor li s-a interzis sa se intoarca in RSS Moldoveneasca si au fost fortati sa semneze declaratii ca nu au pretentii si revendicari de la statul sovietic, pentru ceea ce li s-a confiscat in momentul deportarii. Cateva mii de basarabeni au hotarat sa se stabileasca in Kargastan, avand in vedere climatul bland si pamantul roditor, asemanatoare Moldovei. Dupa destramarea URSS, multi romani basarabeni si

bucovineni s-au intors in locurile natale, insa peste o mie de persoane au ramas sa traiasca in Kargastan, pentru ca in Republica Moldova si nordul Bucovinei (Ucraina) nu mai aveau pe nimeni si nici mijloace de a se stramuta. Asa se explica faptul ca in cateva localitati de aici (Bishkek, Belovodskoe, Kant, Sukuluk, Gheorghievka - fosta Moldovanovka - si altele) traiesc compact zeci de familii de etnici romani.

Acum un an, ambasadorul nostru s-a deplasat in localitatea Belovodskoe, situata la circa 40 km de capitala Bishkek, cautandu-i pe romanii: "Am fost placut surprins, zice el, sa gasesc pe o strada cinci familii Gorciuc - tata (94 ani) si patru frati (intre 55 si 70 ani). Locuiesc in case mari, impunatoare, care se deosebesc de cele ale kargazilor, au vita-de-vie si nuci la poarta, pomi fructiferi pe langa case, gradini ingrijit lucrate, stupi de albine - semne dupa care am stiut ca sunt basarabeni. Am constatat repede ca ei vorbesc o frumoasa limba romana in grai moldovenesc, dupa aproape sase decenii de trai atat de departe de tinuturile natale. Este impresionant, daca se are in vedere ca majoritatea celor de varsta medie (50 ani) s-au nascut in Siberia, pe timpul marilor deportari, si au invatat romaneste in familie, desi urmau scoli rusesti".

Ca si in cazul romanilor din Kazahstan si Kargastan, descoperirea insulelor de romanitate din fostul imperiu sovietic este o datorie de onoare a autoritatilor noastre (in primul rand prin MAE). Fara un sprijin permanent din Tara, urmasii deportatilor in "Siberiei fara fund" nu-si vor mai putea sustine obarsia romana, "moldovenismul" lor fiind sustinut chiar de catre comunistii din Chisinau si nationalistii din Cernauti. In acest sens, a vorbit si scriitorul Vasile Tarateanu, din Bucovina de Nord, care a amintit, la recenta Conferinta a comunitatilor romanesti din Europa (13-15 octombrie 2006) din Bucuresti, despre deportatii din jurul Cercului Polar, unde iarna, mortii erau "ingropati" in nametii de zapada, la minus 50 de grade Celsius. Primavara, trupurile acestora erau devorate de animalele salbatice si pasarile de prada, ramanand acolo o Siberie alba, dar nu de zapada, ci de oasele imprastiate ale romanilor desartati...

Acum, cand s-au implinit 65 de ani de la primele mari deportari din Basarabia si Bucovina de Nord, este necesar sa ne amintim si de urmasii celor ramasi in viata.

Valentin HOSSU-LONGIN

Mă opresc: să-mi trag răsufllarea. Ca de fiecare dată când citesc Patimile Noastre, ale basarabenilor, bucovinenilor, herțenilor. *Starea*, când îmi amintesc prin ce am trecut noi, cei din familia noastră și prietenii-colegii refugiați din apropierea noastră (îmi reprezintă cu pielea, cu odoratul grupul, "cioporul", ar spune ardelenii, vorbind despre o adunare... de oi, eu aș zice: deținuții unei camere întregi - 50-70 inși - mânați, să zic, spre "Abator", baia de la Gherla, unde eram bătuți în pachete, în loturi; instinctiv, la câte o oprire, ne strângeam unu-n altul, ne făceam, vorba basarabenilor: "grămăjoară" pentru o scăpare cu cât mai puține pierderi...) - și ei, citind despre suferințele altora - suntem mulți, milioane - este una... strict fiziologică:

Mi se oprește respirația, mi se oprește inima. O simt, oprită, dar

ca o locomotivă cu aburi într-o haltă: chiar de nu “merge”, dă de știre, pufăind, că nu a murit de tot, că peste o secundă sau zece va porni iară.

Este un tic verbal să punctezi partea ta de dialog cu ultrafolositul de la o vreme și în proza de toate zilele, nu doar în filme, în piese de teatru:

«Nu poți înțelege...» - ceea ce îți voi spune dar, iată, spun...-

Adeseori această asigurare-avertisment nu are nici un temei și rămâne un-fel-de-a-vorbi-ca-să-nu-tăcem.

Însă când zăbovesc cu gândul - și cu răsuflarea oprită și cu inima oprită - sunt silit să accept că am dreptate când spun că celălalt, oricum, nu va înțelege ce aș dori să-i comunic.

Am mai atins *asta* cu câteva zile în urmă când am comentat replica lui Andrei Vartic acelor “analști” dobitoci-nesimțiți-analfabeți de la *Cotidianul* care calculau “cât costă unirea”... Atunci vorbeam de Zidul Neînțelegerii geografico-istorice care ne desparte pe noi, cei abandonați, vânduți, uitați, deveniți, nu rude sărace, ci de-a dreptul cerșetori de care te împiedeci mereu și nu știi cum să scapi de ei și de reproșul lor sonorizat - sau mut. Acum am încercat să vorbesc de ceva și mai larg (ca Siberia...) și nu îndestul de profund: ca locurile unde au fost “îngropați” ai noștri, doar de omătul care îi acoperea pentru... cele nouă luni de iarnă, în taiga.

Și nu pot. Mi s-a tăiat răsuflatul, mi s-a oprit inima.

Și totuși, și totuși : prin faptul că am așternut pe hârtie “poveștile” noastre, ar fi fost de sperat că... m-am obișnuit, că nu mai sufăr ca prima-oară.

Ei bine, sufăr de oprire a vieții (privindu-mi-o cu ochii deschiși); ca întâia oară.

Miruna Munteanu recidivează. Mircea Stănescu îmi scrie că nici nu se aștepta la altceva din partea unei... “antisemite”, cum a sporcăit-o Max Katz, dar și Antonesei și Poarta Metreu...

Și acest text merită reproducerea integrală:

ANALIZE SI COMENTARII - Marti, 24 octombrie 2006

Miruna MUNTEANU: Antonescu executat din nou, la TVR

Televiziunea publica a zbarcit-o la finalul campaniei "Mari Romani", nedreptatindu-l flagrant pe "candidatul" Ion Antonescu. Acesta a reusit, totusi, sa se claseze pe locul sase intr-un top zece dominat detasat de Stefan cel Mare. Punctajele si ierarhiile nu sunt, desigur, prea importante intr-un proiect al carui principal merit a fost acela de a aduce in actualitate personaje condamnate de regula la praful cartilor de istorie. E bine ca, in ultimele luni, romanii au vorbit si despre Carol I, Cuza sau Eminescu, nu numai despre Becali, Mutu, Iri si Moni. Chiar si lipsa criteriilor de nominalizare a fost benefica, fortandu-i pe participanti sa-si defineasca singuri reperele, sa hotarasca ce calitati si ce merite apreciaza mai mult, ce valori considera emblematice. Experimentul nu si-a propus rigoare sociologica, ci sa genereze debateri. Si a reusit. A reusit, din pacate, si sa le confirme multora senzatia ca istoria are inca zone si personaje "tabu". Modul in care a fost prezentat

"cazul" Ion Antonescu este o adevarata rusine pentru TVR. Maresalul a fost singurul "finalist" care, in loc de un sustinator, a avut un acuzator - cam pe modelul procesului lui Ceausescu. Toti ceilalti au beneficiat de cate un documentar elogios si de o pledoarie entuziasta din partea unei personalitati a vietii publice. "Avocatul" lui Antonescu, istoricul Adrian Cioroianu, si-a asumat, insa, rolul de procuror. Si-a desfiintat "clientul" inca din filmul de prezentare - merit nu sa castige simpatie pentru maresal, ci mai degraba sa-i culpabilizeze pe cei care il votasera deja.

Daca, in cazul celorlalti finaliști, zonele mai intunecate din biografie au fost cel mult mentionate fugar, "cazul" Antonescu a fost disecat aproape exclusiv din perspectiva politicilor rasiale din timpul celui de-al doilea razboi mondial. Un subiect pe cat de controversat pe atat de complex, care ar fi meritat o abordare mai nuanțata si mai puțin patimasa. Nici vorba de asa ceva. Chiar daca a pomenit, in trecut, ca evreii din Principate au avut o soarta mai buna decat cei din tarile vecine, Adrian Cioroianu a insistat mai ales asupra persecutiilor din Basarabia si Bucovina de Nord. Contextul istoric a fost cu obstinatie omis. Expediata in cateva cuvinte, amenintarea bolsevica apare drept un detaliu minor, nicidecum principalul factor motivant al deciziilor maresalului. Chiar si incontestabilele calitati ale acestuia - austeritatea, demnitatea, simtul onoarei si al datoriei - au fost trecute in revista intr-o nota de zeflemea circumspecta. La final, se desprindea portretul unui dictator bizar, antisemit sangeros, dezastruos ca politician si "mediocru" ca militar. O fi fost el patriot, dar n-a fost om - cam asa si-a incheiat Adrian Cioroianu expozeul "pro"-Antonescu.

Este, desigur, si acesta un punct de vedere si Adrian Cioroianu are dreptul la opiniile (si antipatiile) sale. Nu inteleg, insa, de ce a acceptat un rol care nu i se potrivea. Nimeni nu il putea obliga sa pledeze pentru o cauza in care nu crede. Si mai greu imi este sa inteleg de ce televiziunea nationala l-a ales pe el ca "avocat" al lui Ion Antonescu. Fiindca Cioroianu nu si-a ascuns optiunile. A declarat de la inceput ca il considera "cel mai mare roman" pe Carol I. Alegerea sa este corecta, a TVR-ului nu. Este ca si cand sustinator al lui Eminescu ar fi fost desemnat un fan al lui Stefan cel Mare. Chiar nu se gasea nici un VIP care sa creada cu adevarat in meritele lui Antonescu? Ba da. De pe site-ul postului public de televiziune am aflat ca regizorul Sergiu Nicolaescu s-a pronuntat in favoarea Maresalului, "pentru sacrificiile pe care le-a facut". Sunt sigura ca s-ar mai fi gasit si altii, si nu neaparat din zona "Romaniei Mari". Atunci de ce a fost nevoie de un "avocat din oficiu"? De ce Adrian Cioroianu a fost singurul dintre cei zece "sustinatori" ai finalistilor care, potrivit site-ului TVR, nu a votat cu "candidatul" sau? De ce, in loc de pledoarie, ni s-a servit un rechizitoriu?

Nu, nu cred ca "umbrele" din biografia lui Antonescu ar fi trebuit trecute sub tacere, sau minimalizate. Cred, insa, ca in orice proces este obligatorie prezenta unui avocat de buna credinta. Altfel totul se transforma intr-o mascarada penibila, cu iz stalinist. TVR l-a pus din nou pe Antonescu in banca acuzatilor, aplicandu-i alte reguli decat celorlalti finaliști. Procedand asa, s-a umplut de ridicol. Si, in loc sa demoleze "mitul" maresalului, risca sa-l sporeasca.

Miercuri 25 octombrie 2006

În *Ziua* de azi: Miercuri, 25 octombrie 2006

Basarabeni din Franta au manifestat la Paris

(...) Basarabeni din Franta nu mai vor sa fie masa de manevra a lui Voronin. Organizatiile lor si-au propus sa stirbeasca zidul de lehamite dintre Basarabia si diaspora sa. Studentii moldoveni din Paris si-au omagiat acum doua saptamani, la a 71-a aniversare, cel mai celebru exilat: Paul Goma. Cu lecturi din scrierile sale, muzica, un film documentar si o scurta conferinta a sarbatoritului. Era prima iesire in public de peste 10 ani a unui simbol al rezistentei romanesti, ostracizat de toate regimurile de la Bucuresti si Chisinau. Virulentul Goma emotionat! Imaginea poate contrabalansa orice talger cu metal pretios. (...) Robert ADAM, Paris

*

Acest I. Buduca: a mai ouat un ou cubic - în *Ziua* de azi:

Samanta de scandal Tismaneanu - un caz?

Gabriel Liiceanu a comentat, intr-o emisiune de televiziune, prezenta lui Vladimir Tismaneanu in fruntea Comisiei prezidentiale pentru analiza dictaturii comuniste. Spunea ca ar fi un caz de incompatibilitate intrucat, candva, in prima sa tinerete, Tismaneanu ar fi scris in favoarea ideologiei marxist-leniniste si pentru cultul ceausismului. Apoi, in "Romania literara", Sorin Lavric, un apropiat al lui Liiceanu, a reargumentat pozitia Liiceanu in acest caz dezvaluind un citat din revista "Viata studenteasca" in care Tismaneanu scria de pe pozitii ceausiste si marxist-leniniste.

Mai grav, Paul Goma, dupa ce, initial, acceptase sa fie membru al Comisiei Tismaneanu, revine in "Jurnalul literar" si contesta legitimitatea morala si ideologica a presedintelui acestei Comisii cu aceleasi argumente. Avem un caz? Nicidecum. Vladimir Tismaneanu nu a ascuns prezenta acestui fel de articole in bibliografia sa. Nu ne aflam in situatia Monei Musca. Ea si-a tinut ascunsa musca de pe caciula. Si unul si altul, daca mergem mai departe cu aceasta comparatie, au facut o convertire. (...)

In fond, ce problema avem aici? Una astfel formulabila, cred: "Cine pe cine judeca?". Daca aplicam criteriul functional in justitie, judecatorul are a fi o persona neutra in raport cu cazul supus judecatii. Avem astfel de persoane in cazul judecarii comunismului? Fostii comunisti (fie si pentru un sezon) nu sunt astfel de persoane - zice-se. Dar anti-comunistii? Ar fi fost mai indicat un Paul Goma ca presedinte al Comisiei sus-pomenite? (...)

Ioan BUDUCA

Doamne ferește! Cum să fie “mai indicat Goma ca președinte al Comisiei”... Tismăneanu?

Noroc cu ucenicul lui Ceachir: el deznoadă toate deznodurile înnodurate ale lumii acesteia - ba chiar și deznodurile celeilalte.

*

Am văzut de curând un documentar, dacă nu comandat de Ministerul Apărării francez, atunci respectînd întocmai regulamentul militar. Este vorba de instalarea trupelor franceze din cadrul FINUL în Liban.

Mai văzusem, în timpul războiului reportaje. Însă distrugerile pricinuite de israelieni prin bombardamente sălbatice, isterice, nebunești - prin care au urmărit distrugerea unei țări, nu înfrângerea hezbollahilor din Sud - nu mi se arătaseră atât de barbare, atât de urmărind a prefăce pământul acela “în gol, ca la începuturi”, așa cum a... reieșit din acest filmuleț cuminte, despre și pentru armata franceză (în centrul lui fiind vizita în Liban al ministrului Apărării, “MAM”, cum o dezmiardă și adversarii și aliații politici pe Mme Michèle Alliot-Marie).

Subiectul - limpede: debarcarea militarilor francezi din FINUL și instalarea lor pe pozițiile indicate. Da, dar între portul Beirut și granița cu Israelul calea este lungă - nu atât prin numărul kilometrilor parcurși de coloana de blindate, cât prin... loviturile de piron ruginit administrate în globii ochilor telespectatorului: imaginile înregistrate de un operator aflat pe un tanc - senzația de “măturare” a câmpului fiind dată, nu de mișcarea camerei de luat vederi, ci de sinuozitatea drumului - printre ruine, printre ruine, printre ruine.

De această dată “imaginea globală” Libanul 2006 a fost: Hiroshima 1945 - atât că aceasta este în culori...

Ai zice că dorința fierbinte a evreilor: întreg Pământul să fie golit de... *goi*, ca să-l locuiască ei și doar ei.

Eu unul, chiar cu legăturile mele de familie, nu aș vrea să fiu un ins tolerat pe planeta lor: aș fi sufocat de atmosfera încărcată de bășini din cele iuți, sufocante, ca yperita și asurzit de răcne-tele lor (mai degrabă Plângerile) că nu mai au “antisimiți” la îndemână, de să mi ți-i vămuiască ei prin holocaustizare.

Joi 26 octombrie 2006

Va trebui să-mi fac lecțiile pentru diseară.

Am trac. Nu pentru că mi-ar fi frică: frică, de ce? De ceea ce ar putea să mi se *mai* întâmpale? De ceea ce *mi* s-ar mai face? Nu, dragă: mă aștept la orice obstrucție, la orice măgărie pentru a fi împiedecat să vorbesc, întrerupt, abătut de la ce aveam de spus, prin întrebări diversioniste; scos din fire, enervat de așteptare, de ținerea în cușcă. Unde mai pui că eu mă voi afla la telefon, “cinci minute”, cum m-a asigurat producătoarea, ne-văzut, ne-existent; ci trac, așa, ca înaintea oricărui eveniment.

Aviația israeliană a tras asupra unei nave de război germane din apele teritoriale libaneze.

Ce-ar fi făcut o navă de război franceză? Ar fi tras în avion.

Israelienii neagă că s-ar fi întâmplat una ca asta: să atace o unitate mandatată de ONU? Unde s-a mai pomenit? Nemții însă au luat locul israelienilor în “explicații” căcăcioase: că să vedeți că nu a fost chiar așa, că a fost cam oarecum altfel - adică nu mare lucru, adică nimic... - aici am exagerat numai forma, nu și fondul discursului. Drept care israelienii râd cu gura de la ceafă la ceafă, iar data viitoare vor chiar scufunda o navă germană, fiind siguri că scufundații își vor cere scuze, ei, pentru deranj și vor plăti ei costul muniției cheltuite (obicei sovietic: familiile executaților prin împușcare trebuia să achite costul cartușului...)

Și Olmert este implicat într-o “afacere” - corupție, așa ceva. Azi-mâine evreii ne vor martiriza urechile *goi*-lor cu “perfecta democrație” din Israel, cu multitudinea “cazurilor pedepsite”: Weitzmann, Sharon fiul și tatăl, Katzav, Olmert...

Ei, da, cum să nu fie ei-da - cu un amendament: justiția funcționând în Israel este numai de ochii *goi*-lor, cei care abia așteaptă să fie mințiți; aceea este o “justiție” care funcționează numai pentru dulăi, citește: evrei. Pentru ne-evrei: justiția expeditivă a bombelor din avion, a rachetelor din elicoptere, a obuzelor din tancuri. Mai ales de când invincibilul David s-a întors din Liban cu coada între picioarele - și, incapabil să-și recupereze ostatecii capturați de hezbollahi, viteazul David a pus în aplicare *răzbunarea deviată*. Despre aceasta vorbeam încă din 1972, când scrisesem **Gherla**, apoi în 1978, în prima ediție a **Culorii curcubeului**: securiștii unguri, evrei supraviețuitori ai lagărelor nemțești, unde fuseseră trimiși de chiar ungurii, nu de “jandarmii români”, cum minte Mincinosul Wiesel, ajungând stăpâni pe viața românilor, fie ei țărani din “Ardealul de Nord” - martirizați din ordinul lui Horthy Miklos începând din primele zile ale lunii septembrie 1940, fie tot țărani, tot români, din Muntenia, din Moldova, din Dobrogean - pe aceștia îi rupeau în bătai (uneori le mai scăpa mâna și “banditul” deceda...) - urlând la ei:

«*Voi, care ne-ați trimis la Auschwitz!*»

Taman după aceeași logică strâmbă, a *răzbunării deviate* (dădusem recent un alt exemplu, tot clasic: fiindcă ai constatat că nevastă-ta se regulează cu oricine altul, dar nu cu tine, tu, băiat foc de deștept, iei calul la bătaie... - de unde, cal?, ei, asta este “problema”: de unde cal?), israelienii se răzbună pe palestinieni pentru papara încasată în Liban de la hezbollahii “teroriști”...

Cine vorbește: israelienii, teroriști-de-stat-și-de-partid!

Acum, dimineța, am primit de la Stănești:

Dragii mei,

Iata ce am primit acum 5 minute de la Tudorel Urian.

M-am bucurat. Puteti sa credeti? Am observat chiar si ca este soare afara. Am trecut si peste virgula dintre subiect si predicat, scapata, probabil,

de emotie de catre secretarul se stat.

O zi luminoasa,
Flori

Tudorel Urian <tudorelurian@hotmail.com> wrote:

Domnul Ioan Onisei, secretar de stat in Ministerul Culturii si Cultelor a remis Guvernului Romaniei urmatorul punct de vedere in cazul Goma. De asemenea, domnul Ioan Onisei doreste sa fie trecut printre semnatarii apelului cu titulatura secretar de stat

Toate cele bune, Tudorel Urian

Către

GUVERNUL ROMÂNIEI

DIRECȚIA RELAȚII CU PUBLICUL

În legătură cu adresa dumneavoastră Nr. 16/7398/A, din 09.10.06, vă informăm că Ministerul Culturii și Cultelor nu deține pârghiile legale necesare repunerii în drepturi a scriitorului Paul Goma. Pe de altă parte, ne facem o datorie de onoare din a recunoaște meritele incontestabile ale lui Paul Goma în lupta împotriva regimului comunist. Paul Goma este, cel mai proeminent caz de disidență anticomunistă dat de lumea culturală românească. Exmatriculat din școală, bătut crunt în temnițele comunismului, exclus din Uniunea Scriitorilor, izolat la domiciliu și, în final, expulzat din țară, cu retragerea definitivă a cetățeniei, Paul Goma este un om care a rămas fidel propriilor convingeri de libertate și nu a abdicat niciodată de la idealurile sale. A fost un exemplu de onoare și principialitate într-o lume a lașității și a tuturor compromisurilor.

Din punct de vedere moral, Ministerul Culturii și Cultelor susține orice demers în favoarea recunoașterii meritelor lui Paul Goma și a acordării reparațiilor ce i se cuvin. Paul Goma nu a cerut niciodată să i se retragă cetățenia română. Mai mult decât atât, a refuzat cetățenia franceză, care i-a fost oferită. Prin tot ceea ce a făcut și a scris a demonstrat că a fost și rămâne român. A-l pune astăzi să facă cerere pentru recăștigarea cetățeniei ce i-a fost luată printr-un act discreționar înseamnă a-l supune la o nouă umilință pe unul dintre foarte puținii oameni din România care nu a cedat în fața terorii comuniste. Credem că, împreună cu Ministerul Justiției și Administrația Prezidențială avem datoria să găsim căile prin care să îi oferim lui Paul Goma tot ce se poate, în limitele unei interpretări elastice a legii, fără să îi cerem în schimb gesturi pe care, cu siguranță, le-ar putea interpreta ca umilitoare. Și, mai ales, nu trebuie să uităm că avem în față un caz, din păcate, atipic pentru România: un erou al luptei anticomuniste.

Eventual, Ministerul Culturii și Cultelor propune decorarea lui Paul Goma pentru opera sa, dar, mai ales, pentru faptul că prin gesturile sale eroice și prin adeziunea sa la Charta 77, a fost un simbol al rezistenței și un reper moral pentru toți oamenii de cultură din România.

Cu stimă,

SECRETAR DE STAT

IOAN ONISEI

Bucuria este mare. Dar nu o realizez. Probabil este nevoie de timp

ca să ajungă până la mine “mesajul” ei, după atâtea și atât de crunte vești proaste, ca să nu spun: catastrofale.

Ana este sceptică. I-am cerut permisiunea ca măcar pentru o oră să nu fiu și eu neîncrezător. Ce, mi-ar strica - un ceas, doar un ceas în care să cred în onestitatea, în normalitatea concetățenilor mei ajunși în “posturi de răspundere”?

Trec aici “ecourile” prestației mele dezastruoase la tembeliziune (TVR 1) din astă seară. Cele ale prietenilor, sunt, desigur, favorabile, consolante. Va fi nevoie de timp ca să-mi fac o idee mai apropiată de realitate.

Flori Stanescu:

Objet : dragi prieteni, draga domnule Goma ...

Date : 26 octobree 2006 20:42:18

...ati fost emotionat, cine n-ar fi fost? mai ales ca v-ati aflat intr-o situatie dezavantaajoasa. eu, de exemplu, n-as fi fost in stare sa leg o propozitie simpla fara sa tremur si sa ma bilbai. cred ca telespectatorii au inteles ce era important, mi-am dat seama din mesajele trimise prin SMS si care au curs pe banda televizorului. in ce ne priveste, emisiunea din seara aceasta a avut ceva fantastic, si anume marturia de 2-3 minute cu Haiducu. asa, romanii au aflat chiar de la Securitate, prin ofiterul ei, ca a planuit sa-i elimine pe scriitorii Tanase si Goma. Mai mult, securistul a insistat ca in cazul lui Paul Goma a primit indicatia sa nu lase urme care ar fi putut implica serviciile de indormatii romane. a vorbit chiar si despre aconitina si despre cum ar fi trebuit sa muriti... a fost foarte bine ca au dat asta! e o secventa care ramine in mintea oamenilor.

A vorbit si Mircea. Si el a fost emotionat, dar s-a descurcat mai bine decit as fi facut-o eu. A subliniat ca noi ceream prin Apel repunerea lui Paul Goma in drepturile cetatenesti. Din pacate, n-a apucat sa citeasca ce spunea Onisei si nici Iorgulescu nu a marsat. In mod ciudat, nici Olaru n-a zis nimic, el care se lauda ca lupta in surdina pentru repunerea lui Paul Goma in drepturi.

Pe de alta parte, despre ce sa discute mai degraba atitia oameni, despre atitea probleme, doar intr-o ora? Am trimis si eu un SMS, imediat dupa inceperea emisiunii, cu textul <dl ursu a auzit de apelul pentru repunerea lui paul goma in drepturi?> Nu l-am vazut pe banda miscatoare, cred ca nu a cadrat cu interesele moderatorului. sau nu l-am vazut eu.

Mai vorbim, noapte linistita si odihnitoare. Flori

P.S. Maine de dimineata plecam spre tzarile noastre de la sate. Fiecare in satul sau. Asa ca pina duminica spre seara nu vom fi disponibili decit telefonic. Avem de aranjat parastase...

Valerian Stan:

Objet : TVR Date : 26 octobree 2006 20:45:24 HAEC

Dupa parerea mea, interventia Dvs a fost foarte buna. (Compatriotii si prietenii dvs, inasa, au mai schiopat, saracii. Dar sa-i iertati si sa-i iubiti, pentru ca toti sunt romani, mai mult sau mai putin onesti.) Inainte sa intrati

Dvs, au dat un filmulet cu securistul "Haiducu", explicand cum, prin sefii lui, a primit ordin, "tocmai de sus" sa va otraveasca. Dupa Dvs, au fost afisate cateva mesaje de la telespectatori care exprimau, in ce va priveste, o apreciere si un drag care nu puteau fi decat sincere. Va doresc numai bine! (Si, daca-mi ingaduiti, un pic de speranta in plus.)

Valerian Stan

Gabriel Pleșea (avusesem întâi o conversație telefonică el aflat la București, unde urmărise la televizor emisiunea):

Objet : Buna performanta lui Paul Goma la emisiunea TVR despre adevar
Date : 26 octobre 2006 21:08:52 HAEC

(...) Mie, unul, mi-a placut "prestatia" radiofonica a lui Paul Goma, in emisiunea de asta seara. A spus pe sleau, cu propria sa voce, lucruri care trebuie spuse si iar spuse. Mi-a placut ca a spus si de Pestita si de Liiceanu si de Plesu, de Adamesteanu, de Manolescu (cu ambasadoreala sa bazata pe etichetarea lui Goma ca antisemit), de magarul Dinescu. Si cu Tismaneanu. SI mi-a placut chestia cu Israelul (stat terorist). Sa auda toate lumea. Ma intreb daca moderatorul nu va fi dat afara de la TVR, fiindca s-a multumit doar sa se poticneasca, dar nu si sa-l intrerupa cu totul.

Mi-a placut si felul in care a fost introdus in emisiune, dupa Haiducu (pe care PG l-a identificat pe adevaratul lui Hirsh): "Poate stie domnul Paul Goma". Dupa care a inceput bombardamentul!! E de mirare ca l-a lasat sa vorbeasca atata, fara sa-l intrerupta. Adevarul este ca nu are importanta ce au imbalmajit ceilalti inainte si dupa. Cu exceptia lui Mircea Stanescu care a relatat ce s-a intampat cu Apelul.

Am aflat de la Paul Goma ca nu a auzit ce au spus ceilalti, el intrand pe fir ca in zborurile prin ceata, conduse cu radarul. Mai bine. Nu a pierdut mare lucru. Dar s-a auzit bine si raspicat ce a spus. Pe urma, franturile de comentarii primite de la telespectatori, puse pe banda de la baza ecranului, au fost binevenite.

(...) Cu toate cele bune si noapte buna,
Gabe Plesea

Ovidiu Nimigeanu:

Objet : la cold
Date : 26 octobre 2006 21:18:14 HAEC

Iubite dle Paul Goma,

Am urmarit (cu emotie, fir-ar sa fie!) interventia Dvs. La un moment dat crezusem ca v-au taiat tonul (dar ati explicat ca ati scapat Dvs. ceva). Imi inchipui cit de greu e sa intri "in orb" intr-o emisiune, fara sa-ti cunosti conlocutorii, fara sa simti atmosfera salii. S-a simtit precipitarea de a spune cit mai mult intr-un scurt segment de timp. Insa rezumatul asupra opozitiei Dvs anticomuniste si a consecintelor sale pina in prezent a fost coerent si expresiv. Iorgulescu, Parvulescu, Stejarel intepeniseră, incercau, la rostirea numelor (Liiceanu, Manolescu, Adamesteanu), sa schitzeze un zimbet. Nu le prea iese.

In opinia mea, atributul "magarul", lipit lui Dinescu, putea sa lipseasca. Deasemenea, paranteza despre Israel. Nu cred ca telespectatorii sint deocam-

data capabili sa disocieze intre antisemitism si critica Israelului contemporan. Ar fi fost subiectul unei discutii separate.

Ar fi fost preferabil ca dupa monolog sa acceptati si invitatia la dialog. Mi s-a parut o atmosfera buna in platou. Eheh, daca ati fi putut fi aici! Dar in scurt timp poate o sa fiti!

Mircea a fost foarte coerent, desi zorit de limita de timp.

Sa vedem ecourile din presa. (Spun aici: nu m-ar mira ca in unele publicatii - sub semnatura de cobreslasi manolescieni... - titlul sa fie : Paul Goma denigreaza statul Istrael pe postul national de televiziune!. Sper totusi ca apatitul diversionist sa mai fi scazut in patria noastra.)

Cam atit, la cald. Al Dvs,

Luca Pițu:

Objet : Interventia telefonica Date : 26 octobree 2006 22:14:14

Maitre, v-ati concentrat si ati izbutit a trage in toate tintele: bravo! (...) Cu salut autumnal din Dumbravenii Suvorovieni, LP

Andrei Vartic:

Objet : am privit TVR-ul de asta seara Date : 26 octobree 2006 22:36:38
HAEC

Am privit TVR-ul. Asa sa procedati si mai incolo - nu-i lasati sa va puna intrebari - Goma trebuie sa puna intrebari si sa i se dea raspunsuri. Formidabil atacul la securistii ce formeaza comisia Tismaneanu. Chiar si Parvulescul, aparatorul de familie al Liicenilor, a luat apa in gura. Mircea Stanescu a fost f. bun, si problema a fost pusa etajat si foarte clar. Mi se pare ca acum cele doua palate se vor lua la intrecere in problema "retrocedarii" cetateniei lui Goma.(...)

Multa sanatate!

av

Mircea Stănescu:

Objet : TVR Date : 26 octobree 2006 23:09:36 HAEC

Draga Domnule Goma, Dragi prieteni,

Nu stiu cum s-a vazut emisia din afara - am sa cer o copie Madamei Serban, producatoarea, si o sa vedem atunci. Dinlauntru a fost o chestie baltoasa, asa cum ma asteptam de altfel, la care de-abia m-am abtinut sa nu sar in picioare si sa turui tot ce cred.

Am asteptat inasa interventia D-lui Goma ca sa iau cuvintul, caci: aveam intentia sa facem legatura cu tema Apelului, si apoi banuiam-stiam ca n-o sa mai am prilejul sa adaug ceva. Si am asteptat, si am spus ce era de spus (si cit am fost lasat) in legatura cu Apelul - ca doar de-aia ma dusesem acolo.

Gabi Catalan nu a apucat sa spuna nimic - din pricina mincatorilor de timp.

Dl. Goma a fost foarte bun: in cinci minute a spus tot ce a avut de spus. A procedat foarte bine ca nu a acceptat sa fie intrerupt de post-scinteistul de moderator care, vezi Doamne, voia sa "dialogheze".

In tot acest rastimp, cit vorbea Dl. Goma, numitul Pirvulescu facea grimase, Iorgulescu strimba din nas plictisit, iar tovarasul Stroe s-a aratat

lovit cind a auzit cuvintul "magar" alaturi de numele de Mircea Dinescu.

Acum ca i-am turnat pe ticalosi, ma pot culca linistit.

Noapte buna,

Mircea S.

Mihai Ciucanu:

Objet : FELICITARI! Date : 27 octobree 2006 05:31:07 HAEC

Am urmarit si eu emisiunea de aseara. Cunosvand moderatorul-Adrian Ursu, cat si invitatii nu credeam ca o sa evolueze asa. Daca ati fi putut vedea fetele invitatiilor din platou! A fost bine ca ati impus moderatorului sa va lase sa vorbiti Dumneavoastra 5 minute fara intreruperi. Eu, care am urmarit de zeci de ori autofilmarile cu Dvs. v-am inteles perfect (vocea nu prea 'semana' cu cea de pe Internet). Cand ati spus ca "drojdia elitei" nu va vrea Iorgulescu se facea mic, mic, mai sa se ascunda sub masa (inaine era imposabil, cu tinuta; caci liberalii...), iar Stejarel Olaru pur si simplu a strambat din nas, i s-a schimbat fata (nu ca Iisus!).

Oricine a inteles, cred, ce ati spus: despre Culoarea Curcubeului, despre Manolescu, despre antisemitism (a fost totusi un mesaj expedit de pe telefon mobil care suna cam asa: "De ce Goma a fost expulzat din tara, ca pe cei patrioti ii baga la puscarii sau ii lichida", se vede treaba ca nu a citit nicio carte de-a Dvs.) Cel mai mult mi-a placut atunci cand ati ajuns la 'cazul Viata Romaneasca': 'criticam statul Israel. Da' binenteles ca-l criticam, un stat rasist, terorist'. Adrian Ursu a zis ceva de acuze, Dvs: "Astea nu-s acuze, sunt constatari!" Cand acelasi Ursu a vrut sa va intrebe de ce nu i-ati dat in judecata pe securisti, s-a bagat repede Olaru, cu: "stiti, domnul Goma a depus o cerere la judecatorie...", incerca sa se salveze, nu cumva sa apucati sa ziceti ceva despre el (eu am trimis un mesaj, care suna cam asa: "Domnule Olaru, de ce nu-l mai reprezentati pe P. Goma in justitie?"-se vede treaba de ce nu, moderatorul la prezentat ca "consilier al primului-ministru pe probleme de securitate"- mesajul n-a fost afisat pe ecran).

Dupa incheierea convorbirii telefonice, Iorgulescu nu mai avea voce, ca atunci cand iti vine sa plangi si te 'tine' ceva in gat (n'am darul lui Fielding sau al Dvs. sa povestesc).

A mai vorbit, spre sfarsit, si Mircea Stanescu, in legatura cu apelul.

Cu stima si respect

Ciucanu Mihai

Vineri 27 octombrie 2006

S-a făcut și ziua de azi.

Obosit. Deprimat. Prietenii au plecat, care la țară, care în alte țări.
Eu: unde Dumnezeu, în care țară să (mă) merg?

Sâmbătă 28 octombrie 2006

Astăzi a apărut primul ecou al emisiunii TV. LIS îmi transmite cele de mai jos, prefațându-le astfel:

“Mai jos, o mostra din marfa vanduta de presa romaneasca, pentru Jurnalul Domnului Paul Goma... (Altfel, a fost binevenita interventia sa polemica pe TVR 1, sincer ii invidiez tineretea). Cu drag, LIS”

Ziarul Cronica Romana / 28.10.2006: Joi seara, la TVR 1

Paul Goma si-a scuipat si in direct fostii prieteni! (sublinierile îmi aparțin, P.G.)

Gabriela Simon

Joi seara, la emisiunea moderata de Adrian Ursu, “Discutii despre adevar”, difuzata pe postul national de televiziune, scriitorul Paul Goma a avut o interventie telefonica in direct. A fost un prilej pentru scriitorul aflat de 30 ani la Paris *sa isi transeze problemele si sa incerce sa “marcheze” in meciurile pe care le are cu cativa dintre scriitorii romani*. Lista incepe cu Mircea Dinescu si continua cu Nicolae Manolescu, Andrei Plesu, Gabriel Liiceanu, Gabriela Adamesteanu. Furia lui Goma s-a transformat intr-o *adevarata ploaie de invective, injurii, vulgaritati adresate tuturor “prietenilor” sai, morti sau vii*. Brucan e un “dobitoc” pe care pamantul nu ar trebui sa-l rabde, Dinescu e un magar, Liiceanu si Plesu alcatuiesc “drojdia elitei”, Gabriela Adamesteanu si-a dat concursul pentru distrugerea cartilor sale. *Despre Tismaneanu a spus ca se pricepe la maruntisuri*. Acesta e blamat de scriitorul din exil cum ca dupa ce l-a invitat la comisia de studiere a comunismului, l-a exclus pentru a-i baga pe altii in locul lui.

In acelasi timp, Goma e foarte separat ca Manolescu l-a acuzat ca e antisemit. Desi recunoaste ca a criticat Israelul spunand ca “e un stat rasist si terorist”, Goma sustine ca asta nu inseamna sa fii antisemit. “Acestea nu sunt acuze. Doar constatari”. *Practic, Paul Goma nu a adus argumente in sustinerea acuzatiilor pe care le-a adus. Marturiile sale par a fi mai degraba niste scenarii in care apar personaje cunoscute noua. Poate ca o samanta de adevar o exista insa... ramane de vazut care e adevarul de fapt si de drept.*

Dintre scriitorii nominalizati de Paul Goma, doar Gabriela Adamesteanu a comentat spusele scriitorului Paul Goma. Redam mai jos transcrierea interventiei telefonice a lui Paul Goma din emisiunea sus-amintita.

Paul Goma: Cine a vorbit inaintea mea?

Adrian Ursu: Un securist era mai devreme care a fost trimis sa va ucida.. domnul Haiducu se cheama dumnealui. Nu stim daca asta e numele real. Stiti ca securistii aveau nume de astea patriotice

Paul Goma: Asa. Deci, incep. Va rog sa nu ma intrerupeti. Eu sunt unul dintre cei care si-au vazut dosarele in timpul arestarii - dosarele de ancheta - si care a supravietuit anchetei si dupa ce a ajuns in Occident, a scris o carte de marturie. Dosarul meu, partial memorizat, a trecut in cartea *Le tremblement des hommes*, a aparut mai intai in frantuzeste, iar dupa foarte multi ani a fost publicata de Liiceanu in romaneste. Si imediat a fost retrasa din librării si trimisa la topit. Asta este documentul care la noi se numeste “Culoarea curcubeului”. Asta-i una. A doua. Din dosarul de securitate al meu - pe care m-a ajutat Stejarel Olaru, imputernicitul sa-l am, o parte din el, si sa-l public in anexa *Barbosul* - lipsesc o suma de documente esentiale. Eu vedeam atunci, in 1977, ca securistii scoteau documente, le rupeau... Din dosarele care

erau sigilate, bineinteles. Le bagau in buzunar, le aruncau la cos, introduceau altele si asa mai departe. De atunci nu am incredere in dosare. Pe atunci inca nu cunosteam ca exista unul Pelin care *senilizeaza [pelinizează]* dosarele de securitate. In dosarul meu, Stejarel Olaru m-a anuntat ca nu exista nici mandatul de arestare din 1977, nu exista nici documentul care probeaza ca Consiliul Uniunii Scriitorilor m-a exclus in jurul datei de 16 aprilie 1977. Nu stiu ce a gasit Manolescu prin arhiva pe care a administrat-o... Dinescu e acolo pe platou?

Adrian Ursu: Nu e. Am incercat sa-l aducem dar calatoreste mult.

Paul Goma: Saracul de el. Pun eu mana si pe ala, pe magarul ala de Dinescu. Deci, nu exista document. Eu sunt omul fara documente. Dar mie nu-mi pasa. Satul de faptul ca de cand eram dusmanul poporului si mi s-au interzis cartile, am fost dat afara din tara si asa mai departe dar ziceam ca astia sunt comunistii. Comunistii m-au bagat in inchisoare, m-au bagat in domiciliu obligatoriu, m-au trimis peste hotare. Insa, dupa 1989, mi-am dat seama ca prietenii mei, colegii mei, scriitorii s-au purtat mult mai rau cu mine decat se purtase Plesita de exemplu. Manolescu nu mi-a dat nici un pumn, Liiceanu - doamne fereste - nu mi-a dat nici un pumn. Insa mi-a distrus carti. Asta nu se iarta intr-o tara, intr-o comunitate care nu are hartii. Deci. Amarat, prin 1992, Mircea Snegur, presedintele Republicii Moldova, venind la Paris a venit sa ma vada si m-a poftit acasa. Chiar asa mi-a zis: "dar viniti acasa". Si eu am fost foarte impresionat. Am zis sa ma mai gandesc dar deocamdata nu sa [n-am să] vin pentru ca si la voi, ca si la noi, la Chisinau si la Bucuresti, exista comunisti. Si atata vreme cat exista comunisti in guvern si peste tot, eu nu am ce cauta in aceste tari [*la dispărut din transcriere "sic/ «KGB la Chișinău, Securitatea la București»*]. Am facut greseala sa trec peste acest cuvânt pe care mi l-am dat mie insumi acum 6-7 luni cand Tismaneanu m-a anuntat ca formeaza o comisie si ca presedintele Basescu este de acord sa ma invite si pe mine. Si mi-am spus "domnule s-o fi schimbat ceva". Ei, bine, nu. Nu s-a schimbat nimic. Pentru ca, dupa ce eu am fost de acord, Tismaneanu a inventat o chestie (la maruntisuri de astea se pricepe) ca sa nu ma mai primeasca pe mine. In comisia care studia comunismul i-a bagat pe altii: pe [*Antohi - de ce va fi fost suprimat numele antoh'?*] Corneanu, pe Manolescu, pe Liiceanu si alti vajnici combatanti impotriva comunismului. Acum o luna si ceva am cedat propunerii unui prieten de lansa un apel pentru restituirile drepturilor mele care-mi fusesera furate de comunistii in momentul in care am plecat din tara. Deocamdata, imi dau seama ca am gresit pentru a doua. Iar a treia oara nu va mai fi. Eu nu am ce sa caut in tara aceea. Ca nu ma vor, nu oamenii simpli, nu ma vrea elita. Drojdia elitei cum ii spun eu.

A. U.: Nu credeti ca ati fi putut contribui si dumneavoastra la aceasta dare in vileag a securistilor, facand o actiune in instanta, de pilda, impotriva celor...

P.G.: Ce am facut eu pana acum atatia ani de zile, 30 de ani de cand sunt in Occident? I-am pus in carti. Cartile mele au fost publicate partial in Romania dar cartile mele au fost retrase de prietenii mei Liiceanu, cu concursul Gabrielei Adamesteanu, a lui Manolescu, Plesu si asa mai departe. Astia sunt care m-au blocat, nu pe mine ca om (ca eu nu contez) ci pe mine ca purtator al unor informatii. Si atunci ce sa caut eu acolo? Ce sa caut eu acolo cand ei nu au loc de mine? Manolescu, ca sa scape de [*ca să capete*] un post de ambasador la UNESCO, aici la Paris a inventat povestea cu antisemitul

Goma, cand el insusi acum doi ani a fost acuzat de antisemitism. Si a facut o turnatorala, Zalis, care a facut un denunt la comitetul ala evreilor si gata au decretat ca Goma este antisemit pentru ca a publicat in Viata Romaneasca un fragment din Jurnal in care criticam... ce criticam? Pe evrei? Nu domnu-le. Criticam statul Israel. Dar bineinteles ca-l criticam pentru ca e un stat rasist, e un stat terorist statul Israel. Astea nu sunt acuze, sunt constatari. Acuza ca sunt antisemit le formuleaza Manolescu. Ca sa se stearga acuza la adresa lui, hai sa-l acuza pe altul.

Stejarel Olaru: Eu as vrea sa reamintesc ca domnul Paul Goma are plangeri penale impotriva unor ofiteri de securitate...

Paul Goma: Cu cine vorbesc acum? *[am inteles ca Stejarel Olaru, deci lui ma adresez]* Cand va veni pe rol procesul? Ca Plesita traieste. Uite, Brucan a murit. Sa nu-l rabde pamantul. Si voi il chemati la televiziune si-l tot intrebati. Dobitocul ala abia se gandea *[?]*. Stia doar sa acuza. Iar astalalt, analfabetul asta de Plesita, va furnizeaza spectacole. Nu mai mergeti la circ, mergeti la Plesita unde va explica cum ne-a batut pe noi, cum i-a impuscat el pe partizani, ce crede el despre nevasta lui Goma. E foarte rau ca este asa.

Si restul? Unde este ce am spus despre modul in care fusesem tratat in aceasta emisiune, obligat fiind sa aștept patruzeci de minute, sa se deschida "vizeta celulei" - pentru cinci minute! - si prin ea sa fiu anunțat: «Vorbiți!», in mijlocul unei dezbaterii, fara a sti cine se exprimase inainte, nici despre ce;

Despre: «cu astfel de apucături necivilizate, neeuropene (televizuale) veți intra în Europa, așa cum ați intrat în NATO, cu Securitatea intactă și cu în frunte Caraman, distrugătorul NATO, la Paris...;

Despre: «în NATO v-au băgat americanii, cărora puțin le păsa de martirajul la care fusese supus întreg poporul din partea comunistilor, a securiștilor, v-au primit cu Securitatea intactă și cu generalul Caraman drept moș... Pe ei îi interesa obținerea de locuri pentru închisori secrete, unde să-i ancheteze pe bănuții teroriști și unde să lucreze de zor anchetatori de-ai noștri, băștinași, pricepuți în meserie...» - aici cineva - poate chiar A. Ursu - a intervenit, spunând și el că da, sunt pricepuți la așa ceva securiștii noștri...

Gabriela Adameșteanu

"Eu nu aveam cum sa-i distrug cartile lui Paul Goma. In cearta cu Liiceanu, am considerat ca Liiceanu nu merita sa fie scuipat pentru ca este cel care l-a publicat. Daca l-am contrazis pe Paul Goma, asta este urmare. Din punctul meu de vedere este nerecunoscator. Primul articol care s-a scris despre el, in ianuarie 1990, aparut in Romania Literara este semnat de mine. Domnul Goma are o frustrare pe care nu o inteleg. O sa treaca timpul si o sa se vada ce a facut fiecare dintre noi. Liiceanu a dat la topit ceea ce nu i s-a vandut. E pacat. Din punctul meu de vedere este un foarte bun scriitor si un om de curaj. Dar nu este singurul. De ce nu spune niciodata ce a facut Tepeneag pentru el?"

Ce să fac, acum? Să mă angajez, cu G. Adameșteanu, în

polemică? Dar a fost posibilă “polemica” din momentul în care eu l-am acuzat pe Liiceanu că mi-a distrus cărțile, *cu complicitatea prietenei mele Adameșteanu?* Da de unde!

Această Adameșteanu, scriitor bun, dar om de nimica: minci-noasă, perfidă, putredă, de parcă ar fi fost o viață întreagă activistă de partid - nu a fost ea, ci G. Bălăiță cu care a pașnic conviețuit, fiindcă ticăloșia se ia de la un corp la celălalt (trup)...

Ea știe bine că eu nu am posibilitatea să-i dau replică la toate măgăriile, la toate neadevărurile, la toate nerușinările, la toate ilogismele ei (“Liiceanu nu merita să fie scuipat *pentru ca* este cel care l-a publicat”! și: “...*este nerecunoscător. Primul articol care s-a scris despre el, în ianuarie 1990, aparut în România Literară este semnat de mine*” și încă: “este un foarte bun scriitor și un om de curaj. Dar nu este singurul. *De ce nu spune niciodată ce a făcut Tepeneag pentru el?*”).

De aceea profită, cum a profitat de presa la care eu nu mai aveam acces (22), însă în care ea și ai ei - puii Monicăi Lovinescu și ai lui Virgil Ierunca - zburdau și nechezau pe hârtie. Nu va fi știind ea multe alte lucruri, înainte de 1989 nu s-a opus nici cu un oftat comunismului (cu tovarășul CC-ist Bălăiță în pozițiune paralelă?), dar a învățat unul din principiile activismului de orice culoare: tu deții monopolul asupra mijloacelor de exprimare-difuzare, îl folosești - și nu-i permiți celuilalt să facă la fel! O fi ea proastă de rage, însă este o vacă vicleană/, draga de Adameșteană. Nu răspunde la acuzații: “*Ai fost complicea lui Liiceanu la distrugerea cărții-mărturie despre 1977*”, susțin eu, însă ea, argumentând ca o bulă (femininul de la Bulă), “răspunde pieziș: “Liiceanu nu merita să fie scuipat *pentru ca* este cel care l-a publicat” - halal *pentru-că!*; cere să nu fie acuzată pentru că...“*Primul articol care s-a scris despre el, în ianuarie 1990, aparut în România Literară este semnat de mine*” - ceea ce, în logica oltenețească a Coanei Vica, este perfect: *pentru-că*-ul acopere trecutul, prezentul, viitorul de jeg, de bordel, de crâșmă, de latrină: nu aveam dreptul să o acuz pentru complicitate la o *crimă* - nu doar la noi, la români distrugerea cărților este *crimă*, cu atât mai grav cu cât este vorba de cartea unui prieten care a fost interzis de comuniști vreme de 20 ani; și perfecta, grosolana, bășinoasa, obraznica diversiune purtând marca activistului de partid, nu doar a amantei tovarășului de la CC: “*De ce nu spune niciodată ce a făcut Tepeneag pentru el?*”

De jurnalista Gabriela Simon ce să mai spun, decât că și ea face parte din cohorta ignorantilor care scriu, doar așa, fiindcă au apucat să învețe scris-cititul și a căpătat convingerea - ca și colegii ei de șaibă - că, tot scriind în neștire, neînțelegând despre ce, până la urmă... are să învețe. Nu, nu: n-are să învețe - dacă nu fost în stare să o facă în acești 17 ani de libertate de expresie. Să-i fi folosit, anii, pentru a lua

cunoștință de Cartea Întâia numită: **Abecedar**. Abia apoi să treacă, ea, la... scriere de articole în care “informează” - așa cum se lăsase ea a fi “informată” - în care explică ea ceea ce nu a înțeles niciodată și, după toate semnele (negre-pe-alb) nu are nici cea mai mică dorință de a o face: posmagii sunt gata-rumegați de tovarășii-noștri-de-stat-și-de-partid care au grijă de toate, mai ales de “conștiința” noastră, directorată de “directori” ca Adameșteanu, Pleșu, Liiceanu, Manolescu, Blandiana, și ceilalți hoitari, “rezistenți pe burtă”, deveniți jefuitori de cadavre, profitori de război.

M-am interesat ce hram poartă ziarul *Cronica română* și ziarista Gabriela Simon. Am aflat:

Ziarul a fost înființat de Horia Alexandrescu (fost comentator sportiv până la în decembrie 89, uns cu toate alifiile, cu spatele asigurat de "băieți"). La un moment dat (prin 2000) ziarul a dat faliment. H. Alexandrescu a găsit alți sponsori și a înființat ziarul *Independentul*, care a dat și el faliment după vreo trei ani și a fost preluat de Fănuș Neagu și Mircea Micu (stăm bine, stăm bine...), apoi de Razvan Voncu (dușmanul lui Grigurca la revista Cotroceniului sub Sorescu, *Literatorul*) și Grigore Arbore (ia te uită: și el!), apoi de Octavian Andronic (de ce-mi sună scînteiește acest nume?). Din acest an conducerea ziarului *Cronica Româna* a fost re-preluată de H. Alexandrescu, veteran în meseria de pupat papucii puterilor schimbatoare - Ion Iliescu fiind dragostea lui cea mare -, înghițind sume uriașe din banii publici, papucii unor sponsori independenți necurați. Lucrează cu Lucia Ivanescu. Oricum, ziarul e mort, nu contează, n-are tiraj, angajații abia își primesc salariile mizerabile de pe o luna pe alta (șefii, în schimb, au salarii uriașe).

Semnătura textului, Gabriela Simon: o jună lupă (!) fără mamă fără tată, dresată întru corectitudine ‘ternaționalistă, din generația douămiistă, plină de pretenții fără acoperire, de o rară rea-credință. Prelucrată inițial la ziarul *Cotidianul*, adusă de cine trebuie la pagina elitistă de cultură.

Pe mine a început a mă urî de când, la invitația lui Liviu Ioan Stoiciu am colaborat vreo șase luni (prin 1999?) în *Cotidianul*... Nu merită atenție, poate fi trecută la pierderile colaterale ale gazetăriei uteciste, altfel este o cruntă analfabetă.

Frumoasă fișă de cadre, nu? Să mai fac și eu, că destul mi-au făcut alții, nu doar fișe de cadre, ci “biografii adevărate”, la Securitate.

Duminică 29 octombrie 2006

Extremă oboseală - și din pricină că s-a schimbat ora.

Am găsit motivul! Ora schimbată - de parcă aș fi român...

Motivul adevărat: am avut cu Andrei Vartic un schimb de mesaje mai... bărbătesc, în legătură cu textul lui despre “Genocidul în

Basarabia și în Bucovina”. M-a scăpat... limba și l-am supărat. Iar eu m-am supărat pe mine: cât de nesimțitor, neatent cu alții sunt! Noroc de Stănești: puși la curent de mine, ei au găsit că îl ofensasem pe Vartic, la un colț de frază. Aveau dreptate. Drept care i-am scris lui A.V., regretînd cele spuse și cerîndu-mi iertare.

Luni 30 octombrie 2006

Iată ce scrie prietenul meu Teșu - pentru a confirma, autentifica ce spusese în urmă cu două luni, în toiul războiului din Liban - evident, rezemîndu-mă pe presa occidentală - repet: *occidentală*, fiindcă extrem-orientala românească abia azi, 30 octombrie deschide gura prin... pana lui Teșu Solomovici, de la Ierusalim (altfel ar fi tăcut cu înțelepciune valahă încă o eternitate mioritică) :

Ziua, EVENIMENT - Luni, 30 octombrie 2006

Israelul si-a testat bombele secrete in Liban

"The Independent" a dezvaluit in editia de ieri ca armata israeliana a folosit obuze cu uraniu * Oficialii israelieni au recunoscut in urma cu cateva zile ca au facut uz de bombe cu fosfor

Ziarul londonez "The Independent" a dezvaluit ieri, intr-un articol intitulat "Misterul bombelor cu uraniu secrete ale Israelului", ca armata israeliana a folosit astfel de dispozitive radioactive in cel de-al doilea razboi din Liban. Purtatorul de cuvânt al Tzahal (armatei israeliene) a dezmințit, iar Mark Regev, purtatorul de cuvânt al Ministerului de Externe, solicitat de ziarul "The Independent" a declarat ca "Israelul nu a folosit arme interzise de legea internationala si de tratatele internationale". O poveste dramatica si care a trezit la maximum interesul mass-media internationala si israeliana. Daca dezvaluirea ziarului britanic este adevarata, se va confirma ca Libanul a fost campul experimental al unor noi arme si locul unde au explodat primele bombe atomice miniaturale. Scandalul a izbucnit dupa ce servicii secrete occidentale si experti militari au descoperit doua cratere ciudate aparute dupa bombardarea de catre aviatia israeliana a unor cazemate Hezbollah. Asemanatoare cu craterele provocate de meteoriti care lovesc solul pamantului sau de eruptiile vulcanice. Unul dintre aceste cratere e situat langa localitatea libaneza Bint Jebel, unde Tzahal a purtat lupte crancene cu fortele Hezbollah. Exista si o fotografie din timpul atacului aerian israelian in care se vede un imens nor de fum negru, de o forma care aminteste explozia unei bombe nucleare. Mostrele de pamant calcinat luate din aceste cratere au fost cercetate la un laborator european, care lucreaza si pentru armata engleza, constantandu-se un grad mare de contaminare radioactiva.

O mica fisiune nucleara

Dr. Chris Busby, secretarul stiintific britanic al "Comitetului European pentru Radiatii Periculoase" a declarat ca testele efectuate cu mostrele luate din craterele provocate de rachetele israeliene au confirmat banuierile, dovadind "un grad inalt de radiatie". Dovada ca dupa bombardament a crescut radioactivitatea in zona craterului si imprejurul ei. Specialistii nu au raspuns inca la intrebarea de ce au folosit militarii israelieni asemenea arme in imediata apropiere a granitei israeliano-libaneze, cand fumul radioactiv si un

numar urias de elemente radioactive invizibile au ajuns poate si pe teritoriul israelian. In raportul prezentat, Busby arata ca exista doua explicatii posibile: prima, fie ca in sudul Libanului a avut loc un experiment cu o arma noua fabricata cu uraniu, fie ca au fost folosite asa numitele bombe care patrund in adancime, strapungand betonul armat al cazematelor, bombe cu cap exploziv din uraniu imbogatit. Si intr-un caz si in altul, e vorba deci de utilizarea uraniului imbogatit, presupunand o mica fisiune nucleara. Aceste bombe intra totusi in categoria armelor conventionale. Busby nu exclude posibilitatea ca aparitia craterelor din sudul Libanului sa fie legata de "un nou si mic experiment de fisiune nucleara sau experimentarea unei arme termobarice care dezvolta o inalta temperatura prin oxidarea uraniului."

Dr. Boutrus al-Harb, directorul programului ONU pentru mediu in Asia si Orientul Mijlociu, a declarat ieri ca "ONU nu poate confirma sau dezmin-ti folosirea uraniului. Cercetam si vom publica rezultatele". Mai multi exper-ti ONU continua sa cerceteze afectarea mediului in urma razboiului din Liban, urmand sa prezinte un raport pana la sfarsitul anului 2006.

Obuze cu fosfor

Israelul a recunoscut, in urma cu cateva zile, ca in cursul razboiului din Liban armata a folosit bombe si obuze cu fosfor. Acestea provoaca rani foarte grave si greutati serioase in respiratie. Cotidianul ebraic "Haaretz" subliniaza ca numerosi specialisti considera aceste arme drept chimice, si ca ar trebui interzise de legea internationala. Dupa ce o vreme unii responsabili au negat folosirea armelor cu fosfor, ieri, ministrul Iakov Edri a raspuns unei interpelari a deputatei Zahava Gilon, confirmand folosirea de catre armata israeliana a acestui tip de arme impotriva Hezbollah. Ministrul a subliniat ca legea internationala nu interzice folosirea fosforului. Si a adaugat: "Tzahal a folosit bombele cu fosfor in conformitate cu jurisprudenta internationala". In cursul razboiului din Liban, mass-media internationala a publicat informatii privind existenta in spitale a unor libanezi cu rani specifice celor provocate de fosfor, o substanta care ia foc in contact cu aerul. Industria militara americana produce bombe asemanatoare sub numele de DIME (Dense Inert Metal Explosive), si au fost folosite impotriva rebelilor irakieni de la Falujah.

Teste pe palestinieni

Televiziunea italiana RAI a transmis zilele trecute o emisiune privitoare la inexplicabile rani ale unor palestinieni din Gaza, in trupurile carora au fost gasite bucati de metal ciudate. Supuse razelor X aceste bucati nu au putut fi identificate si in nici un caz nu proveneau din explozia unui obuz sau a unei bombe obisnuite. Reporterii nu exclud posibilitatea ca armele folosite de israelieni sa fie de tipul DIME. Proiectilul are o capsula umpluta cu pudra de tungsten si explozibil, strabatuta de o fibra de carbon. In urma exploziei, particulele de tungsten provoaca o temperatura foarte inalta, arzand totul pe o raza de patru metri. Televiziunea italiana a trimis mostre laboratorului Universitatii din Parma. Dr Carmela Vaccacio a descoperit "o foarte mare concentratie de carbon si prezenta unor metale ne uzuale". Asociatia israeliana neguvernamentala "Medici pentru drepturile omului" s-a adresat ministrului Apararii, Amir Peretz, cerand explicatii daca astfel de arme au fost folosite impotriva palestinienilor. Fosforul a fost utilizat ca arma de distrugere inca din anii primului razboi mondial. Armatele americane si britanice au folosit masiv bombele cu fosfor in cursul celui de-al doilea razboi mondial si in Vietnam. Nu au ajutat cererile repetate ale Crucii Rosii internationale de

interzicere a acestei arme îngrozitoare. Tratatul privind folosirea armelor conventionale (Protocolul nr. 3), prevede restrictii severe privind folosirea bombelor cu fosfor. Statele Unite și Israelul nu se afla printre semnatarele acestui Protocol. În "Cartea Războiului" a armatei americane, din 1999, se poate citi că "folosirea fosforului e în contradicție cu legea războiului terestru".

Correspondența din Ierusalim de la Tesu SOLOMOVICI

Iată încă o știre din *Ziua*, trimisă de Stănești. Să fie tot una autenticată-garantată prin Ierusalim? La ce altceva să te aștepți din partea unuia ca SRS?!

POLITICA - Luni, 30 octombrie 2006 Magureanu și agentii KGB

Dupa 16 ani de la caderea regimului comunist și preluarea efectivelor și arhivelor Securității de către Ministerul Apărării Naționale și Serviciul Român de Informații, fostul director al SRI, profesorul Virgil Magureanu, începe să facă lumina asupra confruntării pentru <<obiectivul>> România: KGB contra lumii. Invitat în cadrul emisiunii fostului nostru coleg Radu Tudor, "Puterea din umbra", difuzată vineri seara la Antena 3, Magureanu a spart tăcerea. Dom' profesor, supranumit și <<Sarpele cu ochelari>>, a admis că a făcut parte dintr-un grup care și-a propus înlăturarea lui Nicolae Ceaușescu în care l-ar fi angrenat și pe Ion Iliescu. Dezvăluirea cea mai importantă din cadrul interviului se referă la infiltrarea KGB la cel mai înalt nivel în România, înainte de 1989, chiar până în interiorul Comitetului Politic Executiv al PCR. Personajul vizat, Gheorghe Radulescu, alintat Gogu, era eminența cenusie din spatele Elenei Ceaușescu și susținătorul din umbra al așa-zisei "disidente culturale" prin care se urmărea schimbarea regimului Ceaușescu cu unul de tip Gorbaciov, susținut de KGB. (L.I.)

Ei bine, nu cred o iotă din "dezvăluirile" Astaloșului. Astfel de adevăruri să i le șoptească la ureche Zoei Petre și lui E. Constantinescu, "nașii" săi în materie de... universitarism, doar ei i-au făcut din nimic o catedră de sociologie la Universitatea din București. Că el era de-al KGB-ului... De ce atâtea eforturi pentru convingere? O știam din... 25 decembrie 1989, de la difuzarea, la televiziunea franceză a "procesului Ceaușescu" (unde apărea și prietenul meu Gelu Voican, alias Clystir).

Nu cred însă varianta cu Gogu - în redactarea confuză din care se înțelege că Buldogogu era... elenaceușist, deci contra KGB! Dacă asta a vrut să spună Măgureanu, a mai mințit o dată: Gogu a fost fidel sovietist, deci filoenkavedist, deci și filokaghebist. A crăpat Brucan - i-a luat locul în fruntea diversioniștilor: Măgureanu. Tovarășul care nega că ar fi securist și care s-a dovedit a fi un tâlhar securist care din căcățiș a devenit ditamai căcătoiul sec milionar (numai?). Protectorul lui Hurezean, fiul Blandienei - s-a uitat?

Dan Culcer îmi transmite o știre din *Le Monde*:

Wiesel veut voir l'Iran exclu de l'ONU et son président...

L'écrivain américain et prix Nobel de la paix, Elie Wiesel, a affirmé à Jérusalem qu'il oeuvrait pour obtenir que l'Iran "soit exclu de l'Onu" et que son président Mahmoud Ahmadinejad, soit déclaré "persona non grata" dans le monde.

Il a dénoncé, au cours d'une visite au mémorial de "Yad Vashem", les "menaces de génocide" proférées par le président iranien contre Israël : "Je livre une guerre contre lui pour qu'il soit déclaré persona non grata dans le monde entier et qu'il ne puisse voyager."

Ce nerușinat acest impostor, calupzan, mincinos, filomaghiar (fără frontieră), antiromân până la isterie, Wiesel : denunță - ca un denunțator ce este - "amenințările unui genocid proferate de președintele iranian contra Israelului", taman când află lumea întreagă că bietul Israel cel amenințat cu genocidul a folosit în Liban, apoi în Gaza arme cu fosfor și... o mică bombă nucleară (o micuță bombiță nucleară)!

Se vede că Israelului puțin îi pasă că s-a vădit a fi putred, nu doar în gândire (în doctrina criminală a sionismului), ci și în comportamentul incalificabil al unor "capete" de stat (și de partid); Katzav, Olmert - azi-mâine Gică-Frunte-Mică (Perez, marele strateg militar în campania din Liban) - pe urmele lui Weitzmann, ale lui Sharon... Să mai vorbim de evreii care au "contribuit" la Nenorocirea Planetară numită: Comunism - în Rusia, în Europa de Răsărit, în China, în Indochina, în Africa, în America de Sud?

Unde sunt apostolii "purității" evreilor bolșevici: R. Ioanid, A. Cornea, Oișteanu, Al. Florian, Shafir, V. Tismăneanu, Volovici - și nu în ultimul rând I. Vianu? Cei care neagă, cu sfântă mânie, afirmațiile noastre: bolșevismul - ca ciumă, ca lepră, ca sida - ne-a venit de a Răsărit, adus de evrei - să-i mai numesc o dată pe veniții pe tancurile sovietice?

Flori Stănescu îmi trimite:

Opinii

Atat de nedrepti cu Paul Goma (de Radu F. Alexandru)

Nu am acordat nici cel mai mic interes jocului de-a "Mari Romani". Am retinut doar ca este o licenta pe care televiziunea nationala a cumparat-o din Marea Britanie, unde, la fel ca si in alte tari, s-ar fi bucurat de un considerabil succes. Poate fi o scuza pentru achizitionarea unui program care exceleaza prin superficialitate si diletantism.

Cred in sa ca ar fi infinit mai interesant si cu adevarat mai instructiv daca o institutie autohtona serioasa s-ar aventura in incercarea de-a stabili Decalogul pacatelor pe care noi, romanii, suntem dispusi sa ni le asumam.

Fara a ma incumeta sa afirm ca am in minte imaginea virtuala a tabloului in ansamblul lui, de un lucru sunt sigur: Ingratitudinea este una din trasaturile care nu vor putea lipsi din profilul ce va fi configurat. In fata celor sceptici, poate ar trebui sa-mi sustin afirmatia cu o serie lunga de exemple, din

intreaga noastra istorie, lucru pe care nu sunt dispus sa-l fac pentru simplul motiv ca mi se pare un exercitiu pe deplin accesibil oricarui om cu o minima instructie.

Ma simt insa dator sa marturisesc ca, daca invoc astazi Ingratitudinea ca pe o adevarata tara, o fac sub presiunea unei intre-bari care a ajuns sa ma urmareasca pana la obsesie. Intrebarea suna astfel: "Cum Dumnezeu putem trai in buna pace, impacati cu gandul ca suntem atat de nedrepti cu semenul nostru Paul Goma?!".

Am sa spun de la inceput ca il cunosc, ca am citit si ca am auzit de la multi altii cat de dificila, aproape imposibila este o relatie destinsa cu Paul Goma. Daca incep invocand aceasta "majoritate", o fac pentru a spune limpede ca mi se pare ca nu ar fi trebui sa aiba nici o relevanta, nu ar fi trebuit ascultata si nu ar trebui lasata sa aiba nici o influenta asupra felului in care ne pozitionam fata de "cazul" Goma. Din pacate, lucrurile nu s-au petrecut asa.

Oameni care, pentru a ingropa in uitare faptele savarsite de el absolut admirabil, s-au precipitat sa invoce hibeles caracteriale si au reusit sa plaseze o problema de interes national la coada unei interminabile liste de asteptare.

Problema de interes national, cand vorbim de oameni ca Paul Goma, rezida in maniera in care, odata scapati din totalitarism, ne-am recuperat putinele repere morale alaturi de care am convietuit. Ar fi trebuit s-o facem cu o adanca recunostinta si cu nevoia sincera de a le apara de orice incercare de maculare, atat de lesne de anticipat.

Nu am facut-o cu nici unul dintre cei carora le eram atat de indatorati. Dincolo de toate, Goma, cel care a dobandit pe deplin o valoare exponentiala, a fost abandonat in voia unor forte care nici macar dreptul de a se prezenta ca cetatean al Romaniei libere nu au vrut sa i-l mai restituie.

Ideea ca, dupa saispzece ani de la caderea comunismului, Paul Goma si familia lui sunt si azi apatrizi, pe pamant strain, pare de necuprins. Si totusi, realitatea nu comporta nici o nuanta, iar indiferenta care rasplateste un curaj si spiritul de sacrificiu iesite din comun a atins culmi de neimaginat.

Desfid ca cineva ar putea sa dea un raspuns plauzibil la o situatie care sintetizeaza tot absurdul! Sigur, se pot gasi diversi functionarasi care, cu un corp sau altul de lege sub brat, invoca procedurile uzuale in situatia cuiva care vrea sa (re)devina roman! Nesansa, imensa nesansa a lui Paul Goma, si de data asta, este ca el rupe seria uzuala si se plaseaza in exceptie.

El nu este un cineva care cere, care revendica un drept sau o proprietate. El este, si nu poate fi decat, un om in fata caruia Romania trebuie sa-si faca datoria si sa-i restituie un titlu pe care conducatorii vremelnici si vrajmasii ai acestei tari, in vremuri impotriva carora a luptat, i l-au ridicat: titlul de cetatean roman.

Orice apel la proceduri sau norme legislative nu sta in picioare intr-o asemenea situatie si nu probeaza decat obtuzitatea clasei politice care, pe parcursul a saispzece ani, nu a ajuns sa inteleaga cat de mult datoreaza Romania si ea celor atat de putini ca Paul Goma.

Oricat ne-am complacea la sanul Ingratitudinii, a venit timpul sa inceapa sa ne crape obrazul de rusine pentru greselile noastre, in care persistam cu impardonabila vinovatie.

Romania Libera, Radu F. Alexandru, 27 oct 2006

Ca să vezi cine mă apără! Rămâne de văzut dacă frații mei români din moși-strămoși vor fi au ba rușinați de cuvintele unui ovreu fiu al unui mare ștab. Sau exact asta o vor scoate în evidență: iată cine îl apără pe Goma: un jidan de-al lui! Trebuie să mă aștept la orice măgărie din partea con-inaționalilor miorișoșnici. Și țuțolatri, pentru cei care uită ca “Socrate de la Casa Scriitorilor” fusese comunist fioros, apoi ceaușist zelos, totodată partizan înfocat al abandonării Basarabiei rușilor, dar al apărării (!) Ardealului de unguri.

Pe de altă parte... Pe de altă parte: sigur: discursul lui RFA este bine construit, este strâns argumentat - dar are un minuscul viciu de fabricație: nu este sincer. Dacă tot mi-a luat partea - ca între ovrei, nu? - am dreptul să-l întreb: De ce abia acum s-a trezit? Acum, după “șaisprezece ani”? Știa ce se întâmplă cu mine - cum să nu știe: suntem colegi de... Uniune a Scriitorilor de aproape patruzeci de ani, iar de cobresla-șitate de peste patruzeci: când venea la *România literară* schimba o vorbă două și cu mine, nu doar cu Sami Damian, cel care îi publica orice ar fi prezentat, nu exista vreun risc de a fi introdus vreo șopârlă. El făcea parte dintre colaboratorii-protejații lui Sami (ca Andru, Simu, Schwartz), cei care nu puneau - în prozele lor - “probleme”, fiindcă pentru ei Românii din România nu aveau probleme, noooo, totul era numai cânt și voie bună (mai lipsea doar Rodica-cuculciorul), așadar nici scriitorii patriei nu aveau ce “probleme” să zugrăvească în proza lor irealist-socialistă și extrem de rezistentă - și care să supere conducerea de stat și de partid.

De ce abia acum? Asta este prima “piedecă” de care m-a... împiedecat? Să nu fi auzit de distrugerea cărții **Culoarea curcubeului** (Liiceanu)? Nici de distrugerea **Gărzii inverse** (Sorescu)? Habar n-avea de ukazul Monicăi Lovinescu? Nici de decretul lui Nicolae Manolescu? Și mă rog, unde era el anul trecut, când... Directoratul Uniunii Scriitorilor îl alunga din fruntea *Vieții românești* pe Liviu Ioan Stoiciu pentru că mă publicase pe mine? De ce nu protestase - măcar să fi pus întrebări cerînd precizări - în legătură cu antisemitizarea mea, propusă de Manolescu, exprimată de Gârbea, încuviințată de Cistelean, de Marta Petreu?

Ce va fi urmărind RFA?: să dau aceeași semnificație textului scris de el ca și semnătura pe Apel a unui Mihăieș? A Adameșteancăi? A lui Alex Ștefănescu? Deci și el este de acord că am dreptul să-mi revendic cetățenia furată (“o problemă administrativă”) - însă nu și dreptul de a publica în limba mea, în țara mea?; nu și dreptul de a mă exprima, în românește, în presa românească despre trebile României?

Reproduc aici textul “Despre genocidul comunist”... pe care mi-l trimisese Andrei Vartic și în legătură cu care nu ne-am înțeles - eu l-aș fi vrut mai “tăios”, mai acuzator și la adresa ucrainenilor care în Imperiul Bolșevic împărțiseră puterea cu frații lor, rușii - dealtfel ei pățiseră ca și alte etnii colaboraționiste: Letonii, Evreii: după ce rușii

se serviseră de ei în treburile cele mai murdare, mai macabre, îi scur-taseră și pe ei de capete. Oricum este un text de mare importanță pe care îl trec aici:

Despre genocidul comunist din Basarabia și Bucovina,
28 iunie 1940 – 1 ianuarie 1950

Către

Parlamentul României
Parlamentul Republicii Moldova
Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei
Chișinău, 24 octombrie 2006

Începând cu ziua de 28 iunie 1940, când mari teritorii de la estul României (Basarabia și Bucovina din hotarele României de la 27 iunie 1940) cu o populație de peste 3,2 milioane de oameni, au fost ocupate ilegal de URSS, regimul totalitar comunist din acest stat a început anihilarea (ucide-re) în masă a cetățenilor români care nu corespundeau din punct de vedere de clasă omului sovietic. Faptul că această neutralizare a început pe 28 iunie 1940 în baza unor acte oficiale și liste alcătuite cu mult înainte de ocupație, demonstrează că anihilarea în masă a cetățenilor români din Basarabia și Bucovina a fost un act premeditat, pregătit minuțios de serviciile secrete sovietice în afara teritoriului României. Astfel s-au încălcat flagrant prevederile tratatelor și acordurilor semnate de URSS atât în cadrul Ligii Națiunilor, cât și cele bilaterale cu România. Proprietarii de pământ și cei de întreprinde-ri industriale, mai mari sau mai mici prestatorii de servicii, comercianții și medicii, avocații, inginerii, agronomii, profesorii din sistemul educațional, polițiștii, cadrele din armata română, preoțimea și funcționarii de stat, cei care într-un fel sau altul au fost adepții partidelor democratice legale din România, practic toată clasa de mijloc, dar și mulți cetățeni din păturile socia-le de jos, au fost lichidați fizic de regimul sovietic. Metodele sunt știute și au fost cercetate de oamenii de știință: lichidarea fizică, lagărele de concentrare, procesele politice, deportările și foametea organizată (devenită una din arme-le cele mai cumplite ale genocidului comunist), trimiterea la muncă forțată a tinerilor în regiunile de nord ale URSS, înrolarea forțată în detașamentele ale Armatei Sovietice trimise la moarte sigură atât în cel de al doilea război mon-dial, cât și după, distrugerea totală a sistemului medico-sanitar, schimbarea radicală a tradițiilor economice, naționalizarea pământului, a întreprinderilor industriale și comerciale, a mijloacelor de producție, a animalelor și păsărilor de pe lângă casă, impozitarea necruțătoare (se luau ultimele resurse de hrană chiar și de la familiile cu foarte mulți copii) etc, etc, toate astea au dus la o reducere masivă a populației în Basarabia și Bucovina. Dacă în iunie 1940 statul român lăsa în Basarabia peste 3,2 milioane de cetățeni (fapt recunoscut și de Sesiunea Sovietului Suprem al URSS din 2 august 1940 care a fondat ilegal RSSM fără nici un fel de alegeri în Basarabia și Bucovina, dezmem-brând aceste vechi teritorii românești orin transmiterea abuzivă către Ucraina a Bucovinei și Basarabiei de Sud), apoi, în conformitate cu datele statistice ale URSS de la 1 ianuarie 1952, pe acel teritoriu locuiau aproximativ 2,2 milioane de persoane. Tot acele date arată că imediat după 23 august 1944 în Basarabia și Bucovina, în locul populației anihilate, au fost aduși peste

300.000 de cetățeni sovietici pentru a-i înlocui pe cei anihilați din administrație, poliție, economie, sistemele educaționale și medico-sanitare, dar – și mari unități ale Armatei Sovietice, militari împreună cu familiile lor, cu toții având și drepturi de vot, și drepturi sociale pe care un fost cetățean român nici nu le putea visa). Dacă adăugăm aici și numărul noi-născuților din această perioadă (iar în aceste regiuni ale României de Est natalitatea era foarte mare) rezultă că numărul cetățenilor români anihilați de regimul sovietic în Basarabia și Bucovina între 28 iunie 1940 și 1 ianuarie 1950 întrece 1/3 din cel care a fost lăsat de România la 28 iunie 1940, sau peste 1,2 milioane oameni. Adică este vorba de una din cele mai mari crime din secolul XX îndreptată premeditat împotriva ființei umane și a drepturilor ei. Accentuăm că aceste acțiuni criminale au vizat cetățenii români de toate vârstele (inclusiv copiii) și de toate etniile: români, evrei, ruși, ucraineni, găgăuzi, bulgari, nemți etc. Dintre aceștia, însă, numai românii au fost anihilați pe principii etnice (cine se declara român în RSSM era suprimat imediat fără nici un fel de proces, fapt unic în toată fosta URSS).

Reieșind din cele expuse mai sus, și în baza dreptului internațional în vigoare, prin care s-au denunțat și alte acte de genocid, Forul Democrat al Românilor din Republica Moldova, la care au aderat peste 140.000 de cetățeni, cere ca înaltele Parlamente ale României, ale Republicii Moldova și ale Consiliului Europei

a) să declare genocid anihilarea în masă a cetățenilor români (români, evrei, ruși, ucraineni, găgăuzi, bulgari, germani etc) de către regimul sovietic comunist în perioada 28 iunie 1940 – 1 ianuarie 1950;

b) să condamne fostul regim totalitar comunist pentru crime împotriva umanității;

c) să ceară Federației Ruse, succesoare declarată a URSS, să plătească despăgubiri în valoare de 200 miliarde EURO (numai prețul pământului arabil expropriat, aproximativ 2,6 milioane hectare, valorează peste 50 miliarde EURO) urmașilor celor uciși și represăți, cât și României și Republicii Moldova, pentru daunele economice, sociale și umanitare pricinuite de ocuparea ilegală din 28 iunie 1940, inclusiv pentru scoaterea acestor teritorii din contextul democrației și economiei de piață vest-europene, consfințit prin Tratatul de pace de la Paris din 28 octombrie 1920.

Forul Democrat al Românilor din Republica Moldova își asumă responsabilitatea de a informa întreaga opinie publică internațională despre genocidul comunist care a fost practicat de fostul regim sovietic în Basarabia și Bucovina. Acest document va fi trimis tuturor ambasadelor străine acreditate la Chișinău.

În numele Consiliului Director și al Sfatului Înțelepților al Forului Democrat al Românilor din Moldova:

Nicolae DABIJA, scriitor, Membru de Onoare al Academiei Române;
Mihai CIMPOI, academician, președinte al Uniunii Scriitorilor din Moldova;
Constantin TĂNASE, director al publicației „Timpul”;
Valeriu SAHARNEANU, președinte al Uniunii Jurnaliștilor din Moldova;
Grigore VIERU, academician;
Dumitru MATCOVSCHI, academician;
Ion UNGUREANU, ex-ministru al Culturii;
Ion COSTAȘ, ex-ministru al Apărării;

Petru SOLTAN, academician;
Alexandru MOȘANU, Membru de Onoare al Academiei Române;
Sergiu CHIRCĂ, Membru de Onoare al Academiei Române;
Gheorghe PALADI, președinte al Asociației Istoricilor;
Gheorghe GHIDIRIM, academician;
Anatol CODRU, academician;
Anatol CIOBANU, academician;
Diomid GHERMAN, academician;
Aurelian SILVESTRU, doctor în pedagogie, directorul Liceului „Prometeu”;
Ion MAHU, academician;
Timotei MELNIC, președinte al Ligii Pedagogilor;
Boris MOVILĂ, publicist;
Ion BUGA, doctor în istorie, profesor universitar;
Andrei VARTIC, regizor;
Anatol VIDRAȘCU, director al Grupului Editorial „Litera”;
Boris DRUȚĂ, avocat;
Nina JOSU, președinte al Asociației de Cultură Românească „Astra”;
Alecă RENIȚĂ, președinte al Mișcării Ecologice din R. Moldova;
Petru MUNTEANU, avocat;
protoiereu Ioan CIUNTU, președinte al Comisiei Cultură a Mitropoliei
Basarabiei;
Ion MELNICIUC, doctor în filologie, conferențiar universitar, Universitatea
de Stat din Moldova;
Ionuț GROSU, magistrul în filozofie, președinte al Ligii Tineretului
F.D.R.M.;
Ion GĂINĂ, profesor, director al Casei-Muzeu „A. Mateevici” din Zaim
(Căușeni);
Valeriu DULGHERU, șef de Catedră, doctor în științe tehnice, președinte al
Filialei F.D.R.M. de la Universitatea Tehnică a Moldovei;
Mihai MORĂRAȘ, scriitor, președinte al Filialei F.D.R.M. de la
Universitatea de Stat din Moldova;
Lidia HANGANU, președinte al Filialei Ialoveni a F.D.R.M.;
Gheorghe MAXIAN, președinte al Filialei Orhei a F.D.R.M.;
Nicolae ARSEN, președinte al Filialei Cahul a F.D.R.M.;
Maria CIOBANU, președinte al Filialei Nisporeni a F.D.R.M.;
Sebastian VOINU, președinte al Filialei Cantemir a F.D.R.M.;
Mihai ELADI, președinte al Filialei Anenii Noi a F.D.R.M.;
Nicolae MÂRZA, președinte al Filialei Glodeni a F.D.R.M.;
Grigore TESLARU, președinte al Filialei Itefan Vodă a F.D.R.M.;
Gheorghe MIGOREANU, președinte al Filialei Rezina a F.D.R.M.;
Victor BUZATU, președinte al Filialei Ciocana (mun. Chișinău) a F.D.R.M.;
Vasile GRAMA, președinte al Filialei Botanica (mun. Chișinău) a F.D.R.M.;
Ion BOTEZATU, secretar al Filialei Râșcani (mun. Chișinău) a F.D.R.M.;
Natalia CREȚU, secretar al Filialei Cimișlia a F.D.R.M.;
Ana NOVIC, președinte al Filialei Criuleni a F.D.R.M.;
Sergiu COJOCARU, președinte al Filialei Călărași a F.D.R.M.;
Ion NEGRESCU, președinte al Filialei Telenești a F.D.R.M.;
Vasile FURDUI, președinte al Filialei Șoldănești a F.D.R.M.;
Valeriu OSTAȘ, președinte al Filialei Căușeni a F.D.R.M.;
Iulius POPA, președinte al Filialei Bălți a F.D.R.M.;

Alexandru ȘUTU, președinte al Filialei Fălești a F.D.R.M.;
Victor DARIE, președinte al Filialei Drochia a F.D.R.M.;
Anatol CROITORU, președinte al Filialei Dubăsari a F.D.R.M.;
Ludmila PĂDUREȚ, președintele Aripei Tinere de la USM a F.D.R.M.;
Ion DICUSARĂ, președintele Aripei Tinere de la UTM a F.D.R.M.;
Eugen CEPOI, președintele Aripei Tinere a Filialei Botanica a F.D.R.M.;
Ion GARAM, președintele Aripei Tinere a Filialei Râșcani a F.D.R.M.;
Liliana GHEORGHITĂ, președintele Aripei Tinere de la Universitatea „A. Russo” din Bălți a F.D.R.M.

Marti 31 octombrie 2006

Mi-a parvenit pe căi ocolite - și geografic: USA, Canada - un alt text semnat de Andrei Vartic:

Lemn moral

"Daca vrem matematicieni pentru anul 2020 , oameni de cultură cu raspunderea specialității lor, daca vrem să se abată și la noi acea binecuvantată rușine de-a nu ști tot, atunci n-ar trebui să întârziem editarea caietelor lui Eminescu".

Constantin Noica, 1977:

Societatea civilă din Basarabia, prin cei mai valoroși reprezentanți ai săi, a publicat joi, 26 octombrie 2006, un document, așteptat de foarte mult timp, prin care se cere Adunării Parlamentare a Consiliului Europei și Parlamentelor de la București și Chișinău să declare genocid atrocitățile comuniștilor în Basarabia și Bucovina (peste un milion de victime doar în perioada 28 iunie 1940 - 1 ianuarie 1950). Dar numai o mică rămurică (cei drept ea este de aur!) a societății civile de la București a salutat imediat acest document (hai să-i spunem așa cum este, epocal). „Marilor” intelectuali ce reprezintă societatea civilă „democratică” la București (foarte bine informați, de altfel, fiindcă se dau zilnic în spectacol prin ziare și televiziuni) nu le pasă (încă de la începutul anului 1990) că în Basarabia și Bucovina, teritoriu românesc cu toate actele în regulă (vezi harta României de la 27 iunie 1940, oficializată amănunțit prin Tratatul de pace de la Paris din 28 octombrie, 1920), comuniștii au ucis o treime din cetățenii pe care statul român i-a lăsat (părăsit!) acolo pe 28 iunie 1940. Această nebăgare în seamă oportunistă, filocomunistă și filorusă a societății civile „democratice” bucureștene, pune într-un nou cadru moral și, de pildă, noua revoluție anticomunistă a maghiarilor... Deși sunt îndreptate împotriva minciunii neocomuniste, protestele de la Budapesta nu au atins nici felul de a fi al clasei politice de la București, nici pe cel al societății civile „democratice”. Talk-show-iștii televiziunilor i-au apă în gură când e vorba despre demonstrațiile sau corturile de la Budapesta (în sensul prezenței în continuare a fostelor structuri comuniste în conducerea de vârf a României, făcându-se mare spectacol din foști turnători sau ofițeri de Securitate, care nu activau de capul lor, ci la comanda partidului comunist). Or, evenimentele de la Budapesta au coincis (poate nu întâm-

plător) cu acțiunile de comemorare a 50 de ani de la cealaltă revoluție maghiară anticomunistă, din 1956. Primul ministru (anticomunist!!!) al României a fost așa de „preocupat” de această problemă? Încât a încurcat plecarea la comemorările de la Budapesta, cu o vizită pe care nici nu trebuia să o facă la... Moscova. Dar de ce în capul lui de prim-ministru era anume Moscova, cea care a înăbușit în sânge revoluția maghiară de la 1956?

Mai sunt și alte semne și întrebări nedumeritoare. Paul Goma, de pildă, în recenta dezbatere „anticomunistă” de la TVR1 (care a avut loc întâmplător tot joi, 26 octombrie 2006, dar seara) a vorbit despre comuniștii ce conduc în continuare România, dar și de intelectualii ce îi corcolesc. Aceștea (cităm lista lui Goma: Pleșu, Liiceanu, Manolescu, Patapievici, Corneanu, Tismăneanu, Dinescu, Antohi etc) de ce au ascuns pe securistul Antohi atunci când erau membri CNSAS? De ce l-au băgat în comisia Tismăneanu dacă știau precis, încă din 2002, că a fost informator? De ce tot ei se dau cu fundul la gard (sic!) atunci când e vorba de felul cum generalul Pleșița „colabora cu serviciile secrete americane” smulgând părul din barba lui Paul Goma? Nedespărțitul cuplu de „mari intelectuali și anticomuniști” Pleșu-Liiceanu discută zilele astea la o televiziune mai mult despre sexul îngerilor. Poate ar fi trebuit să discute o strategie a anihilării mentalului comunist ce răvășește devenirea neamului românesc și a statului care îl reprezintă politic la intrarea României în NATO și UE (că, iată, România cea ticăloșită a pedepsit tocmai la cel mai înalt nivel al UE pe uluitorul economist, politician și creștin Varujan Vosganian, unul din foarte puținii apărători bucureșteni ai Basarabiei)? Poate fostul ministru (al culturii, al externelor) și consilier prezidențial ar fi trebuit să-și facă mea culpa pentru că nu a propus societății românești nici în 1990, nici în 2000, nici măcar în 2006, această strategie? Poate tot el ar fi trebuit să-și facă mea culpa pentru felul cum se lungea și se lățea în fața tovarășului Nicolae Ceaușescu, demonstrându-i cât de fidel membru de partid comunist a fost? Poate ar fi trebuit să spună cetățenilor unde au dispărut miliardele pe care ministrul Pleșu le-a virat din conturile naționale ale ministerului culturii „filosofului și pătinișistului” Liiceanu pentru a nu se edita manuscrisele lui Eminescu, despre care atâția obscuri (unii ca Sorin Antohi, cu doctorate false) au strigat în ultimii ani că nu ne mai reprezintă, că sunt politizate și naționaliste? Poate intelectualul Pleșu ar fi trebuit să ne arate pe unde a dispărut proiectul traducerii „academice” a Bibliei, care a fost lansat cu atâta vâlvă imediat după apariția excepționalei redacții realizată de mitropolitul Bartolomeu Anania (care, spun „marii intelectuali”, a avut imprudența să traducă neacademic cartea sfântă a creștinilor!)?

Am pus aici problema anticomunismului fără anticomunism al unor intelectuali bucureșteni fiindcă afectează Basarabia și lupta Basarabiei împotriva neocolonialismului comunist de pe axa geopolitică Moscova-Tiraspol-Chișinău-(București). Volens-nolens, semnalele pe care le transmit opiniei publice românești politicienii și intelectualii de la București ajung și la Chișinău. Volens-nolens, opoziția parlamentară basarabească, care se hrănește și din banul public românesc (fără a da roade românești în Basarabia – a se vedea cum au fost excluși din partidele de „opozitie” deputații unioniști Neagu și Pavlicenco), și din opinia publică românească, nu poate să pună drastic (Gigi Becali ar spune – „războinic”) problema anticomunismului în Basarabia. Partidele politice și societatea civilă din Basarabia și Bucovina nu pot striga doveditor, așa ca să se audă și la ONU, UE sau CoE, problema cri-

melor staliniste pe aceste vechi meleaguri românești fără ajutorul masiv al clasei politice, al diplomației și al societății civile de la București. Istoricii din Basarabia au nevoie de documente adevărate pe care Moscova sau Voronin nu le vor da, adică de acces la arhivele armatei și siguranței române. Anticomuniștii basarabeni trebuie să facă parte din comisiile de condamnare a comunismului de la palatele Cotroceni și Victoria. Societatea civilă de la București trebuie să susțină deschis pe cea de la Chișinău în acțiunile ei anti-comuniste (nu am auzit de vreun document recent al Uniunii Scriitorilor de la București care ar fi susținut demersurile anticomuniste și pro-europene ale Uniunii Scriitorilor de la Chișinău). Politicienii de la București nu trebuie să tacă despre faptele antidemocratice, antieuropene și procomuniste ale regimului politic de la Chișinău. Și, toți împreună, ar trebui să arate, măcar de ochii lumii, dacă pentru cei ai inimii nu au văz, că le pasă de sutele de mii de cetățeni români care au fost uciși de comuniști în Basarabia și Bucovina.

Or, elitele „democratice” bucureștene se fac a nu vedea evenimentele sângeroase, de necruțător genocid și chiar etnocid (numai în Basarabia și Bucovina cetățenii erau uciși de activiștii comuniști ai lui Stalin atunci când se declarau români), care au urmat după 28 iunie 1940, evenimente pe care, de pildă, comisia dlui Vladimir Tismăneanu (formată și din atotprezenții din de veche curte politică Patapievici și Antohi) nici nu vrea să le ia în dezbateri, comunismul românesc fiind încadrat la rubrica „condamnare” numai în perioada 1948-1989. Cum, însă, să judeci comunismul românesc fără ai arăta rădăcinile, care au ajuns în România de la Moscova trecând prin „Piemontul românesc” (cum denumea Maxim Litvinov, ministrul de externe al URSS, creatura RASSM din Transnistria) și Basarabia? Sau, poate, Ana Pauker și generalul Nikolski au venit la București direct de la Curtea Europeană a Drepturilor Omului?

Cum, așadar, să reacționeze săraca elită intelectuală de la Chișinău (majoritatea intelectualilor de renume ai Basarabiei sunt umiliți de comunismul Voronin cu pensii de mizerie, sunt dați afară din servicii, nu au acces la televiziuni și ziare) la scrisorile comunistului Pleșu adresate lui Ceaușescu, sau la acțiunile „filosofului” Liiceanu (încă din anul 1990), împotriva cărților anticomuniste ale lui Paul Goma, dacă cuplul Pleșu-Liiceanu le este dat zi de zi drept pildă de mare elită intelectuală și de mare rezistență anticomunistă pe toate televiziunile de la București? Cum să promovezi prin societatea civilă de la Chișinău (care nu are televiziuni, edituri și ziare ca dl Pleșu, care numește miniștri de externe ai României, președinți ai Institutului Cultural Român și mai dă și premii ce te copleșesc) o strategie de anihilare a mentalului comunist din Basarabia dacă nici dl Pleșu nu o promovează în România? Cum să ieși legal, cu drept de la primărie, și să strigi în Basarabia „Jos comunismul!”, dacă mai pe toate canalele de televiziune de la București un „întotdeauna gata” luptător pentru pro-democrație, apăra recent la Chișinău (în timpul trecutelor alegeri parlamentare) corectitudinea regimului comunist al lui V. Voronin (de parcă măcar undeva în lume regimul criminal al comuniștilor a fost corect), cel care numise deja către acea vreme tricolorul „steag fascist”, România – „ultimul imperiu al Europei”, editase „Dictionarul moldo-român”, condamnase NATO și capitalismul, „punea (și pune) flori la monumentul criminalului Lenin, cedase lui Igor Smirnov toate împrejurimile și utilitățile Tighinei (împreună cu mănăstirea Noul Neamț, fondată de călugării de la mănăstirea Neamț), plătea cu banii cetățenilor RM

consumul de gaze al Transnistriei, nu ieșea din CSI, refuza oferta României de a se integra împreună în UE și nu depunea cerere de intrare în UE?

Un clopot surd bate din arama miezului de noapte, necăjind somnul elitelor românești de la București: poporul român nu stă sigur în fața pragului de incertitudini al Globalizării. Or, crimele celor care au vrut să anihileze statul român în vara anului 1940 (dar și mai târziu) pot fi trecute cu vederea de actulala „corectitudine politică”. Sufletele sutelor de mii de cetățeni români care au fost uciși de comuniști sunt și ele în leagănul de stele al lui Dumnezeu. Dar tot viitorul României și al poporului român poate fi decis într-o bifurcare neroadă a Globalizării și pentru a trece prin ea, se pare, elitele românești nu au acum nici barca necesară, nici lemnul moral din care ar putea la nevoie să o construiască.

Scufundat până la cozoroc în ale mele nu am băgat în seama vânzoleala Varujan Vosganian. Adevărată dramă națională! Îți dai seama: trimiți comisar la Bruxelles, dar Barroso nu-l acceptă! Și nici nu dă explicații: că de ce, domnule, de ce, nene?... Nu înseamnă că Tăriceanu, Băsescu au înțeles ce trebuiau să înțeleagă înainte de trimiterea lui V.V. gata-comisariat. Cum să accepte Marii Conducători de Oști dupe Dâmbovița că în realitate - și în comparație cu bulgarii ! - românachii noștri sunt niște târâie-obiecte impotenți, fără vindecare? Ei și-au imaginat Europa ca un fel de Românie doar ceva mai măricică și, sigur, mai bogată (din care vor pica multe pițule în căciula lor de milogi: «Dă și la mine, boerule, mânca-ți-aș...» «Na, mânca-mi-ai!»). Acești tăriceni, băsești sunt indivizi născuți între două... scaune cronologice: nu sunt nici activiști-securiști autentici - adică răi de tot - nici cai nici măgari, nici mere nici prune, nu au rădăcini, nu au memorie, nu au nici ură-de-clasă, cea care-i ținea drepti pe bestiile securisto-activiste în “misia” lor destructoare cu program. Acești responsabili de destinul a milioane de ființe care așteaptă - de 17 ani! - să li se deschidă fereastra, să pătrundă, în sfârșit, aer neîmpuțit de bășinile comuniștilor și ale securiștilor, aceștia, zic, nu cunosc nici măcar un pospai de limbă a locului, limbă a locuitorilor. Nu-mi aduc minte “vorbirea” lui Dej, dar a lui Ceaușescu, așa, pocită, monstruoasă, avea... personalitate. Chiar a lui Iliescu, lemnatică (cum să scape Tovarășul de determinare?) este recognoscibilă; limba de lemn comunistă, a comunistului de rangul patru - bine: trei... - dar acești nevertebrați: Tăriceanu și Băsescu? Măcar Marinelu’ se poate ascunde îndărătul moștenirii limbajului golănesc dă Co’stanța: jumătate interjecții, jumătate cuvinte pocite, ne-stăpânite de vorbitorul președinte. Dar Tăriceanu? L-a ascultat cineva rostind - fie și citind - un text pregătit de secretarii lui? Nu sună - discursu-i - gol, găunos și lătărețit, cu “dă”-uri, cu “pă”-uri regățenești, leit celui al crainicelor de radio și TV, al profesoarelor *dă română* ținând conferințe, al țoapelor care vor musai să fie luate drept ‘telectual(e)? Ba bine că nu.

A fost amestecată în tărăța vosganiană și Monica Lovinescu:

Monica Lovinescu: "Ii cer scuze domnului Vosgianian"

"Din pacate, nu am nici o clarificare de facut deoarece am uitat cine mi-a spus zvonul despre domnul Varujan Vosgianian. Imi pare foarte rau ca mi-am pierdut manuscristele si am uitat cine a fost acea persoana. A fost un zvon ca oricare altul pe care l-am captat in Bucuresti. Imi pare foarte rau pentru domnul Vosgianian. Acum trei ani de zile inca mai aveam manuscristele. Daca aveam datele as fi spus cine a fost persoana (n.r. persoana care a sustinut ca Varujan Vosgianian ar fi facut politie politica). Imi cer scuze in fata domnului Vosgianian daca dansul nu este culpabil. Imi pare rau." (R.G.)

Din această treabă de mahala cu adevărat serioasă este pierderea manuscristelor.

Nu am idee - și este prima oară când aud - despre pierdere. Ale sale manuscriste ori și ale casei (deci și ale lui Virgil Ierunca)? Nu am auzit vorbindu-se despre așa ceva, dealtfel, de la ruperea relațiilor între "cercul" lor și celula mea nu au circulat veștile; nici bune, nici rele.

"Pierderea manuscristelor"... Sper că a fost doar un fel de a vorbi, pentru a nu i se mai reproșa că ar fi colportat un zvon despre "securismul" lui Vosgianian; sper că, totuși, Liiceanu, editorul exclusiv al Monicilor a depozitat în loc sigur copii după "hârtiile" lor.

NOIEMBRIE

Miercuri 1 noiembrie 2006

Este prima oară când, imediat după instalarea Jurnalului pe site, s-au semnalat primii 2 - doi! - cititori (am fost tentat să pun cuvântul între ghilimele, dar l-am lăsat așa, oricum, *cititorii* mei - *grație culturilor mei prieteni Monica Lovinescu, Liiceanu, Manolescu, Adameșteanu* - sunt numai cei pe internet).

S-a făcut frig. La orele 16, termometrul de pe balcon zicea - pe soare : 11°C. Și eu care credeam că de ziua aniversară a lui Filip, mâine, 2 noiembrie, îi vom putea face cadou un coșuleț cu pătlăgici/ele. Coapte, se înțelege. Adică roșii. Doar dacă sunt galbene din fire...

De la un corespondent internetic am primit azi:

Ma simt onorat sa am (din nou) prilejul de a va scrie si de data acesta pentru o cauza in primul rand romaneasca si in al doilea rand personala. Romaneasca pentru ca este vorba de domnia voastra ca simbol al rezistentei anticomuniste (in spiritul rezistentei din munti, legionare si nu numai) si personala pentru ca personal il admir pe omul, scriitorul, luptatorul, martirul(in sensul crestin de marturisitor) Paul Goma care nu se lasa, nu cedeaza si nu face concesii, nici atunci cand (stupoare) la 17 ani de la asa zisa iesire din bezna comunista dar nu si din consecintele acesteia, este contestat, injurat, stigmatizat de catre cei care se presupun ca ar trebui sa reprezinte elita nationala (in realitate national-comunista) si carora nu le mai ajung limbile pentru a face curatenie in dosurile vest-europene sau autohtone. Eu nu vreau sa fac aici pe desteptul pentru ca ceea ce am citit in jurnalele domniei voastre reprezinta cu adevarat radiografia societatii degenerate si gregare de la noi care daca nu se desteapta macar in al 12 -lea ceas si nu indrazneste sa paseasca cu dreptul si cu dreapta autentica (exista oare la noi?) inainte si sa faca dovada ca mai poseda demnitate nationala, riscam sa devenim slugi, daca nu suntem deja, ale occidentului sau estului si sa ramanem asa inca mult timp de acum inainte in spiritul smintelii si debusolarii iar nu al crestinismului si al mandriei nationale si apartenentei de facto la EUROPA, cultural, lingvistic, geografic.

Va rog sa-mi iertati stangaciile si poate exprimarea nu tocmai lapidara, dar asa cum va spuneam mai demult, mocneste in mine un foc al rusinii si al disperarii ca sunt contemporan cu oameni care habar n-au pe ce lume traiesc si care nu realizeaza ca doar intoarcerea la adevaratele valori autentice, crestine, nationale, si implicit la pretuirea celor care le-au purtat drept stindard si le mai poarta inca (cati au mai ramas dupa mai bine de 50 de ani de pustiire si distrugere sufleteasca si morala) ne mai poate salva in sensul de a deschide drumul unor generatii cu adevarat libere si demne care sa-si cunoasca in primul rand trecutul pentru a putea sa paseasca fara temeri in nebuloasele

viitorului.

Traiasca Romania Mare (nu cea a lui C.V.T.) si fie ca Domnul sa va deie sanatate domnule Paul Goma si sa va mai tina inca pentru a vedea implinit demersul atat de asteptat, care sa ofere atat o reparatie morala si o repunere in drepturi a statutului civic al domniei voastre si familiei cat si o ocazie pentru spalarea pacatelor acestei natii care pare sa fie blestemata si condamnata la ratacire cu concursul chiar al celor care hotarasc sau au hotarat destinele-i de-a lungul cel putin ultimului secol si cel mai smintit dintre toate.

O ultima rugaminte mai am la d-voastra. As dori sa semnez acel apel despre care ati scris in ultima aparitie pe site si as vrea tare mult sa ma indrumati catre cei care au luat initiativa.

Al dumneavoastra camarad de suferinta (ce stiu eu la 28 de ani?... dar simt) inginer Romeo Iancu, nascut in Negresti-Vaslui, crescut pe meleaguri ardelene la Fagaras si casatorit la Sibiu (unde v-ati petrecut o parte din viata la randu-va).

Să mă mai plâng că nu am cititori! Mult mai puțini - în comparație cu ai lui N. Manolescu (ce să mai vorbesc de editorul humanitetic Liicheanu Gabriel) dar muuult mai buni. În sensul de: drepti.

Joi 2 noiembrie 2006

Azi, la orele 11,02 (ora Bucureștiului) s-a născut Filip (îmi place prezentul-etern, de mor! - dar numai când vorbesc de mine și de ale mele). Era, la București, atunci ca și acum, la Paris o mohorâtă zi de noiembrie, cu promoroacă și aer greu respirabil.

Iar eu, tată de copil, ce-mi făceam?, vorba lăutarului. Păi, ce să-mi făceam: o gripă strașnică aveam! - atunci, pe vremuri, nu acum (pe o vreme ca asta).

Mi-a făcut mare plăcere mesajul Elenei Andronache, zicînd că îmi așteptase jurnalul. Și că îl "frunzărise"... Chiar dacă a exagerat pe ici, pe colo, am avut viziunea: o tânără femeie, zgribulită, mutîndu-se de pe un picior pe altul, suflîndu-și în mânuși, așteaptă să se deschidă chioșcul... internetic.

Până acum, după informațiile mele, trei cititori s-au semnalat. E-he, dar când vom ajunge, așa, pe la zecesprezece, voi da în foc de mândrie! - vorbesc la pluralul cultural român, se înțelege.

Discutînd cu Filip despre Jurnalul meu (cel internetizat), el a zis că e un fel de revistă lunară - dacă este așteptat(ă) la sfârșit de lună, asta, sau la începutul următoarei... Da, domnule. M-am uitat la contorul pe ziua de 1 octombrie: la "Jurnal 2006 ian-oct" sunt semnalati 36 vizitatori. Un fel de record. Care scade pe măsură ce înaintez în... lună, până pe la 5-4-3 vizitatori în 31 octombrie.

«În câte exemplare este tras Manolescu?» întreabă Filip, vorbind, firește, de *România literară*.

Răspund că nu știu. Nu știusem nici când lucrăm și eu în redacție.

Probabil între 10 000 și 100 000 exemplare. Oricum, nu se poate face o comparație.

De ce să nu se poată? Fiindcă *Romlit* este săptămânal pe hârtie și Jurnalul (meu) lunar pe ne-hârtie? Că *Romlit* are cel puțin 50 000 de cititori pe săptămână (multiplicat cu 4 dă 200 000 pe lună), iar **Jurnalul** meu abia 300 (pe lună)? Dar asta este o adevărată *comparație!* : 200 000/300. Asimetrică, dar-însă-totuși: față de niciun cititor-pe-hârtie la 300 pe-pe-sticlă...

De ce să nu facem comparația (tot asimetrică)? Nu după numărul de cititori, ci după numărul de autori ? - la *Romlit* "contribuie" cel puțin 20 mari scriitori, la **Jurnal** un singur autor (oare cine?) și acela neînsemnat, după autorizata opinie a Manoleștilor, Dimisenilor, Ștefăneștilor, Ioanelor Pârvulești, Romanițelor Constantinești ; și după pagini: *Romlit* scoate 100 pagini convenționale pe lună, **Jurnalul** meu cam tot atâtea, în medie. Adevărat, *Romlita* este așteptată în chioșcuri (săptămânal) - și vândută, ca orice produs cultural, **Jurnalul** meu este gratuit (deși i s-ar mări "tirajul" dacă i-ar plăti el pe cititori); așteptat... lunar de Elena Andronache și încă alte doamne, căci eu cu dânselle mă înțeleg bine - nu ziceam că nu poate exista comparație valabilă între cele două produse decât din punctul de vedere al autorilor...? La *Romlita*: Manolescu, Gârbea, Dimisianu, Alex Ștefănescu și mai ales colhoznicul "Cronicar"; la mine, vai de capul meu, doar eu mi-s autor. Din acest motiv am imaginat...

Primesc de la Stănești:

Draga Domnule Goma, Dragi prieteni,

Acum am intrat pe usa, și am vazut scrisoarea care venise de la Ministerul Justiției. Are doua pagini, citez numai un pasaj (...):

„În ceea ce privește solicitarea privind «redarea cetățeniei române» domnului Paul Goma, născut la data de 2.10.1935 în localitatea Mana, județul Orhei, Republica Moldova, precizăm ca Serviciul Cetățenie din Ministerul Justiției a solicitat Ministerului Administrației și Internelor – Direcția Generală de Pasapoarte informații privind clarificarea statutului juridic al lui Paul Goma în raport cu Statul Român.

Prin adresa nr. 112345/18.10.2006 *ni s-a comunicat faptul ca domnul Paul Goma figureaza în evidentele acestei institutii cu statut de cetățean român, conform art. 34 din Legea nr. 21/1991 a cetățeniei române, republicata, cu modificările și completările ulterioare. (subl. mea, P.G.)*

Referitor la statutul juridic al membrilor familiei domnului Paul Goma, nu am efectuat verificări întrucât nu detinem date de stare civilă ale acestora, respectiv numele și prenumele, data și locul nașterii.”

Mai departe, comentariul Floarei Ștefănescu:

“(...) urmează o lungă însiruire de... ce nu pot face ei, și indicații cu privire la legile privitoare la: acordarea de titluri – revoluționari, luptători în

rezistența anticomunistă – și a despăgubirilor și indemnizațiilor aferente.

Totodată, anunța că „în dezbaterile publice” se afla proiectul unei legi de ștergere a condamnărilor politice dintre 1945 și 1989.

Semnează însăși Monica Macovei. Scrisoarea este datată: 31.10.2006”

Domnule! La multe porcării, strămbării, manelării, românării mă așteptam, dar la una ca asta: ba.

Așa, carevasăzică: am statut de cetățean român (“conform articolului...”) cutare, din 1991 - mi-o garantează ministrul Justiției! Dar eu nu știam! Căci eu dormeam, soro! Nici autoritățile franceze habar n-aveau, altfel nu mi-ar fi înnoit “bulentinul” galic de două ori în acest interval - pe ambele scriind citeț, să fie văzut chiar și de ministresele bucureștiote: “*refugié*”. Cât despre... membrii familiei - despre care compatrioata mea Monica Macovei - altfel o distinsă doamnă - nu a “efectuat verificări”, deci “nu deține date de stare civilă...”

Uite cum intră România în Europa! De-a-n curulea! De-a-n macoveile! Culmea fiind că această adunătură de becali (și de becațe, doar n-o s-o cruț pe ministreasa Justiției, cea care semnează cu mâna ei opera mai sus citată, astfel postulând pentru postul de comisar la Bruxelles) va reuși - tot prin minciuni, fraude, falsificări, promisiuni în dorul lelii («Să intrăm, ‘p-aia discutăm condițiile în care-am intrat - ca în NATO!, cu generalul Caraman în fruntea Securității intacte!»)

Vineri 3 noiembrie 2006

M-a tulburat “răspunsul” Justiției Macovei. Îl/o las să se mai răcească. Deși, slabă nădejde: astfel de ființe sunt neameliorabile.

Am scan(eriz)at actele și le-am trimis la București, la avocat, la Stănești, la Valerian Stan lui Niculiță. Să fie. Să aibă și ei “docomentele” emise de administrația (și încă: Ministerul Justiției!) unei țări cvasi-intrate în Evropa.

Israelul nu se astâmpără. De vreo două zile a început Marea Bătălie de la Gaza (a câta?). Și pentru că învinsul are mâncărici, nu șade locului, să-și lingă rănile, să cugete la motivele paparei încasate, uite că s-a apucat de... “nu excludem un atac” - “de autoapărare”, “prevenitiv”, cum altfel? - contra Iranului. Înțelepciunea întruchipată: Bush a zis că el - personal, ca Dinescu - nu ar fi împotriva unui atac aerian al Israelului asupra Iranului! În loc să-și vază de Irak, devenit un Vietnam Bis, și acest isteric analfabet evanghelic turbat se bate-n pieptu-i de-aramă, răzbelnic. Are să piardă alegerile acasă la el, cu picioare-n cur are să fie dat afară din Irak - cu consecințe catastrofale pentru biata țară, martirizată de Saddam, apoi devastată de dobitocia americanilor, iar Israelul, care a contribuit hotărâtor la dezinformarea Americii și împingerea ei - prin Wolfowitz, prin Kagan, prin Perle, prin Frum, prin Capdemortul Rumsfeld să pornească la Cruciada (sic) contra

Irakului, se agită isteric, amenințînd, cu stropi, că el face praf Iranul. Să râzi, să plîngi? Dar cine, dacă nu Israelul (și Bush), atacînd orbete - nu: orbește - Libanul, a stîrnit furnicarul musulman (nu arab, iranienii nu sunt arabi ci... perși) și a întărit, atît prestigiul/influența lui, a Iranului, cât și al/a Siriei...

Ce dobitoci, israelienii! Vorba mea: de parcă nici n-ar fi evrei... Vai de steaua lui David! Israelul ar putea distruge instalațiile nucleare, iar în ripostă, cu trei-patru misile, Iranul va face chisăliță Țara Sfântă. Și de ce așa? Cum, de ce? Fiindcă israelienii, de cînd au mâncat bătaie de la hezbollahi, au tentații sinucigașe - dar și de a-i ucide pe cei din jur: evrei, creștini, arabi...

Sâmbătă 4 noiembrie 2006

Azi fiind a doua zi de ieri: tot cețoasă, tot friguroasă. Și degeaba încerc să mă conving că, de-o pildă ieri, după ce s-a împrăștiat ceața dimineațială s-a ridicat un soaaaare... Uite-așa de mare - și de rece - că eu tot în noiembrie 1975 rămân (la nașterea lui Filip); iar dacă mai fac un efort de readucere la contemporaneism, reușesc să mă mut în 4 noiembrie 1956...

Cînd - ce făceam eu în 4 noiembrie 1956? Ce să fac? Nu mare lucru. Cam ca acum, în 2006. Să mai spună cineva că omul îmbătrînind, involuează! Nu, oameni buni: rămâne veșnic tânăr și ferice în profunda-i inocență.

Ieri, în Palestina, Invincibila Armada israeliană (aia care se pregătește să declare război Iranului!) s-a luptat din greu cu un pîlc de palestinience. Am înțeles că tancurile (biruitoarele din Liban...) încercuiseră un grup de "teroriști" adăpostiți într-o moscheie. Israelienii, ascunși în tancuri, nu îndrăzneau să iasă la aer, măcar ca să se dezbașinească fortărețele pe șenile, așteptau să vină de urgență Brigada Culegătorilor de "teroriști", aceia să-i arestuiască, să-i încătușească și să-i căruțeze în Israel... Pentru cei care se prefac a nu fi înțeles topografia: toate acestea se petreceau pe teritoriului Gazei, adică în Palestina, dragi tovarăși, fii și nepoți de komisari politici bolșevici de la Ternopol, ba chiar și de la Vinnița. Femeile, cu mâinile goale, dar iu-iu-înd (chiuînd, arăbește) s-au îndreptat spre tancuri. Și, minune: monștrii au început a da înapoi. Tot înapoi, tot înapoi... Ai fi zis că echipajele nu erau alcătuite din evrei d-ai noștri dupe la Astrahan, khazari adevărați, dârji și deștepți-foc, ci din *goi* fricoși, umaniști, *daraghie tavarîșci*! Păi, un adevărat evreu minteni le-ar fi călcat în picioarele șenilelor pe cioroaicele împuțite și chirăitoare - dar unde se cred neobrăzatele? Să sfideze tancurilor noastre dragi și juste? Dar unde ne trezim? În Piața Ten An Men - de a văzut lumea întregă cum ezita *șafiorul* - acela nu era ca noi, de pe Primăverii, ci chinez-chinez, în curs de a se... umaniza...

Cum-necum, bărbații din moscheie au reușit să iasă din încercuire și au tulit-o printre ruine... Însă femeile nu s-au mulțumit cu atâta, au continuat să ne amenințe pe noi, eterne victime ale Holocaustului!, cu pumnii și cu iu-iu-urile lor arăbești, ai fi zis: aramaice, din neamul blestematului de profet-nebun Ioshua din Nasheret cel care ne-a pricinuit atâtea rele, în ultimii 2000 ani...

Și atunci... Și atunci! Ostașii noștri, alaltăieri învingători ai hezbollahilor, ce să facă: s-au autoapărat!, vorba Pleonasmului H. Zalis. Au tras și ei, ca omul. Cu mitralierele de bord, alea grele.

Și au, zi-i pe nume, științific: "rănit mortal" două teroriste.

Femei, femei, dar palestinience, din cele cu cuțitul între dinți.

Din *Gândul* din 3 noiembrie.

Scriitorii romani, intre frustrare si anonimat

Ziarul Gandul Î 03 noiembrie 2006

"Suntem indispensabili si inconturnabili" - Nicolae Manolescu

"Daca noi, scriitorii, nu ne apucam de niscai crime, n-avem nici o sansa sa fim cunoscuti de public. Nu stiu insa pe cine ar trebui sa omoram", a sintetizat, cu ironie si resemnare, Nicolae Manolescu nu atat modul in care sunt priviti scriitorii, ci cum se privesc ei insisi. Insa presedintele Uniunii Scriitorilor din Romania, breasla care a lansat, miercuri seara, un program de crestere a vizibilitatii scriitorilor, nu s-a oprit la nivelul ironiei: "E clar ca fara noi nu se poate. Suntem indispensabili si inconturnabili! Totul e sa-i convingem si pe ceilalti, care nu-si dau seama de asta", a declarat, cu surprinzatoare seriozitate, Manolescu.

Mai mult, el si-a marturisit "o oarecare nostalgie pentru perioada comunista, cand eram cunoscut ca scriitor si critic literar, nu ca fost politician, cum sunt cunoscut acum, cand am devenit, din cauza asta, o tinta."

De fapt, intreaga dezbatere "De ce nu sunt scriitorii VIP-uri?" s-a dovedit un banal "exercitiu de admiratie" fata de cum ar trebui sa arate lumea in care scriitorii ar primi consideratia pe care si-o doresc. "Trebuie sa existe o constiinta in societate ca scriitorii nu sunt niste betivi care stau la carciuma, ci unii dintre cei care au conturat fizionomia acestei tari", a incheiat Manolescu. "Problema e ca se pierd reperele valorice, pentru ca valorile sunt aruncate la periferie, iar centrul scenei este ocupat de o fauna bogata de impostori", a adaugat prozatorul Gabriel Chifu, secretar al USR si responsabilul programului "Sa ne cunoastem scriitorii".

In timp ce criticul Daniel Cristea-Enache a propus ca, dincolo de un respect reciproc in interiorul breslei, scriitorii sa organizeze "dezbateri civilizate in presa", iar Doina Jela vorbea de invatatul din experienta scriitorilor din tarile europene, Gabriel Dimisianu s-a dovedit mult mai incisiv, revoltat de atacurile impotriva scriitorilor care au fost numiti de presa "dinozauri". "Fiecare trebuie sa raspunda pentru ce a facut in perioada comunista, dar nu e normala aceasta pornire incrancenata impotriva unor scriitori murdariti pe nedrept", a declarat Dimisianu.

Parerea lui Mihail Galatanu a fost ca "scriitorul este un produs de comunicat. O campanie a unei agentii mari de publicitate ar avea un efect destul de imediat". Desigur, el nu a intrat in detaliile finantarii unei astfel de

campanii. Vocea cea mai interesanta, datorita umorului ei, s-a dovedit a fi cea a lui Alex Stefanescu, care declara, relaxat, ca el se simte oricum VIP in blocul in care locuieste, de cand a fost adus acasa cu masina atat de Nicolae Manolescu, cat si de Octavian Paler. In lipsa unor strategii coerente de apropiere de public, probabil ca numai la asta pot aspira scriitorii romani. (C.S.D.)

Comentarii:

Paul GOMA, reperul moral al romanilor! de Gutza (2006-11-03 12:28:02)Goma reprezinta un ideal prea inalt pentru noi toti, caldicei si "nuantati" (cititi cacaciosi, gregari, impuri). Ca urmare, toti l-ar sfasia, pentru ca demnitatea si suferinta lui au fost exemplare, atunci cand TOTI taceam malc. Cine sa-l reabiliteze? Manolescu - un smecheras semidoct cocotzat in Academie fara rusine? (Parca-l vaz la o emisiune TV, neintelegand nimic din ce marele om de stiinta si de cultura ii spunea despre analiza moderna a literaturii utilizand sofisticate metode informatice). Ce credeti ca facea estimp Manolescu? Tragea cu ochiul!! Semidoct, bun de gura, jucand cu o smecherie primitiva rolul de firoscos. Observati-l in toate aparitiile: o intoarce numai la politica, se fereste ca dracu de tamaie de analize culturale, ca n-are repere in afara romanelor. Nu latina, nu greaca, nu filosofie, nu teologie, nu lingvistica, nu cultura stiintifica...doar romane. Sa ne traiasca nea Manolescu si nea Simion.

Paul Goma de Paul Goma (2006-11-02 22:33:59)

Paul Goma, mare scriitor, care s-a purtat ca un mare magar si mare nerecunoscator fata de Monica Lovinescu si Virgil Ierunca, odata ce s-a vazut cu sacii-n caruta la Paris... Mare scriitor cu mare problema de etica. Ca multi alti scriitori de pe plaiurile mioritice. (subl. mea, P.G.)

Bravo Mefisto- Paul Goma de dumi (2006-11-02 22:16:20)

Acesti "indispensabili" sa isi rezolve intai problemele lor de morala legate de Paul Goma si apoi sa ceara publicului sa ii respecte! Goma ar face vanzari uriase, daca ar fi publicat cum trebuie in Romania si daca ar fi primit cu onorurile care i se cuvin. Dar "dragilor" scriitori in frunte cu conducerea lor, tare le mai e frica : FRICA! .. De "elita" ce sunt! Iata ca poporul nu ii considera indispensabili ! In rest ..betivi au fost , betivi sunt, foarte multi din ei!

Paul Goma .de MEFISTO (2006-11-02 21:30:12) Si pe Paul Goma continua sa-l ostracizeze acesti mari "scriitori Romani" .

*

Cotidianul - Liviu Antonesei:

1 horria-(19-10-2006 22:06)

eu zic sa-l intrebam si pe dl. gabriel andreescu

2

nicolae75-(19-10-2006 23:13)

degeaba, nu se va face nimic. ne meritam liderii, domnilor.

3

zikyx-(19-10-2006 23:19)

Si ce naiba era sa faca Goma, pe langa gramadoiu ala de netaientati si lipito-
rile alea din USR? Eu zic ca Dinescu i-a facut un serviciu :-D

4

Medesan-(19-10-2006 23:30)

Vreau sa-l felicit pe d-l Antonesei pentru editorialele d-sale. Sunt intotdeauna de bun simt, echilibrate. Nu degeaba dansul a fost si unul din cei mai corecti sefi de consiliu judetian din tara. Ca dovada si-a dat demisia. Pentru ca nu era dispus la compromisuri in defavoarea intereselor judetului pe care-l conducea. Ce pacat ca sunt asa de putini gazetari precum d-l Antonesei... Inca odata, felicitari, d-le Antonesei!

5

rupatoru-(20-10-2006 10:07)

D-le Antonesei , salut interventia dvs.! Sugerez chiar o campanie a Cotidianului pe aceasta tema! Ar fi un gest reparatoriu grozav pentru Paul Goma Nu stiu; faceti-l membru al Academiei Catavencu -Presedinte onorific ,ceva si Basescu daca va vedea o miscare mai serioasa aintelectualilor in directia asta va face un gest reparatoriu ! Ati facut atat pentru memoria disidentei romanesti (un cea mai mare parte disparuta, ati facut atat pentru Elisabeta Rizea sia ltii-merita si omul asta un efort deosebit! E un tip special. Se vede asat si in scrierile lui (chiar citesc acum Povestiri din calidor). Merita un gest special. E unul dintre putinele spirite adevarat romanersti care mai respira in Europa!

6 trusca-(20-10-2006 11:13) Rupatoru, daca esti cu lectura la Din calidor? Cand vei citi Curcubeu 77, Usa noastra cea de toate zilele, Obstinato (primul cuvnt cu care a inceput articolul este o referire la roman) iti vei explica de ce nu este prea iubit, dorit P Goma. Nu mi s-a parut un foarte bun scriitor, dar , pentru ceeace a indurat, simtit, merita tot efortul. Stie prea multe lucruri, cunoaste adevarata fata a unor personalitati culturale, politice, de pe la noi. Este adevarat ca nu poti cere decat schimbarea legislatiei, sau cel putin modificarea prin O.U.Se pune intrebarea : cati dintre disidenti au fost exonerati de faptele penale presupuse sub care au fost inchisi, deposedati de proprietati, torturati, eventual eliminati ? De aceea ar trebui sa vedem aceea vestita lucrare de cercetare **ORORILE COMUNISMULUI**.

7 Inima_Rea-(20-10-2006 11:18)

Eu nu cred ca aici are dreptate Goma, cind refuza sa semneze o cerere de redobindire a cetateniei romane. Cit despre retragerea "abuziva" a cetateniei, e de discutat, mai ales in contextul excluderilor din partide, motivate de delicatul de opinie. Goma are insa dreptate atunci cind compara doua fapte ale statului roman democratic: repunerea in drepturi a lui Mihai Pacepa, si tratamentul de care "beneficiaza" el insusi. Aici, legendara lui incapatinate inversunata are deplin temei. In anii cruntei sale suferinte de dizident, Mihai Pacepa era "coleg" cu Nicolae Plesita. Dupa 1977, macar timp de un an - sau citeva luni - Miahii Pacepa era adjunctul sefului DIE, institutie care "avea grija" si de romanii cu limba lunga, stabiliti in strainatate. Daca statul roman s-ar ingriji de propria-i reputatie, nu ar exista "cazul Goma". Cum d-lui - reprezentantul sau cel mai electoral autorizat, adica - nu se-ngrijeste nici macar de propriu-i prestigiu, Goma va fi reincetatenit post mortem. A nu se intelege ca ma iau de iubitul vostru presedinte. El este abia al treilea caruia i se filfiie de Paul Goma.

8 pericle2006-(20-10-2006 12:47)

Si eu cred ca Goma are dreptate. Defectul lui este ca s-a comportat, mai ales in timpul regimurilor Iliescu, dur, critic, arogant cu amaritele alea de autori-

tati care trebuiau sa-i dea o hirtie. Din pacate a jignit pe foarte multa lume de calitate prin scrierile sale si ar trebui sa ne amintim doar contextul in care Monica Lovinescu careia Goma ii este extrem de datoare a spus ca "regerata ca l-a cunoscut pe P.Goma". In pofida campaniei din presa romaneasca, cu sustinerea unor intelectuali din Romania si diaspora, Goma a scris mai multe texte antisemite. Deci ar trebui sa se ajute si singur, macar acceptind ca n-a fost mereu in regula. Va face asta Goma vreodata? Fireste ca nu. Repet - in principiu are dreptate, iar cetatenia trebuie sa si-o recapete foarte repede. Evolutia lui, dupa anii de glorie, a fost alandala si chiar ma intreb daca trebuie socotit cel mai important dizident roman.

10 lulutza-(20-10-2006 15:11)

Si Soljenitin este mai degraba un bun reporter sau "investigator literar", decit un scriitor de beletristica, dar ... scrie absolut cutremurator, la fel si Paul Goma. Recititi primele trei paragrafe din introducerea autorului la "Arhipelagul Gulag" (povestioara cu pestele fosila)... Hai sa initiem o petitie pentru repunerea in drepturi si cetatenie a lui Paul Goma!

9 Mie mi s-a desfacut contractul de munca - litera "i" (indisciplina sau cam asa ceva) sau "e" (incompetenta) - am uitat, doar pentru ca am refuzat intr-o singura zi sa stau la slujba peste 9 ore. Lui Pacepa, care a lipsit nemotivat peste douazeci si cinci de ani, vor sa-i dea pensii si grade, ca si cum l-ar fi slujit neintrerupt pe Ceausescu... Piata asta "libera" a muncii este total confuza!!!

11 iovescu-(20-10-2006 15:15)

sa-l semneze scriitori publicati la expulzarea Dlui Goma. daca ei nu-l semneaza, semnez si eu un gaozar

12 lulutza-(20-10-2006 15:47)

Paul Goma este "vinovat" de consecventa si iubire de adevar, Pacepa este rasplatit pentru naiba stie ce... Eu tot nu am inteles ce servicii a adus generalul democratiei, in afara de ideea lui personala de democratie. Pina si dezvaluirile lui erau rasuflata si neinteresante.

Radu_Gropeanu-(20-10-2006 14:16)

Doua exemple am sa va dau.Paul Goma, dizident, inflexibil. Comunistii nu l-au aruncat printre bolnavii psihici. Au fost mult mai perfizi. Astazi, tot comunistii, se ascund in spatele unor legi absurde. Si asteapta ca el sa se milogeara. Dupa cum se vede, nu este cazul.

IM Pacepa. Securistul care a defectat pentru ca i s-au descoperit afacerile. Fugit la americani, dat pe goarna totul. Acum are pretentia sa fie despagubit cu virf si indesat. Si sansele sint mari...

Cine este adevaratul patriot?

Duminică 5 noiembrie 2006

O jumătate de secol de la re-intrarea rușilor în Ungaria.

Gyurcsany, cu un par (înghițit - pe gură, nu prin cur) a depus o coroană de flori la monumentul victimelor. Îl priveam și încercam să pătrund "misterul": este el nepotul unor eroi, victime - înscrise pe monument? Să fie nepotul unor călăi - al căror nume nu sunt înscrise

pe monument? Au oare nepotul unor “imparțiali”? Probabil-sigur.

Întrebare perfect inutilă. Dacă în Ungaria eroică, atunci, azi se petrec atâtea porcării - cea mai mare fiind: menținerea în cucuiul guvernamental al acestui hoitar: Gyurcsany - cum să ne mai mirăm că în România dau lecții de anticomunism specimene securiste ca Pleșiță, ca Merce, ca V.C. Tudor și nimeni nu îndrăznește să-i ia de epoleți și să-i azvârle, cu-un picior în cur, în cea mai la îndemână latrină?

Întreaga dimineață de ieri a fost dedicată unui dialog emailat cu Niculiță. A pornit de la casa lor din Colentina: L-am rugat să-mi trimită poze cu ea. Așa a făcut. Am observat că acoperișul “aduce” a țiglă, dar nu (prea) este ce pare. L-am întrebat: mi-a răspuns că este tablă vopsită... și că vara, în partea mansardată, viața este insuportabil, din pricina căldurii (mi-am adus aminte de mansarda lui Sterescu, cum zbârâia tabla încinsă...); iarna: frigul dracului, acoperișul nu izolează.

I-am sugerat: dat fiind că acoperișul are ape dulci, să îl acopere cu o plasă de sârmă, cu ochiuri largi, iar în ochiuri să planteze iarbă, flori cu tija scurtă și mai cu seamă acel soi de cactus care se simte bine și pe acoperișurile de țiglă, de stuf din România. Mi-a răspuns că se gândise, știa și numele unei plante potrivite: urechelniță - însă... Acoperișul lor nu va suporta greutatea stratului izolator, nici operația de așezare a plasei, a plantelor. În fine, impedimentul major: “meșterii” aflați la îndemână nu sunt deloc meșteri, ci completarea mea: ca la închisoare, când vin în celule comisii și întreabă, de pildă: «Care ești electrician - sau mecanic sau ceasornicar?», trei sferturi dintre deținuți ridică mâna: «Io, dom'!»).

Această “discuție” mi-a retrezeit înclinarea spre utopie: am început prin a zice (în legătură cu izolarea acoperișului prin un strat de vegetație):

«Eu, dacă aș avea casă prin vecinătate, așa aș face...» - și chiar fără încurajarea lui Niculiță de a lua utopia drept realizabilă, mi-am dat slobod delirului *cásic* (de la *casă*, desigur).

Eu, dacă aș avea casă... - în Colentina, lângă Niculiță...

...Mi-aș amenaja o imprimerie - pentru cărțile mele, firește.

“Sala mașinilor” ar încăpea într-o odaie de 4/5 m.

Aici ar intra:

- Unu, două, trei ordinatoare;

- 2 imprimante ușoare (ca actuala mea: HP Laser Jet 1320), pentru confecționarea “matrițelor”. Două, ca să nu rămân în pană, iar dacă fotocopiaza vrea să se odihnească, să continue imprimarea finală la una din imprimante.

- O fotocopioză (HP, multi-: laser, photo, scanner).

Mai încăpător s-ar cere a fi “depozitul”: hârtia de-imprimat, hârtia imprimată, hârtia-“carte”.

Vai, vai, vai: are să trebuiască să încep prin ceea ce sa va fi numind: legalizare administrativicolă: acte de aprobare a funcționării

“tipografiei” și de, asta, zi-i pe nume: a comercializării produsului.

Înapoi la “carte”: Mijloacele fiind cu totul modeste, mă voi restrânge (pe la buget): nu voi depăși 5 000 euro (mașinile), hârtia, plicurile, dosarele (de unde cincimiile? Auzi, întrebare - de la lotărie!).

Voi folosi metoda economică de până acum: imprim 4 pagini convenționale pe o filă - câte 2 pe o pagină. Inconvenientul: pagina imprimată va trebui ținută pe lat și va conține 2 pagini.

Cum tot din spirit de economie am practicat recto-verso-ul, nu va fi comodă întoarcerea paginii, pentru lectură - dar nu am încotro. Pentru ușurare, aș putea folosi recto-verso-ul, numai cu o pagină... pe pagină, astfel obiectul va sta “în picioare”, dar se va dubla cantitatea de hârtie (ceea ce nu este deloc, dar deloc conzult, căci... neeconomic...).

Coperta... Până acum am folosit, fie plicuri A4, fie dosare cu bretele de elastic - în care puteam pune 2-3-4 cărți. Probabil voi face la fel. Aceasta ar fi “ediția ieftină”;

“Ediția ne-ieftină”: fasciculele alcătuind un titlul de carte - în medie: 50 file dacă sunt 2 pagini pe pagină /recto-verso - pentru un total de 200 pagini convenționale - vor fi, pe de o parte strânse între capse detașabile, pe de alta perforate (cu 2 găuri) pe latura lungă. Astfel, într-un clasor mediu vor încăpea 2-3 titluri, iar în unul mare 4-5 titluri - un ciclu întreg.

De pildă Primul Volum al scrierilor cuprinzând romanele: Ostinato, Ușa..., În cerc, Gherla-Lătești, Gardă inversă. Adică... cca 1 600 pagini convenționale. În realitate aceste 1 600 pagini vor intra în 800 file, ba chiar în 400, dacă vor fi câte 4 pagini pe o filă.

Va fi grea o asemenea cantitate de hârtie, bașca clasorul, dar nu am încotro. Cine dorește Primul Volum - acesta va fi.

Al Doilea Volum, tot de cca 1 600 pagini va cuprinde Patimile..., Bonifacia, Adameva, Justa, Profil, Altina, Infarct, Ela;

Al Treilea Volum : romanele din “ciclul autobiografic”: Din Calidor, Arta Refugii, Astra, Sabina și Roman Intim - 1 200 pagini.

Al Patrulea Volum: mărturii-eseuri: Culoarea curcubeului & Bărbosul, Soldatul câinelui, Basarabia, Săptămâna Roșie: 1 500 pagini.

Al Cincilea Volum: Alfabecedarul: 500 pagini.

După care vin volumele de Jurnale:

Al Șaselea (1 200 pagini), Al Șaptelea (1 000 pagini), Al Optulea (1 200), Al Nouălea (2004-2005 = 1 200 pagini), Al Zecelea (2006: 7-800 pagini...)

Al Unsprezecelea și al Doisprezecelea Volum vor reuni Scrisurile (total: 2 500 pagini).

Al Treisprezecelea : Scrisori întredeschise (cca 600, cele editate la Familia).

Este frumoasă Utopia mea?

Cum altfel? - ca o adevărată, reală utopie.

Pătlăgelele mele... Nu cred că vor depăși stadiul-starea-condiția-statutul de gogonele. Au prins - cele mai mari - o tentă galbenă, dar nu cred că le vine dinlăuntru.

Luni 6 noiembrie 2006

Am tradus Apelul, Scrisoare a Treia către Băsescu, “răspunsul” semnat de ministrul Justiției M. Macovei - în care mi se explică, senin, că... sunt, în continuare, cetățean român! Mie, care am în mână acte franceze spunând altceva: că sunt refugiat în Franța, până în... 2014! Azi le voi duce la poștă și le voi trimite lui Barroso, la Bruxelles. Până atunci le-am expediat prin e-mail la vreo 40 adresanți.

Ultimul număr - octombrie 2006 - al *Contemporanului* (*Ideea Brebană*), avînd pe prima copertă un “Apel pentru salvarea culturii române vii” (că cea moartă -i moartă!) iar pe ultima, în ecou: “Salvați cultura română vie”. Mai alaltăieri Breban suna din Cornul Caprei chemînd omenirea la salvarea romanului. Gornisme brebane putînd fi trecute cu vederea datorită unui text omagial, în fine, lizibil, al Aurei Christi, închinat lui Vasile Gorduz. Se vede însă că autoarea, după două decenii de trai dâmbovițean, încă nu a fost pătrunsă de cultura cisprutică și își intitulează, imprudentă - și impudentă panegiric: “Un Tertulian al formei”...Asta îi face să scrâșnească din dinți pe oamenii de bună calitate, cei care știu foarte bine că “Tertulian” funcționează ca pseudonime al banditului marxist-stalinist “anti-fascist” stabilit la Paris cu consoar-tă-sa, realist-socialista Georgeta Horodincă. Însă aceiași, dacă au răsfoit Contemporanul breban, se consolează (sic) zicîndu-și că unde merg soții Ianoși, Zalis, Wald, Cosașu, “Tertulian” își are locșorul cald.

Iertare, trebuia să mă țin de “Tertulian al formei”, vorba scribei. Adică de Vasile Gorduz.

Nu am aflat niciodată ce credea/simțea el în raport cu mine, însă eu am nutrit totdeauna pentru el, mai mult decât prietenie - frățietate. Ne cunoscusem la Doi Mai, pe la sfârșitul anilor 60, el cu Silvia Radu “domiciliind” la Vama Veche. Nu-l agresasem, nu-l bătusem la cap cu întrebări tâmpite, de scriitor - la care simțisem de la început: nu numai că nu avea să le răspundă, dar pe care nici nu le auzea (și le bine făcea!); îl priveam, din depărtare, căutînd pietre; alegînd o piatră; cercetînd-o, mîngîind-o, răsucind-o, ca să vadă cum e făcută ea. Și oricât aș fi fost de atent, nu l-am surprins niciodată debarasîndu-se de piatra... consumată, nu știu ce le făcea celor care nu-i mai trebuiau, dispăreau, se topeau în văzduh, sau le înghițea Vasile, ca să le cunoască și cu înăuntrul său cum sunt ele făcute.

“Conversația” noastră... Nu exista (cel puțin cu mine), poate de aceea îmi dădea de înțeleș că îi convine compania mea. Deși fiecare

știa despre celălalt că și el este basarabean, nu am vorbit niciodată despre *asta*. Ce am aflat despre tragedia sa, copil reușind să treacă Prutul după 28 iunie 1940, fiindcă întâmplarea făcuse ca el să fie în căruța din fața căruței familiei sale - și care a fost prima oprită și dată *nazad!* de ciolovecii închizând noua graniță - am aflat de la Silvia. Ei nu i-am cerut să povestească mai departe, iar lui nici vorbă să-i cer așa ceva. Ce mai avea el de povestit din această nesfârșită, inimaginabilă nenorocire pe care noi, basarabenii ne-o comunicăm numerotată, asemeni pacienților fericiți ai spitalelor de boli... “de nervi” - enunțând o cifră: toată lumea basarabeană înțelege ce reprezintă aceea, fie o-ceva-de-jale, fie o-ceva-de-veselie din aceea care astupă jalea...?

Am fost în câteva rânduri cu Ana la ei, în atelierul lor de pe strada Pangrati. Am văzut lucrările Silviei, ale lui Vasile.

În atelier, cu Vasile schimbam priviri... stranii: el parcă m-ar fi rugat să nu-l întreb nimic, fiindcă până la urmă (într-un târziu) are să-mi spună el ce era de spus; eu parcă l-aș fi amenințat ștregărește, că uite-acum deschid gura să întreb, dar, fiind băiat bun, îl las în pace...

De câteva ori Silvia și cu Vasile au venit la noi, la Breaza, pentru două-trei zile. Programul era: borș la prânz, borș seara, făcea Ana în oala de 20 litri. Nu știu pe unde va fi copilărit Vasile după ce trecuse Prutul încoace, fără părinți, dacă nimerise tot în Moldova, unde mâncărurile erau tot ca în Basarabia - dar ochii lui căpătau o lumină specială când sorbea - a treia, a cincea strachină cu borș de ce era, în acea “șarjă”: de găină, de vacă, de doar legume - oricum, Ana era elevă ascultătoare a Doamnei Chicoș (mătușa Silviei Chicoș de la radio, emisiunea teatru pentru copii). Borșurile acelea, horpăite se vor fi tras din cine știe ce pre-amintiri ale lui.

Apoi s-au precipitat întâmplările. Presupun că de prin 1974 nu ne-am mai văzut. Deloc.

Dar, iată, ne vedem și acum - în ciuda “Tertulianului”.

Că tot mă bălăcesc în apele căldicele ale Utopiei:

Ziceam că, în cele din urmă mi se vor deschide porțile editurilor, ca să-mi pot tipări cărțile...

Foarte bine!, aprob eu, din culise.

Ceea ce nu înseamnă că, odată la București, avînd și un acoperiș deasupra capului (așa spun basarabenii, chiar atunci când știu că un acoperiș nu se poate să-ți fie sub cur), nu-mi voi încropi eu o tiparniță, fie și cu mijloacele pe care le am acum: un ordinator și o imprimantă modestă. Cheltuielile vor fi: hârtia, tonerul (îl pun la singular, ca să nu se sperie buzunarul), dosare, clasoare, o agrafeuză mare, o perforatoare de hârtie așișderi. Iar dacă nu va mai fi necesar să economisesc la sânge hârtia (ca să economisesc bănuții pentru expedierea prin poștă), voi imprima (la imprimantă!) o pagină de a mea pe o pagină A4, rector-verso, în poziție “în picioare”.

Fiecare volum va fi strâns între două foi cartonate (așa face Ion

Solacolu - sau făcea, fiindcă după ce m-a antisemitizat dimpreună cu Pecican și cu Laszlo, nu mi-a mai trimis produsele-i, deși nu i-am reproșat vreodată schimbarea de... direcție), totul fiind "legat" cu o chestie din plastic, cu... gheare (deci va trebui să-mi procur și o perforatoare potrivită). Această metodă îmi va îngădui folosire unei hârtii mai ușoare, de 64 gr. - cea întrebuițată de mine până acum.

Și uite-așa - pe scurtătură - îmi voi confecționa o autentică ediție de autor; nu manuscrisă, ci manufactă (sic), de mâna autorelui făcută (fți mai aduci aminte, doamnă?).

Și uite-așa - în zilele fără ploaie, fără vânt o să-l rog pe Niculiță să-mi căruțeze o masă pliantă, un scaun așîșderi și o cutie-două cu volume de-ale mele (personale!) - dar înarmat cu autorizațiune de la administrațiune că-mi pot desface fructul muncii !- am să mă instalez în holul Facultății de litere...

...Și am să-mi vând cărțile (manufacte, am spus) așa cum făcea, prin 1955-56 pe vreme studenției mele dintâi bătrânul domn George Murnu (atunci, de vârsta mea de acum). El nu avea masă pliantă, cu atât mai puțin scaun (pliant), își căra cărțile într-o traistă mare, ciobănească, macedonească, pe care, acolo, în hol o păstra între picioare. Când se nimerea ca unul dintre studenți să aibă bani, Moș Murnu scotea un exemplar din **Iliada** (tipărită la Fundațiile Regale) sau/și din **Odissea** - de el traduse - și cum, de parcă el însuși, traducătorul, ar fi fost... autorul - în fine: bătrânul cu ochi goi cioplit în piatră, căruia i se spune Homer, o depunea cu amândouă mâinile în mâinile amândouă ale studentului...

Eu nu am cumpărat cărți din chiar mâinile lui Murnu - le aveam, de vreun an, în aceeași ediție, de la anticarul Sterescu, dar eram țintuit locului : spectacolul. Vai, studenții nu aveau bani să-i dea pe comori ca acelea, dar ne uitam la *el* - și la *ele* (mai rar, când el le scotea din traista aflată între picioare).

Ce se va fi întâmplat cu Murnu..., fiindcă ultima oară când l-am văzut în holul Facultății de Filologie (așa-i spunea atunci) ne aflam în preajma (!) Revoluției Maghiare. Cât am mai rămas liber - până în 22 noiembrie - nu l-am mai zărit. Se va fi ferit el să iasă la vedere?; îl vor fi arestat și pe el Securii-seci, ca pe un 'telectual burghez ce era (se cunoștea după îmbrăcămintea obosită, mai ales după bocancii spărți...)?; ca pe un macedonean, deci legionar? N-am aflat atunci, nici după liberare. Într-un dicționar se spune că a murit în noiembrie 1957. *Unde* va fi murit Murnu, la un an după ce îl văzusem pentru ultima oară?

Eu, dacă mai apuc Bucureștiul, voi beneficia de o masă, de un scaun, pliante - și chiar de un tânăr prieten care să mă asiste: să mă ajute să mă așez pe scaun, să mă ajute să mă ridic de pe scaun, iar după ce "unele elemente necontrolate" vor răsturna taraba dimpreună cu

mine, să mă ajute să mă adun de pe jos de pe urma “corecției culturale” aplicată mie de partizanii culturalnici ai lui Liiceanu, ai lui Manolescu, ai lui Mircea Martin, ai Adameșteancăi, ai Monicăi Lovinescu și ai celorlalți participanți la înmormântarea mea...

Pe marginea *Anunțului* meu de azi - acesta:

“Dragi prieteni

Sunteți înștiințati:

În ultimele zile am tradus în franceza:

- Textul Apelului pentru restituirea cetăteniei [și a celorlalte drepturi furate] - redactat și lansat de Domniile voastre, menționind semnăturile colectate până acum - peste 300;

- Scrisoarea mea (a Treia) adresată lui Traian Băsescu;

- “Răspunsul” Ministerului de Justiție - semnat de ministrul M. Macovei, în care mi se explica mie, având în mână acte franceze, de refugiat - valabile până în 2014 - ca... sunt în continuare cetățean român!

Aceste documente însoțite de un scurt rezumat al situației mele vor fi trimise azi, luni, 6 noiembrie 2006 la Bruxelles, Comisiei care se ocupa de aderarea României la U.E.

Va rog să-mi comunicați impresiile Dvs. în legătură cu această acțiune.

Va mulțumesc

Paul Goma

Între timp (cum sună o vorbă den betrani) ce face prietenul meu Țepeneag? Ce să facă decât țepeneagisme? Iată una din ele - cu care atacă, la baionetă nu pe autorul *Anunțului*, mult-detestatul Goma, ci pe Flori Stănescu:

Stimată Flori Stănescu, n-ai vrea vrea să vă frânez entuziasmul cu care care vă agitați în jurul lui Paul Goma. Si eu am semnat "apelul" care era, ca să zic așa, mai complex și nu se reducea la redobândirea cetățeniei române. În realitate nu cred că lui Paul Goma i s-a retras cetățenia română; de altfel din '78 de când a cerut azil politic (fiind prigonit politic în România) și până prin anii '93-94 nu l-am auzit să se fi plâns în sensul acesta. Eu am semnat apelul pentru ca autoritățile române să facă tot ce trebuie pentru ca Paul Goma să se întoarcă în România și să nu se mai chinuie într-un exil care nu-și mai are rostul. Văd acum că el se încapătânează pe ideea cetățeniei pierdute. E ceva care nu e în regulă în comportarea lui. Oare nu vă dați seama că guvernul de la București ca să aibă liniște i-ar restitui cetățenia și-ar termina tot bâlciul! Goma are, cel puțin teoretic, cetățenia română. Poti să fi cerut azil politic și să nu ti se ia cetățenia, tot așa cum a fost posibil (în cazul meu!) să nu cer azil politic și totuși să mi se ia cetățenia prin decret prezidențial.

Nu știu dacă am fost destul de clar. Paul Goma trebuie ajutat și merită să fie respectat pentru disidența lui, dar nu trebuie să mergem până în pânzele albe într-o chestie absurdă. Să cerem pentru Paul Goma o locuință în București, o pensie de merit, dar nu cetățenia pe care n-a pierdut-o.

Cu cele mai bune sentimente, D. Țepeneag

La aceasta Flori Stănescu îi răspunde:

“Stimate Domnule Dumitru Tepeneag,

Deoarece sunteți convins că mă înșel și că mă agit exagerat (de altfel, așa putea, nu-i așa?), să inspir adînc de două ori, să-i citez și citez pe Nicolae Manolescu, Pelin și alții, să uit tot ce am deprins din studiul istoriei comunismului și să-mi vad de treburi mai femeiești... așa putea chiar să îmbratisez teza potrivit căreia Mișcarea pentru drepturile omului din 1977 a fost una pentru pașaportari... ce-ai tăia Paul Goma, domnilor?) nu prea știu ce să vă răspund la problemele de mai jos, altceva decît am susținut pînă acum.

Asadar - nu cred că lui Paul Goma NU i s-a retras cetățenia română.

Ce să facem, de-ale regimului ideologic giumbuslucuri!

Pentru că observ în lista destinatarilor Domniei Voastre adrese care nu au figurat în mesajul meu, îmi rezerv dreptul de a trimite mesajul dvs. celor direct interesați de perceperea acestei probleme, adică inițiatorilor Apelului și lui Paul Goma, cel direct vizat.

Cu deosebită considerație,

Flori Stănescu

Așa făcînd, Flori Stănescu a transmis opera lui Țepeneag și lui Valerian Stan. Iar acesta:

“(...) de unde știe așa de sigur Dl Tepeneag că lui Paul Goma nu i-a fost retrasă cetățenia? De la MAI? De la Securitate? I-a spus-o Ceaușescu însuși? Ciudata siguranță asta la un intelectual de talia Domniei Sale, un om al dilemelor altminteri... Dar încă și mai ciudată stăruința asta de a descuraja pe cei care vor să încerce să clarifice pînă la capăt această chestiune. Care vor să se convingă ei însuși că Ceaușescu a fost mai îngăduitor cu Paul Goma decît cu Dumitru Tepeneag. Apropo de ciudătenii, trebuie să observ că Dl Tepeneag știe sigur-sigur cum e cu cetățenia lui Paul Goma însă băjbaie legat de a sa. Cetățenia nu-i putea fi luată prin "Decret prezidențial" pentru simplul motiv că acest lucru se făcea prin Decret al Consiliului de Stat.

VS

Iată și ecouri “mai așa”:

“Sper să nu fie și tovarășii de la Bruxelles la fel de ticaloși ca ai noștri. Și eu îmi pun speranța în ei în privința unei retrocedări și a rejudecării procesului (politic, zic eu) prin care tatăl meu a fost condamnat la șase luni de pușcărie.

Un succes al dumneavoastră ar însemna că se poate, că lucrurile se pot îndrepta.

Va doresc succes.

Marius Ianus

Elena Andronache:

“Domnule Paul Goma,

Ati facut foarte bine, trebuie sa stie toata lumea ca Romania nu este un stat de drept si nu este o tara normala.

Este limpede ca nu exista in Romania vreun partid politic sau persoana cu functii pe care sa ii intereseze soarta Romaniei sau a romanilor, oriunde s-ar afla ei.

Si FSN-ul si partidele asa-zis "istorice", "nationale" si "crestine" s-au dovedit a fi o adunatura de bolsevico-securisto-kgb-isti care au avut un singur scop: de a inchina imperiului sovietic ce a mai ramas din Romania si romani, de a legitima pactul Hitler-Stalin sau cele semnate, dupa Revolutie, cu Rusia si Ucraina - parafate si aprobate de toate partidele, si aplaudate de oamenii politici si asa-zisele "elite" ale Romaniei!!

De aseara, de cand am citit in Ziua ca a expirat termenul pana la care putea fi denuntat tratatul cu Ucraina (eram convinsa ca va expira in anul 2007 !!), sunt ca lovita cu maciuca in cap.

E clar, ASTIA au legitimat ceea ce rusii au ocupat cu tancurile in 1940 !! Nici macar Groza, Pauker, Luka, Dej - cat de criminali si tradatori de neam (unii chiar ne-romani), au fost ei - nu au avut tupeul de a legitima furtul! au facut-o "liberalii", "taranistii" si "democratii" pe timp de pace !!

Eu nu pot decat sa-i blestem din tot sufletul meu!

Adio Basarabia, Bucovina, Herta, Insula Serpilor si Tezaur, adio milioane de romani de dincolo de sarma ghimpata !!Fara maini si picioare, legata la ochi si la gura, ca un handicapat in carucior, Romania e dusa la groapa de gunoi a UE!!

Si daca neamul asta nu realizeaza ca e pe duca, inseamna ca-si merita soarta.

Poate ca actiunea Dvs. le va deschide ochii romanilor, macar in al 12-lea ceas!

Sunt alaturi de Dvs. si va doresc sa izbanditi in tot ceea ce faceti,
Elena Andronache

Jean Dumitraşcu:

“Stimate Domnule Paul Goma,

Inutil sa va spun ca procedati foarte corect. Domnia Voastra ati fost, sunteti si veti ramane un Luptator. Mi-a placut si cum l-ati pus la punct pe redactorul de la TVR, care a tot incercat sa va intrerupa... Desigur, se vor gasi voci in tarisoara noastra care sa spuna, vai, uite, ne paraste la batrana Europa (cum era acuzat, la inceputul anilor 90, Corneliu Coposu, cand denunta incalcarea drepturilor fundamentale din tara).

In alta ordine de idei, sper ca ati primit ultimul numar din revista ARGES! Siteul cel nou al nostru, realizat de Mitica Ungureanu, se deschide chiar cu Apelul. Mai sper, din tot sufletul, ca nu am gresit cu ceva, mai ales fata de Domnia Voastra. Primarul chiar ma ruga sa va scriu (sa subliniez) ca nu incerca absolut deloc sa isi faca imagine pe seama Domniei Voastre, cum s-au grabit sa interpreteze unii, mai ales ca, aici, e primar din 1992, castigand mereu cu peste 80 la suta. Dimpotriva, sustinandu-va, primarul si-a atras unele critici de sus.

Cu stima si incredere in rezolvarea problemei,
Jean Dumitrascu

Marti, 7 noiembrie 2006

M-am chinuit aseară cu **Arta refugii** - de trimis la București, deocamdată la Niculiță, în așteptarea precizărilor editurii. Trezit pe la orele trei, acum, la orele 6, am terminat. Urmează ca Filip să prepare textul și să-l trimită.

România liberă de azi (A. Bădin) a publicat:

Romania libera / 7.11.2006, sectiunea Eveniment:

Goma face demersuri la UE pentru recuperarea cetateniei romane

Cunoscutul scriitor si disident Paul Goma a trimis ieri o serie de documente la Bruxelles, adresandu-se Comisiei care se ocupa de aderarea Romaniei la UE, in urma tentativelor esuate de a-si recupera cetatenia romana. Intr-un mesaj trimis pe internet unor scriitori si ziaristi din Romania, scriitorul Paul Goma precizeaza: "In ultimele zile, am tradus in franceza textul Apelului pentru restituiria cetateniei, mentionand semnaturile colectate pana acum - peste 300; scrisoarea mea (a treia) adresata lui Traian Basescu; "raspunsul" Ministerului de Justitie - semnat de ministrul M. Macovei - in care mi se explica mie, avand in mana acte franceze de refugiat - valabile pana in 2014 -, ca... sunt in continuare cetatean roman!; copii dupa acte franceze, din care reiese ca sunt refugiat in Franta". Aceste acte, insotite de un scurt rezumat al situatiei lui Paul Goma, au fost trimise ieri la Bruxelles comisiei care se ocupa de aderarea Romaniei la UE.

Azi s-a luminat un colț de cer: editoarea Rodica Elena Lupu mi-a scris că va edita **Arta refugii** și **Bonifacia**. I-am scris lui Niculiță, el a contactat-o, mâine merge să ducă înregistrarea **Bonifaciei** și să încheie contract. Vom vedea.

Legătura mi-a făcut-o același Ovidiu Creangă. Care va încerca să amelioreze starea sănătății mele de la distanță.

Miercuri 8 noiembrie 2003

Noapte agitată. Nu găsesc cheile, nu găsesc anume hârtii... Bătrânețea, bat-o Crețea!

Israelienii: o adunătură de isterici - după ce Gică-Minte-Mică, ministrul (auto)Apărării a ordonat în urmă cu vreo zece zile atacarea palestinienilor din Gaza, azi a... ordonat deschiderea unei anchete ca să se afle (!) cine este vinovat de uciderea atâtor femei și copii la Beith Hanoun (Betania să fie?)!

Nici americanii nu sunt mai breji - îi arăt pe iluminatii evrei neoconi care l-au isterizat pe Bush, l-au împins la războiul în Irak - în folosul Israelului și numai în folosul Israelului : Richard Perle, David Frum, Keneth Adelman, Wolfowitz, Rubin precum și Rumsfeld, Dick

Cheney, Condoleezza Rice. Acum, că Bush este dezavuat și miroase a cadavru politic, ce fac ei, consilierii, șoptitorii, arătătorii pe unde să calce găgăuță? Ce să facă: se... delimitează! Ca ultimii dintre plăvanii noștri cisprutici.

Mircea Stănescu îmi atrage atenția că greșisem scriind în **Jurnal**, la 24 septembrie că Țepeneag semnase și Apelul precedent :

“Țepeneag nu a semnat Apelul de mai an, ba din contra: mi-a scris mie un mesaj de disuadare. La care nu i-am confirmat decit primirea. Apoi a incercat sa participe la redactare... dupa ce Apelul fusese dat publicitatii”.

Îmi transmite două mesaje (ale lui Țepeneag):

“D-le Stănescu, Nu cunosc, n-am citit textul cu pricina, mai mult: îl stiu pe Goma capabil să spună tot felul de prostii. Îmi pare rău de destiruirea lui Stoiciu pe care îl stimez din toate punctele de vedere. Dacă protestul dv. nu l-ar privi decât pe el, l-as semna. Peste câteva zile, mă voi duce în România și voi putea să mă documentez la fata locului. De ce sunteți așa de grăbiti? Dacă Paul Goma se simte calomniat, el ar trebui să se adreseze justitiei, așa cum de altfel a și spus că va face. Dar a spus asta și după emisiunea TV a lui Plesită, atunci l-am sprijinit public, căci avea dreptate... Si n-a făcut-o! De ce nu se duce în România să pună lucrurile la punct!... Sunt gata să mă duc împreună cu el și să-l apăr așa cum l-am apărât cu aproape 40 de ani în urmă. Sau tot ce-l interesează e să se vorbească despre el? Cu stimă, D.Țepeneag”

“Formularea lui Dorin Popa mi se pare cea mai potrivită. Accentul trebuie pus pe Stoiciu, căci el a suferit într-adevăr o sancțiune, nu Goma. Poate că ar fi bine să fie reformulat în acest sens protestul. Eventual, Goma a fost calomniat și depinde de el dacă se adresează sau nu justitiei. Nu stiu dacă înțelegeți ce vreau să spun... Oricum nu putem lăsa ca Stoiciu să devină un tap ispășitor. Eu așa cred... D.Țepeneag”.

Am făcut cuvenita rectificare. “Cuvenita”, un fel de a vorbi.

Plictiseala: îi răspunde în ecou Dan Culcer. Iar eu, suferind de delir de persecuție, mă întreb:

«Ce au cu mine? Nu le-am făcut niciun rău - sau nu-mi dau seama câte rele voi fi făcut - pe când dormeam?»

Ce-i mână pe ei în luptă (împotriva mea)? Dorința de a mă ajuta, de a-mi corija pașii greșiți? Fiindcă “ceva” - suspect, rămirositor adie dinspre mesajele lor - adresate, nu mie, direct, ci Floarei Stănescu. “Ceva” interesat, în sensul cel mai pedestru al cuvântului, ceva și minabil și diversionist: la urma urmei de ce îi deranjează pe ei doi... gafele mele? Mai adevărat: pe cine/ce deranjează demersurile mele, “scandalurile”, “reclamațiile” la Bruxelles, de se răscoală Țepeneag și Culcer? Probabil-sigur: pe autoritățile politico-administrative de la București.

Mă simt prins în clește de amicii mei din dreapta, din stânga. Ce

urmăresc ei, stârnindu-mă, provocându-mă: să scoată la lumină adevărul și numai adevărul? Care adevăr, oameni buni?

Lehămitit de hărțuială, am scris acest text pe care îl voi expedia mâine:

Dragi prieteni,

Am întârziat atâta să intervin, sperînd că lucrurile se vor potoli de la sine, mai ales că “enervatii” - oamenii-care-îmi-vor-binele - sunt prieteni, mai mult: semnatari ai Apelului...

Deci ei stiau bine că Apelul fusese redactat și difuzat sub explicația: *“pentru repunerea lui Paul Goma și a familiei sale în drepturile de cetățeni români”*. Și nu doar pentru... recăpătarea cetățeniei române.

Toti cei din grupul de inițiativă suntem persoane care știm ce este acela un text și cu ce se mănâncă el. Iar faptul că Anuntul din 6 noiembrie a.c. suna astfel: “- Textul Apelului *pentru restituirea cetățeniei...*” nu însemna că i se modificase... conținutul (reducându-se doar la “cetățenie”, ci era o replică imediată la comunicatul Ministerului de Justiție (semnat de D-na Monica Macovei) care pretindea că eu... as avea, în continuare, cetățenia română!

Ceea ce m-a întristat, apoi revoltat: oameni din preajma mea, cunoscători ai situației mele - oarecum “speciale” - au început a-mi reproșa apelul la “Bruxelles”, apoi de-a dreptul hărțuiau cu “explicații” de care nimeni nu are nevoie (că ar putea coexista azilul politic în Franța, cu... cetățenia română, păstrată).

Fostul meu prieten D. Tepeneag s-a demult specializat în sâcâirea mea cu tot felul de aiureli, acuze, minciuni - dar Dan Culcer? Altfel cum se explică încrâncenarea cu care încearcă să cantoneze “cazul meu” doar la... afurisita de cetățenie care... cică nu mi-a fost luată (vom vedea, după ce vom găsi documentele).

Or eu nu cred în informația (oportună și oportunistă!) a Ministerului Justiției, imediat ce am anunțat trimiterea la Bruxelles a documentelor mele - printre ele și comunicatul grăbit - și incomplet - al D-nei Macovei.

Nu cred - pentru că:

- stiam - din vara anului 1977 - din gura lui Plesită și a lui Coman ministrul de interne, că “tzara noastră” îmi va lua cetățenia - pe care nu o meritam;

- din documentele recuperate de la CSNAS prin Stejarel Olaru și publicate în 2005 la Polirom în anexa “Bărbosul” la “Culoarea curcubeului”, reiese limpede că hotărîrea de a-mi retrage cetățenia română - chiar înainte de a părăsi solul patriei iubite! - urma să fie pusă în aplicare;

- știu de la autoritățile franceze, din 1977: persoana care cere azil politic într-o țară (de pildă Franța) în mod automat pierde cetățenia țării din care s-a refugiat (România, de pildă) - pe motive politice. Altfel de ce ar exista mențiunea pe pasaportul refugiatului: *“poate călători în toate țările, cu excepția României”*?

Nu mai cred afirmațiile Ministerului de Justiție și pentru că o altă instituție: Uniunea Scriitorilor - atât prin președintele ei, N. Manolescu, dar și cu aportul voluntarei Anei Blandiana - a afirmat că nu fusesem exclus din Uniunea Scriitorilor în timpul arestării din 1977 - oricum, nu scriitorii hotărîseră “asta”, ci Puterea... Or:

- în jurul datei de 14 aprilie 1977, colonelul Vasile Gheorghe, șeful

anchetelor de la Rahova îmi arătase o hârtie în care scrie, citetz că... fusesem exclus! - document care nu a mai fost găsit în dosarele mele, ci doar o informație manuscrisă a securistului Victor Achim - despre excludere;

- după decembrie 1989, când îl întrebasesem pe Mircea Dinescu, proaspătul presedinte când mă va anunța și pe mine de reprimirea în Uniunea Scriitorilor, el îmi răspunsese - golănește;

«Hai, bă, că v-am re-primit pe totii!» - însă nici până în ziua de azi nu mi-a trimis o hârtie oficială care să ateste re-primirea.

Dacă Dinescu mă asigurase de re-primire, înseamnă că... fusesem exclus, nu?

În care caz, de unde scoate Blandiana că... nu fusesem exclus? - iar dacă așa ceva s-a întâmplat, apoi nu scriitorii erau autorii, Doamne-fereste...

Pățit fiind, am tot dreptul să cred că "adevărul" în chestiunea cetățeniei române este pe același calapod dâmbovitzean ca și exclu-derea din Uniunea Scriitorilor.

Adică sunt - oportun - mintit.

Să nu-și cunoască D. Tepeneag și Dan Culcer compatrioții? În acest caz de ce recurg la manevre nedemne de niște prieteni, de niște scriitori - care seamănă a diversiune, ei luând partea actualelor autorități românești pe care le apără de insinuările răuvoitoare ale mele, ba chiar de acuzații - că nu-și respectă propriile legi - chiar acum, când ne integrăm...

Cu tristete și cu asigurarea: nu voi "polemiza" cu nici unul dintre ei. Nu mai am nici timp, nici energie de cheltuit cu ne-prietenii.

Paul Goma

Joi 9 noiembrie 2006

"Democrația americană și-a arătat colții..." - cu această constatare m-am deșteptat din somn, încă neștiind că democrații câștigaseră și senatul. Însă de aseară știam că Geniul Rău, Capdemortul Rumsfeld demisionase (sau: fusese demisionat de Bush? - prea târziu). Ce va urma - în nici un caz raiul pe pământ, dar coabitarea va favoriza supravegherea reciprocă și nu vor mai fi acoperite toate porcăriile republicanilor, fie ele economice (Cheney), fie ideologice (Rumsfel), fie "etnice" - lobby-ul evreiesc, cel care, după ce l-a împins la "remodelarea Orientului Apropiat", la război în Irak, la amenințări împotriva Iranului - l-a părăsit fără tresărire pe Bush, de cum corabia a început a lua apă.

Amănunt semnificativ în legătură cu masacrul de ieri din Gaza (Beith Hanoun). Iată explicația lui Shimon Peres, totuși laureat al Premiului Nobel : "Artileria israeliană a vizat un loc viran de unde teroriștii lansau rachete în direcția așezărilor evreiești. Un *incident* (subl. mea) regretabil, mai ales că victime au fost femei și copii".

Ce cuvinte! Câte cuvinte! De ce atâtea cuvinte? Ca să ascundă adevăratele cuvinte, cele care spun adevărul? Bine-bine, Peres a jucat totdeauna rolul pompierului de serviciu pe lângă piromani ca Sharon,

Nathaniaou, acum Olmert și Gică-Frunte-Mică (Peretz). Dar cam prea multe cuvinte, din care jumătate mincinoase: “incident” să fie bombardarea palestinienilor (20 victime doar ieri)?; “femei și copii”? - dar până acum, în toate acțiunile vitejești ale Țahalului, nu femeile-și-copiii cădeau pradă elicopterelor, artileriei, tancurilor, mitralierelor?

Când Ana este îndurerată de ceea ce se întâmplă în Israel (adică de fiecare dată când vine vorba...), rezemându-se pe cuvintele prietenilor ei care emigraseră în Israel, însă dăduseră din mâini și din picioare ca să scape din acel Lagăr și își căutaseră norocul în Occident - oriunde, ca să evadeze de-acolo - zice:

«Țară le-a trebuit? Uite, au țară - unde fac ei dublul, triplul răului care li se făcuse, pe când erau oameni fără țară...»

Mă întorc spre dobitocii evrei de la noi, care mă acuză de “antisemitism” pentru că... critic politica statului Israel. Să spunem că aceștia au circumstanțe atenuante când mint: își apără ciocanul, oricât de prost ar fi acesta («E al nostru...»). Dar hiperdobitocii *goi* care, din servilism, din interes, din frică, preiau tezele evreilor și, ca orice slugă zeloasă, nu le corectează, ci le umflă, le dă proporții de lèse-majesté?

Firește, îi numesc pe N. Manolescu, pe Gârbea, pe Cistelecan, pe Marta Petreu, pe Antonesei, pe Laszlo, pe O. Pecican, pe G. Andreescu, pe Carmen Mușat, pe Lefter, pe Buduca - în fine, cei pe care i-am dat în judecată. Să nu știe aceștia că a critica politica strâmbă, criminală, rasistă, teroristă a Israelului poate fi - eventual - “antiisraeli(ani)sm”, în nici un caz “antisemitism”?

La această întrebare - retorică - îți vine să răspunzi, cu indiferență: «Bineînțeles, că ei știu, însă, din politețe, din deferență - din interes...»

Ei bine, acestei întrebări (retorice) îi răspund (și să fiu crezut pe cuvânt: sunt... documentat):

«Nu. Aceste creaturi - intelectuale! - habar n-au că există o uriașă diferență între “antisemitism” (opinie, atitudine față de evreu) și criticarea politicii statului Israel».

Dar... vorba Gabrielei Adameșteanu:

«De unde vrei tu să știu eu chestiile astea?» - și intonează astfel, încât “răspunsul” să devină acuzare: dar cum îndrăznești tu să-i ceri să știe “chestiile-astea”?, cu ce drept?, cine ești tu?

Plictiseala: G. A. a fost, cronologic, prima dintre prietenii mei care, înainte de 1989, în vizită la Paris, m-a pus la punct astfel. După “revoluție” au fost și alții și altele, de te mirai: cum de a căzut Ceaușescu, avînd astfel de... opozanți?

«De unde vrei tu să știu eu chestiile astea?» m-au luat din scurt, pe diferite tonuri, fie prieteni vechi, fie noi prieteni, cunoscuți la Paris (și în casa noastră) “după decembrie 1989”.

Printre vechi, cel mai proeminent: G. Liiceanu...

Înterup ca să deschid o paranteză (care, ca de obicei, la mine, duce în altă parte...): prin 1988 Dan Petrescu venise la Paris, la un

colocviu despre Eminescu, însă nu fusese autorizat să participe cu comunicarea pregătită din țară fiindcă, printre alții, Monica Lovinescu invocase o anume “prevedere din regulament”. Amărit, D. P. mi se plânsese de nedreptatea făcută de însăși “Doamna Lovinescu”, eu încercasem să-l consolez, păzindu-mă de a o acuza doar pe Monica, dădusem vina pe Mămăligă, pe Barbăneagră - eu nu participasem la colocviu, nici nu fuseseș invitat... La despărțire, ne îmbrățișasem, lăcrimînd amândoi...

În 1989, după ce reușisem demersurile de cooptare în PenClub cu Mircea Dinescu și cu Dan Deșliu, fiindcă Monica insistă să fac același lucru cu Blandiana, eu îi spuseseș că mai întâi să încerc cu Dan Petrescu și cu Liviu Cangeopol, persoane care se manifestaseră împotriva regimului, punîndu-și pielea la bătaie, nu ca Blandiana ei și-a lui Sami Damian. La care Monica s-a opus cu vehemență: «D-ta n-ai fost prezent, deci nu știi ce ne-a făcut Dan Petrescu la colocviul despre Eminescu...»

Ce le va fi făcut Dan Petrescu? Le puseș o grenadă sub... cultur’? Nu știam, apoi pe atunci eram în brigada de agitație a Monicilor, nu-i împărtășisem nimic de ceea ce știam din gura lui Dan Petrescu... Atâta ne-am împleticit cu “cooptarea Blandianeii” - unde rolul de împleticitor-șef-adjunct l-a jucat Sami Damian, corespondentul și informatorul Monicăii, încât... cu lehamite (atunci am avut și pre-infarctul), am pus-jos. Am abandonat naveta la Moș Tavernier, președintele Pen Clubului francez, cel care, de cum mă vedea, mă întreba:

«Pe cine cooptăm azi dintre bravii scriitori români?»

Rezultatul: Dinescu, Dan Deșliu apucaseră să devină membri ai Pen Clubului francez, Blandiana: ba - pentru că refuzase (am mai povestit, m-am plictisit s-o torn iară). Necazul: nici Cangeopol nici Dan Petrescu nu au fost propuși... Însă eu, nefiind Monica Lovinescu, nu dau vina pe dânsa, părîndu-mi rău că o cunoscuseș.

Nostimada (haz de necaz, mie toate aceste semne de ne-mai-lipire de mine ale prietenilor mi se păreau accidente - începînd cu... necomplotul împotriva Monicăii, din vara anului 1989 dovedit a fi un minicomplot împotriva mea): “după Revoluție” Dan Petrescu a devenit ministru adjunct la Cultură, sub Pleșu. El s-a ocupat de cooptarea, ca membri de onoare a Uniunii Scriitorilor a Monicăii Lovinescu și a lui Virgil Ierunca; de cooptarea ca membri ai Uniunii a lui Sorin Alexandrescu și a lui... Mihai Botez, foarte reputatul scriitor român...

Eu, naiv, așteptam ca prietenul Dan Petrescu să-mi dea un semn de viață, doar ne despărțisem mai mult decât cordial, nu? Se vede că nu. Dacă aș fi fost român-verde - ca el, ca Monica - , i-aș fi turnat-o pe doamna Lovinescu : «Uite, Dane (ah, acest vocativ nesuferit!) dânsa în persoană s-a opus cooptării tale în Pen Club, din pricina neînțelegerii (sic) dintre voi, de la Colocviul Eminescu...» Dar puteam face așa ceva? Nu. Nici măcar ca să mă apăr de o nedreptate al cărei efect îl

constatasem. Apoi acest adevăr (opozitia Monicăi la cooptarea lui Petrescu și a lui Cangeopol) era pe jumătate ne-adevăr: puteam foarte bine să mă prezant la Tavernier cu dosarul Petrescu-Cangeopol sub braț, neînarmat cu bilet de voie de la dânsa. Nu am făcut-o. Să invoc boala care mă îngenunchiase chiar atunci? Nici vorbă: când trebuie să faci ceva pentru alții - o/îl faci!; pentru tine - n-ai decât să eziți, să amâni, să renunți. Or eu, egoist mizerabil, fusesem preocupat atunci de soarta mea, de faptul că doctorul îmi condiționase viața în continuare de abandonarea fumatului (ce coșmar a început în septembrie 1989 și nu a luat sfârșit nici azi: un regat pentru o țigară; măcar pentru un fum...).

Continuu cu paranteza-n paranteză:

În prima parte a anului 1990 Dan Petrescu nu era singurul prieten de care "rivoluția" mă despărțise - nu activ, prin vreo ruptură, ci prin... *absența* partenerului: nici Alecu Paleologu nu-și mai aducea aminte de existența mea: ceilalți amici din Franța: Monicii, Berindei, Marie-France Ionesco, Stolojanii, deveniseră nelipsiți la cele mai mărunte ocazii festive de... "reconciliere națională", la Ambasadă (doar Alecu era ambasador al golanilor, nu?, comisese chiar și o carte! - când ne-am, în sfârșit, întâlnit, în 29 iunie 1990, l-am întrebat dacă Iliescu - doar el îl numise, la Paris - pătrunsese adevărul din titlu: *Paleologu era ambasador al golanilor Iliescu, Brucan, Roman, Voican*). Ziceam: Paleologu mi-a dat primul semn de viață... în, hăt, 29 iunie (1990, totuși), telefonându-mi - ia te uită: avea numărul meu de telefon! - ca să mă felicite de ziua onomastică...

Înapoi la Dan Petrescu: el a lăsat să treacă... Doi ani? Trei? După ce nu a mai fost ministru, va mai fi fost la Paris, dar nu m-a căutat. A avut o bursă - la Blois? la Poitiers?; într-un Crăciun - 1992?, 1993? mi-au telefonat de acolo, amândoi: Tereza și el. Relațiile noastre s-au... normalizat abia prin 1994, când, de la București, prin telefon, cerându-mi o carte pentru editura Nemira, la care lucra, i-am încredințat **Justa**. Apoi, prin 1995, venind el iar la Paris, Alexandru Călinescu îi vorbise despre **Jurnalul** (dactilografiat, legat în 11 exemplare prin grija Ștefanei Bianu); mi l-a cerut, i-a plăcut, l-a publicat - în 1997.

Închid paranteza Dan Petrescu: între noi se instalase un *malentendu* - durează și azi: el nu cunoaște motivul pentru care nu făcusem demersuri în 1989 pentru a fi cooptat și el în Pen Club (când merita din plin - ca și Cangeopol); eu nu cunosc motivul pentru care ministrul-adjunct la Cultură Dan Petrescu nu m-a re-primit în Uniunea Scriitorilor în 1990 - e-he, de la acest refuz multe mi s-au tras și mi se trag până în ziua de azi, atât că eu nu mă plâng - decât aici, în jurnalul personal și intim...

Mă întorc la înțelepciunitatea numită: Gabriela Adameșteanu:

«*De unde vrei tu să știi eu chestiile astea?*»:

Deci, ea a fost prima - însă nu cea din urmă:

N. Manolescu, revenit la Paris în prima lună din 1990, a fost și la noi în vizită, totul era “în regulă”, prietenia lui s-a dovedit a fi fără falie... Mi-a publicat în *România literară*, fragmente din **Patimile după Pitești**, însă, imediat după Mineriada Sângeroasă, din 13-15 iunie 1990, m-a surprins dureros (ei da, eu re-simt cu viscerele) prin interviul luat lui Iliescu - cel cu “Omul cu o mare”. La prima ocazie i l-am reproșat - cu atât mai sever, cu cât...

«...măcar pentru că după arestarea noastră, în 1956, a “ungariștilor” și tu ai fost exmatriculat (ca “potențialist”) - și știi: în Echipele Morții, după Trofin locul doi îl deținea Iliescu...” - i-am zis-o - ca între prieteni, nu?

La care el, jenat, nefericit:

«*De unde vrei tu să știi eu chestiile astea?*»

«Cum, de unde: de la tine!» am zis, nedumerit: nu știa cine erau bestiile de la UTM care organizau demascările-exmatriculările-execuțiile?; nu știa că Iliescu făcea parte din Echipa-Morții?

Nu țin minte ce a zis - dacă a mai zis ceva. Oricum: contrariat și ranchiunos, Manolescu a ținut minte “ofensa”, iar la sfârșitul anului (1990) mi-a plătit-o: aflînd că Gelu Voican Clistir (nu Clistyr?) fusese refuzat de Adameșteanu, în 22, cu “Scrisoare deschisă lui Paul Goma”, subtitlu: “dosarul de securitate”, l-a invitat la *România literară*, unde i l-a publicat, pe cinci pagini, în ultimele două numere - cu o “prezentare” violent analfabetă, egalată doar de slugărnicia cu care îl slugărea pe Iliescu, “omul cu o mare...”

Azi, în Parlament Mme Michèle Alliot-Marie a comunicat următoarele:

După ce în zilele din urmă aviația israeliană a survolat agresiv nave de război franceze și germane (asta e noutatea: credeam că numai germane - în care curajoșii au și tras), azi avioane israeliene au survolat - “agresiv” (citește: în picaj) posturi de comandă Finul, ale francezilor. Nu este pentru prima oară, însă azi doar câteva secunde au lipsit (sic), pentru ca misilele franceze să fie trase.

Sunt nebuni, israelienii? Da, doamnă: nebuni!

Vineri 10 noiembrie 2006

Zi grea, ziua de ieri. Cu ajutorul lui... Filip au fost trimise fișierele la editură, să vedem ce zice destinatară.

Israelienii - prin ambasadorul lor la Paris - în legătură cu viteza lor aviație care se joacă de-a picajul taman pe pozițiile franceze din cadrul Finul, în Liban:

«Francezii au interpretat greșit evenimentul...»

Cum altfel? Atacații sunt de vină!, autoapărătorii agresivi nu au agresat - victima a interpretat greșit “gestul”.

În continuarea insolentei israeliene, Olmert pretinde că l-a invitat “de zeci de ori” la dialog pe președintele Autorității Palestiniene - dar acela a refuzat - c-așa-s palestinienii: ei nu vor pace, ei vor război! El - Olmert - face din nou apel la dialog - și încheie astfel:

«*Palestinienii vor fi surprinși să afle ce le oferim!*» - și a repetat, ca să nu fie nici un dubiu: «...vor fi surprinși să afle ce le oferim!»

Acest Olmert s-a arătat a fi un amărât de vânzător de șireturi de pe Gabroveni: pe cine crede el că minte atunci când pretinde că palestinienii vor fi... surprinși? Poate pe troglodiții concetățeni ai săi, israelieni foști securiști-activiști în URSS și în țările ocupate de bolșevici - de tipul Evreului mândru din Israel, al lui Roy, al lui Moș Grigore, al lui Sarkizian (firește, pseudonime de război) susținuți până în pânzele albe de “Oriana”, o Babă-Cloanța aciuată în Italia. Și cum îndrăznește acest nesimțit, nerușinat de Olmert să afirme că israelienii au ceva de oferit palestinienilor? Ce “daruri” pot oferi ocupanții ocupaților?

Au început a-mi parveni mesaje de la “necunoscuți binevoitori” dătători de sfaturi... dezinteresate. Ultimul îmi explică :

“Personal am incredere in Monica Macovei. Ma gandesc ca nu ar strica o discutie directa cu Doamna Macovei si daca este posibil chiar fata in fata.

Cu toata stima, Vasile [...]
Si noi suntem romani”

Eu, “personal” nu pot spune că așa avea încredere în Monica Macovei. Vorba - deturnată - a lui Arghezi. “De ce-aș avea?” Hârtia pe care a trimis-o Floarei Stănescu, semnată de dânsa nu justifică o asemenea atitudine din partea mea. Iar sugestia: “o discuție directă cu D-na Monica Macovei” - ca între români ce suntem... “daca este posibil chiar fata in fata” rămâne de tot hazul, dacă nu de tot necazul. Și dacă nu este posibilă discuția “față-n față”? Rămânem ca până acum: *spate-n spate*? Cum altfel - spre bucuria Justiției Române, cea care mai acum o lună, printr-un tovarăș anonim îi telefonase lui Flori Stănescu, sugerându-i să-i... sugereze lui Goma să facă o cerere...

Cerere? Cerînd - cererea - ce anume?
Nu contează, cerere să fie!

Valerian Stan a pus degetul pe ceea ce eu, în textul de ieri... ezitasem să ating, cu toate că “cerința” lui Dan Culcer îmi dăduse o palmă peste ochi de la început:

“In ultimul sau mail, adresandu-se Dlui Goma, Dl Culcer a scris - intre mai multe altele! - o fraza pe care nu mi-as fi dorit niciodata s-o citesc scri-sa de dansul: «P.S. Nu mi-ati comunicat raspunsul la intrebarea mea esentiala : *aveti intentia reala sa va intoarceti si sa locuiti in Romania ori demersul dv (sprijinit de noi prin Apel) este strict de natura principiala? Sau veti deci-*

de in functie de situatia viitoare? Ca sa stiu» (subl. îmi aparține P.G.). Asadar, pentru DI Culcer asta e esential, sa stie daca Paul Goma chiar vrea sa se intoarca in tara sau face ce face - sprijinit de noi prin Apel - doar, asa, de dragul principiilor.”

Această somație a prietenului Culcer mă paralizase, mă amuțise preț de vreo săptămână - timp în care el îi înnebunise pe Flori și pe Mircea Stănescu, îl scosese din fire pe V. Stan - dar îi plăcuse foarte lui O. Nimigean care, structural împăciuitorist, a formulat îndemnul “...de a depăși momentul, altfel dialogul riscă să fie compromis”.

Care dialog, soro? Să recitească citatul de mai sus, cu sublinierea lui Valerian Stan! Vasăzică Dan Culcer mă chestionează pe mine, victimă, asupra “intenției reale” (iată o adiere de trăscau dinspre Țepeneag, oricât ar protesta Nimigean), ca și cum ar bănui el o intenție... ne-reală - la prietenul său, Goma! De ce pune el această întrebare-somație? Dar e limpede: *“Ca să știu”*.

Dacă aș fi fost în același ton cu el - și cu Țepeneag - i-aș fi întors-o lui Culcer:

«Ce te interesează pe d-ta ce voi face cu cetățenia recăpătată? - observ că numai cetățenia te preocupă. Faptul că ai semnat Apelul nu-ți dă dreptul să mă controlezi, să verifici dacă o pun (cetățenia, obținută prin fraudă, nu?) la coș, ori sub cur, doar așa, ca să-mi bat joc de autorități, care, ele io-te ce proaste-s? “Ca să știu”, zici... În care caz am și eu dreptul să mă întreb: de ce (să știi)? Nu ai încredere în prietenul d-tale Goma? Adevărat, neîncrederea e mai veche, de pe când insistai să-ți spună dacă... posedă hârtii cu care să dovedească ridicarea cetățeniei (și explicai: fiindcă te întreabă oamenii de bine, care nu semnează, dacă nu știu precis: are Goma atestate sau ba? A fost în mod oficial-legal privat de cetățenie, sau este doar așa, o vorbă care a umblat?) - să spună, ca să știe Culcer...»

“Asta, surpriză!” le-am scris prietenilor în legătură cu Mihnea Berindei.

Fusesem buni prieteni până în 1988, când el împreună cu Dinu Zamfirescu și cu Alain Paruit au dat “lovitura de stat” de la Liga pentru drepturile omului - pentru a o introduce ca... vicepreședinte - pe fata Doinei Cornea. În 1989 ne-am văzut foarte rar, iar “după revoluție” : o singură dată, în vara lui 1990, la alegerile pentru noul președinte al Ligii (Paleologu), când l-am... alungat pe Berindei.

Eu îl credeam când spunea că o rupsese cu tatăl său, ceausistul Dan Berindei. Am cunoscut-o pe mama sa, o femeie minunată, care a născut-o în închisoare pe sora sa, Ruxandra (am cunoscut-o și pe ea, nu știu pe unde mai este).

La “L'Alternative” eu îl introdusesem - ca prieten... El venise, nu doar cu Lavastina, dar și cu Paruit și cu Karel Bartosek, tismâneanologul! Din cauza acestora eu m-am... dezangajat.

Cine va citi “Jurnalul pe Sàrite” 1990, va vedea conflictul meu cu Liiceanu în chestia lui Berindei (Marie-France Ionesco si cu mine fusesem împotriva lui...). Dupà ce a devenit eminentà cenusie în România postrevolutionarà, nu ne-am mai càuțat nici la telefon.

Incolo... Ce tristete, domnilor (și doamnelor)!

Dar Culcer indicà publicația care a tipàrit demascarea? Và rog să mi-o comunicati - eu nu mai vād bine...

Salutare,

P. Goma

Am reluat explicațiunile, pentru jurnal. Comentariile mele vor apărea în roșu, între croșete. Sublinierile - tot în roșu vor marca mirările...

“Caz CNSAS pe care presa îl cunoaste dar tace

MIHNEA BERINDEI – o biografie murdara si complicitati actuale

- Racolat in 1968, pe vremea studentiei. Primeste pseudonim. (Actualul ambasador al Japoniei la Bucuresti, care îl frecventa pe atunci, ar avea o surpriza neplacuta daca i-ar vedea dosarul de retea.)

- La inceputul lui 1971 i se aproba o bursa de studii post-universitare in Turcia. In mod greu de explicat, date fiind dificultatile de atunci pentru obtinerea de vize occidentale pe pasapoarte romanesti, din Turcia ajunge in Franta si se stabileste la Paris.

- *Nu cere azil politic!* Ramane ani de-a randul cetatean roman, calitate in care se duce chiar sa voteze la ambasada Romaniei, ambasada cu care, de altfel, intretine un timp relatii bune. *[Nu știam]*

- Se apropie de:

- mediile intelectuale romanesti de la Paris (Eugen Ionesco, Monica Lovinescu)

- Europa Libera

- cercurile franceze de extrema stanga

- Sub egida editorului anarhist *[fost castrist]* Francois Maspero, participa la lansarea revistei “Alternative” *[Inexact: revista a fost lansată de “disidenti”: Pliușci, Gorbanevskaia, Maximov, Etkind, Siniavski... și de mine. După vreun an eu l-am introdus pe Berindei - ca prieten!, pentru materiale documentare. El i-a tras după sine, mai întâi pe Bartosek (!), apoi pe Paruit, apoi pe Lavastina].*

- în aceasta pozitie, cunoaste cuplul de militanti trotkisti Planche (Anne Planche va scrie multe din textele pe care le semneaza M. B., care e lipsit de abilitati de redactare, desi e cunoscut in Romania ca “publicist”; avocatul Planche ii va da sfaturi juridice ani de-a randul)

- o aduce la “Alternative” pe tanara Alexandra Laignel-Lavastine, animata si ea de vederi stangiste (si care va deveni, mai tarziu, sotia lui Emil Hurezeanu)

- in ziua de azi mentine relatii foarte bune cu Francois Geze, urmasul editorial si anarhist al lui Maspero

- Se casatoreste. Sotia lui, de origine maghiara, are un tata si un frate membri ai Partidului Comunist Francez si un var membru in CC al Partidului Comunist Maghiar.

- Intra in miscarea romaneasca de dizidenta de la Paris. Element interesant : nu i se retrage cetatenia romana, desi daca la Bucuresti s-ar fi luat aceasta masura punitiva, ar fi fost pus intr-o situatie extrem de complicata, caci, neavand un alt statut, ar fi trebuit sa paraseasca Franta.

- Rupe in mod public orice relatie cu tatal sau, istoricul Dan Berindei, pe care il acuza de colaborare cu regimul comunist (in decembrie 1989 va uita ca prin farmec de aceasta ruptura).

- Isi consolideaza legaturile cu miscarea de extrema stanga franceza si internationala, care, de sorginte leninist-trotskyista, militeaza si ea impotriva regimurilor staliniste din Europa centrala si orientala. De aici confuzia prin care M. B. va fi considerat un "anticomunist".

- In 1977, la Paris, participa la reconstituirea Ligii pentru apararea drepturilor omului in Romania. Este ales vice-presedinte, calitate in care va conduce practic Liga pana in 1989 *[Inexact: până în 1990; în 1988, de conivență cu Dinu Zamfirescu și cu Paruit pune la cale "putsch-ul" prin care o impune ca vicepreședinte pe inexistentă Adriana Combes (?), fiica Doinei Cornea; i se opun... doar Maria Brătianu și Goma; la alegerile din vara anului 1990 - vezi Jurnal pe sărite. - M. B. este debarcat - ceea ce provoacă indignarea lui Liiceanu, aflat atunci la Paris, care nu poate înțelege cum "un om care a făcut atâtea pentru România a fost dat jos, prin voturile unor inconștienți" - inconștienții fiind Rodica și Eugène, părinții Mariei-France Ionescu. Cu toate acestea, M.B. pledează - sprijinit de Monica Lovinescu, Virgil Ierunca, Sanda Stolojan... pentru mutarea Ligii la București - imediat după Mineriada Sângeroasă din 13-15 iunie 1990!]*

- In aceasta calitate isi constituie o rețea de prietenii printre ziaristii francezi, in special cei de stanga. Cea mai fidela dintre ei, Arielle Thedrel, stangista desi scrie in cotidianul de dreapta "Le Figaro", ii este si azi colaboratoare.

- Se ocupa intens de "problema transilvana", pe care o trateaza de pe pozitii ambigue. Se stie ca, pe atunci, Moscova folosea acest subiect pentru a crea vrajba intre Bucuresti si Budapesta. M. B. merge pe aceeasi linie si isi gaseste usor parteneri in acest demers.

- in anii 87-89 va face calatorii dese la Budapesta, unde va avea intreveneri politice *[nu singur: l-a acompaniat Dinu Zamfirescu, dimpreună cu care a difuzat un comunicat]*

- Are legaturi solide cu Federation de l'education nationale (sindicatul trotskyist din invatamantul francez) si cu filiala trotskyista CGT-Livre a sindicatului comunist francez CGT. Va invita chiar CGT-Livre la o demonstratie in fata ambasadei Romaniei din Paris. *[Cu CGT-Livre am fost, în perioada aceea în excelente relații - când manifestam frecvent în fata Ambasadei RSR și îi huiduiam pe Ceaușescu și pe securistul Aninoiu - dimpreună cu Monica Lovinescu, Maria Brătianu, Sanda Stolojan, Barbăneagră... și alți trotskiști - însă nu și cu Țepeneag, el fiind, din 1978 "retras, ca Cioran" ...]*

- In 1977, dupa ce a locuit 6 ani in Franta si a primit un nou pseudonim, activitatea lui de informator al Securitatii inceteaza. Situatia lui M. B. a devenit prea importanta pentru a ramine un simplu denuntator. Contactul M.B. este preluat de DIE.

- Isi continua activitatea in cadrul Ligii pentru apararea drepturilor omului in Romania si isi consolideaza legaturile in presa franceza si in cercurile internationale de extrema stanga.

- Devine membru in mai multe asociatii romanesti si le controleaza direct sau indirect.

- La sfarsitul anilor 80, in numele Ligii pentru apararea drepturilor omului in Romania, se intalneste de mai multe ori cu delegatii sovietice venite in Franta in cadrul UNESCO (ceea ce in limbaj sovietic inseamna delegatii KGB). *[Nu știam]*

- Dupa moartea lui Vlad Georgescu, directorul sectiei romanesti de la Europa Libera, M. B. incearca sa candideze pentru aceasta functie, dar serviciul de securitate american al postului de radio se opune! Mai tarziu, lui M. B. i se va interzice pur si simplu accesul in redactie, iar ziaristii vor fi rugati sa nu mai preia informatii de la el. *[Nu știam]*

- In cursul anului 1989 inceteaza brusc sa mai participe la actiuni publice ale Ligii pentru apararea drepturilor omului in Romania. *[Din 1988. Dar nu "încetează" deloc, din contra: devine extrem de activ: ia legătura cu oamenii curajoși aflați în România, le trimite gazetari. Este adevărat: această "activitate" nu ține doar de Ligă, dar orișicâtuși]*

- Pe 23 decembrie 1989 face prima calatorie in Romania, unde isi constituie imediat un grup de prieteni influenti (Gabriel Liiceanu, Gabriel Andreescu, Stelian Tanase, Sorin Antohi si altii).

- La sfarsitul lui decembrie 1989 impune ideea infiintarii GDS, pornind de la un principiu al extremei stangi internationale potrivit caruia viata politica nu trebuie sa se bazuie pe partide, ci pe syndicate si organizatii civice. O idee pe care o sustin si gruparile din jurul lui Soros. In calitate de membru fondator al GDS, il are ca partener pe Sorin Antohi.

- ani de-a randul, va fi membru de onoare al GDS si va ramane membru in Consiliul consultativ al revistei "22" *[Asta, da: însă nu doar M.B; ci și Monica Lovinescu și Virgil Ierunca și Ion Vianu - dintre prietenii noștri din exil - aceștia au "militat" cu perseverență pentru izolarea lui Goma, pentru nepublicarea lui, pentru tratare de calomnie a plângerile lui potrivit căroră Liiceanu îi topise o cartel]*

- Manipuland-o pe Sandra Pralong *[Cine pe cine manipula? Și de unde apăruse această perfect necunoscută - "consilier principal al președintelui Constantinescu" - impostoarea nerușinată, cea care se autoprozenta ca o militantă de vârf a organizației Amnesty International? Din neant? Acolo s-a întors]*, controleaza distribuirea in Romania a primelor fonduri si burse atribuite de organizatiile conduse de Soros. (De remarcat ca Sorin Antohi isi va face, mai tarziu, un drum tot pe aceasta filiera.) In aceasta calitate, dar si datorita faptului ca, la inceputul anilor 90, sustinut neconditionat de Gabriela Adamesteanu, "taia si spanzura" la revista "22", se impune in societatea civila romaneasca, constituindu-si retele de prieteni. Exact tehnica de infiltrare si influenta pe care o aplicase in anii 70 si 80 in Franta.

- Dezechilibreaza Alianta Civica, convingandu-l pe Nicolae Manolescu sa creeze PAC si sa se lanseze in politica. Ii serveste drept consilier si il propulseaza in mediile de stanga franceze. *A contribuit probabil la decizia acestuia de a opera o apropiere de Iliescu (calatoria impreuna in China).*

- Inca inainte de 2000 se *apropie de Adrian Nastase, caruia ii devine consilier din umbra.* Il insoteste in mai multe vizite la Paris si, prin Patrick Wajzman, redactor-sef al revistei "Politique internationale", care are interese in Romania, obtine ca Sorbona sa ii acorde un premiu lui Adrian Nastase.

- Personal sau prin ziarista Arielle Thedrel de la "Le Figaro", *incepe in*

Franta o campanie in favoarea lui Vladimir Voronin, pe care il viziteaza si intervieva in mai multe randuri. [Cine "face campania proVoronin": Berindei sau Le Figaro? Oricum, Arielle Thedrel a scris texte "pe ne-linia" colaborationista a Figaro-ului, dar mai ales a riscat, calatorind in gura lupului, mai cu seamă în România lui Ceaușescu]

- Colegiul CNSAS ii cunoaste dosarul de informator de mai multi ani, dar prietenii lui M. B. (in special Gabriel Liiceanu) intervin pe langa unii dintre membrii Colegiului pentru ca informatiile sa nu fie date publicitatii, nici chiar cand M. B. este numit in "comisia Tismaneanu".

- Cazul lui este, pe fond, identic cu cel al lui Sorin Antohi (membru fondator al GDS si membru in "comisia Tismaneanu"), dar, in realitate, mult mai grav. Dosarul (pana in 1977) se afla la CNSAS. Pentru perioada urmatoare trebuie cautat in arhivele SIE.

Negăsind textul pe site-ul indicat, Valerian Stan recomandă prudentă față de "informație". Nu este nevoie, sunt deja mefient - apoi am tot timpul să o corectez, eventual să o elimin.

Ceea ce sare în ochi: "redactorul" textului este fie un urechist - auzit și el ce se spune pe ici, pe colo - fie un informator în exil (tare aduce produsul lui a rezumat-raport), fie este un exilat veninos, înveninat de "tratamentul" la care ne supunea Occidentul pe noi, cei din Est. Mai degrabă: un bou de securist. Un astfel de exemplar cu epoleți, alimentat cu "informații-impresii" culese, folclorizate, securizate - din "sursele noastre", vorba lui I. Buduca, iar autorii lor sunt ușor de desemnat, atât prin "antiberindismul" lor (Barbăneagră), fie/și prin "antidisidentism" (vezi-l pe I. Varlam, cu delirurile sale).

Însă următoarea informație este sigură:

Despre Gaza si "scuturile umane" (de Alain Gresh)
miercuri, noiembrie 08, 2006

Istoria se repeta. În timp ce armata israeliana își continua ofensivele ucigase în Gaza, în indiferenta tarilor europene și cu sustinerea afirmata a Washingtonului, reapare o dezbatere care izbucnise în primele luni care au urmat declansarii celei de-a doua Intifada, la sfârșitul lui septembrie 2000. Din nou, presa vorbeste despre "scuturile umane" și de utilizarea de catre combatantii palestinieni a femeilor și a palestinienilor pentru auto-protectie. Cu o singura diferenta: în 2006, spre 2000, mass-media noastra pare cu mult mai tentata sa accepte termenul de "scuturi umane" utilizat de responsabilii israelieni. Încetul cu încetul, se impune versiunea israeliana asupra conflictului.

Înainte de a reveni asupra câtorva aspecte privitoare la ceea ce se petrece în Gaza, as vrea sa propun câteva pagini scrise în deschiderea cartii mele Israel-Palestina, adevaruri asupra unui conflict (Hachette), aparuta în septembrie 2001, și care abordeaza aceasta problema a "scuturilor umane".

"Despicam firul în patru daca ne întrebam de unde veneau acesti copii, cine îi pusese în linia întâi, în cadrul carei lugubre strategii a martiriului? [...]"

Gresim oare daca sugeram ca brutalitatea irationala a armatei sud-africane, dezlantuirea ei si disproporția mijloacelor folosite sunt raspunsul la ceea ce ar trebui sa numim o declaratie de razboi a negrilor?” Daca aceste cuvinte ar fi fost scrise a doua zi dupa începerea rascoalei din Soweto din 1976, care a adus în atentia lumii tinerii Africii de Sud, l-ar fi discreditat definitiv pe autorul lor...

Or, acest text a fost scris de Bernard-Henri Lévy în *Le Point*, numarul din 13 octombrie 2000. Putem citi: “Despicam firul în patru daca ne întrebam de unde veneau acesti copii, cine îi pusese în linia întâi, în cadrul carei lugubre strategii a martiriului? [...] Gresim oare daca sugeram ca brutalitatea irationala a armatei israeliene, dezlantuirea ei si disproporția mijloacelor folosite sunt raspunsul la ceea ce ar trebui sa numim o declaratie de razboi a palestinilor?” Zeci de tineri de mai puțin de 18 ani, uneori copii, au fost omorâți de-a lungul primelor saptamâni ale celei de-a doua Intifada. Si Bernard-Henri Lévy se întreaba ce faceau în prima linie. Si-ar fi pus aceeasi întrebare daca acesti tineri ar fi fost bosniaci sau ceceni?

Câteva saptamâni mai târziu, Bernard-Henri Lévy își “rectifica” lejer tirul, daca se poate spune astfel, în urma unei calatorii în Palestina: “Un argument pe care nu-l voi mai utiliza, recunoaste el, dupa ce am auzit mame palestiniene care-mi spuneau, ca toate mamele din lume, angoasa lor paroxistica atunci când, la ora întoarcerii de la scoala, nu-l vad pe fiul lor întorcându-se: “copii împinsi cu buna stiinta înainte, transformati în mod deliberat în scuturi umane, etc.”. Dar, el adauga ca micutul Muhammad al-Durra, copilul a carui moarte a fost filmata în direct de camere de televiziune, a fost omorât de “un glont pierdut” si nu de “tirul unui soldat evreu asasin de copii” (*Le Point*, 24 noiembrie 2000). Asadar, Bernard-Henri Levy are nevoie de o calatorie în Palestina ca sa înțeleaga ca mamele palestiniene nu urla de bucurie atunci când le sunt omorâți copiii, ca palestinienii sunt, pur si simplu, fiinte umane?

Istoria joaca uneori feste ironice, asa cum o dovedeste anecdota ce urmeaza. Manifestatia a fost dura. Înfruntarile s-au prolongit. La finalul unei zile de razmerite, s-au cules 9 morti si 44 de raniti gravi. Dintre cei din urma, 18 au între 8 si 16 ani, 14 au între 16 si 20 de ani. Presa îi denunta pe parintii care se servesc de copiii lor ca de niste “scuturi umane”, sau care-i trimit la moarte în vreme ce ei ramân linistiti acasa. Faptele se petrec în Palestina, desigur, dar în... noiembrie 1945 la Tel-Aviv. Manifestantii erau evrei care protestau împotriva restrictiilor imigratiei. Davar, cotidianul centralei sindicale evreiesti (Histadrut), publica atunci o caricatura care i-a adus interdictia timp de o saptamâna: un medic, alaturi de copiii raniti aflatii pe un pat de spital, spune unui coleg: “Buni tragatori, englezii astia! Nu rateaza nici macar tinte atât de mici!”

Episodul a fost relatat de Charles Enderlin, corespondent al France 2 la Ierusalim, a carui echipa a filmat în direct moartea micutului Muhammad al-Durra. Bernard-Henri Lévy ar fi scris la vremea aceea ca tinerii manifestanti fusesera omorâți de un “glont pierdut”? Si ce înseamna formula lui “soldat evreu asasin de copii”? Un avertisment dat tuturor celor care critica armata israeliana: sunteti purtatorii unui antisemitism camuflat, propagati cele mai rele clisee ale antisemitismului, despre evreii “bautori de sânge de copil”. Daca “filosoful” nostru ar fi citit pur si simplu presa israeliana, ar fi stiut ca, da, soldatii israelieni omoara premeditat, inclusiv pe copii.

Jurnalista israeliana Amira Hass a publicat acest dialog irational cu un tragator de elita al armatei israeliene: “Ni se interzice sa omorâm copii”, explica el vorbind despre ordinele primite de la ierarhia sa. Dar adauga: “Nu veti trage într-un copil care are 12 ani sau mai putin. Mai sus de 12 ani, este autorizat. Asa ni se spune” (Le Monde, 24 noiembrie 2000). Organizatia israeliana pentru apararea drepturilor omului Betsalem, sprijinindu-se pe cifrele date publicitatii de armata israeliana însasi, a aratat ca în cazul a trei sferturi dintre incidentele cele mai mortale dintre începutul primei Intifada si 15 noiembrie 2000, nu se decelase nici o prezenta a tragatorilor palestinieni (International Herald Tribune, 14 decembrie 2000). Presa a mentionat numeroase cazuri în care palestinieni, da, copii, fusesera ucisi în mod deliberat în timp ce viata soldatilor nu fusese câtusi de putin în pericol. Refuzul armatei de a deschide anchete în cazul celor mai multe acestor evenimente încurajeaza desigur un astfel de comportament. De-a lungul celei de-a doua Intifada, 116 copii au fost ucisi în Gaza, 253 în Cisiordania. Iar o ancheta a unui alt ziarist israelian, Joseph Algazy, de la cotidianul Haaretz, a relevat cosmarul zecilor de palestinieni de 14, 15 si 16 ani batuti, maltratati si chiar, în cazul unora, torturati în închisorile israeliene.

Sa ne întoarcem la ce se întâmpla azi în Gaza. Sa începem cu câteva cifre brute, fara suflet, dar graitoare. Dupa statisticile culese de Patrick O’Connor, în articolul sau din 4 noiembrie, Israel’s Large-Scale Killing of Palestinians Passes Unreported, între 29 martie 2006 (data intrarii în functie a guvernului condus de Hamas) si 3 noiembrie, 491 de palestinieni au fost ucisi de catre israelieni în comparatie cu 19 israelieni omorâti de catre palestinieni, adica 26 de palestinieni la fiecare 1 israelian. Din 1 iulie încoace, proportia este de 76 de palestinieni la fiecare 1 israelian.

Dar este vorba despre teroristi, ni se va spune, si exact acest argument a fost utilizat de catre primul ministru Ehud Olmert în fata parlamentului, în 30 octombrie, afirmând ca armata israeliana omorâse 300 de “teroristi” în Gaza. Organizatia israeliana pentru drepturile omului B’Tselem a raspuns ca, efectiv, armata israeliana omorâse 294 de palestinieni în Gaza de la rapirea caporalului Gilad Salit din 26 iunie si pâna în 27 octombrie. Dar, adauga ea, mai mult de jumătate – 155 de persoane dintre care 61 de copii – sunt civili care nu participau la lupte.

Kofi Annan, secretarul general al Natiunilor Unite, a lansat în 3 noiembrie un apel Israelului “pentru ca acesta sa dovedeasca cea mai mare retinere, sa nu precupeteasca nici un efort pentru a proteja civilii si sa se abtina de la agravarea unei situatii deja grave.” A facut apel si la militanti palestinieni “sa înceteze sa lanseze rachete împotriva tintelor civile israeliene.” Ca raspuns la aceasta declaratie, purtatorul de cuvânt al Departamentului de Stat, Sean MacCormack, a replicat, în 3 noiembrie, ca situatia din Gaza fusese provocata de actiunea teroristilor si ca Israelul nu face decât sa se apere.

Vom nota declaratiile tipice pentru “limba de lemn” ale purtatorului de cuvânt al ministerului francez al afacerilor externe din 2 noiembrie: “Am notat ca operatiunea israeliana din nordul Fâsiei Gaza a provocat moartea a unsprezece persoane. Reamintim ca este indispensabila evitarea escaladei si tensiunile trebuie reduse. Situatia care prevaleaza azi în Gaza este foarte preocupanta. Acest lucru întareste cu atât mai mult necesitatea relansarii procesului de pace.” Ele sunt confirmate a doua zi: “Ne-am exprimat deja în mai multe reprize, cu precadere, în privinta situatiei din Fâsia Gaza. Aminteam si

în cursul zilei de ieri ca eram preocupati de aceasta situatie si ca facem apel fireste la ambele parti sa se abtina de la escaladare. Franta doreste relansarea procesului de pace, si, asa cum stiti, este gata sa contribuie la el. Consideram ca actele de violenta nu sunt metodele care vor permite rezolvarea conflictului.” Partea cea mai uimitoare a acestor declaratii, care evita condamnarea guvernului israelian, este ca responsabilii francezi nu par sa-si dea seama în ce masura ele discrediteaza discursul occidental despre drepturile omului, democratie, justitie, etc., si ca dau apa la moara fortelor celor mai extremiste.

Pentru a sfârși, iata traducerea integrala a textului lui Ahmed Yusef, consilier al primului-ministru Islamil Haniya, aparut cu o zi înainte actualei escalade în editia din New York Times din 1 noiembrie si intitulat “Pause for Peace” (O pauza pentru pace, reprodus în International Herald Tribune din 2 noiembrie). Semnalasem deja o autocritica a unui responsabil al Hamas intitulata “Mila pentru Gaza” într-un blog precedent. Daca opinia lui Yusef nu reprezinta fara îndoiala decât unul dintre curentele din interiorul organizatiei islamice, mi se pare interesant s-o ascultam si mai cu seama s-o înțelegem.

“Aici în Gaza putini oameni viseaza la pace. Pentru moment, cei mai multi îndraznesc doar sa viseze la o absenta a razboiului. Din aceasta cauza Hamas a propus un armistitiu de lunga durata în timpul caruia popoarele palestinian si israelian vor putea sa negocieze o pace durabila.

În araba la armistitiu se spune “hudna”. Întinzându-se pe durata a 10 ani, ea este recunoscuta de jurisprudenta musulmana ca un acord concomitent legitim si constrângator. Hudna este mai mult decât conceptia occidentala despre încetarea focului si constrânge partile sa utilizeze aceasta perioada pentru a cauta o rezolvare durabila si non-violenta a diferendurilor. Coranul acorda un mare merit acestor eforturi pentru a promova înțelegerea între popoare. În timp ce razboiul dezumanizeaza inamicul si-l face mai usor de ucis, hudna da ocazia umanizarii opozantilor si a înțelegerii pozitiei lor în scopul rezolvării conflictelor, fie ca sunt inter-tribale sau internationale.”

O asemenea conceptie – cea a unei perioade de non-razboi dar si de rezolvare partiala a unui conflict – este straina Occidentului si a fost primita cu multa suspiciune. Multi dintre occidentalii cu care am vorbit se întreaba cum se pot opri violentele fara sa se rezolve conflictul.

As spune, totusi, ca un astfel de concept nu este atât de ciudat pe cât pare. La urma urmei, Armata Republicana Irlandeza (IRA) își oprise actiunile militare îndreptate în directia eliberării Irlandei de Nord fara sa recunoasca automat si suveranitatea britanica. Republicanii irlandezi continua sa aspire la unitatea Irlandei libere de tutela britanica, dar vor sa utilizeze în acest scop mijloace pacifiste. Daca IRA ar fi fost obligata sa renunte la viziunea unei Irlande reunificate înainte de negociere, pacea nu si-ar fi intrat niciodata în drepturi. De ce sa se ceara mai mult palestinienilor, în conditiile în care se stie ca spiritul poporului nostru nu o va permite niciodata?

Când Hamas se angajeaza într-un acord international, o face în numele lui Dumnezeu si-si tine cuvântul. Hamas a respectat precedentele sale acorduri privitoare la încetarea focului, asa cum israelienii recunosc fara entuziasm, notând ca “cel puțin Hamas face ceea ce spune”.

Propunerea hudnei nu este un viclesug, asa cum afirma unii, pentru a întari aparatul nostru militar, pentru a câstiga timp în vederea unei mai bune organizari, sau pentru a întari controlul nostru exercitat asupra Autoritatii Palestiniene. Miscarile politice fundamentate pe credinta islamica din

Algeria, din Egipt, din Irak, din Iordania, din Kuweit, din Malaezia, din Maroc, din Turcia si din Yemen au utilizat tactica hudnei pentru a evita extinderea unui conflict. Hamasul va avea acelasi comportament înțelept si onorabil.

Noi, palestinienii, suntem gata de o hudna pentru a pune capat imediat ocupatiei si pentru a începe o perioada de coexistenta pasnica, în cursul careia cele doua parti sa nu utilizeze nici o forma de agresiune sau de provocare militara. În timpul acestei perioade de calm si de negociere, vom putea aborda chestiuni importante ca dreptul la reîntoarcere si eliberarea prizonierilor. Daca negocierile duc la o solutie durabila, atunci viitoarea generatie de palestinieni si de israelieni vor putea decide prelungirea sau nu a hudnei, cautând astfel o pace negociata.

Poate exista o solutie globala a conflictului azi, saptamâna asta, luna asta sau chiar anul asta. Un conflict care sângereaza de atât de mult timp poate totusi sa fie rezolvat de-a lungul unui deceniu de coexistenta pasnica si de negocieri. Aceasta este singura solutie de schimbare rezonabila a situatiei actuale. O hudna va conduce la sfârșitul ocupatiei si va crea un spatiu si calmul pentru rezolvarea problemelor în suspans.

Putini dintre oamenii din Gaza viseaza. În ultimele sase luni a fost chiar dificil sa se doarma aici. Dar speranta n-a murit. Si când îndraznim sa speram, iata ce vedem: o hudna de zece ani în timpul carora, daca Dumnezeu vrea, vom învăta sa visam la pace.”

Cf. sursa in limba franceza.

posted by riliescu @ 10:16 PM 0

*

“Ceea ce am facut este nebunesc si barbar” (de Christophe Ayad)

luni, noiembrie 06, 2006

Este miezul zilei pe înaltimile de la Ras al-Ain. O enorma explozie scutura satul copleșit de torpoarea înșorita a unui frumos sfârșit de luna septembrie. Locuitorii de-abia tresar. O luna si jumatate dupa razboiul care a confruntat Israelul cu Hizballah, detonarile continua sa se faca auzite zilnic. Echipele de deminare explodeaza controlat mii de bombe care acopera ogoarele literalmente ca niste covoare.

În ziua aceea, la Ras al-Ain, expertii de la Bactec, o societate britanica specializate în deminaj, tocmai a explodat o mie de dispozitive odata. Nici n-au avut macar nevoie sa le strânga: “Le-am gasit adunate, în mijlocul unui câmp, explica seful de echipa de la Bactec. Satenii le strânsesera ei însisi si le asezaseră în lazi de lemn. Apoi ne-au chemat.”

“Instalatii mortale ratacite”

Satui sa astepte echipele de deminaj, debordate de amploarea operatiunii, locuitorii din Ras al-Ain, la vreo zece kilometri în sudul Tyrului, au deminat pe riscul propriu. “De fapt, i-au platit pe zilierii palestinieni ca sa faca aceasta munca”, marturiseste un lucrator municipal. Un dolar de fiecare bomba, acesta este salariul fricii. În fata acestei “performante”, expertii britanici sunt pe cât de admirativi pe atât de agasati: “Ce-au facut oamenii acestia este incredibil. Obiectele explozibile pot sari în aer la cel mai mic contact. Dar procedând astfel, au distrus terenul. Atunci când noi deminam, o facem într-un mod sistematic. Însa acum, nimic nu garanteaza ca n-au mai ramas aparate mortale uitate.”

Ca zeci de alte sate din sudul Libanului, anumite cartiere ale Ras al-Ain

au fost literalmente acoperite de munitii-ciorchine. Zidurile anumitor case poarta inscriptia CBU (Cluster Bomb Unit) pictata cu rosu, semnalând astfel ca sunt o capcana mortala. Satenii din regiune ezita sa se reîntoarca la livezile lor, si asta când culesul maslinelor ar trebui sa fie în toi. "Sunt peste tot, pe câmpuri, pe acoperisurile caselor, în livezi, agatate de ramurile arborilor, absolut peste tot", explica Dalia Farran, purtatoarea de cuvânt a Mining Action Coordination Centre (MACC), organism jumatate-statal jumatate-onusian, însarcinat cu deminarea Libanului de Sud. MACC a vazut ziua în 2000, în dezordinea retragerii israeliene din Liban. Pe vremea aceea deja, Israelul lasase o jumatate de milion de mine la plecare. Din 2000 si pâna 2004, cinci milioane de metri patrati fusesera curatate si 62000 de aparate dezamorsate. Azi, totul trebuie reînceput, în conditii mult mai rele.

"Nebunesc si barbar"

Teoretic, bombele-ciorchine, care pot fi trase ca obuze de artilerie (88 de "boabe" la fiecare obuz), rachete (540 de "boabe") sau bombe aruncate din avion (640 de aparate mortale), sunt aruncate de la câtiva metri de sol. Se presupune ca pot patrunde prin blindaje, dar pâna la 40% dintre ele nu explodeaza la impact. Armata israeliana a tras zeci de mii, pare-se, pentru a interzice accesul în anumite zone a tragatorilor de rachete ai Hizballah. Dar cele mai multe dintre tiruri au fost efectuate în timpul ultimelor 72 de ore, atunci când încetarea ostilitatilor era aproape decisa prin rezolutia 1701 a Consiliului de Securitate al ONU. "Este ca si cum, de turbare si de suparare, israelienii ar fi vrut sa faca acest loc potrivit vietii", avanseaza un diplomat occidental. Comandantul israelian al unei baze de lansare a rachetelor, intervievat de cotidianul israelian Haaretz, a revelat ca 1,2 milioane de astfel de "boabe" ucigase au fost deversate în cursul ultimelor trei zile ale conflictului. "Ceea ce am facut este nebunesc si barbar", concluziona el. Au fost recenzate aproximativ 750 de situri "poluate": "În medie, explica Dalia Farran, fiecare sit reprezinta 197 000 de metri patrati care trebuie depoluati." Dupa o evaluare sumara, astazi ar fi între 1 milion si 1,5 milioane de bombe neexplodate în sudul Libanului. Aceasta zona se întinde chiar si la nord de fluviul Litani.

Cu mai mult de 120 de raniti si 21 de morti (16 civili si 5 artificieri ai armatei libaneze) la jumatatea lunii octombrie, bombele-ciorchine, ale caror dimensiuni nu depasesc jumatate dintr-o doza de Coca-Cola, au provocat o medie de trei accidente pe zi. A început o veritabila cursa împotriva cronometrului, caci intemperii iernii risca sa înmormânteze instrumentele mortale, facându-le înca si mai dificil de detectat. Armata franceza, dar si italienii, chinezii, spaniolii, etc, participa alaturi de armata libaneza, insuficient echipata pentru aceasta misiune, la operatiunile de deminaj ale Bactec si Mine Action Group (MAG), o ONG britanica prezenta în Liban de mai multi ani. În ziua aceea, expertii Bactec nu întârziara la Ras al-Ain. O noua urgenta îi astepta la Aita al-Saab, aproape de frontiera israeliana, unde doi copii au fost grav raniti de o bomba. În sudul Libanului, dupa terminarea razboiului, razboiul continua.

*

Indiferent daca ti-e sete sau nu (de Raja Chemayel)

Orice revizionist care se îndoieste de existenta Holocaustului merge în închisoare. Dar Saron moare de batrânete, Pinochet moare si el de batrânete, iar P.W. Botha a murit ieri si el de batrânete.

În democratiile occidentale, nu este ilegal sa te îndoiesti de existenta propriului tau Creator. În Amsterdam unde traiesc, avortul este legal, iar hasi-sul de asemenea... Euthanasia este legala, iar un barbat se poate însura cu alt barbat... dar nu ai voie sa te îndoiesti de existenta Holocaustului. Poate trebuie sa asteptam cu totii pâna Holocaustul va muri si el de batrânete...Pâna atunci, acest Holocaust serveste de nesfârșita fântâna unde se adapa zionis-tii... si te obliga si pe tine sa bei... indiferent daca ti-e sete sau nu. posted by riliescu @ 9:38 PM

Au început a se manifesta căteii lătrători și chiar încolțitori ai cracilor nădragilor trecătorilor care nu-i bagă în seamă. Cu toții pe urmele lui Țepeneag.

Dintr-un text greu lizibil am dedus existența unuia, G. Cionoiu. Acesta semnase Apelul, dar se retrăsese: fusese răzgândit de "Părintele Boilă". Care să fie "părintele": Nelu Boilă, colegul meu de celulă, de la Jilava de la camera 5 (sau 6, de pe Reduit)?, ori frate-său, Matei - pe el nu l-am văzut vreodată, însă îl știam alături, în una din cele patru celule gemene "TBC"? Cionoiu mă atacă prostește, atât de neinteligent, încât nu cred că a înțeles normalitate replicii date de Aurora Mihacea, în *New York Magazine*.

Spun eu că nu mă afectează opiniile idioate ale idioților... Dar ce e în inima mea...

Sâmbătă 11 noiembrie 2006

Somn agitat, neliniștit. În aceste zile Filip a promis coperta pentru **Bonifacia**. Eu aş face-o simplă - fără flori.

Ziua de azi publică:

Ziua, EXTERNE - Sambata, 11 noiembrie 2006

19 ani de la revolta din noiembrie 1987

La 19 ani de la revolta muncitoreasca anticomunista din 15 Noiembrie 1987, Asociatia "15 Noiembrie 1987" organizeaza, luni, conferinta cu tema "Crimele comunismului". Manifestarea, gazduita de sala 120 a Consiliului Judetean Brasov, va debuta la ora 10, propunandu-si sa surprinda etapele succesive ale evolutiei comunismului, de la primele sale manifestari si pana la demolarea regimului totalitar comunist. "Este important de stiut ca in Romania, in timpul regimului comunist, au fost inchisi peste 2.000.000 de detinuti politici, dintre care 500.000 si-au gasit sfarsitul in puscariile comuniste", afirma asociatia, intr-un comunicat remis redactiei, precizand ca manifestarea de luni se inscrie in cadrul actiunilor privind condamnarea comunismului si survine intrunirii Rezistentei Romanesti Anticomuniste din mai, anul acesta, deschiderii expozitiei "Solidaritatea" si dezbaterii despre integrarea europeana, la care au participat Ambasadorii Poloniei, Cehiei, Ungariei si Slovaciei. Prin rezolutia intrunirii Rezistentei s-a hotarat constituirea Centrului Rezistentei Anticomuniste, sub coordonarea reputatului disident Vladimir Bukovski. "Asociatia "15 Noiembrie 1987" crede ca, dupa modelul

polonez, CNSAS ar trebui depolitizat si trecut sub coordonarea societatii civile. Nu putem scapa de comunism atata vreme cat reprezentantii fostelor structuri comuniste detin pozitii de control in societate", precizeaza comunicatul asociatiei, care solicita, totodata, "repunerea in drepturi a scriitorului roman anticomunist Paul Goma". "Redarea cetateniei romane, care i-a fost retrasa de comunisti, lui si familiei sale, trebuie facuta de urgenta. Nu putem intra in Uniunea Europeana fara a restabili drepturile firesti ale romanilor care au avut de suferit din cauza comunismului", conchide comunicatul semnat de presedintele Asociatiei "15 Noiembrie 1987" , Florin Postolachi. Astazi, pe traseul parcurs de participantii la revolta anticomunista a muncitorilor de la Intreprinderea de Autocamioane in 1987, se va desfasura concursul international "Crosul 15 noiembriei. (D.E.)

*

Ziua, DOSARE ULTRASECRETE - Sambata, 11 noiembrie 2006

Restituiri: ipostazele imposturii

Andras Sütö incita la reprimarea revolutiei ungare

In urma cu 50 de ani, trupele sovietice, chemate la 4 noiembrie 1956 de Janos Kadar, intrau in Budapesta pentru a inabusi in sange Revolutia ungara. Chiar in acele zile in care tancurile "fratilor de la rasarit" striveau sub senile lupta pentru libertate a ungarilor, la 7 noiembrie, aparea in cotidianul "Elore", editorialul "Bizalom" (incredere) - semnat de scriitorul Andras Sütö, laureat al premiului de stat. Dupa o desantata apologie a Marii Revolutii din Octombrie si a partidului comunist sovietic, articolul incita la reprimarea armata a celor care luptau pentru suveranitatea nationala a Ungariei si a sechestrării poporului ungar intr-un sistem politic strain si neviabil. El dovedeste ca pentru a cunoaste trecutul cuiva nu este neaparat necesara scotocirea dosarelor securitatii, ci doar consultarea colectiilor ziarelor vremii... (...)

Andras Sütö, laureat al premiului de stat

Replica "acestea au fost vremurile" nu se sustine. In timp ce tancurile sovietice trageau fara mila in revolutionarii unguri iar Andras Sötö justifica, in numele "victoriei finale", folosirea "criticii armelor" fata de cei de acelasi sange cu el si cerea incredere in "revolutia lui Lenin si taria partidului sau", au existat in Romania numerosi maghiari curajosi si cinstiti care au fost solidari cu Revolutia ungara. Se numara printre ei poetul si scriitorul Geza Paskandi, studentii Benedek Nagy, Gyorgy Koczka, Kalman Kelemen, Gyula David, Lajos Vastag, Iren Peterffy, pentru a-i aminti doar pe cativa, sau universitarii dr. Istvan Dobai si dr. Janos Dobri. Toti au facut ani grei de temnita. Au fost condamnati si preoti: 12 evanghelici, 6 unitarieni, 11 la Institutul Teologic protestant din Cluj. Au fost insa si 13 condamnari la moarte in procesele grupurilor Szoboszlay si Valea lui Mihai. A fost condamnat la moarte si romanul Teodor Marginean, locotenent major in regimentul de tancuri de la Prundul Birgaului, pentru ca a pornit cu unitatea sa sa-i elibereze din penitenciarul din Gherla pe cei care fusesera arestati. Multi romani, indeosebi studenti, au infundat puscariile pentru curajul de a fi simpatizat cu revolutionarii din '56. La Timisoara lui Aurel Baghiu si Caius Mutiu li s-au confiscat tineretea si viitorul pentru vina de a fi organizat adunarile studentilor, iar la Bucuresti, Stefan Negrea (care s-a sinucis in inchisoare) si Paul Goma au avut aceeasi soarta pentru curajul de nu fi fost de acord cu baia de sange de la Budapesta. Si asta dupa infrangerea revolutiei!

Devenit, după 1990, președinte de onoare al Uniunii Mondiale a Ungurilor, Andras Sötö anunța în 1996, când se împlineau patru decenii de la izbucnirea revoluției, că este necesară depistarea și strangerea într-o culegere a tuturor documentelor apărute în Ungaria, Transilvania și Subcarpații ucraineană care au legătură cu tragedia din 1956. Republicarea editorialului din Elore vine, chiar dacă cu întârziere, în întâmpinarea acestei inițiative... Recitind acest text, scris cu evidența jubilației estetice, de fostul scriitor proletcultist laureat al premiului de stat și membru al CC al PCR, reciclat după 1989 în cel mai reprezentativ "carturar al maghiarimii", virulent anticomunist și președinte de onoare al Uniunii Mondiale a Ungurilor, oricine își poate da seama că nu talentul sau cultura îi lipseau, ci doar caracterul și capacitatea de a se rusina. (D.S.)

Dacă doar Sütö (nu Sötö) András ar fi fost... ce-a fost: dar, aproape toți ungurii "ingineri ai sufletului" s-au declarat de partea Revoluției din Octombrie (bolșevică), nu de partea Revoluției Maghiare - antibolșevică, antirusească: dr. Antalffy Endre, Gagyí László, Galfalvi Zsolt, Hajdu Gyozo, Hajdu Zoltan, Kemeny János, Kovacs Gyorgy, Metz Istvan, Molter Karoly, Nagy Pal Olah, Papp Ferenc, Sütö Andras, Tibor Szabo Lajos, Tomcsa Sandor, Tompa László - de ochii... partidului, altfel ei voiau Ardealul... Și, desigur, "scriitorii de limbă germană"; și "scriitorii de limbă ucraineană" - cât despre... "scriitorii români" - iată, nu am spus: "de limbă română", ce să mai vorbim!

Nu am amintiri directe despre imunda campanie antirevoluționară maghiară la care și-au dat obolul (pentru care au primit talantul trădării de sine și de cei de alături) javrele de serviciu.

Am fost arestat în noiembrie 1956, iar pe unde am fost purtat nu mi s-au oferit jurnale - fie ele și organe, ca *Scînteia*. Cât de scos și din timp fusesem în doar doi ani - am scris în mai multe cărți, sigur în **Lățești** - netipărită: liberat la Gherla, în noiembrie 1958, poposind la Miliția orașului în așteptarea alcătuirii "lotului săptămânal" pentru domiciliu obligatoriu, firește, am cumpărat cărți și ziare. Din *Sportul* am aflat că există o țară: "RAU". Întrebînd ce-i aceea "RAU", am băgat spaima într-o chelneriță de la o cofetărie și în câțiva clienți - care, văzînd de unde veneam (*de unde* se venea, la Gherla, în zdrențele în care eram îmbrăcat, cu urmele de răni pe obraz?), au refuzat să "converseze" cu mine, de teamă că sunt provocator. Abia la o frizerie (știam: frizerii și chelnerii - bărbați - nu se temeau de... provocări, ei înșiși practicînd de zor acest auxiliariat), un client cu obrazul acoperit de prosop mi-a dezlegat taina: "RAU" era, nu Republica Autonomă Ungară, cum dedusesem eu (în sinea mea), ci... Republica Arabă Unită - rezultată din unirea Siriei cu Egiptul - peste Israel...

Așadar, nu citisem "cu ochii mei" în *Scînteia* campania de scuipați, de vomă proletară, de blesteme (pe linie) "condamnînd contrarevoluția din Ungaria", dar citisem (cu ochii mei) alte campanii de stat și de partid - contra unor evenimente, personaje odioase în ochii

Kremlinului de la Casa Scînteii (contra americanilor în Coreea, contra lui Tito, contra... a tot ce nu era bolșevic).

Visul meu - nu doar al meu: să fie continuată **Antologia Rușinii** inițiată de Virgil Ierunca. Să fie adunate acolo, în cât de multe volume "contribuțiile", atât ale "activiștilor de partid înarmați cu condeiul", vorba lui Beniuc, dar și ale anti-activiștilor de mai târziu, anticomuniștii declarați după 1990, rezistenții-prin-cultură Blandiana, Adameșteana, Manolescu, Țoiu, M.H. Simionescu, Mircea Martin, Lefter, Sorescu, Nichita Stănescu, Dimisianu (deși la aceștia trei din urmă există și *prezență* de rușine - sub semnătură). La prima categorie, proba vinovăției să fie dată de însăși *prezența* lor (în presa de partid); celor din a doua categorie *absența* strigătoare la cer a scriitorului la român din/de la evenimentele capitale ale acelei perioade - să zicem între 1965 și 1989. Altfel spus: *dezertarea* de la trebile cetății.

Aseară mi-a trimis Mircea Stănescu o înregistrare video după o emisiune de pe canalul TV LCI de marți 12 septembrie - participau Luc Ferry și Jacques Julliard - ambii oameni de stînga. Ce am auzit din gura acestora la adresa politicii Israelului în general, în special la adresa palestinienilor - dar asupra distrugerii Libanului! - nu au auzit holocaustologii dâmboviței din gura mea care, orișicâtuși, e cumplit de "antisemită". Fiecare din ei, la începutul... cuvîntului au declarat cu mîna pe inimă că ei sunt prietenii Israelului (cine nu-i prietenul Israelului?), dar nu pot trece cu vederea... Când a venit vorba de sprijinul necondiționat dat de USA Israelului, nu au mai fost atât de precauțioși (sic), au dat în America lui Bush ca într-un sac de box. Și ei au salutat rezultatele alegerilor, cu cuvintele (aproximativ aceleași) ale mele din acest jurnal: "în sfârșit, democrația americană a învins" - eu zisesem: "și-a arătat colții..."

Un necunoscut îmi scrie:

New York, 9 noiembrie 2006

Mult stimat și iubite Paul Goma!

Indraznesc să vă scriu, că unul care în perioada aprilie 1957-noiembrie 1967 a fost lipsit în România de dreptul elementar la muncă, fiind învinuit de a fi "dezident" și încadrat oficial, în cartea de muncă, potrivit unui alineat al Codului Muncii, ca fiind "dusman al poporului", pe motivul declarării fatise a simpatiei față de mișcările de atunci din Ungaria și Polonia. Lucrasem în perioada 1952-1957 la Institutul Român pentru Relațiile Culturale cu Străinătatea, răspunzând de schimburile culturale cu Polonia, limba polonă fiindu-mi limba maternă. Abia după zece ani, prima mea încadrare pe stat de salariu a fost la cooperativa Deservirea, ca traducător de documentație tehnică, și aceasta numai după ce contabilul șef (basarabean ca Dvs și mine) a declarat că el pierduse cartea mea de muncă, odată cu cererea ce o facusem pentru acel post. Astfel, datorită maritimiei acestui om, mi s-a întocmit la cadre, pe baza declarațiilor mele, o altă carte de muncă, în care nu s-a mai

mentionat cauza desfacerii contractului de munca de catre I.R.R.C.S. In perioada sus-mentionata am trait exclusiv din colaborari cvasi-secrete la diverse publicatii si edituri, avand de intretinut si o familie. Am fost incadrat provizoriu in mai multe redactii si instituti, dar - intr-un termen de circa doua saptamani - mi de spunea "sorry", si o luam de la inceput. Cu vechea carte de munca nu am putut fi primit nici sa lucrez intr-o fabrica. Mi se raspundea, ca fiind un element dusmanos, sunt si periculos, care poate influenta in rau pe salariati. Ba chiar, mi se spunea, ar fi fost mai bine daca a-si fi avut vreo condamnare, care fiind ispasita, le dadea voie celor de la cadre sa ma angajeze ca muncitor necalificat.

Toate acestea sunt astazi istorie, dar cati au avut totusi atunci curajul sa spuna ca in Romania trebuie sa se schimbe ceva? Dumneavoastra l-ati avut cu prisosinta, devenind un real, dar si simbolic, antemergator al schimarilor ce au urmat.

Marsavii "epigoni" incearca sa va conteste, nu vor sa va restituie ceea ce este dreptul Dumneavoastra nativ, fiindu-le teama ca ve-ti deveni un erou national al timpurilor moderne. Ei vor deveni atunci, in constiinta romanilor, adevarati "pigmeiciorivopsite". De asta le este tema, dupa cum bine stiti! Cum adica, un Pacepa, partial un Raceanu, hiperintegral Regele si descendentii sai, au intrat in drepturile lor, iar Paul Goma trebuie sa ceara restituierea unui drept pe care legal nu l-a pierdut niciodata. Cetatenia este si ea un drept inalienabil, la fel ca si dreptul de proprietate, daca nu a fost pierduta legal. Daca in cazul proprietatii pierdute abuziv trebuie s-o revendici pe baza dovezilor materiale, cetatenia poate fi revendicata pe simpla antecedenta a starii ei. Sunt cetatean fiindca sunt!

In cazul Dumneavoastra, de a iesi din impasul indiferentei politice, intrevad o cale nu numai onorabila, dar care poate pune amprenta durabila a unei palme pe obrazul celor pe care prea bine ii stim, odata cu despagubirile morale si materiale ce cu prisosinta vi se cuvin. Este o cale neutra. Ea nu face un apel la putere, care este corupta si compromisa, ci o obliga sa va restituie cetatenia ca pe un drept uzurpat, fara ca s-o cereti in mod direct. Este calea justitiei, la fel de corupta si de compromisa. Cu toate acestea, ea are desupra ei un organism european: Curtea de la Strasbourg. Atatia au castigat acolo in pofida strambatatiei justitiei romanesti. Opinia mea este de a va adresa justitiei romane pentru a vi se face dreptate. Daca ea va da gres, atunci aveti dreptul la apelul mentionat. Cred ca, in aceasta situatie, "carmuitorii" vor evita un blam european. Apoi pot urma celelalte revendicari, cum ar fi, de pilda, impiedicarea exercitarii profesiei, impiedicarea folosintei produsului acesteia, sau chiar plata daunelor pentru distrugerea operei inainte sau dupa publicarea ei. Nu apelati la "dreptatea" politicianilor. Ei se tem de unul ca Dumneavoastra, nascut sub o zodie cu totul diferita decat a lor si a multor altora din conationalii nostri, cu alte cuvinte un "unicat" national. Apelati la o cale obisnuita, gasiti un avocat dornic de renume (stiti ca sunt foarte orgoliosi, iar renumele aduce bani) si cu armele de care a inceput sa le fie teama chiar si politicianilor, aveti mult mai multe sanse de reusita, chiar daca va dura ceva mai mult. Sunt convins ca trendul transformarilor ce survin acum, dublat de amenintarea "sabiei lui Damocles", a asa numitelor clauze de salvardare europene, vor favoriza reusita cauzei pe drept revendicate.

Aceste randuri nu doresc nici de cum a fi "un sfat soptit la ureche". Ele exprima, dupa atatia ani de cand urmaresc si pretuiesc nu numai opera

Dumneavoastra, dar mai ales pilda unei vietuiri in deplina si combativa demnitate umana, resectul ce il am fata de Paul Goma, al carui destin face parte si din dainuirea mea.

Al Dumneavoastra,

T[...] R[...]

Încă un mesaj balsamic:

Stimate domnule Paul Goma,

Linistea suspecta care va deghizeaza textele e balansata de oboseala care a cuprins si celelalte modele, fantosele pe care le demascati. Generatia din care fac parte, cati om mai fi ramas consumatori de texte, dupa un prim soc produs de republicarea scriitorilor interbelici, si care a premers solidarizarii cu nepotii acestei traditii, recunoscuti asa cum o stafeta ar fi fost aruncata la orb peste gard, a inteles ca trebuie cautat mai departe. In Romania acum e liniste si memoria joaca festa luciditatii chiar si pentru unii care - spuneti dumneavoastra - nu ar avea dreptul de a pronunta unele adevaruri, sau fapte.

Eu sunt de vreo cinci ani in Amsterdam, asa ca in Romania e si mai liniste, dar sa va spun cum dupa ani de lecturi care evitau cu disciplina autori romani in viata, v-am descoperit: m-am intalnit cu acel boxer de la Dinamo care a fost trimis de Pacepa sa va ambienteze intr-o doara, un cascador, prieten, il cunostea, ne-am salutat langa Universitate, am baut o cafea pe o terasa si eu am ramas tacut, privindu-l, repetandu-mi in gand ceea ce imi spusese cascadorul: Asta l-a batut pe Goma. Citeam de ani cate 8-10-14 ore pe zi si nu stiam cine e Goma. Ma intrebam daca trebuia sa stau la masa aia dar am stat sa ghicesc pana la sfarsit tacerile si pandele acelui individ.

Si sa va mai spun ca semanati cu bunicul din partea mamei (pana si gesturile), el s-a nascut langa Hurez, era la fel de frust in exprimare, de pornit pentru partida lui si de critic, de aceea nu pot sa fiu suparat pe nici o floare de cucuta care creste pe cate o fraza de-a dumneavoastra, ca imi aduc aminte de bunicu' si imi place. Dar va scriu pentru cu totul altceva, in aceste zile am descoperit de ce nu citesc autori romani, citindu-va: eram asigurat ca ratau subiectul, dar nu stiam cum. Si nici istoricii, nici presa, nimeni nu ma ajuta asa ca ma intretineam cu romantici germani, romane sud-americane, ori lecturi mai aride. Acum stiu ce se petrece in Romania, aveam toate faptele, toate declaratiile, vazusem ori cunoscusem oameni dar nu aveam cheia. Pentru asta va multumesc, pentru ca am reusit sa scap de povara unor neintelesuri din care unele, poate ca m-au si izgonit, asa cum securisti metabolizati in organele noi, mai dau cate o improscatura de cerneala de sepia in ochii pruncului.

Conspiratia tacerii din jurul dumneavoastra e mai subtila si mai lipsita de sensibilitati pentru chiar sonarul unor indivizi interesati de lectura, ceea ce e atat de grav incat il indic ca pe ciudatenia de capatai a istoriei noastre literare contemporane. Neintelegerile, piparate de zambete jenate ori solidarizari toptanice, va transforma intr-un autor care se disipa in marginea textelor sale, cum un chip s-ar scurge in clepsidra, langa o carte, este poate temperamentul si sabia textului. Caci in adanc lucrurile sunt clare dar ar trebui ca o generatie de scriitori de doctorate sa va purice si sa va decida aortele, sa va decapilarizeze, sa va scoata din nou unghiile textelor, sa va parfumeze si sa zica: Uite, noi am sapat in Goma si am gasit uriasul asta, ia sa vedem care stie sa muste din el, care are stomac sa-l inghita.

L-am cunoscut pe Marcel Petrisor - fiindu-mi profesor de franceza in Spiru Haret - si l-am vizitat de cateva ori in vila lui de pe Stefan Furtuna - m-am bucurat de secventele in care il pomeniti intrebându-ma si acum inasa despre semnificatia tacerilor noastre, pe balconul in care il incarca Domn Profesor cu ceata parfumata a pipei: caci dincolo de lecturi, Petrisor are o seninatate pe care a castigat-o si pe care nu o mai cedeaza chinului, povestii mereu repetate. Ce m-as fi bucurat sa tipe o data la mine, sa ma sperie asa cum trebuia sa fiu speriat. Dar facand suma, am un nou inteles si pentru aceste timiditati dialogale in care mi-am reprezentat, adolescent, pe scriitor, ca Scriitor, caci altul nu stiam pe vremea aceea.

Domnule Goma, ar fi trebuit sa va citesc acum cinspe ani si pentru asta, nici eu nu i-o iert lui Liiceanu. Sa-mi spune-ti daca sa-i rup un picior.

Cu batista in vant, din Amsterdam,
R[...]B[...]

Iar acum un răspuns al meu la o invitație de altfel sinceră și politicoasă a cuiva - tot necunoscut:

Regret, nu auzisem de forumul "andreiheorghe", acum însă am aflat - si nu m-am bucurat: cu exceptia unei singure persoane (trebuia să spun: cu exceptia unui pseudonim, ceea, după o viață întreagă de hăituială prin securității cu nume conspirative, înconjurat de "prieteni", turnători cu nume de cod) - aflată în cunostință de cauză - îmi cunoaste faptele=cărțile. Ceilalti "vorbesc" ca la crâsmă, toti de-odată (este posibilă simultaneizarea succesivii, m-am ocupat de ea încă în "Ostinato") si dau drept informatii sigure ceea ce li se pare lor că ar fi auzit de la altii. Folclorul este o știință, un tezaur al fiecărei comunități, însă creatorii lui au rămas anonimi, fiindcă nu stiau carte. Or inginerimea de fatză se dă în vânt după pseudonume din frică-de-avioane intrată în măduva oaselor precum si din sigura descendenză din Farfuridi, una din emblemele naziei noastre ("Aibi curaj ca mine: dă-o anonimă!"); celalată fiind "Mioritza", care îmbină cele două mituri criminale: Iuda si Cain.

Re-regret, nu particip la astfel de discutii. Sunt prea bătrân si prea oboisit de analfabetismul iubitelor mei simpatrioti. Celor sincer interesati de scrișul meu, le recomand să facă efortul de a căuta pe site-ul: paulgoma.free.fr - fiindcă, dacă între 1970 si 1990, două decenii, am fost un scriitor samizdatizat, după 1992 (trimiterea la topit a cărții de mărturii despre anul 1977 "Culoarea curcubeului" de către editorul si prietenul meu, culturalul Liiceanu, sprijinit în această operă culturală de prietena mea, culturala Monica Lovinescu si de prietena mea pură si simplă Gabriela Adameșteanu, culturalizata fără profesor) am devenit, în tzara mea, un scriitor... internetizat. Or compatriotii mei care trăiesc tot timpul cu pizda-n gură, se simt șocatzi, mă rog frumos, pe la bunacrestere care-i sublimă, dar le lipsește, când aud ei că... "Goma iar i-a înjurat pe cei buni...", dar nu fac nici un efort de a se informa, deci de a afla că eu nu-i înjurasem (să-mi arate cineva, în textele mele, unde am scris, adresându-mă unui porc-culturalnic precum Liiceanu, unei intrigante-complotiste amnezice ca Monica Lovinescu, unei tzatze ca Vica Adameșteanu: «Te bag în pizda mă-ti, futu-tzi...») Fiindcă nu există "injurături" - ci critice; acuzatii argumentate - de acestea se tem direc-

torii-de-opinie ai neamului nostru cel fără de... direcție, dar obișnuiți cu minciunile aceluia și cu credulitatea cititorilor-care-nu-citesc-cu-ochii-lor, ci cu... ochii-gura celor care-i mână, în turmă - își dau cu presupusul, în cel mai pur stil dâmbovitzean.

Vă salută Paul Goma

Mircea Stănescu îmi trimite:

“Potrivit unor informații, Silviu Ionescu ar fi fost șeful direcției pentru Franța chiar în timpul derulării operațiunii "Haiducu", de lichidare a lui Paul Goma și a lui Virgil Tanase.

EDITORIALUL EVZ: Deconspirarea ratată 3 Noiembrie 2006

Ioana Lupea: "Rezultatele procesului de deconspirare nu se potrivesc nici teoriei ca elita politică a fost impanată cu securiști, nici informațiilor pe surse din presa."

Verificarea trecutului politicienilor este pe cale să se încheie. CNSAS se pregătește să trage linia și să declare misiunea îndeplinită, înainte de sfârșitul anului. Pentru a intra în Uniunea Europeană cu o elita politică fără schelete în dulap, dacă nu curățată.

Rezultatele însă ne pun pe gânduri, nu se potrivesc nici teoriei ca elita politică a fost impanată cu foști securiști și nici informațiilor aparute pe surse în presa. Ceea ce înseamnă fie că am trait într-o legendă, fie că a fost ceva putred în procesul de deconspirare.

În condițiile în care cei mai mulți politicieni au primit patalama de neocolaborare cu Securitatea ca fostă poliție politică, o lege a lustratiei va avea doar o semnificație simbolică.

Pe cine să mai lustrezi, pe fostul ministru al justiției, Rodica Stănoiu, care oricum și-a consumat cariera politică? Chiar și supermediatizatul caz Mona Musca se va încheia probabil cu un verdict în favoarea fostului politician liberal, din moment ce Colegiului CNSAS îi este imposibil să probeze că a încălcat drepturile omului prin notele sale informative ori că Eva nu e doar fantasma erotico-securista a unor foști ofiteri. Până acum, Dan Voiculescu este stinger pe lista politicienilor colaboracioniști.

Acuzat că face jocuri politice și concurat de surse alternative de informații, CNSAS-ului i s-a stins aura de deconspirator legitim. Instituția are un singur alibi pentru deconspirarea semiesuată și este obligată acesteia să determine cât de concludente și complete sunt documentele pe baza cărora se pronunță, în condițiile în care dosarele cuprind doar rapoartele ofiterilor, nu și mapele anexe cu munca informatorului.

Spre exemplu, dosarele ofiterilor acoperiți ai DIE Mircea Cosea și Serban Mihailescu, ambii absolviți de suspiciunea că au făcut poliție politică, conțineau doar fișele de evidență, dar nu și produsul activității lor.

Și nu ne putem imagina că spionajul comunist era o instituție de caritate care-și recompensa ofiterii pe degeaba. O curiozitate reală stărneste și cazul liderului democrat *Silviu Ionescu, șeful Garzii de Mediu, cu certificat de la Onisoru că nu a făcut poliție politică și la care verificările noului CNSAS nu au ajuns încă.*

Potrivit unor informații, *Silviu Ionescu ar fi fost șeful direcției pentru Franța chiar în timpul derulării operațiunii "Haiducu", de lichidare a lui*

Paul Goma si a lui Virgil Tanase (subl. mea, P.G.).

Daca si in privinta lui CNSAS va da aceeași decizie ca la Mircea Cosea si Serban Mihailescu, putem banui ca, din motive operative sau politice, serviciile de informatii nu au respectat hotararea CSAT. Sau ca toate probele au fost distruse din timp.

Sigur este insa ca, dupa ce deconspirarea oficiala a politicianilor se va fi incheiat, oricine va spune altceva despre relatia intre elita politica si Securitate decat ce va scrie in statisticile CNSAS poate fi considerat un obsesiv. Cu ce ne-am ales?

Cu concluzia formulata in avans de Adrian Nastase ca au fost si securisti buni. Si cu victoria relativa ca acei politicieni, putini la numar, carora le-au fost dezvaluite secretele securiste nu vor mai fi conditionati de acestea. Asa cum arata, deconspirarea romaneasca este un act tratat.

La adunarea uriașă de la Rammalah prilejuită de împlinirea a doi ani de la moartea lui Arafat, Mahmud Abbas a anunțat “o veste bună: până la sfârșitul lunii se va constitui “un nou guvern de uniune națională, alcătuit din tehnocrați”. Actualul prim ministru hamas-ist s-a declarat gata să părăsească postul dacă absența sa va decide ridicarea blocusul financiar decretat de occidentali. Abbas a mai spus - de fapt repetat - că palestinienii nu vor renunța să lupte până ce vor obține “linia verde” (frontiera din 1967). Asta va presupune retragerea Israelului și din Cisiordania și în cel mai rău caz “rectificarea” Zidului Rușinii Ierusalimului - presupun.

Oricum, gravele erori ale politicii Israelului din ultima vreme au fost denunțate, atât în exterior (chiar și în America!, de neconceput până de curând), cât și în interior, unde travailiștii și pacifiștii fuseseră laminați, de “patriotismul” și de belicismul cretin al cretinogloদিților : manifestația ocazionată de comemorarea asasinării lui Rabin a cunoscut un succes enorm, atât prin numărul de persoane, cât și prin virulența atacurilor contra actualei conduceri, prin cuvântarea scriitorului David Grossman.

Fiindcă printre evrei există mulți oameni normali, dreți, ce credem noi, “antisemiții”?

Și iarăși și iarăși ne-am întrebat Ana și cu mine:

«Unde vor fi fost scriitorii israelieni de origine (și de limbă) română?»

Ei, unde - dealtfel întrebare era retorică: sub țol! Așa cum se “opuseseră” terorii comunismului în România (ce, erau tâmpiți?, ei, fii, nepoți de securiști, de activiști, de dirijiști-spre-îndărăt?), aceeași atitudine au adoptat și în Israel: suflători în iaurt, să nu-și piardă căcăcioasa lor “poziție” de militanți... neutri, de mânuitori de condei suferind de crampa-pianistului - iată de ce nu protestaseră nici în România, nici în Israel: îi durea mâna scriitoare, pe tovarășii ingineri ai sufletului evreiesc! La urma urmei, tot mai bine cu curu-n două luntre, într-o permanentă navetă în România: dacă o duc prost la Tel Aviv, sunt tratați

regește, plătiți cu galbeni sunători la București, Uniunea Scriitorilor abia așteptînd să se arate... slugarnică (până la greață) cu Taubman, cu Wiesel, deci bună-platnică în contul Holocaustului - mai vîrtos recent, sub... vîntătorul de antisemiți Manolescu. Ce să mai vorbesc de profesioniștii Volovici, Katz, Shafir, Florian, Oișteanu (eliadologul!) - hai să-l pun și pe Tismăneanu: aceștia nu doar huzuresc ca pe timpul domniei părinților lor, komisarii NKVD-iști, dar domnesc, controlează-dirijează justetea gândiri și faptelor românilor. Și ce dacă s-au dovedit a fi turnători (doar) trei din "Comisia Tismăneanu"? Volo îi păstrează pe ceilalți dubioși, analfabeți: Sorin Alexandrescu, Patapievici, Pippidi, Zub, iar pe turnători îi ține la sufletul său - lângă Iliescu, de pildă...

Duminică 12 noiembrie 2006

...Mi-a rămas gândul atârnat de Mihnea Berindei.

Sunt contrariat pentru că... nu m-a contrariat aflarea activităților sale (conexe). Judec egoist prin interogațiune: mi-a făcut mie vreun rău Mihnea, legatul de securitate? Degeaba caut în memorie: nu găsesc așa ceva. În relațiile cu mine el s-a dovedit... nenociv (ce minimalist am ajuns!). Chiar pătrunderea lui în redacția revistei *L'Alternative* (datorită mie!), chiar aducerea răfăcătorului diversionist Bartosek, a Lavastinei, a lui Paruit nu mi se arătase a fi acțiune distructivă. Mi s-a părut omenească dorința de a pune-mâna-pe-revistă (într-un moment când noi, fondatorii, în frunte cu Maspero ne oarecum săturașem de ea...), mai puțin de a-i schimba numele în *La Nouvelle*...

Privesc - la prezentul... trecut - și nu văd în ochii prietenilor de atunci vreo urmă de suspiciune la adresa lui, decât... omeneștile cusururi, însă nu securești. Nici la Monica Lovinescu, nici la Barbăneagră - vina grea a Berindeiului, în ochii lui Barbă' fiind... trotskismu-i!, acuzație rapidă și neconcludentă, ca și "antisemit". Ba Monica a fost în relații bune cu Mihnea mult timp după "revoluție"; or fi și azi... Presupun că relațiile lor se rezemau pe înclinarea amândurora spre complot, spre punere-bine, spre luxare a cutăruia, "impingere" a altuia - și găsiseră în Liiceanu, în Adameșteanu, în G. Andreescu buni parteneri de turcisme, fie ele și oltenești.

Mi se va spune să nu-l judec pe Berindei prin prisma mea...

Dar prin a cui prismă să-l judec, mă rog frumos?

Eu îi păstrez multe gânduri bune și un singur gând rău: cel legat de "putsch-ul" din 1988, pus la cale dimpreună cu Dinu Zamfirescu (și cu Paruit) pentru a o introduce prin efracție în conducerea Ligii pe Coarna de serviciu. Am resimțit această manevră ca pe o piedecă pusă pe la spate, ca pe o trădare, nu doar a Ligii, ci a mea. Încolo...

La ONU un nou veto al USA: fiind vorba de o rezoluție condamnînd Israelul pentru masacrul de la Beith Hanoun (nu mai sunt sigur de

grafie). Sperie-Copiii, ambasadorul Bolton a zis: “*Niet*”! (nu e nici o greșeală; nu sunt americanii rușii zilelor noastre?) Bravul emisar al bravului Bush: John Mustățâ de Morsă, Vâșinski contemporan, rostește acest cuvânt de rușine (de la limba... *rușă*) pentru a zecea oară în cariera lui la ONU - de șapte ori ca să se opună condamnării Israelului pentru șapte crime. Astfel este pavată calea celei de a opta, nu?

Deprimat. Nimic nu merge. Nimic. În afară de acest jurnal, cronică a înfrângerilor succesive - până când? Până.

Luni 13 noiembrie 2006

Liga arabă a hotărât să ocolească Occidentul și să finanțeze Palestina strânsă de gât de blocus.

În sfârșit! S-au trezit arabii, au ieșit din cort, ca să fim citiți.

Să vedem ce iese din “ieșirea” arăbească.

Îmi scrie V. Stan că luna viitoare se reia procesul - care, că sunt două?

Filip a schițat coperta Bonifaciei.

Chiar acum, în plină efervescentă mediatică a masacrului de la Beith Hanoun (cifra exactă a victimelor: 19), în plină “curățenie” a comandamentului militar israelian (unul Hirsch, și-a dat demisia - de ce nu-și va fi dat un glonte în cap, pentru ce a făcut în Liban?), s-a găsit Congresul Mondial Evreiesc să se adune, la Paris. Va fi fost programat de multă vreme, înainte de ultimele tragedii provocate de evrei - dar să anunți programul: “lupta împotriva antisemitismului” (cam așa ceva) este o nerușinare fără margini. Ce vrea Congresul Mondial să clameze: că antisemitismul - cel dinainte de războiul din Liban - trebuie combătut cu îndârjire? Cu ce, combătut? Cu obuzele cu fosfor, cu bombele cu fragmentație, cu “bombițele nucleare”? Sau poate cu isteria-nebunia cu care Invincibila Armada Israeliană abia întoarsă de pe câmpul de luptă din Liban - unde învinsese pe toată linia... - din *răzbunare deviată* (niciodată nu voi osteni să repet această trăsătură de caracter a evreului dobitoc și criminal) s-a năpustit asupra palestinienilor? Sau vânjoșenia cu care mai deunăzi aviația lor atacase nave germane din zona Beirutului, apoi făcuse proba impunității lor (ca victime eterne ale Holocaustului) deasupra poziției franceze a FINUL-ului de pe granița cu Israelului, atacând-o în picaj, lipsind doar 2 - două - secunde ca să se declanșeze, prin replica franceză, un incendiu pe care mai apoi israelienii l-ar fi aruncat tot în spinarea *goi*-lor, evreii fiind curați ca lacrima, nevinovați ca pruncii nou-născuți? Sau poate urmărește Congresul Mondial Evreiesc să... preîntâmpine “antisemitismul” provocat de înșiși evreii în ultimele 4-5 luni? Congresul are rolul de... campanie preventivă - ca “războiul nuclear preventiv” inventat de Wolfowitz, ca “bombițele” lăsate moștenire copiilor și

babelor libaneze - așa, de tinere minte și de iubire nesfârșită față de evreu? Ce nesimțiți!

Am pescuit de pe internet știrea următoare:

Mihai Cimpoi reales, scriitorul si dizidentul Paul Goma omis
Chisinau, Basarabia/Romanian Global News 06 Noiembrie 2006

In cadrul Adunarii generale a scriitorilor din Basarabia, in cadrul careia, in calitate de presedinte al Uniunii Scriitorilor, a fost reales, cu 130 de voturi, academicianul Mihai Cimpoi(foto).

Un alt candidat, Val Butnaru, a acumulat 45 de voturi, iar cel de-al treilea candidat, Nicolae Esinencu, s-a retras in favoarea lui Mihai Cimpoi. Tot in cadrul adunarii generale a fost ales noul consiliu al USM, format din 20 de membri (din 47 de candidati), intre care Nicolae Rusu (ales cu un numar record de voturi - 102), Arcadie Suceveanu (97 de voturi), Vlad Pohila, Luminita Dumbraveanu, Nicolae Popa etc. De asemenea, a fost desemnata noua componenta a Comisiei de cenzori. Din cei 273 de membri ai Uniunii Scriitorilor, la adunarea generala au participat 193.

In cadrul forului scriitorilor au fost inaintate mai multe propuneri, inclusiv cea de a-l numi in calitate de presedinte de onoare pe cel mai mare disident roman – scriitorul Paul Goma, nascut in satul Mana, judetul Orhei. Dupa mai multe discutii, aceasta propunere nu a fost acceptata, motivul (ne)oficial fiind ca acum cativa ani acest titlu onorific a fost acordat scriitorului Ion Druta. Intre timp, acest titlu onorific nu i-a fost retras.

Mai multi scriitori au apreciat aceasta propunere. Solicitat de FLUX, scriitorul Vasile Vasilache a spus ca „Paul Goma merita a fi trecut asa, cum este, cu zile si cu replicile lui taioase, in sanul celor care au iubit tara cel mai mult”. „Daca nu poate fi presedinte de onoare, sa ramana cel putin ca membru al Uniunii Scriitorilor din Basarabia, pentru ca o alta stema mai duruta de catre Paul Goma nu a fost altceva decat Basarabia, meleagul copilariei si catunul primilor pasi in viata. Nominalizarea este simbolica. Imi dau seama ca Paul Goma nu poate fi momit de nici o marire. Merita, pur si simplu, sa-l tinem minte ca este in viata si ca il vrem intre noi”, a mai spus Vasile Vasilache.

Cine zicea că basarabeni mei nu sunt românii lor?

Olmert: la raport, la Washington. De dorit, normal, omenește ar fi ca americanii să-și ia, în sfârșit mâna de pe Israel, să nu-i mai caționeze crimele, altfel nu va fi pace, nu doar în Orientul Apropiat, cel pe care voia Bush să-l remodeleze, dar în lume.

Eram sceptic în privința realelor schimbări în politica externă, mai ales că au rămas Condoleezza Rice și Morsul Bolton, creaturi care nu gândesc cu capul propriu, ci cu al lui Găgăuță Bush (s-a și văzut în acești ani cât a valorat capul prezidențial...). Poate-poate, dacă nu azi atunci mâine...

Tonny Blair somat de parlamentari să se retragă din Irak a răspuns că “asta” ar fi o eroare, de a se despărți (termenul a fost altul) de americani. În continuare - de parcă nu ar fi acționat în sens contrar până atunci - a afirmat... necesitatea de a rezolva problema Palestinei, mai mult: a anunțat că va invita Siria și Iranul la un dialog sincer.

Blair: politicianul pur, cum doar Caragiale îl cuprinsese. Nu are memorie, nu are rușine, pentru el fiecare clipă este “un alt moment” care cere o altă orientare, un alt adevăr...

Este adevărat: este fidel alianței tradiționale cu America. Ceea ce este spre cinstea sa. Dar nu cred că are vreun merit în asta, ci Anglia, mama și totodată fiica săracă a Americii. Există însă în istorie momente în care fidelitatea în alianță vine împotriva interesului comunității tale față de care ai obligații morale - vezi-l pe Antonescu față de Hitler. Nu știu dacă... infidelitatea față de germani ar fi schimbat soarta României (eu cred că nu - vezi soarta Poloniei, a Cehoslovaciei, inexistente ca state în timpul conflagrației - și unde au ajuns?, nu tot în același lagăr de concentrare cu România și cu Ungaria?). Însă - “amănunt” capital: ar fi fost mult mai puține victime dintre români. Să nu mi se ceră să gândesc ca un militar: nu sunt militar iar gândirea cazonă mă lasă rece (cea care recomandă zdrobirea definitivă a inamicului) - atunci când nu mă respinge. Sunt un păcătos de țivil - în plus: basarabean - care zice, interesat:

«Antonescu a făcut foarte bine că a liberat Basarabia și Bucovina de Nord ocupate de bolșevici, dar... Dar nu trebuia să meargă dincolo de Nistru. Și așa muriseră prea mulți soldați ca să ne libereze pe noi. Ei, da: un om ne-mort este un câștig».

Marți 14 noiembrie 2006

Din tot sufletul nădăjduiesc, pentru ziua de azi vești bune - la mine, veștile bune nu sunt direct-bune, ci doar... nu-chiar-rele.

Se luminează cerul și dinspre America: noua comisie desemnată pentru Orientul Mijlociu va aduna Irakul, Iranul, Siria, Turcia, Iordania, Arabia Saudită și Egiptul - am uitat vreuna? Da, însă nu eu am uitat-o, ci Bush, programatorul. Baker și Hamilton vor fi șefii claselor paralele.

Blair repetă: vrea “parteneriat” cu Iranul și cu Siria.

Tot slujește la ceva înfrângerea bushilor în alegeri - măcar de nu s-ar repeta experiența cu un președinte idiot, piroman și proisraelian până-n pânzele albe.

Polonia avertizează, prin ministrul ei de externe, o tânără doamnă blondă, sașie, cu voce potolită, aproape șoptită: va opune veto la intrarea Rusiei în Acordul de Parteneriat cu UE. A acuzat-o (pe Rusia) că folosește rezervele de energie ca pe o armă politică împotriva Poloniei și a Georgiei, așa că Polonia se apără cu singura armă la îndemână: veto-ul.

Rusnacul de serviciu a zis că nu se miră de atitudinea Poloniei și povestește ca un bou că ei (Rușii) atrăseseră atenția Europei (sic) să nu se mai (e)lărgească - asta întâmplându-se înainte de cooptarea Poloniei - că uite ce se întâmplă! Porcul!

Ministrul de externe al Georgiei, Baranidze a vorbit la Bruxelles de “metode naziste, de netoyage ethnique” folosite de Rusia în Georgia (numai?). I-a comparat pe ruși cu nemții în “relațiile” cu evreii... Hm.

Și Spania, prin Zapatero a inițiat o... tentativă de rezolvare a “conflictului conflictelor” : israelo-palestinian: Prin apropierea culturilor. Întâlnirea a avut loc în Turcia, unde a participat și iranianul Hatami.

Bush l-a primit pe Olmert, și-au dat mâna, și-au zâmbit, dar, spre ciuda mea, nu s-a spus nimic despre conținutul convorbirilor lor, Bush ocupînd timpul cu lăudarea Comisiei Baker-Hamilton - care ce tipi inteligenți sunt ei și cum le știu ei pe toate...

Mai întâi Anatol Juraveli mi-a scris ieri:

D-le Goma, va anuntam ca noi, cu Oleg Brega, vom organiza (maine depunem cerere la primarie) pe 20 noiembrie (Ziua in care d-voastra ati parasit Romania - pt totdeauna?! NU!) un PROTEST la IASI in fata Prefecturii. VOM CERE REPUNEREA IN DREPTURI DE CETATENI ROMANI pe Paul Goma impreuna cu familia...
LUPTA CONTINUA!
SANATATE!

De unde va fi scos “Lupta continuă”? De la Luca Pițu?
Apoi azi Oleg Brega:

Actiuni stradale pentru Goma la Bucuresti si Iasi (deocamdata)
Pe 20 noiembrie 1977 Paul Goma a plecat definitiv din România
Si n-a plecat pentru ca vroia sa vada Parisul (mai fusese în Occident un an, timp în care a putut sa scrie o carte despre faradelegile regimului comunist din România), ci pentru ca, mai ales în rezultatul “miscarii Goma” pentru drepturile omului din primavara anului 1977, Securitatea i-a facut viața insuportabila. De atunci nu s-a mai întors, jurînd public sa nu mai calatoreasca în țari comuniste. Dar nici n-a încetat sa scrie românește și despre români, chiar și despre cei basarabeni. Din Basarabia se refugiase împreuna cu parinții sai în 1944, cînd avea aproape 9 ani.

La Paris are statut de refugiat, și nici astazi conducerile care s-au perindat în România fli populația acestei țări care îi este Patrie n-au dat semne ca regreta calvarul prin care a trecut scriitorul român și familia lui (sotia și baiatul). Chiar sa vrea ei sa revina acasa, aici nu-i mai așteapta nimeni și nimic bun, ei nu mai au formal nici acele puține drepturi pe care le prevedeau legile ceaușiste.

Acum cazul familiei Goma e unul reprezentativ pentru toti românii care s-au împotrivit dictaturii și minciunii, sau doar au fost victime ale împărțirii de teritorii, schimbării de regimuri, înalte tradări de stat. Acum România e

populata și înconjurata de milioane de români discriminați, abandonati, trădați.

Recent un grup de intelectuali au scris o petiție adresată conducerii de vîrf a României, semnata de peste 300 de personalități, expediată în diverse instanțe interne și internaționale, dar pîna acum lucrurile nu s-au urnit din loc. De aceea am hotărît sa ieșim în strada...

Deocamdata doar cîtiva dintre semnatari, membri și simpatizanti ai asociației civice Hyde Park care promovează libertatea cuvîntului și accesul la informație. Vrem sa organizam pichetarea Palatului Cotroceni și sediu Prefecturii Iași. Dar oricine dorește, 3-5 persoane în orice localitate (dacă sunt mai curajoși pot și cîte 1-2) poate anunța pîna vineri primaria din localitate (legea despre mitinguri prevede s? anunți autoritațile cu cel puțin 3 zile înainte de acțiune) și sa iasa în strada cu acest subiect.

Paul Goma e chiar senator de onoare al HP, dar nu acesta e singurul motiv pentru care vrem sa marcam public ziua de 20 noiembrie fli situația creată. Vom afișa pentru public și autorități nu doar petiția semnata de personalități importante la care nu se raspunde deloc sau doar formal, dar fli lista de acte, taxe și proceduri birocratice impuse etnicilor români din afara granițelor României care sunt impuși sa-și legalizeze activitatea și șederea în România la "Autoritatea pentru străini"!

Așadar, cine vine cu noi la București și Iași dupa amiaza sa protestam pentru Goma și alții ca el? O.Brega, Iași

Prin Juraveli încercasem să-l descurajez pe Brega - de ce?

Din obișnuință; m-am săturat să pricinuiesc necazuri oamenilor care se apropie, se freacă de mine. Abia acum înțeleg însă că prin "pretextul Goma" s-ar putea, dacă nu rezolva situația câtorva basarabeni și bucovineni - "români abandonati de România", măcar să se facă puțin zgomot în legătură cu această a n-a măgărie a Patriei Mume - cea care ne-a lepădat sub gard, ca pe un plod nedorit, neiubit și care numai necazuri are să-i aducă.

Drept pentru care le-am scris lor, "băieților de la Iași", precum și celor de la București. Se pare că au fost de acord cu această "strategie" de trei lulele. Cu o excepție: "adolescenta de la Pașcani", ea mă întreba - pe mine! - ce va face în fața Prefecturii din Iași. Eu nu i-am putut da un răspuns cîtdecătuși. În primul rînd pentru că nu mie trebuia să-mi pună această întrebare, ci ei, la oglindă. Am înregistrat-o (întrebarea) ca pe o înfrîngere.

Miercuri 15 noiembrie 2006

Înecat până-n gât cu treburi administrativicești, am pierdut... calendarul. Poate că e mai bine, așa. Să vedem însă cum ieșim din treburi: îmi miroase a mîna Securității de la București-Paris (prin fililala sa: ambasada RPR-istă), ea frînează cît poate - și poate, scroafa. Iar "diplomații", în frunte cu șoferul, rânjesc, privind cum noi, țivilii, fraierii, ne zbatem ca muștele în plasa păianjenului.

Dar lasă, lasă: le aflu eu numele și faptele; îi pun eu bine și pe ei

- într-o carte. N-o să mor înainte de a-i încondeia și pe acești viermi veninoși.

Și de parcă nu eram destul de necăjit: V. Stan îmi atrage atenția că în Bio-bibliografie am scris că plecarea noastră din România a fost în... 20 decembrie 1977 - în loc de 20 noiembrie! Dacă ar fi singura greșeală...

Lucrurile au stat astfel:

Luni (în 13!) Ana a fost convocată la administrația Bibliotecii Nationale și invitată să-și rezolve "situația cu Prefectura", altfel, începînd din 25 noiembrie, când îi expiră *le titre* (de séjour), nu va mai putea lucra la BN.

Ana a fost uluită. Si ultragiată. Niciodată nu i se mai vorbise așa (mai ales că vorbitoarea era o necunoscută), nu fusese astfel somată - și amenințată. S-a dus la șeful său direct - acesta a ridicat din umeri. S-a dus la șeful șefului: care nu a ridicat din umeri, i-a sugerat să meargă la Prefectură, să-și prelungească actul...

Întoarsă acasă, Ana a povestit. Era foarte îngrijorată - mai trecusem prin astfel de vămi la începutul anului. A telefonat la Prefectură, să-și programeze o vizită de "renouvement" - i s-a spus că nu se programează prin telefon, să vină ea, în persoană...

Ziua de marți ne-a fost grea: Ana s-a dus la slujbă, a anunțat că a doua zi va lipsi - pentru Prefectură.

Iar eu am luat iar în piept Golgotha OFPRA - cu telefonul, se înțelege. Nu am izbutit să dau peste cineva "responsabil". În cele din urmă, un individ (mânia m-a făcut să cred că era român de-al lui Ungureanu, cel cu *light rumanian* - atât că vorbea franțuzește) m-a luat la rost: de ce nu-mi rezolv eu "situația cu țara mea"? Nu m-a lăsat să răspund, mi-a comunicat (cu certitudine avea în față dosarul nostru, pe ecranul ordinatorului) că uite, "se plîng prietenii de la Ambasada română că am făcut un denunț la Bruxelles, cerînd ca România («votre patrie») să nu fie primită în Europa..."

Și mi-a închis telefonul în nas.

M-a cuprins o furie cumplită. Și o panică: simțisem încă de la ultima... "experiență" cu autoritățile franceze (în frunte cu DST-iștii, cei care îl stimau ca între profesioniști pe generalul Caraman, banditul securist care pur și simplu distrusese NATO-ul, la Paris, în urmă cu vreo 40 ani, apoi devenise consilierul-prim al tripletei "revoluționare" Roman-Iliescu-Brucan):ăștia ar fi fost în stare să mă "dea" fără clipire, doar pentru că le ceruseră "un mic serviciu" legăturile lor, ca șoferul ambasadei (titulatură generică, pentru securistul șef de la Paris) - bașca vreun "distins intelectual fost exilat, acum normalizat".

Consiliu de familie (și de război): cum să facem, cui să ne adresăm, cu ce argumente... Vai, suntem obișnuiți cu astfel de conciliabile: doar cu Ana, de când ne căsătorisem (în 1968); și cu Filip, de

când a început copilul să nu mai fie copil (de pe la 12 ani...); dar eu aveam o astfel de nenorocită experiență de când mă știam pui de om: de la refugiu, începînd cu “data despicătoare de istorie”, (vorba Monicăi Lovinescu, scriind despre Blandiana...): *23 august 1944*, când noi, basarabienii și bucovinenii am început a fi hăituiți, vânați, în vederea “repatrierii în Siberia”.

Azi, de dimineață Filip s-a instalat la ordinator cu telefonul (are el o combinație: ordinator-telefon-magnetofon) și a început încercarea mării cu degetul, la OFPRA - cheia soartei noastre. Pe de altă parte, eu am început a telefona la “relațiile sus-puse”. Fiind dimineață devreme nu am putut contacta pe nimeni, însă fiecăruia am lăsat mesaje, fie telefonice, fie prin secretare-secretari; sunt cutare, vreau să vorbesc cu cutare în cutare problemă (o rezumam în trei cuvinte, dar o percepeau și secretarele-secretarii).

Spre prânz s-a luminat un colț de cer: Filip - cu șarmu-i cunoscut - a reușit să... le îmbobineze (telefonic) pe funcționarele de la OFPRA și să urce, ierarhic, până la un șef (la feminin). Care, întâi a zis că nu, nu este posibil (*pas possibl'*); apoi că să revină (Filip) peste jumătate de oră; apoi - peste încă o oră că... parcă da. Peste încă o oră:

Să se prezinte Ana direct la Prefectură, să spună că a fost recomandată de OFPRA, prin Mme... (culmea: și-a dat numele!).

Și am pornit în expediție, la Prefectură: de luni de zile nu mai ieșisem în oraș decât în imediata apropiere, pentru pâine, pentru farmacie, pentru poștă. Mi-a fost nesfârșit de greu (am ameteți, nu mai sunt stăpân pe picioare - și alte bucurii), dar am strâns din toate și am mers mai departe. Mă uitam la Ana: biata de ea, pentru întâia oară în viața noastră (cea fericită...) o constatam descompusă la obraz, de grijă: dacă nu avea prelungirea actului cu pricina, începînd de la 26 noiembrie nu mai avea voie să lucreze la B.N. - or ea este stâlpul casei... Ne așteptam ca, la Prefectură, să facem coadă, la poartă, cel puțin o oră până să intrăm. Copertina amenajată pentru ca așteptătorii să fie protejați de ploaie era tot acolo, dar nici un solicitant. Am intrat ca într-o moară părăsită, iar la recepție (eu scosesem dosarul Anei din geantă, pregătit de atac...) am fost anunțați că... pentru prelungire, să telefonăm la numărul acesta (ne-a dat o hârtie cu un număr) și să ne programăm - pentru peste-o-săptămână, pentru peste-o-lună...

Abătuți, ne-am întors acasă, pe brânci.

Din fericire, în absența noastră Filip aflase că... se schimbese politichia (!). Fiindcă nu știm de ce, cine intervenise, nu mă hazardez în ipoteze, important fiind: de cum ajunsese acasă (învinși, amărâți, disperați), am aflat, de la Filip - care ne aștepta cu un bilețel pe care notase nume, adrese, numere de telefon - că Ana poate să meargă imediat în cutare loc, unde i se va confecționa - pe loc - o prelungire a actului. Iar Ana și-a îngăduit doar o țigară și a repornit. Peste trei ore era înapoi, cu actul!

Pentru prima oară de o bună bucată de timp am răsuflat ușurați -

vai, până la următoarea porcărie a “concetătenilor” noștri - dacă este adevărată minciuna Monicăi Macovei.

Așa, deci Scrisorii mele pentru repunerea în drepturi răspund Băsescu, Tăriceanu - și mai cu seamă Ungureanu, utecistul de serviciu: prin minciuni, prin diversiuni... oficiale (comunicatul Ministerului Justiției), prin lucrături securiste de cea mai abjectă speță (pleonasm admis). Ce importanță are *cine* anume dintre “diplomați” m-a turnat la DST, la OFPRA, că... mă plânsesem - pe nedrept! - la Bruxelles? Și că să facă bine “prieteni noștri francezi” să-i închidă gura calomniatorului Goma? Sabin Pop, ambasadorul? Din câte relata Culcer, acesta “înaintase” problema pe cale ierarhică. Deci o cunoștea, problema aceea - de la Culcer, care făcuse apel la el. Iată, pe N. Manolescu nu-l bănuiesc a fi dat o mână de ajutor întru neutralizarea mea: încă nu intrase în pâine - dar și când va intra... Să te ții activitate culturală, cu Ed. Reichman, cu Moscovici tatăl și fiul, cu Chiva, cu Tertulian (ce pierdere pentru România lui Manolescu: Perahim nu mai este în viață, ce mână de ajutor ar fi dat politrikul bolșevic!).

Mircea Stănescu Imi trimite:

“Vladimir Tismaneanu, presedintele Comisiei prezidentiale pentru condamnarea comunismului:

Îi prezentam pe tortionarii Securitatii de Andrei Badin

Profesorul Vladimir Tismaneanu, presedintele Comisiei pentru condamnarea regimului comunist, vorbeste, în exclusivitate pentru Adevarul, despre concluziile Raportului acesteia si despre ceea ce urmeaza sa faca presedintele Traian Basescu.

- Care sunt concluziile si cum este structurat Raportul privind condamnarea regimului comunist?

- Este vorba de o condamnare lipsita de orice ambiguitate a sistemului comunist din România, care a fost ilegal, represiv si ostil însasi ideii de lege. A fost, de fapt, domnia faradelegii, a abuzurilor inspirate si justificate de o ideologie fals-egalitarista, de fapt un colectivism birocratic, utilizat de o casta parazitara pentru a-si impune dominatia asupra societatii. Nu a fost câtusi de puțin domnia clasei muncitoare. As spune chiar ca, dimpotriva, a fost o dictatura asupra acestei clase, ca si asupra întregului popor. Sistemul nu a urmarit doar sufocarea liberei initiative si autonomiei umane. A dorit sa transforme conditia umana prin propaganda necontenita si agresiune împotriva oricarei insule de rezistenta civica. Raportul examineaza rolul principalelor institutii si documenteaza, pe baza de materiale de arhiva, responsabilitatea partidului si a Securitatii, ca piloni institutionali ai unui regim criminal. *[dar “responsabilitatea” URSS, ca putere ocupantă?; dar responsabilitatea agenților sovietici - ca părinții lui V. Tismăneanu - în martirizarea României? - întrebarea mea, nevinovată]*

- Care sunt etapele urmatoare pâna în 18 decembrie a.c., când presedintele Traian Basescu se va adresa parlamentului?

- Acum suntem în faza în care discutăm, între membrii si expertii Comisiei, ultimele retusuri. Sper ca, pâna la sfârșitul lunii, sa fim gata si cu

acestea, astfel încât, în prima saptamâna din decembrie, sa actionam pe chestiuni pur tehnice.

- Securitatea este o institutie criminala de la început pâna la sfârșit, aceasta este una din concluziile Raportului. În câteva interventii, presedintele Basescu a avut alta opinie, vorbind de o Securitate "rea" pâna în 1964 si de o alta "buna". Care va fi formularea acestui aspect în Raportul final?

- Eu mi-am exprimat pozitia. Cazul de la Facultatea de Filosofie din aprilie-octombrie 1965, în care un numar de studenti au fost "infierati" si chiar maltratati de catre securisti si de catre uneltele acestora printre colegi, spune destul despre continuitatea dintre Securitatea dinainte si de dupa Congresul al IX-lea, decretat "piatra de hotar" în propaganda ceausista. Cazul inginerului Gheorghe Ursu, ucis pentru ca a tinut un jurnal, este mai mult decât revelator pentru procedeele criminale ale Securitatii în perioada Ceausescu. Nu mai vorbesc despre rolul Securitatii în represiunea din Valea Jiului (1977), de la Brasov (noiembrie 1987) si în timpul Revolutiei din 1989. *[dar în cazul Mișcării pentru Drepturilor Omului din februarie-martie 1977? Ce uitare oportună!]*

- În privinta regimului comunist, care este concluzia?

- A fost un regim impus prin dictat strain *[care?]*, o tiranie ideologica servita de un aparat politic însetat de putere si avantaje materiale. Nu a existat vreun idealism veritabil în toata aceasta urâta poveste. *[cum adică: revoluționarii Tismentki nu erau idealisti - veritabili?]* Dupa plecarea trupelor sovietice, Dej si acolitii sai, apoi Ceausescu si sleahta sa au condus tara urmarindu-si propriile interese mafiotice. Rezultatul: o economie devastata, mizerie morala, suspiciune generalizata. Pe scurt, regimul comunist a fost o catastrofa nationala.

- Ce i-ati sugerat presedintelui sa proclame atunci când va condamna comunismul în 18 decembrie ?

- Presedintele va spune ce crede el ca trebuie spus, pe baza lecturii celor peste sase sute de pagini ale analizei noastre. Eu unul sunt sigur ca va rosti în chip clar si apasat acea despartire categorica de trecutul comunist de care avem atâtă nevoie. Deci, astept o condamnare a dictaturii comuniste. *[începând de când - dictatura comunistă? Din 1948? Asadar, evitând perioada care începe la 28 iunie 1940 și continuă și azi, pentru Basarabia și Bucovina de Nord? Ca să nu se supere Rușii și să ne dea în cap cu Tezaurul cedat de Bănescu-Tăriceanu-Ungureanu și tot neamul lor?]* Sper ca o versiune mai "populara" a Raportului sa devina manual scolar. Sper sincer ca acest Raport sa fie un antidot la tentativele negationiste si revizioniste care încearca sa reabiliteze comunismul. Plesita si altii ca el vor fi mentionati drept ceea ce au fost: tortionari în slujba unui despotism criminal.

Așa este, tovarășu' Tismăneanu. Întocmai!

Tot Mircea Stănescu, din partea lui Dan Culcer:

Noiembrie 13, 106 Vladimir Tismaneanu, in dialog cu ZIUA de Cluj

In cea de-a doua parte a interviului acordat cotidianului nostru, politologul Vladimir Tismaneanu subliniaza lucrurile care l-au impresionat cel mai mult in ancheta privind comunismul.

Nu traduceti pentru cititori ce inseamna condamnarea comunismului?

E vorba de condamnare morala, spunem ca a fost un regim fundamental ilegal si ilegal de la inceput si pana la sfarsit. Pana in prezent nu am vazut sa existe divergente pe subiectul asta.

Regimul asta s-a bazat pe niste oameni.

Ei vor aparea acolo cu numele lor, exista mentionati in introducere, mergem foarte adanc si pana la ultimele cazuri, fara a cadea in nebunia unei lumi transformate in dictionar, pentru ca vrem sa explicam anumite institutii si metode, deci ce a fost colectivizarea, ce a fost industrializarea fortata, ce a fost planificarea economica, ce a fost indoctrinarea. *Unul din membrii comisiei, un ins din colectiv, deci nu trebuie sa spun cine anume, doar raportul va fi asumat colectiv, si n-o sa mai spun cine ce a scris, deci este o opera colectiva. [sublinierea mea și întrebarea: cui aparține această limbă română: lui V. Tismăneanu sau clujenilor de la Ziua?]*

Dar o persoana foarte cunoscuta intre intelectualii publici din Romania contemporana, poate unul dintre cei mai cunoscuti, va scrie cate trei pagini despre omul nou, ce a insemnat ideea de a construi omul nou. E usor de imaginat cine e cel care se ocupa de Omul recent. Toti il vedem, toti vedem textele celorlalti. Calendarul este ca, in momentul de fata, la noi la comisie, grupul de experti care lucreaza isi vede de treaba, sunt cinci-sase oameni, deci nu poti gasi 20, sa pui pe picioare un material. Una din iluzii era ca ne vom putea limita la 100 de pagini. Evident, asta e imposibil.

Notele, eventual.

Da, in momentul de fata avem un text care promite a fi de peste 600 de bpagini la un rand. E foarte bine si asta nu include anexele, vom lucra la anexe dupa predarea raportului, nu se poate, omeneste, sa faci fata, ori vin inca 500 de pagini la un rand care vor fi admis documente. Deci va fi, intr-adevar, ceea ce s-a vrut.

Dar domnul Basescu a cerut doar un rezumat.

Nu, domnul Basescu a cerut ca acest raport sa fie mult mai mic, sub nici o forma, eu i-am facut un raport despre raport si eu as prefera sa vin aici inapoi in tara cam in jur de 5 decembrie, si la acea data raportul sa fie in forma sa finala legat, sa fi fost tiparit intr-un exemplar. Noi il trimitem la membrii comisiei prin email, pentru ca n-o sa ne apucam sa-l tiparim, atatea pagini, mai ales in strainatate, unde, sincer vorbim, n-am statusul sa fac chestia asta, n-am cu cine sa o fac.

E vorba de o intreaga lucrare, desi am avut sprijinul Revistei 22, Academiei Civice, Uniunii Scriitorilor, domnul Manolescu mi-a acordat sprijin, dar avem de batut la masina, multe texte sunt trimise de oameni mai in varsta care nu folosesc computerul, deci ai tot felul de chestiuni de acest gen. Ideea ar fi cam in jur de 10 decembrie presedintele sa detina cel mai tarziu raportul. Va avea o saptamana la dispozitie sau cateva zile, dar el stie pentru ca acum i-am dat eu introducerea si concluziile. Deci si-acolo e vorba de vreo 60 de pagini, asadar el are acum viziune despre unde ajungem, cunoscand inclusiv marile greutati pe care le-am intalnit. Si dupa care forma de asumare publica a raportului o va decide dansul. E de presupus ca va fi o forma cat se poate de clara.

Domnule profesor, care e perioada care v-a fascinat asa, cu manie, cel mai mult?

Cred ca perioada 48-5 *[lipsește următoarea cifră - probabil 0 - oricum, e definitorie, pentru "Comisia Tismăneanu "perioada" care lasă la o parte*

tragedia ocupării Basarabiei și a Bucovinei (1940-1941, apoi din 1944 până azi), nici ocuparea întregii țări și sovietizarea ei, prin trimișii pe tancuri - el vrea s-o ia doar din 1948, când "băștinașii" au devenit ei înșiși ocupanți ai propriilor... concetățeni!

Care este si cea mai neagra.

Cea mai neagra, si perioada ultima a ceausismului, perioada 84-89.

Nostalgicii invoca cu o mare voluptate, cu o mare placere momentul 68, de exemplu. Ce s-a intamplat atunci?

Dupa datele pe care le avem noi, practic, 1968 este o strangere colosala a surubului, care a inceput spre sfarsit de 67, deci a fost o mare iluzie, inclusiv pentru generatia mea, sunt nascut in 51, ca-n 68 este momentul de maxima liberalizare. In realitate, documentele Comitetului Politic Executiv dovedesc ca-n 68 partidul isi pune foarte serios problema celor mai mici incercari de, sa spunem, nonconformism, nici macar de o eschiva de politica, exista un nonconformism intre studenti, dar nu la nivel comparabil cu 56, cand studentii pun probleme serioase, radicale.

Nu, un bal la arhitectura, o intalnire de studenti la o cafenea, toate astea au ajuns la varful partidului si se discuta ca mari probleme serioase, ideologice, intarirea muncii ideologice.

Momentul 68 a fost o iluzie

Faptul pe care-l constatam este ca nu exista nici un moment si-aici nu se continua teza stalinism pentru eternitate, nu exista nici un moment Oscar, o reala scadere a principiului fundamental care era rolul unui conducator de facto, si-anume despotismul de partid. Momentul 68 este un moment al unor iluzii, al unor iluzii rapid naruite, si, evident, coincide cu clipa de glorie a lui Ceausescu, cu discursul din Piata Palatului.

Noi respingem ideea pe care personaje precum Paul Niculescu Mizil, Stefan Andrei si altii le difuzeaza in continuu, ca ar fi fost un moment al supremei independente a Romaniei, prin faptul ca a refuzat sa participe la invazia Cehoslovaciei. Nu a fost invitata sa participe, dar nu stim ce ar fi facut Ceausescu, poate ar fi refuzat, dar n-a fost invitat. Deci se schimba un accent, s-a vandut o iluzie, deci, practic, o iluzie care a prins la foarte multa lume.

In acea perioada au intrat in Partidul Comunist un numar de tineri scriitori, care nu erau deloc fascinati de proiectul filosofic marxist saude partidul leninist, inclusiv, daca nu ma insel, Nichita Stanescu, **[ba te înșeli: Nichita era veteran, de partid în 1968]** Alexandru Ivasiuc si Paul Goma. Deci anul 1968 este august 1968, pentru Goma, care explica intr-una din cartile sale cum ca a crezut ca daca mai e nevoie va pune mana pe arme si va tine piept invaziei sovietice.

S-a vandut bine iluzia aceasta.

Avem noi o chestie pe care o numesc specialistii tentatia determinismului retroactiv, acum noi stim unde s-a ajuns, si de-aia putem spune ca sunt iluzii, dar atunci cine stie daca luand in serios ce se petrecea si cu marja de toleranta pe care partidul parea sa o admita, cine stie daca ar fi existat un grup de scriitori care ar fi spus da, sigur, sprijinim partidul in directia independentei si suveranitatii, dar vrem nu doar suveranitatea tarii, ci si suveranitatea poporului.

Sunt aceste doua principii care au fost despartite practic de cuplul Ceausescu, o fi fost o oarecare marja, desi nu a iesit din nici una din

organizatiile internationale ale blocului sovietic, a ramas si in Pactul de la Varsovia si in CAER. Dar sa spunem ca in anumite chestiuni nu a jucat exact cartea sovietica. Prietenul meu Adrian Cioroianu, intr-un numar de interventii, a spus, sigur, nu dam roata istoriei inapoi, dar putem spune ca daca nu ar fi fost retragerea trupelor sovietice si daca nu ar fi fost toate aceste elemente, Romania poate s-ar fi dezvoltat sincron cu celelalte tari din Est, inclusiv la nivelul formarii unor miscari disidente.

Ceausescu a descurajat si a delegitimat miscarile disidente din Romania care au fost, tocmai prin faptul ca spunea ca ele aduc, spre a cita din limbajul lor de lemn, apa la moara celor care se impotriveau independentei tarii, deci rusii profita.

Ideea era ca Goma ii serveste pe rusi

Eram adolescent, sau, ma rog, student, cand a inceput campania impotriva lui Paul Goma si tot timpul se insinua ca este de origine rusa sau evreu rus sau chestii de genul asta, si ideea era ca Goma serveste pe rusi. Deci asta era, nu poti sa fii de acord cu Goma, pentru ca Goma ii serveste pe rusi, delegitmand pe liderul national Ceausescu, care era, de fapt, un spin iritant pentru partid.

Daca nu ar fi avut loc conflictul cu Paul Goma, si el ar fi ramas in comisie, ar fi reprezentat acesta elementul de instanta morala al Comisiei Tismaneanu?

Sunt singura persoana care l-a invitat pe Paul Goma. Mereu sunt criticat, in ciuda faptului ca alte institutii formate in aceeasi perioada nu stiu sa-l fi invitat, ar fi aparut si acel caz de corespondente pe web. In cazul meu, m-am trezit cu toata corespondenta pe web. Regret ca s-a ajuns aici, dar, in fine, sunt si scuzele domnului Goma, pentru ca a fost practic lucrat. A scris lucrurile alea despre mine pe baza unui citat fabricat si a observat dupa aia ca a fost fabricat.

Mi-a trimis clar, o scrisoare de scuze, dar eu nu mai puteam sa dau ceasul inapoi, adica sa rescriu cronologia. Deci eu, la data cand l-am invitat pe Paul Goma sa fie membru al acestei comisii, habar nu aveam ca, cu trei zile inainte, Paul Goma spusese ca nu am nici o valoare stiintifica si ca sunt si eu un pui de bolsevic ca oricare altul pe baza unui citat care s-a constatat a fi fabricat. Intrebarea mea este cine a avut interes sa faca acest lucru, pentru ca era clar ca era cineva care nu era nici prietenul lui Tismaneanu, nici al lui Paul Goma. Deci e un fapt. Eu regret ca s-a ajuns la acest lucru, dar nu cred ca, prin pierderea domnului Goma nu avem dimensiunea morala. Avem in comisia asta pe Radu Filipescu, de pilda, care pentru mine reprezinta tot un reper moral, prin ceea ce a facut.

Ce pot sa spun despre cinstea ambelor parti si pentru a descrema anumite lucruri care s-au spus, inclusiv de unii membri ai exilului de la Paris, ca s-ar fi facut anumite presiuni asupra mea de catre un membru sau alt membru al comisiei, sa nu vina Paul Goma. Nici un membru al comisiei nu mi-a spus nu in momentul in care i-am spus ca il invit pe Paul Goma, punctul intai, si nici Paul Goma nu m-a intrebat cine vor fi membrii comisiei. *[A, nu, Doamne ferește! Nici "R. Ioanid", nici Wiesel, nici Oișteanu, nici Șafir, nici Al. Florian, nici Katz - în nici un caz persoane iubitoare de adevăr, mai ales de adevărul istoric de care habar n-au precum Liiceanu, Monica Lovinescu, Pleșu, Manolescu! - ce să mai vorbesc de Antohi, Berindei, în acel moment - aprilie-mai - persoane onorabile...]*

Deci din acest punct de vedere, ambele parti au jucat, cred eu, foarte corect, sincer. Deci, nu de aia a plecat Paul Goma. Ideea ca cineva m-ar fi sunat si mi-ar fi cerut nu tine. Sau nu e adevarat. Nu mai voiam sa particip la aceasta orgie propagandistica

Cum vi se pare politica romaneasca din ultimii 15 ani, obiectivata din perspectiva celui ce sta de 25 de ani in America? Cum vi se pare demersul asta chinuit al Romaniei?

Nu mai e asa chinuit acum. Sigur ca exista patologii politice postcomuniste, eu am si spus ca recentul caz al unui foarte bun prieten al meu si distins intelectual din Romania, care se pare ca nu a avut doctorat, si toata chestiunea legata de Sorin Antohi, eu am spus ca face parte din maladiile politice ale postcomunismului. Comunismul a fost, inainte de toate, ceva ce ne-a obligat sa traim in dedublare. Una spuneai, alta gandea si asa mai departe.

Am un student doctorand din Praga si scrie o teza despre duplicitate ca element fundamental al culturii politice. Gail Kligman are o carte, Politica Duplicitatii, si el dadea ca exemplu, o chestie foarte amuzanta, e un poem celebru, care spune asa: Partidul ne spunem, La Lenin gandim, Iar Lenin ne spunem, Partidul numim, prin faptul ca in Rusia, isi spunea, asta e definitia perfecta a duplicitatii: spui una, gandesti alta. Cam asta era.

Deci una din chestiunile care, nu vreau sa spun ca Sorin Antohi intra neaparat in aceasta zodie, dar foarte multa lume vine din aceasta cultura politica a dedublarii. Si care a devenit un mod de a exista. Unul din cele mai importante motive pentru mine de a pleca din Romania in 1982, spre deosebire de ce spune ziarul ZIUA din Bucuresti cand a scris enormitatea si aberatia cu agentul Volodea, cum ca am efectuat calatorii in Occident înainte. N-am fost in Occident.

În 82 eu am facut prima si ultima mea calatorie in Occident, ca nu m-am mai intors. Deci n-am mai fost calator in Occident pana in momentul respectiv, dar nu mai voiam sa particip la aceasta orgie propagandistica cu care nu aveam nimic de a face. Am renuntat sa mai scriu si in Viata studenteasca in 78-79 si am scris numai intr-o revista literara.

ZIUA de Cluj redactia@ziuadecj.ro

Vladimir Tismaneanu explica, pentru cititorii nostri, cum lucreaza Comisiaprezidentiala pentru investigarea crimelor comunismului si cateva dintreimpresiile expertilor.

ZIUA de Cluj:

Domnule Tismaneanu, cand va fi finalizat, practic, demersul Dumneavoastra?

Cred ca ne vom tine de cuvânt, este ceea ce ni s-a cerut prin mandatul pe care l-a primit comisia pe care o conduc, mi-amintesc perfect cuvintele, Comisia Prezidentiala va elabora o sinteza coerenta si riguroasa privitoare la principalele institutii, metode si personalitati care au facut posibile abuzurile si crimele epocii comuniste, citez perfect, cred. Scopul este, evident, si unul de modificare, la nivelul propunerilor, pentru ca nici presedintele tarii nu poate modifica legile, dar poate propune modificari de legi. Deci noi vom solicita presedintelui o serie de interventii in viata publica, pe teme legate, in primul rand, de condamnarea comunismului, in al doilea rand, de memorializarea comunismului si a ceea ce a reprezentat, eventual un muzeu in centrul Bucurestiului. Aceasta, ca un omagiu pentru ce au facut colegii nostri la

Sighet, dat fiind faptul ca domnul Romulus Rusan este membru al comisiei prezidentiale, iar cercetatorii legati de Academia Civica fac parte si din Memorialul de la Sighet, si din grupul de experti ai Comisiei prezidentiale. Am ajuns la capatul drumului si pot sa spun ca am facut acest lucru deliberat, de a nu face tapaj pe numele expertilor, si mi-am purtat crucea de unul singur, mai mult sau mai putin, acceptand ca eu sa fiu tinta tuturor atacurilor si sa-i las pe oamenii aceia sa-si faca treaba. O sa apara raportul, raportul ni-l vom asuma cu totii sau, daca va fi cineva care nu si-l asuma, e dreptul acelei persoane, dar cred ca exista in general un consens. S-a discutat pe larg despre introducerea si despre propuneri, acum ne aflam pe drumul acesta. Deci vreau sa reiau ce am spus, va fi in primul rand condamnare pentru cred eu crime impotriva umanitatii ma grabesc sa adaug, nu din perspectiva juridica, pentru ca acolo lucrurile sunt foarte complicate, dar din perspectiva politica si morala. In final, vor fi asumate de catre seful statului. Am avut o discutie de o ora cu presedintele Basescu acum cateva zile, si este mai dispus decat oricand sa faca din acest lucru un element central al mandatului sau presidential. Deci memorializare, legislatie, arhive si educatie. Fiecare din ele e o finalizare.

Haideti sa explicam un pic pentru cititorii ZIUA de Cluj ce ar insemna, sa spunem, un punct care este palpabil, cel al legislatiei, pentru ca multa lume, probabil, o sa citeasca un raport de condamnare. Nu exista cultura politica necesara a maselor. La modul palpabil, ce insemna in legislatie o condamnare a comunismului?

Exista propuneri foarte precise care vor fi facute si presedintele mi-a spus ca el si le va insusi doar pe acelea, deci noi putem sa propunem foarte multe lucruri, dar cred ca el are dreptate, doar pe acelea de care e absolut sigur ca vor trece si le va insusi. El chiar vrea ca aceste lucruri sa nu ramana la nivelul vorbelor. Bun, e vorba de legi care au functionat si care trebuie abrogate sau care n-au fost abrogate pana acum, inclusiv faimoasele legi privind parazitii sociali, care au fost uitate pe drum. Va dau un exemplu, propunem - nu stiu ce se va intampla - o completa regandire a legii arhivelor care interzice accesul la documente mai recente de 30 de ani care, din punctul de vedere al unei tari care a iesit din comunism, este o aberatie. Sustinem propunerea Ministerului Culturii ca arhivele sa treaca din subordinea exclusiva si monopolizanta a Ministerului de Interne in, nu stiu, poate sa fie impartasita supravegherea, conducerea arhivelor, sau ar trebui scosi complet de sub Ministerul de Interne, sau sa fie sub o tutela cu Ministerul Culturii, sau doar la Ministerul Culturii.

Sau e vorba de un CNSAS pentru comunism? Este necesar un organism de genul asta?

Nu stiu, nu mergem in directia asta, noi vorbim de cooperarea cu diversele institutii care exista, IICC, institutul pentru investigarea crimelor comunismului, este un institut al Academiei pentru studiul totalitarismului, exista sectia de cercetare de la CNSAS, care scoate lucruri foarte importante, l-am laudat si eu prin ceea ce am scris in Cotidianul, au scos acum doua volume-mamut cu Securitatea, care au aparut si care-s extraordinar de interesante, documente din istoria Securitatii, exista Academia Civica cu propriul sau grup de cercetare, Institutul Xenopol, deci banuiesc ca exista si aici o sectie a Academiei, la Cluj, care face astfel de cercetari. Ideea este cooperarea intre ele, eu am mari rezerve legate de supercentralizare si institutii de

genul asta, nu sunt convins de ideea aparitiei unei institutii-mamut, ca este neaparut de urmat. Ramane de vazut ce vor spune si colegii mei, am spus-o, si o repet, eu am dreptul la opiniile mele, dar le respect pe ale celor-lalti. Sigur ca in ansamblu, oamenii acestia au acceptat sa faca parte dintr-o comisie condusa si coordonata de mine, ei stiau cam ce au de facut sa nu apara divergente fundamentale la interpretarea per ansamblu a ceea ce inseamna comunismul din Romania. Fiecare insa are expertiza sa si fiecare are domeniul de studiu. Deci, nu vreau sa anticipez mai mult la nivelul legislatiei, dar vor fi propuneri.

Ce inseamna in viata si cariera dumneavoastra tot hiatusul acesta?

Mi-am asumat-o, ca sa zic asa, pe nerasuflete, cand in martie, sfarsit de martie, eram pe malul Oceanului Pacific, in Seattle, si m-a sunat nevasta-mea si mi-a spus ca ai un mesaj de la Washington si doua mesaje de la Bucuresti, de la presedintele Basescu si ti-a lasat un numar de telefon. i-am dat telefon acolo si mi s-a spus ca voi fi sunat in cinci minute, sa las un numar de telefon unde pot fi gasit. M-a intrebat Ce faceti, domnule profesor? I-am spus ca ma uit la Oceanul Pacific. Mi-a spus: A, ce bine e de dumneavoastra, si e frumos. Da, e frumos, si dupa ce mi-a facut propunerea de preluare a comisiei, am spus ca s-a terminat cu Oceanul Pacific in viata mea. La care presedintele Basescu mi-a spus atunci, lucru pe care i-l reamintesc mereu, si anume: Domnule profesor, in aceasta actiune, eu voi fi total de partea dumneavoastra, dar trebuie sa avem amandoi stomac de otel, pentru ca a anticipat ca nu va fi usor. Deci eu i-am spus ca dumneavoastra ii veti mosteni pe toti adversarii mei si eu ii voi mosteni pe toti adversarii dumneavoastra. Pe fondul asta, intr-adevar, a fost o alianta intre oameni care nu se iubeau unii cu altii, dar au gasit un adversar comun.

De la PRM?

De la PRM-isti si din pacate de la liderul Tineretului Partidului National Liberal, care a tinut un discurs in Parlamentul Romaniei, care, pentru mine, in chip paradoxal, sub privirile benigne ale presedintelui Camerei, care zic asa nu, avea si el anumite amintiri de familie, a vorbit despre faptul ca e incompatibila numirea mea in fruntea acestei comisii, dat fiind faptul ca vin dintr-o familie de nomenclaturisti. E ciudat ca eu sunt incompatibil pe o pozitie temporara si neplatita si fara nici un fel de functie in statul roman, eu nu detin nici o functie pentru ca sunt o comisie virtuala, care produc un raport cerut de presedintele tarii, eu nu-s presedintele Camerei Deputatilor, al treilea post din statul roman. Deci daca lucrurile stau asa, atunci hai sa stabilim, ori mergem pe criteri liberale, si atunci ca in America nu conteaza cine au fost parintii, nimanui nu i-ar fi pasat ca fostul sef al Marelui Stat Major al Armatei americane, generalul Shalikashvili, a avut un tata care a luptat in Vermont. N-are importanta, este un mod de a gandi care nu este acceptat in structura mentala a societatii americane. Aici s-a jucat, nu stiu cati din oamenii astia credeau, dar se juca o carte de discreditare a propunerii prezidentiale in cadrul unei lupte politice in care eu unul am refuzat sa ma implic.

Probabil v-ati si impus sau trasat anumite coordonate temporare pentru-finalizarea proiectului?

Da, la ora actuala suntem in faza in care practic s-au centralizat informatiile de la fiecare om, sunt multe lucruri pe care le-as face altfel in momentul de fata, n-am condus o asemenea comisie pana acum, asa ca de unde sa

am experienta. In Romania, din cate stiu eu, a existat o singura alta experienta de comisie prezidentiala, si aia a fost comisia Vizer. Comisia Vizer a lucrat timp de un an si jumătate, eu am impus ritmul acesta, am vrut ca Romania sa intre in Uniunea Europeana fara balastul ne-condamnării comunismului. Noi am lasat deoparte un proiect, aveam un semestru liber, trebuia sa scriu o carte, data de universitatea mea pe baza de competitie, l-am lasat total deoparte, am vorbit cu seful de departament, deci aveam libertatea de a face acest lucru, altfel predam, nu puteam sa vin lunar in Romania, si nu doresc nici adversarilor mei sa traiasca experienta de a veni la fiecare trei-patru saptamani, sa traversezi Atlanticul, pentru ca in ultima instanta puteam s-o fac, sa ma duc la Paris, puteam sa ma duc la Londra, am prieteni minunati in Romania, dar m-am obisnuit sa-i vad odata pe an, deci nu era nevoie sa vin de cinci ori pe an.

Domnule Tismaneanu, politologi aveti in comisie?

Politologi au fost, paradoxal, nu atat de multi, dar in viitor, daca o sa fie o oarecare prelungire a unora din activitatile pe care le gandim.

Dar nu aveti nici o instanta morala.

Da, comisia este ceea ce raspundeam unuia din criticii mei recenti si unde spuneam ca comisia a fost alcatuita ca o comisie seculara si stiintifica, iar nu ca o comisie bazata pe criterii teologic morale. Noi nu intram in zona teologiei politice sau teologiei morale, nu asta este scopul, am spus nu este o comisie de razbunare si revansa, este o comisie stiintifica, dar al carei raport final va vorbi despre lucruri care nu pot fi scrise de pe un termen pe altul. Aceasta analiza a fost scrisa cu spirit riguros si analitic, cu compasiune pentru victime si cu manie. Si cu manie, deci nu neg acest lucru. Cine asteapta un raport care sa fie un raport rece si ca nu ne-a pasat, asa cum am descrie niste reactii chimice, nu poate fi vorba de un asemenea lucru. Vor fi oameni in zona PRM, dar nu numai, dar raportul se opune categoric tendintelor revizioniste si negationiste din Romania contemporana, de a prezenta comunismul drept altceva decat a fost, pe nume, si-mi asum acest lucru cu oameni, fosti demnitari ai perioadei ceausiste sau altii care idealizeaza perioada Dej. Deci ii luam pe rand, raspundem de ce nu credem in teza celor doua securitati, de ce nu credem in teza celor doua partide, explicam, sigur, ca teroarea devine diferita in epoca Ceausescu, pana la sfarsit cand e marele masacru, dar altminteri nu mai e teroarea lagarelor de concentrare ale lui Dej, este teroarea internalizata. Astfel, oamenii au comportamente diferite, lumea intreaga evoluase intr-o alta directie, dupa condamnarea cultului personalitatii lui Stalin, dupa Revolutia maghiara, in perioada primaverii de la Praga, deci lucrurile nu mai mergeau ca in '51-'55*. Asta nu inseamna ca sistemul si-a schimbat natura.

Teza centrala este ca toate institutiile epocii Ceausescu au fost create in epoca Dej, ca Ceausescu era maestru in a infiinta tot felul de consilii si comitete. Denumirile sunt la sfarsit, unde avem un dictionar. In particular, cu prietenii mei cu care lucram la acest dictionar, ii spunem Dictionarul ticalosilor.

Am ocupat atata spatiu cu vorbăria lui V. Tismăneanu pentru un motiv simplu: azi sau poimâne, când el va afirma că nu afirmase ceea ce tocmai afirmase, alfabetizații noștri concetățeni care nu cunosc

secretul căutării “bibliografiei”, vor trebui să apeleze la... Jurnalul internetizat al unui scriitor român interzis și în România lui Băseșcu - și a lui Tismăneanu - nu doar în România lui Ceaușescu și a lui Popescu-Dumnezeu.

Joi 16 noiembrie 2006

Oboseală - plăcută. Pentru “reușitele” Anei, ieri. Pentru coperta lui Filip la **Bonifacia**, găsită bună de D-na Lupu și trimisă la tipografie. Iar dacă sunt cuminte, cartea va apărea pe la 1 decembrie. Adevărat, într-o editură nu foarte cunoscută, ANAMAROL, în doar 500 exemplare... Zic eu, neținând seama de realitatea românească: dacă se vor găsi 200 cumpărători - cât să acopere costul tipografiei - să fiu mulțumit... Oricum, o să mă aleg cu câteva exemplare de autor.

Vineri 17 noiembrie 2006

A instalat Filip Jurnal 1-15 noiembrie. Și Bio-Bibliografia corectată.

Sâmbătă 18 noiembrie 2006

Ieri am primit de la editoare (ERL) o veste îngrijorătoare: Ovidiu Creangă nu se simte bine, a fost internat. I-am trimis un mesaj de încurajare. Sper să-i ajute.

Tot editoarea, Rodica Elena Lupu (ERL) mi-a comunicat că a trimis coperta **Bonifaciei** la tipografie și crede că la sfârșitul săptămânii viitoare - 24, 25 nov.- cartea va fi gata. I-am propus o lansare combinată cu “aniversarea” plecării mele din România. Nu a fost posibil(ă): agenda ei a indicat ziua de 8 decembrie, atunci va fi, la Romania Plaza, librăria Diverta. Flori Stanescu mi-a spus că Diverta este o bună rețea de distribuție a cărții. Așa să fie.

Elena Andronache îmi transmite, din partea lui Andrei Vartic:

Heine-zând despre Goma

„Marele merit al lui Paul Goma e acela de a exprima adevărul cu o autenticitate ce nu admite nici o notă de contrafăcut și cu o ardoare etică ce nu permite nesocotirea măcar parțială a lui...”

Acad. Mihai Cimpoi

Dintre nenumăratele diversiuni din ultimii ani împotriva culturii românești, cea mai obraznică este atacul la opera lui Paul Goma. În primul rând fiindcă atacând opera marelui desident se încetățenește ideea că poporul român nu are repere morale, adevărați eroi ai timpului nostru, fli că tot „puii de bolșevici”, tot făcăturile ateiste de comintern ale fostului regim comunist

(inclusiv cei care „au rezistat prin cultură”) sunt, adicătelea, toată averea noastră morală. Apoi faptul că și desidența, și lupta scriitoricească a lui Paul Goma împotriva terorii comuniste, fli experiența lui de la securitatea și închisoarea comunistă, și genocidul comunist din Basarabia pe care îl descrie și ni-l descrie, și titlul de „Soljenițin al României”, și „Jurnalul” lui ne-iertător sunt rateuri intelectuale ale unui oarecare scârța-scârța pe hârtie care își dă aere de mare luptător anticomunist. O minciună mai mare nici că se poate. Dar afla cum domnii care au pornit denigrarea anticomunistului Paul Goma prin denigrarea operei scriitorului Paul Goma au avut și au mare putere mediatică la București, deci și politică, s-ar putea ca mulți din cei care au aplaudat curajul cetățenesc al lui Goma să se înceapă a îndoii de talentul lui scriitoricesc și de universalitatea operelor lui literare. Trebuie să recunoaștem că scrisul literar al lui Paul Goma este atât de neobișnuit și special, dar mai ales așa de puțin mediatizat în România, încât detractorilor lui nici nu le este prea greu să se dea în spectacol cu teze despre ne-talentul scriitoricesc al lui Goma. Mai ales că în „dezbaterile” lor, ei nu acceptă și alte puncte de vedere, nu dau citate din opera lui Goma, nu pun în evidență aprecierile critice europene sau pe cele naționale (de pildă, ce a spus Eugen Ionescu sau Eugen Simion despre opera lui Goma) ci declară fără nici o dovadă că „Goma nu e talentat” și toarnă, și toarnă astfel apă chiar la moara celor care au chinuit și pe el, și tot poporul român cu năluca comunistă. Ca la noi e ca la nimeni, adică sărăcimea proletară „intelectuală”, adică profitorii de ieri și de azi, iar au ajuns primii și la blidul cu binefacerele democrației și hăituiesc de acolo anume pe cei mai talentați. Puteți să vă mirați mult și bine, dar nu o să vedeți pe ecranul de TV al Bucureștiului pe un Nicolae Breban, scriitor viu în toată legea, romanele căruia dau o sinteză excepțională a spațiului românesc din perioada comunistă. Lipsește de pe aceste ecrane, dar și din foaia gazetelor zise centrale, de pildă, istoricul și cronotopul Alexandru Zub, fost și el întemnițat în închisorile comuniste. A dispărut încet-încet de pe ecrane și istoricul Florin Constantiniu. Nu veți regăsi în lumina „rampelor” lor bucureștene, repetăm, denumite tot de ei „centrale”, de pildă, pe un Petre Ursache sau Teodor Codreanu, pe un Iustin Pârvu sau Arsenie Papacioc, adevărate repere de intelectuali români în viață de la începutul mileniului III. Ce să mai vorbim despre Dumitru Stăniloae, poate cel mai mare teolog al secolului XX? Sau Șefan Lupașcu, poate cel mai mare filosof al aceluia tenebros secol.

Dar cum am putea să demonstrăm că un careva roman este scris „talentat”? Cum să punem în ierarhia valorilor începutului de mileniu III, de pildă, romanele lui Constantin Stere, despre care la data apariției lor George Călinescu a scris mai multe recenzii foarte laudative, iar în „Istoria literaturii române”, apărută în anii socialismului dezvoltat, a susținut că sunt un eșec total? Cum să scoatem genialele povestiri și nuvele din tinerețea lui Marin Preda de sub umbrela activităților lui de la editura comunistă? „Cartea românească”? Cum să scriem despre „Creanga de aur”, romanul unor cumplite încercări ale omului în chiar inima cetății ce guvernează lumea, unul din cele mai mari romane de dragoste ale lumii, fără năucitoarea cădere a omului pe suiflul de iluzie a piramidelor politice comuniste? Cum să-i convingem pe acești cetățeni ai acestei României, înglobate deja și în NATO, și în UE, că valsul domol din vremea de pace, descris, iarăși genial, de către Mateiu Caragiale în „Craii de Curtea Veche”, nu e doar o superbă operă literară, una din cele mai remarcabile ce s-au scris vreodată, ci și o prevestire necruțătoare

a poticnirilor de groază pe care ni le aduce anume îndepărtarea primejdiei războiului de hotarele în care locuiește poporul român? Trebuie să recunoaștem, cu pilda scrisului lui George Călinescu despre Stere, că răspunsurile la aceste întrebări nu sunt simple. Fiindcă, vom observa, nu e vorba doar despre autorii pe care i-am dat mai sus, ci și despre Eminescu sau Alecsandri, Cantemir sau Neagoe Basarab, despre arhitectura Putnei și a Argeșului, dar și al sângelui zidit în biserica bucureșteană a Kretzuleștilor. Întâmplător sau, cine știe, poate cu bună știință, în Ieșii arhetipali ai lui Creangă și Eminescu, nu s-a jucat încă „Geniu pustiu” (stranie această „miopie” a oamenilor de teatru români împotriva lui Eminescu), ci o piesă despre pretinsa homosexualitate a sfinților apostoli. În teatrul românesc actual se joacă mai toate patologiile scrise în mucegaiul euro-atlantic, și nu se joacă mai deloc Lucian Blaga și Camil Petrescu, și, desigur, nu se fac spectacole după „Culoarea curcubeului” sau „Arta refugii” de Paul Goma.

Să pornim, negaționist, de la teza că Paul Goma nu rezistă ca scriitor în aceste vremi pleștite-pleșuvite (dar în fața cui, în comparație hermeneutică savantă cu cine? cu autoarea piesei despre homosexualitatea apostolilor?). Fie că textele din „Culoarea curcubeului” sunt doar relatări documentare, lipsite de fiorul artistic, ale experienței unui om în una din cele mai crâncene închisori ale tuturor timpurilor, cea comunistă? Oare nu merită poporul român, mai ales tânăra generație, să cunoască acea experiență, acele tenebre tragice ce n-au fost încă nici anihilate, nici puse în vre-un scenariu de anihilare? Că, la o adică, dacă nu povestim lor, copiilor, tinerilor, experiența prin care a trecut realmente copilul-omul Paul Goma, născut în 1935 la Mana, în Basarabia, parte a regatului României, ce să le povestim despre teribila carma a violenței, ororii și in justiției pe care, volens-nolens, au moștenit-o de la epoca bolșevică și cominternistă? Rătăcirile „desidente” prin școlile și saloanele Apusului, majoritatea tot stângiste, troțchiste, ateiste, anti-creștine, ale beizadelelor fostului regim comunist? Binele feciorașilor de criminali bolșevici ajunși profesori la Paris și New York? „Încarcerarea” lor în peisajul frumos, lipsit de temnicheri sadici, de la Tescani? Sau, poate, idealismul comunist al altor „pui de bolșevici”, cum îi numește tot Paul Goma, care nu au mai avut parte de privilegiile părinților lor cominterniști în noua piramidă a comunismului românesc și care (vezi cazul lui Mihnea Berindei sau Vladimir Socor) au ajuns să „binecuvânteze” până și românofobia comunistului stalinist V. Voronin? Așa și Troțkii, și Kamenev, și Buharin și alți criminali bolșevici ar putea deveni îngerași numai fiindcă Stalin i-a ucis ca să nu-i încurce să obțină puterea absolută în Comintern și URSS. Așa și Stalin poate fi dat pildă de mare democrat, fiindcă a trecut la timp, corect din punct de vedere politic, din tratatul cu Hitler (din 23 august 1939) în cel cu Roosevelt și Churchill (de la Ialta)

Or, dacă este pus sub semnul întrebării talentul lui Eminescu (și, straniu, tot de aceeași grupare „intelighentă” care ridiculizează și talentul lui Paul Goma), dacă nici măcar dorul nemuritorilor de temporalitate sau cosmourile ce se nasc din goluri nu mai au valoare de metaforă artistică, științifică și filosofică (ca în „Luceafărul”), „ce să mai vorbim” de opera lui Paul Goma, care, pe lângă toate, a mai avut și curajul de a nu uita că este de origine basarabeană, străvechi pământ românesc vândut și de unii guvernanți români contemporani interesului geopolitic rusesc și comunist, și pe cel de a arăta cum (și de cine, și din cine) au fost organizate bandele de comuniști ce au

maltratată Basarabia în zilele de la 28 iunie 1940 până la 3 iulie 1940?

Se poate dezvălui în sute de pagini metafora odiseelor din scrisul artistic al lui Paul Goma. Un cercetător atent va descoperi similitudini în drumurile postbelice ale eroului grec ce a asediat Troia, și arhetipurile contemporane ale mamei cu copil (de facto, în deplin stil renascentist, dar și biblic, ale unei madone cu prunc) ce se retrage din fața hoardelor de comuniști necruțători, se furișează prin hățișurile crimei și ale războiului, îndură cele mai strașnice umilințe și încercări, inclusiv foamea și frigul, pe care le poate îndura o ființă umană, pentru a-și proteja odrasla (adică Umanitatea). Alt cercetător poate scrie o monografie numai despre trezirea masculinității într-un copil ce este zdrobit neconținut cu instrumentele ororii comuniste (și, se știe, mii și mii de copii au devenit oameni maturi, adică bărbați și femei, chemați și de Eros pentru destinul perpetuării ființei umane, în cele mai întunecate temnițe și lagăre ale întunecatului imperiu comunist). Și mai doveditoare (sub aspectul dovedirii talentului lui Paul Goma) va fi cercetarea chipurilor eroilor din romanele lui Goma, limbajul și comportamentul lor, schimbarea arhetipală a caracterelor în dependență de schimbarea regimurilor, dar mai ales teatrul ego-ului în vâltoarea nivelelor de dominație ce lucrează clipă de clipă în fiecare celulă umană. Vorbim anume despre caractere fiindcă Goma nu s-a ferit să le descrie și să le judece, dar cu mintea copilului, mai ales cu mintea copilului din anii cei mai strașnici ai trecerii României de la monarhia constituțională la regimul criminal și dictatorial comunist? Sau, poate, rețeaua ce atacă până și talentul scriitorului Goma, pricopsită cu posturi și la CNSAS, și în toate comisiile de condamnare a comunismului, nu mai consideră anii 1940-1950, cei mai apocaliptici pentru poporul român, drept genocid comunist?

Nu vom ridica în acest eseu ștacheta cercetării estetice mai sus decât „Arta refugii”, teribila odisee a rupturii dintre noi și noi văzută prin ochii unui copil ce crește, devine om, bărbat, într-o lume în care zmeii sunt soldații (ocupanții) sovietici, iar balaurii comisarii de la securitatea sau închisoarea comunistă românească din anii ce au urmat imediat după cel de al doilea război mondial. Legănat ba de brațele oboseite ale mamei, ba de inima ei iubitoare ce fuge de călăii comuniști (această cacofonie e bine să rămână aici!), sau de scârțâirea căruței strămoșești pe drumurile de noroi ale unei României prădate și de unii, și de ceilalți, sau, în fine, de bătaia necruțătoare a roților de tren în sufletul băiețelului lăsat de comisarii bolșevici fără mamă și tată, absolut fără nici un reper în această lume... Cine a mai descris, domnilor și doamnelor, o odisee atât de tragică în literatura română? Cine a mai transformat această încercare a inimii copilului în catharsis luminos, în adevărată lumină lină, atunci când, în pofida hăului ce se deschidea din fractura bolșevică, dragostea de mamă și tată, dar și dragostea de România și poporul român, dar și mândria de a fi român și de a rezista în fața potlogarilor comuniști, dar și vechea credință strămoșească, îi re-dă copilului demnitatea de a se cuibări din nou la sânul de iubire al mamei?

Să analizăm măcar scrisul lui Paul Goma ce descrie clipele (din strașnica închisoare comunistă) dinaintea întâlnirii copilului (băiețelului, viitorului bărbat) cu mama, acel mic episod „Heinrich”, de la finele „Artei refugii”. Să citim, măcar să citim, acest fragment de mare artă scriitoricească: „În fața sobei, așezat pe o lădiță în care a fost marmeladă, cu genunchii mult înălțați și înfășurați în pieptar, un om. Știu cine-i, deși nu văd decât profilul

– fli acela prea de sus fli deformat de lumina mișcătoare a flăcărilor din sobă?: Heinrich. Îl ating ușor pe umăr. Nu se sperie. Zice, de parcă mi-ar vorbi din altă încăpere, printr-o hrubă: - Să spui acasă. Să spui că eu... Nu mai spune ce să spun acasă. S-o fi astupat hruba. Scoate, încet, încet, mâinile băgate sub pieptarul învelind genunchii. Cu mâini-gheară dă la o parte pieptarul: cu mâini-gheară îmi arată fluierile picioarelor, dezgolite (pantalonii sânt suflecați până la genunchi). Și văd fluierile picioarelor re-ți-nu-te. Am văzut ceva și la mâini, ceva ca la mâinile lui Sasu, acum văd și mai bine, când Heinrich le potrivește la lumina sobei, arătând dosurile. Sunt reținute bine-bine și mâinile, centimetru pătrat cu centimetru pătrat”.

Ah, potrivirea asta a mâinilor lui Heinrich la flăcările ce răzbat din sobă... Potrivirea rănilor cu lumina, ce metaforă sublimă a încercării omului cu dezastrul bolșevic a dat lumii scriitorul român Paul Goma! Dar să înaintăm încet, cu un traveling onest și profesional, de la aceste mâini zdrobite cu ciocanul, cu baioneta, cu ușa, cu bocancii de comisar și potrivite cu lumina spre ochii puri ai copilului ce vede „bine-bine” această dumnezeiască potrivire! Să intrăm apoi cu o panoramă lentă, ca în celebrele panorame din „Stalkerul” lui Tarcovskii sau „Reporterul” lui Antonioni, de la mâinile din penumbră ale acestui copil (viitor bărbat) spre picioarele iluminate ale lui Heinrich, luminate și întunecate de unda flăcărilor ce răzbat din „soba cu gaz metan”, să intrăm în gros-planul acestor picioare sfărâmate până se va vedea toată lumina acestui om simplu, să-i ascultăm glasul ce vine parcă „printr-o hrubă”, să-i măsurăm profilul de neamț, dar „de sus”, doamnelor și domnilor, așa cum scrie Paul Goma, de sus, dinspre înălțimile copleșitoare ce străjuiesc ființa umană, dinspre izvorul omului de omenie românesc, dar mai ales al luminii ce pogoară mereu, iubitoare, peste ființa omenească! Să vedem și să nu uităm și în toamna târzie a anului 2006 chipul lui Heinrich, „deformat de lumina mișcătoare a flăcărilor din sobă”, și apoi să revenim la chipul băiețelului care spune (cu buzele crăpate de foame, frig, sete și stele, că a călătorit singur-singurel, mult-mult, aproape o veșnicie, cu trenul, căruțele, dar și pe jos, până a ajuns la poale închisorii comuniste): Să nu plâng! Să nu plângi, Heinrich! Să nu plângi mamă! Să nu plângi, Românie! Să nu cazi în mreaja întunericului bolșevic și post-bolșevic! Uite cât de genial rimează Heine cu Heinrich! Să râzi, așa cum râde mama eroului lui Goma din finalul romanului „Arta refugii”, când descoperă mândră-mândră, că băiatul ei este mai înalt decât ea (așa de lungă a fost încercarea ei cu temnița comunistă). „Acum mă îndepărtează de la pieptul ei și mă ține așa, cât i-s de lungi brațele. Mă strânge de umeri, până la durere: - Dar tu te-ai făcut mai înalt decât mine, băiatul mamei! - și râde mama. Acum, fără lacrimi, n-o mai fi având. I s-a instalat verdele ochilor cu steluțe aurii. Și râd, stelele mamei. Să nu plângi, când râde mama?”

S-ar putea, desigur, să încercăm și un demers mioritic, chiar blagian, al acestei epopei artistice românești despre o mamă și un copil ce nu s-au dezumanizat atunci când au fost aruncați în teribilul cazan al terorii comuniste. Stelele din ochii mamei, chiar dacă Paul Goma are o părere aparte despre spațiul mioritic, sunt adevărate „stele făclii” și reflectă toată înălțimea uriașă a cerului ce iubește pe om. Deci, să nu plângem, atunci când le simțim coborâte și în ochii noștri. Să nu plângem, atunci când parșiva corectitudine politică a noilor timpuri ne leagă mâinile de picioarele lui Heinrich și ne învață să nu avem lacrimi de sânge în ochii noștri de români. Să nu plângem dacă

Heine rimează la Paul Goma, așa cum rimează la Eminescu, tot cu haine, dar cu hainele potopite de sângele nevinovat al sutelor de mii de români uciși de comuniști tot de la Nistru până la Tisa. Să nu plângem nici măcar atunci când noii ne-simțiți ai României încearcă să șteargă cu guma lor știrbă arta romanelor lui Paul Goma care descriu catharsic încercările timpului nostru cu iadul lor. Să nu plângem, fiindcă altă definiție a artei decât măsurare a faptelor omului cu înălțimea cerului încă nu s-a dat. Iar Paul Goma tocmai această măsurare o face în romanele sale, demonstrând fără drept de apel că există adevărată și pură morală, adevărat și neînfrânt curaj omenesc, adevărată și dumnezeiască demnitate, omenească, dar și românească. Să nu ne plângem nici măcar la acest început de mileniu provocator și paradoxal că, adicătelea, nu avem opere literare de mărimea Europei în care am fost primiți. Să ni-l punem pe marele scriitor universal Paul Goma la inima noastră de oameni, fără nici o rezervă, fără nici o întrebare, fără nici un suspin. Să-l punem și în galeria casei strămoșești de la Mana, adică a casei sacre basarabene ce străjuiește hrana manei noastre cerești, una și pentru poporul român, și pentru tot poporul lumii.

Probabil mâine am să termin verificarea textului **Artei refugii** și mă apuc de traducerea unor fragmente din discursul lui David Grossman, "Israel, privește/te/ (în față)"!, rostit în 4 noiembrie la Tel Aviv (aniversarea asasinării lui Itzak Rabin). A fost publicat integral în ultimul număr din *Le Nouvel Observateur*, eu am să aleg câteva pasaje.

Duminică 19 noiembrie 2006

REL (editoarea) îmi dă de veste, devreme, dimineața: Ovidiu Creangă se simte mai bine, i-a transmis Luminița, fiica sa. A început a mânca. Marți va fi operat. Sperăm că va fi bine.

Am reluat la pigulit **Arta refugii**.

Ziceam că Utopia se răsucesce, își arată partea cealaltă: Realitatea. Și ce vedem noi - în realitate?

Noi, în Realitatea cea reală vedem un Fond, o Fundație, o Casă, gospodărind o librărie-bibliotecă-editură. I-aș zice, fără fantezie:

Autura Autorului ANA

La început de tot ar fi librăria. Apoi editura. După ce se întărește: bibliotecă; un periodic (pornind de la "Program" - am în vedere o anume revistă fără noroc...); un post de emisie radio, internet, chiar unul de televiziune.

"La început" ar fi editarea cărților mele. În două ediții: prima să fie vandabilă (cu preț simbolic). A doua: o ediție gratuită, distribuită, fie în librăriile AAAnA, fie trimise școlilor, bibliotecilor, mai cu seamă în Basarabia și în Bucovina de Nord.

Imediat după "început": cărți care să întrețină, să dezvăluie *memoria*. Studii, cercetări - despre *istorie*. Nu se va aștepta să vină

autori sau îngrijitori de studii - ci redactorii vor “vâna” volume uitate, prost distribuite, le vor cumpăra drepturile și le vor publica - apoi distribui gratuit.

Am zăcut - de oboseală. Măine prietenii au de gând să manifesteze în fața Patului Cotroceni. Dacă vor fi 11 persoane, are să fie foarte bine. Dacă nu - nu: nu ar să fie foarte-bine.

Vom ști mâine seară.

Luni 20 noiembrie 2006

Plecarea noastră din țară, în urmă cu o viață: 29 ani.

Prietenii din cele două “ramuri”: regăteană și basarabeană s-au pregătit cu mijloacele avute le îndemână: Oleg Brega și A. Juraveli au manifestat ieri la Iași, în Copou (în dimineața aceasta recidivează - în fața Prefecturii Iași). În prima fotografie sunt 5 persoane, însă în a doua: 7 (șapte, mari și lați, oameni buni!) Iată întâiul reportaj - de pe site-ul www.curaj.net :

“În Copou fierb spiritele

Categoria: Jurnal, Rapoarte, Opinii, Cultura - o.brega @ 11:22 pm

Azi ne-am adunat iar pe la amiază în parcul Copou din Iași, la foisorul de lângă Tei, ca să mai punem țara la cale. Mai ales ca să organizăm cât putem de bine mitingul de mâine, din fața Prefecturii Iași. N-a lipsit polițistul comunitar (nu e înjurătură, așa scria pe el), dar de data asta a fost unul cuminte, care a venit doar să afle de ce am legat tricolorul de stîlpii colibeii sub care ne adunăm, și-a notat numele cîtorva dintre noi și a plecat ușor descurajat de întrebările noastre îndrăznețe și ne-teama cu care l-am tratat.

Ne manifestăm acum tot mai zgomotos și mai liber, dar asta nu prea atrage ieșenii ca la început, ci îi cam sperie, mai ales pe acei care vin să stea în liniște ori să se giugiulească. Dar nu i-am lăsat comod, ba chiar am zis fetelor care prindeau să înghețe, să meargă pe la toți și să le dea fluturași special pregătiți pentru promovarea mitingului dar și a paginilor web Curaj.net și PaulGoma.info, multiplicați în câteva sute de exemplare. Majoritatea au acceptat curioși hîrtiuțele, mulți nu reacționau nici într-un fel, unii ne zîmbeau încurajator și doar cîțiva, mai ales vîrstnici, vroiau să discute sau ne strigau din urmă că facem treabă bună.

Am scris pe jos cu cretă. Cu un spray special procurat de Anatol (din bursă, că el are) pe o coală de hîrtie, tot de Fix adusă, Laura a scris un mesaj care ne-a însuflețit pe toți și ne-a provocat la discuții.

Am stabilit în principiu că vom reveni asupra subiectului “Mișcarea Goma” spre primăvară, cînd se vor împlini 30 de ani de la apariție dar și de la înăbușirea violentă a firavei încercări de apărare a drepturilor omului în România. Am decis totuși că sigur vom face pe 10 decembrie, în zi de duminică, un prim Maraton oratoric, tot în Foisor, cu ocazia zilei internaționale a drepturilor omului. Atunci sperăm să găsim niște sponsori locali care să dea premii pentru cele mai bune discursuri despre drepturile omului, despre libertatea cuvîntului sau despre orice vor dori să cuvînteze hydeparkîștii ama-

tori, pe care sperăm să-i convingem să ni se alăture.

O veste proastă:

“Draga domnule Goma,

ma bucur si ma mindresc ca va pasa de noi, dar va asigur ca veti avea pentruce suferi, fie pentru ca ceea ce vom pati ne asumam in intregime, suntem (macar unii ;-) maturi si vaccinati, fie pentru ca nu veti afla (presa noastra isi face datoria doar de la meciuri si scandaluri cu fumei usoare), decit daca o sa aveti imprudenta sa intrati pe www.curaj.net *inainte sa fie inchis sau deturnat (ca www.paulgoma.net)...* [sublinierea mea, P.G.]

Va invit sa intrati azi, daca vreti sa vedeti o imagine balzamica chiar sus, in ultimul reportaj din Copou. Ce-o sa fie miine poate va povestesc copiii ceia, ca tot le sfiriie degetele sa va scrie. Io insa va trimit atasat o inregistrare de la radio Romania Actualitati cu Ana Blandiana care raspunde ascultatorilor in galop (a fost o discutie mai lejera cu moderatorul, in care a marturisit printre altele ca regreta mai ales ce n-a facut si putea, dar n-am reusit sa inregistrez. Seara buna!

Cu drag,

O.Brega, Iasi”

Iată cum arată deturnatul:

paulgoma.net Search the Web: Christian Book Store Surrender Mormon Creation Victory Follow ME T D Jakes

Christian Book Store Surrender Mormon Creation Victory Follow ME T D Jakes Family Christian Book Store New Testament Charles Stanley Pastoral

Spirituality Tao Spiritualism Conversation With God Enneagram Illumination

Judaism Judaism Star Of David Kabbalah Jewish Book Child Jewish Book

Earth-based Religions Pagan Paganism Wiccan Enchantment Pentacle

2006 paulgoma.net All rights reserved.

Cum vă place? Nu ne place. Mai ales că nu știu cine-cum-de ce face chestia asta - deturnarea. Și dacă poate fi aflat numele măgarului, ca cel puțin să-l bag în pizda mă-si.

Israelul acuză Franța pentru că a votat rezoluția condamnând masacrul de la Beith Hanoun. Nostimi, comici, de-a dreptul distractivi, prietenii noștri, israelienii: rezoluția aceea a fost votată de peste 120 țări - chiar și de către România! (contra ei: vreo-sub-zece) dar ei zbiară iar la Franța - pe care iar au atacat-o în Liban, cu avioane în picaj. Până când unul din avioane are să... picajeze în bot - atunci să auzi urlete: că Franța i-a sfidat pe autoapărătorii cu pricina care au bușit din pricina antisemitismului franc!

Început de scandal anglo-rus: Litvinovski, un spion rus, exilat în Anglia, anchetînd în legătură cu asasinarea Anei Politkovskaia a fost atras într-o capcană (la Londra): un "informator" i-a dat întîlnire la un restaurant - urmarea: fostul kgbist a fost "otrăvit" de un actual kaghebist cu ceva, nu am înțeles! Presa acuză guvernul Blair că a fost prea "permisiv" cu putiniștii, iată cum Ivan se suie pe divan!

Deh, zi-i presă și pace. Politichia ea este cu totul, dar cu totul altceva. Dacă ar fi și albionii tot atât de drepti în cizme ca polonezii...

Un mesaj cu ceva oxigen din partea Floarei Stănescu:

"Stimate Doamne, Stimati Domni, Frumos din partea ziarului Ziua... Citeva observatii. In imagine apare dl Valerian Stan.

Apoi, pe linga tinerii basarabeni (5-6?), au fost prezenti si initiatorii Apelului Goma, adica Valerian Stan, Mircea Stanescu, Flori Stanescu - la Bucuresti, alaturi de Ghenadie Brega, Ovidiu Nimigean - la manifestatia de la Iasi, alaturi de Oleg Brega. Dan Culcer n-avea cum pentru ca locuieste in Franta.

A mai fost prezenta si Elena Andronache, administartorul site-ului www.gid-romania.com, consilierul juridic Rodica Elena Lupu, precum si citiva tineri. (pe linga civilii din dotarea imprejurimilor Cotrocenilor...)

In jurul orelor 15.30, V. Stan, Ghenadie Brega, Flori si Mircea Stanescu au depus la registratura Presedintiei Romaniei Memoriul-protest redactat special pentru aceasta zi, in care se face referire si la Apelul-petitie trimis de mine Presedintelui (am confirmare de primire din ziua de 19 sept. a.c.) si la care nu am primit raspuns legal, in 30 de zile, asa cum prevede legea.

Un document similar a fost depus la Prefectura din Iasi.(...)
Flori"

Ziua luni, 20 noiembrie 2006 Editia de ora 16

Paul Goma, romanul fara cetatenie 2006-11-20 ora 16:29

Un grup de tineri basarabeni a pichetat astazi sediul Palatului Cotroceni pentru ca lui Paul Goma sa i se redea cetatenia romana. De asemenea, ei mai solicita ca si romanii din Basarabia si Bucovina de Nord sa obtina mai usor cetatenia.

"Astazi se implinesc 29 de ani de la plecarea in exil (la Paris) a scriitorului Paul Goma. Deoarece nici pana astazi Goma nu a fost repus in drepturi de cetatean roman, vom picheta Presedintia Romaniei. O actiune similara se face si la Iasi, incepand cu ora 14.30, in fata Prefecturii. De asemenea, vrem sa stim cine dintre demnitarii romani care s-au pronuntat in subiectul redobandirii cetateniei romane de catre basarabeni minte si cine spune adevarul. Ne-am hotarat sa iesim in strada", anuntau intr-un comunicat trimis redactiei tinerii basarabeni. Mai multe detalii la www.curaj.net.

Tinerii basarabeni, grupati in ONG Hyde Park, au pichetat astazi Palatul Cotroceni, manifestandu-si revolta fata de nedreptatea la care e supus Paul Goma, pe de o parte, si cerand imbunatatirea procesului de acordare a cetateniei pentru romanii din Basarabia si Bucovina de Nord. Ei sunt nemulțumiti de faptul ca premierul Calin Popescu Tariceanu a respins, saptamana

trecuta, o initiativa legislativa care viza imbunatatirea acestui proces, in ciuda faptului ca fusese avizata de Consiliul Legislativ al Senatului.

Deoarece protestul nu a fost autorizat, jandarmii s-au grabit sa-si faca simtita prezenta.

Pentru a semnala autoritatilor romane nedreptatea facuta, Goma a trimis trei scrisori presedintelui Traian Basescu (gasiti continutul acestora la <http://paulgoma.free.fr/index.php>). Recent, si un grup de intelectuali a trimis o petitie in acest sens mai multor instante de decizie, interne si internationale, adunand cateva sute de semnaturi (detalii la <http://new.petitiononline.com/GomNobel/petition.html>).

Argumentul lui Basescu de pana acum a fost urmatorul: pentru ca Paul Goma sa fie repus in drepturile cetatenesti fara a depune cerere, e nevoie de abrogarea legii in virtutea careia i-a fost retrasa cetatenia de catre Ceausescu. Aceasta ar conduce la repunerea in drepturile de cetateni ai Romaniei a tuturor celor carora le-a fost retrasa cetatenia in virtutea aceleiasi legi si care nu neaparat isi doresc recapatarea cetateniei romane. Pe de alta parte, Paul Goma insista sa pledeze, in toate scrisorile adresate presedintelui, ca, asa cum nu a facut cerere pentru retragerea cetateniei (si aceasta s-a intamplat in urma unui abuz), nu vede de ce ar face acum cerere pentru a capata ceva ce i se cuvine. Astfel, Goma asteapta "restituirea - fara a face vreo cerere - a drepturilor ce i-au fost luate de Ceausescu in 1977".

"Nu voi cere niciodata sa primesc cetatenia pe care doar Dumnezeu mi-o poate lua (iertare: a mai fost unul: Ceausescu - veti fi auzit ce-a patit...), eu, ca si membrii familiei mele, fiind romani prin nastere", declara acesta in cea de-a treia scrisoare adresata lui Basescu. "Tot eu sa fac cerere? Atunci cand guvernantii comunisti mi-au luat cetatenia a fost cumva... la cererea mea? O cerere tapana, "conform legii", corect timbrata? Nu am cersit un favor (pentru care sa fac cerere), ci am anuntat ca este timpul - 17 ani! - sa mi se restituie drepturile civile, morale, materiale pe care Statul Roman mi le-a furat in 1977-'78".

Realitatea, insa, ramane urmatoarea: statul roman refuza in continuare reacordarea cetateniei unui puternic opozant al regimului comunist, care era cat pe ce sa fie membru al Comisiei Tismaneanu.(...)

Pentru mai multe detalii, cititi editia ziarului ZIUA de maine.

REACTII LA CALD:

Victor RONCEA, redactor-sef, Departamentul Politica Externa:

"Paul Goma trebuie repus neintarziat in drepturile sale, chiar daca acest lucru se petrece in al treisprezecelea ceas. Este o rusine pentru autoritatile statului roman ca nu au gasit de cuviinta sa actioneze pana acum pentru repunerea in dreptul sau natural la cetatenie, furat de comunisti. Goma ramane un simbol anticomunist, oricat de multi dusmani - produse expirate ale tuturor regimurilor - ar avea inca in Romania. Cand spunem '56, '68, '77 - date aprinse ca faciile in bezna Europei ocupate de sovietici - ne gandim la Goma si lupta sa neincetata cu bolsevismul, sub toate formele sale".

A. Gh.

Pe la orele 17, Ana, întoarsă de la slujbă a urcat și poșta. Printre alte plicuri de format mare și unul marcat: "Ambassade de Roumanie

- Paris”. Înăuntru: un alt plic al “Administrației Prezidențiale”. Înăuntru al celui de al doilea plic într-un dosar, o scrisoare de la “Președintele României”. De mână a fost scrisă adresarea: “Domnule Paul Goma” și încheiere: “Cu deosebită considerație”, iar “de mașină”: Traian Băsescu, Președintele României”.

Măine, odihnit, mă voi ocupa de scrisoare, deocamdată observ data conceperii ei: “7 noiembrie 2006” (!?)

Marți 21 noiembrie 2006

Cu ziua de azi am intrat în al 30-lea an de exil.

Miercuri 22 noiembrie 2006

Iar cu cea de azi am intrat în al 50-lea an de când am fost “arestat cu Ungaria”.

Prietenii zic să mai așteptăm, ca să (se) găsească documentele din Arhive...

Documentele... Din Arhive! Dar Documentele și Arhivele se află în stăpânirea *lor*, ei le “administrează”, cum au făcut cu tezaurul țării imediat după răsturnarea lui Ceaușescu; de atunci se află în proprietatea *lor*. Cum cred eu că îmi voi căpăta dreptatea *mea* în fața *lor*, când *ei* administrează și dreptatea? Eu produc *argumente* - dar *ei*? Ce nevoie de contraargumente, când au Arhivele, au Documentele? Și, ca la Arhiva Uniunii Scriitorilor, ca la CSNAS, ei fac ce vor cu documentele: le distrug, le falsifică (le pelinizează), le ascund, pretextînd că nu le găsesc...

Sunt obosit, descurajat, gata să renunț la acest demers. Pe care prietenii și cu mine l-am numit *reintrarea în drepturile furate în 1977...* Dar *ei*, cei din față - autoritățile, dè! - nu acceptă nici noțiunea (*reintrare*), nici finalitatea ei... În capul *lor*, nici măcar pătrat (în fapt: cubic; și mai aproape: piramidal): nu încap așa ceva. Dacă vrei să obții ceva - ceri, măi tovarășe! Faci o cerere! Cum, nu faci cerere? Vrei să ți se dea așa, fără cerere? Dar unde ne trezim, neică?

Dar eu nu vreau să mi se *dea* - cum vi se *dădea* vouă: uleiul, zahărul, ghearele, voia-de-a-gândi - sub comuniștii-cinștiți (vreau să spun: comuniștii care se declarau ca atare: comuniști, nu ca actualii: “liberali”, “democrați”, “patrioți”, “creștini”) - ci să mi se *restituie* ce mi s-a furat. Tristetea: nu doar trogloditățile (activiști, securiști, beliști) gândesc (sic) astfel, ci și... masele largi de cetățeni, în principiu de partea noastră, deci împotriva *lor*... În principiu, nu în realitatea-ceareală. Și nu doar prin clănțai diversioniști ca alde Țepeneag, dar și prin oameni onești, dar care încă nu au ajuns cu “însușirea” materiei *libertate* până la pagina penultimă, unde scrie citeț că aceea *nu se dă* - nu ți-o dă nici partidul, nici tovarășul de sus, nici măcar ministrul

adevărului - ci ți-o iei tu, ți-o faci tu pe măsura ta.

După ce am primit “răspunsul” lui Băsescu eram hotărât să-i dau replica, măcar anunțându-l că am să traduc ultimul pasaj și am să-l trimit la Bruxelles, să fie acolo, la dosar, alături de “răspunsul” tovarăsei Macovei.

Acum, sincer: nu mai văd ce am de făcut, decât să mă declar învins.

Dar pot? Mă lasă inima să pot așa ceva? Adevărat: nu am cu cine mă înfrunta (nu “bate”, detest expresia “m-am bătut cu Cenzura, m-am bătut cu Securitatea, cu birocrăția...”), dar, citindu-l pe poetul cu pricina, viața-i o luptă, însă nu totdeauna cu cineva, împotriva cuiva, ci și cu tine, la oglindă. Iar cele mai substanțiale victorii sunt cele ne-câștigate; deci nu chiar cu totul pierdute.

Joi 23 noiembrie 2006

Am trudit toată noaptea la “Anunț”. L-am trimis la vreo 30 prieteni, acum Filip îl instalează pe site. Iată-l :

A N U N T

Paris, 22 noiembrie 2006

Am trimis la Bruxelles, în traducere franceză, și “răspunsul” primit de la Președintele României (vezi-l în documentul atașat), pentru a se aseza în dosar alături de luminosul “răspuns” al Ministrului Justiției trimis anterior - precum și comentariul următor:

Scrisoarea mea (a treia!) către președintele Traian Băsescu, depusă la Paris, în 14 oct. a fost înregistrată de “Adm. prezidențială” sub nr. 33665 din 17 X 2006 și începea prin a reaminti:

“(...) în urmă cu șase luni V. Tismăneanu m-a contactat, invitându-mă să particip la o Comisie ce avea să studieze “binefacerile” *comunistului căzut pe capul Românilor, începând din 28 iunie 1940*. O făcea, afirma el, cu asentimentul președintelui Traian Băsescu, initiatorul Comisiei. După ce am acceptat propunerea, el m-a asigurat că în câteva ore consilierul prezidențial Săftoiu îmi va telefona pentru a stabili condițiile colaborării mele - V. Tismăneanu le comunicase președintelui Băsescu iar acesta fusese de acord cu ele:

- restituirea - fără a face vreo cerere - a drepturilor cetățenești luate de Ceaușescu în 1977;

- repunerea în toate drepturile furate, mie și membrilor familiei mele (documente de la CSNAS arată că ministrul de Interne Coman, într-un “Plan de măsuri”, propunea retragerea cetățeniei încă pe când mă aflam pe solul României, adică înainte de 20 noiembrie 1977): cetățenia română, dreptul de a publica în editurile și în presa din România - în care nu m-am putut exprima din martie 1970 până în ianuarie 1990 (total: 20 ani); nici după 1997 în urma acțiunilor “colegiale” ale foștilor prieteni deveniți turiferari ai lui I. Iliescu, ai lui E. Constantinescu (total general: 30 ani de interdicție); în fine, aștept de la

statul român reparațiile morale și materiale cuvenite, ca unul care a luptat pe față - *și a fost întemnițat - pentru... drepturile omului în România dinainte de 22 decembrie 1989 fix, taman când vitejii și fideli colaboratori ai Securității au devenit posesori de certificate de revoluționari anticomuniști!(...)*”

La cele trei scrisori ale mele adresate președintelui României Traian Basescu, Domnia Sa mi-a răspuns în *7.11.06*; dar nu direct: mi s-a trimis la Ambasada română de la Paris, de acolo a fost reexpediată spre domiciliul meu parizian în *16.11.06*, pentru ca, în sfârșit, să-mi parvină prin poștă, la... *20 noiembrie 2006* (sic).

Atrag atenția asupra ultimului pasaj al scrisorii prezidențiale unde stă scris:

“Situția pe care o prezentați în scrisori poate fi deblocată printr-o adresă către Ministerul Justiției și parcurgerea unei proceduri simple”.

Și, imediat:

“Voi semnala personal cazul dv. Guvernului, asigurându-vă de întregul meu sprijin...”

De unde se înțelege ca Președintele nu era informat că Ministrul Justiției mă... informase: cetățenia nu-mi fusese luată, nici vorbă, o am în continuare (nu fusese vorba *doar* de cetățenie...) și îmi sugerează, senin să mă adresez... “Ministerului Justiției [pentru] parcurgerea unei proceduri simple”!

În limba română curentă astfel de “rezolvări” chiar la nivel înalt, intră sub semnul: Trimitere de la Ana la Caiafa.

Pentru limpezirea “simplelor proceduri”, Valerian Stan, înarmat cu o împuternicire legalizată din partea mea s-a adresat, la 8 nov. a.c. Directorului Direcției Arhivelor Naționale Istorice Centrale:

“...va rog să fiți de acord să se cerceteze și să mi se comunice dacă în arhivele gestionate de către Direcția Dvs există un Decret al Consiliului de Stat prin care scriitorului Paul Goma, opozant al regimului comunist din România, i-a fost retrasă cetățenia română. Acest Decret, în legătura cu a cărei existență sunt indicii serioase, a putut fi adoptat în perioada noiembrie 1977-decembrie 1989. (...) În situația în care Decretul va fi identificat, solicit o fotocopie a sa, certificată pentru autentificare. În eventualitatea ca asemenea Decrete nu se află în gestiunea D.A.N.I.C., solicit să mi se precizeze instituția căreia va trebui să ma adresez în continuare”.

Ei bine, această nevinovată și inutilă cerere, fiindcă nu eu trebuia să caut documentele, depusă, repet, în 8 noiembrie, azi, în 22 noiembrie 2006... nu mai este de găsit! S-a volatilizat!

În România “post-revoluționară” astfel de disfuncțiuni au devenit regulă: solicitantul rămâne mereu la cheremul monstrului numit, în continuare, Aparat-de-stat-si-de-partid:

Ca și documentele de la Securitate, promise de aproape două decenii - dar translate unității militare având nume de cod CSNAS, unde au fost pelinizate tot de către “lucrători” dintre călăi și nu dintre victime; ca și documentele din Arhiva Uniunii Scriitorilor, fie “rătăcite”, fie

distruse de mâna poetului revoluționar Dinescu (vorbesc în cunoștință de cauză: hârtia prin care fusesem exclus din Uniunea Scriitorilor pe când mă aflam arestat, în aprilie 1977, nu a mai fost găsită în 2002 de către Stejărel Olaru, împuțernicitul meu), drept care foștii rezistenți-prin-cultură, ajunși în fruntea bucatelor pentru meritele-deosebite în “opoziția anticomunistă” - ca N. Manolescu, Blandiana, își îngăduie să afirme, cu seninătate că... nu fusesem exclus! Susținea Monica Macovei altceva când afirma că... am, în continuare, cetățenia română?

Am fost obligat să accept: pe meleagurile mioritice se practică - la nivel de stat - *dispariția*: dispar documente, dispar chiar și cererile de a consulta Arhivele!

Unde? Bineînțeles, înapoi, în hrubele Securității! - nu am folosit diversiunea : “fosta Securitate”, invenție diversionistă a securiștilor eter- ni, ca și “poliție politică”...

România - țară și a mea, nu doar a lui Iliescu, Măgureanu, Constantinescu, Băsescu, Tăriceanu, Ungureanu - vrea să fie acceptată în Europa, însă fără a îndeplini și cerințele-reguli privitoare la drepturile omului. Tovarășii noștri de veacuri își imaginează că Europa este un fel de NATO - în care fusese băgată la grămadă de către americanii în căutare de “terenuri” pentru închisori secrete, livrate la cheie, cu tot cu cadrele specializate în tortură.

Ei își spun că din moment ce marii criminali: Dej, Groza, Pauker, Chișinevschi, Răutu, Nicolski, Maromet, Goiciu, Crăciun, Enoiu, Drăghici, Ceaușescu, Brucan - și încă mulți, mulți alții au... decedat, ei au rămas curați ca lacrima în fața nefericiților compatrioți, deci pot să “între” (în Europa, se înțelege) cu tot cu Iliescu, Roman, Caraman, Pleșită, Voican - zburdînd liberi și fericiți; cu trupeți ca Merce, Voiculescu-Felix, C.V. Tudor, senatori și dipotați; cu tâlhari-criminali ca Pacepa, Turcu spălați la fântână, de sânge, onorabilizați - dimpreună cu întreaga liotă de securiști, milițiști, activiști persecutori ai românilor până în 22 decembrie 1989, din 23, tot decembrie, deveniți - ca prin miracol! - prosperi oameni de afaceri, jefuitori de cadavre și ai Avuției Naționale, precum și - vai - oameni politici...

La o astfel de politică, astfel de “oameni”.

Acest mesaj este ultimul pe care îl adresez Autorităților de la București, cele care, de aproape 30 ani, îmi interzic, mie, intrarea în România, țara mea - ele, care azi-mâine vor intra în Europa - pe care o vor jumuli cu talentu-le consumat, după care își vor face cu ochiul:

«Și p-ăștia i-am tras în pept!»

După o gafă ca cea cu Vosgianian, să se aștepte la alte surprize neplăcute.

Paul Goma

Iar eu mă întind puțin. Plouă, plouă - sunt mulțumit că am terminat treaba - dar nu că ar fi bine-făcută. Chiar dacă țepeneții de serviciu mă amenință că o să-mi mușc degetele...

M-am intins. Și de parcă întinderea (întinsura?) ar fi fost în scop de obositură - Doamne, ce obosea' a rezulta'!

Mai degrabă: deprimat.

Nimic nu merge, nu iese, nu dă. Am senzația (?) că mă aflu într-un vis-rău, nu coșmar cinstit, ci baltă băltoare, din care nici măcar nu încerc să mă extrag, extirp, fug.

Vineri 24 noiembrie 2006

A murit Lucian Raicu - în 22 noiembrie. Dumnezeu să-l ierte.

A murit și Philippe Noiret.

A murit și spionul rus "defector" (defectionist?) otrăvit de un coleg al său, încă nedefectalic (cu poloniu 210).

Acum două zile a fost asasinat Pierre Gemayel, fiul lui Amin Gemayel, fost președinte al Libanului. Haos.

Iar Israelul își freacă mâinile de satisfacție și se râde cu gura până la urechile lui Olmert. Va fi știind el de ce. Chiar de nu era la afaceri când Harriri a fost ucis anul trecut, știa ce-cum, doar se afla în Sfânta-Sfintelor (sic).

Putin nu a reușit să-și impună diktatul la Helsinki. Polonia a menținut veto-ul. Oricât s-au străduit Occidentali să o convingă că, "pentru binele comun" să-și retragă nu-ul. Iar ieri Rusia a dat explicația: Rusia decisese anul trecut să nu mai cumpere carne de la Polonia pentru că... acea carne nu-i poloneză, ci bulgărească și românească (în tranzit prin Polonia), or Rusia a fost totdeauna foarte griju-lie cu... fitosănătatea populației sale...

Eu: la pământ. Nimic nu mai funcționează.

Reproduc câteva fragmente din mesaje primite de la necunoscuți:

"Domnule Paul Goma,

Sa fie intr-un ceas bun! In mod sigur, la Bruxelles nu se vor "rataci" documentele, ca la Bucuresti! Iar cei de aici vor fi obligati sa dea raspunsuri la toate intrebarile puse de acolo. Multa sanatate, E[...] A[...]

*

Uniunea Scriitorilor v-a reprimat, cu scuze?

I[...] B[...]

*

Buna ziua. Am citit anuntul de incheiere a "corespondentei" cu T.Basescu.

Urmarind emisiunea de la sfarsitul lunii octombrie, la care ati participat telefonic, eu personal, *cred ca nimeni nu va doreste pe teritoriul Romaniei.* (subl. mele, P.G.) Am vazut atunci (la emisiune): *Iorgulescu nu putea sa mai vorbeasca, Olaru nu stia ce sa faca. Pentru ca oamenii murdari nu pot sa stea fata in fata cu un om cinstit, care nu minte ca Dvs. Daca ati apareat la o*

emisiune televizata bunaoara in fata lui Liiceanu cred ca acesta ar intra in pamant topindu-se. Nimeni nu va vrea in Romania ca Dvs. sa spuneti una, alta. Eu m-am convins de mult.

Sanatate, M[...] C[...]

*

Stimate domnule Paul Goma,

Din Amsterdam particip cu drag la tot ce se face pentru dumneavoastra in aceste zile. Am pus un apel de solidaritate pe forumul nostru www.romansians.nl unde sunt si cateva persoane lucide, nu stiu cat ar ajuta dar noi o sa scriem o scrisoare din partea romanilor din Olanda si s-o trimitem la ambasada pentru Cotroceni. Sper ca si colegii nostrii forumisti din Belgia - cu care suntem in contact - sa faca la fel cu ambasada si Cotroceniul lor.

Adineaori am ispravit "Din Calidor", splendida carte, am citit-o recur-gand la amintiri si sugestii din propia copilarie asa ca nici nu stiu cum ar citi-o altcineva, un olandez bunaoara, mi-e mai aproape decat orice text pe care l-as putea recenza. In curand am sa va citesc integral, daca merge ca pana acum. In romanul pe care l-am inceput pentru ultima oara (Ramura bastarda), am si eu un Iacob (unchi si Gheorghe), artist plastic, in atelierele (din Bucuresti) si curtea (din satul Malu Spart) in care am inceput sa pricep femeii incolacite in semne abstracte, capete de draci in buturugile rosii din semineu, sa aschii Ianusi in lemn ori chipuri de celti prin marmori. Si el si-a mesterit singur uneltele pe care le ascute la fel de staruit. *In rastimpuri stranuta asur-zitor si din curtea vecina il norocesc pe unde il descopar asa ca vara stranu-tam de soare unul la altul peste un lan inalt de liliac care ne desparte curti-le, a lui plina de lanuri de flori si cu statui pe la radacina copacilor, a mea acoperita de corcodusi teposi si pe jumatate uscati, mostenirea alcoolicului de la care am cumparat casa.*

Va urez succes in actiunile dumneavoastra si sa vedem Romania Mare, ca acum in Basarabia rusii se dau romani, sa intre in Europa, vor unirea cu Tara. Cu cea mai aleasa pretuire, R[...] B[...]

*

stiu ca astazi impliniti 29 de ani de exil.

tot azi eram in piata si ma intrebam tampeste : "ma, io cati ani am. 27 sau 28?" 28 "ma facea" batran. in sa cu 27 simteam ca am inca pentru ce sa ma bucur. auzi!? am scos telefonul din buzunar si am facut un calcul: 2006 minus 1979. egal 27. deci ma bucur. mi-am adus aminte de mamaia mea, Dumnezeu sa o odihneasca, ma intreba mereu: "mai, sergiu, io cati ani oi avea, am 9nooouaaaazeci sigur!" nu ai mamaie, ai 85. acum nu mai are varsta, pentru ca s-a facut una cu vesnicia.

cata metafizica in trei minute cat asteptam sa imi incarce un speriat care se grabea sa inchida (ca el lucra la stat) cartusul de negru ptr imprimanta.

azi impliniti ... 2006 minus 1977 , egal 29 de ani de cand sunteti in exil.

nu am eu varsta cat exil aveti.

fiecare cu exilul lui. ma bucur ca v-am cunoscut, si va iubesc.

ps. daca v-au dat lacrimile, sper ca pentru calitatea scrisului meu "scriitoricesc" cu drag s[...] m[...].

Un articol din *Ziua*:

“Securisti la Bruxelles

Comisia pentru Afaceri Externe a Parlamentului European a respins ieri amendamentul la Raportul Moscovici care cerea împiedicarea accesului informatorilor în legislativul comunitar

Ieri dimineata, Comisia pentru afaceri externe a Parlamentului European a votat textul Raportului Moscovici (si separat fiecare amendament în parte), el fiind aprobat cu 51 de voturi pentru, nici unul împotriva si o singura abtinere. Eurodeputatii din Comisia pentru Afaceri Externe au respins amendamentul care cerea împiedicarea accesului securistilor în Parlamentul European [*propus de olandezii Elly de Groen Kouwenhoven și Erik Meijer - nota mea, P.G.*]. Soluțiile negociate de compromis se pare ca au fost discutate îndelung toata seara de marti, atat între raportor si grupurile parlamentare, cat si între initiatorii individuali ai unor texte initial destul de dure la adresa Romaniei.

Liber pentru turnatori

Surpriza a venit în momentul în care, la vot, a cazut amendamentul nr.10, în termenii caruia parlamentarii europeni *ar fi trebuit sa transmita tarii noastre chemarea de a "fi împiedicata nominalizarea candidatilor (pentru alegerile pentru PE de anul viitor din Romania, n.n.) care ar fi comis acte reprehensibile, asa cum ar fi exercitarea activitatii de agent sau de informator pentru fostele servicii secrete comuniste sau/si implicarea în activitati de coruptie sau de violare a drepturilor omului [subl. mea, P.G.]*". Practic, votand astfel, europarlamentarii au deschis o poarta larga spre ceea ce ar putea fi o viitoare prezenta romaneasca mai mult decat interesanta si exotica în legislativul de la Bruxelles.(...)

Observatorii romani, intarziati

Nu pot încheia aceasta corespondenta fara a consemna si ca, pe parcursul votului, în sala s-au aflat patru euro-observatori romani, domnii Marinescu, Pascu, Popeanga si Szabo. Dupa ce dezbaterile pe puncte se încheiasera si dupa ce si raportul fusese adoptat în forma sa finala, când sa ies din sala, m-am intalnit cu un trio romanesc care tocmai intra: euro-observatorii Cioroianu, Corlateanu si Podgoreanu. "S-a terminat votul?" - întreaba dansii. "S-a terminat"- raspund, iar ei pleaca mai departe, lasand în aer raspunsul la întrebarea fireasca" dar de ce-ati venit de-abia acum?". O pun acum public. Oricum, stiu ca nu va avea nici o relevanta. Nu intereseaza pe nimeni calitatea euro-parlamentarilor nostri, nici prestatiile lor, e indiferent ca se bat pentru Romania sau stau la euro-turism. Poate, totusi, acum, când se fac listele pentru candidati, macar un asemenea episod jenant si penibil sa le spună ceva sefilor respectivilor pe linie de partid.

Cristian Unteanu, Bruxelles

Așadar: securiștii, activiștii, beliiștii, turnătoriștii vor putea intra în Europa, fluierînd și dîndu-ne cu tifla nouă, victimele lor (dacă vârsta nu le-a favorizat direct activitatea “pe tărâm”, atunci părinților lor, *veterani întru apărarea poporului de popor*;

Așadar, *m-am înșelat din nou: România a intrat cu Securitatea intactă, nu doar în NATO, datorită presiunilor americanilor și israeli-*

enilor, ci și în Europa - datorită... lui Moscovici, deci caută-i tot pe israelieni.

Greșisem când nu dădusem crezare lui Teșu Solomovici care scrisese în mai multe rânduri despre “invazia” evreilor (mai cu seamă israelieni, dar nu numai) în România: România urma să intre în Europa, ei bine, să intre nu doar cu liota de securiști și turnători băștinoși, dar și cu diviziile de evrei nesecuriști și turnători - deși doar israelienii care au azi vârsta de 17 ani nu sunt așa ceva! Deja puseseră laba în acești 17 ani pe o bună parte a afacerilor, a imobiliarului, a băncilor; mișcarea următoare - pe plan internațional - presiunile pentru intrarea Turciei în Europa, pentru a pregăti marea lovitură: intrarea Israelului în Europa (de parcă n-ar fi...).

Da, domnule: mă înșelasem în “pronosticuri”, deși intuiseam pericolul pentru România noastră nu pentru România *lor* prezentat de clanul Moscovici. Bătrânul komisar bolșevic Serge Moscovici, șeful clanului - ca și a “școlii de sociologie” de la Paris, cel despre care se spune: după ce a activat în folosul și la ordinele Armatei Roșii (i se atribuie chiar tentativa de a impune, la Iași, imediat după 23 august 1944 când - așa cum scrie el însuși în lunga-i autobiografie: “România a fost liberată de către Armata Roșie” (scriau altfel alți evrei?) o “republică sovietică” din familia URSS). După 3 ani s-a prelins în Occidentul putred și imperialist (ca și Antschell-Celan și el fost poet sovietist, “lucrător” la Cartea Rusă), declarând sus și tare că el urăște România, îi urăște pe românii “antisemiți” - ceea ce nu-l împiedecă pe același de a avea acțiuni printre altele - la Polirom. Nu va fi avînd și la Humanitas?, doar Petre Roman este executorul testamentar al iubitelui său părinte Valter, director al Editurii politice...?. Cu totul și cu totul întâmplător Directorul Poliromului (și al Cărții românești, cedată de N. Manolescu, să nu se uite) este un consăngean al dumisale, iar cu tatăl actualului “Lupescu” tovarășul nostru Serge pusesese de-o revoluție și de-o republică sovietică - am mai spus: la Iași, în septembrie 1944.

Sâmbătă 25 noiembrie 2006

Ce jale, la noi!, vorba poetului transilvan. Ce jubilație la ei, tâlharii, “învingătorii”!

Cu instinctul de două ori sigur: de copil (încă) și de (nu încă) femeie, eleva de la Pașcani mă întrebasese dacă chiar vreau să mă întorc în țara asta... Iar eu, bătrân, obosit răspunseseam că da, vreau să mă întorc - în țara asta.

Și acum ce fac: cedez realismului care mi-a mai rămas și care zice că țara mea este o ruină și o latrină? Sau mă agăț cu putere de iluziile care mi-au fost hrana obștească atâția ani, atâtea decenii, o viață de om și să-mi repet, în neștire: “Fie pâinea cât de rea...”?

Mă întorc în vizuină și îmi ling rănile?

Cam așa ceva voi face în viitorul imediat.

Pe de o parte continuu a ține jurnalul - jurnalul, pluta, paiul de care mă țin, să nu mă înec;

Pe de altă parte - în fapt, aceeași - îmi re-re-pregătesc de tipar o serie de cărți. Până la 1 decembrie voi termina de pigulit **Arta refugii**. Dacă totul merge bine: **Bonifacia** va apărea în 8 decembrie (a.c.). Iar **Arta refugii** în 2007, sper în ianuarie - bine, domnule, în februarie... Voi mai propune 2-3 cărți "dulci" (vorbă să fie!); un volum adunând între aceleași coperte **Justa și Ela** (neterminata). Apoi... Apoi gândul îmi stă la **Gherla-Lătești**. Apoi la Jurnale: 2004, 2005, 2006.

Duminică 26 noiembrie 2006

Am să-i scriu Doamnei Elly de Groen-Kouwenhoven - ea a fost deputatul european care a insistat pentru ca România și Bulgaria să nu trimită la Parlamentul european mocofani și mocofănese: securisti și activiști și beluști. Îi am coordonatele și am să-i scriu. Sunt convins că, pe lângă ea, voi avea succes - spre deosebire de colegii săi care au votat cu toții (minus o curajoasă abținere) intrarea românilor și a bulgarilor cu taraful MAI intact.

Luni 27 noiembrie 2006

Altă veste proastă - iat-o :

Ziua / 27.11.2006, pagina de politica

"Paul Goma incheie corespondenta cu Basescu

Scriitorul roman Paul Goma, care i-a trimis, pana in prezent, trei scrisori presedintelui Traian Basescu, in care conditiona colaborarea cu echipa privind condamnarea comunismului de reacordarea cetateniei romane si repunerea sa in drepturi, anunta incheierea "corespondentei" cu seful statului. "La cele trei scrisori ale mele adresate presedintelui Romaniei Traian Basescu, Domnia Sa mi-a raspuns in 7.11.06; dar nu direct; misiva a poposit la Ambasada Romana de la Paris, de acolo a fost reexpediata spre domiciliul meu parizian in 16.11.06, pentru ca, in sfarsit, sa-mi parvina la posta, la... 20 noiembrie 2006 (sic)", explica Goma in acest ultim mesaj adresat autoritatilor de la Bucuresti, datat 22 noiembrie. "Atrag atentia asupra ultimului pasaj al scrisorii prezidentiale unde sta scris: 'Situatia pe care o prezentati in scrisori poate fi deblocata printr-o adresa catre Ministerul Justitiei si parcurgerea unei proceduri simple", adauga Goma in text. "Acest mesaj este ultimul pe care il adresez autoritatilor de la Bucuresti, cele care, de aproape 30 de ani, imi interzic mie, intrarea in Romania, tara mea - ele, care azi- maine vor intra in Europa - pe care o vor jumuli cu talentu-le consumat, dupa care isi vor face cu ochiul: <<si pe astia i-am tras in piept!>>", conchide scriitorul Paul Goma. (L.P.)

O adevărată lecție de rezumat gazetăresc românăchesc.

Românul - prieten sau: din-contra - care se miră, ba chiar se indignarisește că Goma refuză dialogul ar face bine să citească textul

de mai sus, apoi să facă efortul-considerabil-pentru-un român de a-și arunca ochii peste textul “Anunțul”-ui meu. Nu știu și nu mă interesează cine este “L.P.”, semnatarul: june-tânăr sau moș-bătrân, bărbat sau din contra - are aceeași “școală de ne-gazetărie”: *este incapabil de a rezuma în cinci rânduri o situație*. Eu dau vina unui astfel de eșec - devenit regulă la gazetarul român relatator (citește: povestitor, pe scurt, al unei povești mai lungi) doar pe *ne-lectură*. Jurnalistul (aici: doar ziuatic) nu citește, nici măcar în diagonală - e-he, ce bine ar fi fost! - ochii îi cad pe un pasaj, pe acela îl “extrage” și îl bagă în față.

După ce m-am arătat galanton, dînd vina impotenței doar pe “nelecturare”, cum se exprimă dînșii, înde-dînșii, îmi îngădui o derogare, zicînd *in petto*: jurnalistul pricinatic, chiar de ar fi “parcurs” - alt tic profesional - întreg textul de rezumat (“Anunț”-ul), rezultatul ar fi fost același : nu ar fi înțeles despre ce este vorba.

Am avut când să mă tot întreb în legătura cu mutația operată în mentalul scriitorului român, începînd din jurul anului...1984 - ei, da, Orwell fusese, cât timp trăise, doar profetul, după moarte a devenit cronicarul *reeducării generale* - observată cu surprindere, cu indignare, cu durere la oameni pe care îi cunoscusem bine înainte de 1977 când plecasem din țară, cu unii dintre ei fusesem prieten... Oricum, înainte de “rivoluție” rămăsesem doar la întrebări retorice, de gen Horia Popescu: «Dar cum este posibil, domnilor...?», iar începînd din 1990 eventualele răspunsuri îmi fuseseră blocate, neutralizate, anihilate, pe de o parte pentru că eu însumi mă lăsasem tras în troaca lor, a reeducațiilor, pe de alta - pe din-contra - pentru că devenisem ținta atacurilor concentrice ale lor (vorbesc de colegi și prieteni: Monica Lovinescu, Adameșteanu, Liiceanu, Manolescu, Barbăneagră, Mircea Martin... - nu-l mai pun la socoteală pe Țepeneag) și eram obligat să fiu mereu în stare de veghe, pentru a da replica...

Pe scurt: resimțeam lipsa dialogului dintre mine și ei - eu spuneam una, celălalt îmi dădea replica la ceva... inexistent (ilustrativă fiind analiza în trei numere din 22 - noiembrie 1999) întreprinsă de Mircea Martin - *în care toate informațiile erau false*.

Acum nu-l mai... resimt. Îl constat (într-adevăr, nu mai pot dialoga cu “colegii” - cu o excepție-două, ceilalți, fie au început să tacă sonor, să tacă astfel, încât să fie... auziți de tovarășii din conducere - că ei tac, deci cel care tace este de acord cu ce spune, dictează tovarășul Manolescu de la prezidiu - fie s-au exprimat împotriva mea, ca Cistelean, ca Marta Petreu). Și îl deplor - fiindcă, orice-ar zice ei, sunt băiat bun...

...Și nu mă lasă, nu mă slăbește glasul (emailat) al “fetișoarei” de la Pașcani, elevă internă la Iași: dacă chiar vreau să mă întorc în țara asta...

Bătrân plin de cicatrice, mă întreb, cu veninozitatea-mi caracteristică:

«Iubită Laura, cum vei gândi peste 7 (șapte) ani? Îți vei mai aduce aminte ce spuneai-întrebai în urmă cu 7 - șapte - ani?»

La compunerea mai-sus-citată - câteva comentarii:

Anton Stan 2006-11-27 03:18:30

paul goma ei mer dupa principiul "ciiniinlatra ursul merge" aceste mutatii genetice ale comunismului aveau loc si fara comunism. nu a-ti mincat soia ci a-ti fugit asa ca suportati consecintele NOI NU NE VINDEM TARA

doctorul 2006-11-27 07:06:15 Re: paul goma (...)Anton Stan a scris: (...) E clar ca nu se vrea revenirea in tara a lui Goma. Din doua parti : a celor care l-au sxpediat si a celor ramasi aici Șsau revenitiȚ.De gura lui, uneori subiectiva,dar niciodata mincinoasa.Si nu stie prea multe.Stie tot ! George Calalb

sorge 2006-11-27 11:01:17 Nu sint prea multe de spus , d ul Goma si a asumat un risc cind a plecat din tara cu atit tam tam iar acum trebuie cu o ultima rabdare chiar daca este satul,sa parcurga aceasta ultima Golgota.Cred ca dul Basescu a dat dovada de intelegere umana si bunavointa cind a trimis scri-soarea; cei care se opun din umbra sint altii.

Isidor Livia 2006-11-27 11:04:14 Cei care cunoașteti!

Nu se poate sa nu existe un motiv necunoscut muritorilor ca mine. E bine ca cei ce sunt documentati asupra cazului Goma sa ne informeze pe ceilalti. L-am auzit la Europa Libera în anii aceia cumpliti pentru mine vorbind, i-am citit cartile, stiu si ce a fost cu "Carta 1977" , totusi, ce se întâmpla? Cui îi e asa frica de Paul Goma? Si de ce ? S-a aflat în fruntea disidentilor români! Ce se întâmpla? Cei care stiti mai multe, informati-ne. Destul tin autoritatile acest subiect sub obrocul tacerii, nu-l tineti si voi acei care aveti mai multe informatii decât au multi dintre noi

doctorul 2006-11-27 12:27:31(...) Isidor Livia a scris (...):

Pentru Isidor Livia.....Sunt gelos pe tineretea si naivitatea ta. Nu-ti inchipui ce-ar urma, dupa reantarcerea lui Goma? Spui ca i-ai citit cartile.....Ura lui contra comunismului, a securitatii, a universului concentrationar, prin manifestarile lui, a unui om care a invins frica si caruia nu-i mai pasa de nimic, ar zgudui aici, in interiorul sistemului, tot ce-i face pe bestiile care inca conduc nenorocita asta de tara, indiferent din ce parte a esichierului politic fac parte sa aibe cosmaruri numai la auzul numelui Sau. Dr.George Calalb viceprez-dinte al ACTIUNII POPULARE

Arogantu' 2006-11-27 12:34:50 (...) Uite doua link-uri:

<http://paulgoma.free.fr/index.php> - pagina principala Si o scurta biografie:
http://paulgoma.free.fr/dl_links/biografie/bio_bibliografie.php
 PS Are dreptate Doctorul - sint multi care s-ar cere la tratament la confratii lui Vasalie Davidescu...

Virgil Ciuca 2006-11-27 14:48:47 Re: Cei care cunoașteti?!

Eu nu am citit prea mult si prea multe de si despre Paul Goma ! dar dintre

putinele lucruri pe care le-am auzit am convingerea ca a fost si este pe nedrept ostracizat ! Motivele trebuie cautate nu in Romania ci la Tel Aviv si in US ! Nu Tismaneanu ci Paul Goma trebuia sa fie presedintele comisiei puse la cale de Basescu pentru analiza crimelor comunismului in Romania ! Din pacate Basescu a gasit de cuviinta sa puna la cale axa Bucuresti- Londra -Washington, axa mult prea controlata sau ingropata de Tel Aviv, actiune cu implicatii majore si in ceea ce priveste cazurile Paul Goma si Maresal Ioan Antonescu.

Virgil Ciuca

Don Quixote 2006-11-27 15:36:37

Paulica draga Ai observat Paulica draga ca tzara poate si fara tine? Bine, prost, dar se descurca. Dar de ce ai renuntat la cetatenie? Ai abdicat precum Regele Mihai sub presiune? Nu. Ai facutv tot ce ti-au spus EI ca sa o stergi din tzara, ca asta era si scopul furtunii intr-un pahar cu apa ce ai iscat-o. De ce n-ai cazut acolo la datorie ca si fruntasii liberali si taranisti in beciurile comunistilor? Aceia CREDEAU IN CEVA, n-au facut-o sa-si dea aere mondene. Ca doar ai printzipii solide... Si un om fara printzipii vasazica ca nu le are, noo? Acum sa nu-mi vii cu nu stiu ce lacrimogena cu tzarrishoara taaa ca nu te cred. Colegii tai de protest au ajuns in puscarii si tu ai intins-o la Paris. Asa nu m-ar deranja prezenta ta pe ecranele romanesti ca se perinda si alte specimene nesimtite p'acolo catu-i ziua de lunga, toata gama de la Iliescu la IPS Teoctist trecand pe la Base, Copos si Becali. Dar, din cauza celor pe care i-ai lasat de izbeliste pe mana Securitatii si ai intins-o englezeste fara sa te zbati pentru ei, stai acolo unde esti ca stai bine. La fel acel Ivascu de la Tiraspol, el a-ntins-o datorita lui O.Brega si a Strasbourgului iar ceilalti doi au ramas in cutilor muscalilor. Tot ca tine si el, mai Paulica mai ! Doar ca el nu-i la Paris ci la CVT. In rest tot aia (subl. mea, P.G.)

Isidor Livia 2006-11-27 17:52:48 Bine, d-le Calab,

Accept ca "sunt naiva" cum spui Domnia ta, de ce as avea mari pretentii ? Dar la Uniunea Scriitorilor nu sunt naivi ca mine, sunt anticomunisti declarati si cunoscuti, personalitati care l-au citit pe autor ca si mine. De ce nu iau atitudine? Dati-mi voie sa ma întreb ce se întâmpla? Afla, ca Moromete când cu mintea lui nu mai putea înțelege lumea. (O lume care i se paruse o structura rationala.) Eu sunt o anonima, dar sunt oameni de cultura, cu greutate, mari personalitati, de ce n-au spus nimic în apararea lui Goma? Cum sa nu ma întreb? Cât de ticalosi am ajuns, daca e asa cum afirmati dv? Eu nu mai am replica.

(Adrian D) Domnule dr.Calalb,daca domnul Goma ar avea o asa forta miraculoasa(ca sa nu zic <supraomeneasca>),pentru ca,doar prin prezenta sa la Bucuresti, ar "zgudui"totul(in primul rand pe criminalii care mai cred in dictatura si in ascunderea adevarului) de ce nu poate domnia sa sa completeze un formular si sa se reintoarca in Romania?!Sau dvs.il sfatuiti sa eludeze legile Romaniei?!(Eu n-as putea sa raman departe de ceea ce iubesc...de aceea vizitez tara de doua-trei ori pe an....)

Cu respect Adrian D.

Tom Sawyer 2006-11-27 19:54:47 (...) O fi avand el mai nou pacatele lui, dar Goma a stiut sa stea drept cand nimeni nu prea mai stia cum se sta drept si pentru asta a fost torturat in beciurile securitatii, au incercat sa-i rapeasca copilul, i-au trimis bombe in pachet, etc. A-i cere sa se aplece acum ca sa completeze un formular e de-a dreptul kafkian. Insinuarea ca n-ar iubi Romania e josnica. Pur si simplu asa sunt unii: mai putin dispusi la compromisuri. De-asta Goma e Goma, iar dumneavoastra sunteti v.D.(sau sa zic bmw?)

fasolaboaba din Franta (...@yahoo.fr)2006-11-27 20:52:36, IP: 84.4.58...Domnule Tom Sawyer (t)Daca odata cu venirea Domnului Goma in Romania, toti oamenii de bine care conduc acum Romania adica cei ce au condus Romania de 60 de ani vor incepe sa le tremure usurel barbia, ochii lor se vor umezi si o sa-i busheasca plinsul cu sughituri, iar Romania va iesi falnic cu peptul bombat inainte, atunci zice domnu Adrian, domnul Goma poate sa treaca peste kafkiana situatie si sa vina in patria noastra. Daca ai fi in locul domnului Goma si sa stii ca venirea ta va darima SISTEMUL n-ai sa completa un formular? Atita a zis!

O, Doamne, mare Ți-e grădina forumestră carpatoatlantică!

Martți 28 noiembrie 2006

Un mesaj - semnat:

(...)

“domnule paul goma,
peste toata colcaiala de informatori (fosti si actuali) si oportunisti strecurati abil in institutiile bugetare, peste toata armata nevazuta a oamenilor lui ceausescu care, iata, se pregateste sa intre in EU calare pe cai mari, numele dumneavoastra a ramas ca un reper de moralitate.

Regret profund ca istoria v-a rezervat doar un drum pe Valea Suferintei. Dar ma bucur ca existati. Prin ceea ce ati facut si faceti ati aratat si aratati la doua generatii succesive ca exista si Calea Adevarului. Viitorul o va arata. Va urez ani de liniste si de creatie...

Ilie Chelariu, Timisoara, membru US, redactor-sef al revistei literare Orient latin, redactor-sef Editura Eubeea.

Face bine - pe la inimă - un semnal scris, și semnat (!) parvenit într-o dimineață de noiembrie copleșită de amintiri din urmă cu... 50 ani (e-he, ancheta de la Interne, sub “conducerea înțeleaptă” a căpitanului Enoiu...), mânjită de acest prezent de balegă. Chiar dacă îl cunosc pe expeditor doar după nume - dar ce importanță poate căpăta un nume rostit-scris în această lume anonimată!

Filip mi-a preparat “Arta refugii” în vederea trimiterii la București. Și Niculită și D-na Lupu mi-au confirmat primirea în bune condițiuni.

Miercuri 29 noiembrie 2006

Niculiță a fost la editoare, a luat exemplarele de autor, a lăsat câteva la Flori Stănescu. La cererea mea - insistentă - mi-a trimis o fotografie cu volumul: pe față, pe dos.

Joi 30 noiembrie 2006

Pătlăgelele mele... N-am mai scris despre ele: încă de acum vreo săptămână, în timpul unei furtuni, cea mare a căzut. Am fost foarte abătut: după toate relele care cad în capul meu, să-mi pice și pătlăgeaua? Fiind ea doar gălbuie, am dus-o în bucătărie și am pus-o pe o poliță. Între timp au mai căzut două - tot acolo le-am pus - la copt. Au mai rămas în sânul naturii două: una mărișoară, alta cât o prună (mică). Azi-dimineață am constatat că din cele din bucătărie, a doua este galbenă-galbenă!

Ce plăcere! Ce pătlăgic'facție!

Asta este Istoria unei Pătlăgele.

DECEMBRIE

Vineri 1 decembrie 2006

Am făcut-o și pe asta: am trecut în ultima luna a acestui an nenorocit și mai plin de înfrângeri decât precedentii. Mai știi: poate că se sparge ghinionul - cu ce?, prin ce? Nu ț-oi spune, vorba basarabeanului.

Iată ce-mi trimite Flori Stănescu (de la Dan Culcer):

“Presedintele Romaniei ii promite sprijin lui Goma

Autor: ATAC (Postat la 24-11-2006)

Traian Basescu va interveni pentru restabilirea drepturilor celebrului luptator anticomunist Paul Goma. Se implinesc 50 de ani de cand Paul Goma a avut de suportat primele represalii pentru atitudinea si manifestarile sale impotriva totalitarismului comunist

Un mare numar de personalitati ale vietii publice s-au adresat Presedintiei pentru repunerea lui Paul Goma in drepturile de cetatean roman. “In vara lui 1956, studentul la Litere Paul Goma a fost judecat, pentru scrierile sale, la Rectoratul Universitatii Bucuresti, iar in noiembrie 1956, avea sa fie arestat si anchetat de Securitate (in 1952, elev fiind, a fost, de asemenea, “retinut“ timp de opt zile la Securitatea din Sibiu). Au urmat 21 de ani de opozitie deschisa fata de regimul comunist si tot atatia de represiuni impotriva sa si a familiei sale - inclusiv 2 ani de inchisoare, 5 ani de domiciliu fortat, excluderea abuziva in niunea Scriitorilor etc. Iar din toamna lui 1977 si pana astazi, 29 de ani de exil si de prosciere nedreapta si dureroasa“. La invitatia de a sustine prin actiuni concrete demersul initiat de societatea civila, presedintele Basescu a raspuns celebrului oponent al comunismului intr-o scrisoare publicata in exclusivitate de ATAC. “ (...) - restituirea - fara a face vreo cerere - a drepturilor cetatenesti luate de Ceausescu in 1977; - repunerea in toate drepturile furate, mie si membrilor familiei ele (documente de la CSNAS arata ca ministrul externe Coman intr-un “Plan de masuri“, propunea retragerea cetateniei inca pe cand ma aflam pe solul Romaniei, adica inainte de 20 noiembrie 1977); - cetatenia romana, dreptul de a publica in editurile si in presa din Romania - in care nu m-am putut exprima din martie 1970 pana in ianuarie 1990 (total: 20 de ani); nici dupa 1997 in urma actiunilor “colegiale“ ale fostilor prieteni deveniti turiferari ai lui I. Iliescu, ai lui E. Constantinescu (total general: 30 ani de interdictie); - in fine, astept de la statul roman reparatiile morale si materiale cuvenite, ca unul care a luptat pe fata - si a fost intemnit at - pentru... drepturile omului in Romania dinainte de 22 decembrie 1989 fix, taman cand vitejii si fideli colaboratori ai Securitatii au devenit posesori de certificate de revolutionari anticomunisti! (...)“ Goma a mai precizat: “La cele trei scrisori ale mele adresate presedintelui Romaniei, Traian Basescu, Domnia Sa mi-a raspuns in 7.11.06; dar nu direct: misiva a poposit la Ambasada Romana de la Paris, de acolo a fost reexpediata spre domiciliul meu parizian in 16.11.06, pentru ca, in sfarsit, sa-mi parvina prin posta, la... 20 noiembrie 2006

Am întrebat ce este "Atac": o publicație?, un pseudonim? Fiindcă știrea - știu: este o noutate veche.

Mi-a trimis una... și mai veche : lista securistilor care au activat in perioada 1949-1989. Nu, mulțumesc. Și pe asta o cunosc, a fost publicată demult, în Academia Cacașavenciană.

Sâmbătă 2 decembrie 2006

Prietenul meu, Teșu Solomovici îmi dă bună-dimineța cu:

Tesu SOLOMOVICI: Cand un evreu e prost

De catva timp, dl Liviu Rotman circula prin diferite medii, locale si israeliene, improscand cu noroi ZIUA si pe cativa redactori ai cotidianului nostru.

Se spune ca atunci cand un evreu e prost, e cel mai prost om din lume. Mai demult, Liviu Rotman a trimis ziarului ZIUA o replica referitoare la o corespondenta trimisa din Ierusalim de sussemnatul. Corespondenta facea cunoscut scandalul editorial al publicarii la Bucuresti a cartii despre Holocaust scrisa de cercetatorul ierusalimitean Jean Ancel. Intr-o lume deschisa si profund democratica, intre ale caror frontiere cu totii visam sa traim, povestea strict jurnalistica a controverselor provocate de actul editorial mi s-a parut atractiva. Nu i-am raspuns atunci lui Rotman, lasandu-l in plata Domnului. Tipul insa recidiveaza, ceea ce ma determina la o replica. *Toata povestea pornise de la carturarii Zigu Ornea si Sergiu Singer, responsabili ai editurii "Hasefer", care ii obiectau lui Ancel ca prea ar culpabiliza intre-gul popor roman in legatura cu tragedia Holocaustului (sublinierile mele, P.G.). In plus, Singer il acuza pe Jean Ancel de "radicalism", "de duritate" si "aroganta fata de romani". Singer a acutizat conflictul, si in "batalia" pentru publicarea cartii lui Ancel au intrat in joc FCER, Ambasada Israelului la Bucuresti, Institutul "Yad Vashem" din Ierusalim si forte iudaice din strainatate. [de ce nu-l pomenește pe Nicholas Taubman, ambasadorul USA?] Singer a trimis o scrisoare la Ierusalim, dar oamenii de la "Yad Vashem" l-au pus pe Singer la punct cu severitate, sustinand manuscrisul lui Ancel. Presiunile au dat roade, cartea lui Ancel a aparut fara modificarile solicitate. Bizar, Rotman s-a lansat intr-o patimasa cruciada impotriva ZIUA si a corespondentului sau din Israel. Ulterior el a semnat si a facut sa circule prin Israel si in alte medii internationale perfida petitie in care patru jurnalisti ZIUA erau acuzati nefondat de antisemitism, xenofobie si chiar de legionarism.*

De multa vreme, Liviu Rotman isi semneaza foile scrise si se prezinta ca facand parte din corpul profesoral al Universitatii din Tel Aviv. Il acuz pe Liviu Rotman de impostura crasa: el n-a fost niciodata profesor la Universitatea din Tel Aviv si nu face parte din personalul sau academic. Alteori, el se impopotoneaza cu titlatura de director al Institutului de Cercetare a Diasporei. Rotman nu a fost vreodata director al unui asemenea Institut. Adevarul e ca el a trait din mila miliardarului evreu-italian Gorenstein-Goren care a creat la Universitatea din Tel Aviv "Centrul de Cercetari a Istoriei Evreilor din Romania". Aici a lucrat ca asistent Liviu Rotman, pana ce miliardarul, enervat de impotenta sa stiintifica l-a aruncat

afara. Abia atunci, s-a instalat Liviu Rotman in Romania unde si-a procurat, de pe sub tejghea, o patalama de profesor universitar.

Omul a innebunit dupa ce am publicat in ZIUA demascarea fostului colonel de Securitate Iulian Sorin, cocotat in fruntea evreimii-romane si am publicat cele doua volume "Securitatea si Evreii". Am socotit, in primul rand ca evreu, ca e o incompatibilitate cu democratia romaneasca si traditiile iudaice ca un fost ofiter superior al odiosului sistem represiv sa conduca destinele evreimii-romane. Ca ars a sarit Liviu Rotman intru apararea lui Iulian Sorin, dar grav este ca pe unde are sau nu are treburi, el continua sa improaste cu noroi in ZIUA si in sus-semnatul, acuzandu-ma, intre altele, nici mai mult nici mai putin, ca *"aduc daune comunitatii de israelieni care au venit sa faca afaceri in Romania si innegresc imaginea Federatiei Comunitatilor Evreiesti din Romania"*. Intoxicatie parsiva! Ma gandesc cata dreptate avea acad. Razvan Theodorescu sa spuna despre acest personaj ca "e zero ca istoric si c.... ca om". [vai, vai, autorul citat nu merita a fi citat - nota mea, P.G.]

Duminică 3 decembrie 2006

Ieri toată ziua am lucrat la calibrarea Justei. Aseară am adormit devreme - și mulțumit. Azi dimineață, pe la orele trei m-am trezit într-o stare de panică încă necunoscută. M-am apucat de lucru - calibraj, corectare (aveam în față cam 2 000 pagini).

Destul de curând am înțeles de ce îmi era frică: de faptul că în clipa în care mi-e lumea mai dragă îmi cade pietroiul - mai aproape: drobul de sare. Atâția bolovani mi-au căzut în cap (am fost tentat să pluralizez: capete, pentru ca efectul să se împartă pe cap de... cap), atâtea surprize neplăcute am avut de întâlnit (când îmi era lumea mai dragă), încât acum, am devenit un moș împanicat.

Toată prima jumătate a zilei de azi mi-a fost așa: tulbure, până când mi-am zis de parcă adineauri aș fi descoperit remediul:

«Ei și? Am murit cumva de pe urma pietroaielor?»

Nu, nu murisem. Dar nici viață nu se mai chemase aceea.

Duminică 4 decembrie 2006

Pinochet agonizează. Are să scape și criminalul ăsta nepedepsit. Nu le mai rămâne lui Iliescu și lui Pleșiță decât să crape și ei în așternuturile lor, bandiții. Că tovarășul lor Brucan la fel s-a strecurat. Ma' mă-sii de viață!

N-am avut timp de politichie 'ternatională, deși treburile se precipită în Irak, în Israel, în Palestina, în Liban, în Iran. Când voi avea eu timp ele, evenimentele vor lua altă turnură. C-așa-i politica, soro!

Vineri 8 decembrie 2006

Azi, la București, lansarea **Bonifaciei**. Am primit Cuvântul ce va fi rostit de surprinzătoarea ființă numită Rodica Elena Lupu,

“Editoarea preferată”.

În curând Filip va face coperta pentru **Arta reFugii**; apoi pentru **Justa-Ela-Adameva**; apoi pentru... La “pentru” lucrez de duminică și nu cred că voi termina mâine. Așa e pe la noi: într-un ritm măcar trienal pregătim “ultima ediție din...”. Uneori se nimerește - cum s-a, cu **Sabina** (dar nu mai departe); cum s-a, cu **Calidorul**, dar când să trecem la “pentru” (nici nu mai scriu titlul, ca să nu-i port ghinion), ajuns la intermediarul - eu credeam că va fi, în sfârșit, ediția definitivă: **Culoarea curcubeului**, a răsărit din pădure, dintre ruine Liiceanu II, altfel pseudonumitul Silviu Lupescu - și m-a tăiat pe la brâu, în tentativa lui dictatorial-cenzuratoare-nimicitoare; nu s-a întâmplat “chiar așa”, dar **Culoarea**... a rămas tot fără cap și fără picioare. Până când? Până voi găsi, în sfârșit, o editoare-preferată care să aibă curajul și dreptitatea de a-mi tipări ediția adevărată a acestei cărți hârtie de turnesol a “directoratului de opinie” la români.

La orele 11 mi-am văzut cartea. Ștefana Bianu mi-a adus de la București câteva exemplare trimise de Niculiță. Bucurie - și la voi să fie. Arată bine - pe dinafară. Pe dinăuntru... Vorbim noi mai încolo.

Ora 18 ora Parisului. A început de un ceas lansarea **Bonifaciei**.

Editoarea, Rodica Elena Lupu difuzase prin internet “Confesiuni la o lansare de carte: Paul Goma, “Bonifacia”.

Eu trimiseseam editoarei și lui Flori Stănescu următorul “Cuvânt /al/ autorului”:

Paris, 8 decembrie 2006

Dragi prieteni,

Am zis bine: dragi - fiindcă se leagă de “prieteni”.

O vorbă din bătrâni zice: “Prietenul la nevoie se cunoaște”. Or ce altă dovadă de prietenie decât prezenta Domniilor Voastre la lansarea “Bonifaciei”, o carte cu cântec (vezi ce scria, prin 1992 Eugen Simion despre ea), comisă de un autor nu doar lipsit de talent, dar atins de ciumă, ciuruit de antisemitism - doar râia căprească ocolindu-i?

Câți sunteți cei care ati înfruntat vitregia oboselii de sfârșit de zi de lucru, vitregia Drumului Taberii (fostul cartier al meu)? Mai cu seamă ostilitatea “solidarității românești” ?- colegul, prietenul, fratele mirându-se foarte: «Te-ai dus la înmormântarea lui Ixulescu? Dar nu stiai ca era în conflict cu Ungureanu de la Externe, rău văzut de Muscă de la Interne, că se certase cu Marius Oprea de la Internele Externelor, deci rău-văzut de R. Ioanid, de la Exteriorul Interiorului - cel cu 400 000 evrei ucisi de români - la mine de ce nu te-ai gândit, când ai călcat în picioare abject-corectitudinea ?»

Bine, lansarea unei cărți nu e înmormântare, ci ba-chiar-din-contra, vorba lui Sâraru, dar-însă-totusi, ca să nu rămână practicantii “politiei politice” ne-citati, autorul a fost decretat decedat - însă tot n-a mai murit, încă miscă, miscă...

Dragi prieteni,

Atâția câți sunteți la lansarea “Bonifaciei” - în afară de editoare, de sotii

Stanescu, de Valerian Stan, de Tudorel Urian, de Nicu Damaschin - să zicem: încă vreo zece, alcătuitori ai “masele-largi-de-cititori-pe-hârtie” ai mei - îmi sunteți destui ca să-mi tîneti cald. Imi zic: dacă am scris vreo cincizeci-saizeci de cărți, până la urmă tot îmi cumpăr, din drepturile de autor, un costum de înmormântare (căci nu se face să mă prezant în fata Atotputernicului în trening).

“Bonifacia” ? A, “Bonifacia”! (Fiecare cu ciocanul său). Dacă spun că această carte este cea mai iubită de mine - să nu mă credeți. Cea-mai-iubită carte sunt toate celelalte, cât despre persoana-personajul Bonifacia (din romanul “Bonifacia”), e-he, pe câte alte zeci, sute de fete, persoane-personaje cu fustă am iubit eu cu foc - și cu hârtia am rămas.

Autorul nu este un bun prezentator al cărților sale.

De aceea mă opresc din lauda de mine.

Paul Goma

Seara târziu am primit câteva semnale de la lansare: Flori Stănescu, Valerian Stan, Rodica Elena Lupu, Niculiță... Cu toții m-au asigurat că a fost bine, că a fost chiar foarte bine! Unora le scapă: “au fost cam puțini - dar buni”, un corespondent al meu i-a numărat: 17! Adică “aproape” cât anunșasem eu, în textul citit de Flori Stănescu. Singurul indignat de ne-interesul românilor pentru Goma: Valerian Stan.

Se vede că este încă tânăr.

Sâmbătă 9 decembrie 2006

Am în față două zile în care va trebui să termin (să termin! - ce glumă reușită!) ceea ce am început recent și să fac inventarul observațiilor la volumul apărut.

Duminică 10 decembrie 2006

Am terminat pigulirea Jurnalului 2006 (fără decembrie).

Nelinștit: va mai vrea editoarea să editeze un autor care, la lansare, abia a adunat 17 persoane?

Cum eu, din nefericire, sunt obișnuit să pregătesc-pentru-tipar aceleași, mereu aceleași cărți..., voi supraviețui și acestei încercări.

O prietenă epistolaricească de la Chișinău îmi scrie:

...buna ziua și bine v-am găsit. Va scriu căci nu mai pot să nu scriu - fiindcă de atâtea ori am scris și pe urmă stergeam textul având frica să nu par ridicolă și au mai fost și cazuri când V-am scris ceva ce a demonstrat că de fapt nu Va cunosc opera și nu V-am citit ori mai atent, ori integral. Scriu să Va spun că Va citesc și recitesc în continuare, că de fapt mi-am găsit scriitorul preferat, care mă îndruma, pe care mă pot baza, care îmi da atâtea cunoștințe, care mă învăța să urasc uratul și mai ales să iubesc, dar cel mai mult să pot diferenția minciuna de adevăr, eu acum mi-am găsit cararea, punctul de

reper. Acum eu vad lucrurile prin prisma de vedere a D-voastra. Nu de atat ca sunt influentabila, dar punctele D-voastra de vedere imi sunt foarte apropiate, am gasit atatea tangente in gandire, in vorbe ca raman uneori absolut frapata, de parca Va stiu de o viata. Nu Va ascund ca Va citesc cu multa durere, retraiesc orice veste care Va amara si sunt alaturi de D-voastra la toate loviturile date de prieteni si neprieteni, mai ales de prieteni. Sunt enervata pe liiceni, manolestii, stejareii, basestii si restul luati toti la un loc! D-voastra, care de fapt ati inceput in Romania cu drepturile omului Vi se incalca acest drept fundamental pe care se tine astazi lumea civilizata si de care vorbesc toti laolalta fara sa tina cont de el: de libertate a cuvântului si scrisului - cel mai important pentru D-voastra, dreptul la Tara, dreptul la a avea o casuta in jurul careia sa creasca si leustean si patlagele si alte frumuseti care sa Va bucure.

Poate basescu se teme ca repunandu-Va in drepturi va trebui sa ne recunoasca si noua, la restul din afara granitelor, dreptul ca suntem romani, nu sa umble lumea (care a depasit frica! si umilinta caci suntem tratati pe la ambasade ca handicapati - nu putem vorbi, nu stim macar cine-i presedintele Romaniei!) sa-si recapete cetatania, dovedind (!) ca sunt ceea ce sunt.

Domnule Paul Goma, dragul meu, Paul Goma (o scriu cu inima stransa!) grijile mele s-au amestecat cu ale D-voastra ceea ce de fapt nu-i putin, e chiar mult, mult deoarece D-Voastra aveti grija intregii lumi si in special a acelei parti care este mai slaba, mai la nevoie.

Va doresc multa sanatate D-voastra si intregii familii, Doamnei Ana, Filip si tuturor celor pe care ii aveti alaturi.

Cu mult drag, Nina

O.S. Mi-am cumparat calculator pentru a putea citi in voie si acasa.

Luni 11 decembrie 2006

A murit Pinochet. A scăpat și criminalul ăsta de Justiția cea legată la ochi.

Un zâmbet păcătos, vinovat îmi provoacă argumentul cantitativist al occidentalilor, al amerlatinilor: «Pinochet a ucis peste 3 000 (sau 4 000?) de oameni!» Pe de o parte îmi găsesc justificarea: “Crima începe de la *unu*”; pe de altă parte, chiar de nu cunosc ce făcuseră, ce dreseseră allendiștii acolo, în Chile, pe când erau ei mari și tari, înainte de a fi răsturnați de militari, am cunoscut destui tovarăși de-ai lor aici, la Paris: aveau o gândire - și un comportament - de bolșevici fanatici, porniți pe stârpirea (am găsit cuvântul potrivit în românește), nu doar a dușmanilor lor politici, dar a tuturor-care-nu-erau-ca-ei. În nici o ocazie nu s-au raliat nouă, celorlalți persecutați (închiși, torturați, internați în azile psihiatrice) în țările noastre; fiindcă în capul lor, cubic, de “democrați comuniști”, victime în drept să se plângă, să manifesteze erau ei și numai ei (pardon: și comuniștii argentinieni de genul lui Cortázar), altfel zis... “antifasciștii”, deci noi, victimele regimurilor comuniste - ruși, polonezi, cehi, unguri, bulgari, chinezi, vietnamezi, cubanezi, români - eram, cum altfel: “fasciști”. Eram încă

în România când au venit primele valuri de “exilați chileni”: cu toții primiseră - de la stat, desigur - slujbe-sinecuri, locuințe (mai ales în Drumul Taberii), cei cu totul necalificați locuri-de-muncă fictive, ca femeile, la APACA, însă nu după mult timp își arătasera nemulțumirea: lor, comuniștilor, nu le plăcea deloc, dar deloc într-o țară comunistă și au făcut pe dracul în patru, ca să se... mute. Unde? Mai la-originea comunismului, în URSS? Da de unde! Și de acolo se cărau, pe rupte, în Occidentul putred!

Că suferiseră și ei de deșțărare, de moartea, de dispariția unui apropiat căzut în labele Securității lui Pinochet - este adevărat, însă nedumerirea noastră, a “fasciștilor”: suferința, dorul de țară, militantismul pentru liberarea alor noștri ne apropia: români și iranieni (persecutați de șah), polonezi și vietnamezi (dintre care unii fuseseră în brigăzile de luptă comuniste anti-franceze, anti-americane, ca prietenii noștri Vo Van Ai), însă nu ne dădea prin cap să-i... urîm pe bolșevicii de ei, chileni, argentinieni, ci doar să ne mirăm, întristăm, constatînd unde duce ideologizarea fără frâne, fără nuanțe: La un Pitești fără Pitești.

Că Pinochet, călăul, a murit în patul său? Dar și Stalin și Mao și Dej și Groza și Drăghici și Nicolski și Brucan au crăpat în paturile lor. Au să moară în paturile lor și Iliescu și Pleșiță și Stănculescu și Voican Voiculescu și chiar Ștefan Andrei, dîndu-ne cu sîc din... Mauzoleul Eroilor Socialismului, iar nouă, victimelor rămânîndu-ne doar ochii, ca să plângem.

Seara: telefonează o doamnă de la ambasadă. Nu o rog să repete numele - pe care nu-l înțelesesem - fiindcă știam: mi-ar fi servit un pseudonim. Oricum, am deslușit cuvîntul: “secretară”.

Iar secretara m-a anunțat într-un mod drăgălaș, încâlcit:

Invitația ar fi trebuit să plece de la București azi (11 decembrie 2006, traduc eu în limba română, ceea ce Domnia Sa mi-a comunicat în... secretară), dar a întârziat, însă eu să știu că va veni în câteva zile...

Concentrat ca să pătrund logica ambasadă, nu am cerut amănunte de genul: invitație - la ce?; invitație - pentru când?; invitație - unde? Doamna secretară și-a continuat rostirea rolului. Am dedus că sunt invitat la București, la Parlament (? nu sunt sigur, dar a fost ceva cu Parlamentul), ca să ascult raportul președintelui Băsescu în chestiunea condamnării comunismului.

Ajuns în această stație părăsită trenul meu a fluierat a jale: era silit - pentru a câta oară? - să explice, să lămurească, să alfabetizeze un consăngean (în ultima lună: pe ministrul Justiției, Macovei; pe președintele României, Băsescu - acum pe doamna secretară de ambasadă) că... aceștia - deocamdată: trei, dar reprezentativi - *angajează cu mine un dialog în perfectă necunoștință de cauză*: ei nu știu cine sunt eu, ce hram port, care-i situația mea civilă...- însă vor să dea impresia că sunt informați și mă tratează ca pe unul de-al lor - fie acela informat

(dar care nu vrea să recunoască!), fie habar n-avînd, dar nu contează: la noi, în România Nouă, are să afle “pe parcurs”...

Ca să scurtez: doamna secretară nu pricepea - mai adevărat: nu admitea ce îi spuneam și ei: că nu pot... onora o invitație (care nu există - dar se află pe drum, să fiu liniștit), dintr-un motiv simplu: sunt refugiat politic, deci nu am dreptul să călătoresc în țara din care am fugit... Doamna secretară nu-mi punea întrebări ajutătoare, care ar fi cerut explicații suplimentare, de genul: «Da' de ce?», «Nu se poate!», «Cum este posibil?» (...ca eu să fiu refugiat politic român, în Franța, taman acum când patria noastră a fost primită în Europa, cu tot Aparatul Securității, în frunte fiind generalul Caraman). Nu. Doamna secretar își continua zicerea partiturii sale, fără opriri, fără poticneli, ca un tanc (adevărat cu voce suavă, de “doamnă secretară”).

M-a auzit Filip și a venit să vadă la cine mai zbier - fiindcă asta făceam: chiar dacă nu o acuzam pe interlocutoare de nimic (ba da: vorbind de Macovei, ea a zis «doamna ministră»), eu am corectat-o: *ministru* nu are feminin în limba română, ca și *procuror, avocat, istoric, critic (literar, muzical, de artă)* - doamna secretară nu s-a poticnit în observațiile mele, știa ea ce știa despre limba română cea folosită la Ministerul de Externe - aceeași ca și la Ministerul de Interne), ridicasem glasul în mod periculos pentru mine, fiindcă îmi pierdusem respirația: gâfâiam ca spre sfârșitul “prestației telefonice de cinci minute la Televiziunea și ea Română” de acum vreo lună.

Astfel - un fel de a vorbi - s-a încheiat “dialogul” meu cu doamna-secretară. Urmează să văd când va ajunge invitația cu pricina - în mod necesar va face o haltă - de respirație - la ambasadă, abia apoi va porni spre adresa-mi.

Marti 12 decembrie 2006

Azi, în principiu, va începe procesul intentat antisemitizatorilor. Dacă nu intervine avocațimea adversă... (legioane - ca la scriitori: cu turma).

Încet, încet, o părticică din oboseala adunată în ultimul trimestru - era să spun: “dispare”, “se duce”, acum corectez: se lasă la fund, ca materiile în suspensie. La cea mai neînsemnată clătinare, apa se va tulbura din nou... Până atunci mă bucur de pauza autoacordată.

După amiază. Dna Eugenia Crângariu îmi scrie:

Stimate Domnule Goma,

Asa cum am promis, va spun ce s-a petrecut la proces.

La dosarul cauzei nu au fost inapoiate dovezile de indeplinire a procedurii de citare cu partile care au domiciliul in strainatate (Franta, SUA si Germania).

De vina este lentoarea procedurii comisiei rogatorii, folosite de catre Ministerul Justitiei, la cererea instantei de judecata, care, desi a acceptat ideea ca se putea realiza citarea direct prin posta (scrisoare recomandata cu confir-

mare de primire), a considerat ca este mai prudent sa apeleze la varianta greoaie, birocratica.

Ni s-a pus in vedere sa ne prezentam la grefa instantei de judecata, sa luam cate un exemplar din fiecare citatie, insotita de o adresa prin care li se pune in vedere celor citati sa-si aleaga o adresa de domiciliu in vederea comunicarii actelor de procedura, in Romania. De data asta, trebuie traduse in cate 3 exemplare numai citatiile si adresele.

S-a amanat judecata pentru termenul din 19 iunie 2007, asa cum de altfel s-a procedat si la un alt caz inaintea noastra, ceea ce stiu ca nu va consoleaza.

Cat priveste cealalta problema - invitatia pentru 18.12.2006 - Conventia de la Geneva din 1951 privind statutul refugiatilor prevede in art.1 C) - cauzele de incetare a protectiei, ca redobandirea cetateniei, dupa ce a fost pierduta voluntar, solicitarea protectiei tarii a carei cetatenie o are refugiatul, dobandirea unei noi cetatenii, impreuna cu protectia tarii a carei cetatenie a fost dobandita, reintoarcerea voluntara PENTRU A SE STABILII in tara pe care a parasit-o sau in afara careia a stat de teama de a fi persecutat (deci nu pentru o simpla vizita sau pentru un eveniment determinat, cum este cel din 18.12.2006) sau incetarea imprejurarilor pentru care a fost recunoscut ca refugiat, cu consecinta ca refugiatul nu mai poate continua sa refuze protectia tarii a carei cetatenie o are sunt situatiile se poate pierde statutul de refugiat.

Opinia mea legala este un aspect al optiunii dumneavoastra. Felul in care exista si arata tara unde ati primit invitatia sa veniti, pentru 18.12.2006, priveste in primul rand pe conducatorii acesteia si pe cei cu functii cheie in mecanismele decizionale, cred eu, iar acum tocmai unii din ei va invita.

Puteti oricum sa transmiteti un mesaj, pentru ca opinia publica nu se informeaza corect din taceri si nu e bine sa fie auzit doar corul detractorilor.

Toate cele bune. Ganduri, alegeri in viata, sanatate si putere.

Rabdare ati tot avut, deci cred ca nu mai e cazul sa va urez.

Eugenia Crangariu

La asta chiar că nu mă așteptam!

Am devenit plictisitor cu ne-așteptarea: cum așa: "vestea" îmi vine din România și eu pretind că nu mă așteptam la încă o românărie? Vestea vine dinspre Ministerul Justiției - și nu mă așteptam la încă o porcărie, la încă o măgărie, la încă o injustiție?

Aceste cusururi - dovedite - nu fac decât să... dovedească: nu merit România lui Macovei-Băsescu-Tăriceanu-Ungureanu; nu merit România lui Pleșiță-Măgureanu-Petre Roman-Caraman. Așa cum nu merit România lui Manolescu-Liiceanu-Dinescu-Blandiana-Pleșu-Gârbea-Patapievici-Marta Petreu-Adameșteanu-Mircea Martin-Cosașu, I. Vianu-Matei Călinescu... Iar mai înainte nu meritasem România lui Ceaușescu-Popescu-Dumnezeu, Pleșiță, Coman. Dacă merit ceva: să fiu ținut la gard, la poarta închisă și să nu fiu lăsat să intru în ograda - ceva mai a mea decât a Macovelei, la acasa hotărît mai a mea (o-ho, mult-mai!) decât a lui Ungureanu, komsomolețul-cu-ochilari-de-'telectual-româno-european.

Dar ce-mi imaginam eu: că voi putea să dialoghez cu *ei*? Nu învățasem - pâna la vârsta pe care o am - că *ei* nu au știre de dialog? Că mă voi înfrunța cu *ei*? Dar cine sunt eu, ca să pretind înfruntare cu *ei* - care se bat numai înde *ei*, în bună tradiție mahalagească: scuipându-se și arătându-și cururile - acelea cu adevărat arătabile, nu ca faciesurile lor porcine de securiști din bunic în strănepot (și amenințându-se cu procesul)?

Nu mi-am dat seama până acum cât de ridicol sunt?, cu "pretențiile"-mi? C-adică ce urmăresc eu? Vezi (văd!) că nu știi (nu, nu știi!) ce aveai de gând când ai pornit la calomnierea noastră, Organ - acum îi spune: "Stat" (și încă intrat în Europa, dar noi știm că tot Organ-de-stat rămâne).

Auziți, dragi tovarăși, ce vrea asta - o fi avînd el un nume, ba chiar și un prenume, dar l(e)-am uitat, cu câte alte treburi importante avem a face față - pe teren:

- Să-i dea în judecată pe tovarășii noștri Iliescu și Pleșiță și Caraman și, în fine, toată crema organică a clasi'? Noroc că tovarășul nostru de veacuri Brucan a murit, că-l murdărea și pe dânsu' cu acuzațiile!;

- Să fie condamnați public tovarășii noștri ingineri ai sufletului; Manolescu, Liiceanu, Pleșu, Dinescu, Blandiana, Adameșteanu, Patapievici, Zalis, B. Marian - în fine, smântâna clasi'!;

- Să fie condamnați tovarășii noștri de veacuri, altenaționalitiștii, cei care și-au făcut datoria lor de patrioți români, stabilind bilanțul Holocaustului în România (400 000 de victime dintre evrei, uciși cu nespuse cruzime de fasciștii noștri), demascînd și condamnînd antisemitismul contemporan de la orașe și sate: Wiesel, R. Ioanid, Ancel, Braham, Shafir, Oișteanu, Katz, Volovici, Vianu, Al. Florian? Dar unde se trezește el? Nu știe că ambasador al USA este tovarășul nostru Taubman? Și că tovarășul nostru Taubman are misia de a apăra, în România, interesele evreilor? Uite: "Monumentul eroilor americani căzuți pentru liberarea României de hitleriști", inaugurat în prezența ministrului Apărării, Athanasiu este proba vie că tovarășii altenaționalitiști fac din noapte zi și-ai zilei ochi închid, cum atât de bine scrie poetul nostru național Radu Cosașu - în fine, poate altul, dar tot așa, marțial, militar, patriotic. Și acest neica-nime, cum atât de bine l-a caracterizat celălalt tovarăș al nostru, Eugen Barbu în Săptămîna dînsului, unde activa puternic în fruntea UM din care făceau parte tineri promițători: VC Tudor, Ceachir, Giurescu, și mulți alții de-ai noștri, vrea să distrugă echilibrul cu atîta trudă re-echilibrat - tovarăși?

Miercuri 13 decembrie 2006

Azi am fost iarăși "la studenți", la Bastille. Mai puțini decât data trecută, cam câți fuseseră la București, la lansarea **Bonifaciei**. Prestatia mea: slabă, slabă.

Vineri 15 decembrie 2006

Flori Stanescu mi-a trimis aseară :

“...tocmai se desfasoara acum o chestie moderata de Liviu Mihaiu. Invitati - N. Djuvara, Alina Mungiu, Tismaneanu, Stefan Andrei.

Undeva intre spectatori (va amintiti emisiunea la care au fost Mircea Stanescu si Gabi Catalan? tot asa, invitati de mina a ‘enspea!) a fost si Marcel Petrisor, scriitor, fost detinut politic, martor al ororilor comuniste, in tinerele prieten cu Paul Goma. Care a ridicat problema aranjamentelor de regie. Mihaiu i-a spus - in cacaciosul-puturos stil al rev. Catavencu <nu pot sta 200 de oameni pe 5 scaune!> - asa ca Petrisor s-a ridicat si a iesit din platou, nu inainte de a spune cam asa <Goma unde este?> La care marele moderator <de 15 ani Goma nu vrea sa vina in tzara!>

Mama lor de mateloti care stau cu gura cascata in ochii basestilor care se tot schimba la cirna paraginitei tzarisoare... pe care o exploateaza si-n culcare si-n sculare, cu zimbetul rascracarat pe fatza, in timp ce ne dau lectii de democratie!!!

Iar acum Doina Jela ii pune intrebari lui Stefan Andrei, care ne spune in limba de fag cit de serioasa este problema procesului comunismului!

Pai, nu merita dragi prieteni si (ne)cunoscuti sa respire Stefan Andrei acelasi aer cu V. Tismaneanu (sa se supere amicii lui pe mine! si ce daca? eu n-o sa ma pup niciodata cu el, stiti de ce? pentru ca minte cu un aer de primadona!), cu Moralitatea Sa Alina Mungiu si cu Neagu Djuvara (marele istoric?), care tocmai a spus <are dreptate si dl Stefan Andrei....>.

Cum dracu sa nu-ti vina sa spui Ia uite cine Doamne-iarta-ma vorbeste despre procesul comunismului!?

Am trimis si eu un SMS, vreau sa stiu daca apare pe banda albastra a televizorului. Suna cam asa <de unde stie mihaiu ca paul goma nu vrea sa vina acasa?>

Toate fetzele astea fine au intrare neingradita in orice mediu (fie ca sunt mari politologi, sarmani fosti nomenclaturisti din primul esalon, tinere sau decrepite sperantze ale istoriografiei si politologiei, ziaristi etc.), in timp ce Paul Goma este publicat in Romania in tiraje confidentiale, la edituri de familie, mici si inimoase, si nu poate ajunge sub ochii romanilor asa cum s-ar cuveni...

Cine nu este de acord, sa-mi explice si mie cum se face ca <marile> edituri (sa le numim aici pe citeva - Humanitas, Polirom, C. Romaneasca, Paralela 45 etc.) publica o puzderie de cacatzisuri dar n-au CURAJ sa-l abordeze pe Paul Goma? Ca n-o sa (mai) aiba cineva tupeul sa spuna si in 2006 ca Goma n-are scriitura, ca n-are talent? (ah, si nici sa nu-mi spuneti ca s-a luat P. Goma de ei si, mai ales, de prietenii lor...)

Stefan Andrei este Domnul Andrei si vorbeste de-l dor falcile, iar Marcel Petrisor a fost jignit si lasat sa plece. Asa ca dl Andrei vorbeste, ne povesteste cum a fost cu regimul comunist si, ce credeti?, pe banda albastra curg SMS-urile de la bizonii nationali nostalgici care isi amintesc ca daca n-ar fi fost comunismul Romania ar fi intrat acum in UE cu bordeie si veceuri in fundul gradinii. Romanasii nostri sunt amariti si nemincati dar au celulare

ultima generatie de la care isi exprima nemulțumirea... in direct.

Ma scuzati, vorbeste Domnul Stefan Andrei... imi permiteti sa-i trimit si eu acest mesaj lui Paul Goma? El nu are tzara, nu are casa, nu are celular, nu prinde TVR1 si, fie vorba intre noi, nu mai are nici cetatenia romana, oricât ar fi incercat sa ma abureasca pe mine Monica Macovei. Pe legea aia din 1991 (pe care a invocat-o in raspunsul scris, la indemnul MAI, dupa ce mai intai l-a pus pe unul dintre secretari sa ma sune si sa ma prelucreze sa-i transmit lui P. Goma cum ca sa-si faca dumnealui o cerere scrisa pentru redobandirea cetateniei...) sa se bazeze ea, dar Goma a plecat la Paris in 1977!!!

Apropo, sper ca Tismaneanu a aflat intre timp cine este Vasile Paraschiv (si cum era drogat si batut si terorizat prin azilele psihiatrice pe vremea cind el avea o adolescenta si o tinerete fara lipsuri si traume, iar eu eram mica si nu stiam cum arata portocalele!!! apoi, de Scoala de la Frankfurt nici atit nu auzisem!)

Dar, sa-l lasam pe Domnul Andrei sa ne spuna cum devine treaba... de-al de el si de Plesita au antena in tzara asta...

O seara buna,

Flori

Un bun, un excelent reportaj de la fața-locului. Mulțumiri, Flori Stănescu, să ne întâlnim la următorul prilej: în 18 decembrie.

Sâmbătă 16 decembrie 2006

Primele ecouri - în presă - privind "Raportul Tismăneanu": m-am plictisit să tot spun-scriu: «Am avut dreptate!».

Nu e mare scofală să-ai-dreptate când zici: "Un raport despre comunism nu poate fi măcar onest, din moment ce e condus de Tismăneanu, asistat de pricepători ai istoriei României ca Manolescu, S. Alexandrescu, Zub, Rusan, Berindei, Antohi, Corneanu - ce importanță că ultimii trei au fost demascați?!"

După semnele de până acum raportul este și mai prost și mai strâmb și mai acoperitor al bolșevicilor decât mă temeam. Ar fi inte-resant de aflat ce vor spune "compenții" comisiei, coautorii raportului despre opera lor - comună, dar fiecare să-și asume păcatul ei. Se va găsi unul singur dintre ei care să se dezică de raport, să spună că el nu a "contribuit", că a fost abuzat? Cam cum aș fi fost și eu dacă aș fi fost acceptat de Manolescu, Monica, Mihăieș, Sorin Alexandrescu, Patapievici, Blandiana (prin Ilieșiu): «D-ta, Cutare nu ai nevoie să scrii - ai tot scris - de scris ne ocupăm noi...» ?

La orele 10 dimineața, am găsit în cutia poștală invitația din partea lui Bănescu de a participa; de a lua parte. Cu drag.

M-am obișnuit cu nesimțitoria noastră românească - mai ales cu cea venind dinspre autorități care sunt obligate să răspundă la o interpelare, la o întrebare.

M-am obișnuit - greu, dar până la urmă... Îi cunosc pe ai noștri ca

salcâmii: românachii. Ce mai bătrâiori, chiar dacă nu au profitat (la cel mai înalt nivel!) de comunism, au fost modelați de comunism: Băsescu, Macovei, Muscă - mai ales junele ungurean', cel cu ochilari. Schimbându-și uniforma, ca să spun așa, au păstrat structura (comunistă) câștigată, cea de după 1990, a fost dată cu var, întru bucuria familiei aflată cu, pe nas, o muscă de dimensiunea Monei, din care pricină răcnise pe hârtie sluga lor, romancierul maramureșean Buzura: «Fără violență!».

“Problema” mea, înainte de 1990 nu ar fi primit rezolvare... la lumina zilei - dacă până și luarea cetățeniei a rămas sub regim de mare-secret-de-stat. Sub Băsescu “problema Goma” este rezolvată astfel:

Autoritățile fac pe proastele, ca să mă exprim îndelicat, se prefac a nu avea a face cu o adevărată problemă, deci:

- mint - ca Macoveica cea care a pretins, sub semnătură, că am, în continuare, cetățenia română;

- mint - ca Băsescu: el “a-trecut-pestă” de două ori (numărul scrisorilor sale): nu atinge nici de frică “problema” (care una este ea: statutul de refugiat politic în Franța, în 2006) și, fie promite o rezolvare rapidă - prin guvern - a unei chestiuni secundare - fie trimițându-mi o invitație la Raportul lui din 18 decembrie, cum va fi trimis oricui altui cetățean român avînd hârtii doveditoare a cetățeniei române - ca de-un exemplu Țepeneag; ca de-un exemplu Hurezean, fiul Blandienei și nepotul șogorului Astaloș, altfel-zisul bandit securist Măgureanu.

Față cu astfel de manevre, mă simt dezarmat, neputincios: Cum să dialoghezi cu *ceva* care nu există (ca animalul ardeleanului)? Cum să schimbi mesaje cu cineva care n-aude, n-a vede, n-a știe, nici nu dă semne că ar avea chef să afle?

Mi-am temperat mânia-mirarea față cu astfel de obișnuințe ale compatrioților mei - totuși, totuși: treizeci de ani nu sunt de neglijat, în treizeci de ani faci cinci copii și două revoluții! - aducîndu-mi aminte, cu exemple, că Românul practică neștiismul agresiv din negura veacurilor:

În chiar acest jurnal am scris - pentru a cât oară? - “răspunsul” pe care mi-l dăduse Gabriela Adameșteanu prin 1988 (?), când venise la Paris și dăduse pe la noi. Vorbind despre cutare *fapte*, petrecute prietenului ei, Goma, despre care “scriseră și ziarele”... constatasem că ele continuau a nu-i spune nimic prietenei Gabriela. Mi-am zis că va fi uitat, am trecut mai departe. Am ajuns la alte *fapte* - tot în România petrecute, iar dacă nu și în prezența ei, atunci în... mediul ei, scriitoricesc-editorialesc. Nimic. La un moment dat am și supărat-o cu “noutățile” mele, drpt care m-a pus la punct în cel mai curat stil al eroinei sale, coana Vica:

«Nu știu, dragă...»

Las suspensia... suspendată doar pentru necesități de continuare, fiindcă dacă partenerul meu de dialog - aici partenera - s-ar fi oprit aici, la *nu-știu*, ar fi fost bine oprită, “conversația” ar fi luat altă cale, mai

puțin ignorată de el/ea. În să el-ea nu s-a oprit aici - și cred că a fost pentru întâia oară în viața mea când un prieten - căruia nu-i pusesem o întrebare, ci doar îmi manifestasem, fără cuvinte, mirarea că nu are cunoștință de *fapte* arhicunoscute, răspundea-acuzator că... i-aș fi pus o asemenea insolentă întrebare (când eu nu-i pusesem vreo întrebare):

«...de unde vrei tu să știu eu asta?!»

Ca să rezum pentru mine drumul “raționamentului” devenit al majorității românilor (și devenit al cvasitotalității “intelectualilor” după 1990: la o propoziție a mea - neinterogativă, repet - celălalt falsifică mesajul meu de două ori: prima oară când lua spusele mele, nu ca pe ceea ce erau: comunicare a unor *fapte* binecunoscute și de Celălalt -, ci ca pe... altceva; a doua oară, când prietenul meu mă lua de guler (verbal), acuzându-mă de... ceva urât, ceva care nu se face (reproșul că nu știuse ceea ce eu știam cu certitudine că... știe), ba cerîndu-mi socoteală pentru obrăznicie și, de ce nu, scuze pentru că o/îl ofensasem...

Repet întregul “comentariu” al Gabrielei Adameșteanu în legătură cu un *fapt* (re-)amintit de mine, ceva despre care știam că și ea avea știre:

«Nu știu, dragă, de unde vrei tu să știu eu asta?!»

În acel moment (1988? 1987?) Ana a intervenit - greșind și ea, pentru că nu se va fi răspunzînd la un reproș ca acela:

«Din cartea lui Paul, dragă, cea pe care tocmai ai frunzărit-o» - i-a arătat pe masă volumul **Le Tremblement des hommes**, apărut, hăt, cu aproape zece ani mai devreme.

Gabriela Adameșteanu s-a aricit:

«Cum, din cartea lui Paul? - dar e prima oară când o văd!»

Ceea ce era strictul adevăr: nu mai văzuse până atunci varianta franceză a mărturiei. Dar...

Eu aș fi oprit discuția aici, simțeam că nu vom putea continua așa - însă Ana:

«De acord, n-ai citit-o, însă în românește, citite chiar de el, s-au transmis fragmente la Europa liberă...»

«Dacă tu crezi că eu ascult Europa liberă...» a făcut Gabriela Adameșteanu, clătinînd a compasiune - și a reproș - din cap...

Așa s-a încheiat *dialogul* nostru cu prozatorul de excepție Gabriela Adameșteanu.

Alt episod cu un critic literar (de excepție), Nicolae Manolescu:

Acesta, imediat după Mineriada Sângeroasă (13-15 iunie 1990), i-a luat un interviu pentru *România literară* lui Ion Iliescu. În prima întrebare, N. Manolescu, citîndu-l “pe un prieten” (nu-i dădea numele), îl numea pe Iliescu, avînd încă mâinile pline de sângele victimelor “minerilor” pe care el îi chemase, pentru a introduce democrația în România: “Omul cu o mare...”

În anul următor, probabil la Salonul Cărții de la Le Grand Palais, l-am întâlnit și pe Manolescu. Din vorbă în vorbă am ajuns la interviul luat lui Iliescu. Nu a răspuns la reproșul legat de “Omul cu o mare”, a

dat vina pe Z. Ornea, el îl dusese la Cotroceni... Eu însă nu am întârziat la “o mare”, i-am reproșat că îi luase un interviu legitimator ilegitalului Iliescu. Manolescu s-a prefăcut mirat: de ce “ilegitim”, doar fusese ales de popor. «Și Ceaușescu fusese ales de popor», am zis, dar nu l-am clintit pe Manolescu. El era gazetar, zicea, un gazetar cere interviuri și le publică... I-am replicat că nu fusese niciodată gazetar, iar acum ca intelectual de frunte al țării, nu se mărginise la *a-i informa* pe cititori, ci făcuse inversul: *îi dezinformase*, legitimându-l pe Iliescu, criminalul, omul rușilor, autorul războiului civil din România.

S-a uitat la mine ca la cineva care făcuse un banc bun - atât. Nu a acceptat expresia “război civil”, a zis că Iliescu s-a comportat ca oricare politician responsabil în timp de război: a luat măsurile trebuincioase...

Ca de obicei, m-am înfuriat: cum adică, el, Manolescu chiar nu vedea cine îl înlocuise pe Ceaușescu, la ordinele Moscovei? Fiindcă el negase subordinea rusească, i-am zis cam așa:

‘Dar tu îl cunoști foarte bine pe Iliescu, încă din 1956, când ai fost și tu exmatriculat. Cine conducea atunci Echipa Morții? Nu Trofin, Burtică, Petre Gheorghe, Iliescu?’

‘Dacă nu intervenea Iliescu, nu aș fi fost reînmatriculat’, mi-a “ripostat” Manolescu.

‘Nu’, spusese. ‘Dar înainte de a te ajuta să te reînmatriculezi, te exmatriculase! - n-ai pierdut și tu un an, până când a intervenit și unchiu-tău, tovarășul academician Oțetea?’

Lui Manolescu i-au dispăcut profund afirmațiile mele. M-a întrebat de unde știu eu astea? I-am răspuns că de acolo de unde știe toată lumea: din presă. Manolescu clătina din cap, că nu - nu, ce?: nu era adevărat?; nu înțelesesem eu bine?

În acel moment Manolescu a adoptat fulgerător discursul Gabrielei Adameșteanu cu trei-patru ani mai devreme (ah, spiritele superioare, cum se întâlnesc ele, unde și când nu te aștepti!):

«Nu știu ce spui. Apoi tu nu aveai cum să știi ceva, fiindcă erai arestat dinainte de exmatricularea mea».

După 12-13 ani de la interviul-cu-o-mare, într-o declarație dată presei, Manolescu “argumentă” ceea ce susținuse vreme de peste un deceniu: Goma mințea când afirma că el îl tratase pe Iliescu, după Mineriadă de “om cu o mare”. Însă la câteva luni, după ce Iliescu nu a mai fost președinte, Manolescu, în sfârșit, a recunoscut că (cam) da, îi (cam) luase un interviu, însă la insistențele lui Ornea! Dar Goma tot nu are dreptate fiindcă... “nu a citit interviul”!

Cine mai are îndrăzneala să susțină că Manolescu este o persoană inteligentă? Recunosc: eu, în 1995 (în preajma alegerilor), când scriesem cam așa: “spre deosebire de Constantinescu, Manolescu are măcar o inteligență normală” - însă mă înșelasem. Profund.

Oricum, în 1991, la Salonul Cărții de la Paris, ultimele cuvinte pe care mi le-a adresat Manolescu, în negația lui că greșise grav când îl legitimase pe un criminal ca Iliescu, fuseseră adameștenca;

«De unde vrei tu să știi ce spui tu că trebuia să știi?»

Atunci îi repetasem: «Din presă», el nu a acceptat și s-a îndepărtat, supărat.

Ia-auzi, ce pretenție aveam: să știe - el! - ceea știam eu, din presă, despre el - mai ales faptul că Iliescu făcuse parte, în 1956-57-58 din echipa Morții, cea care-l exmatriculase din facultate și pe el...

Duminică 17 decembrie 2006

Două articole interesante:

De la noul "antisemitism" la Holocaustul Nuclear (de Jonathan Cook)
sîmbata, septembrie 30, 2006

Cum mestereste Israelul la "ciocnirea civilizatiilor"

Traectoria campaniei de lunga durata care a dat nastere luna asta la raportul absurd despre antisemitismul în UK, alcatuit de parlamentari britanici dintr-un larg spectru de partide, își gaseste punctul de plecare în lobby-ul intensiv al guvernului israelian care a început cu mai mult de patru ani în urma, pe la începutul lui 2002.

La vremea aceea Ariel Saron rupea în bucati ramasitele acordurilor de la Oslo reinvadând orasele Cisiordaniei controlate de Autoritatea Palestiniana, într-o escaladare distructiva cunoscuta sub numele de Operatiunea Scutul Defensiv, si acest lucru a provocat în media israeliana o vie dezbateri. Ziarele locale începura sa faca auzite nesfârșite îngrijorari despre aparitia unui "nou antisemitism", o tema preluata rapid si cu entuziasm de puternicul lobby zionist din SUA.

Desigur ca nu era prima oara, fireste, când Israelul facea apel la loialii americani ca sa-l scoata din belele. În Beyond Chutzpah, Norman Finkelstein trece în revista aparitia temerilor unui nou antisemitism în urma performanței sinistre din 1973, razboiul de Yom Kippur. Cu ocazia aceea s-a sperat ca acuzatia de antisemitism ar putea fi folosita împotriva criticilor pentru a reduce presiunea împotriva Israelului în directia returnarii Sinaiului catre Egipt si a negocierii cu palestinienii.

Israelul a mai alertat lumea pe tema unui nou val de antisemitism la începutul anilor '80, tocmai când o atitudine critica fara precedent era îndreptata împotriva lui din cauza invaziei si a ocupatiei Libanului. Ceea ce distingea noul antisemitism de rasismul antievreiesc traditional de felul celui care condusesse la lagarele mortii din Germania, era ca de data asta cuprinsese mai degraba stînga progresista decât extrema dreapta.

Ultimele afirmatii despre noul antisemitism au prins viata în primavara lui 2002, împreunca cu versiunea în limba engleza a website-ului respectatului ziar liberal Haaretz, care a sustinut timp de mai multe luni un supliment de articole despre "Noul antisemitism", avertizând asupra faptului ca "vechea ura" a fost readusa la lumina în Europa si în America. Refrenul a fost imediat preluat de Jerusalem Post, un ziar de limba engleza situat la dreapta spectrului politic si utilizat în mod regulat de autoritatile israeliene pentru a obtine suport politic în diaspora evreiasca.

Ca si precursorii sai, argumenteaza apologetii Israelului, ultimul val de antisemitism a fost responsabilitatea miscarilor vestice progresiste – desi cu

un nou specific. Eternul dar totusi latentul antisemitism vestic a fost pus în miscare de influenta politica si intelectuala crescândă a imigrantilor musulmani extremisti. Implicatia acestui lucru a fost nasterea unei aliante necurate dintre stânga si islamul militant.

Asemenea pareri au fost enuntate initial de membri vechi al cabinetului Saron. Într-un interviu acordat în Jerusalem Post în noiembrie 2002, de exemplu, Binyamin Netanyahu a avertizat ca antisemitismul latent avea din nou sa devina activ:

“În opinia mea, multi oameni se opun antisemitismului în Europa, si multe guverne, multi lideri se opun antisemitismului, dar tensiunea exista acolo. Sa spui ca nu este prezent este totuna cu a ignora realitatea. Acum s-a alaturat unei forte antisemite din ce în ce mai puternice si mai deschise, care este antisemitismul islamic generat de câteva minoritati islamice din tarile europene. Adesea acesta se deghizeaza în anti-zionism.”

Netanyahu propunea “sa se atinga punctul de fierbere” prin începerea unei campanii de PR de “autoaparare”. O luna mai târziu presedintele Israelului, Mose Katav, se oprea la sarcina cea mai usoara dintre toate, avertizând în timpul unei vizite de stat ca lupta împotriva antisemitismului trebuie sa înceapa în Germania, unde “vocile antisemitismului pot fi auzite”.

Dar, ca întotdeauna, principala sarcina a noii campanii împotriva antisemitismului a avut audienta în SUA, protectorul generos al Israelului. Acolo, membri ai lobby-ului israelian s-au transformat într-un tribunal moral.

În etapele initiale ale campaniei, motivatia reala a lobby-ului n-a fost ascunsa: era vorba de calmarea unei dezbateri aprinse din societatea civila americana, cuprinzând îndeosebi bisericile si universitatile, despre retragerea investitiilor substantiale din Israel ca raspuns la Operatiunea Scutul de Aparare.

În octombrie 2002, dupa ce Israelul a reocupat efectiv Cisiordania, Abraham Foxman, omul care nu s-a dat niciodata în laturi de la justificarea oricarei actiuni israeliene, director al Anti-Defamation League, i-a numit pe criticii care faceau apel la retragerea investitiilor din Israel “noii antisemiti”. A îndemnat un nou corp constituit de guvernul israelian si numit Formul pentru Coordonarea Luptei împotriva Antisemitismului sa declare clar “ceea ce stim în inimile noastre: ca linia [spre antisemitism] a fost încalcata.”

Doua saptamâni mai târziu Foxman facea înca un pas, avertizând ca evreii erau mai vulnerabili decât oricând dupa al doilea razboi mondial. “N-am crezut în viata mea ca eu sau noi am putea fi preocupati asa cum suntem acum, sau sa ne confruntam cu intensitatea antisemitismului din zilele de azi”, spunea într-un interviu din Jerusalem Post.

Facând ecou avertismentului lui Netanyahu, Foxman adauga ca raspândirea rapida a noului antisemitism fusese facuta posibila de catre revolutia comunicatiilor, în principal internetul, care le permisesse musulmanilor sa-si difuzeze ura prin mesaje în întreaga lume, infectând în câteva secunde oameni de pe tot globul.

Este acum clar ca Israelul si loialii lui aveau în minte trei scopuri principale atunci când si-au început campania. Doua erau motive familiare încercarilor anterioare de avertizare în privinta “noului antisemitism”. Al treilea era nou.

Primul scop, si posibil cel mai bine înteles, a fost strivirea oricarui criticism la adresa Israelului, îndeosebi în SUA. De-a lungul lui 2003 a deve-

nit deosebit de clar jurnalistilor ca mine ca mass-media americana, si în curând cea europeana, era din ce în ce mai rezervata când era vorba de difuzarea fie si unei critici blânde la adresa Israelului. În momentul în care Israelul a început construirea zidului monstruos din Cisiordania în primavara lui 2003, editorii nu mai erau deloc dispusi sa se apropie de subiect.

Atunci când a patra putere în stat a intrat în mutenie, cele mai multe dintre vocile progresiste din universitatile si bisericile noastre au facut acela-si lucru. Ideea retragerii investitiilor a disparut cu desavârsire din agenda. Organizatii mcarthyste precum Campus Watch au contribuit la instaurarea unui regim de intimidare. Universitari care au ramas fermi pe pozitie, ca Joseph Massad de la Columbia University, au devenit tintele unor grupuri activiste vindicative ca David Project.

Un al doilea scop, mai putin aparent, a fost dorinta urgenta de a preveni orice scadere a numarului evreilor din Israel, fapt care ar fi putut sa-i ajute pe palestinieni în conditiile în care cele doua grupuri etnice se apropiau de paritate demografica în aria cunoscuta israelienilor sub numele de Marele Israel iar palestinienilor ca Palestina istorica.

Demografia a fost o obsesie de lunga durata a miscarii zioniste: în timpul razboiului din 1948, armata israeliana a terorizat si a expulzat cu forta aproximativ 80% dintre palestinienii care traiau în interiorul granitelor a ceea ce a devenit Israel, pentru a garanta statutul sau ca stat evreiesc.

Dar la începutul noului mileniu, ca urmare a ocupatiei Cisiordaniei si a Gazei în 1967, precum si a cresterii rapide a populatiei palestiniene opresate atât în interiorul teritoriilor ocupate cât si în Israel, demografia a reaparut ca prioritate în agenda politica a Israelului.

În timpul celei de-a doua Intifada, când palestinienii au raspuns împotriva masinii de razboi a Israelului cu un val de sinucideri cu bomba în autobuzele din majoritatea oraselor israeliene, guvernul lui Saron s-a temut ca evreii israelieni bogati ar putea începe sa priveasca America si Europa ca fiind un loc mai bun decât Ierusalimul sau Tel Avivul. Pericolul era ca batalia demografica sa fie pierduta si evreii israelieni sa imigreze.

Sugerând îndeosebi ca Europa a devenit un cuib al fundamentalismului islamic, se spera ca evreilor israelieni, multi dintre ei având mai mult decât un pasaport, le-ar putea fi teama sa plece. Un sondaj al Agentiei Evreiesti desfasurat în primele zile ale lui mai 2002 arata, de exemplu, ca 84% dintre israelieni cred ca antisemitismul a devenit din nou o amenintare serioasa îndreptata împotriva evreimii mondiale.

În acelasi timp, politicienii israelieni își concentrau atentia asupra celor doua tari europene cu cea mai mare populatie evreiasca, Marea Britanie si Franta, ambele cu un numar semnificativ de imigranti musulmani. Subliniau o presupusa crestere a antisemitismului în aceste doua tari sperând sa atraga populatiile evreiesti în Israel.

În Franta, de exemplu, unor atacuri antisemitice ciudate li s-a dat o acoperire mediatica imensa: de la un rabbi care fusese înjunghiat (de catre el însusi, dupa cum s-a dovedit ulterior) pâna la o tânara evreica atacata în tren de catre tâlhari antisemiti (cu exceptia faptului ca nu era evreica, asa cum a reiesit ulterior).

Saron a profitat de climatul de frica instaurat în iulie 2004 pentru a afirma ca Franta era în ghearele "celui mai salbatic antisemitism", chemându-i pe evreii francezi sa vina în Israel.

Al treilea scop, totusi, nu mai fusese niciodata formulat pâna atunci. El lega aparitia unui nou antisemitism de implantarea fundamentalismului islamic în Vest, implicând ca extremistii musulmani ar acapara gândirea vestica sub mantia unui control ideologic. Se potrivea bine cu atmosfera post 9/11.

În acest spirit, academicieni evrei americani ca David Goldhagen caracterizau antisemitismul ca fiind în continua “evolutie”. Într-un text numit “Globalizarea antisemitismului”, publicat în saptamânalul american evreisc Forward în mai 2003, Goldhagen argumenta ca Europa si-a exportat clasicul ei rasism antisemitic în lumea araba, care apoi a reinfestat Vestul.

“Apoi tarile arabe au re-exportat noua demonologie hibrida în Europa si, utilizând Natiunile Unite si alte institutii internationale, spre alte tari ale lumii. În Germania, Franta, Marea Britanie si aiurea, expresiile si agitatiile antisemite intensive din ziua de azi utilizeaza expresii atribuite cândva evreilor locali – acuzatia de semanare a dezordinii, cu dorinta de a-i subjuga pe altii – cu un nou continut îndreptat covârsitor împotriva evreilor din alte tari.”

Teoria contagiunii “libere” a urii împotriva evreilor, împrastiata de arabi si de simpatizantii lor prin intermediul internetului, a mass-mediei si a organizatiilor internationale, a gasit multi admiratori. Ziarista britanica neo-conservatoare Melanie Philips a sustinut peste tot, desi în mod ridicol, ca identitatea islamica transformase tara ei într-o capitala a terorii, “Londonistan”.

Scopil final al opozantilor “noului antisemitism” a fost un succes atât de important pentru ca putea fi pus în legatura cu alte idei asociate razboiului Americii împotriva terorii, ca de exemplu ciocnirea civilizatiilor. Daca era “noi” împotriva “lor”, atunci noul antisemitism postula înca de la început ca evreii erau de partea îngerilor. Vestului crestin îi revenea sa decida daca face pactul cu binele (iudaismul, Israel, civilizatia) sau raul (Islamul, Usama bin Laden, Londonistan).

Suntem departe de sfârșitul acestui drum înselator, atât pentru ca administratia americana este ruinata din cauza iniciativelor politice facând abstractie de razboiul ei împotriva terorii, si din cauza faptului ca locul Israelului în inima agendei neoconservatoare este pe moment asigurat.

Acest lucru a fost afirmat cu claritate saptamâna trecuta când Netanyahu, cel mai popular politician din Israel, a adaugat o noua tema dezastruoasa masinii de propaganda neoconservatoare care se pregateste sa se confunde cu Iranul în privinta ambitiiilor nucleare. Netanyahu a comparat Iranul si presedintele sau, Mahmud Ahmadinejad, cu Adolf Hitler.

“Hitler a pornit o campanie mondiala mai întâi, apoi a încercat sa obtina arme nucleare. Iranul încearca sa-si obtina armele nucleare mai întâi. Din aceasta perspectiva, este cu mult mai periculos”, a spus Netanyahu.

Implicatiile afirmatiilor lui Netanyahu erau transparente: Iranul cauta o alta Solutie Finala, aceasta tintind Israelul ca si toata evreimea mondiala. Momentul judecatii este aproape, dupa Tipi Livni, ministrul de externe al Israelului, care afirma împotriva tuturor dovezilor ca Iranul e doar la câteva luni de la posesia armelor nucleare.

“Terorismul international este un termen gresit”, adauga Netanyahu, “nu din cauza ca nu exista, ci din cauza ca problema este Islamul international militant. Aceasta este miscarea care duce la teroarea internationala, si aceasta este miscarea care pregateste teroarea finala, teroarea nucleara.”

Confruntat cu planurile malefice ale “fascistilor islamici”, ca cei din Iran, arsenalul nuclear al Israelului – si Holocaustul nuclear pe care Israelul

poate si pare pregatit sa-l dezlantuie – poate fi prezentat ca salvarea lumii civilizate.

Sursa: Counterpunch Weekend Edition, September 23 / 24, 2006

Cf. versiunea in limba engleza.posted by riliescu @ 12:08 PM

*

Buldozerele în actiune (de Dominique Vidal)

sîmbata, decembrie 16, 2006 posted by riliescu @ 10:36 PM

A treia zi de reportage în Orasul Sfânt, anexat în urma cuceririi sale din 1967. Philippe Rekacevich [cartograful mensualului Le Monde diplomatique] si cu mine am decis, în acea dimineata, sa-l interviewam pe Meir Margalit. Functionar al orasului timp de douazeci si patru de ani, apoi consilier municipal al partidului de stînga Meret timp de cinci ani, acest evreu venit din Argentina în 1972 coordoneaza acum Comitetul Israelian Împotriva Demolarii Caselor (ICAHN).

În Ierusalimul de Est, autoritatile israeliene – care se considera “la ele acasa”, desi nu sunt, în ochii dreptului international, decât o “putere de ocupatie” supusa strictelor obligatii ce revin în urma celei de-a patra Conventii de la Geneva – nu se multumesc sa instaleze colonii evreiesti în jurul orasului vechi, ca si în interiorul ei. Ele distrug locuintele, magazinele si atelierile palestiniene, construite “fara permis”, explica municipalitatea. Ceea ce ea uita sa precizeze, este ca si-a arogat “dreptul”, perfect ilegal, de a nu acorda autorizatii decât cu picatura si contra greutatii lor în aur – numai dosarul de cerere costa aproape la fel de scump ca si viitoarea constructie. Ultimele statistici indica 152 de demolari în 2004 si 94 în 2005. O falsa diminuare: calculat în metri patrati, bilantul s-a agravat, crescând în doar un an de la 9000 la 12000.

În plina explicatie, militantul pacifist este întrerupt de soneria celularului sau. Chemare la actiune: un prieten din Betsalem, organizatia israeliana de aparare a drepturilor omului, anunta ca o casa este în curs de demolare la Al-Tur, unul din cartierele arabe ale orasului. În timpul în care taxiul îsi gaseste loc de parcare, este deja prea târziu. Gadir Hajjam Ghneim si familia lui îsi contempla, neputinciosi, casa pe jumatate distrusa. În fata ruinelor se îngramadesc dulapuri, cratite, jucarii haine – tot ceea ce au putut salva – buldozerul nelasându-le nici macar timpul sa-si recupereze mobilele din dormitor, nici cele din bucatarie.

De-abia daca avem timp sa schimbam câteva cuvinte cu victimele si sa facem câteva fotografii ale dezastrului (reproduse mai jos), caci Kareem, din organizatia Betsalem, afla ca demolatorii îsi continua munca la Ras Al-Amud, alt cartier arab situat în interiorul frontierelor municipale largite ale Ierusalimului de Est. O jumatate de ora mai târziu suntem acolo, condusi de localnici, apoi de zgomotul masinilor municipalitatii.

Strada este închisa, zeci de masini ale politiei si ale armatei, foarte multi oameni înarmati. Chiar si minibuserile care-i aduc pe copii de la scoala vor trebui sa faca un ocol semnificativ. Oricine încearca sa discute este rezeptat cu brutalitate, bogatul vocabular al fortelor de ordine coloniale merge de la “Cara-te!” la “Mars!”, fara sa uitam “Valea!”. Doar legitimitatile noastre de acreditare ca jurnalisti straini ne vor permite sa ne apropiem. Dar vecinii îi vor invita pe militanii de la ICAHN si de la Betsalem sa se catere pe o terasa, de unde au imaginea completa asupra cladirii din beton supusa loviturilor de

berbece ale buldozerului.

De data asta nu este vorba de o locuinta, ci de un atelier de mobila de lux, aparținând familiei Amer. În fata, la câteva sute de metri, la înaltimea unei coline destinate colonizării, zidul separa Ras Al-Amud de Abu Dis. În spatele monstruosului sarpe de beton poate fi ghicit acoperisul sediului gol al Parlamentului palestinian. Aici, ca peste tot la Ierusalim, "bariera de securitate" îi separa nu pe palestinieni de israelieni, ci pe palestinienii tolerați în Ierusalim de palestinienii expulzați, fara macar sa se fi deplasat undeva!

Cel mai rau este ca, în ambele cazuri, distrugerile acestei dimineti se dovedesc ilegale, chiar si în ochii legii israeliene. Într-adevar, justitia acordase un ragaz proprietarilor în cauza si "înghetase" ordinul de distrugere. Dar inspectorului municipal nu i-a pasat. În primul caz, a cerut sa vada actul original si, în asteptare, a dat unda verde demolării, pe care n-a întrerupt-o decât atunci când i-a fost adusa decizia juridica. Când priveste al doilea caz, a procedat ca si cum ar fi ignorat orice ragaz, si n-a oprit jaful decât când a fost somat printr-un telefon direct al primariei.

De data asta prietenii nostri din ICAHD n-au putut, ca cel mai adesea, sa-i opreasca pe demolatori. "Dar îi vom aduce în fata justitiei, cea israeliana si cea internationala", spune, într-un acces de mânie rece, Meir Margalit. Fiind vorba despre teritorii anexate, distrugerea de case, ca si cea de spatii destinate artizanatului sau industriei constituie, într-adevar, o "crima de razboi".

Simpla coincidenta? La mii de kilometri de aceste locuri, *la New York, pe 1 decembrie [2006], Adunarea Generala a Natiunilor Unite adopta, ca în fiecare an, o rezolutie care reafirma ca "orice actiune condusa de Israel pentru a-si impune legile, jurisdicia si administratia asupra Orasului Sfânt este ilegala si în consecinta nula si neavenita, neavând nici cea mai mica validitate"*. Singurele tari care au votat împotriva sunt: Israelul, Insulele Marshall, Micronezia, Nauru, Palau si Statele Unite.

Aici, faptul împlinit. Acolo, discursuri de rutina.

Luni 18 decembrie 2006

Prin *Ziua* Teșu Solomovici ne informează:

Jimmy Carter acuzat de antisemitism

Jimmy Carter, fostul presedinte al Statelor Unite, si unul dintre arhitectii pacii dintre Israel si Egipt, a publicat o noua carte in care condamna ocupatia israeliana a teritoriilor palestiniene si sustine: "Statele Unite platesc un pret greu pentru sprijinul acordat Statului Israel". Au aparut si comentarii in care fostul presedinte american, detinatorul Premiului Nobel pentru Pace, este catalogat drept "antisemit". Într-un interviu senzational Carter da explicatii.

Romanul de dragoste, tesut vreme de trei decenii, între presedintele american si lumea evreiasca, s-a erodat brusc, dupa aparitia noii sale carti, "Palestina. Pace, nu Apartheid". Imediat dupa ce s-a instalat la Casa Alba, la 2 noiembrie 1976, senatorul democrat Jimmy Carter, si-a manifestat simpatia fata de Israel si a sustinut-o in permanenta si cu generozitate, politic si

financiar. După încheierea mandatului prezidențial, Jimmy Carter și-a dedicat toate forțele rezolvării conflictului israeliano-arab din Orientul Mijlociu, progresului democrației în lume și, în special, încetării ocupației israeliene în teritoriile palestinienilor, activitate care i-a adus Premiul Nobel pentru Pace. Acum, la 82 de ani, Jimmy Carter este una dintre personalitățile cunoscute intens de mass-media americane și internaționale, o voce ascultată și prețuită nu numai de americani.

"Palestina. Pace, nu apartheid"

Noua carte intitulată "Palestina. Pace, nu apartheid" a președintelui american circula prin lume și starneste controverse. Carter relatează întâmplări senzationale și nestiute din numeroasele sale vizite în Orientul Mijlociu, convorbiri avute cu liderii zonei, în special cu președintele Yasser Arafat și premierul israelian asasinat Itzhac Rabin, și-și exprimă opiniile în stilul său liber, caustic, fără să se auto-cenzureze. "Israel aplică o politică de apartheid, conform căreia deși două popoare trăiesc pe același teritoriu, totuși ele sunt despartite categoric unul de celălalt, iar Israel stăpânește terenul prin încălcarea violenței a drepturilor poporului palestinian", scrie președintele Jimmy Carter. Și adaugă: "Israel este obstacolul principal care împiedică realizarea păcii în Țara Sfântă". E explicabil de ce în Israel și în cercurile evreiești din Statele Unite și din alte colțuri din lume, noua carte a președintelui american nu a fost bine primită. Politicienii Partidului Democrat se tem că după apariția cărții fruntasului democrat Jimmy Carter, ei nu se vor mai bucura de susținerea tradițională în viitoarele alegeri a celor aproape 6,5 milioane de evrei traitori în Statele Unite. *Cativa congressmani democrați i-au cerut lui Jimmy Carter să schimbe titlul cărții.*(subl. mea, P. G.)

Jimmy Carter își menține criticile

"Cartea nu e despre Israel", i-a explicat fostul președinte american lui Tzah Yoked, corespondentul cotidianului ebraic "Maariv" la New York. Nu am avut intenția să analizez politici interne ale Israelului, un stat democrat care acordă drepturi egale tuturor cetățenilor, inclusiv cetățenilor arabi."

"Atunci de ce vorbiți în carte despre apartheid?" l-a întrebat ziaristul israelian. Nu puteți, domnule președinte, să folosiți expresia "apartheid" când descrieți comportamentul israelienilor față de palestinienii și concomitent să spuneți că nu criticați statul Israel".

"Cartea se referă la palestinienii, i-a răspuns Carter. Și descrie evenimente petrecute în teritoriile ocupate de Israel, *despre spolierea de pamanturi palestinienilor de către coloniștii evrei, expulzarea palestinienilor din casele lor, construirea de drumuri pe care nu au voie să circule decât coloniștii evrei, și construirea zidului de beton pe pamanturi palestinienilor... O încălcare a drepturilor populației palestinienilor care este mai gravă decât situația care era pe vremea apartheidului din Africa de Sud.*"(subl. mea, P.G.) Tesu SOLOMOVICI

Mărti 19 decembrie 2006

Ieri: mare tâmbălău-mare la Cotroceni. Eu am pierdut trenul interesului față de un astfel de 'veniment epocal. Și avionul. Va fi fost ceață în Balcani - sau doar la București?

Oricum, Ziua de azi:

Cu Walesa, dar fara Goma Miruna MUNTEANU

Dupa sapte luni de cercetari si 100.000 de euro cheltuiti, o comisie controversata a produs un document controversat. Pe baza acestuia, presedintele Romaniei a condamnat, ieri, in mod oficial, comunismul romanesc.

A adus raportul Tismaneanu revelatii majore cu privire la epoca pe care a studiat-o? Nu. Se va schimba ceva de acum incolo? Nici pomeneala. Atunci la ce folosesc toate acestea?

Vladimir Tismaneanu sustine ca "raportul este un antidot impotriva tendintelor negationiste si revizioniste care fie contesta, fie relativizeaza catastrofa comunista". Aiurea. Putinii nostalgici de astazi nu pot fi convinsi cu o bucata de hartie tiparita. Si nici un discurs prezidential nu-l va face pe generalul Plesita sa roseasca de rusine si sa-si regrete ispravile din tinerele. Insa, pentru majoritatea coplesitoare a romanilor, comunismul a fost deja condamnat - de istorie, in 1989. Ca a fost un regim criminal nu trebuie sa aflam din carti, am simtit-o pe pielea noastra.

Atunci, a fost inutil demersul presedintelui Basescu? Nu si pentru el. Prezentarea "raportului Tismaneanu" in fata Camerelor reunite ale Parlamentului a reprezentat un simplu exercitiu de imagine. O ingenioasa lovitura publicitara, planificata din vreme. Se apropie Sarbatorile si, inevitabil, romanii se vor interesa mai mult de porcariile din camara, decat de cele de pe scena politica. Presedintele a vrut sa le mai ofere, inainte de finalul anului, un spectacol grandios - cu el in rolul principal. Sa aiba electoratul ce sa comenteze la o sarma si o cana de vin fiert, pana la "Revelionul integrarii". Sa-l tina minte in chip de erou anticomunist, brat la brat si pe picior de egalitate cu figuri legendare ca Vaclav Havel si Lech Walesa.

Si Paul Goma a fost invitat sa participe la ceremonia de ieri. Iata ce i-a scris presedintele, in urma cu cateva zile: "Sunt convins ca prezenta dumneavoastra la sedinta reunita a Camerelor va fi semnul solidaritatii cu decizia politica de a asuma la cel mai inalt nivel responsabilitatea morala, intelectuala si sociala de a condamna trecutul comunist, reprezentand totodata un omagiu adus celor care au luptat, in tara sau in exil, pentru adevar si libertate".

Goma nu a cazut, insa, in capcana de a legitima o farsa publicitara. Spre deosebire de musafirii din strainatate, el a inteles perfect ipocrizia demersului. Cum si-ar mai putea face iluzii, cand continua sa fie "refugiat politic" in Franta, la 17 ani de la rasturnarea regimului Ceausescu? In acest context, un pasaj din scrisoarea lui Basescu pare de-a dreptul cinic: "Declaratia pe care o voi sustine in calitate de presedinte reprezinta incheierea unei etape din istoria recenta a Romaniei, fiind totodata rezultatul dezbaterilor interne ale societatii si raspunsul pe care statul roman il ofera apelului adresat de cetatenii sai in pragul integrarii europene". Dar de apelul pentru repunerea in drepturi a celui mai important disident roman ce s-a ales? De ce aceste solicitari (pe cat de legitime, pe atat de concrete) continua sa primeasca doar raspunsuri evazive si contradictorii? De ce autoritatile de la Bucuresti dau din colt in colt si se spala pe maini cand vine vorba de Paul Goma? E penibil sa infierezi sistemul, daca nu esti dispus sa-i repari nedreptatile. Macar pe cele, atat de putine, care mai pot fi indreptate astazi. O condamnare formala nu costa (aproape) nimic. Asumarea trecutului inseamna, insa, cu totul altceva.

Un alt text:

Refuzul lui Goma

Scriitorul Paul Goma a decis sa refuze invitatia ce i-a fost adresata de presedintele Traian Basescu de a participa la sedinta Camerelor reunite ale Parlamentului, in care seful statului a prezentat concluziile Raportului elaborat de Comisia prezidentiala pentru analiza dictaturii comuniste.

Motivul refuzului lui Goma se regaseste in ultima scrisoare pe care i-a trimis-o lui Traian Basescu, in noiembrie: reacordarea cetateniei romane si repunerea sa in drepturile cetatenesti. Un Apel pentru repunerea in drepturile de cetatean roman a lui Paul Goma, sustinut de 500 de semnaturi, a fost trimis autoritatilor de la Bucuresti, ramas pana in prezent fara un raspuns cert care sa duca la rezolvarea situatiei semnalate. De altfel, Paul Goma a declinat oferta de a face parte din Comisia prezidentiala pentru analiza dictaturii comuniste din Romania, desi initial acceptase propunerea facuta in acest sens, din acelasi motiv. La randul sau, presedintele Comisiei, politologul Vladimir Icorespund standardelor procedurale dupa care vreau sa lucreze Comisia", mai spunea Tismaneanu. El a primit la acel moment replica scriitorului exilat. Publicam in facsimil textul scrisorii trimise de presedintele Traian Basescu scriitorului Paul Goma. (A.H.)

Miercuri 20 decembrie 2006

Nu doar pentru că sunt prins până peste cap cu ale mele (personale, ar zice poetul român Dinescu Mircea), dar... nu mă interesează valurile făcute de "Raportul Tismăneanu". L-am citit - în întregime - ieri și am știut că nu voi rezista la o a doua lectură, fie ea și fragmentară. Fiindcă este atât de vicios-fals, încât nu mai am replică. Apoi, fie vorba între noi: ce am făcut din aprilie, de când s-a constituit Comisia aceea: aflându-i Programul, l-am combătut din toate puterile, din toate resursele bibliografice, din toate viscerele.

Iar acum, la "dezvăluirea" lui, nu pot nici măcar să mă arăt mulțumit că... spusesem-eu!

Fiindcă "Istoria României" fabricată de Tismăneanu este fiica naturală a "Istoriei R.P.R." confecționată de Roller - și pe asta am mai spus-o și nu mă jenez să o repet, aici, în intimitatea jurnalului meu internetizat.

Probabil-sigur voi reveni mai încolo, cu repetitii, desigur.

Joi 21 decembrie 2006

Blestemînd noaptea-aniversară a lui Stalin, să ne bucurăm că de azi începe ziua să se mărească.

Am terminat ieri de calibrat Jurnal 2004 (385 pagini). Tot ieri m-am apucat de Jurnal 2005 (838)? Spor la treabă!

Vineri 22 decembrie 2006

Am trecut pe cealălalt versant al muntelui.

Sâmbătă 23 decembrie 2006

Sunt aici, dincoace!

Ca semn că am făcut-o și pe asta, ne-am înfruptat toți trei membrii familiei din prima pătlăgică crescută în grădina noastră balconestră, bellevilliotă. Asta - cea mai mare - căzuse în timpul unei furtuni. Am cules-o, am pus-o în bucătărie pe o poliță. S-a înroșit - în vreo zece zile... De copt, da, era copticică, biata de ea. Oricum, avea gust de pătlăgică roșie, nu de plastic autentic.

Duminică 24 decembrie 2006.

Ajunul Crăciunului.

Observ, mai cu seamă în urările-felicitările primite - prin poștă, prin e-mail) că dragii noștri români - altfel creștini-foc, pe deasupra deasuprelor ortodocși - folosesc alegru (și puturos, este necesar să spun): “*Sărbătorile de iarnă*”.

Nimic incorect, dar totul profund strâmb: “Vă urăm, cu prilejului *sărbătorilor de iarnă...*”. Ba chiar doi expeditori, unul din Canada, celălalt din USA formulau urarea astfel:

“Vă urăm, cu prilejul *Sfintelor Sărbători de Iarnă...*”

Și, atenție: niciun basarabean-bucovinean, fie “din afara granițelor României” (în R. Moldova, în Ucraina, în Rusia, la mama dracului) nu a folosit “*Sărbătorile de iarnă*”, cu toții au scris clar: “*Crăciunul*” și “*Anul Nou*”, unii adăugându-l și pe “*Sfântul Vasile*”.

Ce semnificație să aibă acest tic-mental? Dar bineînțeles, că, vorba mătușilor lor, acești oameni fuseseră “spălați pe la creiere”. Și nimeni nu-i re-spălase (sau de-spălase), așa au rămas, pe vecie.

Chiar dacă exemplele sunt insuficiente pentru a trage o concluzie, uite, eu o trag, din cele câteva:

Anticomunismul la român acesta este: în *declarații*, în afirmații rapide (făcute cu gândul în altă parte), nu în *fapte*. Când spun *faptă* nu mă gândesc neapărat la o faptă-de-arme: pui mâna pe o pușcă și tragi în bolșevic! Ci în *fapta-de-gând* - există și așa ceva, dovadă că basarabeni, chiar striviți de ocupantul rus, negați în ființa lor națională (care, orice-ar crede N. Manolescu, începe cu *alfabetul*, cu *limba*), ajunși să vorbească o “light rumanian”, gândesc totuși, în românește, la România, nu ca Ungureanu, cel care gândește atunci când stăpânii lui americanii, israelienii îi ordonă) în ne-românește. Cele trei-patru-cinci milioane de români căzuți sub ruși, chiar dacă s-au lăsat contaminați de accentul, ba chiar de topica rusească, au gândit tot timpul că sunt români, că limba lor este româna, că locul lor este în România.

Își mai aduce aminte cineva de cuvintele mele scrise în februarie 1977 în Scrisoarea adresată lui Kohout, anume că ei, cehii; ei, polone-

zii; ei, ungurii sunt ocupați de ruși, însă, vai, nouă, românilor, am ajuns să fim ocupați de români? Câți dintre voi, maturi în acel moment, auzind citită la Europa liberă scrisoarea, nu l-ați blestemat pe autor, nu l-ați condamnat pentru “trădare de patrie” - dar cum afirma el că “România este ocupată de români”? Până în momentul de față nu am știre de niciun român care, acum, după treizeci de ani, să recunoască public că se înșelase, el, atunci când mă condamnase și, vai, eu avusesem dreptate: încă de atunci România, căpătase un alt ocupant în locul rusului: românul însuși - într-atât am uitat Miorița, mitul uciderii de frate?;

Își mai aduce cineva aminte de cuvintele mele - și ele scrise în legătură cu **Patimile după Pitești**, anume că reeducarea violentă - 1949-1952 - nu dăduse rezultatele scontate : omul-nou, ci doar victime și martiri, însă “reeducarea dulce”, de după 1964, anul golirii închisorilor cuprinsese întreaga țară, aceea risca să producă fructele otrăvite ale acțiunii de descreierare? Și atunci am avut parte numai de contestații, de insulte, de acuzații (dar cum îndrăzneam eu să vorbesc așa despre sfântul popor român: că se lasă dus la abator fără să protesteze?, am uitat de bravii partizani din munți...?). Și iată, nici acum, după 17 ani de la “revoluție” - când s-a constatat incapacitatea românilor declarați în opoziție de a se opune; de a propune contrariul a ceea ce impuseseră sovieticii și slugile lor, “ocupanții români ai României” - nu am auzit o singură voce de român normal recunoscând că se înșelaseră ei - că eu avusesem dreptate.

Mi-ar fi dat - pentru a câta oară? - prilejul de a spune:

«Imi pare rău, nespuse de rău că s-a adeverit ceea ce spuneam, atunci...»

Revin, ca să spun:

Basarabeni, ca români au toate defectele românului (să le mai înșir?).

Însă basarabeanul, spre deosebire de ne-basarabean, are o calitate necunoscută la “frații lor din dreapta Prutului”; se gândește tot timpul la România.

Luni 25 decembrie 2006

Primiți colindători?

Primim, dar trebuia să veniți ieri, în Ajun.

Ieri? De ce, Ajun? De ce trebuia?

(rezumat al stării românului de Crăciun 2006)

Ce generozitate din partea Israelului! Ce cadou - de Crăciun pentru Palestinieni!

Ieri Mahmud Abbas l-a vizitat pe Olmert. Masa era decorată cu drapelele... Israelului și ale Palestinei. Olmert, cu gura de la ceafă la ceafă, ai fi zis că a găsit o comoară. Îi strângea mâna palestinianului, schița chiar un gest de îmbrățișare, Abbas rămânea de lemn și nici nu zâmbea... Iar Olmert părea a nu pricepe de ce oaspetele e atât de...

sobru. Era și tovărășica Țvi pe-acolo - dacă-i cu externele, dânsa.

În fine, discursul lui Olmert. Veselos, ai fi jurat că el câștigase războiul din Liban- a anunțat marea veste:

Israelul dăruiește Palestinei 100 000 000 euro (dolari?) - dar să nu care cumva să ajungă vreun sfaț Hamasului!

Mahmud o mormăit ceva, traducătorul nu a tradus - și s-a încheiat nunta cu dar...

Eu știam ce-i cu banii aceia - dar se uită cineva în gura mea de antisemit notoriu? Știa și Charles Enderlin, jurnalistul francez pentru Antenne 2, un alt... antisemit (evreu, ăsta, nu ca mine, doar asimilat). Și zice - ceea ce toată lumea știa, dar toată lumea tăcea (o să văz ce spune ziarul lui SRS mâine când reapare):

Cele 100 000 000 “dăruite” de pașă, ce darnic ești! reprezintă doar o parte din banii palestinienilor, din sudoarea lor, reținuți (așa a spune Enderlin, eu aș fi spus ușor altfel: *furați!*) de Israel, ca pedeapsă că aleseseră un guvern Hammas.

Nu e un “dar” pe care să-l mai cauți de dinți - ceea ce a făcut Abbas, cu fălcile strânse.

Noutăți plăcute inemii mele de fost trompetist pe la balurile sătești din ținutul Făgărașului (dar nu și din al Amlașului):

Trompeta de buzunar: Stomvi, o tânără marcă spaniolă i-a propus în urmă cu câțiva ani celebrului trompetist francez Maurice André să colaboreze-supervizeze elaborarea-construirea unui astfel de instrument. Rezultatul: din fotografie arată ca un cornet mai bogat în tubulatură: lungimea lui este exact cea a unei trompete obișnuite în si bemol - dar sonoritatea... Să avem încredere în cei care spun că este “ușor altfel”;

O altă noutate - veche (din 1980, datorită lui Brian Wittman), însă eu o aflu abia acum: *xafoonul*. Inspirat din flautul drept (“cu cioc”), dar cu o gaură suplimentară. Este lucrat în bambus, iar ciocul, nedemontabil, primește o ancie de saxofon tenor. Sonoritatea lui se apropie de a saxofonului, însă nu se îndepărtează prea mult de a clarinetului.

De ascultat.

Ce văd eu, cu mâna strașină la ochi, privind încolo, spre soare-răsare, unde se află România-țara-mea?

Ceea ce este normal pentru o Românie-ne-țara-mea:

Cum doamna-secretară-de-la-ambasadă - încolo, binișor după Anul Nou, când se sting efectele cârnaților de porc, sarmalelor cu șampanie, dreasă cu țuică bătrână de Văleni - îmi telefonează și cu glasul-i drăgălaș îmi anunță Marea Veste: s-a rezolvat problema! Totul e numai cânt și voie bună. Mai rămâne o-mică-formalitate: să fac o cerere, una mică dă tot...

Eu, băiat bine crescut - și obosit de moarte (e de mirare? *Ei* sunt milioane de români adevărați, *eu* singurul român neadevărat!) tac. Și zic, lehamitit: «Bine, doamnă, bine...» - ce altceva să zic?

Valerian Stan îmi trimite un articol din *Dilema veche* (5 mai 2006) pescuit pe internet:

Petru VODĂ Divanul Dilemei Vechi

Stimate domnule Mircea Vasilescu,

Divanul Dilemei vechi din nr. 110/2006, avîndu-l în dialog pe dl Ion Vianu, oferă dnei Simona Sora prilejul întrebării referitoare la Paul Goma. Ce se întîmplă cu Paul Goma, care n-a fost înțeles atunci, probabil nu este nici acum înțeles. La care dl Vianu îl caracterizează ca un Neinsager, care îi induce un dubiu asupra negației lui de atunci.

Cred că atunci cînd vorbim de Paul Goma se impune mai multă autoanaliză și discernămînt.

Paul Goma în Sabina citează pe un scriitor (de care Francisc Păcuraru scria că pentru talentul lui a considerat că România este prea mică): "Noi, Românii... Nu credem cu tărie în ceva fie și rău, dar să credem. Nu avem credință, ci doar interese, multe și întristător de mărunte. De unde concluzia că nu suntem un popor, abia o populație...".

Argumentație susținută de dl Livius Ciocârlie - Orizont, nr. 10/2005 - "Dacă proiectăm România ceaușistă pe un alt fundal, acela al Ungariei, Cehoslovaciei, Poloniei, al samizdatului, atunci mi se pare incontestabil că, luați în ansamblu, noi n-am făcut ce ar fi trebuit." Iar, Victor Neumann - Orizont, nr. 1/2006 - "Spre deosebire de Praga, Budapesta și Varșovia, Timișoara nu dezvoltase un proiect politic articulat și util răsturnării regimului dictatorial comunist". "Relativ insensibili față de suferințele semenilor, formatorii aveau privilegiul din partea regimului: salarii decente, case sau apartamente gratuite de la stat, burse, vacanțe în străinătate, asistență medicală de calitate și pensii bune." Și asta explică afirmația dlui Livius Ciocârlie: "Salvarea culturii mi-a părut mai curînd ca un contract social între Partid și oamenii de cultură, decît un mod de a rezista".

Paul Goma n-a înțeles acest compromis și toată viața îi este marcată de starea noastră de "populație" din care a încercat să iasă, dar românii, în bună tradiție de Neinsageri, cu puținele excepții știute, merg cu șefii. Dna Doina Cornea mărturisește - Cotidianul, 23 dec. 2005 - că disidența sa a început după ce a citit în 1982 Camera de alături a lui Paul Goma. Pentru dînsa a fost un exemplu. În timp ce alții au avut dubii. Dl Matei Călinescu în Un fel de jurnal - 1973-1981 - Orizont, nr. 1/2006 - notează:

"5 ian. 1978, Breban crede că disidența lui Goma e un calcul, o simplă tactică pentru obținerea unor avantaje materiale.

27 oct. 1978, în conferință, la East European Institut bunăoară, Paul Goma vorbește acuzator despre «complicitatea» Occidentului cu guvernele comuniste, iar pe Jimmy Carter îl face co-responsabil împreună cu Ceaușescu, pentru încălcarea drepturilor omului în România. (Aceleași lucruri le-a spus și la Washington, în fața Comitetului senatorial Helsinki, cum rezultă din articolul din Washington Post, 13 oct. 1978).

Îmi pun problema: dacă aș fi fost în România în 1977, aș fi aderat (fie și numai în plan intelectual) la mișcarea Goma?" Asta după ce știam că în Consiliul Uniunii Scriitorilor, din 13-14 aprilie 1977, din care făceau parte și N. Manolescu, Ana Blandiana, M. Sorescu,..., Paul Goma fusese exclus, ca "Dușman al poporului".

Dl Andrei Pippidi în "Cenușă și diamante" - Idei în dialog nr. 3/2006 -

recenzînd cartea lui Tony Judt, *Post war*, afirmă: "Europa centrală și de est, convulsată de samizdat și de disidență, revine în centrul cărții de-a lungul anilor '80 care au pregătit sfârșitul ordinii vechi. Numele lui Soljenițin și Saharov, ale lui Havel și Kundera, ale lui Michnik și Goma au intrat în istorie, asociate definitiv cu coliziunea dintre două lumi". "Istoria secolului XX se construiește treptat din straturi succesive de resentimente și amintiri ale unor suferințe de neiertat".

Asta îl determină pe Paul Goma să afirme, în interviul cu Andrei Bădin din *Adevărul*, 28 dec. 2005, la reacțiile privind articolul din *Viața Românească*: "Față de obrăznicile, acuzațiile, calomniile, actele de xenofobie (antiromânismul), de rasism ("numai evrei au suferit, numai ei au dreptul să vorbească despre Holocaust"), nu mai acceptăm dictatul, cu capul plecat, cu gura închisă. Și noi, ne-evreii, am suferit, și noi avem dreptul să ne apărăm suferința și onoarea de victime".

La Săptămîna Roșie a lui Paul Goma - Editura *Vremea XXI*, 2004 - adaug masacrele de la Ip și Trăznea, din 1940, ale populației românești, de la copii la bătrîni, la condamnările pentru vina de a fi român cu stație terminus la Dachau (Ana Mânzu, Gavril Rupea - Crișana, 1 martie 2006).

Al. Cistelean (1991): "Paul Goma ar fi trebuit să fie primul invitat de onoare al României postrevoluționare. Cu toții, politicieni, scriitori sau oameni de rînd - îi datorăm această recunoaștere simbolică tardivă a ceea ce a făcut el împotriva comunismului și pentru noi".

Dar n-a putut să fie așa pentru că, în primul rînd scriitorii, nu vroiau să se privească în oglindă știindu-se compromiși. Astfel, în 1990 s-au repezit la Paris la o întîlnire pentru care au cerut imperios ca Paul Goma să nu participe, conform mărturiei dlui Paul Barbăneagră.

Cum putea să se întîlnească N. Manolescu cu Goma pe care urma în 1998 să-l stigmatizeze prin editorialul din *România literară* "Adio, Dle Goma", în care era făcut un gîndac ce trebuie scos pe fîraș?

De asemenea, dna Ana Coman Blandiana care afirmă că "solidaritatea nu era posibilă în timpul dictaturii". În virtutea acestei afirmații este o scrisoare deschisă către Vladimir Tismăneanu - "Condamnată la împotrivire" - "22" - nr. 738/2004 - în care se dezice de dedicațiile date pe cărți tovarășului Ion Iliescu. Și de domnul Ion Iliescu, contrazicînd sprijinul oferit de acesta în publicarea cărții la Editura Minerva, în vara anului 1989. Dar de sprijinul tovarășului Gogu Rădulescu, a cărui prietenie a cultivat-o, nu amintește nimic. Nu o avantajează.

Domnul Mircea Platon, *Idei în dialog* nr. 3/2006, afirmă: "Centrul dezbaterii istorice e să recunoști că e o uriașă diferență între a publica o carte și a muri cu capul izbit de calorifer".

Pentru solidarizarea cu revolta din Ungaria din 1956, statul ungar l-a decorat pe Paul Goma. Democrată publicație "22" a găsit de cuviință să-l denigreze cu acest prilej pe Paul Goma, publicînd calomniile anonimei Bianca Balotă.

În lista lui Secu al Academiei Cațavencu domnul Stejărel Olaru are o concluzie: "O fi fost și Securitatea bună la ceva - să-i dea dreptate peste timp lui Paul Goma, arătînd cît de servili, găunoși și cruzi au fost profitorii și slugile care s-au ridicat să apere un întreg regim împotriva unui singur om".

Vă rog să adunați toți banii pe care-i iau o singură lună, ca pensii, acum, toți aceștia și existența precară a lui Paul Goma, pe seama căruia au mîncat o

pâine. Poate așa înțelegeți valoarea unui om care zice "nu" tuturor celor care fac pe rezistenții și chiar pe disidenții nedescoperiți, acei care au colaborat sau au stat aplecați, uneori în genunchi, în timp ce el a stat în picioare, demn, apărîndu-le drepturile încălcate.

În fața vrafurilor de hîrtie ce constituie dosarele de urmărire informativă Goma spune: "Nu vreau să refac o poveste care mi-a făcut rău și continuă să-mi facă și astăzi". "Cine mă crede - m-a crezut și fără aceste hîrtii, cine nu - pe nu rămîne."

Mă întreb dacă și dumneavoastră ați rămas pe "nu".

O surpriză acest articol. Recunosc aici "teme" mai vechi, atât la I. Vianu, cât și la M. Călinescu, însă cu totul *altfel* expuse decât în *Observatorul cultural*, la întrebările lui O. Simonca.

Cu prilejul Crăciunului, o dezbatere pe canalul 5 despre "povesti". Prilej de a afla că dacă acum cinci ani existau doar vreo cinci 'povestași' în Franța, acum sunt în jur de 400. Discuții pertinente despre nevoia omului de a trăi "nu doar cu pâine pământească", ci și cu vis.

Într-adevăr. Legat(ă) de asta: starea prozei românești din ultimii 30 ani. Nu le-ar strica romancierilor noștri să învețe a povesti o întâmplare, nu doar de a bate într-un castron albușul unui ou, pentru a-l umfla cu aer de cuvinte-cuvinte-cuvinte până la dimensiunile unui montgolfer (în trei volume). Să ia exemplu de la ruși, de la polonezi - nu de la nemți (de ambe părți ale Zidului), unde singurul vechi meseriaș în viață rămâne Grass. Probabil va fi nevoie de o altă generație, în sensul strict (și prozaic) al cuvântului. Aceștia ar putea lua exemplu de la "bătrâni" ignorați, când nu de-a dreptul batjocoriți ca Dumitru Ungureanu, Radu Aldulescu, Magda Ursache. Aceștia (și vor mai fi încă) sunt de admirat că nu s-au lăsat duși de valul-zilei.

Marti, 26 decembrie 2006

Valerian Stan mi-a trimis Stenograma din 30 martie 1970. Credeam că voi extrage un pasaj, un fragment care mă privește doar pe mine, însă citind-o, am înțeles că ar fi păcat să nu trec aici un document, nu doar politic. Nu am știre de publicarea acestei stenograme și cum nu am de gând să fac cercetări, o bag aici, în traista săracului de mine. Voi sublinia pasajele privitoare la mine:

S T E N O G R A M A

Ședinței Comitetului Politic Executiv al Comitetului Central al Partidului
Comunist Român
- 30 martie 1977 -

Au participat tovarasii: Nicolae Ceausescu, Emil Bobu, Cornel Burtica, Elena Ceausescu, Gheorghe Cioara, Lina Ciobanu, Ion Dinca, Emil Draganescu, Ion Ionita, Petre Lupu, Manea Manescu, Paul Niculescu, Gheorghe Oprea, Gheorghe Pana, Ion Patan, Dumitru Popescu, Gheorghe

Radulescu, Leonte Rautu, Iosif Uglar, Ilie Verdet, Andrei Stefan, Iosif Banc, Ion Coman, Teodor Coman, Mihai Dalea, Miu Dobrescu, Ludovic Fazekas, Mihai Gere, Vasile Patilinet, Ioan Ursu.

Tov. Nicolae Ceausescu: Sa stiti ca daca demolam tot Bucurestiul, va fi frumos. Am fost aici vis-a-vis unde este blocul acesta, cu sportul. Acesta trebuie mutat la 23 August. Ce fel de sport este acesta? Toti trebuie mutati rapid de acolo. Nu se poate una ca asta.

Tov. Elena Ceausescu: Este mare cladirea, este imensa.

Tov. Nicolae Ceausescu: Este a constructie destul de buna. Pina una alta sa stea pe teren, la cluburile muncitoresti in judete. Sa stea la cluburi, pe teren. Nu avem nevoie de functionari; toata activitatea sa se desfasoare acolo. Federatia, antrenorii sa stea pe stadion. Tinem sa avem functionari la federatie.

Sa vedem de ce am convocat sedinta. In legatura cu unele probleme privind activitatea magarului acesta de Goma, care continua sa ia legatura prin telefon, si acum, la Europa Libera, s-a publicat o lista cu aproape 180 de oameni care au semnat-o.

Tot felul de oameni sint. Nici unul nu este cunoscut; este si asta adevarat. Aici este, inclusiv un antrenor Horvath Constantin. Nu-l cunoasteti. Asta inseamna ca organele noastre de securitate nu si-au facut datoria in nici un fel, desi ne-au spus ca ei urmaresc si stiu fiecare miscare a lui Goma. Am aflat ca alaltaieri seara a fost la Ambasada americana si intretine legatura cu ambasadorul.

De altfel, ieri, tovarasii au arestat un istoric, pe Vlad Georgescu, de la Institutul acesta de istorie.

Tov. Cornel Burtica: Institutul de studii sud-est europene.

Tov. Nicolae Ceausescu: Tot institut de istorie este, si, care intretine legaturi de spionaj cu americanii si direct cu ambasadorul american. De altfel, acesta este un magar, asa de ultima speta si eu le-am dat aprobare sa-l aresteze, dar cu intirziere, dupa ce a depus documentele, cu intirziere, la ambasada americana. De ce trebuia sa stati sa depuna documentele. Avem din acest punct de vedere niste carente foarte serioase in activitatea organelor noastre de securitate. Pentru ca aceasta, indiferent de elementul declasat care este, trebuia de la inceput, ca si in cazul altora, de comunicat organizatiilor de partid judetene, trebuia actionat cu fermitate. Nu s-a facut nimic.

Tovarasii mi-au spus: "Am mai inregistrat, stim noi cite ceva"! Nu se poate sa stam asa; s-a introdus un spirit nu stiu cum dracu sa-l numesc, dar parca sint niste protopopi la interne.

Problemele umanitare, problemele umanismului revolutionar, presupun inclusiv masuri ferme impotriva oricaror manifestari dusmanoase care lovesc in interesele poporului, ale clasei muncitoare.

Am spus, nu o data, ca mai sint elemente deplasate pe care de asemenea, nu le poti folosi. Sigur, ca lumea, atmosfera generala, si astazi mergeau femeii, batini, tineri, iti dadeau flori, dar pe linga cele 21 si ceva de milioane sint si niste derbedei si vor fi si peste 100 si peste 200 de ani. Impotriva acestora, a sta cu miinile in sin, inseamna a da dovada de lipsa de umanitarism.

Nu il inteleg pe Coman si nici pe ceilalti de la interne. Stati jos, nu prin ridicarea in picioare se solutioneaza problemele. Mi-e imposibil sa inteleg acest lueru.

Am convocat intreaga conducere, pina la sefii de sectie din Ministerul

de Interne, din directiile acestea, pentru ca trebuie sa punem foarte seri ordine aici. In primul rind, trebuie pus capat oricaror activitati si legaturi ale lui Goma cu orice legaturi cu ambasade straine. Trebuie arestat si trimis in judecata pentru spionaj.

In general trebuie sa atrag atentia ca chiar niste activisti ai nostri, care intretin legatura cu reprezentante straine, ambasadori chiar, s-a creat la mese o stare de liberalism, desi avem o lege care intrezice orice legatura cu strainii, decit prin organismul nostru si convorbirile nu se fac decit in mod organizat si in prezenta a unei alte persoane, chiar daca cineva stie bine limba. Nu se respecta, insa, acest lucru. Trebuie sa interzicem complet sa se mearga la ambasadele straine. Iar la receptii cei care au aprobare.

Sint unii tovarasi pe care ii gasesti la toate receptiile, cum este Mihnea Gheorghiu, care sta toata ziua la receptii si la cloaca. Trebuie cu hotarire pusa capat unor asemenea stari de lucruri. Sa se discute clar, cu activul, incepind de astazi si miine, cu activul central, in conformitate cu legea si cine o incalca, fara nici un fel de autocritica, imediat scos din munca, sanctiuni de partid si trimis in fabrica, la munca. Sa terminam cu aceasta indisciplina.

Mai sint unii care o fac pe oamenii atotstiutori, pe oamenii un fel de "mecenall, care apar ca sprijinitori ai artei, ai culturii, poarta discutii libere, pina cind sint gata sa mearga si in piata sa discute. Trebuie si aici sa punem capat. Am mai discutat. Orice activist de partid, care discuta in afara organizatiilor, va fi imediat sanctionat prin scoaterea din munca. Indiferent cine este. Nu am ajuns un grup mic-burghez. Sintem un partid revolutionar si cine nu se supune disciplinei revolutionare, trebuie sa traga consecintele. Nu putem sa admitem nici un fel de indisciplina si dezordine. Daca au ceva de spus sa spuna in organizatia unde isi desfasoara activitatea. Oricine va discuta aceste lucruri in afara, trebuie sa punem capat si sa traga invataminte. Indiferent ce probleme discuta: politice, economice, trebuie facute numai in organizatiile de partid. In afara, trebuie sa explice si sa sustina politica generala a partidului.

Aceasta este o obligatie elementara. ABC-ul de a fi membru al Partidului Comunist Roman si, cu atit mai mult, de a fi activist al Partidului Comunist Roman.

Intr-un sir de domenii, sa revedem cum este si cu Institutul acesta de istorie. S-au aciuit tot felul de elemente deplasate. Nu vor lucra decit comunistii care au o pozitie ferma pe linia genarala a partidului.

Iata, la acesta, tovarasii au gasit o lucrare la el despre istoria P.C.R., din ce perioada?

Tov. Teodor Coman: Din 1944 pina in 1977 .

Tov. Nicolae Ceausescu: In care era intreaga politica a partidului. Acum ca il platea institutul acesta, a scris alta lucrare. Cum ii zice?

Tov. Nicolae Plesita: "Ciurma lui Caraqialell, o parodie in legatura cu acest caz, cu cutremurul din zilele noastre. Calomniata grav politica partidului, legata de eforturile de redresare ale economiei noastre.

Tov. Nicolae Ceausescu: Si sa-i dam acum "ciurma", sa-l trintim 20-25 de ani si sa munceasca pina a invata istoria bine. Asa sa le facem la toti acestia, imbecili; nici un fel de inima fata de asemenea oameni.

Tov. Elena Ceausescu: Sa folosesti si acest prilej, este calamitate naturala, sa-l dai pe seama partidului, este inadmisibil, este un ticalos. Libertatea este libertate, dar pentru a-si bate joc de popor, de eforturile lui, pentru aces-

tia nu exista nici un fel de libertate.

Tov. Nicolae Ceausescu: Trebuie loviti, propriu-zis, fara crutare. Aceasta ca masura generala, tovarasi, care sa fie luate peste tot unde avem asemenea oameni. Sa discutam pe aceea, care nu au asemenea manifestari, sa-i facem sa inteleaga, sa-i determinam ca fiecare sa-si vada de treaba acolo unde este pus.

Cu acesta care este aici, cu Goma, nici un fel de miscare. Intrerupt telefonul, orice legaturi, cum incearca sa ia legatura cu ambasadorul, arestat public, pentru spionaj si trimis in judecata. Fara nici un fel de discutii si cu toti care vor proceda asa.

Acestia care sint pe lista aceasta, cu organele de securitate respective, o comisie de partid in fiecare judet, sa stea de vorba eu ei, sa se vada daca este asa sau nu, pentru ca nu s-a stat de vorba cu nici unul si sa se procedeze in raport cu pozitia pe care o vor avea.

Chiar daca este asa cum se spune aici ca ia dat telefon, sa fie pusi in colectivul de intreprimere in discutie, judecati, si ce vor hotari muncitorii. **Daca vor sa-i bata, sa-i bata.** Sa-i lasam, intr-adevar, pe oameni sa-i judece si aici care se dovedesc asa, nu pot ramine in intreprinderile respective.

Aici, comisia cu Verdet, Stanescu, Burtica, Popescu si ministrul de interne, ma refer la cadrul acesta, sa analizeze toate aceste probleme si sa urmareasca cum se aplica aceste masuri. Imi raporteaza zilnic.

Am pus aceste probleme aici, la Comitetul Politic Executiv, pentru ca este vorba de probleme de munca, de partid, de masuri de partid si cu aceasta trebuie sa incetam cu activitatea de propaganda. Sigur, organele de securitate isi fac datoria pe linia lor in conformitate cu legile. Trebuia sa-si faca, pentru ca eu nu sint multumit de felul cum s-a actionat si consider ca nu si-au facut datoria. Aceasta in legatura cu problema aceasta. Pe urma vreau sa mai trec la un aspect. Spuneti ce parere aveti? Daca sinteti de acord.

Tov. Dumitru Popescu: Cu ambasadorul american trebuie sa se mai discute.

Tov. Nicolae Ceausescu: Da. Sigur, daca cineva are o alta parere, rog sa o spuna aici. Sintem de acord, da. Sa nu spuna nimeni ca am avut alte pareri si nu am fost ascultat. Daca are alta parere il rog sa spuna aici si sa hotarim aici.

Cine are alta parere? Nu sint alte pareri.

In legatura cu problemele ridicate alaltaieri cu emigrarea.

Am dat deja tovarasilor din secretariat, care se ocupa cu domeniul acesta, nu la toti, Verdet, Burtica, Popescu, Andrei, Stanescu si ministrul de interne, sarcina de a clarifica bine si de a spune raspicat, de a fi o linie foarte clara: nu se da nimanui autorizatie de emigrare. Se lichideaza orice autorizare. In afara de cazurile exceptionale. Problema reuniunii familiilor, care realmente, inseamna familie, care este prevazuta in legile noastre pina la gradul 3-4, unde este vorba de reuniune si, s-a demonstrat, ca prin comisia de partid le solutioneaza in general intr-un spirit de intelegere pentru a veni in intimpinarea acesteia. Si, am spus, ca pe linia aceasta un sir de masuri de propaganda pe linia partidului, presei, radioului, televiziunii.

Daca si asupra acestor probleme sintem de acord cu totii?

Tov. Cornel Burtica: Sa indicati sa se intruneasca si Consiliul nationalitatilor.

Tov. Nicolae Ceausescu: Am stabilit pentru saptamîna viitoare, in sa

masurile acestea sint si pe linia politica.

Tov. Petre Lupu: Poate ar trebui mai bine concretizat cadrul familiei.

Tov. Nicolae Ceausescu: Noi avem o lege care prevede pina la gradul 2-3, chiar si in codul muncii.

Tov. Petre Lupu: Codul familiei este prea direct.

Tov. Nicolae Ceausescu: Noi avem o lege. Este o lege speciala in materie si aceasta este valabila. Aici sint parintii si copiii. Nu merg nici la frate si nici la var. Acesta nu se poate duce la frate; numai daca este minor atunci merge la frate, la intretinere si, daca, nu are pe nimeni.

Tov. Teodor Coman: Si la casatorii la fel.

Tov. Nicolae Ceausescu: Si aici trebuie sa desfasuram o munca. Cind cineva este chemat, sa inteleaga ca gaseste si aici, barbati si femei sint destui aici. Numai pentru aceasta am convocat, pentru ca sedinta propriu-zisa o s-o facem pe marti. Trebuie sa discutam un sir de probleme legate de Congresul taranimii si alta legata de retributie, asa cum am stabilit sa le pregatim, ca sa realizam cresterea cu 30 la suta a retributiei si o serie de probleme cu pensiile taranimii. O sa le vedeti cind sintem gata.

Sinteti de acord. Cu aceasta am terminat sedinta. 30.III.1977 CV/2 ex.

Regret că nu am avut Stenograma atunci când lucram la “Cod Bărbosul”, să o introduc acolo. Nu pentru a-i informa pe compatrioții mei - care nu se lasă înșelați de nimeni de pe lumea asta, doar de ei înșiși: e mai economic - ci pentru ca o astfel de capodoperă să fie consemnată și să rămână, negru pe alb, într-o carte a mea, fie una și despicioară de Liiceanu II, tot un oltean și tot un editor.

Am subliniat locurile unde era vorba de mine (cu italice), dar am marcat și (cu bold) două pasaje delirante: cel al ridicării în picioare a ditamai vizirii, celălalt ilustrînd “stilul de conducere” al Ceaușescului: curat democratic.

Miercuri 27 decembrie 2006

Mă aflu într-o stare (hal) de oboseală+sictir+dezorientare, așa că nu pot zice nimic despre Stenogramă.

Pregătesc pentru internet: Anunt+Semnatari+Mulțumiri, Jurnal 2006.

Flori Stănescu s-a mâniat-foc pe basarabeni mei. Fiindcă... mi-au dat premiul al 20-lea la o chestie cu inima de aur. Reproduc textul ei după rezultatul... era să zic : al concursului, însă corectez: nu sunt al... 20-lea, ci premiat la a 20-a temă, mă rog frumos:

“Lista premiilor si a laureatilor editiei 2006 a Galei Inima de Aur:

1. Premiul pentru întreaga activitate si o cariera literara stralucita - scriitorului Vasile Vasilache (premiul a fost înmănat de Emilian Galaicu-Paun, poet, traducator, detinator al premiului Inima de Aur, editia 2005);

2. Premiul pentru apostolat întru Hristos si Neam - poetului Ioan Alexandru, post-mortem (premiul, înmănat de Iurie Rosca, vicepresedinte al

Parlamentului Republicii Moldova, presedinte PPCD, a fost primit de Liviu Petrina, vicepresedinte al Forului Civic Crestin din România);

3. Premiul pentru servirea cu abnegatie a interesului national si a familiei politice democrat-crestine - istoricului Mihai Adauge, editor, consilier al vicepresedintelui Parlamentului Republicii Moldova (premiul a fost înmânat de Stefan Secareanu, vicepresedinte PPCD, presedinte al Comisiei parlamentare pentru Drepturile Omului);

4. Premiul pentru solidaritate exemplara cu crestine-democratii din Republica Moldova si promovarea valorilor europene - domnului Jan van Larhoven, presedinte al Fundatiei "Eduardo Frei", vicepresedinte al Partidului Crestin Democrat din Olanda (premiul a fost înmânat de Victoria Cusnir, presedinte al organizatiei de tineret "Noua Generatie");

5. Premiul pentru slujirea cu elan tineresc si inteligenta a valorilor democratiei crestine - domnului Ion Rosca, fruntas al Miscarii de Eliberare Nationala (premiul a fost înmânat de Tatiana Curtescu, studenta USM, facultatea relatii internationale si stiinte politice si administrative, director Departament cultura si filantropie a organizatiei de tineret "Noua Generatie");

6. Premiul pentru curaj, competenta si contributie de exceptie la asezairea relatiilor dintre Georgia si Republica Moldova în spiritual valorilor europene - doamnei Nino Burdjanadze, presedinte al Parlamentului Georgiei (premiul, înmânat de Vlad Cubreacov, a fost primit de Excelenta Sa Zurab Beridze, ambasador extraordinar si plenipotentiar al Georgiei în România si Republica Moldova);

7. Premiul pentru un management administrativ de succes - domnului Andrei Turcanu, primar al satului Baraboi, raionul Donduseni (premiul a fost înmânat de Valentina Serpu, deputat PPCD);

8. Premiul pentru o prezenta unica în arta muzicala din Moldova, în calitate de compositor, poet si interpret - doamnei Georgeta Voinovan (premiul a fost înmânat de Alexandru Corduneanu, scriitor, inginer, presedinte al fractiunii PPCD în Consiliul municipal Chisinau);

9. Premiul pentru contributie de exceptie în opera de formare a noilor elite politice în spiritul valorilor democrat-crestine - domnului Sergiu Rabei, presedinte al filialei municipale Chisinau a organizatiei de tineret "Noua Generatie" (premiul a fost înmânat de Monica Babuc, una din fruntasele Societatii Doamnelor Crestin-Democrate, consilier al vicepresedintelui Parlamentului);

10. Premiul pentru întreaga activitate artistica si renume mondial - compozitorului Eugen Doga (premiul, înmânat de Iurie Bors, întreprinzator, director al întreprinderii "Creator-Iurie Bors" a fost primit de fiica laureatului, Viorica Doga);

11. Premiul pentru activitate profesionala remarcabila si contributie exceptionala la realizarea unui proiect mediatic de success - domnului Vitalie Calugareanu, director executiv al postului de radio "Noroc" (premiul a fost înmânat de Adriana Chiriac, deputat, presedinte al Societatii Doamnelor Crestin-Democrate);

12. Premiul pentru un management administrativ de succes - domnului Vladimir Plesca, primar al satului Talmaza, raionul Stefan Voda (premiul a fost înmânat de Igor Ciuru, consilier municipal Balti, vicepresedinte al organizatiei de tineret "Noua Generatie");

13. Premiul pentru curaj si angajament plenar în activitatea samizdat în perioada Perestroika, precum si pentru sustinerea exemplara a optiunii europene a Republicii Moldova - domnului Petras Vaitekunas, ministru de Externe al Lituaniei (premiul, înmânat de Iurie Rosca, vicepresedinte al Parlamentului Republicii Moldova, presedinte PPCD, a fost primit de excelenta Sa Vitautas Zalis, ambasador extraordinar si plenipotentiar al Lituaniei în Republica Moldova);

14. Premiul pentru activitate exemplara în serviciul artei si culturii nationale - domnului Andrei Mudrea, pictor (premiul a fost înmânat de Anatol Rurac, presedinte al Uniunii Artistilor Plastici din Republica Moldova);

15. Premiul pentru activitate sportiva de performanta si promovarea imaginii Republicii Moldova în lume - domnisoarei Lina Maftei (premiul a fost înmânat de Nicolae Serpu, antrenor al lotului national de atletism);

16. Premiul pentru prezenta activa în viata publica si promovarea energica a valorilor democratice printre tineri - domnisoarei Nina Ungureanu, presedinte al filialei Orhei a organizatiei de tineret «Noua Generatie» (premiul a fost înmânat de domnul Ion Moraru, fost detinut politic al regimului sovietic, detinator al Premiului Inima de Aur);

17. Premiul pentru militantism exemplar si afirmarea curentului politic crestin-democrat - domnului Simon Taracila, profesor, Chisinau (premiul a fost înmânat de Eugenia Stârcea, consilier municipal Chisinau, presedinte al organizatiei PPCD din sectorul Botanica, detinatoare a Premiului Inima de Aur);

18. Premiul pentru contributie semnificativa la afirmarea si consolidarea democratiei în Republica Moldova - doamnei Philippa Broom, director al Departamentului Relatii Externe al Partidului Conservator din Marea Britanie (premiul a fost prezentat si urmeaza a fi transmis de Vlad Plamadala, presedinte al Fundatiei Europene din Moldova);

19. Premiul pentru cel mai reusit proiect teatral si manifestare artistica de talent - domnului Petru Vutcarau, director artistic al Teatrului "Eugene Ionescu" (premiul, spre a fi transmis laureatului, a fost prezentat de Alexandru Corduneanu);

20. Premiul pentru spirit de rezistenta si tinuta morala exemplara în afirmarea libertatii si în servirea literelor române - domnului Paul Goma (premiul, spre a fi transmis laureatului, a fost prezentat de Ion Varta, doctor în istorie, deputat PPCD);

21. Premiul pentru valorificarea originala si inspirata a filonului românesc în muzica jazz - domnului Anatol Stefanet, liderul formatiei "Trigon" (premiul a fost înmânat de Angela Arama, deputat PPCD).

Gala s-a încheiat cu mai multe colinde ale copiilor de la Liceul "Ciprian Porumbescu" din Chisinau, în frunte cu Diana Draguta, conducator artistic, carora gazdele le-au oferit cadouri cu multa recunostinta si generozitate."

Când am primit știrea prin Flori Stănescu, am luat-o cu umor. Dealtfel îmi telefonase ieri Vasile Călmățui, mă anunțase că primisem un premiu, nu am avut nimic de comentat... Însă recitind lista premiilor, m-a cuprins sfânta mânie, constatând, nu cine au fost premiați, ci aceia care, deși au făcut câte ceva pentru Basarabia (și Bucovina) nu

au fost luați în seamă (Vartic, Dabija...).

Și totuși. Totuși... Am făcut o scurtă fixație pe "apostolul întru Hristos si Neam". Dar mă puteam eu bate în obiele cu Sfântul Ioane Alexandru? Nu, bineînțeles, cum nu mă putusem bate în izmene cu Sfântul Ghiță Calciu. Am fost pedepsit de Doamne-Doamne pentru ca zisesem că noi românii nu am avut sfinți, am cumpărat moaște de la bulgari, de la ruși, de la greci... Așa m-am trezit în conflict cu piosul popor român, cel care, până la 22 decembrie 1989 fix nu-și botezase copiii (nici vorbă să meargă și el la biserică, măcare de Înviere), însă după... că tot dăduse Brucan voie și la credință... Mamă-mamă ce cruciați s-au arătat securiștii, milițienii, activiștii care luptaseră împotriva misticismului - ca și masele largi de boi și de vaci brusc pișcați de strechea credincioșeniei.

Ros până la măduvă de invidie... pun frâu gurii mele - până după Sărbători, atunci am să-mi dau drumul, să-i afurisesc (ei au să pretindă că-i înjur - dacă nu au cuvinte...) pe toți acești creștini de trei lulele, bisericosi cu bilet de voie de la polițiune. În fruntea lor o să-l pun, desigur, pe Ioan (nu Ion, Doamne ferește) Alexandru, cel care după o perioadă de mare poezie / a căzut în prostie - și în ticăloșie (brâncovenindu-l pe Ceaușescu!), sfântul care îi sfătuia pe cei apropiați să nu mă frecventeze, pe mine, prietenul lui fiindcă m-am însurat cu o jidoavcă! După ce-l cădelnițase pe Ceaușescu (în versuri chiar mai puțin proaste decât ale colegului său, Adrian Păunescu), s-a trezit din somn și a poruncit, de la balconul Universității amărăților și dezorientaților români abia ieșiti la un mal din canalul comunismului, să îngenuncheze! Iar bieții de ei se lăsau în genunchi - dacă li se dădea un ordin... Și nu s-a găsit un singur român normal constituit să-i strige bouului de ceaușescolatru că românii sunt sătui de îngenunchiere, acum, când... sunt liberi să se pună din nou în genunchi?

Dar... Dar... Așa cum îl meritase pe Ceaușescu, așa îl meritașem și pe Adrian Păunescu. Si pe Ioan Alexandru.

Iată textul Floarei Stănescu:

Posted by: "Stanescu Flori" flowerstanescu@yahoo.comflowerstanescu
Wed Dec 27, 2006 5:44 am (PST)

"Stimați cititori ai site-ului Europa Crestina si nu numai,

Cum ar veni, au existat 21 de criterii in decernarea premiilor de mai jos? Iar criteriul spirit de rezistenta si tinuta morala exemplara în afirmarea libertatii si în servirea literelor române a fost considerat al 20-lea ca relevanta? Interesant! Pai daca si basarabeni il pun pe Paul Goma-al-lor pe locul 20 ce sa mai zicem de romanii cu inima cit Arcul Carpatic? Poate ca unii dintre oficialii de la Chisinau prezenti la aceasta decernare ar fi trebuit sa-l intrebe pe Basescu-Inima-de-Aur (care inteleg ca a fost gidilat cu acest titlu!) cum se face ca acum citeva luni doi basarabeni care tot trec Prutul incoace (oare cum/cit o vor mai putea face dupa 1 ianuarie 2007?) au fost consiliati tovaraseste-de-sus (noi stim mai bine, ma-ntelegi, ca doar suntem fratii mai mari,

mai spalati, mai bine hraniti si cu mai multe bube in cap!) de catre diploma-tii de la Departamentul romanilor de pretutindenii s-o lase mai moale cu uni-rea! Asta in timp ce Basescu-viza-de-flotant se dadea-n barci in fata blitzuri-lor cum ca Basarabia trebuie sa se integreze odata cu Romania in UE? E-he, cu o barca plutitoare (oricit de stralucitoare) nu poti reinvia mareatza Flota!

Vad ca le place si basarabenilor tot mai mult sa fie corecti politic! Dar nu-si dau silinta sa punem la cale o strategie marunta si nestiuta de a le trimi-te cartim de exemplu (eu am strins multe... dar ce sa fac oare cu ele? mi s-a spus ca nu pot trece granita. am fost descurajata dinspre Chisinau...)

Nu mai sunt nici ei ce au fost, poate numai in amintirile dragi ale lui Paul Goma!

Ma dezamagesc sa-i vad transformati in strutzocamile... si pe noi vorbind atit de mult despre integrarea asta.

Sarbatori cumpanite!

Flori

P.S. in ce limba a fost gindita oare expresia <spirit de rezistenta>? Paul Goma este un rezistent pur si simplu, asa cum este un opozant anticomunist nedezmintit si un scriitor mare... pacat ca de toate astea vor fi convinsi de-abia nepotii nostri. toti il vor pe Goma de mascota (l-a vrut si Iliescu, il vrea si Basescu, ba, si basarabeni lui...), sunt grei de cap, in frunte ca Marinarul-sef, nu inteleg un adevar la-ndemina: Paul Goma nu este Regele Mihai, el nu a avut niciodata parte de stralucire, a pierdut de fiecare data in mod constient, asumat. este in contrast evident cu orice farima de diplomatie. de aici si ver-tebralitatea sa, pe care ne place sa o amintim doar cind ne convine. ar fi fost atit de simplu sa se ia o decizie politica fireasca in privinta sa, fara sa se astepte ceva in schimb. iar Basescu si guvernul asta ar fi ramas in istoria aceea cutremuratoare, cea care face toti banii! dar de unde atita vointa politi-ca daca nu exista interes imediat?

P.P.S. si daca tot a fost onorat Dan Dungaciu, de ce nu a fost invitat si Ilie Badescu (mentorul sau)...?

restul informatiilor sunt pe site-ul EC...

Pe site-ul Europa Creștina se arată indignat și N.D.Rusu - când se adresează "crainicului" de la Chișinău care anunțase vestea::

"Stimate domnule Lazarev,

Ne bucura nespuse si va multumim stradania Dvs si de a ne aduce la cunostinta "Gala premiilor Inima de aur" (la a treia editie). Personal am remarcat si ma bucur pentru decernarea fie ea chiar si pe locul 20 (penulti-mul) a premiului "Pentru rezistenta si tinuta morala, exemplara in afirmarea libertatii si in servirea literelor romane" cunoscutului dizident roman, dom-nul scriitor Paul Goma, care nu ezita niciodata sa spuna lucrurilor pe nume.

Dar din cate stiu, dl Paul Goma pretinde pe buna dreptate ca Basarabia este parte a pamantului stramosesc al lui Stefan cel Mare, deci romanesc, ca se vorbește limba romana si ca suntem toti acelasi neam: neamul romanesc, impartasind o istorie comuna, o limba comuna, si deci si aspiratiile noastre ar trebui sa fie exclusiv pe primul plan in interesul national al statului unificat roman, celalalt, R. Moldova nefiind altceva decat o creatie artificiala sovietica si mentinut de conducerea actuala a guvernului, condusa de P.C.M.

Deaceea, domnule Lazarov, exista in mentalul colectiv romanesc (si deci si basarabean dac-ar fi numai pentru faptul ca l-ati premiat si pe Paul Goma, care pretinde ca i s-a furat cetatenia romana (si are dreptate), o intrebare: De ce nu ati acordat si un premiu pentru contributiile la reunificarea statului

national roman (sau al Uniunii statale Romania-Moldova) care sa fie acordat concomitent domnului Goma sau doamnei deputat Vitalia Pavlicenco, ce militeaza in acest sens?

Ar fi fost si un gest reparatoriu istoric dar si o speranta, vasa cxe-i drept, ca lucrurile se misca in directia cea buna.

Va uram unj Craciun Fericit cu sanatate si noroc.

N. D. Rusu”

Posted by: "Octavian Mihaescu" billigzahnurlaub@yahoo.de billigzahnurlaub Wed Dec 27, 2006 9:34 am (PST)

“Buna remarca D-vs, nu as fi complectat daca chiar in cursul zilei de azi nu primeam un telefon ("binevoitor"), care ma sfatuia sa o las mai moale cu Paul Goma, daca nu doresc sa ma compromit. Ceva in genul sfatului acelor românași ce sfatuiesc basarabeni lasa mai moale cu unirea.

Acum eu recunosc, sunt "compromis" de foarte multa vreme e-he inca de pe vremea impuscatilor la zid, urmata de ceea a Ilicilor, tapilor si bag eu seama si marinariilor, ce stampilat este, patat ramâne.

Prin urmare nu ma mira pozitia 20 pe care Dl Goma o "primește", pe mine ma lasa masca faptul ca totusi l-au mentionat si in poz 20, pentru ca eu am fost sfatuit foarte "preteneste" nici numele sa nu-l mai mentionez ptr ca / tineti-va tare de spatate/ Goma este "expirat"

O alta gaselinita a acestui "binevoitor" care doreste fi primit membru in ONG-ul nostru (am respins cererea din start), ar fi si conceptul Europa-Crestina, care trebuie sa dispara fiind incompatibil cu Iuropa moderna. Din pacate a trebuit sa acord (partial) dreptate acestui trepadusi, care argumenta faptul ca nu voi avea niciodata sutinerea bisericii ci doar a "mirenii ciudati" ciumatii, asemeni lui Paul Goma, cu totii pusi la index, ca si cum eu nu as fi in aceiasi barca.

Ce nu s-a suit la mintea acestor binevoitorii este faptul ca; nu ma intereseaza sutinerea bisericii, nici a institutiilor statului, MCC, DRP, nici a basescului sau al ultimului pe lista, ciuhandului! O alta sopârta pe care nu o pot întelge si tare-i musca in fund pe acesti trepadusi (care nu sunt securistii, NU ci as-zisi anticomunisti), este faptul ca mandea a investit toata averea pozitiona de partea celor care au pierdut batalia (nu razboiul). M-am pus de partea lu Coposu

când puteam pune pe-a lui Iliescu , iar azi Dan Iosif era mic copil pe lângă mine, ma refer la ciordeala pe rupte, ca sa nu vorbesc de un alt expirat Regele Mihai. Am luat-o in ocarina, am luat-o, ce sa-i fac, asta este. Se observa ca eu sunt "deviat" genetic, ceea ce inevitabil ma pozitioneaza de partea altui as-zis "expirat" Goma, e-he inca de pe vremea când puteam linge manolestii-arpagici-liiceni in cur, ca sa ma umfle si pe mine ca pe Pata (pievici). Pai, daca nu fusasi curva penala cu zece miii de fete când "trebuia", acu îi prea târziu sa mai schimb macazul, nu de alta dar se pare ca nu prea mai este loc nici de ciordeala, nici de premieri vizuale, asa ca am hotarât, nu dau vrabia din mâna pe cioara manolesco-arpagico-marineros. (...)

O.M

P.S Mi-a sosit o pasarina (...) Goma le sta in gat ca un os de peste, sa le stea pâna crapa cu totii!”

Joi 28 decembrie 2006

În aceeași stare de zăpăceală. Mă încurajez: de vină e oboseala.

Vineri 29 decembrie 2006

Mai am un cititor (pe internet). Și-a dat singur numărul de ordine: 31. Iată ce-mi scrie:

“Domnule Paul Goma,

“Va scriu cu multa emotie si as vrea sa incep prin a imi cere iertare pt ca va trimit un mesaj mediocru si lipsit de importanta, al carui scop principal (trebuie sa ma spovedesc de acest pacat) este de a-mi produce mie personal o placere – adica placerea de a va putea scrie. Spre marea mea rusine v-am descoperit cu adevarat abia acum o saptamana cand, “hoinarind” pe internet, am dat intamplator si peste site-ul dumneavoastra. Inainte de aceasta fericita intamplare aveam o idee foarte vaga despre tot ceea ce ati cladit ca si scriitor al Gulagului (citisem din pacate doar una dintre cartile dumneavoastra – Justa – singura pe care la varsta de 15 ani o gasisem in biblioteca de emigranti a parintilor mei; am 27 de ani, dintre care ultimii 13 i-am petrecut in Canada unde familia mea a emigrat in 1994) De cand am descoperit jurnalul dumvoastra – pentru a carui ‘difuzare pe internet’ va sunt profund recunoscatoare – nu mai sunt in stare sa fac nimic altceva decat sa citesc infometata marturia dumvoastra ca opozant direct al Holocaustului rosu, dar si ca opozant a tot ceea ce apartine de nefiresc la om – a omului ca si vanator de oameni, o ocupatie unde imaginatia, bolnava fiind, pare intr-adevar sa nu aiba limita. Cu toate ca emotiile sunt multe si variate, cred ca cel mai mult m-a impresionat dragostea pe care inca o purtati tarii noastre, in ciuda tuturor palmelor (sau mai bine zis batailor) NEmeritate pe care vi le administreaza de o viata, precum un copil care isi iubeste mama denaturata cu toata inocenta si puritatea sufletului chiar daca il doare cumplit nedreptatea. Inchei vorbaria mea ridicola aici, dar nu inainte de a va multumi din suflet ca mi-ati deschis ochii catre adevarul romanesc si ca mi-ati redat setea de a cunoaste. As putea oare sa-mi permit sa va rog sa mentionati si cateva carti de istorie adevarata a perioadei 1940 – 1989 ? Datorita compromiterii generale in care se afla Romania imi este si frica sa decid eu de una singura din ce surse sa ma documentez. Sa va dea Dumnezeu multa sanatate si multe multe generatii de patlagele de acum incolo! Astept cu nerabdare urmatorul numar al jurnalului (puteti conta pe mine ca si ‘abonat’ pe viata). Cu multa stima si de ce nu si dragoste adevarata, Maria T.

Sâmbătă 30 decembrie 2006

Cum-necum, Saddam a fost executat. S-au grăbit americanii să-l lichideze pe tiran crezînd că moartea lui va potoli spiritele și va face din America ce-a fost - ba mai mult decât atîta...

Firește, nu regret că Saddam a fost pedepsit pentru o părticică din răul făcut propriului popor. Dar nici să nu mi se ceară să mă bucur, isteric, de pieirea lui, las acest spectacol pe mîna Gabrielei Adameșteanu, a Rodicăi Palade, ele au experiență: s-au dedat la o ședință de extaz... erotic în prezența noastră, la Paris, prin ianuarie 1990, chirăind, gâfăit, cu ochii albușăți de satisfacția că, uite, îl regulaseră și ele o dată pe Ceaușescu, fiindcă Ceaușescu pe ele, eroinele rezistenței anticomuniste, e-he, de câte ori, și pe față și pe dos...

«Nici nu mai puteam ieși din casă, de frică! Așa-i trebuie! Bine că l-au omorît! Acum suntem liberi!»

Această explozie muierină din pricina obiecției noastre, a Anei și a mea: Ampotrofagul african Bokassa, fratele spiritual al lui nea Nicu avusese drept la proces european, iar Ceaușescu, în Europa, împușcat ca un câine, dimpreună cu dimpreună-sa - trebuia să fie judecat întîi...

«Ce judecat, întîi...? Și noi? Noi să nu mai ieșim din casă...?»

«...de sub pat», a precizat Ana»

Ei bine, eu, deși deschisesem gura, nu am lăsat păsărica să-mi iasă: pe atunci eram băiat-bun, Gabriela îmi era prietenă, știam că-i fricoasă ca o olteancă dârză, doar cu vreo doi ani înainte mărturisese că ei i-i atît de frică de comuniști, încât face pe ea... Nu i-am întors-o nici cu Bălăiță, cu care trăia: ăsta nu era comunist, chiar dacă era membru în C.C., deci nu de el îi era (ei) frică /ci de veșnicia lui - nici nu știi ce bine am nimerit-o...

Prietenii mă alimentează cu bibliografie - din *Ziua*;

“Exilul după exil

Fenomenul exilului românesc face parte din istoria recentă, de peste o jumătate de secol, a poporului nostru. Cu cîtva timp înainte, la un simpozion privind eforturile celor fugiti din raiul comunist de a demonstra strainatatea adevărată față de dictatură din țara noastră, Dinu Zamfirescu, președintele Institutului Național pentru Exilul Românesc (INMER), afirma că după 1990 românii din Occident nu trebuie să se mai considere în exil, ci fac parte din diaspora, deoarece se pot întoarce oricând Acasă și-și pot exprima critic opiniile privind noile realități. Realitatea acestor ani îl contrazice și chiar activitatea institutiei pe care-o conduce. Pe de o parte, mulți exilanți și-au găsit casele/proprietățile înstrăinate, fiind purtați prin zeci de procese, unii n-au avut voie, multă vreme, să intre în țară (vezi cazul Regelui Mihai), iar alții nu-și primesc cetățenia furată decât dacă îndeplinesc anumite formalități (vezi situația lui Paul Goma). Pe de altă parte, existența exilului este confirmată de scrierile tot mai numeroase, care apar în ultima vreme, despre aspecte cu totul

inedite/necunoscute ale vietii unor destarati. In aceasta pagina avem trei exemple concludente despre exilul necunoscut.

Pagina realizata de Valentin HOSSU-LONGIN”

Iar acum o altă manolescărie - o voi marca și, pe scurt, comenta:

“Iata cazul "Artur" si o ...bomba

“15 decembrie a.c. Sala Oglinzilor a Uniunii Scriitorilor din Romania, arhiplina. Se lanseaza volumul de documente "Cazul <<Artur>> si exilul romanesc", aparut sub egida INMER, la Editura ProHistoria, prezentat de Dinu Zamfirescu, istoricii Delia Roxana Cornea si Dumitru Dobre (care s-au ingrijit de aceasta editie), criticii literari Gabriel Dimiseanu si Nicolae Manolescu, presedintele USR.

O carte de exceptie; un eveniment, nu numai literar, cu privire la o personalitate deosebit de complexa, supusa unei judecati severe, dar si justificarilor, despre un om cu doua fete, un Janus contemporan ca multi cei din sala - controversatul Ion Caraion. Poet si eseist de prima linie, de la inceputul anilor '40, orientat spre stanga democrata, dar neangajat pastinic si, mai mult, critic la adresa debutului sovietizarii tarii. Drept care, este inchis de doua ori, condamnat la munca silnica pe viata (MSV) si eliberat in primavara lui 1964, cu putin inaintea "marii eliberari a detinutilor politici", datorita Angajamentului obtinut de Securitate, ca informator, cu numele conspirativ "Nicolae Anatol" (9 aprilie).

Asa a inceput activitatea lui Stelian Diaconescu - alias Ion Caraion, fiind repede ajutat/propulsat sa intre in publicistica romaneasca (*devine redactor sef la "Gazeta literara"*) [*?- mirarea mea, P.G.*] si intra chiar in conducerea Uniunii Scriitorilor. Datorita valorii scrisorilor din tara si a culturii sale, dar mai ales a fostelor prietenii cu intelectuali din exil, poetul devine principalul exponent al Securitatii, cu numele de cod "Artur", privind "neutralizarea activitatii ostile tarii noastre, desfasurate de unele varfuri sectionare [?] ale emigratiei intelectuale din Franta si colaboratori ai postului de radio Europa Libera". Avand acces la CNSAS, Delia Cornea dezvaluie faptul ca dosarul de delator al lui Caraion (21 august 1964-4 august 1981) cuprinde circa 400 de pagini pline de nume, ganduri, idei, remarci reproduse foarte fidel de agent, cele mai substantiale privindu-i pe prietenii Virgil Ierunca si Monica Lovinescu. Delatiunile, redactate cu condei de scriitor, se refereau, la cumpana anilor '60-'70, si la Leonid Dimov, Dumitru Tepeneg, Paul Goma, dar si la Nicolae Breban, N. Steinhard, Marin Preda, Nina Cassian, Ion Negoitescu, Emil Manu si inca multi alti scriitori din exil si din tara.

Chiar daca, dupa 1980, cand a ramas impreuna cu sotia si fiica, in Elvetia, poetul a adoptat o pozitie de disident, atacand virulent regimul din tara, argumentele sale nu mai convingeau. Mai ales ca Securitatea, prin intermediul revistei "Saptamana", condusa de Eugem Barbu si C.V. Tudor, au lansat o campanie de compromitere a lui Caraion, prin publicarea unui asa numit "Jurnal", prin care se urma dezbateri si propuneri de

...Si iata ca vine randul lui N. Manolescu sa explice "evolutia" lui Caraion, printr-o bomba biografica. In iarna '45-'46, trei tineri planuiau scoaterea unei reviste a tineretului comunist: Virgil Ierunca, Ion Caraion si Nicolae Ceausescu! Dupa zile si nopti de proiecte, dezbateri si propuneri de

colaboratori, grupul s-a dezmembrat și publicatia n-a mai aparut. *Ajutat de Securitate, la catva timp dupa luarea puterii, N. Ceausescu a avut o intrevvedere cu poetul, caruia i-a promis tot sprijinul, numai sa nu-i ceara sa-l numeasca intr-o functie politica! Numai literar-publicistica...* (subl. mea, P.G.) Ceea ce s-a și întâmplat.

Ce poate “explica” N. Manolescu, analfabet profund în materie de univers concentraționar în general, românesc în special, deși ambii părinți îi fuseseră arestați, din această cauză i se schimbase numele din Apolzan în Manolescu - sau poate tocmai de aceea? Crescut de bunicii materni (Manolescu), în o altă - nu falsă - identitate, copilul apoi adolescentul a fost crescut în spaima de persecuții comuniste dacă spune sau doar află adevărurile pe care toată lumea le cunoștea? Probabil sigur. N. Manolescu suferă de criză de identitate și de totală lipsă de sentiment etic. Când a izbucnit scandalul cărții **Această dragoste care ne leagă**, am pus pe seama fidelității sale față de Monica Lovinescu violența - ura - cu care îl biciuia pe calomniatorul Caraion. Era și asta, însă am observat și la Matei Călinescu același “tratament” aplicat lui Caraion, (“monstrul”, îl zugrăvise el) însă nu ca unul al informatorului Securității - de ce nu și lui Ivasiuc: fiindcă era bun prieten cu amândoi? - nu și lui Doinaș (a, nu aveau destule probe - dar în privința lui Caraion care erau probele, atunci, în 1997?, cele furnizate de E. Barbu prin 1981 și - mai ales! - pelinizatele constituind izvorul informativ unic al Doinei Jelea (și al Monicăi Lovinescu)? *Ce altceva alimenta ura - din nou: cea din 1997 - a lui N. Manolescu, a lui M. Călinescu - față de Caraion? Ambilor le scapă în textele de condamnare a Caraionului, nu motivul spaimii lor la aflarea începerii publicării, în Săptămîna lui E. Barbu, ci eventualul efect. Dar motivul? Cunoscîndu-i pe amândoi, pot spune cu mîna pe inimă. Acesta nu putea fi politic : de la discuții-dușmănoase la redactare de manifeste anticomuniste. Nu, nu. Dar ce anume? Presupun că în cazul lui Manolescu motivul spaimii era că vor apărea, în următorul număr al Săptămîinii barbe oarecare informatii - nepolitice, desigur - ci...intime, dar care s-ar abate de la morala proletară (cu care mai ales cuplul Ceaușescu nu glumea - când era vorba de alții...): un avort al amantei, o despărțire neconsfințită prin un divorț, un abandon de copil, o legătură vinovată cu o minoră... Acestea erau, cu certitudine “abaterile” de a căror demascare se temeau Manolescu și Călinescu. Fiindcă numai în astfel de întâmplări frica de a se afla este intovărășit de ură - nu în cele strict politice.*

Că Ion Caraion devenise “Artur” fiindcă fusese coleg de proiect (de revistă) cu Ceaușescu? Numai un cretin poate avansa o asemenea ipoteză (pardon: bombă) și numai niște cretinizați - ca membrii obedienți ai Uniunii Scriitorilor cred teoria șefului - exact așa cum crezuseră și “bomba” cu legionarismul lui I.L. Stoiciu și cu antisemitismul lui Goma.

Un alt articol semnat de George Damian:

“Gojdu, Catedrala, Deconspirarea, Icoanele, Tismaneanu

“(...)CNSAS nu mai elibereaza aprobari pentru cercetatori si amana la nesfarsit solutionarea cererilor de verificare. Deconspirarea a intrat ca ursul la barlog si-si suge de sub unghii pe perioada iernii. Sper ca la primavara sa se mai invioreze, odata cu dezghetul si cu predarea integrala a arhivelor fostei Securitati.(...)(...) recomandarea Consiliului National pentru Combaterea Discriminarii de scoatere a icoanelor din scoli. Ne mai lipseste o politie a constiintei care sa ne caute pe sub tricouri de cruciulite si sa impoziteze icoanele de prin casele oamenilor. (...)”

Am incheiat anul oarecum nedumerit: raportul Tismaneanu ne-a trantit un scuipat gros peste ochi de nu mai sunt in stare sa disting raul de bine. In continuare sunt zapacit: Iliescu este bun sau este rau pentru Tismaneanu? Undeva se ascunde o forma de schizoidie: Iliescu este desemnat ca o bestie a comunismului, in schimb este preluata ca atare teoria revolutiei spontane pornite la Timisoara de pastorul Tökes (teorie care ii vine manusa lui Iliescu). Asta ar fi doar o rupere a discursului - cele 660 de pagini ale raportului sunt pline de astfel de minunatii. Nu stiu daca a reusit sa inteleaga cineva de ce a tinut Basescu sa condamne comunismul pe baza unui raport alcatuit de o comisie schioapa (Goma exclus prin metode obscure, Antohi zburat pe motiv de turnatorie, episcopul Corneanu habar n-avea ca e membru al comisiei si tot asa pitic dupa pitic). Din popor s-a vazut asa: Basescu a citit ceva total de neinteles, Vadim a urlat ca un descreierat si ca o cireasa pe tort Patapievici a miorlait pe la toate televiziunile ca Daniela Buruiana a vrut sa-l arunce de la balcon. Cam asta ar fi imaginea condamnarii comunismului - destul de vesela daca n-ar fi trista. La multi ani, Romania!(...)”

Un alt text, foarte important, însă care vorbește de fapte despre care am tot scris, mai pe larg în **Săptămâna roșie**: bestialitățile bolșevicilor în cumplita perioadă 28 iunie 1940-iulie 1941:

“Un Katyn romanesc Crimele uitate ale comunismului

Primele victime facute de comunism in randul romanilor sunt ignorate complet de Raportul Comisiei Tismaneanu * Documentul nu pomeneste nimic despre represiunea sangeroasa instaurata in Basarabia si Bucovina imediat dupa anexarea acestor teritorii de catre URSS, in 1940 * A urmat un an de bolsevizare fortata, cu deportari masive, executii sumare, torturi si gropi comune * O avanpremiera tragica pentru ceea ce avea sa fie soarta intregii Romanii (...) Consecintele Pactului Molotov-Ribentropp explica - pentru respectarea adevarului istoric - si decizia de neevitat a Guvernului roman de a se alatura puterilor Axei. De altfel, obiectivul teritorial strategic al URSS - Transnistria, Basarabia, Bucovina, Tinutul Hertei, Delta si accesul la Gurile Dunarii, Insula Serpilor - a fost reocupat dupa 23 august 1944. Alta data istorica evitata de Raportul Tismaneanu. Ignorarea crimelor in masa comise de regimul comunist sovietic impotriva romanilor in perioada 1940-1941 ar echivala, spre exemplu, cu omiterea, dintr-un Raport similar realizat in Polonia, a odiosului masacru de la Katyn. Cum ar explica, oare, polonezilor

presedintele Lech Kaczinsky alegerea anului 1945 pentru un atare demers de condamnare a comunismului? Daca, pentru crima de la Katyn, Polonia a solicitat Rusiei sa-si asume responsabilitatea si sa-si ceara oficial scuze, pentru crimele comise de sovietici in Romania ciuntita nu se gaseste nimeni sa avanseze aceeasi cerere fireasca.(...)

Pavel Moraru, autorul comunicarii "Documente romanesti despre atrocitatile bolsevice din stanga Prutului, 1940 - 1941" (prezentata in revista "Arhivele Totalitarismului") este doctor in istorie, cu numeroase lucrari stiintifice publicate atat la Chisinau cat si la Bucuresti. Istoricul basarabean prezinta in premiera pentru publicul larg dovezi si alte date concrete despre un Katyn romanesc ocultat de sovietici si urmasii lor.

“Titlul si intertitlurile apartin redactiei Victor RONCEA

“Documente ignorate

(...) Costurile instaurarii si mentinerii regimului totalitar sovietic au fost estimate la colosale pierderi materiale si umane; au fost nimicite valori si traditii, distruse lacasuri sfinte si monumente de cultura. Prin violenta, lichidare fizica, deportari, supravegheri, intimidari etc., executate de NKVD - organul de represiune pe care s-a sprijinit regimul sovietic - s-a ajuns la mutatii in psihicul uman si la involutia intregii societati. Cei ce nu se lasau convertiti, opunand rezistenta aveau sa devina adevarati martiri. Crimele comuniste au fost pana acum bine ascunse. Unele continua sa mai ramana asa. Organele de represiune, dupa comiterea asasinatelor, au avut grija sa le camufleze cat mai bine, incercand sa stearga urmele, sa lichideze martorii si sa rescrie istoria.

Actualmente, accesul la documentele sovietice (cel putin in Republica Moldova), care ar reflecta direct executarea atrocitatilor, este limitat, ca sa nu zicem oprit. Cu toate acestea, crimele regimului sovietic in Basarabia, Bucovina si Transnistria, comise pana la izbucnirea razboiului germano-sovietic, pot fi aflate, macar partial, din documentele romanesti din epoca - documente care, in fosta Republica Sovietica Socialista Moldoveneasca au fost desecretizate pe motiv ca apartineau inamicului invins si, deci, erau pline de "falsuri", neprezentand vreun pericol pentru regim. De regula, pe dosarele care contin documente romanesti referitoare la descoperirile facute in 1941-1943 asupra crimelor bolsevice de la est de Prut, era notat: "Materiale falsificate despre inscenarea privind represiunile executate de organele NKVD in 1941".

Autorul vorbește despre “Tactica pamantului parjolit” aplicată în iulie 1941, “Primele crime ale comunismului impotriva romanilor“ - pe acestea le consemnasem și eu, cu o excepție: “**Katyn-ul romanesc uitat**” Eu nu am avut acces la documente despre gropile comune de peste Nistru, deci consemnasem numai “urmele” bolșevicilor în Basarabia propriu-zisă.

“Un alt caz din sirul crimelor bolsevice descoperite, cercetate si documentate de autoritatile vremii, este cel de langa localitatea Tatarca, regiunea Odesa, investigat in primavara-vara anului 1943. Autoritatile romane din Transnistria au fost sesizate ca. in apropierea localitatii Tatarca, s-ar fi

gasit gropi comune cu jertfe ale asasinatelor bolsevice. La mijlocul lunii iunie 1943, organele din Transnistria si un grup de medici specialisti din Odesa (directorul adjunct al Directiei medico-sanitare a Guvernământului Transnistriei, dr. K. I. Sapocichin, administratorul sectiei de dezinfectie, N. I. Grubianu, seful expertizei medico-legale, docentul I. I. Fidloveschi si caporalul jandarm de la Serviciul Pretoral Odesa, Grigore Tatarciuc) au cercetat terenul indicat si au constatat ca, pe o intindere de 1000 de metri patrati, se afla ingropat un mare numar de cadavre ale persoanelor executate de NKVD in urma represiunilor staliniste din anii 1938-1940, printre care s-ar fi aflat si cadavre ale deportatilor din Basarabia si nordul Bucovinei, pe care sovieticii, neputandu-i transporta in interiorul URSS, i-au impuscat. Pentru a facilita procesul de putrefactie, intregul teren a fost acoperit cu balegar.

“Descoperirea de la Tatarca a socat autoritatile si opinia publica, provocand multe discutii inainte de elucidarea cazului. Dupa cum semnala Serviciul Special de Informatii la 28 aprilie 1943, prin agentul Kor-Marin, "aceasta stire a circulat in cercurile maniste si evreiesti din Capitala, fiind prezentate sub aspect contrariu celor comunicate de legatia germana si anume ca este vorba de cadavrele evreilor asasinati in diferite ocazii de germani si, mai mult chiar, maresalul (Antonescu) a plecat la Odesa pentru a inabusi acest scandal. Din soaptele inregistrate printre evreii rusofili, se pot trage indicii ca puterile aliate, cu concursul agentilor comunisti, intentioneaza, pe baza materialului strans de la declararea razboiului incoace (fotografii, declaratii ale ofiterilor romani si germani, statistici - mare parte din materialul documentar si informativ fiind detinut personal de Maniu), sa dea o replica pe plan international afacerii de la Katyn." De asemenea, agentul Kor-Marin informa ca, in acelasi timp cu zvonul care circula ca aceste cadavre le-ar fi apartinut evreilor asasinati de germani, "se poate spune ca este vorba de asasinarea in masa a populatiei romanesti evacuate din Bucovina si Basarabia, dupa cum o alta sursa precizeaza ca ar putea fi vorba de cadavrele ucrainenilor sau a rusilor ostili regimului sovietic".

“Intr-un alt document al SSI, datat 1 iunie 1943 si semnat de locotenent-colonelul Traian Borcescu, se mentiona: "Pe terenul denumit Spolka, situat la Km 7 al liniei Odesa-Ovidiopol, intre suburbia Tatarca si aerodrom, s-au descoperit gropile comune ale victimelor NKVD. Lucrarile de deshumare, ordonate de Serviciul Pretoral Militar al Odesei, au inceput la 22 aprilie 1943. Concomitent cu sapaturile, s-au intreprins cercetari pentru a stabili cu exactitate si a verifica informatiile relative la provenienta victimelor si la imprejurarile in care au fost ucise. Din declaratiile luate locuitorilor din vecinatatea terenului Spolka rezulta ca organele NKVD le aduceau noaptea, cu un camion inchis, si le aruncau in groapa comuna, care era imediat astupata si nivelata. Totodata, mai rezulta din aceste declaratii ca circulatia era cu desavarsire interzisa pe drumul paralel cu terenul in chestiune, care era pazit in mod sever. Investigatiile au stabilit ca executiile savarsite de NKVD s-au intensificat in 1940, dupa ocuparea Basarabiei si Bucovinei de Nord. Ioan Halip, Grigore Tatarcu si Alexandru Ivanov, locuitori din Basarabia si Bucovina, in prezent domiciliati la Odesa, adusi la fata locului, si-au recunoscut, printre cadavre, rudele lor, deportate de NKVD dupa cedarea teritoriilor.

“Comisiunea pentru examinarea cadavrelor si stabilirea imprejurarilor in care au fost suprimate victimele (a stabilit ca acestea) au fost ucise prin impuscare in ceafa de la o foarte mica distanta, vechimea executiilor fiind de

2-3 ani, iar imbracamintea gasita in una din gropile comune aminteste portul basarabenilor si bucovinenilor." (...)

“Victimele terorii NKVD (...)

“Masacrul de la Tatarca investigat de expertii de la Katyn

“Putem doar presupune ca printre victimele de la Tatarca s-ar fi aflat si detinuti basarabeni si bucovineni de la Tiraspol, dar si de la Chisinau. Pentru identificarea si stabilirea cauzelor exacte ale mortii acestora, a fost instituita o comisie speciala, condusa de dr. Alexandru Birkle, medic legist din Bucuresti - care de curand revenise de la Katyn, unde, alaturi de alti experti europeni, investigase cazul masacrarii de catre sovietici a 15.000 de militari polonezi. Dr. Birkle fusese si la Vinita, unde, la fel, se descoperisera gropi comune cu jertfe ale totalitarismului bolsevic. Din Comisie mai faceau parte dr C. Chirila, subdirector al Sanatatii din Guvernământul Transnistriei, si cate un reprezentant al primariei municipiului Odesa, al Inspectoratului de Jandarmi Transnistria, al armatei germane si al Universitatii din Odesa.

“La 6 august 1943, medicul legist Alexandru Birkle a prezentat "Raportul medico-legal provizoriu asupra cercetarilor de la Tatarca". Potrivit documentului, pana la acea data, fusesera descoperite 42 de gropi comune si reperate inca 10-20. In fiecare groapa se aflau aproximativ 80 de cadavre, adica in total 3500 de cadavre, inasa se astepta ca numarul final sa fie mult mai mare, aproximativ 5000. Din cele 516 cadavre exhumate, 486 fusesera examinate medico-legal, iar concluziile care se impuneau erau urmatoarele:

- cauza mortii a fost impuscarea in partea posterioara a craniului si numai in cateva cazuri in ceafa;

- impuscarea a fost executata cu revolver militar, avand gloante cu invelis de metal de calibrul 7 milimetri si cu un revolver cu butoias, cu gloante de plumb de 5,5 milimetri; arma a fost descarcata din imediata apropiere;

- cercetarile medico-legale au demonstrat ca vechimea cadavrelor era de 3,5-5 ani, dar din studierea actelor gasite asupra lor, reiese ca unele victime fusesera ucise chiar cu 4,5-5 ani mai inainte (1938);

- in gropi nu s-au gasit larve sau insecte, care desavarsesc procesul de putrefactie, ceea ce indica faptul ca executia a avut loc intr-un anotimp rece, iar cadavrele au fost ingropate imediat dupa impuscarea;

- procesul de putrefactie fusese intarziat si din cauza numarului mare de cadavre ingropate la un loc;

- din cele 486 cadavre examinate, toate au fost gasite cu mainile legate la spate, cu exceptia unuia, la care nu s-a gasit legatura, dar care pastra urma legaturii pe maini;

- din totalul cadavrelor cercetate, sapte erau de femei si 479 de barbati, dintre care unul pare sa fi fost militar, dupa uniforma;

- asupra unui numar de 43 de cadavre au fost gasite acte (procesele verbale de arestare sau perchezitie etc.) care au permis identificarea lor;

- cei identificati erau originari din URSS (din 1940 inclusiv Basarabia si Bucovina de Nord)

“Asadar, vorbind in limbajul statisticii, mentionam ca cercetarile prealabile au dus la descoperirea a 42 de gropi comune (dar se estima ca ar fi fost 50-60), cadavre deshumate - 516, cercetate medico-legal - 486, inmormantate - 385, inca neinmormantate - 131, cadavre apartinand persoanelor cu varsta de 20-30 ani - 60, 30-40 ani - 189, 40-50 ani - 186, peste 50 ani - 81 iar 7 erau de sex feminin si 509 de sex masculin; erau 515 civili si un militar (iden-

tificare după îmbracaminte), 43 de cadavre identificate după acte.

“Din păcate, nu cunoaștem rezultatele finale ale cercetărilor, însă și aceste date preliminare ne vorbesc despre amploarea represiunii staliniste din anii 1938-1940. Toate aceste crime au fost metodic ascunse de regimul sovietic pe tot parcursul existenței lui, iar cei ce știau despre ele erau identificați și lichidați. De pe urma "operațiunii de lichidare a martorilor" a avut de suferit și medicul legist Alexandru Birkle, care a luat parte la elucidarea cazurilor Katyn, Vinita și Tatarca.

“Trebuie menționat că, între cele trei cazuri menționate mai sus există o stransă legătură, dar și o coincidență stranie: 1. toate au fost descoperite în anul 1943 și numai "gratie" războiului germano-sovietic, izbucnit din 1941; 2. toate au avut același autor - regimul stalinist -, care a utilizat aceeași metodă de lucru în toate cele trei cazuri de asasinat colectiv; 3. toate au fost investigate de medicul legist român dr. Alexandru Birkle; 4. gropile comune au avut un număr foarte mare de cadavre, în care erau militari, intelectuali și țărani, considerați ostili de către regimul sovietic; 5. acestea rămân neelucidate din cauza lipsei documentelor sovietice, care ar clarifica multe aspecte ce rămân deocamdată necunoscute.

“Pavel MORARU”

Deloc vesel și acest episod. Nu este primul și nu va fi ultimul. Despre Basarabia - din 1812 - numai jale, sânge, moarte. Aș fi dorit și eu să vorbesc despre ceva, dacă nu tragic-optimist, vorba soviet-realistilor care ne-au otrăvit copilăria, adolescența, tinerețea, viața - atunci măcar ceva ne-mereu întunecat, nu chiar tot timpul în așteptarea mărului?

Și ce intens aș fi dorit ca jurnalul pe 2006 să se încheie sălțăreț măcar pe o Sârbă în căruță, dacă nu marțial, cu inima ridicată-n gât de alăturările fanfarei înălțându-ne frunțile prin “Treceți, batalioane...”.

Duminică 31 decembrie 2006

Ultima zi a acestui an. Coincidență: și ultima zi a săptămânii. Semnificația: că de mâine vom începe o viață nouă?